

Giới thiệu Tục Tiểu Tà Thần

Các bạn đang thưởng thức tác phẩm Tục Tiểu Tà Thần của tác giả Cổ Long thuộc thể loại truyện kiếm hiệp hay đặc sắc. Truyện có nội dung khá là hấp dẫn nói về Tiểu Tà, Tiểu Linh, Tiểu Thất, A Tam và A Tứ đều tình nguyện đi theo Âu Dương Bát Không để phụng dưỡng. Trên đường đi, với tánh tình quái gở của mình, Tiểu Tà đã gây nên bao nhiêu chuyện nực cười khiến Âu Dương Bát Không phải lắc đầu ngán ngẩm.

Tiểu Tà đúng là Tiểu Tà. Khi đến Thái Nguyên Thành, Tiểu Tà chẳng nể nang gì, đi chọc ghẹo các ái nữ và phi nữ của Siêu vương gia, nhưng sau đó Tiểu Tà lại kết bạn cùng Tiểu vương gia, Tiểu Thất được Tiểu vương gia giữ lại để cùng tập luyện công phu “Ngọc Quan Âm”. Tiểu Tà và những người còn lại tiếp tục lên đường cùng Âu Dương Bát Không, để lại bao kỷ niệm đẹp nơi thành Thái Nguyên.

Chúc các bạn đọc truyện online vui vẻ.

Bạn đang đọc truyện *Tục Tiểu Tà Thần* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 1: Biến cố Trường Bạch sơn

Tiểu Tà, Tiểu Linh, Tiểu Thất, A Tam và A Tứ đều tình nguyện đi theo Âu Dương Bát Không để phụng dưỡng.

Trên đường đi, với tánh tình quái gở của mình, Tiểu Tà đã gây nên bao nhiêu chuyện nực cười khiến Âu Dương Bát Không phải lắc đầu ngán ngẩm: Tiểu Tà đúng là Tiểu Tà.

Khi đến Thái Nguyên Thành, Tiểu Tà chẳng nề nang gì, đi chọc ghẹo các ái nữ và phi nữ của Siêu vương gia, nhưng sau đó Tiểu Tà lại kết bạn cùng Tiểu vương gia, Tiểu Thất được Tiểu vương gia giữ lại để cùng tập luyện công phu “Ngọc Quan Âm”. Tiểu Tà và những người còn lại tiếp tục lên đường cùng Âu Dương Bát Không, để lại bao kỷ niệm đẹp nơi thành Thái Nguyên.

Còn cách Trường Bạch sơn khoảng ba ngày đường thì Âu Dương Bát Không đột nhiên nói rộng khoảng cách giữa mình với bọn người của Tiểu Tà và giây lát đã mất hút sau dãy núi con.

Tiểu Linh quay sang Tiểu Tà :

- Tại sao Âu Dương tiên sinh không đợi chúng ta mà lại cố ý đi nhanh như vậy?

Tiểu Tà nói :

- Có lẽ lão đầu ta có một dụng ý nào đó.

Thực vậy, Âu Dương Bát Không vừa rời khỏi Linh Phong tự đã phát hiện một biến cố.

Về phía chân núi xa, có hai bóng đen đang đuổi theo một hắc y sát thủ bịt mặt. Tên hắc y sát thủ này thân pháp rất nhanh nhẹn, kinh công tuyệt đỉnh, chứng tỏ võ công không phải tầm thường. Hai bóng đen đuổi theo phía sau bản lĩnh cũng không kém.

Nếu không có một nhãn quang tinh vi thì không thể nào phát hiện được cuộc truy đuổi này.

Âu Dương Bát Không cau mày nghĩ thầm :

- “Ba tên này đều là thuộc hạ của Thần Võ môn, tại sao chúng lại truy sát nhau? Chẳng lẽ bên trong còn có điều gì bí ẩn nữa sao?”

Nghĩ vậy, Âu Dương Bát Không liền tăng cước bộ, đuổi theo.

Chỉ trong loáng mắt, ông đã đuổi kịp.

Vừa đến gần, ông đã nghe một tên Hắc y hét to, nói với tên hắc y sát thủ bịt mặt :

- Phản đồ! Hãy giao nạp cây “Hắc Huyết thần châm” ra mau! Người tưởng Môn chủ Thần Võ môn tự sát là Thần Võ môn chúng ta tan rã hay sao?

Tên hắc y sát thủ bịt mặt run giọng nói :

- Thiếu môn chủ! Thuộc hạ không có ý tạo phản.

Âu Dương Bát Không nghe thấy thất kinh, nghĩ thầm :

- “Hắc Huyết thần trâm tại sao có trên mình của bọn thuộc hạ Thần Võ môn? Thì ra con trai của Độ Vĩnh Thiên là Độ Phi đã thay thế Môn chủ, đứng ra củng cố lực lượng để đối phó với giang hồ võ lâm. Như vậy công việc ngày nay của ta chưa phải là đã yên ổn rồi”.

Trong lúc Âu Dương Bát Không đang suy nghĩ thì tên hắc y sát thủ bịt mặt đã hét lên, vung tay một cái, hai luồng hào quang phóng ra.

Rõ ràng hắn đã sử dụng “Hắc Huyết thần trâm” để sát hại đồng bọn.

Hai tên áo đen chỉ kịp rú lên một tiếng rồi ngã nằm xuống đất, bất động.

Trong lúc đó, tên hắc y sát thủ vội vã phóng mình chạy vào rừng sâu mất dạng.

Âu Dương Bát Không vội chạy đến, thấy hai tên áo đen đã tắt thở, rõ ràng là bị trúng kim độc.

Sờ vào mình hai nạn nhân, Âu Dương Bát Không tìm thấy hai cây “Hắc Huyết thần trâm”, ngoài ra không có thêm một chút dấu vết gì nữa cả.

Xem kỹ hai cây “Hắc Huyết thần trâm”, Âu Dương Bát Không kinh ngạc, nghĩ thầm :

- “Đây là loại “Hắc Huyết thần trâm” nơi Phiêu Hoa cung. Tại sao lại lọt vào tay bọn thuộc hạ Thần Võ môn?”

Âu Dương Bát Không chưa tìm ra được câu giải đáp thì bọn Tiểu Tà đã chạy đến.

Tất cả đều cung kính cúi đầu nói :

- Chúng con xin theo tiền bối trở về để hầu hạ.

Âu Dương Bát Không nhìn Tiểu Tà, dứt khoát :

- Tiểu Tà, người nên đưa họ trở về Phiêu Hoa cung để điều tra nguyên nhân “Hắc Huyết thần châm” lại bị lọt ra ngoài giang hồ. Điều này rất quan trọng. Hiện nay giang hồ vẫn chưa yên, sẽ còn rất nhiều biến cố. Con trai của Độ Vĩnh Thiên đã đứng lên cùng cố thể lực của Thần Võ môn.

Tiểu Tà tha thiết :

- Ông nội, hãy trở lại Trường Bạch sơn trước rồi sau sẽ tính!

Âu Dương Bát Không lắc đầu :

- Ta không thể đến Phiêu Hoa cung, con thay thế ta khám phá chuyện này thì tiện hơn.

Dứt lời, Âu Dương Bát Không trao cho Tiểu Tà hai cây “Hắc Huyết thần châm” vừa lấy được trên người của hai tên hắc y, rồi lắc mình một cái đã đi mất.

Tiểu Tà gọi theo :

- Lão đầu tử! Ông nội, ông đi đâu vậy?

Tiếng kêu của Tiểu Tà vang cả núi rừng, nhưng Âu Dương Bát Không đã không còn thấy đâu nữa.

A Tam lên tiếng :

- Tiểu Tà bang chủ, Âu Dương lão tiền bối làm như vậy chắc là đã có ý định rồi. Chúng ta hãy đến Phiêu Hoa cung theo lời dạy của Âu Dương lão tiền bối thì tốt hơn.

Tiểu Linh, A Tam, A Tứ cùng một ý kiến khuyên Tiểu Tà hãy đến Phiêu Hoa cung.

Tiểu Tà nói :

- Không phải ta sợ nguy hiểm, mà ta đang thắc mắc tại sao lão đầu này lại cố ý lánh mặt, không chịu trở về Phiêu Hoa cung, chẳng lẽ bên trong còn có điều gì bí ẩn nữa sao?

A Tứ cười :

- Tự chúng ta đi khám phá những điều bí ẩn đó có phải là thú vị không?

Tiểu Linh xen lời :

- Tiểu Tà! Anh còn nhớ những cô gái trước kia anh đã gặp và nghi ngờ họ là người của Trường Bạch sơn không?

Tiểu Tà hỏi :

- Em muốn nhắc đến các cô Tiểu Vũ, Tiểu Tinh Tinh?

Tiểu Linh gật đầu :

- Đúng vậy, những cô gái đó trước kia đã cứu mạng anh mà.

Tiểu Tà chép miệng :

- Nhưng tung tích của họ vẫn còn lơ mờ lăm, chưa chắc đã là người của Trường Bạch sơn A Tam nói :

- Nếu không phải là người của Trường Bạch sơn thì tất nhiên phải là người của Phiêu Hoa cung, vì Phiêu Hoa cung thuộc vùng Trường Bạch sơn mà A Tứ nói :

- Phải rồi, nếu Phiêu Hoa cung nằm trong vùng Trường Bạch sơn thì chúng ta đi Phiêu Hoa cung cũng là đi Trường Bạch sơn, rất thuận lợi.

Tiểu Tà gật đầu :

- Lão đầu bảo chúng ta đến Phiêu Hoa cung chắc là có điều quan trọng, chúng ta cứ đến đó xem sao.

Đoàn người của Tiểu Tà vừa đùa cột vừa hướng về phía Trường Bạch sơn tiến bước.

* * * * *

Trường Bạch sơn, đúng với tên gọi tự ngàn xưa, là một vùng núi cao mây trắng phủ đầy, người ta vào Trường Bạch sơn như đi trong mây, cách xa nhau vài ba trượng chỉ còn thấy lơ mờ.

Tuy nhiên, nơi đây có đầy hang hốc, đá dựng chập chùng, bao quanh một vùng thung lũng rất rộng như một trường thành. Đúng là một cảnh thiên nhiên hùng vĩ. Những ngọn suối ngoằn ngoèo từ trên núi đổ xuống chảy vào thung lũng như những dải lụa bạch, tiếng nước chảy phát ra không gian như tiếng nhạc mơ hồ.

Trường Bạch sơn! Cảnh núi non tươi đẹp này đã trải qua biết bao nhiêu chứng tích của võ lâm giang hồ để lại.

Đặc biệt là nơi dãy núi phía Tây Trường Bạch sơn xuất hiện một đồi hoa bốn mùa khoe hương sắc.

Nói là một đồi hoa nhưng kỳ thực là một vùng núi liên tiếp tạo thành một rừng hoa thiên nhiên rực rỡ, nổi bật lên trong màn mây trắng.

Nơi đây chính là Phiêu Hoa cung, cái tên được tạo ra từ cảnh sắc thiên

nhiên.

Phiêu Hoa cung!

Ngoài rừng hoa bát ngát, còn có một kiến trúc rất hài hòa chen lẫn với cảnh trí thiên nhiên. Những mái ngói như lồng vào sắc hoa, từ xa nhìn thấy ai cũng tưởng những ngôi nhà nơi đó làm bằng hoa tươi.

Cảnh trí nơi này rất thích hợp với tâm tư nữ giới, nên Tiểu Linh vừa trông thấy đã reo to :

- Tiểu Tà! Vùng núi đẹp này chắc là Phiêu Hoa cung rồi.

Tiểu Tà gật đầu :

- Đúng vậy, nếu nói đến cảnh hùng vĩ của núi non thì hồ Một Tháp có vẻ hùng tráng hơn, nhưng nói về cái đẹp thiên nhiên thì Trường Bạch sơn và Phiêu Hoa cung có một vẻ đẹp kỳ bí lạ thường.

A Tam, A Tứ đều nói :

- Em là người quen sống với núi rừng mà cũng chưa từng thấy cảnh đẹp như vậy. Chúng ta trước khi vào Phiêu Hoa cung hãy dạo một vòng để thưởng thức bầu trời đầy kỳ hoa dị thảo này nhé.

Tiểu Tinh đồng tình, vỗ tay nói :

- Tiểu Tà bang chủ! Ý kiến của A Tam, A Tứ rất đúng. Rừng hoa thiên nhiên đẹp thế này nếu không dạo chơi thì rất uổng Tiểu Tà nói :

- Phải có cái gì ăn cho no bụng rồi đi dạo chơi cảnh đẹp mới thấy thú vị.

Tiểu Linh nói :

- Chuyện đó thì không lo, mỗi người chúng ta đều có dự trữ một số bánh bao trong người, có thể dùng làm bữa ăn trưa được.

Tiểu Tà cười :

- Nếu vậy thì tốt rồi. Chúng ta chưa cần đột nhập Phiêu Hoa cung, cứ tự do dạo chơi cho thỏa thích đã.

Với bản tính trẻ con, tất cả đều phóng mình vào các cụm núi hoa Hoa nào cũng đẹp, cây lớn, cây nhỏ, cây cao, cây thấp đều trổ hoa...

A Tam, A Tứ thích quá, bẻ hoa cắm đầy người như một cây hoa muôn màu, biết đi.

Nhưng được một lúc thì ai nấy cũng mặt mày xây xẩm, không còn biết đường đi nước bước sao nữa, chạy tới chạy lui một hồi vẫn trở lại chỗ cũ.

Tiểu Linh có chút hiểu biết về trận đồ nên thất kinh la lớn :

- Tiểu Tà, chúng ta rơi vào trận đồ mất rồi.

Tiểu Tà tức giận :

- Chẳng lẽ Phiêu Hoa cung cố tình hãm hại chúng ta? Nếu đúng như vậy thì ta sẽ phá nát Phiêu Hoa cung, không chừa một cây hoa cọng cỏ.

A Tam nói :

- Tại chúng ta ham chơi nên mới lạc vào trận đồ, làm sao trách Phiêu Hoa cung được?

A Tứ rầu rĩ :

- Nếu không có cách nào thoát khỏi đời hoa này thì có mà chết đói cả lũ.

Tiểu Tà vội trấn an :

- Đừng lo, ta phải đi tìm lão Cung chủ khiến trách mới được. Mọi người cứ ngồi đây, chờ ta một chút nhé!

Nói vừa xong, Tiểu Tà đã vận khí, dùng “Linh Không Hư Độ” bay vọt lên cao, nhắm hướng đại sảnh Phiêu Hoa cung đáp xuống.

Trước cửa đại sảnh Phiêu Hoa cung có ba cô gái, trong đó Tiểu Tà nhận ra được Tiểu Vũ và Tiểu Tinh Tinh.

Tiểu Tà hét to :

- Các người to gan thật, dám dùng trận đồ nhốt anh em ta lại!

Tiểu Vũ nhận ra Tiểu Tà, mừng rỡ nói :

- Dương thiếu hiệp! Đến Phiêu Hoa cung có việc gì vậy? Tại sao không vào yết kiến Cung chủ mà lại đi phá phách núi hoa?

Tiểu Tà con giận :

- Các người không ra đón tiếp bốn Bang chủ, thật đáng tội! Ta phải trừng trị trước rồi mới nói chuyện sau.

Vừa nói vừa xông tới phát chiêu đánh thẳng vào Tiểu Vũ.

Tiểu Tinh Tinh đứng bên cạnh hỏi nhỏ :

- Tiểu Cung chúa! Có cần báo với lão nương không?

Tiểu Vũ dùng thân pháp tránh né hai luồng chiêu của Tiểu Tà, nói :

- Không cần! Người đến hoa trận thả đồng bọn của hã ra! Bốn cô nương phải dạy cho tên tiểu quỷ này một bài học mới được.

Tiểu Tà nghe nói càng tức giận, liên tiếp xuất chiêu công vào Tiểu Vũ, nhưng Tiểu Vũ thân pháp rất lanh lẹ khiến cho Tiểu Tà không cách nào công nổi.

Loáng mắt, hai người đã trao đổi đến hai mươi chiêu.

Giữa lúc đó, từ xa, Tiểu Linh, A Tam, A Tứ cũng vừa chạy đến.

Tiểu Vũ biết những người này là do Tiểu Tinh Tinh vừa dẫn ra khỏi hoa trận, nên nói :

- Dù các người có hợp công, bốn cô nương cũng không sợ.

Tiểu Tà huênh hoang :

- Chỉ một mình ta cũng đủ sức trừng phạt các người rồi, cần gì phải hợp công?

Tiểu Linh xoa dịu :

- Thôi đi Tiểu Tà! Tiểu Vũ không biết chúng ta đến đây. Hơn nữa chúng ta đã tự ý đi dạo núi hoa mà không báo trước, có lẽ chúng ta đã làm trái quy luật của Phiêu Hoa cung, không nên trách Tiểu Vũ.

Tiểu Tà chưa hết giận, vùng vằng bước thẳng vào đại sảnh, ngồi lên một chiếc ghế, vung tay nói to như một vị Chưởng môn ra lệnh thuộc hạ :

- Người đâu!

A tam, A Tứ cùng xông vào một lượt, nói :

- Chúng tôi có mặt!

Tiểu Linh và Tiểu Vũ nhìn nhau đầy ngạc nhiên, không hiểu Tiểu Tà muốn bày trò gì.

Tiểu Linh nói :

- Tiểu Tà! Anh...

Tiểu Tà cười hì hì, nói :

- A Tam, A Tứ! Các người đều có mang theo bánh bao. Có thể phân phát cho mọi người được rồi đấy.

A Tam, A Tứ như đã hiểu ý Tiểu Tà, lấy bánh ra cầm sẵn nơi tay.

Tiểu Vũ cảm giác lạ lùng, nói :

- Tiểu Tà, anh định làm gì vậy?

Tiểu Linh đầy kinh nghiệm, ngược nhìn Tiểu Tà, mỉm cười :

- Thì ra sắp sửa có một trò đùa!

Tiểu Tà bỗng phát tay đập vào thành ghế hét to :

- Hình phạt!

Tiếng nói uy phong như một vị quan tòa đang truyền lệnh.

Tức thì A Tam, A Tứ chạy đến nhét bánh vào miệng các cô gái.

Tiểu Linh, Tiểu Vũ hoảng hốt la lên, bỏ chạy ra ngoài. Còn lại hai cô gái

là Tiểu Tinh Tinh và Tiểu Đan không kịp xoay trở bị A Tam, A Tứ nhét bánh bao đầy miệng, la không ra tiếng.

Tiểu Tà khoái chí cười lớn :

- Không được để Tiểu Linh và Tiểu Vũ thoát khỏi hình phạt!

A Tam, A Tứ lập tức chạy theo Tiểu Linh và Tiểu Vũ, bắt mỗi người phải ngậm một cái bánh bao.

Tiểu Tà nhìn thấy cười đến chảy nước mắt.

Giữa lúc đó bên trong có tiếng nói vang ra :

- Tiểu Vũ, có chuyện gì xảy ra vậy?

Giọng nói này làm cho Tiểu Tà thoáng giật mình, biết có người đến, vội bảo A Tam, A Tứ :

- Mau lấy bánh bao ra!

A Tam, A Tứ vâng lời, lấy bánh bao đem đến. Nhưng Tiểu Linh đã hốt hoảng nói :

- Tiểu Tà ơi, không thể tiếp tục trò đùa này được!

Tiểu Tà đang hứng thú thì bị Tiểu Linh cản trở liền nổi giận hét :

- Cứ tiếp tục!

A Tam, A Tứ chạy đến kéo tay Tiểu Tà, nói :

- Tiểu Tà bang chủ, lệnh này không thi hành được đâu, khó lắm.

Tiểu Tà dứt khoát :

- Bất cứ là ai, đã đến đây thì cũng phải bị nhét bánh bao vào miệng.

Vừa nói Tiểu Tà vừa giật cái bánh bao trên tay A Tứ. Nhưng vừa nhảy xuống đất thì Tiểu Tà đã thất kinh hồn vía. Vì người mới đến là Phiêu Hoa cung chủ, thân mẫu của Tiểu Vũ.

Bà mặc y phục trắng, tóc bới cao, dáng đi rất thư thái ung dung. Bà còn rất đẹp, đẹp hơn cả nàng Tiểu Vũ, nét đẹp đoan trang đến nỗi trên cõi trần này ít người dám xâm phạm đến.

Tiểu Tà kinh ngạc đến ngơ ngác :

- Tại sao trên cõi trần này lại có một bà già đẹp đến thế nhỉ? Tại sao bà già này lại xuất hiện ngay trong giờ phút ta đang chơi trò độc đáo? Bây giờ biết phải làm sao đây?

Tiểu Tà bí xị như một đứa ăn trộm kẹo bị bắt quả tang, hai tay cầm hai cái bánh bao đưa lên đưa xuống, miệng nói :

- Lão nương ơi! Tôi định đem bánh đến cho bà, xin mời bà hãy nhận cho.

Tiểu Tà phản ứng lạnh lẽo đến nỗi mọi người ai nấy đều bụm miệng cười thầm.

Bà lão là Kiều phu nhân Cung chủ Phiêu Hoa cung, tánh tình nhân hậu, thấy thái độ và vẻ mặt của Tiểu Tà cũng không nhin cười được, ngỡ là Tiểu Vũ và Tiểu Tà có xung đột nên nói :

- Cảm ơn cái bánh bao của tiểu công tử, chẳng hay tiểu công tử có bị thương tích gì không?

Tiểu Đan có ý muốn trả thù nên chen vào nói :

- Lão phu nhân, vừa rồi...

Tiểu Tà không để cho Tiểu Đan nói hết vội chặn lại, thưa :

- Lão phu nhân! Chúng tôi không có ai bị thương tích gì cả. Chỉ có mấy cô gái trong Phiêu Hoa cung cướp giật bánh bao của chúng tôi. Lão phu nhân xem đó!

Trong miệng mỗi cô vẫn còn ngậm một cái bánh.

Tiểu Tinh Tinh tức giận, toan tìm lời giải oan, nhưng bà lão đã khoát tay :

- Ta biết tách các người rồi. Đừng nói nữa, hồi nãy các người đánh trọng thương người ta thì bây giờ phải xin lỗi Tiểu Tinh Tinh vội vàng đình chính :

- Thưa phu nhân! Không phải vậy, chính là hấn... là hấn...

Kiều phu nhân an ủi :

- Tiểu Tinh Tinh! Nếu đã lỡ làm người ta bị thương rồi thì phải đến xin lỗi ngay! Lần sau không được hành hung như vậy nữa nghe chưa?

Tiểu Tinh Tinh thấy không thể biện minh được nữa nên đành tuân lệnh lão nương, nói :

- Thưa vâng!

Rồi lập tức đến trước mặt Tiểu Tà, cúi mình xin lỗi :

- Xin Dương công tử hãy tha thứ cho!

Tiểu Tà cười :

- Lần sau ít nói đi một chút thì tốt hơn đấy nhé! Biết không? Thôi trở về chỗ cũ đi!

Tiểu Tinh Tinh háy Tiểu Tà một cái, nói :

- Vâng! Cảm ơn Dương công tử!

Tiểu Tinh Tinh ngậm đắng nuốt cay trở về chỗ cũ, đứng một bên Tiểu Vũ.

A Tam, A Tứ khoái chí cười lớn :

- Thật lý thú! Lý thú!

Tiểu Tà cũng cười nói :

- Thưa lão phu nhân, vết thương của văn bối là do văn bối gây nên, xin đừng trách Tiểu Tinh Tinh! Thật ra văn bối là người cùng môn phái với lão phu nhân đây.

Kiều phu nhân không hiểu gì cả, hỏi :

- Sao? Tiểu công tử! Người nói người cùng môn phái với bốn cung?

Tiểu Tà gật đầu :

- Đúng vậy, văn bối là môn đệ của Âu Dương Bát Không đại hiệp, lại là đức phu quân của lão phu nhân. Tóm lại chúng ta là người cùng một phe phái, lẽ ra văn bối phải gọi lão phu nhân là lão nương tử mới đúng. Ha.. ha..!

Kiều phu nhân nghe nói đến Âu Dương Bát Không, trong lòng xót xa, hỏi :

- Sao, ông ta có mạnh khỏe không?

Tiểu Tà nói :

- Lão nương tử hãy an tâm! Không bao lâu nữa ông ta sẽ trở về. Gần mười năm ông ta sống với văn bối nơi hồ Một Tháp, tuy mạnh khỏe nhưng cũng có lúc bị cạo đầu, Ha.. ha..!

Tiểu Tà nhớ lại chuyện cũ mà không thể nhin cười được.

Kiều phu nhân lẩm bẩm :

- Mới đây mà đã mười mấy năm rồi, Tiểu Vũ từ khi lọt lòng đến nay chưa thấy được mặt cha, Ôi...!

Tiểu Vũ vội đỡ Kiêu phu nhân, nói :

- Mẹ, cha con sắp về rồi. Mẹ đừng bận tâm nữa! Mẹ hãy về phòng nghỉ đi!

Mẹ hãy về phòng nghỉ đi! con có thể tiếp Tiểu Tà được mà.

Kiều phu nhân nói :

- Được rồi, ta cho các người ở lại đây chơi với nhau, nhưng đừng có gây xích mích kéo ta không an tâm!

Tiểu Vũ nói :

- Xin mẹ đừng lo! Con đã lớn rồi. Không ai có thể ăn hiếp con được.

Tiểu Tà xen vào :

- Lão nương cứ an tâm, vẫn bồi không bao giờ làm mất lòng Vũ cô nương đâu.

Kiều phu nhân liền nói :

- Tiểu công tử! Ta cảm ơn con mười năm nay đã thay ta chăm sóc cho Âu Dương tiên sinh, nếu không chỉ có một mình ông ấy ở nơi xa xôi hẻo lánh như vậy chắc cực khổ lắm.

Tiểu Tà nói :

- Lão nương tử! Chút ân nghĩa ấy có gì đáng bận tâm? Lần trước con nhờ “Linh chi thần dược” của bà cứu sống, con vẫn chưa có dịp đền đáp mà.

Kiều phu nhân nghe nói cảm thấy trong lòng thanh thản ít nhiều, triều mến nhìn Tiểu Tà :

- Tiểu công tử! Âu Dương tiên sinh thật có phước mới có được một người đệ tử như người, thật thỏa mãn rồi!

Tiểu Vũ nghe mẹ vui vẻ như vậy cũng vui theo, xen vào nói :

- Mẹ! Con người anh ấy rất tốt! Vừa trông thấy mẹ đã vội đem bánh bao ra tặng. Chỉ có anh ấy mới tốt được như vậy.

Tiểu Vũ có ý muốn nói Tiểu Tà đã dự tính nhét bánh bao vào miệng mẹ để làm trò đùa, nhưng không dám nói rõ ra.

Kiều phu nhân không hiểu nên nhẹ nhàng cản dận :

- Dương công tử đã có lòng như vậy các con nên tiếp đãi chu đáo nhé!

Tiểu Vũ ngoan ngoãn :

- Xin mẹ an tâm! Con sẽ cố gắng tiếp đãi “người khách quý” này.

Tiểu Tà đứng dậy chỉ từng người một trong “gia đình Thông Thực” giới thiệu :

- Lão nương tử! Đây là Tiểu Linh, A Tam, A Tứ, đều là bạn thân của văn bối.

Lão phu nhân cười đôn hậu :

- Các con có khỏe không?

Tiểu Linh, A Tam, A Tứ đồng thanh đáp :

- Chúng con đều khỏe ạ!

Kiều phu nhân gật đầu hài lòng :

- Các con ngoan lắm, ta sẽ vào bếp nấu thức ăn đãi các con.

Tiểu Vũ mừng rỡ nói :

- Mẹ ơi! Con thích mẹ nấu món chè yến.

Tiểu Tà cười :

- Tôi thích món “Ô quy cầu” thơm thơm ngon ngon hơn. Hí.. hí..

Tiểu Linh kéo áo Tiểu Tà, nhắc nhở :

- Đừng dẫn một chút có được không?

Kiều phu nhân ngạc nhiên hỏi :

- “Ô quy cầu” thơm thơm là món gì vậy? Ta chưa nghe đến tên này bao giờ.

Tiểu Tà khoái chí khoe :

- Đó là món ăn do ông nhà ta sáng chế ra. Đợi khi ông nhà ta trở về đây bà sẽ hỏi cách nấu như thế nào. Ngon lắm đấy!

Kiều phu nhân cười dễ dãi :

- Được! Ta sẽ học cách chế biến, các con hãy chơi với nhau. Bây giờ ta phải vào bếp.

Kiều phu nhân nhẹ nhàng rào bước. Tiểu Vũ, Tiểu Tinh Tinh dìu bà vào trong.

Tiểu Tà nói :

- Xin tạm biệt lão nương tử!

Đợi Kiêu phu nhân đi khuất, Tiểu Tà mới quay qua Tiểu Linh :

- Hú hồn, chúng ta vừa thoát được một trò chơi phù thủy.

Tiểu Tà thở dài một tiếng, ngã mình vào chiếc ghế, mệt mỏi như mấy ngày không được ngủ vậy.

Tiểu Vũ trở lại, trông thấy liền hỏi :

- Tiểu Tà! Sao anh có vẻ mệt nhọc quá vậy?

Tiểu Tà khoa tay :

- Mẹ em là một con thiên nga ngổ ngẩn. Quá ngổ ngẩn! Nhưng lại có một bức tranh tuyệt sắc của thiên nhiên. Ta gặp bà ấy, thở cũng không dám thở mạnh nữa, thật khổ làm sao!

A Tam le lưỡi :

- Tôi còn tệ hơn nữa, ngay cả hơi thở cũng nín luôn.

Tiểu Linh cười :

- Có như vậy Tiểu Tà mới giống người một chút, nếu không thật chẳng biết hậu quả sẽ tới đâu.

Tiểu Tà bây giờ mới cảm giác được cái uy phong của lão phu nhân, cười nói :

- Đến bây giờ ta mới hiểu tại sao lão đầu lại bỏ ra đi. Thì ra ông ấy cũng giống như ta, không thể nhịn được và cách tốt nhất có thể làm được là trốn đi nơi khác.

Tiểu Tinh Tinh háy mắt nhìn Tiểu Tà, nói :

- Tên anh đúng là Tiểu Tà, thật không sai! Anh đã nhét bánh bao vào miệng còn bắt em phải xin lỗi. Thật đáng để!

Tiểu Tà cười híp mắt, dọa :

- Ê! Tiểu Tinh Tinh! Chuyện chúng mình làm trò đùa không nên để người lớn biết. Tại sao em muốn nói toạc ra? Có muốn anh cho em thêm một cái bánh bao nữa không?

Nói xong, Tiểu Tà giật cái bánh bao trong tay A Tam thả qua Tiểu Tinh Tinh.

Tiểu Tinh Tinh năn nỉ :

- Tiểu Tà! Em không thể ăn được nữa. Anh đừng bắt buộc em được không?

Tiểu Tà dễ dãi :

- Được! Đợi lúc đói sẽ ăn cũng được. Hi... hi..! Suýt tý nữa ta đã nhét bánh bao vào miệng Kiều phu nhân rồi. Nếu ta lỡ làm như vậy không biết hậu quả sẽ ra sao? Hì... hì..!

Mọi người tưởng tượng cảnh lão phu nhân bị Tiểu Tà nhét bánh vào miệng mà cười nôn cả ruột.

Đợi cho dứt trận cười Tiểu Vũ mới lên tiếng nói :

- Thôi! Để ta đưa các người đến chỗ nghỉ ngơi trước rồi sẽ đi xem những nơi khác sau.

Tiểu Tà nói :

- Như vậy cũng tốt! Nơi này có lắm kỳ thú, muốn thưởng thức phải có đủ sức khỏe và thời gian.

Tiểu Vũ vội vã đi trước, dẫn đoàn người của Tiểu Tà đến một ngôi nhà gác sau vườn, dọn dẹp chút đỉnh cho gọn gàng, sạch sẽ.

Nằm trong khu vườn phía sau đại sảnh, ngôi nhà gác có kiến trúc rất đẹp đẽ, cách sắp đặt rất hài hòa.

Trước mặt ngôi nhà gác có một cái tháp thủy tinh, màu trắng rất uy nghiêm.

Đây chính là nơi ở của lão phu nhân. Trên nóc tháp có đề ba chữ: Quan Nguyệt lầu.

Còn tòa nhà nhỏ cách đó không xa, được gọi là Yên Vũ Giang, chỗ ở của Tiểu Vũ.

Bọn Tiểu Tà được đưa vào một cái lầu màu xanh lam, gọi là Mê Tinh lầu.

Tiểu Tà tuy ít học nhưng cũng đọc được một chữ Mê, cảm thấy rất thích thú, mỉm cười nói :

- Tốt rồi! Ta vào đây chỉ để say mê thì còn nơi nào thích thú hơn cái lầu Mê này nữa?

Thật vậy, vẻ đẹp nơi Mê Tinh lầu dễ làm say lòng khách, tất cả đều khang trang.

Đêm hôm ấy, Tiểu Vũ dạo đàn nơi tiểu trúc để tiếp khách.

Tiệc rượu chiều dài đến canh ba vẫn chưa dứt. Tiểu Tà đã chuyển choáng hơi men, cười nói luôn miệng :

- Hỡi các người! Các người có bao giờ nghĩ rằng một người như ta chưa từng đọc sách lần nào mà lại biết ngâm thơ không?

Tiểu Linh cười châm chọc, trêu tức :

- Tiểu Tà! Anh không còn nhớ trước kia khi ở Hàn Linh phạn anh cứ lẩm bẩm ngâm mấy câu thơ chẳng hay ho gì cả sao? Bây giờ nếu có hứng thú thì thử ngâm vài câu xem có gì hơn không?

A Tam cười :

- Thật em không ngờ Tiểu Tà bang chủ lại có thể hứng thú ngâm thơ trong lúc đang uống rượu. Nghe nói trước kia chỉ có một người vừa uống rượu vừa ngâm thơ là Lý Bạch. Mà Lý Bạch thì uống “Đường mai quế”, còn Tiểu Tà thì uống “Mai quế lộ”, làm gì ngâm được thơ?

Tiểu Tà đang lúc say sưa, đưa tay gõ vào vào đầu A Tam một cái, mắng :

- Người nói vậy là ý khinh ta bất tài, không đủ tư cách để ngâm thơ chứ gì?

Ta sẽ làm Lý Bạch cho mà xem.

Tiểu Linh cười lớn, chạy đến nắm tay Tiểu Tà, nói :

- Tiểu Tà, anh cứ uống cho thật nhiều, cho tới lúc nào anh điên người lên thì lời nói của anh lúc đó chính là thơ.

Tiểu Tà gật đầu nói :

- Được! Được! Vậy cái người được gọi là Lý Bạch đã ngâm thơ như thế nào, nói cho ta nghe thử xem?

Tiểu Vũ xen vào nói :

- Lý Bạch khi uống rượu vào thì văn thơ lưu loát, lại còn ngông cuồng dám gọi bà Dương Quý Phi đến cởi giày cho mình, thật không còn biết trời trăng ra làm sao nữa.

Tiểu Vũ nói xong cười ngất lên. Tiểu Tà lúc này bản tính cũng ngông nghênh chẳng khác Lý Bạch khi uống rượu, nên la lớn :

-Ồ! Hay thật! Hay thật! Nếu quả Lý Bạch tài năng đến như vậy thì ta phải bắt chước ông ta mới được!

Dứt lời, Tiểu Tà đưa chân ra, gọi Tiểu Vũ đến cởi giày cho mình.

Tiểu Vũ e thẹn, đôi má đỏ bừng lên, nói :

- Em đâu phải là nàng Dương Quý Phi. Thôi! Đợi lúc nào anh say rượu đến nổi ngã xuống đất, em sẽ...

Tiểu Vũ không dám nói hết câu, đầu cúi thấp xuống, về thẹn thùng.

Tiểu Linh can :

- Tiểu Tà! Anh muốn làm thi phú gì đó thì cứ làm đi, đừng bày chuyện phiền phức người khác nữa!

Tiểu Tà thấy Tiểu Linh có ý bênh vực cho Tiểu Vũ, nên gật gù nói :

- Tiểu Linh! Các cô mới gặp nhau chưa bao lâu mà đã liên minh với nhau như vậy sao? Được! hãy xem ta đây!

Tiểu Tà bưng bình rượu lên nốc liền một hơi dài và tiếp :

- Vậy Lý Bạch uống đến bao nhiêu rượu rồi mới chịu ngâm thơ?

Tiểu Linh cười nói :

- Trong bộ “Lý Bạch” có ghi: Lý Bạch uống hết một bồ rượu ngâm một trăm câu thơ. Tiểu Tà có thể uống được ba bồ rượu không?

Tiểu Tà nghe nói liền ôm bình rượu nốc ừng ực, cố uống cho thật nhiều để rồi sẽ ngâm thơ.

A Tam nói :

- Tiểu Tà bang chủ uống rượu như vậy thì có thua gì Lý Bạch đâu, chỉ có

điều là chưa ngâm ra thơ mà thôi.

Tiểu Tà ưỡn ngực về tự đắc, đứng dậy quay sang Tiểu Linh, cất giọng ngâm :

- Tiểu Tà tam đấu thần tiên

Tiểu ngạo giang hồ xung thiên tửu...

Ta ví với Thái Bạch thì thế nào? Thơ ta có hay không?

Tiểu Linh cười :

- Tiểu Tà! Không ngờ anh ít học mà có thể ngâm thơ hay đến như vậy. Thật kỳ tài! Kỳ tài!

Tiểu Tà vênh váo :

- Không dám! Không dám đâu! Thật khác thường! Khác thường!

A Tam, A Tứ vỗ tay phụ họa, khen :

- Thật không thua gì Lý Thái Bạch!

Tiểu Linh lặng thinh vì biết Tiểu Tà vốn thông minh và có nhiều ngẫu hứng, dù sao trong lúc quá say cũng đã tạo nên một trò đùa cho mọi người cùng vui.

Tiểu Vũ nói :

- Đoạn thơ đó thật tương xứng với tánh tình Tiểu Tà. Quả là kỳ tài!

Tiểu Tà thấy mọi người đều ca tụng nên càng thêm đắc ý, cười lớn :

- Nếu vậy tiểu gia đi chiếm bảng vàng chắc không khó.

Tiểu Vũ cười mỉm, nói :

- Tiểu Tà, anh chỉ nên uống rượu ngâm thơ mà thôi! Còn việc đi thi chiếm đoạt bảng vàng e rằng không phải trò đùa.

A Tam thích chí nói :

- Tiểu Tà! Anh chỉ cần uống rượu ngâm thơ cũng đủ rồi! Hãy uống nữa đi! Ngâm thơ nữa đi!

Tiểu Tà đưa tay bưng lấy bình rượu uống ừng ực, vung tay nói với Tiểu Linh :

- Tiểu Linh! Thái Bạch có đoạn thơ nào ngâm trong lúc uống rượu, hãy đọc cho ta nghe!

Tiểu Linh trầm ngâm :

- Ông ta có hai đoạn thơ nổi tiếng. Một là “Tương kiến hoa” đã làm say mê biết bao nam thanh nữ tú. Hai là “Tọa túy lầu”, ngồi một mình trên lầu uống rượu ngắm hoa, nét buồn thật sâu xa, em rất thích...

Tiểu Vũ cũng hứng thú xen vào :

- Tiểu Tà, anh cũng có thể sáng tác những đoạn thơ say sưa, buồn bã như Lý Bạch chứ?

Tiểu Tà càng kiêu ngạo :

- Tại sao lại không được? Ta uống rượu không kém Lý Bạch thì tâm tình có gì khác đâu.

Tiểu Tinh Tinh đứng một bên nhìn sững Tiểu Tà, hy vọng Tiểu Tà có thể ứng khẩu thành thơ, nhưng Tiểu Tà cứ ấp úng mãi mà không thốt được lời nào.

A Tam vỗ tay hồi thúc :

- Tiểu Tà bang chủ! Hãy mau lên! Mọi người đang chờ anh đấy!

Tiểu Tà không kiên nhẫn được nữa, nhăn mặt hỏi lại Tiểu Linh :

- Tiểu Linh! Ngoài việc ngâm thơ, Lý Bạch còn làm gì nữa? Nói mau cho ta nghe!

Tiểu Linh hiểu ý nên vội gỡ bí :

- Khi uống rượu quá say, Lý Bạch nhảy xuống nước mò trăng vì cứ ngỡ là vầng trăng đã rơi xuống đáy nước.

Tiểu Tà la lên :

- Đúng rồi, ta cũng thấy mặt trăng chìm xuống đáy nước ngoài kia. A Tam! A Tứ! Hãy mau giúp ta vớt mặt trăng lên!

A Tam, A Tứ vội chạy theo Tiểu Tà.

Tiểu Tinh Tinh, Tiểu Vũ trông thấy đều kinh ngạc.

Ánh trăng lười liềm đang đưa theo gió nhẹ...

Ba người của Tiểu Tà vớt trăng trong suối nước, đùa giỡn như ba đứa trẻ con.

Tiểu Linh bỏ vào trong đánh đàn. Tiếng đàn trầm bổng rung chuyển cả không gian.

Rốt cuộc, Tiểu Tà, A Tam, A Tứ không vớt được trăng, ôm nhau ngủ gục trên bờ suối.

Bạn đang đọc truyện *Tục Tiểu Tà Thần* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 2: Khám phá Hắc Huyết thần trâm

Liên tục ba ngày liền, tiệc rượu và những trò đùa nghịch không dứt.

Tiểu Tà bỗng nhớ đến trách nhiệm của mình khi đến Phiêu Hoa cung nên nói với Tiểu Vũ :

- Tiểu Vũ cô nương! Ta có việc cần hội kiến với mẫu thân của tiểu cô nương.

Tiểu Vũ thắc mắc :

- Anh tìm mẹ em có việc gì vậy? Cần thiết lắm không?

Tiểu Tà gật đầu :

- Có một việc rất quan trọng.

Tiểu Vũ quay lại hỏi Tiểu Tinh Tinh :

- Thân mẫu ta hiện ở đâu?

Tiểu Tinh Tinh vội đáp :

- Lão phu nhân đang dạo đàn tại Quan Nguyệt lâu. Nếu Dương công tử cần, em sẽ đi mời lão phu nhân đến.

Tiểu Tà nói :

- Nếu vậy, cô nương hãy đi mau!

Tiểu Vũ khẽ dặn :

- Tiểu Tinh Tinh! Hãy mời mẫu thân ta đến đại sảnh! Nơi đây nhiều gió, thân mẫu ta không đến đâu.

Tiểu Tinh Tinh cúi đầu :

- Thưa tiểu thư, em đi ngay!

Dứt lời, Tiểu Tinh Tinh phóng mình hướng về phía Quan Nguyệt lâu.

Tiểu Tà quay sang hỏi Tiểu Vũ :

- Từ trước đến nay đã có ai đến trú ngụ nơi Phiêu Hoa cung này không?

Tiểu Vũ vuốt nhẹ mái tóc, đáp :

- Từ nhỏ đến lớn em chưa hề thấy ai đến trú ngụ nơi đây.

Tiểu Tà hỏi :

- Vậy những a hoàn trong Phiêu Hoa cung từ đâu đến?

Tiểu Vũ nói :

- Như lời thân mẫu nói số a hoàn này là do phụ thân thu dụng trước kia. Họ đều là những kẻ không nhà không cửa, tứ cố vô thân.

Tiểu Vũ thấy Tiểu Tà tìm hiểu căn kẽ như vậy, biết chuyện không đơn giản, nên hỏi lại :

- Có chuyện gì đã xảy ra chăng?

Tiểu Tà gật đầu :

- Ta muốn biết “Hắc Huyết thần trâm” có bị người dòm ngó, đánh cắp không?

Tiểu Vũ có vẻ tự tin, đáp :

- Không thể có chuyện đó được. Từ xưa đến nay không ai có thể thoát khỏi Phiêu Hoa cung và “Hắc Huyết thần trâm” của thân mẫu em cất tại Quan Nguyệt lâu, ngay cả em còn không được thấy báu vật đó thì làm sao có kẻ ăn cắp cho được?

Tiểu Tà nghi ngờ :

- Trước đây có một lão ni xưng danh Phiêu Hoa cung chủ, xuất hiện giang hồ, như vậy người đó là ai?

Tiểu Vũ nói :

- Đó là đại đệ tử của thân mẫu, được phái ra giang hồ để dò xét tình hình.

Sau đó lại có tin ngoài giang hồ “Hắc Huyết thần trâm”. Nhưng thật ra thân mẫu em không hề bị mất báu vật này.

Tiểu Tà nói :

- Võ lâm đã xuất hiện nhiều cây “Hắc Huyết thần trâm”. Ta phải tìm hiểu rõ chuyện này mới được.

A Tam xen vào nói :

- Quả thật là như vậy. Tiểu Vũ cô nương! Tôi cũng đã suýt bỏ mạng vì “Hắc Huyết thần trâm”. Cũng may là võ công của tôi cao siêu nên mới thoát khỏi nguy hiểm.

A Tứ kêu lên :

- A Tam! Đừng quá phách lối! Người bảo nhờ võ công của người cao siêu nên tránh khỏi “Hắc Huyết thần trâm”? Thật là một chuyện buồn cười.

Tiểu Tà nói :

- Tiểu Vũ cô nương! Lão gia nhà này kêu chúng tôi tới đây cũng chỉ vì muốn bảo vệ báu vật của Phiêu Hoa cung. Nhưng ta đoán chắc “Hắc Huyết thần trâm” đã có chỗ sơ hở rồi.

Tiểu Vũ cau mày :

- Nếu muốn bàn đến “Hắc Huyết thần trâm” thì phải báo cho thân mẫu em biết mới được.

Mọi người theo Tiểu Vũ hướng về đại sảnh.

Một lát sau Tiểu Tinh Tinh cũng dìu lão phu nhân vào.

Tất cả đều đứng dậy nghiêng mình thi lễ.

Bà lão nhìn mọi người, vui vẻ nói :

- Cảm ơn các bạn trẻ!

Vừa nói bà lão vừa bước đến ngồi lên chiếc ghế ở giữa, nét mặt hiền hòa.

Bà tiếp :

- Tiểu công tử muốn tìm ta có việc gì vậy?

Tiểu Tà cung kính :

- Thưa lão phu nhân! Con tìm bà là vì có việc muốn hỏi. Hiện nay bà có cất giữ “Hắc Huyết thần châm” hay không?

Lão phu nhân gật đầu :

- “Hắc Huyết thần châm” là bảo vật của Phiêu Hoa cung. Đáng lẽ cái thứ độc hại đấy không nên lưu lại trên thế gian này, nhưng tổ tiên nhà ta sợ Phiêu Hoa cung bị nguy hại nên đã không hủy bỏ và có quy định nếu không gặp nguy biến thì không được dùng. Ta đã cất giữ nó rất kỹ. Tại sao Tiểu công tử lại hỏi đến?

Tiểu Tà nói :

- Lão phu nhân có nghe tin ngoài giang hồ xuất hiện “Hắc Huyết thần châm” hay không? Chính họ đã dùng báu vật này để giết người bừa bãi.

Kiều phu nhân nghe nói thất kinh hỏi :

- Tại sao có chuyện lạ lùng như vậy? “Hắc Huyết thần châm” ta đã giấu rất kỹ. Ngoài ta ra không có kẻ thứ hai biết, lẽ nào ngoài giang hồ lại có báu vật này?

Tiểu Tà nói :

- Quả thật ngoài giang hồ đã có “Hắc Huyết thần châm”. Trong người tiểu bối hiện cũng đang có một cây.

Nói xong, Tiểu Tà lấy cây “Hắc Huyết thần châm” đưa ra.

Kiều phu nhân đón nhận, xem kỹ một hồi, rồi ngạc nhiên thốt :

- Không sai! Tại sao lại có chuyện kỳ lạ này?

Vẻ mặt bà lão đầy thắc mắc. Tiểu Tà đề nghị :

- Lão phu nhân có thể cho tiểu bối xem qua cây “Hắc Huyết thần trâm” của lão phu nhân không?

Kiều phu nhân khẽ gật :

- Tiểu công tử hãy chờ ta một chút!

Nói xong, Kiều phu nhân bước vội vào trong.

Tiểu Vũ quay sang Tiểu Tà :

- Cây “Thần trâm” này ở đâu anh có vậy?

Tiểu Tà nói :

- Cây “Thần trâm” này là do Âu Dương tiên sinh phát hiện trên mình một tên Hắc y sát thủ và trao lại cho anh để tìm nguyên nhân.

Tiểu Vũ thắc mắc :

- Giữa Phiêu Hoa cung và bọn Hắc y sát thủ xưa nay đâu có quan hệ gì?

Tiểu Tà cười :

- Nếu cây “Thần trâm” đó không phải từ Phiêu Hoa cung thất lạc ra thì chắc là bọn Hắc y sát thủ đã ngụy tạo ra nó.

Tiểu Linh lên tiếng :

- Tiểu Tà! “Thần trâm” là báu vật võ lâm, làm sao có thể ngụy tạo được?

Tiểu Tà nói :

- Nếu không ngụy tạo được thì tại sao lại có mặt trên giang hồ?

Tiểu Linh nói :

- “Hắc Huyết thần châm” làm bằng loại răng độc của con Huyết Biển.
Xưa nay tìm được một con Huyết Biển đâu phải là chuyện dễ?

Tiểu Tà nói :

- Người xưa có thể tìm được con vật đó thì người thời nay tại sao không tìm được?

Vừa lúc đó Kiều phu nhân đã trở lại, trên tay có cầm một chiếc hộp ngọc, và nói :

- Tiểu công tử hãy đến đây mà xem!

Bà lão mở hộp ngọc ra, bên trong có mười hai cây “Thần châm” đen bóng.

Điều này làm cho lão phu nhân nhẹ nhõm, vì mười hai cây “Thần châm” vẫn còn nguyên vẹn, không thiếu một cây.

Tiểu Tà đưa tay đón chiếc hộp ngọc, nhìn chăm chú.

A Tam ngạc nhiên hỏi :

- Trong hộp đó còn đủ mười hai cây “Thần châm” thì làm sao ngoài giang hồ có được?

Tiểu Tà nhìn A Tam nói :

- A Tam! Hãy để ta thử nghiệm một tý xem sao?

A Tam không hiểu :

- Thử nghiệm cái gì?

Tiểu Tà giỡn :

- Ta dùng “Thần trâm” châm thử người xem “Hắc Huyết thần trâm” thật hay giả.

A Tam hoảng sợ la lên :

-Ồ không! Không được đâu! Nếu thử không xong thì mạng tôi ra sao đây?

Tiểu Tà cười :

- Trước đây người từng có ý muốn xuống âm phủ làm Diêm Vương, thì đây là cơ hội tốt để người thực hiện ý muốn đó.

A Tứ cũng xen vào, nói :

- Đúng rồi! Không chừng Diêm Vương cũng sợ “Hắc Huyết thần trâm”. A Tam, hãy mau xuống thử thách Diêm Vương đi.

Tiểu Linh kêu lên :

- Tiểu Tà! Lão phu nhân vẫn còn ở đây mà anh đã định giở trò đùa gì ra nữa vậy? Mau tìm cách thử đi!

A Tam tưởng Tiểu Tà dùng thân thể hăn để thử nghiệm “Thần trâm” thật nên hốt hoảng chạy ra ngoài, nói :

- Tôi còn phải đi hái hoa và bắt thỏ nữa, không ở đây được.

A Tứ thấy vậy cũng reo lên :

- Tôi cũng đi bắt cò trắng và uyên ương.

Lão phu nhân và Tiểu Vũ nhìn theo A Tam, A Tứ, không hiểu là chuyện gì nữa.

Tiểu Tà tuy hiểu rõ tâm ý của A Tam, A Tứ, nhưng vẫn vui vẻ nói :

- Ta không cần những loại thú đẹp như vậy. Chỉ yêu cầu các người bắt ếch, vịt hoặc các loại côn trùng cũng được rồi.

A Tam, A Tứ chạy ra khỏi đại sảnh, đi một vòng trong vườn đã bắt được một con ếch, ba con vịt nước, hai con cá và hai con sâu lông.

Tiểu Tà dùng “Hắc Huyết thần châm” đâm thử vào các con thú, chúng lập tức chết ngay.

Rõ ràng là “Hắc Huyết thần châm” thật. Tiểu Tà trả lại hộp ngọc cho lão phu nhân.

Lão phu nhân nói :

- Bây giờ thì tiểu công tử đã tin là “Hắc Huyết thần châm” của Phiêu Hoa cung không rơi vào tay người khác chứ?

Tiểu Tà suy nghĩ một lát rồi nói :

- Nếu vậy thì chúng nó đã tự tạo ra “Thần châm”.

Lão phu nhân thoáng nghi ngờ :

- Không chừng bọn chúng đã bắt được một con Huyết Biển và lấy những răng độc mài thành “Hắc Huyết thần châm”?

Đôi mắt Tiểu Tà sáng hẳn lên :

- Lão phu nhân! Xin cho vãn bối mượn lại cây “Thần châm” của lão phu nhân!

Lão phu nhân liền trao hộp ngọc lại cho Tiểu Tà và nói :

- Sao? Công tử đã phát hiện được ra điều gì vậy?

Tiểu Tà nói :

- Vãn bối chỉ muốn xem thử hai loại kim có gì khác biệt không mà thôi.

Nói xong, Tiểu Tà lấy kim trong hộp ra so với cây kim đang cầm trong tay.

- Cây kim vãn bối lấy của chúng nó ngắn hơn kim trong hộp này và cách mài cũng không trơn bén bằng.

Lão phu nhân cũng cầm lấy và quan sát kỹ càng, quả nhiên có những chỗ rất khác biệt.

Tiểu Tà hỏi :

- Vậy “Thần châm” của lão tiền bối do ai làm ra? Xem kỹ thì thấy hai loại “Thần châm” này là do hai người sáng tạo.

Lão phu nhân nói :

- Hộp kim này do một vị Cung chủ Phiêu Hoa cung sáng tạo. Người ấy cũng đồng thời là tổ mẫu của ta.

Tiểu Tà hỏi tiếp :

- Lúc này lão phu nhân có nói là “Thần trâm” này lấy từ răng của một loại Huyết Biến nào đó. Vậy Huyết Biến có phải là con vật hiếm có trên cõi trần này không?

Lão phu nhân khẽ gật :

- Không sai! Từ cuối đời Châu, Huyết Biến chỉ có hai con. Cho đến nay đã trên một ngàn năm, không ai tìm ra chúng. Tổ mẫu ta trong một lần tình cờ đã tìm thấy trong núi tuyết có hai con Huyết Biến, bắt đem về Phiêu Hoa cung. Nhưng sau đó, hai con Huyết Biến này rất hung dữ, làm chết rất nhiều người. Tổ mẫu ta phải tổn mất chín con trâu, hai con hổ mới kèm hãm được một con, con còn lại thì chạy thoát mất.

Tổ mẫu ta dành thời gian nghiên cứu về Huyết Biến thì biết rằng của nó rất độc, nhưng dùng để trị độc thì lại rất tài tình. Ngay cả các loại độc được độc nhất trên đời này cũng không thể nào bì kịp.

Chính vì vậy mà Tổ mẫu ta mới dùng răng của nó mài thành “Hắc Huyết thần trâm”, làm bảo vật của Phiêu Hoa cung.

Tổ mẫu ta còn nói Huyết Biến không sinh sản nhiều, vì thế ta mới quả quyết rằng Huyết Biến chỉ có hai con.

Tiểu Tà suy nghĩ một lát rồi nói :

- Có lẽ loài Huyết Biến đã ăn rất nhiều chất độc nên đã sanh độc như vậy?

Lão phu nhân nói :

- Đúng vậy! Đây là một loài thú ăn chất độc mà sống nên mới sanh ra

điều kỳ lạ.

Tiểu Tà cười nhạt :

- Sự thực vẫn còn một con Huyết Biến mà lâu nay không ai biết nó ở đâu. Có lẽ đó là nguyên nhân làm cho người giang hồ còn nhiều “Hắc Huyết thần trâm”.

Lão phu nhân buồn bã :

- Thật là nguy hiểm! Không biết đã có bao nhiêu kim lốt vào tay giang hồ võ lâm. Ta phải tìm thu lại, không thì thật đáng sợ.

Tiểu Tà an ủi :

- Lão phu nhân! Chuyện này cứ giao cho văn bối đi. Mười năm nay văn bối đã kết duyên với “Hắc Huyết thần trâm” rồi.

Lão phu nhân ngạc nhiên hỏi :

- Mười năm trước con mới chỉ là một đứa con nít, làm sao hiểu được chuyện này?

Tiểu Tà nói :

- Lão gia nhà này mười mấy năm nay đã phát hiện ra chuyện này nên bắt văn bối luyện tập hàng bữa, mục đích là phải đương đầu với thực tế, thì làm sao văn bối không quan tâm chứ?

Lão phu nhân thở ra một hơi nhẹ nhõm, nói :

- Thì ra ông nhà này đã biết việc này sớm. Ôi! Thật khổ cho ông ta. Và cả con cũng bị liên lụy theo.

Tiểu Tà xua tay :

- Khó thì có khó, nhưng lâu rồi cũng quen đi. Chính vì vậy mà việc này phải giao cho văn bối mới được. Lão phu nhân suốt ngày cứ thui thủi trong cung, chuyện gì xảy ra bên ngoài không hay biết gì cả. Thật không có lợi tí nào! Hiện nay người ta còn hiểu lầm là Phiêu Hoa cung là hung thủ trong các cuộc sát hại nữa.

Lão phu nhân cảm động nói :

- Vậy thì làm phiền con nhiều lắm! Ta sẽ cho con thuốc giải độc mang theo bên mình để có thể cứu người lúc nguy biến.

Thở ra một hơi dài, lão phu nhân rầu rĩ tiếp :

- Ta không ngờ tổ tiên ta đã làm võ lâm mang họa. Nhưng việc hôm nay đã xảy ra như vậy còn biết phải làm sao?

Tiểu Tà nói :

- Xin lão phu nhân đừng ưu phiền nữa! Chúng ta đều là người võ lâm. Nếu có thể chuộc lại những sai lầm thì chúng ta phải cố hết sức mình. Đây là ý trời, con người không thể cãi được.

Lão phu nhân nói :

- Thôi thì chỉ còn biết vậy thôi. Mọi việc xin ủy thác lại cho tiểu công tử giúp đỡ!

Tiểu Vũ xen vào nói :

- Mẹ! Con sẽ cùng đi với Tiểu Tà. Mẹ có đồng ý không?

Lão phu nhân cảm thấy khó xử :

- Con mới chừng ấy tuổi, nếu đi dạo chơi đồi gió thì được, còn chen chân vào chốn võ lâm mẹ e rằng con chưa đủ kinh nghiệm đâu.

Tiểu Vũ thất vọng, mặt xịu lại, nhưng không muốn làm phật ý mẹ nên nói :

- Vậy thì Tiểu Vũ phải ở nhà thôi.

Tiểu Tà thấy vậy an ủi :

- Tiểu Vũ cứ an tâm, chẳng bao lâu thân phụ cô nương sẽ về đây đưa cô nương đi du ngoạn. Nếu lúc này cô nương đi theo chúng tôi thì khi lão gia trở về sẽ không tìm gặp cô nương được.

Tiểu Vũ thở ra, nói :

- Không biết thân phụ tôi đến bao giờ mới trở về?

Tiểu Tà hứa :

- Chậm nhất là một tháng. Nếu thân phụ của cô nương chưa về thì đích thân tôi sẽ đưa lão gia về.

A Tam cũng xen vào nói :

- Nếu như ông ta không chịu về thì đích thân tôi cũng tìm đến hồ Một Tháp để báo tin.

Lão phu nhân nói :

- Nếu các con có gặp Âu Dương tiên sinh thì hãy nói với ông ấy là ta gửi lời thăm.

Nét mắt lão phu nhân bỗng trở nên u buồn, đau khổ.

Tiểu Tà thấy vậy liền pha trò :

- Chẳng những chuyển lời hỏi thăm của lão phu nhân mà chúng tôi còn thôi thúc mãi cho đến khi nào lão gia trở về mới thôi.

Tiểu Vũ lo lắng hỏi :

- Vậy anh định chừng nào đi, hay là ở lại đây ít lâu nữa có được không?

Tiểu Tinh Tinh nói :

- Tiểu Tà ơi! Chúng ta còn chưa kết thúc trò đùa tại sao lại ra đi sớm như vậy?

Tiểu Tà cười :

- Như vậy là các cô còn muốn tiếp tục trò đùa? Được! Chúng tôi sẽ lưu lại đây một thời gian để thưởng thức món ăn “Ô quy cầu”.

Lão phu nhân cảm thấy trong lòng phấn khởi đôi chút. Bà sốt sắng nói :

- Tối nay ta sẽ cho các con thưởng thức món ăn đó. Ta vào bếp đây.

Nói xong, bà quay lưng đi vào bếp. Tiểu Tà nói vọng theo :

- Phu nhân đừng quên món “Ô quy cầu” thơm thơm nhé!

Tiểu Vũ che miệng nói nhỏ :

- Tiểu Tà! Mẹ em làm sao biết nấu cái món ăn đó. Anh bắt mẹ em phải khổ sở như vậy rồi lúc cha em trở về nhà anh phải tính sao đây?

Tiểu Tà ranh mãnh đáp :

- Món ăn đó do cha cô chế ra mà. Nếu kỳ sau ông ấy trở về thì lão nương phải chuẩn bị trước vài con chó mực là vừa.

Tiểu Tinh Tinh xen vào hỏi :

- Bộ thịt chó ăn ngon lắm sao?

Tiểu Tà le lưỡi :

- Đương nhiên, nếu đã ăn vài miếng thì sẽ mê luôn. Ta không nói gạt các cô đâu.

Tiểu Linh lắc đầu :

- Tiểu Tinh Tinh! Anh ta gạt chúng mình đó.

Tiểu Tà cười lớn, nói :

- Theo ý các cô thì món ăn gì là ngon hơn cả?

Tiểu Tinh Tinh nhí nhảnh đáp :

- Em cho trái cây chín là ngon.

Tiểu Tà la lên :

- Nói bậy rồi! Các cô ăn trái cây có nhiều bằng ta không? Làm sao so với thịt chó được?

Tiểu Linh đề nghị :

- Tiểu Tà! Anh bảo anh ăn nhiều trái cây, vậy chúng ta ăn thi xem!

Tiểu Tà nói :

- Thi thì thi! Ta chấp cả ba cô đấy!

Tiểu Vũ reo lên :

- Tiểu Tà! Anh ăn trái cây không nhiều bằng em đâu.

Tiểu Tinh Tinh đắc thắng nói :

- Ăn trái cây là nghề của chúng em. Đương nhiên anh thua cuộc rồi.

Tiểu Tà cười ha hả, nói :

- Được! Chúng ta cùng thi. Ai thua thì phải ăn vỏ chuối, không được bỏ chạy.

Tiểu Tinh Tinh liền chạy ra sau vườn hái trái cây đem vào.

Tiểu Tà đưa tay chỉ các cô gái, nói :

- Các người đừng có khinh thường Bang chủ bang Thông Thực! Cứ thi xong sẽ rõ.

A Tam, A Tứ thấy vậy xen vào nói :

- Chúng em không được dự thi sao?

Tiểu Tà nói :

- A Tam, A Tứ! Đợi một lát nữa thì các người tha hồ nhét trái cây vào miệng các cô gái như nhét bánh bao vậy.

A Tam nói :

- Chuyện này thì cứ để em ra tay cho! Tiểu Tà bang chủ có dụng ý là nhét chứ gì?

A Tứ nói :

- Y như trước thôi! Nếu Tiểu Tà bang chủ ăn không nổi là chúng em đè xuống nhét. Còn bọn con gái ăn không nổi chúng em cũng đè xuống nhét luôn.

Đúng không Tiểu Tà bang chủ?

Tiểu Tà cười :

- Đúng vậy! Nhét cho bọn con gái nghẹt thở luôn.

Vừa nói Tiểu Tà vừa liếc nhìn các cô gái một cách ranh mãnh.

Tiểu Linh thấy vậy cũng hơi lo lo, nghĩ thầm :

- “Nếu Tiểu Tà bày ra trò chơi thì mình cũng không tránh khỏi bị lôi cuốn vào cuộc rồi”.

Nàng bèn nói :

- Thôi thôi! Cuộc thi này xem như huề cả.

Tiểu Tà chu miệng nói :

- Đâu có dễ dàng như vậy. Phải vào cuộc thi rồi mới định rõ hơn thua chứ.

Lúc này Tiểu Tinh Tinh đã bưng một giỏ trái cây đi vào. Bên trong có

hơn hai mươi trái lựu, tám trái xoài, chín trái xá lị và hai nải chuối, mười mấy trái táo đỏ.

Tiểu Tà nhìn thấy liền chê ít :

- Có bấy nhiêu trái cây đó thôi sao?

Tiểu Tinh Tinh liếc mắt, nói :

- Bao nhiêu đó còn ăn không hết hái làm gì cho nhiều? Đối với bọn con gái chúng em thì bao nhiêu đó đã quá đủ.

Tiểu Tà reo lên :

- Không cần thi nữa! Bao nhiêu trái cây đây chỉ đủ cho ta ăn thôi.

A Tam, A Tứ vội xông vào giật lấy mỗi người một ít và nói :

-Ồ! Tuyệt quá!

Vừa nói vừa ăn cả vỏ ngon lành.

Tiểu Tinh Tinh thấy vậy đứng sững sờ. Nàng đã cố hái thật nhiều mà Tiểu Tà vẫn còn cho ít.

Các cô con gái thấy vậy cũng xông vào giành giật. Không khí thật sôi động.

Thế là cuộc thi không thành mà chỉ có việc giành giật để làm trò vui.

Tối hôm đó, lão phu nhân lại làm tiệc thết đãi mọi người.

Thời gian thấm thoát trôi qua, đã bảy ngày rồi.

Đêm ấy cả bọn đang câu cá ở bờ suối.

Tiểu Tà bỗng nói với Tiểu Vũ :

- Tiểu Vũ! Ta muốn trở lại giang hồ, Tiểu Vũ buồn bã hỏi :

- Sao mà vội thế?

Tiểu Tà nói :

- Thời gian ở đây đã bảy ngày rồi. Không chừng ngoài võ lâm số người bị chết không ít. Ta phải khám phá việc “Hắc Huyết thần trâm”.

Tiểu Tinh Tinh cũng buồn bã hỏi :

- Các anh đi lúc nào mới trở lại đây?

Cô nàng muốn lưu khách lắm nhưng tình thế này chắc không thể được rồi.

Tiểu Tà không hứa trước :

- Việc ra đi thì rất cần, mà ở đây lại không có món thịt chó, thật buồn chán.

Tiểu Tinh Tinh sốt sắng nói :

- Lần sau các anh đến em sẽ chuẩn bị đầy đủ món ăn đó.

Tiểu Tà cười :

- Nếu vậy các cô nên chuẩn bị từ bây giờ, chúng tôi đi không lâu sẽ trở lại ngay. Lần sau nhất định sẽ ở chơi lâu hơn.

Tiểu Vũ thở thê :

- Tiểu Tà! Khi cha em trở về thì em biết phải tìm anh ở đâu?

Tiểu Tà nói :

- Cha em vô cùng lợi hại. Chỉ cần một tiếng la của ông ấy là giang hồ chấn động, lo gì không tìm ra Tiểu Tà này.

Tiểu Linh nói nhỏ :

- Tiểu Vũ! Cô nương chỉ cần hỏi bọn đệ tử Cái bang thì sẽ biết ngay chúng tôi ở nơi nào.

Tiểu Tà nói :

- Như vậy được rồi! Tiểu Vũ chỉ cần đến Thái Nguyên vương phủ hỏi Tiểu vương gia thì sẽ rõ bọn tôi đang ở đâu.

Tiểu Vũ gật đầu :

- Nhất định em sẽ đi tìm!

A Tam cười :

- Tiểu Vũ là một đóa hoa của Phiêu Hoa cung. Nếu nàng ra đi, lần sau chúng tôi đến đây thiếu nàng còn gì là vui? Vậy xin cứ ở đây chờ đợi!

Tiểu Linh nói :

- Tiểu Tà! Chúng ta đi ngay thôi! Nhưng phải cáo từ lão phu nhân kéo mang tiếng thất lễ đó.

Tiểu Tà quay sang Tiểu Tinh Tinh, nói :

- Đúng đấy! Chúng ta nhờ Tiểu Tinh Tinh đi mời lão nương nương tới đây.

Chúng ta phải làm lễ cáo từ.

Tiểu Tinh Tinh thấy không còn lưu khách được nữa, vội chạy vào hậu phòng đến Quan Nguyệt lâu, mặt mày ủ dột.

Tiểu Vũ mắt rướm lệ :

- Anh đi rồi em sẽ rất cô đơn.

Tiểu Linh vuốt tóc Tiểu Vũ, an ủi :

- Tiểu Vũ! Đừng buồn nữa! Sớm muộn gì chúng ta cũng gặp lại mà.

Tiểu Vũ nghẹn ngào :

- Chị Tiểu Linh! Em...

Tiểu Linh vội lau nước mắt cho Tiểu Vũ, mà không biết nói gì hơn, vì nàng đã rõ trong lòng Tiểu Vũ lúc này có rất nhiều tâm sự.

Chỉ chốc lát, lão phu nhân đã xuất hiện.

Bà vội hỏi :

- Các cháu định ra đi sao?

Tiểu Tà cung kính đáp :

- Thưa lão phu nhân! Chúng cháu định đi sớm về sớm. Xong việc nhất định chúng cháu sẽ quay lại.

Lão phu nhân bước đến nhìn Tiểu Tà thật lâu và nói :

- Các cháu đến đây đã làm cho ta nhớ mãi không quên. Tại sao không lưu lại vài hôm nữa?

Tiểu Tà cương quyết :

- Vài hôm nữa rồi cũng phải đi thì lưu lại có ích gì?

Lão phu nhân thở dài :

- Vậy thì các cháu cứ rời khỏi Phiêu Hoa cung. Ta rất mến các cháu.

Tiểu Tà cười :

- Bây giờ chúng cháu xin đi lấy hành lý.

Nói xong, cả bọn quay về Mê Tinh lâu sắp xếp hành lý và vội vã ra ngoài hang núi.

Ngoài hang, tuy trời đã tạnh mưa nhưng gió vẫn lồng lộng thổi.

Kiều lão phu nhân, Tiểu Vũ, Tiểu Tinh Tinh và các nàng hầu đều tiễn chân đến tận cửa hang.

Tiểu Tà quay lại nói :

- Chúng cháu xin chúc lão phu nhân, Tiểu Vũ, Tiểu Tinh Tinh ở lại mạnh khỏe!

A Tam, A Tứ, Tiểu Linh đều vẫy tay giã từ.

Tiểu Vũ dặn dò :

- Tiểu Tà! Em đã cho anh biết đường đi như thế nào rồi. Nhớ đừng quên nhé.

Tiểu Tà gật đầu, cười :

- Ta nhớ rồi, Tiểu Vũ! Em đưa lão phu nhân trở về đi!

Lão phu nhân quay lại nhìn Tiểu Vũ, khẽ nói :

- Tiểu Vũ! Tiểu Tinh Tinh! Chúng ta về thôi!

Và đêm nay thật khuya...

Tiếng đàn của Tiểu Vũ trong Phiêu Hoa cung nỉ non không dứt, hình như muốn xua đuổi nỗi niềm cô đơn trong núi vắng.

Bạn đang đọc truyện *Tục Tiểu Tà Thần* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 3: Tái xuất võ lâm

Theo lời chỉ dẫn của Tiểu Vũ, Tiểu Tà và đồng bọn ra khỏi Trường Bạch sơn rất dễ dàng.

Chuyến đi này Tiểu Tà đã giải được bí mật của “Hắc Huyết thần trâm”.

Ra khỏi Trường Bạch sơn, Tiểu Tà nói với A Tam, A Tứ :

- Chỉ có số con gái yếu đuối này mới trú ẩn trong Phiêu Hoa cung, còn chúng ta làm sao bị giam hãm nơi đó được.

Tiểu Linh nhắc nhở :

- Trước đây Môn chủ Thần Võ môn là Độ Vĩnh Thiên đã chết. Nay đưa con trai của hắn là Độ Phi, khôi phục bọn thủ hạ, tính chuyện khuấy động giang hồ. Chúng ta cần phải đề phòng.

A Tam nói :

- Độ Phi không đáng sợ. Người thay thế Độ Vĩnh Thiên hiện nay chính là Độ Vĩnh Thế, sư thúc của Độ Phi.

A Tứ nói :

- Đúng vậy! Độ Vĩnh Thế, sư thúc của Độ Phi, chính là sứ giả của tổ chức Hắc y, lâu nay rất có thế lực.

Tiểu Tà nói :

- Chính vì vậy mà cái chết của Độ Vĩnh Thiên không làm cho Thần Võ môn bị tan rã. Chúng ta phải đương đầu với Thần Võ môn một lần nữa

rồi.

Tiểu Linh đề nghị :

- Tình hình của Thần Võ môn gần đây, chúng ta nên đi tìm Tiểu Thất hỏi mới biết rõ.

Tiểu Tà suy tính :

- Lần này chúng ta có lẽ phải dùng một lực lượng hùng mạnh để yểm trợ thì mới phá được Thần Võ môn.

A Tứ hỏi :

- Tiểu Tà! Bang chủ định dùng lực lượng nào đây?

Tiểu Tà nói :

- Chúng ta đến Thiếu Lâm tự tìm một hòa thượng phát thiệp mời các chánh phái võ lâm tham gia tiêu diệt Thần Võ môn.

A Tứ vỗ tay :

- Đúng đấy! Tiểu Tà trở về chùa cũ của chúng tôi tìm vị sư phụ của chúng tôi bàn tính việc này nên chắc là nên chuyện.

Tiểu Linh cười :

- Lúc này không biết vị sư phụ của các người còn nhớ mặt hai tên đồ đệ của ông ta hay không nữa?

A Tam nói :

- Chỉ mới xa cách có mấy năm, lẽ nào lại không nhớ? Tiểu Tà bang chủ!

Mau dẫn chúng em trở lại Bạch Mã Tự đi!

A Tứ le lưỡi nói :

- Lần này trở về chắc sư phụ giao cho chúng tôi làm chủ Bạch Mã Tự mất.

A Tam bĩu môi :

- A Tứ! Đừng nằm mơ! Chúng ta không có phước lớn như vậy đâu.

Tiểu Tà nói :

- Trước tiên, chúng ta đến Thái Nguyên tìm Tiểu Thất, đồng thời thuận tiện tìm nơi mở quán bán vé số.

Tiểu Linh cười :

- Tiểu Tà! Anh định tìm chỗ bán vé số?

Tiểu Tà nói :

- Đúng vậy! Đợi việc xong chúng ta sẽ mở quán bán vé số. Tiểu Linh làm bà quán, bảo đảm tiền sẽ vô ào ào như nước.

Tiểu Linh e thẹn nói :

- Em không làm bà chủ quán đâu.

A Tam trêu :

- Tiểu Linh chỉ thích làm phu nhân thôi.

Tất cả đều cười ồ lên...

* * * * *

Thành Thái Nguyên rất phồn hoa nhộn nhịp. Tiểu Tà và đồng bọn kéo thẳng đến Siêu vương phủ.

Tiểu Tà mạnh dạn bước vào hỏi mấy tên lính canh :

- Chúng tôi là bạn của Tiểu vương gia, đã lâu không gặp. Chẳng hay Tiểu vương gia lúc này có khỏe mạnh không?

Bọn bảo vệ nơi đây qua một thời gian đều đã thay đổi, không giống như lần trước, thấy Tiểu Tà nhỏ tuổi và xa lạ nên ồm ờ đáp :

- Tiểu huynh đệ! Tiểu vương gia chúng tôi đã cùng đi với một người bạn vắng nhà rồi. Tiểu huynh đệ tìm Tiểu vương gia có việc gì không?

Tiểu Tà biết Tiểu vương gia đã cùng đi với Tiểu Thất, nên suy đoán :

- Chắc là hai người nay đang ở trong một sòng bạc nào rồi.

Tên bảo vệ vương phủ giải thích :

- Nơi thành Thái Nguyên này ai cũng biết Tiểu vương gia chúng tôi và Tiểu Thất gia thuộc vào hàng đệ nhất kiếm khách, hành tung xuất quỷ nhập thần, thật khó mà tìm được.

Tiểu Tà nghe nói, cười lớn :

- Thật tiến bộ mau quá! Nhưng Tiểu vương gia và Tiểu Thất có nói là đi đâu không?

Tên bảo vệ nói :

- Gần đây Tiểu vương gia và Tiểu Thất gia hay đến những nơi tửu lầu và sòng bạc, ý muốn dò tìm một vài người bạn. Nhưng rất tiếc là bị thua không ít tiền.

Tiểu Tà cười ha hả, hỏi :

- Vậy các người có biết Tiểu vương gia muốn tìm ai không?

Tên bảo vệ nói :

- Nếu chúng tôi biết thì đã sớm được thăng quan rồi, đâu còn là một tên bảo vệ.

Tiểu Tà nói :

- Các người muốn được thăng quan không? Người mà Tiểu vương gia đang tìm chính ta đây.

Tiểu Tà vừa nói vừa chỉ tay vào ngực mình, cười ngạo nghễ :

- Dương Tiểu Tà đây nè! Ha... ha...

Tên bảo vệ có vẻ nghi ngờ, hỏi :

- Có thật như vậy không?

Tiểu Tà đắc ý nói :

- Đương nhiên là thực! Hãy đi loan báo cho tiểu thư chuẩn bị rượu thịt. Chỉ một lát sau chúng tôi sẽ trở lại đây.

Dứt lời, Tiểu Tà kéo tay Tiểu Linh nói :

- Tiểu Linh! A Tam, A Tứ! Hãy mau đến sông bạc tìm Tiểu vương gia và Tiểu Thất.

Bốn người lao đi như bay, lục lạo khắp các sông bạc trong kinh thành.

Tên bảo vệ thấy vậy ngơ ngác lắm lắm :

- Có lẽ nào họ là bạn của Tiểu vương gia? Ta phải đi báo với tiểu thư, may ra sẽ được thưởng.

Nghĩ như vậy, tên bảo vệ liền cầm đầu chạy vào trong.

* * * * *

Thủy Nguyệt tửu lâu là nơi có một không hai, là nơi lui tới của các hàng vương gia quý tộc, cũng là nơi khách giang hồ phong lưu dùng làm nơi khoa trương cho mọi người biết danh vọng và địa vị của mình. Chính vì vậy mà những kẻ đến đây đều là hạng tai to mặt lớn.

Tiểu Tà đã dò được nơi Thủy Nguyệt tửu lâu này và đoán chắc sẽ tìm được Tiểu vương gia và Tiểu Thất nên hăng hái xông vào trong.

A Tam kinh ngạc nói :

- Ô kìa! Thật quá sang trọng! Ngay cả nền đất cũng trải thảm nhung.

Tiểu Tà cười :

- Tiểu vương gia bị thua sạch tiền nhất định là do lâu nay lui tới nơi đây rồi.

Chúng ta thử vào xem!

Rồi không chần chừ, Tiểu Tà dắt Tiểu Linh, cùng A Tam, A Tứ xông

vào.

Tên tiểu nhị chạy ra cản lại, vì thấy Tiểu Tà và đồng bọn ăn mặc lôi thôi, dơ dáy, nên nói :

- Tiểu hành khất! Tiểu hòa thượng! Các người đến đây làm gì? Nơi đây là Thủy Nguyệt tửu lầu chỉ dành cho khách thượng lưu quý phái mà thôi. Các người hãy xem kỹ tấm bảng kia!

Giọng nói của tiểu nhị có vẻ khinh người quá đáng.

Tiểu Tà nhìn tiểu nhị, nói :

- Thì ra là hoàn tiểu nhị!

Tiếng nói chưa dứt đã nghe “Bốp” một tiếng. Trên má của tiểu nhị đã bị in dấu năm ngón tay.

Tiểu nhị ré lên :

- Ôi! Trời ơi!

Thật là chuyện bất ngờ. Tiểu nhị chỉ nói có một câu mà đã bị Tiểu Tà tát vào mặt một tát nhanh như vậy, làm sao kịp đề phòng?

Tiểu nhị đứng trơ ra, ôm mặt nhìn Tiểu Tà.

Tiểu Linh thấy thương hại, nói :

- Tiểu Tà! Người ta không biết anh là ai, anh không nên đối xử như vậy!

Tiểu Tà đẩy hăn sang một bên, nói :

- Tên khốn kia! Hãy nhìn kỹ tiểu gia đây. Ta đây là thiên hạ đệ nhất tà

công của võ lâm đại hiệp khách. Hãy tránh sang một bên.

Vừa nói Tiểu Tà vừa nắm tay Tiểu Linh dắt vào tửu lầu trong lúc tiểu nhị vẫn đứng trơ như pho tượng gỗ.

A Tam cũng hòa theo, đánh vào đầu tên tiểu nhị bảy tám cái và cười :

- Người không nhìn thấy trước ngực ta có ghi “Thiên hạ đệ thập” sao? Ngu quá vậy! Hãy tránh sang một bên.

Nói xong, hắn cũng vênh váo ngẩng mặt lên, bước theo Tiểu Tà.

A Tứ thì đưa chân đá vào đít tên tiểu nhị một cái và nói :

- Tiểu gia đây chuyên môn cạo đầu, đó là tuyệt chiêu của võ lâm. Hãy tiếp đón tử tế, nếu không ta sẽ cạo trọc đầu của người đấy!

Vừa nói vừa nhẹ bước đi vào trong.

Tên tiểu nhị không dám phản ứng, đứng trơ một chỗ nhìn theo.

Tiểu Tà dẫn đồng bọn leo cầu thang cạnh cửa sổ phía Tây để lên lầu. Nơi đây khách khứa rất đông, khung cảnh nhộn nhịp.

Sự xuất hiện của Tiểu Tà và đồng bọn làm cho quan khách rất chú ý. Đàn ông thì chăm chú nhìn Tiểu Linh như một tuyệt thế giai nhân; đàn bà thì nhìn Tiểu Tà và A Tam, A Tứ như những cây gai cắm vào mắt. Cũng có kẻ nhìn qua rồi cười, quay mặt nơi khác, tỏ vẻ khinh thường.

Tiểu Tà và đồng bọn liếc qua một vòng rồi cũng tìm được chỗ trống, ngồi vào.

Tiểu Linh quan sát những vị khách nơi đây, có vẻ lo lắng, nói :

- Tiểu Tà! Ở đây không chỉ có thực khách mà còn có kẻ thù của chúng ta nữa.

Tiểu Tà đứng lên, hai tay chống nạnh nói lớn :

- Nếu có kẻ thù của Bang Thông Thực thì càng vui. Có sao đâu?

Đột nhiên, có hai người ăn mặc tươm tất, đi ngang quan. Một người mặt vuông, mắt nhỏ, mày thô, thân hình gầy ốm, khoảng chừng tứ tuần; còn người kia độ ngũ tuần, thân hình mập mạp, mũi to, miệng rộng.

Người cao ốm trợn mắt nhìn Tiểu Tà, quát :

- Thằng ranh con! Ăn nói không nề nang ai. Ta muốn xem thử người gan to cỡ nào?

Người lùn mập cũng nhìn Tiểu Tà, nói :

- Thằng con nít! Người khoe khoang là võ công đệ nhất thiên hạ. Ta muốn xem xét lại lời nói đó.

Tiểu Tà lợi dụng lúc đối phương đang nói, sơ ý không đề phòng, thân mình quay một vòng, vung tay đảo ngược lại như muốn lảng tránh đi nơi khác, nhưng kỳ thật đã tát mấy cái nhanh như điện xẹt vào mặt người lùn mập, mà không ai trông thấy. Chỉ nghe hai tiếng “Bốp! Bốp!”

Cử chỉ chớp nhoáng của Tiểu Tà làm cho những người có mặt tại đó không thể là mắt mình đã được trông thấy.

Ai nấy đều nhìn Tiểu Tà bằng đôi mắt kinh sợ.

Tiểu Tà không thềm dả động đến bọn họ, chỉ hất hàm nói :

- A Tam! A Tứ! Ném chúng nó ra ngoài đi!

- Tuân lệnh!

A Tam, A Tứ cười khoan khoái, bước đến trước mặt hai gã ồm, mập, nói :

- Ê! Thằng mập! Ai bảo mày đến đây vậy? Người dám vuốt râu hùm, làm trái lời Bang chủ của chúng ta mà không sợ bị lột da sao?

Gã lùn mập nén sự nhục nhã, gầm lên :

- Tên khốn kiếp! Lão phu đây từ trước đến nay trên giang hồ chưa ai dám làm nhục ta như vậy.

Nói chưa dứt lời, lão mập đã vung hai chưởng đánh ép vào ngực A Tam.

A Tam rất lanh lẹ, lật ngược tay lại, chụp vội cánh tay của đối phương, quay người sải chân ra, liên tục dùng thế võ của Thiếu Lâm đánh một lúc năm chiêu.

“Bốp! Bốp!”

Lão mập rú lên một tiếng thê thảm, mặt đỏ gay, thân mình bay qua cửa sổ.

A Tứ thấy A Tam đánh đúng chiêu thức, rất hài lòng, lại thấy lão ồm định tẩu thoát, liền la lớn :

- Chạy đằng nào?

Hắn liền đưa chân lên chặn lại, khí thế như một con cọp đói bắt dê, tung ra một chưởng đã làm cho lão ồm té ngã ra sau, nằm sóng sượt dưới đất.

A Tam gào lên, quay người qua đánh tiếp một chiêu “Điều Long Xuyên

Tháp”, hất luôn lão ốm văng ra ngoài cửa sổ, và nói :

- Chơi cái trò gì vậy? Muốn quấy rầy bang Thông Thực của chúng ta sao?

A Tam vừa nói vừa nhìn Tiểu Tà có vẻ đặc ý lắm.

Tiểu Tà gật đầu cười :

-Ồ! Tiến bộ lắm! Lần sau có đánh kẻ thù thì phải lanh lẹ như vậy đó. Không cần phải động thủ nhiều.

A Tam gật đầu lia lịa, nói :

- Nhất định là như vậy! Tiểu Tà bang chủ chỉ cần ra lệnh là xong ngay.

Tiểu Tà cười :

- Được! Lần sau thấy chướng mắt là các người cứ ra tay lập tức.

Thủy Nguyệt tửu lâu vẫn thường xảy ra những trường hợp như vậy nên quan khách không lấy làm lạ.

Tên tiểu nhị, cũng với thói quen, thu xếp lại bàn ghế rất gọn gàng, như không có việc gì xảy ra vậy.

Tiểu Tà ăn qua loa mấy miếng rồi nói với Tiểu Linh :

- Có lẽ Tiểu vương gia không có ở đây. Chúng ta đi tìm nơi khác thôi.

Tiểu Linh hỏi :

- Biết đi nơi nào tìm nữa đây?

Tiểu Tà suy nghĩ một lát rồi quyết định :

- Thôi thì chúng ta nhử hắn đến vậy.

Tiểu Linh cười :

- Nhử cách nào?

Tiểu Tà quay sang A Tam, ra lệnh :

- A Tam, hãy tuyên bố với mọi người là chúng ta đang tìm người có võ công cao nhất thành Thái Nguyên này để tuyên chiến!

A Tam mừng rỡ :

- Chuyện này khỏi nói em cũng làm ngay.

Nói xong, A Tam chạy bay xuống thang lầu, dùng tay làm loa, hô lớn :

- Quý vị ơi! Ta là Bất Minh A Tam, võ công cái thế, sớm muộn cũng đụng độ với cao thủ Thái Nguyên thành. Quý vị biết người nào là cao thủ, xin chỉ giùm.

Có người lên tiếng :

- Siêu vương phủ Tiểu vương gia là đệ nhất kiếm khách của thành Thái Nguyên đó.

A Tam nghe nói càng hăng máu, nổ lốp bốp :

- Được! Các người hãy dẫn hắn đến đây, nói rằng ta sẽ giao đấu với hắn!

Tức thì có người rời khỏi lầu để đi tìm Tiểu vương gia.

A Tam nhìn mọi người, đặc ý nói :

- Nếu có ai muốn thử chơi với ta thì thử, để ta có cái ăn điểm tâm cũng được.

Ha... ha...!

Những người có mặt lúc này đã được mục kích A Tam xuất chiêu như thế nào nên không ai dám ra tay.

A Tam thấy không có ai bước đến giao tranh nên càng thêm tự đắc, hiên ngang trở lên lầu, nói :

- Tiểu Tà bang chủ! Thế nào rồi? Sử dụng kế sách đó có được không?

Tiểu Tà cười chế nhạo :

- A Tam! Người có nói dóc thì cũng chỉ nói vừa phải thôi. Dóc quá như thế thì đến Cửu đại môn phái cũng không ai dám tới đây hội tụ. Chúng ta chỉ còn giao tranh với những kẻ vô danh mà thôi.

Tiểu Linh thắc mắc hỏi :

- Tiểu Tà! Tại sao chúng ta không gặp được cao thủ của Cửu đại môn phái?

Tiểu Tà nói :

- Trước nhất, chúng ta phải nể mặt Cửu đại môn phái một tý. Còn trong trường hợp này, Cửu đại môn phái chỉ cho các đệ tử đến để điều tra. Nếu chúng ta đánh bị thương bọn nó thì thật là hèn hạ.

Tiểu Linh chế giễu :

- Nếu vậy A Tam tự cho mình là “Đệ thập cao thủ võ lâm” cũng xứng đáng đó chứ?

Tiểu Tà cười :

- Chưa thử sức với giang hồ thì lấy gì mà so sánh?

A Tam huên hoang :

- Đợi thử sức xong thì có lẽ còn thay đổi vị trí nữa. Nhưng dù đệ mấy em cũng không mơ đâu.

A Tứ nói :

- Theo em thì danh hiệu đó cũng chẳng ăn thua gì, miễn làm được việc cần làm mà thôi.

Bỗng dưới thang lầu có tiếng nói :

- Tiểu vương gia! Hãn có ngoại hiệu là Bất Minh hòa thượng. Hãn đang ở trên lầu. Hãn muốn tìm người có võ công cao tại Thái Nguyên để tuyên chiến.

Có tiếng trả lời :

- Được! Để ta hỏi thử hãn xem sao!

Tiểu Tà nghe qua biết ngay Tiểu vương gia đã đến nên nói với A Tam :

- A Tam! Người lấy áo cà sa che mặt lại, cố gắng đánh úp để xem võ công của Tiểu vương gia ra sao rồi.

A Tam cười một tiếng nhỏ, nói :

- Tuân lệnh!

Tức thì lấy áo cà sa che mặt lại, hét lên một tiếng lớn, phi thân như chim đại bàng bay xuống lầu, hai tay chấp lại xuất chiêu “Phật Môn Thiên Lý”.

Chỉ thấy đôi tay và chiếc cà sa của A Tam cũng đủ biết A Tam chủ đích xuất thủ đánh bất ngờ Tiểu vương gia trong lúc Tiểu vương gia đang bước lên lầu.

Tiểu vương gia lúc này cũng đã luyện thành môn “Ngọc Quan Âm chưởng pháp”, chưa từng đụng chạm một đối thủ nào phát chiêu nhanh như vậy, trong lòng cũng khiếp sợ, hai tay hạ xuống trước ngực, vận hết mười thành công lực, hướng về phía trước.

“Bùng!”

Hai người phát chưởng cùng một lúc. Thân mình Tiểu vương gia chao đảo liên hồi, thối lui ba bộ, tuột xuống cầu thang, kinh ngạc vô cùng.

A Tam lão đảo bước lui hai bộ, suýt đụng phải tay vịn cầu thang, thất kinh la :

- Chưởng này đúng là “Bình Phân Thu Sắc”. Đẹp tuyệt!

Lập tức tiếp tục phát ra một lúc ba chưởng nữa, chân phải đã nhẹ vào tay vịn cầu thang, quay thân như gió, nhắm thẳng vào Tiểu vương gia công tới.

Tiểu vương gia gặp phải chưởng lực bất ngờ, dội ngược lại đằng sau, trong lòng không nhịn được nữa, nổi giận hét lên một tiếng, xuất chiêu “Quan Âm chưởng” ứng phó.

Hình bóng chưởng pháp và sức mạnh của chưởng phong cuộn cuộn như

nước chảy. Hai bên trao đổi một lúc đã được mười mấy chương trên không trung.

Thân mình Tiểu vương gia vừa hạ xuống đất thì tay áo đã bị xé toạc một đường. Còn A Tam thì cà sa cũng bị rách một vạt, chứng tỏ cả hai đều ngang sức với nhau.

Tiểu vương gia có vẻ tức giận, phóng mình bay lướt qua làm cho A Tam bối rối, chân tay quơ quào mù mịt.

A Tam thầm nghĩ :

- “Nếu Tiểu vương gia cố tình đả thương ta thì chỉ có cách một chọi một, ăn thua luôn”.

Nghĩ như vậy, hắn hét lên một tiếng, dùng chiêu “Phật Thượng Tây Thiên” quét về phía Tiểu vương gia, khí thế rất mãnh liệt.

Tiểu Tà nhìn thấy thất kinh la lớn :

- Ôi! Ôi! Đừng có chơi thiệt nha!

Lập tức hét lên một tiếng, thân mình lao tới như tên bay, chặn giữa hai người.

“Bịch! Bịch!”

A Tam và Tiểu vương gia ngã nằm xuống đất.

Tiểu Tà đứng giữa hai người, nét mặt rất tự nhiên.

A Tam lồm cồm bò dậy, lắc đầu cười méo miệng, nói :

- Tiểu Tà bang chủ! Tiểu vương gia hạ thủ thật mà. Chẳng lẽ phải nạp

mạng sao?

Tiểu Tà quắc mắt :

- Thôi đi! Hãy vá lại áo cà sa của người đi.

A Tam túm lại vạt áo, đến trước mặt Tiểu vương gia, cười nói :

- Tiểu vương gia! Võ công của Tiểu vương gia rất cao siêu. Ta là Bất Minh hòa thượng chỉ đáng dưới tay thôi. Ha... ha!

Tiểu vương gia lúc này đang bị té nằm dưới đất, nhưng thấy A Tam liền đổi giận làm vui, reo :

- Có phải A Tam đó không?

Lập tức đứng dậy, nắm tay A Tam, hỏi :

- Tiểu Tà bang chủ đâu?

Tiểu Tà nhìn Tiểu vương gia, cười :

- Ở đây nè!

Tiểu vương gia như một kẻ mất trí nhảy chồm tới ôm chặt Tiểu Tà, hỏi :

- Tiểu Tà bang chủ! Xa cách đã lâu rồi. Tại sao bây giờ mới trở lại?

Cử chỉ của Tiểu vương gia chứa đựng rất nhiều tình cảm nhớ thương, làm cho mọi người đều cảm động.

Tiểu Tà ranh mãnh :

- Tiểu vương gia làm gì vậy? Tôi đâu phải là vợ của ngài... Ha... ha...!

Mọi người cảm thấy trên thế gian này chắc chỉ có Tiểu Tà là đáng mến mộ.

Vì hẳn nói chuyện rất có duyên.

Tiểu vương gia cảm thấy mình ôm bạn quá chặt nên nói lỏng vòng tay, nói :

- Tiểu Tà bang chủ! Tại sao tôi vừa tới lại cho người đánh úp như vậy? Thiếu chút nữa tôi bị ăn trầu rồi.

Tiểu Tà nói :

- Ta từ xa tìm tới đây thấy ngài không lo luyện công, chỉ tìm chỗ ăn chơi.

Thật đáng đánh quá chứ còn gì nữa.

Tiểu vương gia vui vẻ :

- Đừng nên hiếu lắm như vậy. Ta và đại ca Tiểu Thất đều là kỳ phùng địch thủ. Cha ta rất vui, cứ nhắc mãi đến Bang chủ Tiểu Tà.

Lúc này Tiểu Linh và A Tứ mới bước ra.

Tiểu vương gia vui mừng nói :

- Tiểu Linh, A Tứ cũng đến. Đủ cả! Thật là vui!

Tiểu Linh e thẹn cười, nói :

- Tiểu vương gia ngây thơ như đứa trẻ. Nguyệt Quan cô nương vẫn mạnh khỏe chứ?

Tiểu vương gia nói :

- Cô nàng vẫn khỏe và trông mong các bạn mãi, không chịu đi đâu. Nếu được gặp các bạn, cô nàng vui phải biết.

A Tứ cười :

- Tiểu vương gia! Đừng để ý những chiêu của A Tam vừa rồi. Tiểu vương gia nghĩ sao về hắn?

Tiểu vương gia nói :

- Khá lắm! Vui lắm!

A Tứ nói :

- Nếu Tiểu vương gia muốn báo thù, hãy gọi A Tứ này tiếp tay cho.

Mọi người đều vui vẻ cười ồ lên.

Tiểu Tà hỏi :

- Còn Tiểu Thất đâu rồi?

Tiểu vương gia nói :

- Tiểu Thất và tôi đều lo tìm các bạn, nên ngày nào cũng ở tửu lầu và sòng bạc để nghe ngóng tin tức. Hiện tại Tiểu Thất đang... ha... ha...!

Tiểu vương gia nghĩ đến cảnh Tiểu Thất thua sạch túi mà không nhin cười được. Một lát sau, Tiểu vương gia lại reo lên :

- Nhưng không sao. Có Tiểu Tà bang chủ ở đây thì còn lo nỗi gì? Có lẽ phải vét sạch túi bọn nó để trả thù mới được.

Tiểu Tà hỏi :

- Bây giờ Tiểu Thất nói năng ra sao? Có còn giống như trước nữa không?

Tiểu vương gia cười :

- Thôi, khỏi phải bàn luận tới nữa! Anh chàng lúc nào cũng la oang oác, không giống trước kia chút nào.

Tiểu Tà nóng lòng :

- Chúng ta đi đi! Còn đứng đây là gì?

Hắn nắm tay Tiểu Linh kéo đi rất nhanh như có ai đuổi theo, loáng mắt đã chạy ra khỏi tử lâu, A Tam, A Tứ liền nối bước theo sau để tìm Tiểu Thất, Tiểu vương gia cũng vội vã chạy theo, nói lớn :

- Ê! Chờ ta với!

* * * * *

Tử lâu Như Ý Đồ Phương là nơi lui tới của nhiều khách thượng lưu quý phái, không thua gì Thủy Nguyệt tử lâu.

Nơi đây lại có một sòng bạc lớn, bên trong trang trí toàn là đồ dùng quý báu và sang trọng, đẹp để không tả hết.

Ngoài chỗ chơi bạc còn có chỗ để uống trà, có chỗ dành cho khách nghỉ ngơi giải trí. Số mỹ nữ hầu hạ được tuyển vào đây toàn là gái đẹp hảo hạng.

Tiểu Thất bây giờ đang mặc áo màu xanh lam, tuy có vẻ sang trọng, quý

phái, nhưng nét mặt buồn xo chứng tỏ anh ta đang thua nặng. Bên cạnh Tiểu Thất là một nàng hầu mặc áo màu đỏ, ăn nói rất điệu nghệ.

Thiếu nữ áo đỏ thỏ thẻ :

- Tiểu Thất gia đừng buồn chán làm gì! Chơi bạc có lúc hên lúc xui. Đợi đến lúc gặp hên thì công tử lấy lại số vốn đó không khó đâu.

Tiểu Thất bực dọc :

- Ôi chao! Nếu như có Tiểu Tà ở đây thì ai dám khinh thường ta như vậy chứ?

Hắn tức tối đưa tay đập bàn một hồi.

Thiếu nữ áo đỏ cười buồn bã :

- Tiểu Thất đại gia! Cái vị Tiểu Tà nào đó em đã nghe công tử nhắc đến nhiều lần. Có quả thật lợi hại như vậy không?

Câu nói này của thiếu nữ áo đỏ có ý thán phục trong lòng nhưng tiếc thay chưa thấy được tài năng nên còn hoài nghi.

Tiểu Thất tỏ vẻ đắc ý, nói :

- Tiểu cô nương ơi! Không phải ta nói đùa đâu. Nếu Tiểu Tà bang chủ của ta đến thì bao nhiêu tiền bạc của khách thượng lưu ở đây cũng chưa đủ đem chơi một cuộc.

Giữa lúc đó có một trung niên khoảng chừng ngũ tuần, ăn mặc diêm dúa, nhìn Tiểu Thất nói :

- Ông bạn đừng nói quá lời, thua sạch túi thì nghỉ ngơi cho khỏe. Chúng tôi ở đây toàn là những tay lão luyện về cờ bạc. Khó có một người nào

làm được chuyện như ông bạn đã nói lắm.

Gã trung niên này tỏ cử chỉ rất khinh thường Tiểu Thất, làm cho Tiểu Thất tức điên lên, nhưng không làm gì được.

Gã trung niên thấy vậy múa dít nói :

- Thôi thì có nhiều đánh nhiều có ít đánh ít, hơi đâu mà mơ tưởng chuyện viễn vông.

Tiểu Thất hét lên :

- Mẹ kiếp! Người dám khinh thường đại ca của bang Thông Thực chúng ta sao? Tiểu Thất ta không nể đâu.

Vừa nói Tiểu Thất vừa đẩy mấy lượng bạc còn lại ra giữa sông bài.

Gã trung niên nhếch miệng cười :

- Tiểu Thất gia không hối hận đấy chứ?

Thiếu nữ áo đỏ vội can :

- Hãy từ từ đã mà! Tiểu Thất gia, đừng nên nóng nảy như thế!

Mọi người ai nấy đều tỏ vẻ kinh ngạc trước hành động của Tiểu Thất.

Tiểu Thất giận run người :

- Ta không thể nhịn được cái lối khinh thường ấy. Thua bạc là chuyện nhỏ, ta không để cho Thông Thực ban của ta bị mất mặt như vậy đâu.

Đằng sau lưng Tiểu Thất có tiếng nói vọng đến :

- Đúng vậy!

Tiểu Thất giật mình quay lại nhìn. Sự việc xảy ra làm cho Tiểu Thất như không tin ở đôi mắt của mình :

- Nếu không phải Tiểu Tà thì còn là ai đây?

Tiểu Tà và đồng bọn đã đứng trước mặt Tiểu Thất.

Tiểu Thất mừng rỡ như điên :

- Tiểu Tà của ta! Ôi! Bang chủ Thông Thực của ta! Ha... ha...!

Tiểu Tà cười :

- Tiểu Thất! Ta đã đến đây rồi thì ngươi hãy chuẩn bị thu tiền đi!

Tiểu Tà lúc này cười rất lớn, vỗ tay lên mình Tiểu Tà, nói :

- Đúng đấy! Thu tiền, ha... ha...!

Tiểu Thất vui mừng cười nói như kẻ mất trí làm cho mọi người xung quanh đều ngạc nhiên.

Tiểu Linh, A Tam, A Tứ đều kinh ngạc nhìn vẻ mặt của Tiểu Thất.

Tiểu Thất thấy Tiểu vương gia, vội đứng dậy nói :

-Ồ! Tiểu vương gia cũng đến đây rồi. Thật là xui xẻo! Tiền thua sạch túi rồi, nhưng không sao, hôm nay có Bang chủ Thông Thực đến đây thì không còn lo gì nữa.

Lão quản gia, người làm chủ sòng bạc, không chậm trễ, bước tới nói :

- Ở đây không phải chỗ để khoe khoang, ai có tài năng và nhiều tiền, xin mời vào cuộc! Ta bắt đầu mở sòng đây.

Dứt lời, người quản gia đã bước vào bàn lắc xí ngầu.

Tiểu Tà gật đầu, cười dễ dãi :

- Xin tùy ý quản gia!

Lão quản gia nhìn Tiểu Tà, mở vội hộp xí ngầu ra, reo lên :

- 2 - 2 - 1 cái 3 - 7 điểm - Tiểu. Ăn to bù nhỏ.

Lão khoái chí hốt tiền của Tiểu Tà vào lòng.

Thiếu nữ áo đỏ biến sắc mặt, nói :

- Tiểu Thất gia lúc này đã thua, ván này... quản gia...

Lão quản gia khoát tay :

- Không sao đâu! Hãy lấy cho hẵn mượn năm mươi lượng.

Thiếu nữ áo đỏ lập tức quay lưng đi, nói :

- Xin vâng lệnh! Hãy đợi em một tí!

Tiểu Tà nói với theo :

- Này cô nương! Không cần năm mươi lượng, chỉ cần mười lượng thôi cũng đủ.

Lão quản gia cười :

- Tiểu công tử định bày trò trẻ con sao?

Tiểu Tà cười :

- Đúng đấy! Đối với người quản gia trẻ con như ngài đây thì mười lượng đã quá nhiều rồi.

Lão quản gia dễ dãi :

- Tiền này nếu thua thì do Siêu vương phủ hoàn trả, tiểu công tử đừng lo!

Thúy Hồng cô nương hãy lấy cho mượn đủ một trăm lượng đi!

Tiểu Thất la lên :

- Tiểu Tà bang chủ! Lão quản gia này đã ăn của tôi năm sáu ngàn lượng bạc.

Lão còn khinh miệt Tiểu Tà không ra gì nữa. Tôi nhịn không được. Anh hãy ráng thắng một ván xem sao?

Tiểu Tà liếc nhìn lão quản gia một cái, nói với Tiểu Thất :

- Không có gì đáng sợ! Hôm nay ta sẽ cho chúng biết thế nào là Thông Thực Tiểu Bá Vương.

Tiểu Thất nghe Tiểu Tà nói câu này như được uống một viên thuốc bổ, tỉnh cả người, chuẩn bị tinh thần để thu tiền.

Lão quản gia khinh thường :

- Tiểu công tử! Đừng vội khoe mình quá sớm như vậy, nơi sòng bạc Như Ý này ít nhất cũng phải có vài trăm lượng bạc mới có thể ngồi lại được lâu.

Tiểu Tà nói :

- Cần gì phải ngồi lâu? Chỉ cần năm bảy ván ta đã ăn sạch sòng bạc này rồi.

Lão có tin không?

Lão quản gia mỉm cười :

- Thì cứ thử xem nào?

A Tam xen vào nói :

- Không cần thử gì hết! Lập tức sẽ biết kết cuộc ngay. Hãy chuẩn bị, chúng ta khai trừ ra bây giờ. Ha... ha...!

Ai nấy đều cười ầm lên. Lão quản gia cũng cười nhưng đầy vẻ ngạo mạn.

Nàng Thúy Hồng đã đem đến đủ một trăm lượng bạc. Tiểu Tà lấy ba chục lượng tặng cho Thúy Hồng :

- Tiểu cô nương! Ta tặng cho nàng đấy.

Thúy Hồng tuy thường ngày đụng chạm tiền bạc rất nhiều nhưng chưa từng có trong tay một số tiền lớn được người ta tặng như vậy nên áy náy không dám nhận.

Tiểu Tà nói :

- Nàng hãy nhận trước chút tiền mọn này, đợi ta thắng cuộc sẽ còn cho nàng nhiều hơn nữa.

Thúy Hồng ngần ngại :

- Tiểu công tử! Em đâu dám nhận nhiều như vậy.

Tiểu Tà như không nghe cô ta nói gì, cứ nhét đại vào túi Thúy Hồng.

Thúy Hồng cảm kích nói :

- Đa tạ công tử!

Tiểu Tà quay sang mọi người, nói :

- Thôi, khách sáo làm gì? Quý vị nếu ai muốn có tiền thì hãy đến đây.
Nào!

Lắc đi!

Tiểu Tà nói với giọng rất tự tin. Mọi người ở đây đều là những tay bạc chơi lớn nên nghe Tiểu Tà nói đều vui vẻ cả.

Tiểu Tà đặc ý nháy mắt có ý bảo mọi người nếu muốn ăn thì phải đánh theo mình.

Lão quản gia thúc dục :

- Nếu muốn bắt chước thì hãy lệ lên, nếu không ta sẽ mở đấỵ. Chỉ có hai người đánh số tiền lớn còn những người khác đều đánh nhỏ.

- Mở ra!...

- Hai con một. Một con ba. Năm điểm. Ăn hết lớn nhỏ.

Lão quản gia đặc ý lừa tiền của Tiểu Tà lại.

Mọi người không giấu được vẻ nghi ngờ đối với Tiểu Tà.

Tiểu Tà vẫn cười rất vui vẻ :

- Lẽ thường thôi! Hễ có ăn là có thua. Có chơi là có chịu. Các người có tròng mắt nhìn ta cũng vô ích.

Tiểu vương gia lo lắng :

- Tiểu Tà! Anh có chắc không đấy?

Tiểu Thất nói :

- Xin Tiểu vương gia cứ an tâm! Tiểu Tà đang “Chiêu binh mã”. Cứ đợi một lúc sẽ biết.

Tiểu Tà thua liền sáu ván nhưng vẫn cười rất tươi. Hắn đã đoán được mảnh lối xảo quyết của lão quản gia và chuẩn bị xông vào trận địa.

Thúy Hồng thấy Tiểu Tà chỉ còn lại mười lượng bạc, liền lấy ba chục lượng lúc nãy trả lại cho Tiểu Tà.

Tiểu Tà xua tay :

- Ta còn đây mười lượng. Lão quản gia không thể thắng ta lần này. Thúy Hồng đừng quá sốt ruột, thua rồi ăn lại mấy hồi.

Thúy Hồng đành giữ lại ba mươi lượng bạc bạc, đợi đến ván sau mới tính.

Lão quản gia đắc ý cười lớn, nói :

- Ôi! Đã quá! Đã quá! Đánh tiếp đi! Có đánh có chịu. Đánh lớn thua lớn.

Đánh nhỏ thua nhỏ.

Tiểu Tà cười :

- Tiểu Thất hãy gom tiền! Bốn điểm!

Tiểu Tà lừa hết tiền về con số bốn.

Lão quản gia sắc mặt có vẻ biến đổi.

- Mở!...

- Ba con bốn! Tức là mười hai điểm. Ăn ít bù nhiều.

Mọi người reo lên. Cả nàng Thúy Hồng cũng vậy :

- Hoan hô!

Tiểu Tà cười khẽ, nói :

- Quản gia lắc chậm chậm thôi!

“Cục... Cục... Cục...”

Lão quản gia lúc này đã bối rối, lắc liên tục.

- Ô con đại!

Tiểu Tà đẩy tiền về phía Tiểu Thất.

- Bốn- năm- sáu- Đại! Ăn ít bù nhiều.

Tiếp theo mấy ván liền ăn trắng, hăn đã làm kinh ngạc cả sòng bài.

Trên bàn, Tiểu Tà đã thu được một số tiền lớn, chồng lên cao ngất, còn

lão quản gia mồ hôi nhễ nhại, không dám lắc nữa.

A Tam nóng nảy hỏi :

- Lắc đi mà! Mau lên!

Lão quản gia cuống quýt giơ tay áo lau mồ hôi, nói :

- Ta đi mời ông chủ đã.

Nói xong liền quay lưng đi vào nhà trong.

Tiểu Thất chửi :

- Mẹ kiếp! Đánh bạc mà phải nhờ đến ông chủ. Người đừng tưởng ta dễ ăn hiếp. Có gan thì đến đây.

Tiểu Linh lo lắng :

- Tiểu Tà! Bộ anh định ăn hết sòng bạc của người ta hả?

Tiểu Tà cười :

- Chẳng qua ta gỡ lại những gì Tiểu Thất đã bị thua. Nếu muốn ăn hết sòng bạc Như Ý chắc ta không có thì giờ đâu. Vả lại, ăn hết sòng bạc thì sau này Tiểu vương gia lấy gì giải trí?

Tiểu vương gia lắc đầu :

- Tôi không đánh bạc nữa đâu. Vì Tiểu Thất muốn tìm Tiểu Tà nên chúng tôi mới đến đây.

Tiểu Tà cười :

- Không phải tôi chỉ muốn nói tới anh, mà bao gồm tất cả các công tôn quý tộc kia. Ha... ha...!

Lúc này từ phía nhà sau, một lão già đang đi đến.

Lão già mặc y phục toàn trắng, toàn thân cái gì cũng trắng, râu tóc bạc phơ, tuổi độ ngoài thất tuần.

Vừa đến nơi ông lão đã cúi thấp người, chắp tay nói :

- Lão phu xin ra mắt Tiểu vương gia và cáo lỗi vì đã không đón tiếp.

Tiểu vương gia khoát tay :

- Miễn lễ! Ta đến đây chơi thôi, không có gì phải lễ nghi phiền phức. Còn đây là bạn ta, tên là Dương Tiểu Tà.

Ông lão nghe giới thiệu lập tức đáp lễ :

- Lão phu không biết Dương công tử đến đây nên thất lễ, thật đáng tội!

Tiểu Tà nói :

- Tôi không chê trách ngài mà, có gì phải khách sáo?

Lão già cười :

- Trên đời này Dương công tử là người đánh bạc giỏi số một, lão phu nghe danh đã lâu, nay mới được diện kiến. Xin công tử niệm tình cho!

Tiểu Tà nói :

- Có tiền thì cứ bày cuộc chơi làm vui thiên hạ, có gì quan trọng đâu? Lần này chúng tôi ăn xong thì ra đi ngay, không làm phiền gia chủ.

Nói câu này Tiểu Tà đã có ý nể nang lão Đình chủ.

Ông già vội nói :

- Đương nhiên là như vậy! Công tử đã ăn được nhiều tiền, chúng tôi hứa sẽ chi đủ, xin công tử bỏ qua cho chúng tôi một lần.

Tiểu Tà có phần nhượng bộ :

- Xin lão gia cứ an tâm, từ nay trở đi sẽ chấm dứt!

Vừa nói Tiểu Tà vừa lấy một đỉnh bạc nhét vào túi riêng của Thúy Hồng, ít nhất cũng hơn vài trăm lượng.

Thúy Hồng nhút nhát :

- Công tử! Em không dám...

Thực ra Thúy Hồng có được một số tiền lớn như vậy chắc chắn không còn muốn làm gái hầu nơi đây nữa.

Tiểu vương gia khuyến khích :

- Thúy Hồng! Cô nương hãy nhận đi! Tiểu Tà bang chủ tặng cho cô nương đó.

Thúy Hồng miễn cưỡng đón nhận :

- Xin lĩnh ý Tiểu vương gia và cảm ơn Tiểu Tà bang chủ!

Tiểu Tà quay sang ông lão chủ nhân tiểu điểm :

- Số tiền tôi ăn nơi đây đã quá đủ rồi, lão gia lấy sáu ngàn lượng trả cho

Tiểu vương gia, còn một ngàn lượng thưởng cho những người ở đây.

Ông lão vui vẻ :

- Xin tuân lệnh! Tôi sẽ thi hành ngay!

Dứt lời, ông lão xoay người đi rất nhanh.

Tiểu Tà suy nghĩ một lát, rồi nói :

- Thôi! Như vậy đủ rồi. Chúng ta chỉ lấy lại những gì chúng ta đã mất, còn thừa thì lại giúp đỡ kẻ khác.

Tiểu vương gia quay lại bảo lão quản gia từ điếm :

- Quản gia! Ông mang những tiền bạc này giao về nhà cho ta!

Lão già cúi đầu đáp :

- Vâng lệnh! Thừa công tử!

Thúy Hồng cô nương cũng cảm kích nói :

- Cảm ơn Tiểu vương gia và Dương công tử!

Tiểu vương gia cười :

- Nàng khỏi cảm ơn gì cả. Có cơ hội ta sẽ làm mai cho nàng, Được không?

Cô nàng chỉ cúi đầu e lệ :

- Tiểu nữ hèn hạ đâu có phúc lớn như vậy.

Tiểu Tà vỗ nhẹ Tiểu Thất, ghẹo :

- Tiểu Thất! Tính sao đây?

Mọi người đều cười lớn lên, cùng nhau bước ra khỏi tửu lầu, hướng về Siêu vương phủ.

Đêm đó, Siêu vương phủ mở tiệc đãi Tiểu Tà và đồng bọn rất thâm hậu tại hoa viên.

Tiểu vương gia nâng ly rượu lên, nói :

- Tiểu Tà bang chủ, Tiểu Linh, A Tam, A Tứ, và Tiểu Thất đại ca! Tôi nâng ly rượu cảm tạ bấy lâu nay các bạn đã quan tâm chăm sóc tôi! Chúng ta vui mừng hội ngộ. Xin cạn ly!

Tiểu Tà nói :

- Những lời nói đó quá xưa rồi. Không cần thiết nữa. Ngày nay phải theo cung cách mới mẻ hơn.

A Tam nhanh nhẩu :

- Theo cung cách mới thì hãy bắt chước tôi đây này!

Vừa nói vừa chụp ly rượu của mọi người uống một lượt.

Tiểu Tà tiếp :

- Dùng tán chiêu thì tán chiêu không cần khách sáo. Ta uống đây!

Vừa nói vừa bưng cả bầu rượu lên uống một mình.

Tiểu vương gia cười :

- Không sao cả! Rượu ngon nơi vương phủ này không thiếu. Đừng lo!

Tiểu Tà quay sang hỏi Tiểu Thất :

- Tiểu Thất! Thời gian qua người uống như thế nào?

Tiểu Thất cười :

- Tôi và Tiểu vương gia ngày nào cũng lo luyện tập võ công. Đến khi luyện thành rồi mà vẫn chưa thấy mọi người trở lại, Tiểu vương gia lúc nào cũng dạy tôi cách ăn nói nên tôi ăn nói mới được lưu loát như vậy. Bình thường, ngoài việc luyện võ công chúng tôi còn đi bắt chim, chơi cờ, trồng hoa và đánh bạc.

Tiểu vương gia lên tiếng :

- Lúc trước cảm thấy thời gian qua rất chậm, bây giờ thì cảm thấy thời gian trôi rất nhanh. Có điều trong khoảng thời gian ấy chúng tôi đã không để lãng phí.

Tiểu Tà gật đầu, vẻ hài lòng, nói :

- Tốt đấy! Các người luyện thành tinh hoa võ công sau này có thể giúp ích nước non. Hôm nay Tiểu Thất có thể theo ta đi cứu người rồi.

Tiểu Thất vui mừng :

- Rất tốt! Tôi sẽ theo anh lăn lộn nơi giang hồ. Nghĩ lại trước kia tôi không nhịn cười được.

Tiểu Tà nói :

- Chuyện rất gấp rút, ngày mai chúng ta khởi hành.

Tiểu vương gia ngạc nhiên, hỏi :

- Vội vã như vậy sao?

Tiểu Tà gật đầu :

- Càng nhanh càng tốt. Nếu chậm trễ chúng ta chết càng nhiều.

Tiểu Thất thắc mắc :

- Vậy nhiệm vụ của tôi là gì?

Tiểu Tà suy nghĩ một lát, nói :

- Chúng ta phân công từng người. Tiểu Linh viết cho ta một tờ “tối hậu thư” gửi cho Phi Long bảo, nói cho họ biết ngày mười ba tháng hai chuẩn bị ta tuyên chiến.

Tiểu Linh không hiểu :

- Chúng ta không phải tấn công vào Thần Võ môn sao? Tại sao lại đối phó với Phi Long bảo?

Tiểu Tà nói :

- Chúng ta sẽ chia thành bốn bộ phận. Thứ nhất là Phi Long bảo, thứ hai là Thần Võ môn, thứ ba là Hắc y sát thủ, thứ tư là chúng ta và Cửu đại môn phái.

Hiện nay bọn Hắc y sát thủ có dự tính là tạm thời không tham gia vào giang hồ. Vì vậy trừ Hắc y sát thủ ra thì còn có ba bộ phận. Chúng ta phải lợi dụng lực lượng của họ để lật ngược thế cờ.

Tiểu Linh nói :

- Chúng ta làm sao lợi dụng Phi Long bảo để phản công Thần Võ môn được?

Tiểu Tà cười :

- Bây giờ chúng ta viết một phong thư khích Phi Long bảo, hẹn ngày mười ba tháng hai giao tranh. Trong khi chưa biết đối thủ là ai tất nhiên họ phải nghi ngờ và tìm kẻ tấn công. Nguồn tin này nhất định cũng sẽ lộ ra cho Thần Võ môn biết.

Thần Võ môn sẽ lãnh nạn ngay. Bọn chúng sẽ nghi ngờ và phản công với nhau, như vậy chúng ta không phải thu lợi sao?

A Tứ reo lên :

- Ô! Hay đấy! Tiểu Tà bang chủ dụng binh như thần! Trận này sẽ làm cho Thần Võ môn tan nát.

Tiểu vương gia cười :

- Tiểu Tà bang chủ mà xuất trận thì thật là oai hùng, khí phách.

Tiểu Tà đắc ý :

- Không dám đâu! Chu, Lượng là anh em họ của ta mà... Ha... ha!

Tiểu Linh nôn nóng hỏi :

- Đây mới là bước tiến thứ nhất, còn chuyện khác phải tiến hành như thế nào?

Tiểu Tà nói :

- Chúng ta chia ra làm ba đường. Tiểu Thất mang tối hậu thư cho Phi Long báo. Tiểu Linh trở về Động Đình hồ nơi Quần Sơn báo cho anh nàng lập tức gọi đệ tử Cái bang điều tra hoạt động của Tiểu Vũ, xem các nơi phát động nhân lực ra sao. Tốt nhất là ta kích động đến ngày bảy tháng hai đưa lực lượng đến Thiếu Lâm tự.

Tiểu Linh gật đầu :

- Chuyện này đệ tử Cái bang giải quyết dễ thôi. Nhưng các người định đến Thiếu Lâm tự sao?

Tiểu Linh hỏi câu này vì lo lắng sợ xa cách Tiểu Tà.

Tiểu Tà hiểu ý nên vỗ về :

- Ta và A Tam, A Tứ thời gian này ở tại Thiếu Lâm tự. Em và Hàn Trúc làm xong việc, đến Thiếu Lâm tự sẽ gặp anh. Chừng đó, em sẽ nhận một công tác khác.

Tiểu Linh nói :

- Em hiểu rồi!

Tiểu Tà nói :

- Tiểu Thất khi mang thư đi phải hết sức giữ bí mật, không được để kẻ thù phát hiện.

Tiểu Thất cười :

- Tiểu Tà bang chủ cứ yên tâm! Đó là nghề của em mà.

Thực ra, Tiểu Thất đã sống trong rừng núi mười mấy năm, đối với những

chuyện phục kích, đánh lén và theo dõi dấu vết thì không ai có thể qua mặt hẳn.

Vì thế Tiểu Thất mới dám nói chắc như vậy.

Tiểu vương gia sốt sắng hỏi :

- Còn tôi làm việc gì?

Tiểu Tà gãi đầu :

- Chúng ta đang chơi trò bắt cướp. Tiểu vương gia làm pháp quan cứ ở tại vương phủ là tốt rồi, nếu không lỡ gặp hung thủ là mang họa đấy.

Tiểu vương gia vẻ không bằng lòng :

- Ta không sợ mang họa. Đã là bạn bè thì phải cùng chung sướng khổ chứ.

Tiểu Tà nói :

- Chuyện này không phải sợ hay không sợ, nhưng thân phận mỗi người khác, không được lẫn lộn. Vả lại, anh còn có cha mẹ, rủi ro anh bị thương thì biết bao nhiêu người vì anh mà lo lắng.

Tiểu vương gia hơi thất vọng, nhưng thấy Tiểu Tà nói có ý nên phải nghe theo.

- Thôi! Ta chỉ đứng bên ngoài chờ xem vậy!

A Tam vui vẻ nói :

- Tôi thì có thể trở về quê rồi.

Tiểu Tà nói :

- Người và A Tứ theo ta đến Thiếu Lâm tự. Phải buộc Thiếu Lâm tự phát thiệp mời đại hội võ lâm để cùng nhau hợp đồng tác chiến.

Tiểu Linh lo lắng :

- Tìm người nhiều như vậy không sợ lộ bí mật hay sao?

Tiểu Tà lắc đầu :

- Không sợ đâu. Ta sẽ tập hợp các Chương môn Cửu phái để vạch mặt những Chương môn do Thần Võ môn trước đây giả mạo để khống chế võ lâm. Việc làm này sẽ làm cho họ sợ hãi và giữ kín việc làm của nội bộ.

Tiểu vương gia thắc mắc :

- Nghe nói trước đây Tiểu Tà bang chủ đã giải thoát được các Chương môn bị Thần Võ môn giam cầm rồi mà?

Tiểu Tà bối rối :

- Đúng vậy! Nhưng các Chương môn được giải thoát không hoàn toàn là thật mà còn có người giả mạo.

A Tam tức giận :

- Thần Võ môn điêu ngoa xảo quyệt không lường nổi.

A Tứ tiếp lời :

- Chưa phá nát được tổ chức Thần Võ môn thì chưa thể lường hết được sự xảo trá của nó.

A Tam nói :

- Còn một điểm nữa. Thế lực của Độ Vĩnh Thiên đã được Độ Vĩnh Thế và Độ Phi củng cố lại. Chúng nó không còn sợ ai nữa, có phải sự thật như vậy không?

Tiểu Tà bang chủ!

Tiểu Tà gật đầu :

- Không sai! Độ Vĩnh Thế mới là người quan trọng trong tổ chức Thần Võ môn, trước kia Độ Vĩnh Thiên còn sống nên hấn chưa ra mặt.

Tiểu Linh thấy Tiểu Tà nhận xét mọi việc đều có lý lẽ, nên an tâm nói :

- Vậy thì anh đợi em ở Thiếu Lâm tự nhé.

Tiểu Tà cười :

- Đợi! Đợi mà! Những phải đến đúng ngày kéo tiệc rượu nguội lạnh mất.

Tiểu vương gia lạ lòng nói :

- Trong lúc điều binh khiển tướng mà lại mơ màng đến tiệc rượu, Tiểu Tà bang chủ lạ thật.

Tiểu Tà bỗng hỏi :

- Nàng Nguyệt Quan, ái nữ của vương gia đâu? Đã có hôn phu chưa?

Tiểu vương gia lắc đầu :

- Chưa! Nàng hiện ở tại khu nhà đằng sau hoa viên.

Tiểu Tà lại hỏi :

- Có phải nàng đã thu nhận một cô a hoàn tên Tiểu Hương không?

Tiểu vương gia gật đầu :

- Đúng! Còn có một người già nữa. Tiểu Tà bang chủ! Có phải anh giới thiệu cô nàng đến đây không?

Tiểu Tà có vẻ mãn nguyện, nói :

- Đúng đấy! Bọn họ không nơi nương tựa, ta cảm thấy xót xa nên mới giúp đỡ.

Tiểu vương gia cảm động nói :

- Bang chủ không những võ công cao cường, mưu trí hơn người mà còn nặng lòng từ bi bác ái, ta rất khâm phục!

Tiệc rượu kéo dài suốt đêm.

Sáng hôm sau, Tiểu Thất đem mật thư do Tiểu Linh viết, phi thân đến Phi Long bảo.

Tiểu Linh lưu luyến chia tay cùng Tiểu Tà :

- Nhớ đợi em ở Thiếu Lâm tự đấy!

Tiếp đó Tiểu Tà cũng dắt A Tam, A Tứ thẳng đến Thiếu Lâm tự.

Bạn đang đọc truyện *Tục Tiểu Tà Thần* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 4: Đại hội võ lâm

Từ khi Minh Không đại sư chủ trì Thiếu Lâm tự qua đời thì Đường chủ Trù Minh lên thay thế, nhưng ông ta bị nhiều khuyết điểm nên đã để cho Minh Tâm đại sư tiếp nhận.

Chỉ ba hôm sau, Tiểu Tà và A Tam, A Tứ đã đến trước cổng chùa Thiếu Lâm.

Tiểu Tà hỏi :

- A Tam, A Tứ, các người quay về nơi cũ có cảm giác gì lạ không?

A Tam phẫn khởi nói :

- Thật vui sướng! Tôi được Thiếu Lâm tự nuôi dưỡng trong lúc khó khăn đi tìm anh, đương nhiên có rất nhiều cảm tình.

Tiểu Tà gật đầu :

- Không sai! Chúng ta không thể quên bốn phận. Không biết Chưởng môn lúc này do ai đảm nhận. A Tam, chắc người biết chứ?

A Tam nói :

- Người Chưởng môn trước đây mắc phải nhiều khuyết điểm, nên một vị đại sư bá đã lên thay thế.

A Tứ tiếp :

- Đúng vậy! Nhưng chúng ta thử hỏi lại xem sao?

Tiểu Tà đồng ý.

Đến bên cổng lớn, lập tức có hai vị tiểu tăng đón tiếp họ, hỏi :

- Quý vị thí chủ đến đây chắc có việc cần?

Tiểu Tà cười :

- Chúng ta đến yết kiến quý Chưởng môn, và muốn biết quý Chưởng môn hiện nay pháp hiệu là gì.

A Tam vội chồm lên phía trước nói :

- Tâm Bàn! Tâm Chánh! Hai sư huynh còn nhớ chúng ta không? Chúng mình lúc trước ở Bạch Mã tự thường hay nô đùa dưới nước đó.

Tiểu tăng tên Tâm Chánh ngạc nhiên hỏi :

- Bất Minh và Bất Bạch! Hai người chẳng phải đã hoàn tục rồi sao?

A Tam cười :

- Hoàn tục thì hoàn tục nhưng mặc áo cà sa quen rồi làm biếng thay đổi nên cứ lộn xộn tùm lum thôi.

Tâm Chánh nói :

- Vị kia là Dương Tiểu Tà phải không?

Hắn chăm chú nhìn Tiểu Tà, đầy vẻ sùng bái.

Tiểu Tà ưỡn ngực nói :

- Không sai! Chắc sư phụ các người không quên con người đã thoát

mười ba tầng tháp Linh Cảm của Thiếu Lâm chứ? Hôm nay ta đến để yết kiến Chương môn của các người đó.

Tâm Bàn nói :

- Nếu vậy tiểu tăng sẽ đi báo ngay.

Nói xong phóng mình chạy vọt vào trong.

Tâm Chánh cười :

- Dương đại hiệp! Không ngờ Dương đại hiệp cùng lứa tuổi với tiểu tăng mà uy danh đã vang dội khắp nơi.

Tiểu Tà cười :

- Thì cũng như ăn uống vậy thôi.

Tâm Chánh nói :

- Bất Minh, Bất Bạch! Hai vị sư huynh! Các anh cũng xuôi ngược giang hồ, ngay cả Ngô Phi sư bá cũng không quên nữa kìa.

A Tam nghe nói sư phụ mình khen ngợi cảm giác như uống được một liều thần dược, hấp tấp nói :

- Sư phụ thật tình khen ngợi chúng tôi sao?

Tâm Chánh gật đầu :

- Sư bá thường nhắc đến trí thông minh của hai sư huynh, sau này có thể làm được việc lớn, tiếc rằng không có duyên với cửa Phật.

A Tứ gật đầu lia lịa, nói :

- Ta biết sư phụ có ước vọng cao xa nên mới nén lòng để cho chúng ta xuống núi.

Giữa lúc đó, từ xa vang lại một tiếng Phật hiệu :

- A di đà Phật! Dương thiếu hiệp tham quan bốn tự, bần tăng nghênh đón trễ.

Tiểu Tà thấy đích thân Minh Tâm đại sư ra tiếp đón, cảm giác rất hân hạnh, chấp tay nói :

- Bạch Chương môn! Chúng con có việc muốn cùng ngài hội kiến.

Minh Tâm đại sư nói :

- Xin mời thiếu hiệp theo bần tăng vào đại điện bàn luận được không?

Tiểu Tà nói :

- Rất hân hạnh! Chúng tôi xin lãnh ý!

A Tam nhanh nhẩu xen vào :

- Bạch đại sư bá! Con và A Tứ lúc trước là cùng ngôi thứ chữ “Bất” đệ tử, nay đã hoàn tục rồi, xin được gọi sư bá có được không?

Minh Tâm đại sư mỉm cười :

- Danh tức như không. Quyền tức là duyên. Xưng hô tùy tiện cũng được. Hãy theo ta vào đây.

Nói xong, Minh Tâm đại sư dẫn Tiểu Tà và đồng bọn vào đại điện.

Mọi người đều ngồi vào một chiếc ghế dài.

Minh Tâm đại sư vào đề ngay :

- Dương thiếu hiệp! Hãy kể lại chuyện giao đấu với cường địch trước đây xem sao? Tại sao hôm nay còn có ý định giao tranh nữa?

Tiểu Tà cân nhắc từng lời :

- Bạch Chương môn! Trước đây đánh rã chưa trừ nọc. Tổ chức của địch hiện nay còn củng cố mạnh hơn trước nhiều.

Minh Tâm đại sư nói :

- A di đà Phật! Từ khi Khiên Nguyên sư bá mất, bang phái Thiếu Lâm tự có phần yếu kém rất nhiều.

Tiểu Tà nói :

- Khiên Nguyên sư bá vẫn còn sống mà.

Minh Tâm đại sư ngạc nhiên nói :

- Lời Dương thiếu hiệp có đúng sự thực không?

Thấy Minh Tâm đại sư như không tin lời nói của mình, Tiểu Tà vội quả quyết :

- Chính mắt vãn bối đã nhìn thấy nên mới dám nói như vậy.

Minh Tâm đại sư tỏ vẻ vui mừng :

- Vậy thì sư bá hiện đang ở đâu?

Tiểu Tà nói :

- Nơi đảo Thần Tiên, do tổ chức của Thần Võ môn khống chế.

Minh Tâm đại sư bàng hoàng hỏi :

- Đó là một hoang đảo và Thần Võ môn đã chiếm cứ sao?

Tiểu Tà nói :

- Đúng vậy! Thần Võ môn đã dùng lực lượng Hắc y sát thủ làm nòng cốt để khuynh đảo Cửu đại môn phái.

Tiếp đó, Tiểu Tà thuật lại tỷ mỉ câu chuyện gặp Khiên Nguyên đại sư.

Minh Tâm đại sư thở dài :

- Thật là tội nghiệp! Không ngờ Thần Võ môn lại làm chuyện động trời như vậy. Ta nhất định phải đi cứu sư bá, chỉ sợ không còn đủ sức.

Ông ta tỏ vẻ bất lực trước tuổi già nua của mình.

Tiểu Tà nói :

- Thưa đại sư! Văn bối đến đây là để trừ tính chuyện này.

Minh Tâm đại sư xúc động :

- Dương thiếu hiệp thông minh, tài trí hơn người, chỉ cần thiếu hiệp nói gì lão phu cũng nghe theo.

Tiểu Tà cười :

- Vậy thì văn bối xin nói rõ. Những người bị nhốt trên đảo Thần Tiên đều

là Chưởng môn hoặc trưởng lão của các môn phái. Văn bối xin đại sư hãy phát thiệp triệu tập võ lâm, mời Chưởng môn của các môn phái hội họp. Chúng ta cùng nhau tiêu diệt Thần Võ môn để giải cứu cho mọi người.

Minh Tâm đại sư nói :

- Nếu được lực lượng của Cửu đại môn phái thì có thể đối phó rồi. Nhưng liệu họ có đồng lòng hợp lực không?

Tiểu Tà khẳng định :

- Làm việc chính nghĩa nhất định không ai từ chối. Vả lại Chưởng môn của họ đang bị Thần Võ môn kềm giữ, lẽ nào họ không tham gia?

Minh Tâm đại sư suy nghĩ một lát rồi quyết định :

- Được! Lão phu sẽ viết thiệp mời võ lâm, nhưng không biết tập họp nơi nào mới thuận tiện?

Tiểu Tà như đã dự tính trước, liền nói :

- Chuyện này phải bí mật. Theo văn bối thì tập họp tại Thiếu Lâm là thuận tiện nhất, nhưng phải theo thứ tự thời gian. Hôm nay là ngày hai bảy tháng giêng, hãy còn đến nửa tháng nữa. Ngày tập họp là ngày mồng tám tháng hai. Đại sư phải dự tính trong thời gian đó mời cho bằng được các môn phái.

Minh Tâm đại sư gật đầu :

- Chuyện này không khó khăn gì.

Tiểu Tà suy nghĩ một hồi rồi mới đề nghị :

- Chưởng môn Hoa Sơn phái là Thanh Tử Di, khỏi phải phát thiệp mời, vì người ấy và văn bối có điều xích mích, tuy đã hòa giải nhưng trong lòng hẳn vẫn chưa nguôi.

Minh Tâm đại sư nói :

- Lão phu sẽ làm theo ý của thiếu hiệp.

Tiểu Tà cảm thấy mọi việc có vẻ thuận lợi nên cáo từ :

- Tuy vậy, văn bối còn có nhiều chuyện phải lo, xin bước trước một bước.

Nói xong, Tiểu Tà đứng lên. A Tam, A Tứ cũng đứng dậy theo.

Tiểu Tà vội chào :

- Thôi, thôi! Thời gian rất quý báu, tôi muốn đến ngay nhà một người bạn.

Xin hẹn tái ngộ!

A Tam, A Tứ đều đưa tay giã biệt :

- Sư bá! Tạm biệt nhé!

Chỉ loáng mắt cả bọn đã mất hút dưới chân núi.

A Tam thắc mắc hỏi :

- Tại sao Tiểu Tà bang chủ định triệu tập các môn phái tại Thiếu Lâm tự mà chúng ta lại đi đâu vậy?

Tiểu Tà cười :

- Ta nghĩ nên đi khỏi nơi đây thì tốt hơn vì chúng ta vừa vào đó thì Minh Tâm đại sư lại phát thiệp ngay, chúng ta cần phải tránh sự nghi ngờ của mọi người.

A Tứ tuy thắc mắc nhưng không có ý kiến gì nên hỏi :

- Bây giờ chúng ta đi đâu?

Tiểu Tà nói :

- Quyền Nguyệt Sơn Đình.

A Tam ngạc nhiên thốt :

- Quyền Nguyệt Sơn Đình là một nơi nổi tiếng. Đến đó để làm gì?

- Để tìm người.

- Tìm ai vậy? Đình chủ Lý Mục hay thiếu đình chủ?

- Cả hai đều không. Ta chỉ muốn tìm Lục quái giang hồ.

- Lục quái giang hồ? Bọn họ làm gì có ở đó?

Tiểu Tà nhớ lại chuyện cũ, cười lớn, nói :

- Lần trước ở thành Khai Phong, ta chạy thoát được vụ Trương Khắc Chính cũng là nhờ có Lục quái. Nay bọn họ đang nghỉ ngơi ở đó.

A Tam nói :

- Nếu bọn họ đã vào đó rồi thì còn theo bảo vệ làm gì?

A Tứ nóng nảy :

- Thứ yêu quái già ấy còn làm được việc gì mà chúng ta phải bận tâm?

Tiểu Tà cười :

- Những lão già khùng điên đó võ công rất đáng nể. Chúng ta phải tận dụng họ để tiêu diệt Thần Võ môn, không nên bỏ sót họ.

A Tam tỉnh táo nói :

- Đúng, đúng! Thôi chúng ta đi cho kịp!

Tiểu Tà không biết đường nên quay sang hỏi A Tam :

- A Tam! Quyền Nguyệt Sơn Đình ở đâu vậy?

A Tam tỏ vẻ lão luyện, nói :

- Bên ngoài Thái Hành Sơn Mộng. Tôi sẽ đi trước dẫn đường cho.

Ba bóng người nhanh nhẹn chạy như gió nhằm hướng Thái Hành Sơn

* * * * *

Sơn Đình nằm về phía Bắc Thái Hành Sơn, cao vun vút. Thế núi thật hiểm nghèo, chia thành hai nơi, trước viện sau vườn, trông giống như một cổ tự, xung quanh bao bọc rất nhiều cây cổ thụ.

Nơi đây quanh năm mây mù bao phủ, mù mịt âm u. Ngay cả ánh trăng nhô cao, ánh sáng đơn độc buông xuống trông như cảnh tiên, trên thế gian không nơi nào có được. Vì thế nổi tiếng “giang hồ đệ nhất đình”.

Đình chủ Lý Mục là một tay kiếm đệ nhất thiên hạ trong mấy năm qua,

tánh nết rất nhân hậu, dễ dãi trong việc giao tiếp với bằng hữu nên luôn luôn được sự tôn kính của giới giang hồ. Chưa có ai lên núi gây hấn bao giờ. Lâu nay cái tên Sơn Đình đã từ từ trở thành thánh địa.

Sơn Đình có ba quy lệnh :

Một là cấm nhục sự phản quốc Hai là cấm gian dân ô uế Ba là đạo phi sát hại đồng đạo Người nào xâm nhập Sơn Đình mà phạm ba quy lệnh đó thì giết chết ngay.

Đêm đó vào canh ba...

Ánh trăng lên cao...

Bỗng có ba bóng người vượt núi với động tác hết sức nhanh nhẹn. Ba bóng người này chỉ mới bay lên, bay xuống đã đến trước cổng Sơn Đình.

Khỏi phải nói ai cũng biết đó là Tiểu Tà và A Tam, A Tứ.

Tiểu Tà đứng trước cổng, gõ vào cánh cửa mấy tiếng, nói :

- Có khách đến tham quan.

Tức thì bên trong có tiếng đáp lại :

- Nghe rồi! Nghe rồi! Không biết đêm khuya thế này mà ai đến đây nhỉ?

Tiếng nói khàn khàn của một lão già.

Tiểu Tà nghe có tiếng người, vui vẻ nói :

- Tôi là Tiểu Tà trong bang Thông Thực đến tìm Đình chủ đây, không phải đi tìm nơi ẩn náu.

Cánh cửa bật mở.

Một ông lão khoảng thất tuần xuất hiện :

- Thì ra là Bang chủ! Xin mời vào!

Tiểu Tà vừa đi vừa hỏi :

- Lão bối, có Lục quái ở đây không?

Lão già nói :

- Có, nhưng các vị đó đã đi chưa về.

A Tam hỏi :

- Họ đi đâu vậy? Bao giờ mới trở về?

Lão già lắc đầu :

- Những vị lão quái đó đi về không nhất định.

Bỗng bên trong có một cô gái đẹp như tiên nga bước ra, chào Tiểu Tà và đồng bọn rồi hỏi :

- Quý vị quá bước đến đây chắc có điều gì quan trọng?

Đôi mắt cô gái sáng ngời như sao.

Lão già vội giới thiệu :

- Đây là ái nữ của Đình chủ Lý Mục, thay cha đón khách.

Tiểu Tà vội vã :

- Nếu Lục quái chưa về thì chúng tôi chỉ muốn nhắn lời hẹn bọn họ ngày mười tháng hai đến tại Thiếu Lâm tự để hội kiến.

Ông lão thiết tha mời :

- Xin mời quý khách ở nán lại nơi đây! Trong ngày hôm nay thế nào các lão quái đó cũng trở về.

Tiểu Tà quay lưng nói với A Tam, A Tứ :

- Chúng ta đi thôi! Thời gian không còn kịp nữa rồi.

Nói xong, Tiểu Tà dắt tay A Tam, A Tứ chạy vội xuống núi như bị ma đuổi.

A Tam hỏi :

- Tiểu Tà! Tại sao chúng ta phải chạy gấp như vậy?

Tiểu Tà nói :

- Người không nhìn thấy đôi mắt của cô gái đó sao? Nếu chúng ta ở lại, đôi mắt đó sẽ trói chân chúng ta tại Sơn Đình thì sẽ trễ nải mọi việc trong dự tính.

A Tứ cười lớn :

- Không ngờ Tiểu Tà bang chủ của chúng ta võ công thì cao mà nhãn lực lại yếu kém hơn một cô gái.

A Tam tiếp :

- Đúng vậy! Với đôi mắt đó Tiểu Tà bang chủ của chúng ta bỏ chạy là

phải lắm.

* * * * *

Ngày thứ ba, Tiểu Tà và đồng bọn trở về Thiếu Lâm tự chờ đợi các môn phái.

Trong những ngày này, Tiểu Tà lúc nào cũng băn khoăn, không biết lực lượng của Thần Võ môn nhiều hay ít, nhất là từ khi Độ Vĩnh Thế lên thay quyền cho Độ Vĩnh Thiên, có Độ Phi yểm trợ thì lực lượng còn đông đảo hơn, vì Độ Vĩnh Thế là sứ giả của Hắc y sát thủ, một nhân vật không phải tầm thường.

Lúc trước, Tiểu Tà đã một lần giải cứu cho các Bang chủ đại môn phái, nhưng bị lầm âm mưu của Thần Võ môn, nên giải cứu phần đông là người giả mạo.

Vào trưa ngày mồng bảy tháng hai...

Tiểu Linh và Hàn Trúc đã từ Quần Sơn đến Thiếu Lâm tự dự hội.

Tiểu Tà mừng rỡ nói :

- Tiểu Linh và Hàn thiếu Bang chủ! Các người đến rất đúng hẹn. Xin mời vào!

Liền dắt hai người đi đến sau vườn.

Tiểu Linh vừa đi vừa cười :

- Tiểu Tà! Đi đường mệt nhọc nhưng em nhất định không đến trễ để anh trông.

Tiểu Tà thấy Tiểu Linh cười vui vẻ nên khoái chí nói :

- Nếu em lập nhiều công lao anh sẽ có thưởng.

Tiểu Linh hỏi :

- Thưởng cái gì? Có phải một món đồ đẹp không?

Tiểu Tà trêu ghẹo :

- Đúng rồi! Em muốn gì thì anh chiều thứ đó.

Tiểu Linh trả đũa :

- Em muốn hái sao trên trời, anh có chiều được không?

Tiểu Tà vênh váo :

- Được! Được! Anh sẽ hái sao xuống cho em.

Hàn Trúc cười :

- Muội muội ơi! Tiểu Tà đã hứa tìm dưỡng phụ cho chúng ta, đó không phải là món quà xứng đáng sao?

Tiểu Linh sung sướng reo lên :

- Đúng! Chỉ cần anh cứu được dưỡng phụ em là đủ rồi.

Tiểu Tà lắc đầu :

- Món quà đó ý nghĩa vẫn chưa đủ. Bảo đảm em sẽ có món quà giá trị hơn.

Hàn Trúc! Anh có mạnh khỏe không?

Hàn Trúc nói :

- Cũng bình thường, nhưng chỉ có cái bộ “Thái Thượng ma kinh” thì mất rồi.

Thật là có lỗi với anh quá!

Tiểu Tà ngạc nhiên hỏi :

- Tại sao lạ vậy? Nhất định còn có bọn xấu trà trộn, phá phách.

Tiểu Tà quay lại hỏi Minh Độ đại sư :

- Chương môn sư phụ hiện ở đâu?

Minh Độ đại sư nói :

- Chương môn sư huynh cầu kinh xong thì sẽ đến đây ngay.

Tiểu Tà nói với Hàn Trúc :

- Vậy chúng ta đợi ở đây. Hàn huynh có mang theo bản đồ không?

Hàn Trúc lấy bản đồ đưa ra, nói :

- Bản đồ có đây. Tất cả đều ở trong đây cả.

Tiểu Tà nhận lấy, mở ra xem, nhưng lại ngơ ngác nhìn Tiểu Linh cười vì Tiểu Tà không biết trong đó viết cái gì cả.

Tiểu Linh cố nhịn cười, đi đến nói :

- Đây là bản đồ ghi rõ binh lực vào sào huyệt của Thần Võ môn, do đệ tử

Cái bang thu thập được.

Tiểu Tà nói :

- Em phân tách cho anh nghe đi!

Tiểu Linh chỉ vào bản đồ, nói :

- Trừ toàn động của Thần Võ môn ra thì còn có sáu Phân động.

Thiên Môn động nằm cạnh Tổng động, ở Nam Ngạn Võ Công sơn, cửa động tại Tương Giang Võ.

Thái Di động và Phi Long bảo chia làm hai ranh giới Chấn Giang và Từ Châu, đều thuộc phạm vi thế lực của nó. Nơi chỉ huy ở Thái Biệt Sơn Nam Lộc, bên cạnh Động Đình hồ.

Vụ Trụ động lại tại Xuyên Ảnh Đại.

Hào Môn động tại Quý Châu.

Tổng động nằm tại Cửu Liên sơn.

Mỗi Phân động có sáu trăm người, không có Động chủ. Bốn người canh giữ động lãnh đạo hai mươi tên, còn những người khác là thuộc hạ.

Trừ ra Tổng động, trước đây là Độ Vĩnh Thiên, nay là Độ Vĩnh Thế còn có Hộ pháp Bạch Miêu, Tổng quản Lý Đông, chủ pháp Đạo Đình Giang và Thiếu môn chủ Độ Phi. Ước chừng một ngàn người trong động.

Tiểu Tà rất hài lòng, nói :

- Thu thập bao nhiêu đó cũng đã đủ rồi. Có cái bản đồ này bảo đảm tiêu diệt chúng không khó khăn gì.

Hàn Trúc nói :

- Thần Võ môn không phải là một môn phái chính nghĩa. Nếu bị loạn tất nhiên có một số thuộc hạ bỏ chạy. Vì vậy tuy đông nhưng không đáng kể.

Tiểu Tà nói :

- Đúng vậy! Lần này chúng ta chỉ cần bắt được Độ Vĩnh Thế và Độ Phi là đạt được mục tiêu.

Minh Độ đại sư nói :

- Như vậy cũng tốt, khỏi phải sát nhân quá trầm trọng.

Hàn Trúc nói :

- Tiểu Tà! Tôi được phân công làm gì đây?

Tiểu Tà nói :

- Đợi các môn phái đến đã. Chúng ta bàn bạc trên nguyên tắc thẳng nhưng ít giết người.

Tiểu Linh sốt sắng :

- Còn em nữa chứ? Em giúp anh được gì không? Em cũng muốn góp sức.

Tiểu Tà nhìn nàng đầy cảm mến, nói :

- Em đương nhiên là đại công thần. Nếu thiếu em, chúng ta sẽ gặp nhiều khó khăn đấy.

Tiểu Linh nửa tin nửa ngờ :

- Tiểu Tà! Anh đùa cợt không phải lúc.

Tiểu Tà nói :

- Đâu phải chuyện đùa cợt. Minh Độ đại sư đã tỏ ý không giết người nhiều.

Vì vậy, nhiệm vụ của em là chế ra thuốc mê để việc này hoàn thành một cách thuận lợi.

Tiểu Linh nghe nói liền cười :

- Thì ra là vậy! Làm thuốc mê, ông nội của em đã dạy qua, nhưng em chưa thử bao giờ, không biết có tạm được hay không.

Tiểu Tà chép miệng nói :

- Chỉ cần làm theo ông nội thì cũng đủ độc đáo rồi. Đúng sáu giờ sáng ngày mai em phải làm cho xong.

Tiểu Linh nhăn nhó :

- Vội như thế sao?

Tiểu Tà dứt khoát :

- Rất gấp! Ngày mai Cửu đại môn phái đã đến, chúng ta sẽ đưa cho họ mang đi. Lượng thuốc thế nào là do em quyết định đấy.

Tiểu Linh vuốt tóc, nói :

- Em phải tìm gấp thảo dược và lò luyện thuốc nữa. Việc này phải lo cho xong.

Minh Độ đại sư cười :

- Tiểu công chúa đã quên Thiếu Lâm tự có nơi bào chế thuốc à? Đồ nghề đủ cả, chỉ cần có thuốc là được.

Tiểu Tà gật đầu :

- Như vậy càng tốt! Tiểu Linh! Em lo tìm phương thuốc hoặc sai người đi ra ngoài tìm.

Tiểu Linh quay sang Minh Độ đại sư nói :

- Đại sư có văn phòng tứ bảo không?

Minh Độ đại sư đứng dậy, nói :

- Tiểu công chúa đi theo lão phu đến tòa Kinh Lạc!

Nói xong, lão hòa thượng bước ra ngoài.

Tiểu Linh nhìn Tiểu Tà đầy tình ý, nói :

- Anh có đi không?

Tiểu Tà ranh mãnh nhìn Tiểu Linh, hỏi :

- Những thứ cây cỏ đó cũng mời ta giúp sức sao? Mau đi mau về! Mau nấu thuốc đi!

Tiểu Linh ngoan ngoãn đi theo chân Minh Độ đại sư đến Kinh Lạc đường, lấy giấy viết toa thuốc, trao cho Minh Độ đại sư.

Minh Độ đại sư sai người ra ngoài tìm mua. Cho đến xế trưa các món thuốc đã gom đủ, Tiểu Linh đem những thứ ấy ra bào chế.

Tiểu Tà và Hàn Trúc cũng giúp đỡ một tay.

Không bao lâu, A Tam, A Tứ cũng xông vào. Đến canh ba thì thuốc đã chế xong, mọi người trở về an nghỉ.

Trưa hôm sau, có bốn vị Chương môn đến dự hội, gồm các môn phái.

Thái Sơn phái Thất bộ đoạt hồn Châu Thiên Vân, tuổi độ sáu mươi, người cao, cường tráng, khỏe mạnh.

Hằng Sơn phái Bất Cố thần ni tuổi độ năm mươi, người ốm cao, nét mặt nghiêm trang.

Huỳnh Sơn phái là Thần châu khoái kiếm Thúc Sa Như, ngoài bốn mươi tuổi, người cao, mặc áo màu xanh, vai mang “Thanh sương bảo kiếm”.

Võ Đang phái là Nhất Chánh Tử, tuổi độ bảy mươi, tóc trắng phau, nhưng tinh thần rất minh mẫn, đôi mắt sáng như sao, nhìn qua ai cũng đoán được là võ công cái thế, râu dài đến ngực, lông mày cũng bạc trắng.

Qua ngày hôm sau, lại có thêm các môn phái đến nữa :

Chung Nam phái là Thiết Chương Thần Long, độ bảy mươi tuổi, vẻ mặt nghiêm nghị, miệng rộng, áo màu xám, không có râu.

Thôi Hồn Tam Thức phái có Cấu Tuyệt Vân, mặc áo màu xanh, dáng cao gầy, tai to, răng cửa lộ ra, trông không nghiêm trang.

Nga Mi phái có Chỉ Dục sư thái, tuổi độ sáu mươi, người cao, mặc áo cà sa màu xanh.

Hùng Sơn phái có Tử Dương kiếm khách Linh Yến, khoảng năm mươi tuổi, dáng người cân đối, mặt mày vui vẻ, nhưng có đôi mắt sáng quắc làm cho mọi người phải chú ý.

Đến quá trưa thì mọi người đã tụ hội đầy đủ.

Thiếu Lâm chương môn là Minh Tâm đại sư đã dẫn Chương môn các phái đến sảnh đường, chào hỏi xong ai nấy đều chú ý nghe mục đích của cuộc hội.

Tiểu Tà được mời vào và đến ngồi cách xa Minh Tâm đại sư đến bốn ghế để tỏ ra tôn kính các vị tiền bối võ lâm.

Minh Tâm đại sư ngồi ở giữa, còn các người khác thì sắp hàng ngồi xung quanh rất nghiêm túc.

Minh Tâm đại sư đứng dậy nói :

- Thưa quý vị Chương môn! Lão phu xin đa tạ quý vị đã đến dự họp tại bốn tự rất đúng hẹn. Cuộc họp này sẽ tiến hành vào đúng thời gian quy định.

Võ Đang Nhất Chánh Tử lên tiếng :

- Xin Minh Tâm Chương môn đừng khách sáo, mọi người chúng ta là đồng đạo cả, có chuyện thì cùng nhau giải quyết, khỏi tốn công nghi lễ phiền phức.

Minh Tâm gật gù cảm ơn mọi người, nói thẳng vào mục đích :

- Thật ra nguy cơ mỗi lúc một tăng thêm, nên lão phu không thể không lo lắng. Quý vị còn nhớ trước đây đã xảy ra những vụ mất tích đồng loạt không?

Chính Độ Vĩnh Thiên của Thần Võ môn đã bắt Chương môn các môn phái chạy ra ngoài hoang đảo, cố ý tiêu diệt các môn phái.

Thái Sơn Châu Thiên Vân nói :

- Chuyện như vậy đã xảy ra khá lâu rồi và cho đến mấy năm gần đây vẫn còn tiếp diễn. Khổ nỗi con người ấy võ công quá cao siêu, không ai địch nổi, và giờ đây tuy hắn đã bỏ mạng, nhưng người em là Độ Vĩnh Thế lại phục hưng, chúng ta chưa có cách nào trị nổi.

Minh Tâm đại sư tiếp lời :

- Vì thế mà đại hội võ lâm hôm nay nhằm vào mục đích đó. Chắc quý vị đã nghe qua cái tên Dương Tiểu Tà thiếu hiệp chứ?

Huỳnh Sơn phái Thúc Sa Như nói :

- Có phải cậu bé mới mười mấy tuổi đã thoát mười ba tầng tháp Linh Cảm không?

Minh Tâm đại sư đáp :

- Đúng vậy! Chính là vị tiểu hiệp này.

Mọi người đều nhìn Tiểu Tà đầy vẻ thán phục.

Tiểu Tà đứng dậy chấp tay nói :

- Vãn bối xin yết kiến quý vị.

Minh Tâm đại sư tiếp :

- Dương thiếu hiệp đây bản lĩnh hơn người, xin Dương thiếu hiệp trình

bày cho đại hội nghe kế hoạch tiêu diệt Thần Võ môn, cứu các vị Bang chủ các môn phái!

Tiểu Tà nói :

- Vì muốn tiết kiệm thời gian, vẫn bồi không khách sáo.

Tiếp theo, Tiểu Tà đem hết kế hoạch dự tính của mình trình bày trước đại hội.

Ai nấy nghe xong đều nghiêng răng căm hận, muốn tìm Thần Võ môn hủy diệt.

Võ Đang Nhất Chánh Tử nói :

- Xin Dương thiếu hiệp cứ phân công, môn phái chúng tôi xin thi hành.

Tiểu Tà nói :

- Trước hết, vẫn bồi muốn biết có bao nhiêu người trong các môn phái cùng hợp tác.

Đôi mắt Tiểu Tà liếc qua một vòng làm cho ai nấy đều sôi gan, nôn ruột.

Mọi người lần lượt bày tỏ nhiệt tình của mình trước đại hội.

Tiểu Tà rất hài lòng, nói :

- Như vậy rất tốt! Bây giờ chúng ta nên xem xét giữa các người chúng ta có ai là người Thần Võ môn giả mạo không?

Lời nói của Tiểu Tà làm cho ai nấy đều kinh ngạc. Thật không còn nể nang gì ai nữa.

Hùng Sơn Linh Yến tức giận :

- Tại sao dám khinh thường như vậy? Thiếu hiệp đừng quá phách lối trước quần hùng võ lâm!

Nhưng Tiểu Tà khi đã nói ra tất nhiên có chủ đích, nên xoa dịu :

- Xin các ngài hãy nguôi giận! Các ngài hãy biết người đứng cạnh vẫn bối đây là ai.

Dứt lời, Tiểu Tà gọi Hàn Trúc đến.

Hùng Sơn Linh Yến hất hàm nói :

- Thì nó cũng chỉ là một đứa trẻ con như người mà thôi.

Tiểu Tà trừng mắt nhìn Hùng Sơn Linh Yến, nói :

- Vị này là thiếu Bang chủ Cái bang tên Hàn Trúc.

Hùng Sơn Linh Yến cười ngạo nghễ :

- Có gì chứng minh thân phận của đứa con nít đó? Ngọc Bích Thanh Trúc trưởng...

Hàn Trúc bối rối :

- Tôi không có mang nó bên mình, tôi....

Hùng Sơn Linh Yến mắng :

- Không biết thủ phận mà dám ngang hàng với ta, thật là....

Hàn Trúc không nhịn được, nổi giận định chồm tới, nhưng Tiểu Tà đã

cản lại.

Hùng Sơn Linh Yến cười mỉa mai :

- Bây giờ bị lộ tẩy rồi còn muốn hành hung à? Nếu có gan thì cứ đến đây...

ha... ha...

Ông ta cười rất khiêu khích.

Lúc này mọi người chưa ai nguôi được cơn giận Tiểu Tà đã hạn phẩm sách của họ nên ai nấy đều muốn cho Hùng Sơn Linh Yến làm nhục Hàn Trúc, bạn của Tiểu Tà.

Tiểu Tà nhìn Hùng Sơn Linh Yến cười nói :

- Tên già tồi bại kia! Người dám sỉ nhục bạn ta à?

Giọng nói rất bình thản nhưng chứa đầy sát khí.

A Tam la lên :

- Tiểu Tà bang chủ hãy giao người đó cho chúng tôi xử trị!

Tiểu Tà cản A Tam, A Tứ lại, cười nói :

- Việc này cứ để cho ta được rồi. Các người hãy lui ra đi!

A Tam, A Tứ tuân lời, ngồi xuống chỗ cũ, nhưng cơn giận bùng bùng, nhìn Hùng Sơn Linh Yến không chớp mắt.

Hùng Sơn Linh Yến cười gằn :

- Ta sỉ nhục các người thì các người làm gì được ta? Các người chỉ là con nít, miệng còn hôi sữa, có gì mà khoác lác quá vậy?

Tiểu Tà nhìn mọi người nói :

- Được! Tôi sẽ chứng minh cho các vị thấy.

Nói xong, thân mình lướt bay lên, nhanh như sao xẹt, xông đến chỗ Hùng Sơn Linh Yến.

“Phạch! Phạch! Bốp! Bốp!”

Tiếp theo một tiếng la thảm thiết...

Tiểu Tà nhẹ nhàng đáp xuống đất. Những động tác Tiểu Tà sử dụng vừa rồi hết sức nhanh nhẹn làm cho mọi người tưởng chừng như không có việc gì xảy ra.

Trước tiên, hùng Sơn Linh Yến bị hai chưởng như trời giáng không biết trắng sao gì cả, tưởng chừng chết ngay tại chỗ.

Võ công của Tiểu Tà đã làm cho mọi người khiếp sợ và thán phục.

Từ kinh gạc đến ganh tị, ai nấy đều đứng dậy muốn tiêu diệt con người đáng sợ này. Họ cùng ra tay một lượt.

Tiểu Tà ngay tại chỗ hét lên một tiếng. Tiếng hét làm chấn động cả đại sảnh đồng thời cũng làm cho các Chưởng môn khiếp sợ.

Tiểu Tà lớn tiếng nói :

- Như vậy vị Hùng Sơn phái này là giả mạo.

Mọi người ngạc nhiên quay nhìn Hùng Sơn Linh Yến :

- Giả ư?

Tiểu Tà cười :

- Xin quý vị đừng vì thù riêng mà làm mất đi hòa khí! Xin quý vị hãy nhận định cho rõ mặt kẻ thù, xong rồi hỏi tội tôi cũng chưa muộn!

Ai nấy đều cho rằng Tiểu Tà đã khám phá ra điều gì bí mật. Chính vì giả mạo nên Hùng Sơn Linh Yến phải che đậy bằng cách chống trả quyết liệt như vậy.

Ai nấy đều ngơ ngác, không hiểu sự việc ra sao.

Tiểu Tà nói :

- Người này da mặt phẳng lì, dễ tạo phản. Mọi người hãy nhìn trái tai của hắn thì sẽ thấy da mặt hóa trang.

Chưởng môn Chung Nam phái ngồi kế cận Linh Yến, chăm chú nhìn một lúc, cười nói :

- Đúng rồi! Hai bên tai hắn có rất nhiều vết dao, gương mặt hắn rõ ràng đã hóa trang.

Mọi người nhao nhao lên.

-Ồ chúng ta suýt bị kẻ thù làm hỏng việc rồi.

Ai nấy đều tỏ ý xin lỗi Tiểu Tà nhưng Tiểu Tà không cố chấp.

Võ Đang nhất Chánh Từ nói :

- Tại sao Dương Thiếu Hiệp biết hắn giả mạo?

Tiểu Tà giải thích :

- Vừa đến là tôi đã nhận ra người này giả mạo vì thân hình và khuôn mặt không bình thường. tiếc thay Linh Yến gian xảo nên đã chuốc họa vào thân.

Võ Đang Nhất Chánh Từ nói :

- Dương Thiếu Hiệp! chuyện đã kết thúc, xin hãy tiếp tục bàn luận!

Tiểu Tà nói :

- Nhờ Minh Độ đại sư đưa người này ra ngoài, nếu hãn may mắn tình lại chúng ta sẽ khảo sau!

Minh Độ đại sư vỗ tay hai cái, bên ngoài có hai vị hòa thượng xông vào đưa Linh Yến ra ngoài lập tức.

Tiểu Tà tiếp tục :

- Thưa quý vị! Trước tiên, chúng ta hợp sức tiêu diệt Thần Võ môn, sau đó đến giải cứu người trên đảo Thần Tiên. Quý vị có ý kiến gì không?

Mọi người gật đầu đồng ý.

Tiểu Tà mở tấm bản đồ ra, nói :

- Đây là bản đồ binh lực của Thần Võ môn. Bọn chúng có tất cả sáu Phân động. Nơi Tổng động có hơn một ngàn người.

Tiểu Tà chuyển bản đồ cho mọi người cùng xem.

- Theo dự tính thì chúng ta tấn công vào ngày mười ba tháng hai.

Huỳnh Sơn Thúc Sa Như nói :

- Chúng ta liên hợp đánh hay độc lập?

Tiểu Tà dứt khoát :

- Phải đánh độc lập.

Thái Sơn Châu Thiên Vân nói :

- Chúng ta phải phân chia như thế nào?

Tiểu Tà nói :

- Chúng ta đánh theo vùng. Thái Sơn phải đánh Thái Di phân động. Huỳnh Sơn phải tấn công Địa Môn sơn động. Võ Đang phải tấn công Oán Sinh phân động. Nga Mi phải tấn công Vũ Trụ sơn động. Cái bang tấn công Thiên Môn động. Ta và Thiếu Lâm phải tấn công Tổng động. Ai có đề nghị gì xin nêu ra thử!

Châu Thiên Vân nói :

- Thiếu Lâm nhất phải tấn công Tổng động có thể nhân lực hơi yếu. Bần đạo nghĩ nên điều động thêm người qua đó.

Tiểu Tà lắc đầu :

- Lần tấn công này mỗi hành động đều phải bí mật, nếu điều người qua lại e không tiện. Tôi đã thông báo cho Lục quái giang hồ đến hỗ trợ giúp, tôi cho rằng như thế cũng đủ rồi.

Võ Đang Nhất Chánh Tử lên tiếng :

- Nếu có sự trợ giúp của Lục quái giang hồ chúng ta rất an tâm.

Tiểu Tà quay sang Tiểu Linh :

- Vật dụng của nàng đâu rồi? Dem ra đây!

Tiểu Linh vội lấy ra một bao đồ, nói :

- Có sẵn đây rồi.

Tiểu Tà nói :

- Hãy phân chia cho mọi người!

Tiểu Linh phân phát cho từng người, và nói :

- Các vị Chưởng môn! bên trong mỗi phần có hai gói. Gói màu vàng là thuốc mê, gói màu trắng là thuốc giải. Quý Vị tùy nghi sử dụng.

Mọi người vốn rất kỵ dùng thuốc mê nhưng vì muốn giảm thiểu tử vong nên không từ chối.

Tiểu Tà nói :

- Như vậy rất tốt! Nên nhớ ngày mười ba tháng hai chúng ta tấn công. Làm được đồng bộ như vậy mới thuận lợi.

Minh Tâm đại sư hỏi :

- Nếu bị phát hiện nửa chừng thì sao?

Tiểu Tà khoát tay :

- Chỉ cần đạt được mục tiêu cơ bản, nếu có phải thay đổi chiến thuật vẫn

không hạ gì.

Huỳnh Sơn Thúc Sa Như nói :

- Nếu không chế được Thần Võ môn thì sau đó còn làm gì nữa?

Tiểu Tà Nói :

- Nếu thuận lợi thì bảy ngày sau chúng ta sẽ đến đảo Thần Tiên. Nhưng việc này không dám làm phiền phức đến các môn phái.

Minh Tâm đại sư lo lắng :

- Đảo Thần Tiên có tất cả bao nhiêu vệ sĩ?

Tiểu Tà nói :

- Đại khái chừng một ngàn người, nhưng toàn thuộc hạ canh giữ, không có cao thủ. Chúng ta chỉ dùng độ trăm người là đủ. Các môn phái khác ở lại Trung Nguyên để đề phòng Thần Võ môn phản công.

Minh Tâm đại sư gật đầu :

- Dương thiếu hiệp có biết lão phu có một vị tiền bối đang ở đảo Thần Tiên không?

Tiểu Tà lắc đầu :

- Tôi không biết, vì họ không muốn cho ai biết tên của mình cả. Tôi chỉ biết Châu Linh chương môn của quý phái, Thiếu Lâm Khiên Nguyên đại sư, Phi Long bảo chủ Vĩ Diệt Huyền và Thiên Tao nhân Thiếu Sơn phái, còn người khác thì không biết.

Mọi người nghe nhắc tới những cái tên đó, ai nấy sắc mặt đều biến đổi,

vì đó là những nhân vật quan trọng trong giang hồ, không ngờ đã bị Thần Võ môn khống chế cả như vậy.

Thái Sơn Châu Thiên Vân nói :

- Chúng ta hãy đi một chuyến xem sao. Nếu không đi thật đáng trách. Ta tưởng chỉ có Thái Sơn phái trưởng lão là bị nhốt ở đảo Thần Tiên. Thật không ngờ!

Tiểu Tà nói :

- Xin tùy quý vị! Nếu ai muốn đi thì bảy ngày sau khi khống chế được Thần Võ môn, đến tập hợp tại Thiếu Lâm tự, chúng ta cùng đi.

Minh Tâm đại sư hội ý cùng các Chương môn :

- Nếu không ai có ý kiến gì nữa thì công việc ai nấy lo. Lão nạp thấy thời gian rất quý. Vậy xin kết thúc đại hội!

Mọi người thấy không còn gì thắc mắc nữa nên đồng ý kết thúc đại hội võ lâm.

Minh Tâm đại sư tiếp :

- Xin hẹn tái ngộ!

Ai nấy đều đứng dậy cáo biệt, rời khỏi Thiếu Lâm tự.

Tiểu Tà thấy công việc xuôi chảy, thở phào một hơi, tỏ vẻ hân hoan.

Hàn Trúc bước đến, nói :

- Tiểu Tà! Tôi cũng về đây.

Tiểu Tà lo lắng :

- Một mình Cái bang gánh trách nhiệm vừa rồi có nổi không?

Hàn Trúc gật :

- Được! Tôi sẽ kết hợp cùng các trưởng lão tấn công Thiên Môn động rất dễ dàng. nếu không làm được việc này thì đâu còn xưng danh là Cái bang nữa.

Tiểu Tà cười :

- Ai mà không biết Cái bang là đệ nhất Bang trong thiên hạ!?

Hai người cười vui vẻ.

Tiểu Linh bước đến nói :

- Ca ca! Em sẽ ở lại đây. Em cũng là lão nhị của Thông Thực bang vậy.

Nàng vừa nói vừa cười thật dễ thương.

Hàn Trúc gật đầu :

- Được! Thôi ca ca đi nhé! Hẹn gặp lại!

Hàn Trúc nói xong liền phóng mình ra khỏi cổng Thiếu Lâm tự.

Tiểu Tà quay sang Tiểu Linh.

- Tiểu Linh! Em định bắt cá hai tay sao?

Tiểu Linh e thẹn :

- Thông Thực bang của các người là cái gì? Có Cái bang thì có Thiếu Lâm. Có dã nhân thì có tinh tinh. Buồn cười thật! Ha... ha...!

Tiểu Tà nghĩ đến bản thân lãnh đạo các đại môn phái thì cũng vui vui nên không nhịn cười được.

* * * * *

Trưa ngày mồng chín tháng hai thì Tiểu Thất về tới Thiếu Lâm tự.

Tiểu Tà hỏi :

- Tiểu Thất! Người đã đem thư đưa thẳng đến nơi chứ?

Tiểu Thất cười thích thú :

- Đã đưa đến rất an toàn.

Tiểu Tà lại hỏi :

- Người có thấy họ phản ứng gì lúc được thư không?

Tiểu Thất nói :

- Tổng quản của chúng định phát cáo lên Thần Võ môn, nhưng đã bị Thiếu bảo chủ cản lại.

Tiểu Tà thắc mắc :

- Nhưng bọn họ có biết Bảo chủ Phi Long bảo đang bị nhốt tại đảo Thần Tiên không?

Tiểu Thất nói :

- Hình như họ đã biết.

Tiểu Tà nói :

- Đã biết rõ mà vẫn không có phản ứng gì sao?

Tiểu Thất lắc đầu :

- Không thấy phản ứng gì cả.

Tiểu Tà cau mày :

- Như vậy họ sẽ không hành động.

Tiểu Thất nói :

- Sau đó họ quyết định đem cao thủ chuẩn bị gây chiến với Thần Võ môn ở các Phân động.

Tiểu Tà nói :

- Họ có nghi ngờ gì về các định thủ khác?

Tiểu Thất lắc đầu :

- Không! Họ chỉ coi Thần Võ môn là kẻ gây chiến với họ và muốn nhổ cây gai đó mà thôi.

Tiểu Tà rất hài lòng, cười :

- Rất tốt! Ngày mười ba tháng hai chúng ta sẽ xâm nhập vào sào huyệt Tổng động của Độ Vĩnh Thế, chừng ấy người phải ra tay đấy nhé!

Tiểu Thất vỗ ngực, nói :

- Xin tuân lệnh!

Tiểu Tà cười :

- Người hãy tập luyện sẵn sàng, nếu không ta không an tâm đấy.

Tiểu Thất vung tay :

- Tập luyện thì lâu nay đã nhuần nhuyễn rồi xem nè!

Vừa nói Tiểu Thất vừa vung tay áp về phía Tiểu Tà một chiêu.

Tiểu Tà khoái chí :

- Khá lắm! Tiến bộ nhiều rồi đấy.

Tiểu Tà cũng phát chiêu trả lại.

Tiểu Thất lúc này quả nhiên đã rất lợi hại, nhất là công phu “Ngọc Quan Âm” và “Hàn Ngọc Thiết”.

Chỉ loáng mắt, hai bên đã trao đổi hơn mười mấy chiêu. Thân mình Tiểu Thất chập chờn như một bóng ma, nhanh như điện xẹt.

Tiểu Tà rất hài lòng, nói :

- Vậy là đủ rồi! Hãy nghỉ ngơi đi sắp ứng chiến rồi đấy!

Tiểu Thất hăng hái :

- Lúc nào cũng sẵn sàng.

Tiểu Tà vẫn không yên tâm :

- Tuy vậy vẫn phải rèn luyện thêm, đừng để sa sút! Môn “Ngọc Quan Âm” không phải đơn giản đâu.

Tiểu Thất thắc mắc :

- Tiểu Tà! Tại sao em đã tập luyện hai môn “Ngọc Quan Âm” và “Hàn Ngọc Thiết” nhuần nhuyễn rồi, mà vẫn đánh không lại anh?

Tiểu Tà cười lớn, nói :

- Ta là đệ nhất tà công trong thiên hạ mà người đòi đánh hơn ta sao?

Tiểu Thất như sức tĩnh reo lên :

- Đệ nhất tà công thiên hạ!? Tiểu Tà bang chủ! Hôm nay võ công của em được xếp vào hàng thứ mấy đây?

Tiểu Tà nói :

- Người là lão tam rồi, như vậy vẫn chưa đủ sao? Chỉ cần tập luyện thêm cách ăn nói sao cho lịch thiệp với người ta.

Tiểu Thất cười :

- Tiểu Tà! Anh đừng lo! Chó cũng không sủa hay bằng em nữa. Nhất là lúc này em đi ăn trộm bánh bao còn hay hơn chó nữa.

Hai người lại cười vui vẻ.

* * * * *

Ngày mồng mười tháng hai...

Giang hồ Lục quái đi như gió đến Thiếu Lâm tự.

Vừa đến cổng bọn họ đã la to :

- Tiểu Tà! Lục quái chúng ta đến rồi. Mẹ kiếp, anh em xa nhau đã mấy năm.

Tánh nết của Lục quái không khác lúc trước cả.

Tiểu Tà vội ra đón :

-Ồ! Lâu quá không gặp quý vị. Khỏe chứ?

Tiếp đó Tiểu Tà kể lại cho Lục quái nghe toàn những chuyện tiểu lâm. ai nấy đều cười vang lên.

Cầm quái vò đầu Tiểu Tà hơi :

- Dương thiếu hiệp! Lúc này ngươi cần đến bọn ta làm gì vậy?

Tiểu Tà nói :

- Đương nhiên! Nếu việc này mà bỏ quý vị ra ngoài thì thật là đáng tiếc. Quý vị lo xong việc này thì võ lâm sẽ được trở lại an vui thái bình.

Thâu Quái nói :

- Trước đây ta dạy ngươi ba chiêu nay đã thành thạo chưa?

Thâu quái lúc nào cũng nhớ đến Tiểu Tà, một đệ tử không ra đệ tử mà ông ta lúc nào cũng lên mặt sư phụ.

Tiểu Tà gãi đầu :

- Học tập thì học tập rồi. Nhưng thành thạo thì chưa có dịp để thử tài.

Thâu quái nóng nảy :

- Tại sao không tìm cơ hội thử thách?

Tiểu Tà mắc cỡ :

- Có! Có một lần thử thách nhưng thiếu chút nữa đã bị một cô gái nắm đầu.

Tửu quái lên tiếng :

- Tiểu Tà! Lâu rồi chúng ta chưa có dịp uống rượu như lúc ở Khai Phong.

Tiểu Tà nói :

- Sắp có dịp rồi! Trận chiến này mà hoàn thành thì rượu uống không hết.

Đoạn Khắc Xu cho đến lúc này lông mày vẫn chưa mọc ra nhưng tâm tình rất vui vẻ, vô tư, cười lớn nói :

- Tiểu Tà! gần đây ta đánh bạc hên lắm. Có dịp ta với người đấu thử.

Tiểu Tà gật đầu :

- Nếu thua thì cạo luôn râu đấy nhé?

Phong đạo nhân nhìn Tiểu Tà, nói :

- Tiểu Tà! Người là nguồn vui của chúng ta. thiếu người là thiếu nụ cười.

Tiểu Tà rất mến yêu những kẻ bị khuyết tật nên đối với Phong đạo nhân

và Á đạo nhân rất tôn kính.

Á đạo nhân tuy nói không được nhưng trong lòng cũng yêu mến Tiểu Tà không nguôi.

Tiểu Tà quan sát mọi người nói :

- Nhiệm vụ của chúng ta là ngày mười ba tháng hai phải tấn công vào Tổng động của Thần Võ môn.

Cầm quái nói :

Không sao! Lão phu đây vốn không ưa hành động của Thần Võ môn. Nhân Lúc này đánh chúng nó một trận cho bỏ ghét.

Từu quái tiếp :

- Bọn khốn kiếp đó dám cả gan hãm hại Âu Dương tiên sinh. Chúng ta đánh trận này để đền ơn, dù chết cũng cam.

Tiểu Tà nói :

- Phải hết sức báo thù! Chúng ta cùng đến gặp Chương môn Thiếu Lâm để chuẩn bị xuất phát!

Tiểu Tà nói xong dẫn Lục quái đi ra mắt Minh Tâm đại sư.

Thời gian qua rất nhanh...

Sáng hôm sau Thiếu Lâm chương môn và Minh Tâm đại sư lãnh đạo một trăm đệ tử kéo đến Giang Nam.

Tiểu Tà cũng dẫn Tiểu Linh, Tiểu Thất, A Tam, A Tứ đến Giang Nam, họ cố tình gây sự chú ý cho Thần Võ môn để Cửu đại môn phái có cơ hội

thuận tiện đánh úp các Phân động.

Bạn đang đọc truyện *Tục Tiếu Tà Thần* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 5: Đại chiến Thần Võ môn

Thần Võ môn có cơ quan là một tòa thành rộng lớn. Vách thành xây bằng đá cao hơn năm thước, chia làm hai cửa trước cửa sau, như một ngôi thành cổ.

Vào đêm mười ba tháng hai.

Tiểu Tà và đồng bọn đã đột nhập vào bên trong theo kế hoạch đã định.

Bên ngoài là một ngọn đồi nhỏ, bao quanh bằng một khu rừng rậm rạp, cách xa cửa thành khoảng năm mươi thước.

Tiểu Tà thấy thành rộng lớn như vậy, có vẻ ngần ngại, nói :

- Không thể đột kích dễ dàng, có lẽ phải phục binh trước một thời gian.

Minh Tâm đại sư lo lắng :

- Dương thiếu hiệp! Có nên y theo kế hoạch đã đã dự tính không?

Tiểu Tà bối rối :

- Chuyện đã lỡ rồi, đương nhiên phải tiến hành theo kế hoạch. Tôi không ngờ báo thành rộng lớn như vậy. Một trăm hòa thượng cũng không đủ. Tôi định cho họ đứng bao vây nội tường thành, hễ ai chạy ra đều bắt hết. Nhưng kế hoạch đó không dùng được nữa rồi.

Cầm quái lên tiếng :

- Vậy thì sửa đổi kế hoạch đi! Chúng ta tấn công từ hai phía cổng thành ép vào.

Tiểu Tà suy nghĩ một lát rồi quyết định :

- Bây giờ chúng ta phải phân chia người ra hai mặt, nhưng bốn phía tường thành cũng không được bỏ trống mà phải nghi binh. Tôi và Tiểu Linh, Tiểu Thất, A Tam, A Tứ tấn công cổng chính. Cấm quái và Tửu quái dẫn hai mươi vị hòa thượng phục tại bên tả. Thâu quái dẫn hai mươi vị hòa thượng phục bên hữu. Minh Tâm đại sư và Minh Độ đại sư dẫn bốn mươi hòa thượng phục sau cổng thành. Tất cả chỉ hò hét áp đảo tinh thần của địch.

Tiểu Tà quay sang A Tam :

- Ông sáo của người đâu?

A Tam nói :

- Có đây!

Tiểu Tà nói :

- Lúc nào có tiếng sáo nổi lên thì bốn mặt cùng la hét một lượt. Nhưng phía trước mặt và phía rừng thì cứ yên lặng để địch tưởng có phục binh, không dám chạy về phía đó.

Mọi người hiểu ý, nói :

- Xin y lệnh!

A Tam cười :

- Tiểu Tà bang chủ, kế này không thua gì kế dụ địch của Khổng Minh.

Tiểu Tà tiếp :

- Mọi người đều đánh bằng thuốc mê để khỏi phải gây thương tích trầm trọng. Tôi không muốn các vị đại hòa thượng hy sinh một cách vô ích.

Minh Độ đại sư chấp tay đáp :

- A Di Đà Phật! Lão Nạp hiểu ý!

Tiểu Tà nhìn lên trời, nói :

- Còn độ hai giờ nữa mới lâm chiến. Quý vị vào vị trí sẵn sàng đi!

Mọi người đích thân đến vị trí đã định để xem xét địa hình.

Tiểu Tà dẫn một số hòa thượng còn lại núp vào trong rừng.

Tiểu Thất hỏi :

- Tiểu Tà! Anh đoán trước Độ Vĩnh Thế và Độ Phi chạy trốn sao?

Tiểu Tà đáp :

- Đúng vậy! Con cáo già này tinh ranh lắm, có thể hãm dùng đường hầm trốn vào rừng.

Tiểu Thất nói :

- Chúng ta xông lên chặn đường, không để hãn chạy thoát.

A Tứ hăng hái :

- Tôi có dự trữ sẵn thuốc nổ, nếu hãn dùng đường hầm để thoát đi chắc

không tránh khỏi.

Lúc này trong bảo thành vẫn thấy yên tĩnh, thỉnh thoảng có vài đoàn vệ binh đi qua lại.

Chẳng bao lâu đã đến canh ba...

Tại cổng thành bỗng vang lên một tiếng nổ long trời lở đất.

“Ầm!”

Bọn vệ binh lập tức nhốn nháo lên :

- Ai!?

Tiểu Tà vận công nói lớn :

- Có tổ tiên các người đến đây! Hãy mau vào báo cho Độ Vĩnh Thế và Độ Phi biết!

Một vệ binh coi thường hét :

- Đồ khùng! Hãy đi chỗ khác chơi!

Tiếng nói chưa dứt, tên vệ binh đã một mũi phi đao phóng ngay cổ họng.

Bọn vệ binh hoảng hốt la lên :

- Ối! Có chuyện không may rồi!

Thần Võ môn vốn coi thường mọi người nên dù có chuyện đột biến xảy ra nhưng vẫn không náo loạn. Chỉ thấy một gã trung niên chừng tứ tuần phóng ra, nhìn thấy Tiểu Tà la hoảng :

- Á! Dương Tiểu Tà!

Tiểu Tà vẫy tay, nói :

- Đúng rồi! ta là Dương Tiểu Tà đây, hãy vào báo cho Độ Vĩnh Thế biết.

Qua một lúc lâu, trên mặt thành xuất hiện vài đầu người nhô lên, và có tiếng nói :

- Đêm khuya muốn đến đây nạp mạng hả?

Tiếng nói vừa phát ra chính là của Độ Vĩnh Thế, em ruột Độ Vĩnh Thiên, hiện giữ quyền Môn chủ Thần Võ môn.

Tiểu Tà cười :

- Độ Vĩnh Thế, rốt cuộc hôm nay chúng ta đã gặp nhau rồi. Ta phải rút gân, lột da ngươi ra mới được.

Độ Vĩnh Thế nói lớn :

- Cừu nhân đã đến! Ta phải trả thù cho đại ca ta. Này Tổng quản, tổng lý, tổng binh hãy chuẩn bị đối phó!

Tiểu Tà nói :

- Tốt lắm, chúng ta đang chờ đợi.

Độ Vĩnh Thế hỏi :

- Lực lượng các người gồm những ai?

Tiểu Tà đáp :

- Cứu đại môn phái.

Độ Vĩnh Thế nghe nói giật nảy người, đưa mắt nhìn quanh bốn phía.

Tiểu Tà ra hiệu cho A Tam thổi sáo lên, tiếng sáo lan rộng trong đêm khuya.

Tức thì bốn mặt thành vang lên tiếng la hét như thiên binh vạn mã.

Độ Vĩnh Thế tuy trong lòng sợ hãi, nhưng vẫn cố trấn an, nói :

- Dương Tiểu Tà! Người mà gạt được ta sao? Cứu đại môn phái ai chịu nghe lời của người. Lòng chưa mọc đủ mà đã muốn bay, coi chừng té chết đấy!

Tiểu Tà cười :

- Người muốn bay chính là người. Ta nói cho người biết, chẳng những chúng ta tấn công ở Tổng động mà cả sáu Phân động cùng một lúc...

Độ Vĩnh Thế không tin dưới mắt mình một đứa con nít trên mười tuổi mà dám đột kích vào Thần Võ môn.

Tên Tổng quản Thần Võ môn nổi giận nói :

- Ta không tin một đứa trẻ như người đủ khả năng tấn công vào Thần Võ môn của chúng ta. Hãy để ta ra tay thử sức người trước!

Nói xong, từ trên mặt thành nện búa vào người Tiểu Tà. Người đó chính là Tổng quản Lý Đông, một nhân vật khét tiếng giang hồ.

Tiểu Tà nhẹ nhàng tránh sang một bên la lớn :

- A Tam, A Tứ, Tiểu Linh! Đừng để chúng chạy thoát!

Vừa nói, vừa rút dao ra, từng chiêu bén nhọn đâm trả vào viên Tổng quản, ý định muốn chặt đứt cánh tay hắn.

A Tam cười :

- Xin Tiểu Tà bang chủ an tâm! Chúng nó không chạy thoát nổi đâu.

Hắn vội bao vây tên Vệ pháp, đôi tay múa liên tục như hai con rắn. Tên Vệ pháp cũng không nhịn, dùng đoản đao múa tròn nhắm vào A Tam tấn công rất dữ dội.

A Tứ chế phục tên Chương pháp Đào Định Giang, hai bên đánh nhau không phân thắng bại.

Tiểu Linh thì đối phó với tên háo sắc Độ Phi, tên này có những cử chỉ thấp hèn làm cho Tiểu Linh nổi giận.

Độ Phi nói :

- Một cô gái đẹp như Hằng Nga mà theo chi bọn lưu manh thổ phỉ? Chỉ cần nàng chịu theo ta thì nàng sẽ sống một cuộc đời thần tiên.

Tiểu Linh tức giận chửi lớn :

- Hèn mạt! Nói năng thô lỗ! Bản cô nương sẽ lột da ngươi ra trăm mảnh.

Độ Phi tức giận :

- Ôi! Con tiện tì này hung dữ quá! Giờ này đáng lẽ ngươi phải ngủ chung giường với ta mới đúng.

Tiểu Linh giận đỏ mặt, vận hết công lực áp đảo đối phương. Hai bên chưa phân thắng bại.

Người mà Tiểu Thất muốn tìm là Độ Vĩnh Thế, nên vừa giáp mặt, Tiểu Thất đã dùng tuyệt chiêu xuất thủ. Độ Vĩnh Thế cũng không phải tay vừa, hấn dùng “Đàn Long Vô Cấp chương”, chống lại cây “Hàn Ngọc Thiết” của Tiểu Thất, làm cho Tiểu Thất phải phối hợp cả môn tuyệt học “Ngọc Quan Âm” mới đương cự nổi.

Còn bên kia, Cầm quái và Tửu quái không lúc nào dứt la ó, nhét thuốc mê thành từng cục ném đối phương rất hữu hiệu.

Thuốc mê đã làm cho địch thủ mê man ngất xỉu rất nhiều. Chưa đầy năm phút, số người bị thuốc mê có đến năm mươi người.

Thâu quái và Diêu quái đã bắt được rất nhiều người. Cách đánh của hai lão quái rất nhẹ nhàng, đột nhập vào thành chặn đánh, quân thù không cách nào tẩu thoát được.

Phía sau thành, số người của Minh Tâm, Minh Độ mỗi lúc một tăng thêm theo cách “Khuấy đại chiến thuật”.

Khi địch quân tấn công đến thì vờ tháo lui và phun thuốc mê lên, làm cho họ ngất xỉu hết, sau đó kéo lê chúng ra khỏi hiện trường.

Trận đánh diễn ra rất sôi nổi làm cho bọn thuộc hạ của Thần Võ kinh hãi, mất hết tinh thần chiến đấu.

Một tên Hắc y thấy vậy vội chạy đến trước mặt Độ Vĩnh Thế cấp báo :

- Bẩm Môn chủ! Bốn bên đều có địch, phải đối phó như thế nào đây?

Độ Vĩnh Thế tung hai chương đẩy lùi Tiểu Thất ra hai thước, la hoảng lên :

- Tổng quản đâu! Đến đây mau!

Tiểu Thất chồm tới, đưa dao bén kích tới, làm cho Độ Vĩnh Thế hoảng sợ không dám phân tâm điều khiển thộc hạ.

Tổng quản nghe lệnh vội vàng tuốt gươm vào trận địa, Tiểu Thất phải cố hết sức chống trả hai người.

Tổng quản nói với Độ Vĩnh Thế :

- Môn chủ! Phía trước binh thế yếu kém, chúng ta ra phía trước bao vây.

Độ Vĩnh Thế lắc đầu :

- Không được! Cửa trước có phục thuốc mê. Hãy dồn ra cửa sau, mau lên!

Như vậy là Độ Vĩnh Thế đã rơi vào kế hoạch nghi binh của Tiểu Tà tổng quản liền phi thân ra hướng cửa sau, dẫn theo số đệ tử và vệ binh khá đông.

Giữa lúc đó bỗng nhiên xuất hiện một tà áo mỏng màu hồng, dáng điệu rất tha thướt, kèm theo một chuỗi cười dâm loạn. Thái độ cô gái này rất ung dung như không có chuyện gì xảy ra vậy.

Độ Vĩnh Thế thấy bóng cô gái đã cười nói :

- Dung Lệ! Mau đến đây giúp ta một tay!

Chưa dứt câu, ông đã đánh trả Tiểu Thất một lúc ba chiêu mười hai thức.

Thì ra đó là Cửu Ma Cơ Dung Lệ.

Ả đẹp đến mê hồn làm cho tâm hồn của mọi người ai nấy cũng điên đảo.

Cơ Dung Lệ lên tiếng :

- Ôi! Vĩnh Thế! Ai Mà cả gan dám quấy rầy Thần Võ môn của ông vậy?
A! Thì ra tên nhóc con khôi ngô tuấn tú này.

Lập tức cô nàng lướt tới, nhoẻn môi cười như muốn giở trò ong bướm với Tiểu Thất.

Tiểu Thất đã một lần sa vào mỹ nhân kế nên vừa thấy Dung Lệ đã bức mình rống lên :

- Hãy nạp mạng đi hỡi con dâm nữ kia!

Vừa nói Tiểu Thất vừa lật ngược cây dao chia vào Độ Vĩnh Thế, đồng thời xoay người tấn công vào Cơ Dung Lệ, quyết tâm ả chết mới hài lòng.

Cơ Dung Lệ thấy điệu bộ ngang tàn của Tiểu Thất, không dám khinh thường, nhưng từ khi ả luyện xong môn “Không Quái Hành Sơn” thì bản lĩnh của ả rất tiến bộ. Chỉ thấy ả phất nhẹ đôi tay đã bức ép được chiêu thức của Tiểu Thất.

Ả nói :

- Tiểu oan gia! Người làm gì mà gấp dữ vậy? Đợi một lát chúng ta sẽ cùng nhau hưởng khoái lạc mà.

Nàng vừa cười vừa xuất chiêu rất lạnh lẽ.

Hai người hiệp lực tấn công Tiểu Thất, thế cuộc lập tức thay đổi.

Tiểu Thất không ngờ võ công của Cơ Dung Lệ lại cao cường đến thế, lại thêm vào Độ Vĩnh Thế làm cho hắn bối rối vô cùng, bị đối phương ép vào chân tường, không lối thoát.

Tiểu Tà nhìn thấy la lên :

- Mẹ kiếp! Con hồ ly dâm tà kia dám...

Vừa nói Tiểu Tà vừa phi thân đến chân thành, nhanh như một luồng điện, trước tiên đánh vào tên Tổng quản Lý Đông.

Tổng quản Lý Đông cảm giác mất sức, thấy Tiểu Tà thi triển chiêu thức kỳ quái, muốn chạy cũng không kịp, hét lên một tiếng, tay trái dùng búa bổ tới đầu Tiểu Tà, đồng thời thân mình bay lên, cố sức liều mạng.

Tiểu Tà thấy lưỡi búa bủa tới như lưu tinh, lập tức tránh qua dùng chỉ lực điểm tới, làm cho lưỡi búa của đối phương rơi xuống đất.

Tiểu Tà liên tiếp điểm ra mấy chỉ nữa, Tổng quản Lý Đông tránh không kịp, nhận thêm một chỉ nơi vai trái, chịu không nổi, gục ngã ngay tại chỗ.

Tiểu Tà hét :

- Người muốn chết sao?

Vừa nói vừa bước tới, dùng phi đao chặt đứt đầu Tổng quản Lý Đông luôn, máu phừng phực tuôn ra, thật ghê rợn! Tổng quản Lý Đông bị Tiểu Tà trảm thủ quá nhẹ nhàng như một tên đồ tể hành sự nơi pháp trường, thật là thâm hiểm!

Không chần chừ, Tiểu Tà quay sang gọi lớn :

- Tiểu Thất, có ta đến đây rồi!

Liền phóng mình lên cao như đại bàng, dùng chiêu “Phi Hoàng Triều Dương” hướng về Cơ Dung Lệ bay tới.

“Bùng! Bùng!”

Liên tục đưa ra năm chưởng, Tiểu Tà không chế được Cơ Dung Lệ, đồng thời nắm tay cô ả kéo ra.

Tiểu Thất thấy Ma tình Cơ Dung Lệ lọt vào tay Tiểu Tà thì mừng khôn xiết, vội kêu lên :

- Độ Phi, người cũng tới số rồi!

Tiểu Thất tuy bị thương nhưng công lực không giảm, chỉ qua mấy chiêu tấn công đã hoàn toàn chiếm thượng phong, buộc Độ Phi thoái lui không ngừng.

Còn Cơ Dung Lệ, đã gọi ả là Ma tình thì dù lọt về tay ai cũng dở quả, nên liên tục cười dâm, nói :

- Anh là ai? Người đẹp trai trẻ tuổi như anh sao lâu nay em không tìm ra há? Tiểu vương gia! Anh có khỏe không?

“Bốp! Bốp!”...

Tiểu Tà tặng cho cô ả hai bạt tai nổi lửa rồi cười nói :

- Trò này xưa rồi, đừng mơ tưởng sẽ hiệu quả!

Cơ Dung Lệ lãnh nguyên hai bạt tai của Tiểu Tà, tuy má hồng tê tái nhưng vẫn gượng cười, xoa nhẹ tay lên má, ra chiều e ấp dẫu ẩn người tình để lại, nói :

- Tiểu vương gia! Làm gì mà nóng dữ vậy? Ngay cả em đây cũng chẳng nường tay.

Dứt lời, ngã chúi thân hình ẻo lả vào lòng Tiểu Tà, vể mặt đầy khiêu

khích và đam mê.

Tiểu Tà chẳng sợ trò quỷ của Cơ Dung Lệ lôi cuốn, nhưng thân thể của Cơ Dung Lệ quả có sức thu hút một đấng trượng phu thật, nên Tiểu Tà cầm tay Cơ Dung Lệ thoa nhẹ lên đó một đường lửa lướt, làm cho Cơ Dung Lệ động tính khiêu gợi hơn, cứ tưởng kỳ này Tiểu Tà khó thoát lưới tình gợi dục của ả.

Tiểu Tà nói :

- Ma tình, người câu người thật tài. Ha... ha..!

Tiếng cười chưa dứt, hữu chưởng đã vung lên.

“Bùng!”...

- Á... a..!

Cơ Dung Lệ kêu thảm thiết một tiếng, thân mình như điều đứt dây, bắn lên không, văng vào một góc tường, miệng rỉ máu tươi.

Tiểu Tà nói :

- Ma tình à! Thân thể của cô rất quyến rũ. Rất tiếc Dương Tiểu Tà là người thái giám, cô làm sao mê hoặc được...?

Nói xong hắn ôm bụng cười không ngớt.

Cơ Dung Lệ đã bị khích đến phát điên, không ngờ người ả muốn chài hôm nay lại là một tên thái giám ranh ma quỷ quyệt, ả nói :

- Té ra người là tên tiểu thái giám! Dám lừa tình nương, ta sẽ giết chết người như những kẻ không tuân lệnh ta.

Chỉ thấy đôi tay Cơ Dung Lệ vung ra, cuốn phong ùn ùn nổi lên, tay trái tỏa khí hồng, tay phải tỏa khí đen.

Một tiếng hét chói lói vang lên.

Cơ Dung Lệ nhanh chóng công tới Tiểu Tà.

Tiểu Tà giật bắn người vì tiếng kêu khẩn cấp kia là của Tiểu Linh. Vội quay về sau, thì ra Tiểu Linh đang bị Độ Phi đánh ép vào mé tường phía Đông, bị động nằm trên đất, còn Độ Phi áo quần xốc xếch, sắp giở trò làm nhục.

Tiểu Tà vừa chạy tới vừa hét :

- Độ Phi! Người dám...

Tức thì, tay phải xuất chiêu, hào quang chiếu sáng.

- A... a...!

Độ Phi tay phải đã bị phi đao găm lút tận xương, kinh hãi vô cùng, kêu lên một tiếng, lăn xả về mé trái tránh được đòn chưởng của Tiểu Tà công đến tiếp.

Nhưng lúc này, Cơ Dung Lệ song chưởng đã kích đến trúng ngay lưng, Tiểu Tà ngã nhào xuống đất, lăn ba vòng mới ngồi dậy được, miệng rỉ máu tươi. Dùng tay quệt máu nơi khóe miệng, nhìn Cơ Dung Lệ đầy căm giận.

Cơ Dung Lệ cười hắc hắc, nói :

- Tiểu oan gia! Sao rồi? đã trúng “Hồng Hắc Hoàn Tình chưởng” thì phải ngủ với ta ba ngày ba đêm mới khỏe lại được.

Nói như vậy, Cơ Dung Lệ rất tâm đắc, nghĩ rằng Tiểu Tà nhất định phải khuất phục trước độc chưởng vô nhân nan giải của ả, nên tiếp tục mơn trớn thân thể Tiểu Tà để gợi dục.

Toàn thân Tiểu Tà như mình đồng da sắt, đối với trò quỷ của Cơ Dung Lệ chẳng có tác dụng gì, trái lại hẳn xem Cơ Dung Lệ như một con ma tình đói khát tình dục, nên cười nói :

- Tiểu tình nhân! Nàng làm sao nhẫn tâm nhìn thấy anh bị khổ hình đây?

Vừa nói vừa cười trêu tức.

Nhưng Cơ Dung Lệ lại cho đây là lời xuống nước để ả ra tay cứu vớt số phận Tiểu Tà, nên chẳng để ý Tiểu Tà phản kích bất ngờ.

Ngã ngay vào lòng Tiểu Tà, ả nói :

- Tiểu vương gia! vậy anh mau buông em rời khỏi đây! Nơi đây thật đáng sợ!

Tiểu Tà cười :

- Được thôi! Em thấy phi đao này của anh không?

Hắn từ từ rút ra khỏi thắt lưng một cây phi đao, đưa trước mặt Cơ Dung Lệ.

Cơ Dung Lệ cảm giác lạnh mình trước quang khí phi đao, song làm bộ thản nhiên hỏi :

- Tiểu vương gia! Anh tính làm gì đây?... A... a...!

Tiếng chưa dứt, phi đao của Tiểu Tà đã găm vào ngực Cơ Dung Lệ.

- Người...

Cơ Dung Lệ mắt mở to trợn ngược, ghen lời, ả không dám tin vào mắt mình rằng Tiểu Tà nỡ đối xử tàn nhẫn với ả như vậy.

Thân hình Cơ Dung Lệ từ từ đổ xuống. Không chút tiếc thương, Tiểu Tà tiến đến rút phật phi đao ra, mắng :

- Thứ đàn bà đại háo sắc thật ghê tởm!

Một dòng máu nơi ngực Cơ Dung Lệ vọt lên làm ả đau đớn quằn quại đến ngất đi.

Tiểu Tà lắc đầu, tiếp :

- Không đúng! Con heo nái! Muốn đùa giỡn với ta à?

Sự thật từ lúc được Âu Dương Bát Không cho ra giang hồ đến nay, hăn đôi lúc cũng bị sắc đẹp quyến rũ, nhưng đối với hạng người như Cơ Dung Lệ, một chút phân tâm cũng không có, trái lại rất giận hờn là khác.

Tiểu Tà tiếp tục cười, nói :

- Ta muốn đến Thái Hằng sơn, Cô Hồn cốc tìm người. Rất may người đã vác xác đến đây, thật là nạp mạng kịp lúc.

Vừa nói vừa đá vào hông Cơ Dung Lệ mấy cái rồi mới bỏ đi.

Bấy giờ Độ Vĩnh Thế thấy tình thế không ổn, bèn tính kế tháo lui, hét lên :

- Phi nhi! Chạy mau đi!

Độ Phi nhân lúc Tiểu Tà bị Cơ Dung Lệ tấn công từ phía sau, không ai

để ý hẩn nữa, lập tức chuồn theo mái đại điện tẩu thoát trước, song Tiểu Thất luôn chú ý hành động tên này, chỉ vì Độ Vĩnh Thế giữ chân hẩn mãi, nên không kịp trợ giúp Tiểu Linh.

Nhờ Tiểu Tà kịp thời phản ứng, kéo Cơ Dung Lệ về một góc đầu trường, sau đó hạ thủ Cơ Dung Lệ rất độc hiểm, khiến Độ Vĩnh Thế buông lơl từng chiêu pháp, vì vậy Tiểu Thất có cơ hội chém bậy một đao rồi nhắm hướng Độ Phi đuổi theo.

Khi Tiểu Tà quay lại cũng là lúc Độ Vĩnh Thế nổi gót Tiểu Thất, phút chốc thi triển khinh công nhảy qua đầu Tiểu Thất, đuổi kịp Độ Phi.

Cả hai lườn lách trên mái ngói một hồi, đến một tòa nhà xây theo hình bát quái thì chui tọt vào.

Tiểu Tà và Tiểu Thất nhưng khoảnh khắc cả hai đuổi kịp chỉ tích tắc. Nhà này giống một biệt hữu động thiêu, người nhìn vào cứ căn cứ theo hình bát quái thì cho là kẻ thiết kế nhất định có ý đồ lập trận kỳ môn. Kẻ muốn trốn vào đây thì dễ, nhưng chìa khóa trận đồ để ra thì chỉ có chủ nhân thật sự của nó biết mà thôi.

Với Tiểu Thất suy luận như vậy, riêng Tiểu Tà khi đuổi đến chẳng thấy bóng địch nhân đâu, không vội lòng sục mà thận trọng quan sát.

Tiểu Thất vừa phi đến đã nói :

- Tiểu Tà! Công phu Độ Vĩnh Thế quả nhiên cao siêu hơn Độ Vĩnh Thiên rất nhiều. Em nhất thời suýt bị hẩn lấy mạng, anh nhất định đừng để hẩn tẩu thoát nghe!

Tiểu Tà cười :

- Không sao! Bọn chúng chạy không thoát đâu. Đợi tình hình bên ngoài ổn định chúng ta thế nào cũng tìm ra mật đạo Thần Võ môn. Chân của

anh sao rồi?

Tiểu Thất vội trấn an :

- Không sao, chỉ là bị thương ngoài da một chút.

Tiểu Tà nói :

- Chạy đã đời rồi cuộc cũng phải nhớ đến con chó siêu cấp của ta, bắt chú cháu hăn trở lại thôi!.

Tiểu Thất vui vẻ :

- Có phải anh muốn em làm mèo bắt chuột, đùa giỡn với nó?

Tiểu Tà gật đầu :

- Không sai! Em cứ yên tâm làm việc theo anh, nơi này chẳng phải là kỳ môn trận gì cả, chỉ là một thư phòng đặc biệt của Độ Vĩnh Thế, và tất nhiên phải có một mật đạo để khi cần kíp hăn tẩu thoát mà thôi.

Tiểu Thất nghe Tiểu Tà nói vậy thì yên tâm, bắt đầu khịt mũi dò tìm khắp thư phòng.

Một lúc sau Tiểu Thất quay lại nói :

- Tiểu Tà! từ sau kệ sách, dưới bàn thờ, ngay cả chỗ giường nằm của hăn hầu như còn để lại dấu hơi người chưa lâu.

Tiểu Tà hỏi :

- Em thấy nơi đó có lộ vẻ gì là cửa mật đạo không?

Tiểu Thất nói :

- Sau kệ sách có một bức tranh được lồng vào đấy một bức chân dung mỹ nhân, nhưng nhìn kỹ thì giống như vẽ hằn vào, đường nét rất sắc, nửa dưới được trang trí hoa văn. Tất cả gộp vào vừa vừa đủ người đi vào. Em chưa xác định được có phải là cửa mật đạo hay không. Còn phía trước giường hắc, một tấm thảm nhung cũng đẹp không kém bức tranh mỹ nhân, có điều hình như có hai hơi người vừa đi qua thì phải. Còn nữa, từ nơi này dấu hơi người dẫn đến bàn làm việc của hắc thì mất hắc.

Tiểu Tà vỗ tay cái bốp, nói :

- Tiểu Thất, khá lắm! Đi! Chúng ta đi tìm A Tam.

Tiểu Thất hỏi :

- Bọn họ còn đang đánh bên ngoài. Anh xác định thư phòng này có mật đạo sao không tìm cách bắt hắc lại, còn quay ra làm gì?

Tiểu Tà nói :

- Người khờ quá! Người không thấy thư phòng của hắc nơi nào chẳng có bức tranh mỹ nhân và được trang trí giống nhau. Nếu như vậy đạo nằm dưới chân bàn hắc, tất bàn chân phải xô dịch đi đôi chút, còn nếu nói sau bức chân dung hay thảm trước giường thì cũng không đúng, bởi vì bất cứ một chuyển động nào của đồ vật cũng hoàn toàn để lại một dấu hiệu khác biệt nào đấy, phải không?

Tiểu Thất gật đầu :

- Đúng vậy!

Tiểu Tà nói :

- Trong lúc cấp bách tháo chạy vào mật đạo làm sao mọi vật cản ở đây

vẫn còn nguyên?

Tiểu Thất suy đoán :

- Biết đâu còn ai đó ở lại dịch chuyển bàn ghế y nguyên như cũ.

Tiểu Tà lắc đầu :

- Không thể nào! Người coi dưới bàn có dấu cửa mật đạo không?

Tiểu Thất dán mắt vào dưới bàn nhìn hồi lâu, nói :

- Quả là không có dấu ấn nào cả, nhưng có hơi người rõ ràng.

Tiểu Tà nói :

- Bởi vậy ta mới nói chúng ta mau đi tìm A Tam để hắn kiểm thuốc nổ mang đến đây.

Tiểu Thất nói :

- Nội lực anh không công phá nổi mật đạo hay sao mà lại phải dùng đến thuốc nổ của A Tam?

Tiểu Tà giải thích :

- Người nghĩ coi, nếu như sau mỗi bức chân dung đúng là một cánh cửa để thoát đi thì hóa ra Độ Vĩnh Thế đã thiết kế sai thư phòng này rồi, bởi mọi ngõ ngách ở đây dù có thông ra bên ngoài được chưa chắc hẳn đã thoát thân nổi vì mọi ngõ ngách vào Thần Võ môn đã bị cửu đại môn phái vây kín. Con đường duy nhất hẳn thoát được chỉ có địa môn. Có thể ba nơi đó hẳn đến để lấy một vật gì đấy rồi chuồn, cũng có thể là chúng ta chưa phát hiện ra thôi. Nhưng ta khẳng định mật đạo nằm quanh đây chứ không đâu xa. Thôi đi đi!

Tiểu Tà nắm tay Tiểu Thất chạy băng băng trở lại hiện trường ban nãy.

Nơi này A Tam đang kịch chiến với Bạch Mục, một cao thủ thuộc hạ của Độ Vĩnh Thế. Bạch Mục bị A Tam ép thế nhưng nhất thời chưa có cách nào dồn hẳn vào đường cùng được.

Lúc này sự xuất hiện của Tiểu Tà khiến Bạch Mục giật mình nghĩ thầm :

- “Thiệt là kém! Đánh đã lâu, vẫn chưa thắng được tên đầu trọc này, giờ thêm tên tiểu quỷ đến tiếp ứng nữa, thật là khó khăn à”.

Nghĩ đến đây Bạch Mục bị A Tam tức thời vung ra một chiêu “Tây Thiên Như Lai” trong “Đại Bi chương” vừa mạnh vừa hiểm vô cùng.

Chương lực thật ghê hồn, tiếng hét của A Tam còn làm hấn kinh hãi hơn :

- Hãy mau nạp mạng!

Đang ở thế bị động không cách nào tránh khỏi chiêu sát thủ của A Tam. Bạch Mục cắn răng cố tình chống trả. Lưu tinh phi búa của hắn cử lên hóa ra trăm ngàn bóng búa kháng cự lại thế chương của A Tam, thế như đảo sơn bạt hải, lợi hại chẳng kém.

Hai chương chạm nhau tóe lửa, cả hai đều bị dội ngược.

A Tam bị Lưu tinh hỏa búa kích trúng đùi trái, thịt cháy xém. Người vừa chạm đất đã bị Bạch Mục công đến tiếp.

Chớp nhoáng, phản ứng kịp thời A Tam vận nhanh mười thành công lực xoay người đánh bật trả lại. Bạch Mục trên đà quá trớn không sao tránh khỏi, lãnh nguyên một chương “Đại Bi” vào ngực, hồn siêu phách lạc, miệng trào máu chết tươi.

Kỳ phùng địch thủ, bên mé đông bờ thành A Tứ đánh với Đào Định Giang dữ dội không kém. A Tứ như con thiêu thân cứ chao đảo quanh ngọn lửa muốn lao vào, nhưng Đào Định Giang cứ phóng phi mã tới tấp đến, khiến hãn chỉ còn cách lo tránh né, không còn cơ hội nào bức phá đường xạ tiễn phi mã, tiếp cận địch thủ trả đòn. Tức khí hãn luôn miệng kêu la hòng trấn áp tinh thần Đào Định Giang.

Song chẳng có chút gì lay chuyển được tình thế. Tiểu Tà thấy thế mớm cho hãn một câu :

- A Tứ! Dùng đá chọi vào hãn thì thắng chứ gì.

A Tứ sức nhớ, vỗ đầu :

- Cảm ơn! Tiểu Tà bang chủ, tại sao anh không nói sớm một chút.

Miệng nói tay A Tứ đã thộp ngay hòn sỏi trên đất chọi về phía hai con phi mã của Đào Định Giang đang lao tới.

Thật chính xác, phi mã bị hòn sỏi của A Tứ đánh bật sang trái rơi ngay xuống đất kêu leng keng mấy tiếng rồi nín bật.

Đào Định Giang thất kinh, vũ khí bị mất, tất thân hãn khó bảo toàn, vội quay người tháo chạy.

Vừa quay đi hãn đã bị một cú song cước của A Tứ bay đến vút bổng lên cao đá bay vô tường, thân vừa rơi xuống đất A Tứ đã bồi thêm một chỉ “Đại Bi” nơi gót chân làm hãn đau buốt xương tủy, ngã quỵ tức khắc. Chưa hết, chưa hả giận, A Tứ tiến gần đến hãn, ngũ trảo cử lên đập mạnh xuống “Thiên Linh Cái”. Đào Định Giang vỡ óc chết tươi.

A Tứ vỗ tay cười, nói :

- Mẹ kiếp! Ta tưởng người võ công cao siêu. Té ra chỉ có ba cây phi mã. Thật là võ con nít. Chết đáng đời!

Tiểu Tà tiến đến vỗ vai hăn, cười hà hà, nói :

- Thôi được rồi! Hôm nay chín quả quá khá.

Quay sang Tiểu Linh, hăn nói :

- Tiểu Linh! Lúc này em la chuyện gì vậy?

Tiểu Linh gò má phát đỏ, nói :

- Độ Phi... hăn...

Tiểu Tà hỏi gấp :

- Độ Phi không phải lúc đầu bị em đánh như con chó, tại sao để sa sút bị hăn hạ đến nông nỗi như thế?

Tiểu Linh ấp úng, nói chẳng ra lời, Tiểu Tà gắt lên :

- Cái gì mà em ấp úng như vậy hả lão nhị? Giáng chức em xuống lão ngũ, đến khi nào trở lại bản lãnh mới phục nguyên.

Mọi người thấy vậy cười vang, Tiểu Linh then thùng nói :

- Tại sao các người lại cười? Em có nguyên do à!

Tiểu Tà không dám cười, nhìn Tiểu Linh vẻ ngơ ngác, hỏi :

- Có nguyên do phải nói mau! Đừng làm bộ!

Tiểu Linh háy mắt nói :

- Độ Phi bị em đánh bại, nên tính giở trò bỉ ổi ra công em...

Tiểu Tà nhin không nổi cười to lên. Tiểu Linh sùng lên, gắt :

- Bộ đáng cười lắm sao?

Tiểu Tà giơ hai tay lên, nói :

- Được rồi! được rồi! Lần sau nếu gặp chuyện tương tự tốt hơn em nên bỏ đi.

Tiểu Linh cảm giác được Tiểu Tà đã thông cảm, nên nói :

- Em biết rồi!

A Tam bỗng hỏi :

- Độ Vĩnh Thế và Độ Phi đã trốn thoát rồi sao?

Tiểu Tà gật đầu :

- Cứ yên tâm, ta là người đại thần thánh, bên cạnh còn có con chó siêu cấp Tiểu Thất, bọn nó đâu muốn trốn cũng khó thoát khỏi.

A Tam vui vẻ :

- Bây giờ bọn chúng nhà tan cửa nát, chỉ có một nơi ẩn trốn mà thôi: Thần Tiên đảo.

Tiểu Tà nghĩ một hồi, nói :

- Có thể không phải! Nếu là Thần Tiên đảo, chỉ một đêm đột nhập, Phân động đó của hãn cũng bị phá tan. Ta nghĩ nơi hãn đến sẽ là cơ sở của Hắc

y sát thủ.

Tiểu Linh nói :

- Bọn chúng tìm đến Hắc y sát thủ làm gì? Hiện giờ bọn chúng thân không một đồng dính túi làm sao dám đến cậy nhờ Hắc y sát thủ giúp?

Tiểu Tà nói :

- Giúp hay không không thanh vấn đề. Độ Vĩnh Thế cần một nơi ẩn thân.

Hơn nữa mấy năm qua cũng đắc tội với nhiều người. Giờ phút này hắc phải lần trốn trước, nếu không địch nhân tìm đến trả thù không ít. Cho nên nơi hắc tới phải là cơ sở Hắc y sát thủ và đặc biệt chịu hạ mình làm tay sai.

Tiểu Thất lên tiếng :

- Yên tâm đi! Dù hắc động thổ đến đâu bốn đại thần thánh của chúng ta cũng bắt hắc trở lại dương trần, đền tội trước vô lâm thiên hạ.

Tiểu Tà cười hà hà, nói :

- Không sai! Độ Vĩnh Thế, Độ Phi, hai người cứ từ từ mà động thổ phi hành.

Tiểu Linh cười nửa miệng, nói :

- Em thấy trong thiên hạ này chỉ có “Thông Thực bang” là đệ nhất bang thiên hạ.

Tiểu Tà vô cùng khoái chí trước câu nói của Tiểu Linh :

- Em cũng không phải nói dóc sao?

- Ha.. ha..!

Tất cả mọi người trong bang Thông Thực đều cười giòn giã.

Tiểu Linh giận :

- Các người có lúc cũng không đành lòng.

Tiểu Tà nghiêm túc lại :

- Không đùa nữa! A Tam, mau đi tìm thuốc nổ cho ta! Còn lại tất cả đến cửa sau xem tình hình các ngõ như thế nào.

A Tam nói :

- Tuân lệnh Tiểu bang chủ!

Dứt lời, A Tam chạy đi, còn lại Tiểu Tà, Tiểu Linh, Tiểu Tứ và Tiểu Thất lần lượt rời hiện trường hướng về phía hậu viện Thần Võ môn cất bước :

Đi mới mấy bước thì đã thấy Minh Tâm, Minh Độ đại sư và Lục quái dẫn theo một số hòa thượng hướng về phía bọn Tiểu Tà chạy tới.

Minh Tâm đại sư lên tiếng trước tiên :

- Dương thiếu hiệp! Toàn bộ đã bị chế phục rồi. Thuốc mê quả hữu hiệu. Kế hoạch thành công mỹ mãn.

Tửu Quái nói :

- Chúng ta bắt tên đầu não hành quyết cho trừ bỏ. Còn lại bọn hạ cấp không nhúc nhích. Tất cả thấy trò Thần Võ môn kể như không nơi nương thân từ đây.

Tiểu Tà nói :

- Bên tôi cũng vậy. Rất tiếc Độ Vĩnh Thế và Độ Phi đã trốn ra mặt đạo rồi.

Ai nấy đều giết mình. Tiểu Tà không đợi họ hỏi nguyên do đã nói :

- Chúng chạy ra mặt đạo trốn thoát, bọn ta muốn cản cũng không kịp. Bây giờ trời tối, đợi sáng mai hãy tính.

Minh Tâm đại sư niệm Phật hiệu, nói :

- A Di Đà Phật! Tội ác là do Độ Vĩnh Thế gây ra vậy mà hãn trốn thoát. Lão nạp nhất định phải bắt được hãn tể thiên hành đạo thì kiếp này mới trọn đường tu.

Tiểu Tà nói :

- Chuyện này cũng tại tôi. Bây giờ chúng ta nên thảo luận một chút.

Minh Tâm đại sư nói :

- Dương thiếu hiệp có gì cao kiến xin cứ trình bày để chúng ta hợp tác thi hành!

Tiểu Tà nói :

- Thần Võ môn cao thủ chết rồi, còn lại không có bao nhiêu tay võ điều luyện, cảnh cáo bọn chúng và giúp chúng ít tiền để cải nghề đừng làm tay sai cho bọn gian ác nữa.

Minh tâm đại sư nói :

- Chuyện này phải nhờ Dương thiếu hiệp ra mặt mới được.

Tiểu Tà tiếp :

- Trước hết nên thông báo cho quan phủ tiếp quản nơi này. Tránh về sau kẻ khác chiếm dụng gây lại cơ sở Thần Võ môn, quấy rầy thiên hạ.

Minh Độ đại sư hỏi :

- Chuyện tấn công Thần Tiên đảo, Dương thiếu hiệp có kế hoạch chưa?

Tiểu Tà nghĩ một hồi rồi đáp :

- Nơi này giải quyết xong rồi! Quý đại sư nên trở về Thiếu Lâm tự. Nội trong bảy ngày tôi sẽ đến đó trình bày kế sách ra đảo cứu người.

Cầm quái nóng nảy :

- Lục quái chúng ta có cùng đi không?

Tiểu Tà gãi đầu cười cười, hắn không muốn để Lục quái theo đuổi nên nói :

- Cứ tự tiện! Thực ra Thần Tiên đảo chẳng có gì đáng để Lục quái phải nhọc sức ra uy. Tốt hơn các người nên đi ngao du tầm thực.

Cầm quái hiểu rõ ý Tiểu Tà nên chấp tay :

- Được! Nếu vậy bọn ta xin cáo biệt, hẹn tái ngộ!

- Ha.. ha..!

Tiếng cười giòn giã của Lục quái van lên, họ đã đi xa.

Còn lại Minh Tâm và Minh Độ đại sư điều động thủ hạ lo chôn cất thi hài những nạn nhân bỏ mạng, và tên nào còn sống sót bị thương được cứu chữa và cung cấp ít tiền để bọn chúng ly khai Thần Võ môn, chuyển nghề làm ăn.

Thần Võ môn hiện giờ ở lại cũng chẳng còn tác dụng gì. Tâm trạng những tên còn sống sót rất buồn khi nhận tiền và buộc phải rời nơi mà bọn chúng nương thân bấy lâu. Cũng phải, bởi vì Thần Võ môn uy thế hùng mạnh như vậy chỉ trong một đêm đã bị tiêu diệt. Họ đến cũng nhanh mà đi cũng nhanh giống như một giấc mơ.

Tóm lại Thần Võ môn bị hủy diệt là lẽ tất yếu. Ác lai ác báo, kẻ ác nhất định bị tiêu diệt.

Thiếu Lâm hòa thượng lần này trong trận ra quân huyết chiến với Thần Võ môn chết chín người, bị thương mười một người. Phải nói là một con số thương vong rất ít.

Không lâu, trời sáng...

Minh Tâm đại sư nói :

- Dương thiếu hiệp đã có nhã ý như vậy, phái Thiếu Lâm chúng tôi xin cáo từ, hẹn ngày tái ngộ!

Tiểu Tà chấp tay :

- Cáo từ! Hẹn bảy ngày sau hợp tuyến ra đảo cứu người!

Phái Thiếu Lâm đi rồi, tiếp đến các môn phái khác cũng lần lượt đến báo cáo với Tiểu Tà đồng thời xin rút lui chờ ngày hợp mặt nơi Thiếu Lâm cùng ra đảo.

Mọi người đã đi hết, Tiểu Tà và đồng bọn chờ A Tam tìm thuốc nổ mang

đến mới cùng nhau tiến nhập trở lại thư phòng của Độ Vĩnh Thế.

Nhìn thư phòng chứa rất nhiều sổ sách và xung quanh trang trí khá nhiều hình ảnh mỹ nhân, Tiểu Linh nói :

- Tiểu Tà! Có thể nào mật đạo của hãn bố trí ở một nơi khác không?

Tiểu Tà từ lúc bước chân trở lại thư phòng của Độ Vĩnh Thế đã chăm chú quan sát khắp nơi một lượt rất kỹ lưỡng nhưng vẫn chưa tìm ra điều gì khác lạ, nghe Tiểu Linh hỏi thì lắc đầu nói :

- Không thể ở một nơi khác được. Trong lúc hãn bị nguy khốn, không thể làm kịp xoay chuyển cách trốn thoát. Nơi đây kiên cố bí mật, ít người biết tới, thế nào hãn cũng thiết kế mật đạo nơi đây.

A Tam thắc mắc :

- Nhưng tại sao chúng ta tìm không được cửa hầm mật đạo?

Tiểu Tà cười :

- Có lẽ chúng ta chưa tìm được, vì nếu hãn thiết kế đơn giản ai cũng tìm thấy thì còn gì bí mật nữa?

Tiểu Linh thở ra :

- Như vậy là chúng ta đành chịu thua sao?

Tiểu Tà nóng nảy hét :

- Mặc kệ, không cần biết mật đạo nằm ở đâu. A Tam! Mau lấy thuốc nổ đem đến đây! Chúng ta sẽ phá nát căn phòng này.

A Tam vui vẻ chạy đi và nói lớn :

- Tuân lệnh!

Chẳng mấy chốc A Tam đã quay vào với bao thuốc nổ trên vai.

Cả bọn lập tức rời khỏi thư phòng.

A Tam lạnh lẽo đặt thuốc nổ, rải đều trên nền phòng rồi châm ngòi.

“Bùng! Bùng! Bùng!”

Những tiếng nổ phát ra như long trời lở đất, khói lửa mịt mù. Thư phòng của Độ Vĩnh Thế chìm trong khói lửa, gạch đá hóa thành tro.

Tiểu Tà đứng dậy, đưa tay phủi tóc Tiểu Linh, nói :

- Xong rồi! Tất cả ngồi dậy đi!

Tiểu Tà tiến vào đồng gạch vụn nát. Cả bọn cũng nối gót theo sau.

Thư phòng bị nổ hiện ra một cửa hang dẫn vào một đường ngầm. Nhưng cửa hang có một tảng đá chặn lại, chưa ai dám xông vào.

A Tam ưỡn ngực nói :

- Dù có tảng đá chắn ngang mặt đạo cũng không cản nổi bàn chân mạo hiểm của chúng ta. Ha.. ha..!

Tiểu Tà cũng cười nói :

- A Tam! Chân của ngươi có sao không?

A Tam lắc đầu :

- Không sao! Có một nữ thần y ở đây thì còn sợ gì chân bị thương.

Tiểu Linh cũng không vừa :

- A Tam, đừng lẻo mép! Lần sau ta sẽ đem ớt cay dán lên vết thương cho khóc suốt ngày à!

A Tứ xông lên nói :

- Ha.. ha..! Chúng ta mạo hiểm xông vào mật đạo. Tôi xin đi tiên phong cho!

Mật đạo dài khoảng bảy, tám lý, địa đạo phong tỏa toàn Cửu Liên sơn, nơi thoát ra là một con suối rậm rạp, âm u.

Cách thiết kế mật đạo này phải nói là rất độc đáo.

Không lâu, bọn Tiểu Tà đã đứng trước một con suối, nước chảy xuống một cái đầm lớn, cây cối xanh tươi.

Tiểu Tà quay sang Tiểu Thất :

- Tiểu Thất, bây giờ đến công phu của ngươi.

Tiểu Thất đưa cánh tay lên cao, nói :

- Được! Không có gì khó khăn.

Hắn lập tức chạy đến đám cỏ, dùng mũi người một hồi, hết nơi này sang nơi khác, rồi gọi mọi người :

- Hãy mau đến đây!

Tiểu Tà, Tiểu Linh, A Tam, A Tứ chạy đến thì thấy trên đám cỏ có dấu

chân người vừa dẫm lên nhưng không rõ nét lắm, nếu không có tài khám phá của Tiểu Thất thì khó mà biết được.

Tiểu Tà vung tay nói :

- Bằng chứng như thế đủ rồi! Hãy đi theo đám cỏ tiến lên phía trước!

Tất cả đều đi theo hướng Tiểu Tà chỉ dẫn.

Được một đoạn thì đến một thôn xóm nhỏ. Tiểu Thất bỗng nhiên lắc đầu, nói :

- Bọn chúng có thể đổi quần áo, ngồi xe ngựa chạy rồi.

Tiểu Tà hỏi :

- Sao rồi? Hơi hám của chúng nó biến mất rồi sao?

Tiểu Thất đánh hơi một lúc, nói :

- Đến thôn xóm này thì hơi hám không còn.

Tiểu Tà quyết định :

- Vậy chúng ta lân la vào thôn xóm hỏi xem!

Tức thì, Tiểu Tà tìm đến một túp nhà có người để hỏi thăm, và được gia chủ cho hay :

- Hôm qua có người mua một con ngựa chạy về hướng thị trấn Sùng An.

Tiểu Tà quay sang đồng bọn :

- Chúng ta lập tức truy đuổi.

Trưa hôm ấy Tiểu Tà và đồng bọn đã tới thị trấn Sùng An, ghé vào một tửu điểm.

Tiểu Linh nghi ngờ hỏi :

- Tiểu Tà! Có tìm ra manh mối gì ở đây chưa?

Tiểu Tà lắc đầu, nói :

- Bây giờ vẫn chưa có, nhưng ta biết chắc rằng chúng nó chạy về hướng Bắc.

A Tam nói :

- Chú cháu Độ Vĩnh Thế có lẽ đã hóa trang rồi.

Tiểu Tà gật đầu nói :

- Không sai! Chúng nó đã hóa trang ngay tại thôn xóm nhỏ.

Tiểu Linh có vẻ thất vọng :

- Như vậy tìm chú cháu bọn nó rất khó khăn.

Tiểu Tà nói :

- Đương nhiên là không dễ dàng.

Tiểu Linh cười mai mỉa :

- Anh nắm chắc được bao nhiêu phần trăm truy lùng địch thủ, thử nói nghe?

Tiểu Tà lấp liếm :

- Ta là đại thần thánh, đương nhiên đoán không sai. Nhưng cứ hỏi A Tam cũng đủ rồi.

A Tam cười :

- Tiểu Tà bang chủ! Anh đừng nản chí! Anh mà không tìm ra manh mối thì em làm sao biết được.

Tiểu Thất hỏi :

- Chú cháu Độ Vĩnh Thế tại sao không chạy theo đường núi mà lại chạy theo đại lộ?

Tiểu Tà nói :

- Chúng nó đã cải trang thì mục đích là đi theo đại lộ. Vả lại trên đại lộ có rất nhiều thuộc hạ của Thần Võ môn, còn sơn lộ thì không có bao nhiêu.

Tiểu Linh hỏi :

- Như vậy có cần dùng đến tai mắt đệ tử của Cái bang không?

Tiểu Tà gật đầu, nói :

- Cần lắm! Càng nhiều người, việc tìm kiếm càng nhanh.

A Tam khiêu khích :

- Tiểu Tà bang chủ! Nếu anh còn phải nhờ người khác thì không phải đại thần thánh rồi.

Tiểu Linh đứng dậy nói :

- Bây giờ em đi thông báo cho đệ tử Cái bang biết.

Tiểu Tà vội giữ tay Tiểu Linh :

- Hãy chờ một lát!

Rồi Tiểu Tà tiếp :

- Tiểu Linh! Em đi thông báo với đệ tử Cái bang, hễ thấy có một lão đầu và một thiếu niên ra đường, tay phải bị thương, sử dụng trường kiếm thì bắt ngay, đem đến đây được thưởng ngàn lượng bạc.

Tiểu Linh hứng thú nói :

- Có phải bất cứ nơi thị trấn nào bắt được cũng được trọng thưởng không?

Tiểu Tà nói :

- Đúng! Càng nhanh càng tốt.

Tiểu Linh lập tức rời tửu điếm.

A Tam đùa :

- Nếu bọn chúng bắt lầm lão đầu thì sao? Có phải anh định kiểm tra từng người một không?

Tiểu Tà cười :

- Có gì không được? Chỉ sợ đệ tử Cái bang không bắt được chú cháu hăn thôi.

A Tứ không tin tưởng :

- Võ công chú cháu Độ Vĩnh Thế quá cao siêu, đệ tử Cái bang làm sao bắt được?

Tiểu Tà nói :

- Đệ tử Cái bang nhiều như vậy, chỉ cần bao vây chú cháu Độ Vĩnh Thế cũng đủ ngộp thở rồi. Sợ rằng Độ Vĩnh Thế là con hồ ly, đa đoan lắm kế, Cái bang không có cách nào phát hiện được hãn thôi.

A Tam thở ra :

- Như vậy chẳng lẽ họ làm uổng công sao?

Tiểu Tà đắc ý, nhún vai nói :

- Chỉ có ta là đại thần thánh ra tay mới xong mà thôi.

A Tam vỗ tay :

- Oa! Thì ra anh vẫn còn mưu kế. Đại thần thánh là anh rồi!

Tiểu Tà giả bộ hiền lành :

- Tại các người muốn ta làm thì ta phải làm thôi.

Mọi người đều cười ồ lên.

Không bao lâu, Tiểu Linh chạy về tửu điểm, nói :

- Tiểu bang chủ! Anh hãy chuẩn bị một ngàn lượng bạc đi! Đệ tử Cái bang ai nghe đến số tiền thưởng ấy cũng đều phần khởi.

Tiểu Tà cười hà hà, nói :

- Rất tiếc! Bọn chúng một đồng xu cũng không có, chỉ có ta được hưởng mà thôi.

Tiểu Linh không hiểu, hỏi :

- Tại sao? Tiểu đại thần thánh muốn ra chiêu gì đây?

Tiểu Tà cười hí hí, nói :

- Đại thần thánh làm cho cho các người biết được. Hãy chờ ngày mai sẽ rõ!

Tiểu Tà vỗ tay lên bàn như đánh trống, ra vẻ đắc ý.

Tiểu Linh hỏi gắt :

- Tiểu Tà! Anh đã có cách, tại sao lừa gạt đệ từ Cái bang? Anh không công bằng chút nào.

Tiểu Tà nói rất tự nhiên :

- Có người đùa giỡn còn hơn không có người giúp vui. Cái bang đệ tử lang thang kiếm ăn suốt ngày, nếu có việc vui để vui cợt càng giải khuây.

Tiểu Linh tỏ vẻ không bằng lòng. Tiểu Tà kéo Tiểu Linh sang một bên, hỏi nhỏ :

- Tiểu Linh! Em đoán xem anh muốn ra chiêu gì đây?

Tiểu Linh nâng ly trà lên, uống một hớp rồi nói :

- Anh không nói làm sao em đoán được? Ít ra em cũng phải có chút đỉnh tư liệu mới suy đoán chứ.

Tiểu Tà gật đầu, nói :

- Anh hỏi em, dãy núi cách đây gần nhất là núi gì?

Tiểu Linh nói :

- Võ Duy Sơn.

Tiểu Tà hỏi :

- Từ đây đến đó mất bao nhiêu thời gian?

Tiểu Linh lẩm nhẩm một lúc, nói :

- Độ ba giờ.

Tiểu Tà lại hỏi :

- Dãy núi xa thứ hai đi về hướng Bắc là núi gì?

Tiểu Linh suy tính :

- Núi xa thứ hai về hướng Bắc là Hoài Ngọc Sơn, phải đi hơn nửa ngày mới tới.

Tiểu Tà hỏi tiếp :

- Dãy núi xa thứ ba?

Tiểu Linh đáp :

- Tinh An Ngụy Miêu Sơn, phải đi một ngày mới tới.

Còn dãy núi xa thứ tư?

Tiểu Linh tỏ vẻ bức bối :

- Anh hỏi bao nhiêu núi để làm gì? Không lẽ bọn chúng núp vào trong núi cả rồi hay sao?

Tiểu Tà cười :

- Độ Vĩnh Thế nhất định lẩn vào núi ẩn trú.

- Sáng nay không phải anh đã nói chú cháu Độ Vĩnh Thế thoát ra mật đạo, dùng đại lộ chạy trốn hay sao? Bây giờ anh lại bảo là hẩn trốn trong núi.

Tiểu Tà giải thích :

- Vậy chính là anh và Độ Vĩnh Thế đang đấu trí ở chỗ này. Độ Vĩnh Thế tưởng rằng chúng ta không cách nào tìm ra mật đạo của hẩn, cũng không cách nào tìm đến tiểu thôn trang, cho nên hẩn được yên ổn cải trang, dùng quan đạo chạy trốn. Nhưng bây giờ chúng ta xúc độ tử Cái bang công khai truy nã, bất cứ lão đầu nào cũng không thể thoát khỏi tai mắt Cái bang. Độ Vĩnh Thế nhất định biết được hành tung đã lộ và sẽ theo hướng sơn lộ hoặc thủy lộ chạy trốn.

Tiểu Linh hiểu rõ, cười nói :

- Tiểu Tà! Anh thật là tài giỏi! Đáng gọi là thần thánh.

A Tam kêu lên :

- Tiểu Tà! Anh xem đệ tử bang Thông Thực như là con chó truy đuổi con

thỏ sao?

Tiểu Tà ranh mãnh :

- Đừng nói bậy mà! Nếu không nhờ đệ tử Cái bang, ta thật hết cách rồi đó.

Tiểu Linh mắng yêu, nói :

- Anh đề ra món tiền thưởng làm chúng nó thèm đến chảy nước miếng. Luôn cả em cũng không muốn bỏ qua.

Tiểu Tà xoa xoa tay, nói :

- Anh vẫn giữ lời, không thất hứa. Như vậy được chưa?

Tiểu Linh nói :

- Được! Vậy thì anh cứ hỏi tiếp đi!

Tiểu Tà nhìn Tiểu Linh, hỏi :

- Vậy núi xa thứ tư là gì?

Tiểu Linh cau mày, đáp :

- Tốt hơn để em kể toàn bộ cho anh nghe. Núi xa thứ tư là Mộc Sơn, tiếp theo một trăm dặm là Cửu Hoa sơn. Phía Bắc Cửu Hoa sơn là Tây Lương Sơn, đi tiếp nữa là Tây Linh Sơn...

Tiểu Tà ngắt lời :

- Tây Lương Sơn là được rồi. Núi ấy cách đây bao xa?

Tiểu Linh ước chừng :

- Tây Lương Sơn cách đây khoảng hai ngày đường.

Tiểu Tà suy nghĩ một lát, nói :

- A Tam, em hãy cho ta biết từ Cửu Hoa sơn đến Tây Lương Sơn, địa hình, thủy chấn thế nào?

A Tam liền nói :

- Cửu Hoa sơn cách Trường Giang khoảng ba mươi dặm, đối mặt với Trường Giang là trấn Sùng Dương. Ở đó có một cái hồ lớn gọi là hồ Nhật Miếu.

Tiểu Tà lại ngắt ngang :

- Tiểu Linh! Trấn Sùng Dương có bao nhiêu đệ tử Cái bang?

Tiểu Linh nói :

- Khoảng hai trăm đệ tử.

Tiểu Tà gật đầu, nói :

- Nếu là đại trấn thì hẳn không dám đến, còn đây là tiểu trấn, rất thuận lời.

A Tam nói :

- Từ Cửu Hoa sơn đến Tây Lương Sơn phải qua rất nhiều thị trấn. Chưa chắc hẳn dám lựa con đường này.

Tiểu Tà tỏ vẻ vừa ý, nói :

- Chúng ta sẽ đến Tây Lương Sơn hội ngộ.

Tiểu Linh hỏi :

- Anh dám chắc Độ Vĩnh Thế trốn ở Tây Lương Sơn sao?

Tiểu Tà gật đầu, nói :

- Có thể lắm! Tại vì Độ Vĩnh Thế đi trước chúng ta nửa ngày. Chúng nó bây giờ có thể đã đến Hoài Ngọc Sơn. Chúng ta gọi đệ tử Cái bang truy nã nên Độ Vĩnh Thế muốn tránh tai mắt đệ tử Cái bang phải chờ đêm tối mới dám ra đi. Vì vậy hắn đến Cửu Hoa sơn phải là ngày thứ hai, và tiếp đến Tây Lương Sơn theo đường Trường Giang. Chúng ta phải có mặt tại Tây Lương Sơn chiều mai. Độ Vĩnh Thế sẽ không nghĩ rằng bọn ta đến trước hắn đâu. Ta chỉ cần thời gian ba ngày là truy nã được hắn ngay.

Tiểu Tà nghĩ một lát rồi tiếp :

- Trên nguyên tắc, lão hồ ly này không thể lưu lại quá lâu ở một nơi nào. Chúng ta phải tiến hành nhanh, trưa ngày mai đệ tử Cái bang sẽ chia nhau xét núi. Nhất định hắn khó thoát phen này.

A Tứ xen vào hỏi :

- Độ Vĩnh Thế sao không hướng về Bắc mà qua Nam?

Tiểu Tà nói :

- Có thể cơ sở của Hắc y sát thủ ở ngay vùng đó.

Tiểu Linh giục :

- Tiến hành thôi! Đừng chậm trễ!

Tiểu Tà nói :

- Được! Không lâu nữa thỏ sẽ sập bẫy.

Cả bọn lập tức nhắm Tây Lương Sơn xuất phát.

Dọc đường Tiểu Linh thông báo cho đệ tử Cái bang kế hoạch vây bắt Độ Vĩnh Thế.

- Trưa ngày mai, lục soát cả Trường Giang và sơn lộ Tây Lương Sơn!

Ngày thứ hai, bọn Tiểu Tà đã có mặt tại Tây Lương Sơn.

Cả bọn đang ở lưng chừng núi để quan sát thì đột nhiên giữa trưa có hai bóng người từ chân núi chạy về hướng Tây Lương Sơn.

A Tam nhìn thấy, la lên :

- Tiểu Tà bang chủ! Anh đoán việc quả như thần. Bọn chúng đến rồi.

Tiểu Tà cười :

- Hai tên này quả nhiên chạy rất lẹ à! Chúng ta chạy luôn ngày đêm mới tới đây, thật kịp lúc.

Tiểu Thất nói :

- Bắt bọn chúng lại hỏi sẽ rõ thôi.

Hai bóng người này chạy đến Tây Lương Sơn thì đã nghe một tràng cười vang dậy sơn cốc.

Tiếng cười chưa dứt, Tiểu Tà đã giống như thiên mã đằng vân, bay về

phía hai người.

Nhưng chớp mắt lại có bốn bóng người tiếp theo truy đuổi.

Hai bóng người đi trước mặc áo xanh, một già một trẻ. Tóc lão nhân bạc trắng, tên tuổi trẻ răng hô, mũi xẹp, trông rất xấu xí.

Cả hai nhìn thấy Dương Tiểu Tà thì giật mình, nhưng lão già đã trấn tĩnh :

- Tiểu tử này biết lão là ai mà dám cản trở?

Tiểu Tà chỉ trả lời bằng một tràng cười lớn, và nói :

- Lão từ đâu đến, và bây giờ lão đi về đâu?

Lão già trả lời nhát gừng :

- Ta từ Phúc Châu đến. Chặng đường tiếp theo sẽ là Từ Châu. Tiểu công tử có phải là bạn đồng hành của ta không?

Tiểu Tà cười, hỏi :

- Bên cạnh lão là ai vậy?

Lão già nói :

- Đó chính là con trai lão phu.

Tiểu Tà nói :

- Nó là cháu kêu lão bằng sư thúc, sao lại biến thành con trai? Độ Vĩnh Thế!

Người quả là một con cáo già.

Lão già như không hiểu, hỏi :

- Tiểu công tử! Độ Vĩnh Thế là ai? Lão phu không quen biết.

Tiểu Tà nhếch môi :

- Độ Vĩnh Thế là em Độ Vĩnh Thiên, cả hai đều là loại ác nhân, tàn sát không biết bao nhiêu võ lâm đồng đạo. Ta muốn bắt hắn treo lên thành Bắc Kinh để mọi người thấy rõ bộ mặt gian ác của hắn.

Lão già tỏ ra ác cảm với Độ Vĩnh Thế :

- Tuy lão không phải là người võ lâm, nhưng lão cũng rất hận người gian ác cường bạo. Tiếc thay, bản thân chưa từng luyện võ. Sống được chừng này tuổi mà chưa có cơ hội giúp đời.

Tiểu Tà khinh bỉ :

- Độ Vĩnh Thế! Người thật giỏi à! Người dám chửi luôn cả bản thân người thì thiên hạ chắc chỉ có người là làm được.

A Tam xen vào :

- Độ Vĩnh Thế! Người đừng giả bộ nữa! Hãy lột mặt nạ xuống đi! Người có giỏi trá hình đến đâu cũng không qua mặt nổi Bang chủ Thông Thực của ta.

Lão già sợ hãi :

- Các vị đại hiệp lầm rồi! Sự thật chúng tôi không biết Độ Vĩnh Thiên, Độ Vĩnh Thế là ai. Lão cầu xin các vị xét lại.

A Tam nói :

- Tiểu Tà bang chủ! Bọn chúng quả thật là chú cháu Độ Vĩnh Thế sao?

Tiểu Tà khoát tay ra lệnh :

- Đem chúng ra chém hết rồi mới nói! Ha... ha...!

Tiểu Thất lập tức rút Hàn Ngọc đao bay về hướng thanh y lão nhân chém tới, đồng thời tung ra hai chưởng. Cự ly còn cách thanh y lão nhân chỉ một bước.

Thanh y lão nhân tức giận :

- Lão phu không tin đánh không lại các người.

Tiếng nói vừa dứt lão đã đưa song chưởng ra, công với Tiểu Thất A tam thấy vậy kêu lên :

- Rõ là bọn chúng rồi!

Hắn cũng không khách sáo, tung chưởng hướng về Độ Phi.

Độ Phi trước đây tay phải đã bị thương, nay gặp tình thế này làm sao đối phó, liền lều mạng tung ra một chưởng, tiếp chưởng của A Tam.

Chưởng lực chạm nhau, cả hai thân hình đều dội ngược. Độ Phi nhân cơ hội đó bỏ chạy rất nhanh.

- Đứng lại!

A Tam lập tức phi người đuổi theo.

Tiểu Tà quát :

- A Tứ, đuổi theo!

A Tứ lập tức lướt đi, thân mình như cánh chim.

Độ Vĩnh Thế nhìn thấy vệt cong mình giáng trả vào Tiểu Thất một đòn “Thần Hải Linh Giao”, hy vọng đánh dạt Tiểu Thất ra để chạy trốn.

Tiểu Thất tuy công lực khá cao nhưng so với Độ Vĩnh Thế thì kinh nghiệm chiến đấu khó mà địch nổi.

Hắn thấy Độ Vĩnh Thế chiêu pháp quá lạnh lẽ, vội tung một chiêu “Hỗn Hỗ Tranh Phong” để ứng phó.

Chương lực phản kích mãnh liệt vô cùng, làm cho Độ Vĩnh Thế bị chấn động.

Thì ra chiêu này của Độ Vĩnh Thế là lấy tiến để thoái, lấy công để thủ, nên chương lực chỉ xuất ra một nửa rồi thu lại, và quay mình thoát đi.

Tiểu Thất ngỡ ngác một chút rồi sức tỉnh, la to :

- Độ Vĩnh Thế! Trốn đi đâu?

Liền lúc đó, song chương của Tiểu Thất như luồng gió nhẹ bay theo.

Tiểu Tà thấy vậy chỉ cười nhẹ, không đuổi theo.

Tiểu Linh vội nói :

- Tiểu Tà! Sao anh không đuổi theo hắn? Nếu để Độ Vĩnh Thế chạy thoát thì sao?

Tiểu Tà trấn an :

- Em cứ yên tâm! Nơi rừng núi Tiểu Thất chính là vua, không ai thoát khỏi tay hắn đâu. Anh không tin nơi này có mật đạo thứ hai.

Tiểu Linh vẫn còn lo lắng :

- Độ Vĩnh Thế võ công cao siêu lại xảo quyết. Chúng ta phải đuổi theo yểm trợ cho Tiểu Thất khỏi thiệt thòi.

Tiểu Tà nói :

- Võ công Tiểu Thất đã khá cao, chỉ là kinh nghiệm còn thiếu thôi. Cơ hội để hắn học hỏi không phải là tốt sao?

Tiểu Linh cương quyết :

- Nhưng em không an tâm chút nào!

Tiểu Linh kéo tay Tiểu Tà chạy xuống chân núi.

Tiểu Tà kêu lên :

- Được! Được! Để anh đi! Để anh đi! Có em bên cạnh anh không có thời gian ở không rồi.

Bỗng có tiếng hét dữ dội lại giống như tiếng kêu của ác thú, nghe điếc cả tai.

Tiểu Tà liền nhảy dựng lên :

- Mẹ kiếp! Có mai phục! Nhanh lên Tiểu Linh.

Tiếng chưa dứt, thân mình Tiểu Tà giống như điện xẹt bay về phía có tiếng hét.

Tiểu Linh có cảm giác hình như địch thủ không ít.

Quả thật không sai. Trước mặt họ thấy Tiểu Thất đã bị bốn tên hắc y bịt mặt bao vây vào giữa, còn Độ Vĩnh Thế thì không thấy đâu.

Tiểu Tà chạy tới, nói :

- Tiểu Thất tránh ra, mau đuổi theo Độ Vĩnh Thế!

Tức thì thân hình Tiểu Tà như mũi tên bắn vào bốn tên Hắc y bịt mặt.

Tiểu Thất lợi dụng cơ hội, ép hai tên Hắc y bịt mặt lùi ra, lách mình thoát đi.

Chỉ có hai chiêu Tiểu Thất đã công phá vòng vây đuổi theo Độ Vĩnh Thế.

Bốn tên Hắc y bịt mặt vừa thấy Tiểu Tà đã liên thủ hợp công, cố hạ sát Tiểu Tà.

Thì ra là Hắc y sát thủ. Tiểu Tà xuất chiêu công về tên Hắc y sát thủ phía trái, nói :

- A Tam!

Tiểu Tà không nghe A Tam lên tiếng, biết rằng A Tam cũng đang gặp phải nguy biến.

Hắn cảm thấy ê ẩm tay chân trước chất độc của “Hắc Huyết thần châm”. Tiểu Tà chửi thề :

- “Bọn sát thủ này đã dùng loại kim độc tác quái giang hồ. Thật khả ác!”.

Đôi mắt Tiểu Tà phát đỏ lên, không kể “Hắc Huyết thần châm” là gì, liều mạng xông tới phản công.

Bọn Hắc y sát thủ thấy Tiểu Tà đã bị trúng độc mà còn sức mạnh như vậy nên giật mình là lên :

- Ai da!

Tiếng kêu vừa phát ra, bọn Hắc y đã bị Tiểu Tà dùng phi tiêu phóng nhanh vào người. Nhưng đổi lại, thân thể Tiểu Tà cũng bị “Hắc Huyết thần châm” ghim đây.

Tiểu Tà thất kinh, đang lúc choáng váng bỗng nghĩ thầm :

- “Có thể loại “Thần châm” này chất độc không bằng “Thần châm” ở Phiêu Hoa cung”.

Tiểu Tà liền rút bỏ những cây “Hắc Huyết thần châm” ghim trong người rồi quay qua trợ chiến giúp A Tam.

Bỗng từ trên cao phát ra một tiếng “Ầm” giống như trăm ngàn cân thuốc nổ, chấn động cả một vùng hoang sơn.

Tiểu Tà và đồng bọn nhanh chóng phóng mình né sang một bên, giống như một đồng tiền xoáy vào khoảng không rồi rơi xuống đất.

Tiểu Linh kháng cự rất yếu ớt :

- Á... a...

Tiếp theo là một trận quần chiến, từ trên cao xuất hiện ba tên hắc y sát thủ tung vũ khí đánh ập xuống, lấp lánh như một vùng lân tinh.

Tiểu Tà hét lên một tiếng, thân mình giống như điện xẹt, đánh bật những

đường gươm công tới bất ngờ của ba tên Hắc y sát thủ.

Tức thì, ba thân hình rơi ra xa ba trượng. Có người đứt lìa một cánh tay, có người đầu lìa khỏi cổ, có người ruột bị lòi ra ngoài, chết rất thê thảm.

Tiểu Tà chẳng khác nào một thiên thần đòi mạng bọn Hắc y. Hắn tiến đến nhặt một cánh tay của một tên Hắc y để xem xét, rồi cười phá lên, nói :

- Thật là một bọn liều chết ngu xuẩn!

Tiểu Linh nói vội :

- Tiểu Tà! Anh hãy mau qua đây!

Miệng nói mà chân nàng đã thoăn thoắt tiến đến bên Tiểu Tà, xem xét thương thế.

Từ khi Tiểu Linh phát tiếng kêu đến bây giờ, chỉ trong thời gian ngắn mà Tiểu Tà đã hạ được bảy tên Hắc y sát thủ.

Nàng nhìn Tiểu Tà thấy cách hạ thủ không kém tàn nhẫn. Cũng may, nhờ có Tiểu Linh la lên mà Tiểu Tà mới sức tỉnh nường tay.

Tiểu Tà nhớ lại A Tam, vội hỏi :

- A Tam sao rồi?

Đến lúc này Tiểu Tà mới nhớ lại tình bằng hữu, nhưng A tam đã bất tỉnh, đâu còn nghe được lời thăm hỏi ân cần của Tiểu Tà.

Tiểu Linh an ủi :

- Cũng may! Không có nguy hiểm gì.

Tiểu Tà thở ra một hơi, lại nghĩ đến Tiểu Thất, kêu lên :

- A Tứ! Em mau đuổi theo yểm trợ cho Tiểu Thất!

A Tứ tuân lệnh bay người lên núi.

Tiểu Tà hỏi :

- Có phải A Tam cũng trúng “Hắc Huyết thần châm” không?

Tiểu Linh gật đầu :

- Đúng vậy! Nếu không hắc đầu bị ngất xỉu. Nhưng không có gì nguy hiểm, em đã cho uống nội đơn của lão phu nhân.

Tiểu Tà rút một cây “Thần châm” nơi ngực A Tam, chửi lớn :

- Thật là bỉ ổi! Lần này có thể toàn bộ “Hắc Huyết thần châm” bị tiêu rồi.

Lần trước tại Trường Bạch sơn chỉ tìm được một cây, hôm nay lại tìm được ba cây nữa. Giang Chấn Vũ đã từng nói một cây dùng để chế thuốc, những cây còn lại thì ở trong tay “Lục đại địch thủ”. Rốt cuộc ta đã thu lại hết. Đến nay đã trừ xong bọn hắc y sát thủ, kể như được “Quan Âm bí kíp” để trao đổi, nên sinh nhiều chuyện rắc rối. Thật ra bọn chúng đều là kẻ đáng chết.

Tiểu Linh hỏi :

- Vậy hôm nay bọn chúng đến đây cứu Độ Vĩnh Thế là dụng ý gì?

Tiểu Tà nói :

- Bọn Tây Vực sát thủ chỉ cần việc gì có lợi là xông vào. Vì ham lợi mà

phải thí mạng. Độ Vĩnh Thế chỉ cần cung cấp tiền của thì bọn sát thủ này ra tay mà thôi.

Tiểu Linh cười :

- Như vậy chúng ta đã loại trừ được nhiều rắc rối rồi phải không?

Tiểu Tà không đáp, rồi A Tam nói :

- Chờ A Tam tỉnh lại thì đưa lên núi. Tránh cho Tiểu Thất tình trạng bị trúng độc “Hắc huyết”.

Tiểu Linh đưa mắt nhìn A Tam, nói :

- A Tam trúng độc “Thần châm”, mất máu quá nhiều, e rằng lâu lắm mới tỉnh nổi. Em nghĩ rằng anh nên theo Tiểu Thất hỗ trợ kẻo không kịp.

Tiểu Tà gật đầu :

- Cũng được! Có gì nguy hiểm em hãy kêu lên. Tốt hơn nên đi tìm một hang đá nào ẩn trú.

Tiểu Linh nói :

- Anh yên tâm đi đi.

Tại trên đỉnh núi, Tiểu Thất đang giao đấu với Độ Vĩnh Thế rất ác liệt, chưa phân thắng bại.

A Tứ cũng đang quần chiến với Độ Phi, mấy lần suýt bị rơi xuống núi.

Độ Vĩnh Thế và Tiểu Thất đã trải qua hơn một trăm chiêu, mồ hôi đọng rơi xuống, khí huyết cả hai ngưng trệ, nhưng tinh thần vẫn quyết tử chiến.

Độ Vĩnh Thế ra đòn hiểm hơn Tiểu Thất, còn Tiểu Thất thủ nhiều hơn công.

Dù vậy, Độ Vĩnh Thế chưa muốn thừa cơ tẩu thoát, không muốn bỏ rơi Độ Phi chạy một mình.

Cuối cùng, Độ Vĩnh Thế lợi dụng hết công lực, dùng chiêu “Đoạt Hồn nhất thức” công tới như vũ bão, cốt làm cho Tiểu Thất kinh hãi.

Tiểu Thất cũng liều mạng, dùng một chiêu trong “Quan Âm ngọc chuông” chống trả lại, hét to :

- A! Người muốn chết à?

Tiếp theo, tung Hàn Ngọc đao theo thế “Bồ Đề kiếm pháp” công tới Độ Vĩnh Thế.

Thật không ai tưởng nổi Tiểu Thất giờ đây lại phi thường đến như vậy.

Nhưng với kinh nghiệm chiến trường, Độ Vĩnh Thế đã bắt được đường gươm của Tiểu Thất, bẻ mũi phản công, gây cho Tiểu Thất bị thương tích nơi đùi.

Thừa dịp này, Độ Vĩnh Thế quay sang Độ Phi :

- Phi nhi! Chạy mau!

Độ Phi thấy sư thúc đã yểm trợ, hiểu ngay là sư thúc muốn mình rút lui, liền tung ra chiêu: Thần công “Vô Địch chuông” gián xuống đầu A Tứ.

Thấy chuông thế của Độ Phi quá lợi hại, vội thu hồi chân khí, tập trung công lực để hợp công với Tiểu Thất mới mong chế ngự được địch thủ, đợi Tiểu Tà đến tiếp ứng.

Giữa lúc đó, một luồng hồng quang xạ tới, tiếp theo một trận cuồng phong dữ dội ập đến.

Qua mấy tiếng kêu hoảng hốt đã thấy Độ Vĩnh Thế và Độ Phi té nằm ra đất văng ra ba thước, miệng trào máu tươi.

Thì ra Tiểu Tà chạy đến đúng lúc đã cứu nguy cho A Tứ, nếu không A Tứ đã bị chú cháu Độ Vĩnh Thế liên thủ hạ sát rồi.

Tiểu Tà nhìn A Tứ, nói :

- Người có bị thương không?

A Tứ cười :

- Chỉ có một chút ngoài da, không sao cả.

Tiểu Tà an tâm, nói :

- Vậy người hỏi thử Tiểu Thất ra sao rồi?

A Tứ lập tức chạy đến chỗ Tiểu Thất.

Tiểu Tà nhìn chú cháu Độ Vĩnh Thế đang nằm mọp dưới đất, chứng tỏ cả hai đã kiệt sức rồi, không còn giao đấu được nữa.

Tiểu Tà hét lên :

- Độ Vĩnh Thế! Người dám ra lệnh cho bọn Hắc y dùng “Hắc Huyết thần châm” đả thương ta sao?

Độ Vĩnh Thế đôi mắt trợn ngược, nói :

- Tiểu Tà! Tội người đáng chết! Người không chết thì Độ Vĩnh Thế này cũng không để người yên. Vì người mà Thần Võ môn tan rã.

Tiểu Tà nói :

- Hừ! Người chết đến nơi mà còn lên giọng cộc hùm. Để ta cho chú cháu người xuống Diêm Vương dọa nạt bọn quỷ sứ.

Độ Vĩnh Thế nói :

- Tiểu Tà! Ta với người không thù oán, tại sao người đuổi theo ta phá phách như vậy?

Tiểu Tà cười :

- Người không cần che giấu! Tội ác của hai anh em người làm sao tha được? Dù ta và người không thù oán gì, nhưng ta cũng có đủ tư cách hỏi tội người trước võ lâm thiên hạ.

Độ Vĩnh Thế hỏi :

- Người làm như vậy có lợi gì?

Tiểu Tà đáp :

- Chúng ta không cầu danh cũng chẳng cầu lợi. Người gây nên tội ác, cốt đoạt danh trong thiên hạ, điều đó không thể dung tha.

Độ Phi đôi mắt đỏ ngầu, hét lên :

- Tiểu Tà! Ta căm hận người đã làm cho ta nhà tan cửa nát, giờ lại bị người hạ nhục, ta quyết băm người ra trăm mảnh mới hả giận.

Tiểu Tà mai mỉa :

- Thế nào? Độ công tử! Người đã không còn ước vọng bá chủ thiên hạ, giờ đây ta cho người một con đường sống, nếu người dám nói tất cả những bí mật của cha người.

Độ Phi vẻ mặt thay đổi, nghĩ thầm :

- “Được! ta sẽ nói cho hãn biết. Nhưng hãn phải thề suốt đời không lấy mạng ta”.

Nội tâm hãn vui mừng nhưng ác ý của hãn vẫn không thay đổi.

Độ Phi mím môi :

- Người tài lắm! Nhưng không làm gì được ta đâu. Một chút bí mật cũng không có.

Tiểu Tà quắc mắt :

- Thế là hai chú cháu người không còn muốn sống nữa. Ta muốn làm cho cha và chú người phải thú nhận chút ít tội lỗi của kẻ làm đại gian hùng. Đã dám làm thì dám chịu.

Độ Phi nói :

- Người tưởng rằng người chưa bao giờ giết người sao? Người đã giết bao nhiêu đệ tử của Thần Võ môn nơi Thất Linh Cầm!

Tiểu Tà hỏi vặn :

- Người thấy ta giết sao?

Độ Phi gằn giọng :

- Người không những giết đệ tử của Thần Võ môn, còn mượn lực của Phi Long bảo sát hại đệ tử Thần Võ môn nữa.

Tiểu Tà nói :

- Hừ! Các người đáng chết! Ta ra tay không phải không có nguyên do. Tại sao các người cố sức chạy về hướng Bắc? Có phải có thể lực nào tiếp tay với các người không?

Độ Vĩnh Thế trừng mắt nhìn Tiểu Tà, nói :

- Người muốn nói Hắc y sát thủ?

Tiểu Tà nói :

- Nếu không phải thì chú cháu người chưa chắc đến đây. Độ công tử đây ba tháng trước đã luyện được “Thái Thượng ma kinh”, có đúng không?

Độ Phi kêu lên :

- Nói láo! Ta chưa từng thấy qua “Thái Thượng ma kinh”, làm sao mà luyện?

Tiểu Tà nói :

- Người không qua mặt được ta đâu, cường lực của người đưa ra ứng chiến với A Tứ, làm cho A Tứ mê loạn, ta nhất thời nghĩ ra đã hiểu. Giờ thì người không còn chối được.

Tiếp đó, Tiểu Tà hạ giọng nói nhỏ với Độ Phi :

- Ta chỉ muốn bí mật “Thái Thượng ma kinh” mà thôi, người nói ra ta tha cho con đường sống.

Độ Phi im lặng, trong lúc đó Độ Vĩnh Thế nét mặt kinh ngạc, hỏi vội :

- Độ Phi! Con thật sự luyện được “Thái Thượng ma kinh” rồi sao?

Độ Phi ấp úng :

- Con...

Câu trả lời của Độ Phi đã đủ chứng tỏ Độ Phi đã từng luyện qua “Thái Thượng ma kinh”.

Độ Vĩnh Thế cười :

- Độ Phi! Tại sao con không báo cho thúc phụ biết? Nếu biết vậy chú cháu ta bỏ cả Thần Võ môn cũng không tiếc mà. Ma kinh này có thể giúp chúng ta dựng lại uy thế trên võ lâm.

Tiểu Tà khinh bỉ :

- Không ngờ chú cháu các người trong giờ phút cuối cùng này còn hy vọng gầy lại uy thế trong võ lâm. Tiếc thay! Tiếc thay!

Tiểu Tà hồi thúc :

- Độ Phi! Người mau lấy “Thái Thượng ma kinh” ra đi! Ta nghĩ một người thông minh như người chắc hiểu rõ, dù cho võ công cao siêu đến mấy đến phút chết thì cũng phải chết mà thôi.

Độ Phi nói :

- Người nói chuyện thật buồn cười! Người đã từng theo dõi đường đi nước bước của ta, chẳng lẽ không biết bí kíp “Thái Thượng ma kinh” ở đâu sao?

Nói xong, Độ Phi cố gượng đứng dậy muốn bỏ chạy.

Trước mắt Độ Phi là một vực thẳm, Tiểu Tà vội tiến đến, Độ Phi liền nói :

- Tiểu Tà! Người không được đến gần! Nếu không ta sẽ nhảy xuống vực tự sát.

Tiểu Tà thách thức :

- Muốn chết thì cứ nhảy xuống, ta chẳng thèm xét trong người của người đâu.

Độ Phi dợm nhảy xuống, mắt vẫn liếc trông chừng Tiểu Tà.

Bỗng nhiên hần rút từ từ trong người ra một quyển sách, ném về phía Tiểu Tà.

Tiểu Tà đưa tay bắt lấy, nhìn qua hàng chữ, vẻ đắc ý :

- Tốt! Tốt lắm!

Bất ngờ hần phóng về phía Độ Phi, tay phải đưa ra. Độ Phi chỉ kịp lăn mình né tránh, thất sắc hỏi :

- Người muốn phế võ công của ta? Người...

Bạn đang đọc truyện *Tục Tiểu Tà Thần* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 6: Bí mật Thần Võ môn

Tiểu Tà cười :

- Nếu không phế bỏ võ công của người, ta làm sao ăn nói với quần hùng võ lâm đây? Hãy tránh sang một bên. Nếu không người sẽ hối hận.

Độ Phi đau buồn, rướm rướm nước mắt nói :

- Nếu người phế bỏ võ công của ta thì sau này ta đâu còn cùng thiên hạ so tài.

Độ Vĩnh Thế thấy cháu mình bị phế võ công, đau lòng nói :

- Tiểu Tà người rất độc ác. Ta sẽ cùng người quyết đấu đến hơi thở cuối cùng.

Tiểu Tà quay sang mắng :

- Lão già ác độc! Nếu người trả lời trả lời xứng đáng câu hỏi của ta may ra còn một con đường sống.

- Độ Vĩnh Thế chỉ lùi lại, không đáp :

Tiểu Tà hỏi :

- Vĩ Diệt Huyền và Chu Lăng có phải do người giả trang không?

Độ Vĩnh Thế nhìn Tiểu Tà, ngạc nhiên :

- Điều đó không quan trọng.

Tiểu Tà tiếp :

- Mấy năm trước tại Thanh Dương trấn, có phải người đã nói Vĩ Diệt Huyền đang ở tại đảo Thần Tiên, phải không?

Độ Vĩnh Thế hét lên :

- Đó là lời nói của sư huynh ta.

Tiểu Tà cười :

- Người thật là mưu mô. Tại sao Vĩ Diệt Huyền bị bắt? Lúc đó người đã thu phục được Phi Long bảo lại còn muốn làm Phi Long bảo chủ nữa. Tại sao lúc đó lại có đến hai Vĩ Diệt Huyền xuất hiện? Điều này thật ta không hiểu nổi. Người Vĩ Diệt Huyền thứ nhất có phải là thuộc hạ của người không?

Hắn chính là một tên Hắc y sát thủ mà sau này người giết chết để diệt khẩu?

Độ Vĩnh Thiên như điên lên, cười lớn, nói :

- Người, nói ra câu nào cũng đúng cả. Ta muốn xưng bá võ lâm thì những chuyện như vậy có gì lạ đâu? Ha... ha!

Lão tiếp tục cười giống như một người điên thực sự.

Tiểu Tà hỏi tiếp :

- Độ Vĩnh Thế! Người đã chiếm hết quyền lực của Phi Long bảo bao nhiêu năm, tại sao còn muốn làm Bảo chủ?

Độ Vĩnh Thế nghiêng răng cắn hận :

- Chỉ qua một đêm cơ đồ của chúng ta tiêu tan cả thì cái gì cũng nói... nói hết... không ân hận...

Tiểu Tà hỏi :

- Tên giả mạo đó là ai? Nói mau!

Độ Vĩnh Thế mặt như một con ác quỷ nói :

- Hẳn chính là Hắc y sứ giả đó... Vũ...

Tiếng nói chưa dứt thì một bóng người từ đâu bay tới, vung chưởng đánh tống vào đầu chú cháu Độ Vĩnh Thế, làm cho hai người này bất ngờ bị té xuống vực sâu.

Chú cháu Độ Vĩnh Thế giống như hai con diều đứt dây, rơi xuống núi, kết thúc một đời tội ác của kẻ gian hùng.

Tiểu Tà còn đang muốn hỏi thêm chú cháu Độ Vĩnh Thế để biết trong Thần Võ môn còn có nhân vật nào đủ bản lĩnh duy trì tổ chức nhưng lại bị một bóng người xông tới giết chú cháu Độ Vĩnh Thế một cách bất ngờ, làm cho Tiểu Tà không sao ngăn cản kịp.

Người vừa ra tay đánh chú cháu Độ Vĩnh Thế trạc tuổi thất tuần, thân mình cao ốm, tóc bạc, y phục màu tím, mắt nhỏ, môi dày, má bên trái có một nốt ruồi, không giống người trong võ lâm.

Đánh xong, người này không cần để ý đến Tiểu Tà, lạng lẽ bỏ đi.

Tiểu Tà gọi lại, nói :

- Tiểu lão đầu! Người muốn giết người diệt khẩu sao?

Lão nhân cười hiền lành :

- Công tử có phải là Dương thiếu hiệp không? Lão phu họ Chương tên Thăng, nhà ở Triều Gia Tập, cách đây không bao xa, lâu nay chưa từng tái xuất giang hồ.

Tiểu Tà nhất thời không nhận ra, nói :

- Chẳng hay lão có liên quan gì mà giết người diệt khẩu như vậy?

Chương Thăng hỏi vặn :

- Hễ giết người là diệt khẩu sao? Dương thiếu hiệp. Hai người này có phải là chú cháu Độ Vĩnh Thế không?

Tiểu Tà khẽ gật :

- Không sai!

Chương Thăng bình thản nói :

- Vậy là đúng rồi. Ta không giết lầm người. Hai tên ác tặc này ai cũng thống hận, huống chi lão phu cùng với chúng nó có thâm thù đại hận. Lão phu hôm nay ra tay trừ được hai kẻ gian ác này là trả được thù cho Anh Nhi.

Nói đến đây lão rướm rướm nước mắt, tỏ vẻ đau buồn.

Tiểu Tà vẫn cố chấp :

- Lão đầu. Người phải nói rõ nguyên do, nếu không hôm nay ta không bỏ qua.

Chương Thăng có vẻ lãnh đạm, nói :

- Dương Tiểu Ta. Ta không biết cái gì là giết người diệt khẩu. Lúc này ta từ chân núi qua đây có gặp một bạch y cô nương và được biết nàng đang truy sát chú cháu Độ Vĩnh Thế. Chú cháu Độ Vĩnh Thế là kẻ đại thù của ta nên ta lập tức đi tìm hai tên ác tặc này để trả thù. Bởi vậy, khi thấy mặt chúng nó ở đây là ta đã không nhịn nổi.

Tiểu Tà nghĩ thầm :

- “Thì ra lão đã gặp được Tiểu Linh, và Tiểu Linh đã chỉ bảo lão đến đây, như vậy hành động đó không phải là giết người diệt khẩu rồi”

Tiểu Tà nhẹ giọng :

- Lão có mối thâm thù gì với chú cháu Độ Vĩnh Thế?

Chương Thăng buồn rầu :

- Ba năm về trước, ta cùng với đứa con gái là Anh Nhi đến trấn Chánh Bình mãi võ để sinh sống. Độ Vĩnh Thế thấy con gái ta có sắc đẹp, bắt đi làm nhục, con gái ta xấu hổ tự vẫn.

Tiểu Tà thấy lão than thở tội nghiệp nên tỏ lời an ủi :

- Lão đầu! Người chết không thể sống lại. Độ Vĩnh Thế cũng đã chết dưới tay của ông. Oán thù được trả, thương buồn mà chi?

Chương thăng nói :

- Nếu ta không gặp Dương thiếu hiệp, mối thù của ta biết bao giờ mới trả được?

Tiểu Tà khoát tay :

- Bây giờ không có chuyện gì thì ông hãy về đi.

Lão già nói :

- Vậy lão phu xin cáo biệt, khi nào rảnh mời thiếu hiệp đến Triệu Gia Tập, lão phu nhất định hậu đãi.

Dứt lời, lão phi thân biến mất sau dãy núi.

Tiểu Tà tỏ vẻ lo lắng :

- Không biết Tiểu Linh làm gì mà lại gặp lão già này? Ta tưởng lão già định giết người diệt khẩu chứ.

Lập tức Tiểu Tà chạy sang chỗ Tiểu Thất.

Tiểu Thất thấy Tiểu Tà chạy đến, vội gượng dậy, hỏi :

- Chú cháu Độ Vĩnh Thế chết cả rồi sao?

Tiểu Tà nói :

- Có thể như vậy! Nếu không chết thì cũng phải mấy năm nữa mới trở lại vô lâm. Thương thế của người ra sao rồi?

Tiểu Thất cười, nói :

- Nội tạng có chút ít đau đớn.

Tiểu Tà đỡ Tiểu Thất dậy :

- Đi! Chúng ta đi tìm Tiểu Linh sẽ có kim châm độ huyết cho người. Ta đảm bảo chỉ năm ngày sẽ hết.

A Tứ và Tiểu Tà đỡ Tiểu Thất nhắm hướng chân núi chạy đi.

Chỉ chốc lát, ba người đã đến chỗ Tiểu Linh đang ẩn trú trong một hang núi.

Tiểu Linh chạy ra, hỏi?

- Tiểu Thất có sao không?

Tiểu Thất cười :

- Không có sao! Có Tiểu Linh ở đây tôi không sợ gì hết.

Tiểu Linh lườm :

- Đừng lảm chuyện. Mau nằm xuống để ta xem thương thế ra sao!

Tiểu Thất tuân lời nằm xuống. Tiểu Linh xem xét vết thương xong nói :

- Không có gì nguy hiểm.

Liền đưa cho Tiểu Thất một viên thuốc và nói :

- Bây giờ ổn rồi, tìm một thạch động để hai người dưỡng thương.

Tiểu Tà nói :

-Tìm thạch động không khó gì. Nhưng chúng ta xuống núi vào thị trấn nghĩ ngơi thì khỏe.

Tiểu Linh lấy kim châm độ huyết chữa thương cho Tiểu Thất.

Tiểu Tà thấy mọi việc đã yên ổn bắt đầu nghĩ đến thương thế trên người mình.

Xem lại, thì ra trên người của Tiểu Tà không biết bao nhiêu vết thương lớn nhỏ nhưng nặng nhất là vết thương sau lưng, có cảm giác đau đớn rất khó chịu.

Tiểu Linh trông thấy kêu lên :

- Tiểu Tà! Anh làm gì vậy? Em thấy anh không lên tiếng tưởng là không có việc gì, ai ngờ trong người cũng mang nhiều vết thương.

Tiểu Tà trấn an :

- Đối với ta, thương tích như vậy có hề chi.

Tiểu Linh than thở :

- Lần này Bang Thông Thực chúng ta tổn thất quá nặng, thiếu điều bỏ mạng thôi.

Tiểu Tà nói :

- Bọn Tây Vực sát thủ võ công quả nhiên cao cường. Như A Tam, võ công tuy cũng khá, nhưng chỉ có thể giao đấu chừng vài hiệp là cùng. Nếu chúng tăng cường vài người nữa thì không sao chịu nổi rồi.

Tiểu Linh lo lắng :

- Nếu vậy thì nơi đây có thể còn bọn Hắc Y sát thủ, chúng ta phải trở lại thanh toán đi.

Tiểu Tà nghi ngờ hỏi :

- Tiểu Linh. Tại Tây Lương Sơn có lần em đã gặp một lão đầu và chỉ đường cho lão lên núi không?

Tiểu Linh gật đầu :

- Lão đầu thật tội nghiệp. Em muốn lão có cơ hội báo thù. Chuyện này như thế nào rồi.

Tiểu Tà nghe Tiểu Linh nói là đã chỉ đường cho lão già lên núi, nên ngồi thờ ra, nói :

- Anh tưởng rằng lão muốn giết người giết khẩu.

Tiểu Linh cười :

- Có phải lúc đó anh đang tra hỏi Độ Vĩnh Thế không?

Tiểu Tà gật đầu :

- Không sai. Anh muốn hỏi hắn xem đứng đằng sau hắn còn ai nữa không? Ai ngờ mới khai thác nửa chừng thì chú cháu Độ Vĩnh Thế đã bị đánh rơi xuống núi.

Thật là mất hứng.

Tiểu Linh hỏi :

- Đã khai thác được chút gì không?

Tiểu Tà nói :

- Độ Vĩnh thế lúc đầu cười như điên sau này mới nhắc đến Hắc y sứ giả.

Nhưng vừa nói đến tiếng “Vũ” thì bị đánh rơi xuống núi.

Tiểu Linh cười :

- Chuyện này đơn giản thôi. Người mà hần muốn nói đến chính là Giang Chấn Vũ, Hắc y sứ giả đó.

- Tiểu Tà nói :

- Trước kia Độ Vĩnh Thế sắp chết cũng đã từng nói ra, nhưng tại sao hần không muốn tiết lộ người phản bội Vĩ Diệt Huyền?

Tiểu Linh khẽ lắc đầu :

- Tiểu Tà! Anh nghĩ không ra sao? Người Vĩ Diệt Huyền thích thật hiện đang bị nhốt tại đảo Thần Tiên mà. Người giả mạo Vĩ Diệt Huyền chính là Giang Trấn Vũ.

Tiểu Tà bắn khoắn :

- Em nói cũng có lý mặc dù trong sự việc còn có vấn đề chưa rõ lắm.

Tiểu Linh hỏi :

- Có gì trắc ẩn nữa sao?

Tiểu Tà nói :

- Có bảy tên Hắc y đi cứu chúng nó, nhưng số người này không phải đồng bọn với Giang Trấn Vũ. Hình như trong nội bộ có ít nhiều mâu thuẫn.

Tiểu Linh nghĩ một lát rồi nói :

- Hay là Độ Vĩnh Thế dùng một mũi tên bắn hai con chim, trong âm mưu này đã gây mâu thuẫn?

Tiểu Tà vỗ tay :

- Đúng! Em nói có lý! Không ngờ Độ Vĩnh Thế là một con hồ ly.

Tiểu Linh hỏi :

- Tại sao anh nói như vậy?

Tiểu Ta giải thích :

- Bọn Tây Vực Hắc y sát thủ bị Giang Trấn Vũ thỉnh đến Trung Nguyên, nhất định là có âm mưu. Hai bên hợp tác xưng bá võ lâm. Sau này Giang Trấn Vũ không thực hành được. Luôn cả việc chiếm đoạt Phật tượng Quan Âm cũng thất bại nên bọn Tây Vực Hắc y sát thủ mới phản lại Giang Trấn Vũ. Bọn người như chúng nó thì không bao giờ trọng nghĩa.

Tiểu Linh nghe nói gật đầu :

-Chúng nó chỉ là những bọn lợi dụng để lừa gạt nhau, kết cuộc như thế cũng không có gì khó hiểu. Nhưng cứ nghĩ đến cha nuôi của em đang bị giam cầm trên đảo mà đau lòng.

Tiểu Tà cười :

- Không chừng ông ta lúc này còn đang nuôi heo ngoài đảo và đã trở thành vua heo rồi.

Bồng A Tam toàn thân đã cựa quậy được, Tiểu Linh vội hỏi :

- A Tam! Tỉnh rồi sao? Có đau không.

A Tam pha trò :

- Mẹ kiếp. Lần này trúng số rồi.

Tiểu Tà lấy ra một cuốn sách đưa cho A Tam, hỏi :

- Quyển sách này có phải “Thái Thượng ma kinh” hay không?

A Tam đỏ mặt :

- Tiểu Tà bang chủ. Anh định nói dối hay sao vậy? Anh đ không biết chữ, còn em cũng chưa từng thấy qua, làm sao biết được?

Tiểu Tà mắc cỡ, cười :

- Ta tưởng người có nhiều kinh nghiệm, nhất là chuyện võ lâm nên mới hỏi người. Bây giờ chỉ có Tiểu Linh mới giải quyết nổi.

Lập tức Tiểu Tà lấy quyển sách trao cho Tiểu Linh.

Tiểu Linh xem qua một lúc, sắc mặt đỏ lên, nói :

- Thiên hạ lầm rồi. Ngoài mặt sách là “Thái Thượng ma kinh” nhưng bên trong nói toàn chuyện dân dật. Thật là một cuốn sách kỳ quái.

Tiểu Tà nói :

- Phải hay không cũng chẳng cần. Mau đem đốt nó đi.

Tiểu Linh lập tức đốt bỏ Ma Kinh. Toàn quyển phút chốc cháy thành tro bụi.

Tiểu Linh nói :

- Từ nay về sau trên võ lâm không còn ai tranh đoạt. “Thái Thượng ma kinh” nữa. Nhưng Tiểu Tà! Anh lấy quyển sách này từ đâu vậy?

Tiểu Tà nói :

- Từ trong người Độ Phi. Lúc này anh thấy hắc dùng một chiêu đã đánh A Tứ ngất xỉu nên tưởng đó là một loại tà công.

A Tứ lúc này đã rõ :

- Thì ra là như vậy. Em lại cứ tưởng mình uống rượu say. Ha... ha!

Tiểu Linh cười mĩa mai :

- Thì ra là loại sách dâm dục..., cũng may chú cháu hắc đã chết.

Tiểu Tà nói :

- Chết rồi, khỏe rồi. Chỉ sợ rằng người tốt không sống lâu.

Tiểu Linh cắn nhả :

- Thôi! Đừng có làm nhảm nữa. Bây giờ chúng ta có trở lại Thiếu Lâm tự không?

Hai ngày sau, A Tam thương thế đã lành, tất cả đều xuất sơn hướng về Thiếu Lâm tự.

Minh Tâm Chưởng môn trực tiếp ra nghênh đón, sắc diện của ông có vẻ trở lại bình thường.

Minh Tâm đại sư nói :

- A Di Đà Phật, Dương thiếu hiệp trở về không đúng hẹn, làm chúng tôi quá lo lắng. Bây giờ đã bình an, lão nạp rất hoan nghênh.

Tiểu Tà nói :

- Đa ta đại sư quan tâm, chú cháu Độ Vĩnh Thế đã bị một lão đầu đánh rơi xuống vực sâu chết rồi. Nhiệm vụ của tại hạ đến đây là kết thúc.

Minh Tâm đại sư hoan hỉ :

- Như vậy rất tốt! Ác ma bị diệt trừ, võ lâm sắp thái bình, chúng sinh được thoát nạn. Công đức Dương thiếu hiệp thật vô lượng.

Tiểu Tà khiêm nhường :

- Tại hạ không dám nhận công đức như vậy. Hiện nay chúng ta cần phải ra đảo Thần Tiên giải thoát cho các nạn nhân võ lâm. Không biết đại sư đã chuẩn bị gì chưa?

Minh Tâm đại sư hỏi :

- Việc này cần bao nhiêu người?

Tiểu Tà nói :

- Không cần nhiều lắm.

Minh Tâm đại sư tiếp lời :

- Hiện nay có ba Chương môn của các phái Thái Sơn, Hằng Sơn và Võ Đang, còn lại thì do ở xa quá nên chưa đến kịp.

Tiểu Tà khoát tay :

- Bấy nhiêu đó đủ rồi, hơn nữa nhiều người cũng không tốt.

Minh Tâm đại sư nói :

- Mời Dương thiếu hiệp đến chờ tại La Hán đường, lão nạp sẽ mời các

Chưởng môn đó đến hội kiến.

Tiểu Tà cười :

- Thật là phiền Chưởng môn đại sư quá.

Không lâu, Minh Tâm đại sư đã dẫn ba vị Chưởng môn đến La Hán đường.

Tiểu Tà vội đứng dậy chấp tay thi lễ :

- Xin chào các vị Chưởng môn.

Ba vị Chưởng môn cùng chấp tay đáp lễ rồi an tọa trên ba chiếc ghế đã được Minh Tâm đại sư cho người bày sẵn.

Võ Đang Nhất Chánh Tử cười nói :

- Dương thiếu hiệp quả là nhân tài trong thiên hạ, lão phu vô cùng khâm phục.

Tiểu Tà vui vẻ nói :

- Nhất Chánh Tử đạo sĩ quá khách sáo, nếu không có sự đồng tâm hiệp lực của Thiếu Lâm đệ tử và các đại môn phái thì chúng tôi chắc không toàn mạng với Thần Võ môn rồi.

Nhất Chánh Tử gật gù :

- Dương thiếu hiệp nói không sai, mọi người đồng tâm hiệp lực thì bọn gian tà chắc chắn sẽ bị diệt trừ. Chúng ta nhất định vĩnh viễn hợp tác, không biết Dương thiếu hiệp nghĩ thế nào?

Tiểu Tà phấn khởi nói :

- Đồng ý! Mong rằng chúng ta hợp tác chặt chẽ.

Hai Chương môn phái Thái Sơn và Hằng Sơn cười không dứt. Họ đối với Tiểu Tà giờ đây rất cảm phục, nếu không thì sau trận chiến họ đã ra về cả rồi. Mục đích họ lưu lại cũng là muốn cùng Tiểu Tà ra đảo Thần Tiên giải cứu cho các nạn nhân võ lâm mà thôi.

Tiểu Tà thấy mọi người đều miễn mộ mình thì cũng không khách sáo, phần khởi nói :

- Trong chúng ta có ai giỏi về thủy công chẳng?

Minh Tâm đại sư thú nhận :

- Lão nạp không giỏi về thủy công, té xuống nước thì không xong rồi.

Nhất Chánh Tử đỏ mặt :

- Bần đạo cũng mắc chứng bệnh đó.

Tiểu Tà cười :

- Thuyền chìm có thể vớt gỗ được mà, có sao đâu. Nhưng tôi nghĩ thì Minh Tâm đại sư nên ở lại, để Minh Độ đại sư đi thì tốt hơn.

Minh Tâm đại sư không hiểu, hỏi :

- Dương thiếu hiệp, như vậy là ý gì?

Tiểu Tà nói :

- Sự thực không có gì. Một là Thiếu Lâm và Võ Đang là hai đại môn phái của võ lâm Trung Nguyên, mà hai vị Chương môn cùng đến một

nơi, làm cho sự việc quá quan trọng. Hai là các vị đại Chưởng môn ở Trung Nguyên nếu có tình hình bất trắc xảy ra thì sẽ kịp thời đối phó. Ba là người trên đảo Thần Tiên hiện giờ rất tầm thường, không cần nhọc sức nhiều người. Ý của đại sư ra sao?

Minh Tâm đại sư suy nghĩ một lát rồi nói :

- Thôi được, để Minh Độ sư đệ đi giải cứu đại sư bá.

Minh Tâm đại sư đã biết Tiểu Tà muốn mình ở lại là vì nguyên nhân thứ hai.

Tiểu Tà nói :

- Như vậy rất tốt. Tránh được việc chúng ta chưa đi đến nơi đã bị địch thủ tấn công.

Thái Sơn Chưởng môn Chu Thiên Vân lên tiếng :

- Dương thiếu hiệp, võ công của ta không kém, nếu cần thì ta cũng giúp một tay tiêu diệt Thần Tiên đảo.

Tiểu Tà đùa :

- Chu Chưởng môn, lần này chúng ta không cần ngồi thuyền, cứ bơi thẳng một mạch đến Thần Tiên đảo nhé.

Chu Thiên Vân xua tay, cười nói :

- Ta chưa từng bơi xa như vậy, nếu Dương thiếu hiệp thấy ta bất tài thì ta đành trở về môn phái mà thôi.

Hằng Sơn Chưởng môn nói :

- Lần này ra quân, Dương thiếu hiệp định điều động bao nhiêu người? Lão phu có dẫn theo hai mươi môn đệ, không biết có đủ dùng không?

Tiểu Tà nói :

- Xin chờ tôi một lát.

Đoạn quay sang A Tam nói :

- A Tam, em tính xem một con thuyền chở được bao nhiêu người?

A Tam đáp :

- Khoảng ba trăm người.

Tiểu Tà gật đầu :

- Vậy thì quá tốt, chúng ta không cần nhiều như thế, một trăm năm mươi người là đủ rồi.

Minh Tâm đại sư lo lắng :

- Liệu có đủ sức đối địch không? Lão nạp e rằng chưa đến đảo thì có sự cố xảy ra.

Tiểu Tà khoát tay :

- Đại sư không cần lo lắng, bọn chúng lực lượng tuy đông nhưng võ công rất kém, chỉ có một quần chủ mà thôi, nên chúng ta không cần đem theo nhiều người.

Một con thuyền thì dễ điều khiển, hai con thuyền thì khi có chuyện xảy ra khó mà bảo vệ lẫn nhau.

Minh Tâm đại sư thấy Tiểu Tà nói có lý nên không hỏi thêm nữa, mấy ngày qua ông đã biết được Tiểu Tà tính toán rất chu đáo nên cũng yên tâm.

Cuộc bàn thảo đến đây coi như kết thúc.

Bạn đang đọc truyện *Tục Tiểu Tà Thần* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](http://Ww.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 7: Vượt biển gặp gian nguy

Chiều ngày hôm sau, Tiểu Tà dẫn một đoàn người đến Thần Tiên giang.

Rất nhanh, Tiểu Tà tìm được một con thuyền đang di lưu trên mặt sông. Lập tức cả đoàn người xâm nhập lên thuyền.

Người lái thuyền là một tên râu ngắn, mắt to, mày rậm, trán hói. Tướng mạo giống như Trương Phi. Thuyền phu có hơn ba mươi tên, mặt mày người nào trông cũng dữ tợn.

Sắp xếp chỗ nghỉ cho mọi người xong, Tiểu Tà xuống thuyền, lên bờ mua một ít thịt chó để dành đi đường ăn. Chập tối Tiểu Tà mới trở lại thuyền, bên ngoài vắng lặng không một bóng người.

Nhìn vào trong thuyền, Tiểu Tà cảm giác không ổn, nghĩ thầm :

- “Tại sao mới tối mà người trong thuyền như đang ngủ mê vậy nhỉ?”.

Hắn liền chạy vào khoang thuyền.

Một tiếng cười vang ra rất chói tai, Tiểu Tà trấn tĩnh, biết ngay đã có chuyện xảy ra. Loáng mắt, từ trong khoang hiện ra một người mặc áo xanh, tay cầm một sợi dây rất lớn, đầu trọc, đôi mắt sâu, gương mặt đầy gian trá.

Tiểu Tà nhìn lão, bật thốt :

- Yêu Linh Quỷ Vương Lý Tam Siêu? Lão chính là thiên hạ đệ nhị độc?

Lý Tam Siêu cười sáng sặc :

- Dương Tiểu Tà! Người không ngờ ta còn sống phải không?

Tiểu Tà nói :

- Lý Tam Siêu! Không ngờ người đến rất đúng lúc. Hôm nay người mất mạng chắc rồi.

Lý Tam Siêu cười nhạt :

- Lành dữ không cần biết! Trước đây ta đã nghe danh người rồi thế mà ta vẫn ngang nhiên xuất hiện trước mặt người, chứng tỏ ta không sợ người. Ha... Ha...!

Lão ngựa mặt cười như quỷ khóc.

Tiểu Tà làm sao không biết lão già này đã phục thuốc mê cho tất cả những người trên thuyền, nên gần giọng, nói :

- Lão quỷ! Người đừng có cười như thế được không? Tiếng cười của người rất khó nghe. Mau tìm cách thoát thân đi! Còn người võ trang màu đen cứu người là ai?

Lý Tam Siêu vẫn chưa nín cười, thái độ tỏ ra ngạo nghễ, không đáp.

Tiểu Tà giận dữ :

- Lão quỷ! Ta nói cho người biết, hắc là một tên Hắc y sát thủ tại Trung Nguyên, Tam Tú Chỉ Nhất Giang Chấn Vũ đó.

Lý Tam Siêu nói :

- Hai chúng ta chẳng quan hệ gì. Chủ yếu là ta còn sống trên thế gian

này, đồng thời đang đứng trên con thuyền này.

Tiểu Tà chọc tức :

- Lý Tam Siêu! Người muốn thử nước nóng một lần nữa không?

Lý Tam Siêu nghĩ đến lần trước tại Hồi Hồi Cốc, trong lòng nổi giận, nói :

- Dương Tiểu Tà! Người đừng múa lưỡi! Hôm nay ta sẽ cho người chết không chỗ chôn thây.

Tiểu Tà nghe răng cười đáp :

- Người chớ có tức giận như vậy! Ta không phải không cho người trả thù. Ta thì muốn biết có phải người hắc y đó cứu người, muốn người lên thuyền này để chở chúng ta đi hay không?

Lý Tam Siêu đắc ý nói :

- Không sai! Chuyện của thiên hạ không có gì qua mắt người được. Người chuẩn bị chịu chết đi là vừa.

Tiểu Tà nghĩ không thể đơn giản như vậy được. Tại sao Hắc y sát thủ lại nhúng tay vào chuyện này? Vì đang mãi suy nghĩ nên hẳn quên mất câu nói của Lý Tam Siêu.

Lý Tam Siêu thấy vậy tưởng Tiểu Tà đang nghĩ cách đối phó, trong bụng cũng hơi sợ hãi, nói :

- Dương Tiểu Tà! Người đừng mong nghĩ cách chạy trốn, vì trong thuyền này một người còn sống sót chỉ là cơ may hiếm có, không tin người cứ thử xem.

Tiểu Tà bị hấn hăm dọa, nổi giận nói :

- Bạn bè của ta bị người sát hại, bây giờ người muốn gì nơi ta để buông tha cho họ?

Lý Tam Siêu cười :

- Nếu người chịu trói ta sẽ thả hết bọn chúng.

Tiểu Tà mạnh dạn đưa hai tay cho Lý Tam Siêu trói.

- Người...

Lý Tam Siêu kinh ngạc nghĩ thầm :

- “Hắn chịu trói như vậy hẳn là có âm mưu”.

Vì vậy lão không dám đến gần.

Tiểu Tà khích :

- Lý Tam Siêu! Người sợ cái gì? Con tin ở trong tay người, người sợ ta giờ trò sao?

Lý Tam Siêu nhất thời không biết làm cách nào. Qua một lúc, hắn quay vào phía trong thuyền, gọi lớn :

- Thuyền trưởng Đồng Anh! Người đi đến bắt hắn trói lại cho ta!

- Dạ!

Tên thuyền trưởng đáp lại bằng giọng nói đầy dũng khí.

“Bốp! Bốp!”

Hai tiếng phát ra cấp tốc. Tiểu Tà đã tát vào tên thuyền trưởng hai cái, đến nỗi miệng ối máu.

Đồng Anh nổi giận hét :

- Tiểu quỷ! Người chán sống rồi sao?

Tiếng nói vừa dứt hẳn đã tung ra một chưởng đánh trả lại Tiểu Tà.

Thuyền trưởng Đồng Anh là một tay võ công có hạng, chỉ cần hắn nổi giận, người bình thường chưa chắc đã chịu nổi một quyền.

- Chết chưa?

Tiểu Tà tay phải vung lên đánh vào cánh tay trái của tên thuyền trưởng.

Kì quái vô cùng! Thuyền trưởng Đồng Anh bị Tiểu Tà chặt vào tay phải.

- Oa!

Đồng Anh kinh hãi kêu lên một tiếng, tay phải như bị chặt làm đôi, cảm giác đau đớn không chịu nổi. Hắn lăn ra trên ván thuyền, bộ dạng rất thảm.

Tiểu Tà không cần nhìn hẳn, quay về phía Lý Tam Siêu, cười lớn. Lý Tam Siêu thấy vậy mặt tái xanh, vội bước lùi lại. Thật sự hắn đã sợ hết hồn, không dám khoe khoang.

Lão lâm bẩm :

- Tiểu Tà! Người dám tiến đến gần ta một bước bạn bè của người trên thuyền sẽ chết tức khắc.

Tiếng nói của Lý Tam Siêu đã mềm yếu, không còn hùng khí như trước.

Tiểu Tà rút lưỡi dao trủy thủ ra, nói :

- Người đã hạ độc người của ta trong thuyền này, nếu một người nào bị chết, lưỡi dao này không tha mạng người!

- Đúng vậy trong thuyền này có tẩm độc. Việc làm này chỉ để trả thù mà thôi. Rất tiếc...

Tiểu Tà hét lên :

- Lý Tam Siêu! Người không xứng đáng đi tìm ta báo thù!

Tuy Tiểu Tà ngoài miệng nói như vậy nhưng trong bụng rất lo lắng cho số phận mọi người.

Tiểu Linh, Tiểu Thất, A Tam và A Tứ đã từng uống qua nội đơn, chắc chắn không bao lâu sẽ tỉnh lại. Còn Tiểu Tà nhất định không thể bị nhiễm độc vì Âu Dương Bát Không đã hơn mười năm ngâm hãm vào thùng thuốc độc để dùng kim châm đả thông kinh mạch.

Dù vậy, trước mặt Tiểu Tà rất đông người trong các phái bị hại, không thể làm ngơ.

Tiểu Tà không muốn ép người, cũng không muốn quá dễ dãi, cố kéo dài thời gian để chế phục đối phương.

Lý Tam Siêu đối với Tiểu Tà thì nửa tin nửa ngờ. Nhưng hẳn là một tên xảo trá, lúc không nắm chắc thắng lợi thì không bao giờ dám đưa sinh mạng ra đùa giỡn.

Lý Tam Siêu nói :

- Dương Tiểu Tà! Đồng bọn của người đã trúng độc của ta, nếu trong ba giờ đồng hồ không được chữa trị, thuốc độc sẽ phát tác, bọn chúng mất mạng là chắc rồi. Ta thấy người tốt hơn nên buông tay chịu trói để bạn bè của người được toàn mạng.

Tiểu Tà nói :

- Ta muốn buông tay chịu trói lắm song ta nghĩ nếu ta bị mất tự do thì còn ai can thiệp vào hành động của người? Trái lại, nếu người không giải độc cho bè bạn ta thì ta chết rất oan. Trên đời này có ai khờ ngốc đến như vậy? Người ép ta sao được? Ta sẽ cùng người thí mạng.

Ngoài mặt, Tiểu Tà như muốn nhượng bộ cho Lý Tam Siêu ở thế thượng phong, mà chỉ có như vậy mới không chế được Lý Tam Siêu không làm bậy.

Quả nhiên, Lý Tam Siêu nghe nói tinh thần trở nên ổn định :

- Dương Tiểu Tà! Thì ra người chỉ muốn cứu mạng đồng bọn sao? Lão phu cam đoan nếu người buông tay chịu trói thì đồng bọn của người sẽ nhận được thuốc giải.

Tiểu Tà nói :

- Có gì bảo đảm lời nói của người? Hiện tại người chiếm được thượng phong, ta cũng không hề đỡ. Nhưng tối thiểu sinh mạng của người phải được ta giải quyết.

Người nghĩ cách đề phòng đi! Người của ta sống được ba giờ nữa thì người cũng vậy, có thể còn sớm hơn.

Bây giờ Lý Tam Siêu đã hết cách, không ngờ Tiểu Tà chơi chiêu này, thật là đã cao hơn Lý Tam Siêu một bậc. Thật xui xẻo cho hần!

Đôi bên không ai tin tưởng thời gian trôi qua rất nhanh. Lý Tam Siêu tâm trạng khẩn trương để nghĩ kế sách.

Tiểu Tà cũng thế.

Tình hình mỗi lúc một căng thẳng. Tiểu Tà thấy Tiểu Linh chưa tỉnh lại cũng nôn nóng vô cùng.

Trăng lên cao chiếu sáng khắp mọi nơi.

Sóng biển dâng cao như lòng người đang dao động, tìm cách đấu trí với địch thủ. Không ai dám bỏ cuộc...

Chỉ còn giây lát nữa thì ba giờ đồng hồ sẽ trôi qua.

Lý Tam Siêu trán đầm mồ hôi, đôi mắt có lúc trông ra cửa thuyền muốn nhảy xuống biển tẩu thoát. Nhưng Tiểu Tà đã biết trước, phóng theo hét to :

- Đứng lại!

Bàn tay Tiểu Tà đã kịp nắm chặt bả vai Lý Tam Siêu, làm cho lão phải đội ngược lại.

Tiểu Tà nói :

- Nếu người dám bước tới một bước, lưỡi đao này không tha mạng đâu.

Lý Tam Siêu quả nhiên không dám bước tới, chỉ buồn bã nói :

- Dương Tiểu Tà! Người thật không lo cho sinh mạng của đồng bọn người sao?

Tiểu Tà giả bộ rầu rĩ :

- Dù muốn lo cũng không được rồi. Hay chúng ta cùng nhảy xuống nước xem sao? Kết cuộc ta sẽ theo người ra đi.

Hắn phát hiện thuốc độc của Lý Tam Siêu không phải tầm thường, nên cố duy trì để tìm cách khác đối phó.

Lý Tam Siêu không hiểu :

- Người đi theo ta? Làm sao ta tin được lời nói đó?

Tiểu Tà nói :

- Người có thể cho ta uống thuốc độc như những người khác.

Lý Tam Siêu cười :

- Ai cũng biết người đã luyện qua tà công, không sợ một thứ chất độc nào.

Bọn chúng thì trúng độc, còn người thì không sao cả, ta làm sao hại được người đây?

Tiểu Tà suy nghĩ một hồi rồi nói :

- Cũng được! Nếu ta thấy mọi người bình an vô sự thì ta chịu trôi, sau đó người giải độc cho họ.

Lý Tam Siêu đắc ý. Lần này phần thắng lão như đã nắm trong tay, lão nói :

- Được! Chúng ta đi! Hơn ba giờ đồng hồ rồi.

Tiểu Tà lắc đầu :

- Người đi trước, ta theo sau.

Lý Tam Siêu quay thân đi vào khoang thuyền, Tiểu Tà cũng nổi gót theo sau.

Chỉ thấy mọi người ngất xỉu, còn Tiểu Linh, Tiểu Thất, A Tam và A Tứ thì trong tư thế bình thường như đang ngủ mê.

Ba mươi mấy tên thuyền phu lúc này giống như những tên hung thần, ác quỷ, đang cầm dao kề cổ những người trúng độc.

Tiểu Tà nhìn qua số thuyền phu, trong đầu nghĩ cách đối phó với sự cố đang phát sinh.

Từ khi ra giang hồ đến nay, Tiểu Tà chưa từng thất bại.

Lý Tam Siêu nhìn xung quanh chẳng có gì khác lạ, yên tâm nói :

- Bây giờ mọi người vẫn còn ở đây cả. Người hãy đưa tay chịu trời để ta xử lý.

Tiểu Tà ngoan cổ :

- Ta phải nhìn thấy thuốc giải của người trước đã.

Lý Tam Siêu lấy ra một lọ thuốc màu đỏ :

- Đây chính là thuốc giải.

Tức thì...

- A... A...!

Một tiếng hét lớn truyền lại như sấm sét, vang trời dậy đất.

Tiếng hét này làm cho con thuyền chao đảo, rung động.

Tiểu Tà thừa cơ hội, hai tay vung lên mấy đạo hào quang xẹt tới, mấy tên thuyền phu không kịp trở tay đối kháng.

Tiếp đến, Tiểu Tà bay người đến liên tục tấn công vào đám thuyền phu.

Lý Tam Siêu giật mình định chạy trốn nhưng khoang thuyền chỉ có một cửa ra, bất đắc dĩ phải động thủ đánh liều, thừa sơ hở chạy thoát.

- Hãy nạp mạng đi!

Hắn như một con hổ xuất sơn, ập đến tấn công Tiểu Tà.

Tiểu Tà nhất định cứu người. Tuy Lý Tam Siêu võ công cũng lợi hại, nhưng bọn thuyền phu đã bỏ mạng cả rồi, một mình lão rất khó đương cự.

Chỉ phút chốc, Tiểu Tà đã khống chế được Lý Tam Siêu.

“Bùng”.

Tiểu Tà tổng mạnh vào Lý Tam Siêu một chưởng như vũ bão, nhưng Lý Tam Siêu cũng không vừa, khiến Tiểu Tà bị một chưởng trúng ngay lưng té xuống.

Tuy vậy, Lý Tam Siêu thấy tình thế không khả quan mấy, vội tiếp thêm một chưởng nữa để thừa cơ tẩu thoát.

Nào ngờ, Tiểu Tà chỉ giả cách té xuống, đợi Lý Tam Siêu ra tay, liền phóng mình lên. Lý Tam Siêu kêu lên một tiếng hoảng hốt, văng lên khoang thuyền như một con ếch.

Tiểu Tà lập tức quay người, dùng dao trủy thủ phóng đúng vào mắt Lý Tam Siêu, máu vọt ra có vòi, chết ngay tại chỗ.

Tiểu Tà lập tức nhảy tới, thò tay vào người Lý Tam Siêu lấy ra ba lọ thuốc giải độc. Một lọ màu đỏ, một lọ màu tím, một lọ màu xanh.

Ba lọ thuốc khác màu, Tiểu Tà không biết lọ nào có công dụng giải độc nên phải lấy mỗi thứ một ít bỏ vào miệng nếm thử. Cuối cùng Tiểu Tà chọn lọ thuốc màu tím, bỏ vào thùng nước, múc đem cho mọi người uống.

Tiếp đến, Tiểu Tà vác xác bọn thuyền phu bỏ hết xuống biển.

Lúc Tiểu Tà làm xong việc này thì các nạn nhân ngộ độc cũng lần lượt tỉnh lại.

Tiểu Linh tỉnh dậy trước tiên.

Tiểu Tà hỏi :

- Tiểu Linh! Em không sao chứ?

Tiểu Linh thấy thân thể Tiểu Tà dính đầy máu, đoán biết vừa rồi đã xảy ra một cuộc huyết chiến trên thuyền, nên hỏi :

- Tiểu Tà! Đã xảy ra việc gì vậy?

Tiểu Tà cười :

- Chuyện xong rồi! Chúng ta đi trúng tặc thuyền. Mọi người đều bị hại nhưng anh đã giải quyết xong.

Tiểu Linh ngơ ngác :

- Tặc thuyền? Anh muốn nói thuyền này là của bọn giặc cướp?

Tiểu Tà gật :

- Đúng vậy! Lý Tam Siêu cùng với Giang Chấn Vũ liên kết để hại mạng chúng ta.

Tiểu Linh kinh ngạc :

- Lý Tam Siêu? Không phải hắn đã bỏ mạng nơi Xà Cốc trước đây rồi sao?

Tiểu Tà nói :

- Đáng lý hắn chết, nhưng nhờ có Giang Chấn Vũ cứu sống, sau đó hai tên này đã liên kết với nhau. Nhưng em đừng hỏi nữa, hãy xem giờ đây mọi người thương thế ra sao? Cũng may, bọn thuyền phu này võ công rất tầm thường, nếu không chúng ta hôm nay nguy to rồi.

Tiểu Linh gật đầu, đi xem bệnh trạng từng người.

Tiểu Tà quay sang A Tứ, nói :

- A Tứ! Chúng ta lên mé trên xem sao?

A Tứ tuân lệnh theo Tiểu Tà phóng lên cầu thang.

Tiểu Tà vừa đi vừa nói :

- Lúc này phải tra hỏi tên thuyền trưởng này rồi. Hãy bắt hắn dẫn đến mau!

A Tứ nhìn về phía đuôi thuyền, thấy tên thuyền trưởng Đồng Anh đang

đứng núp ở đó, lập tức nhảy đến bắt, lôi Đồng Anh đến trước mặt Tiểu Tà.

Tiểu Tà chỉ mặt Đồng Anh, quát :

- Thuyền trưởng! Ta với người không thù không oán, chỉ cần người cho biết mấy vấn đề, ta lập tức tha mạng.

Thấy Đồng Anh còn chần chờ, Tiểu Tà tiếp :

- Người đừng mong tên Hắc y sát thủ Giang Chấn Vũ đến cứu người. Trong vòng một tháng ta sẽ tìm hãn đế giết. Bây giờ ta là chủ thuyền. Bản thân các người như cá nằm trên thớt, làm sao bảo vệ được sinh mạng?

Câu nói này quả nhiên đã làm cho Đồng Anh sợ hãi :

- Được rồi! Ta sẽ nói hết mọi chuyện.

Tiểu Tà tươi cười, nói :

- Ta hỏi người tại sao người biết chúng ta từ Thần Tiên giang lên đường đến đảo Thần Tiên?

Đồng Anh lắc đầu :

- Ta không biết gì hết. Ta chỉ là người làm theo mệnh lệnh trừ khử các người dọc đường. Mọi chuyện khác ta không rõ.

Tiểu Tà hỏi :

- Ai ra lệnh cho người?

Đồng Anh nói :

- Ta không biết hã là ai? Mỗi lần xuất hiện chúng đều bịt mặt.

Tiểu Tà nghĩ thầm :

- Số ngu ngốc này làm sao hiểu được hành động của Hắc y sát thủ.

Nên hỏi sang việc khác :

- Lý Tam Siêu lên thuyền lúc nào?

Đồng Anh nói :

- Lúc các người đến thương lượng mượn thuyền thì hã lập tức lên thuyền.

Tiểu Tà lăm bắm :

- Nếu vậy chưa chắc hã đã biết bọn ta lên thuyền này. Các người có bao nhiêu người trên thuyền, và ở đây có bao nhiêu thuyền bị bọn Hắc y sát thủ khống chế?

Đồng Anh đáp :

- Ở đây có năm con thuyền, nhưng mấy hôm trước đã phân tán hết rồi.

Tiểu Tà chợt dạ :

- Tại sao phân tán?

Đồng Anh thành thật :

- Tôi không biết. Chúng tôi lúc nào cũng ở Thần Tiên giang đánh cá, nhưng hôm trước tiếp được mật lệnh nên một số thuyền đã rời đi nơi

khác.

Tiểu Tà suy đoán :

- Giang Chấn Vũ biết bọn ta nhất định đi thuyền đến đảo Thần Tiên nên hẳn chỉ phối thuyền khắp nơi, dù cách nào cũng không thoát khỏi bàn tay của hắn. Còn Lý Tam Siêu lại theo dõi sát hành động của chúng ta, nên chúng ta lên thuyền là lập tức hắn theo truy sát.

Đồng Anh chỉ ngồi nghe, không đáp. Tiểu Tà hỏi :

- Đồng Anh! Người biết thuyền ra đảo Thần Tiên phải dừng lại ở những nơi nào để tiếp tế đồ ăn, thức uống hay không?

Đồng Anh nói :

- Rất nhiều nơi! Nhưng tôi thì thường dừng ở hai chỗ, mà cũng không nhất định ở địa điểm đó.

Tiểu Tà trầm nghĩ :

- “Thì ra Độ Vĩnh Thiên bắt người giam ở đảo Thần Tiên cũng còn thông qua Giang Chấn Vũ, vì thế mà Độ Vĩnh Thế trước khi chết còn muốn che giấu Giang Chấn Vũ”.

Bỗng nhiên, Tiểu Tà cảm giác có gì không ổn, vội hỏi :

- Đồng Anh! Trước đây có thuyền ra đảo Thần Tiên không và vào lúc nào?

Đồng Anh đáp :

- Cách đây bốn bữa, vào lúc ban đêm, xuất phát từ Quan Đại Châu. Bây giờ có thể đã quay về rồi.

Tiểu Tà nhẩm tính, nói :

- Bốn ngày! Có thể làm được nhiều công chuyện.

Dứt lời, Tiểu Tà quay sang A Tứ, nói :

- A Tứ! Em hãy dẫn hân đến cho Tiểu Linh trị bệnh đi!

Cũng vào giờ này, Võ Đang Nhất Chánh Tử, Thái Sơn Chu Thiên Vân, Hằng Sơn Bất Cố thần ni, Thiếu Lâm Minh Độ đại sư cũng đã tỉnh dậy, chạy xuống khoang thuyền tìm gặp Tiểu Tà.

Tiểu Tà hướng về ba vị Chương môn và Minh Độ đại sư, hỏi :

- Quý vị có khỏe không?

Ba vị Chương môn và Minh Độ đại sư lúc này đã rõ sự cố xảy ra, nên chấp tay nói :

- Đa tạ Dương thiếu hiệp cứu giúp, nếu không chúng tôi đã bỏ mạng rồi!

Tiểu Tà khoát tay :

- Chúng ta cùng là người giang hồ và cùng một trách nhiệm. Nếu tôi có bị thương quý vị cũng phải cứu giúp vậy.

Minh Độ đại sư nói :

- Từ xưa có Âu Dương tiên sinh rất hào hiệp, ngày nay truyền nhân của Âu Dương tiên sinh cũng rất đạo nghĩa, thật phúc cho võ lâm thiên hạ!

Bất Cố thần ni cung tay thủ lễ :

- Đại ơn đại đức! Hằng Sơn phái chúng tôi mang ơn Dương thiếu hiệp rất sâu nặng!

Tiểu Tà cảm động nói :

- Đa tạ! Tôi là Dương Tiểu Tà, còn ít tuổi, kém lễ nghĩa, còn quý vị là danh môn chánh phái, tiền bối võ lâm, xin chớ nặng lời tôn kính!

Câu nói khiêm tốn của Tiểu Tà đã làm cho Chương môn các phái càng thêm thương mến.

Tiểu Tà tiếp :

- Chuyện trong đêm nay chỉ là bọn Hắc y sứ giả đùa giỡn thôi. Ngày mai chúng ta đến đảo Thần Tiên có thể còn nhiều rắc rối nữa.

Chu Thiên Vân hỏi :

- Dương thiếu hiệp! Lời nói vừa rồi có lẽ thiếu hiệp muốn nói bọn chúng sẽ thoát ra chống giữ đảo Thần Tiên?

Tiểu Tà gật đầu :

- Phải! Tôi nghĩ đây chỉ là chuyện của Thần Võ môn, không ngờ lại có liên quan đến Hắc y sát thủ. Bọn chúng ra đảo được bốn ngày, có thể đã dời con tin đến một nơi khác.

Nhất Chánh Tử hỏi :

- Như vậy con tin có nguy hiểm gì không?

Tiểu Tà nói :

- Theo tôi nghĩ thì không có gì nguy hiểm, bởi vì họ đã bị khống chế như

những phế nhân. Bản thân họ thì không còn tác dụng, nhưng đối với các môn phái thì rất quan trọng. Chính vì vậy mà bọn Hắc y sứ giả phải chủ trương đem giấu nơi khác.

Minh Độ đại sư hỏi :

- Việc con tin thì không có vấn đề, nhưng tình hình này chúng nó có thể dẫn con tin vào đất liền không?

Tiểu Tà lắc đầu :

- Việc đó khó xảy ra vì chúng phải dẫn đến vài chục người vào đất liền, tất nhiên sẽ bại lộ. Tôi nghĩ bọn chúng sẽ tìm một tiểu đảo khác để cất giấu, vì nơi đó có rất nhiều tiểu đảo. Chúng ta sẽ rất khó khăn trong việc tìm kiếm này.

Bất Cố thần ni lo lắng :

- Chúng ta không có người nào biết được địa điểm, nếu đánh chiếm đảo thì mất rất nhiều thời gian, mà con tin lâu ngày gặp nhiều gian khổ.

Tiểu Tà trấn an :

- Có một người biết.

Chu Thiên Vân hỏi :

- Dương thiếu hiệp muốn nói đến thuyền trưởng Đồng Anh?

Tiểu Tà gật đầu :

- Chính hắn! Hắn ở trên biển đã mấy mươi năm, mọi ngõ ngách hắn đều thông thuộc.

Minh Độ đại sư hỏi :

- Nếu nó không chịu hợp tác thì sao?

Tiêu Tà cười :

- Nếu vậy tôi phải tự mình xuống nước đi tìm rồi.

Chu Thiên Vân thắc mắc :

- Tại trong nước làm sao tìm được đây?

Tiểu Tà nói :

- Cách thì có nhưng trước hết chúng ta nghiên cứu hành động của bọn chúng, sau đó mới đuổi theo.

Gió lộng trên mũi thuyền, tà áo mọi người phất phơ, ai nấy cũng trầm tư suy nghĩ, mong sớm tìm ra cách đối phó.

Không lâu, A Tứ chạy đến, theo sau có Đồng Anh. Tiểu Tà nói :

- Đồng Anh! Người thị sát phương hướng hình như chạy chệch đường ra đảo?

Đồng Anh cười tự tin :

- Ta làm nghề hàng hải mấy chục năm, nếu không giỏi thì đã bỏ xác trên biển lâu rồi.

Bây giờ trời sáng, mọi người ai nấy đều đã tỉnh táo trước bình minh.

Trước mặt mọi người là đảo Thần Tiên. Tiểu Tà nghiêng đầu suy nghĩ hồi lâu, hình như suy tính kế hoạch khi đặt chân lên đảo.

Ai cũng dõi mắt lên đảo để quan sát. Họ đã từng nghe tiếng đảo Thần Tiên là một nơi kỳ quan, nay tận mắt họ trông thấy và sắp đặt chân lên.

Nhưng họ có chút thất vọng vì đảo Thần Tiên và những tiểu đảo khác không khác gì hơn. Sự khác biệt chỉ có cây cối và loại thảo mộc nhiều hơn một chút.

Tiểu Linh nghi ngờ hỏi Tiểu Tà :

- Đảo Thần Tiên này giống như hoang đảo, một bóng người cũng không có.

Như vậy chúng ta đi sai hướng rồi chẳng?

Tiểu Tà lắc đầu :

- Không thể sai! Chính là nơi này. Nhưng ta cũng cảm giác kỳ lạ. Không lẽ bọn chúng đã dời con tin đi hết rồi sao?

Nhất Chánh Tử lên tiếng :

- Tiểu đảo này chung quanh toàn đá, sóng biển lớn như vậy tàu thuyền làm sao vào được đây?

Đồng Anh giải thích :

- Thật ra trước kia không có đường vào nhưng sau này người trên đảo dùng rất nhiều nhân lực mới mở được một con đường vào ít nguy hiểm.

Thuyền rẽ sang trái, Tiểu Tà nói :

- Đồng Anh! Người dẫn đường!

Thuyền vừa cập đảo, Tiểu Tà đã nhận ra làng xóm trên đảo, nơi hắn từng đặt chân lên lần đầu.

Thuyền bị sóng dội ầm ầm, làm cho mọi người muốn ói mửa.

Trên đảo không một bóng người, các doanh trại xưa kia hầu như dỡ bỏ.

Tiểu Linh thấy vậy thất vọng nói :

- Bọn chúng bỏ chạy cả rồi.

Tiểu Tà nói :

- Bọn chúng bỏ chạy không lâu, vết tích tàn phá nơi đây còn mới.

Nhất Chánh Tử thở ra một hơi, nói :

- Dương thiếu hiệp đoán không sai! Có cần lên đảo xem không?

Tiểu Tà gật đầu :

- Chúng ta lên đảo mấy người được rồi.

Dứt lời, Tiểu Tà thi triển công phu “Phi Phụng Thủ Lâm” và “Trường Hồn Quán Nhật” thân hình như luồng hào quang phóng lên bờ.

Lập tức, mấy bóng người phóng theo. Đó là Tiểu Thất, A Tam, A Tứ, Tiểu Linh, Nhất Chánh Tử, Chu Thiên Vân, Bất Cố thần ni và Minh Độ đại sư.

Đảo Thần Tiên ba mặt bao quanh là doanh trại nay bỏ trống, gai cỏ um tùm.

Cảnh này đối với Tiểu Tà không lạ.

Tiểu Tà phân chia mọi người đi lùng xét khắp nơi, kết quả các doanh trại tuy bị đập phá, nhưng những đồ dùng còn lại không ít. Di vật của những con tin rơi vãi khắp nơi.

Tiểu Linh hỏi :

- Nơi này nghĩa phụ em đã ở sao?

Tiểu Tà nói :

- Không sai! Nhưng ông ta còn sống rất khỏe.

Tiểu Linh đau buồn nói :

- Chúng ta mau tìm cách giải cứu nạn nhân đi!

Tiểu Tà trở lại đường cũ. Mọi người chạy theo, vẻ thất vọng không ít.

Tiểu Tà hướng về Minh Độ đại sư, nói :

- Đại sư! Tôi đoán bọn chúng vừa đi khỏi nơi đây không lâu. Vườn cải còn xanh, có dấu chân người mới dẫm qua. Gió biển rất lớn, nếu qua thời gian lâu thì dấu tích sẽ bị xóa đi.

Minh Độ đại sư gật gù :

- Dương thiếu hiệp nói không sai!

Tiểu Tà cười :

- Vậy thì đúng rồi! Chúng ta lúc mới đến thấy bờ biển và bãi cát không bình thường, nhiều dấu chân còn in lại chưa bị xóa đi. Như vậy bọn chúng dời đi cách đây không lâu.

Minh Độ đại sư hỏi :

- Thời gian bọn chúng dời đi khoảng bao lâu?

Tiểu Tà đáp :

- Từ một đến hai ngày mà thôi.

Minh Độ đại sư nói :

- Quả nhiên như vậy. Dương thiếu hiệp thật sáng trí hơn người!

Tiểu Tà nói :

- Đại sư quá khen rồi! Kinh qua nhiều nên hiểu biết nhiều mà thôi.

Nhất Chánh Tử hỏi :

- Còn nguyên nhân thứ hai, thiếu hiệp giải thích làm sao đây?

Tiểu Tà nói :

- Vấn đề thứ hai có đơn giản hơn, chỉ cần để ý sẽ thấy ngay. Lúc nãy tại vườn cải tôi phát hiện lá cải còn ướt, như vậy chứng tỏ cải mới được tưới không lâu.

Mọi người nghe Tiểu Tà nói rất thần phục. Tiểu Linh giục :

- Tiểu Tà! Chúng ta đừng chậm trễ nữa! Mau nghĩ cách cứu người đi!

Tiểu Tà kêu lên :

- Đừng lo lắng! Anh đi mà!

Tiếng nói vừa dứt, Tiểu Tà đã nhảy lên thuyền, hỏi :

- Đồng Anh! Người có biết mấy hôm trước có bao nhiêu thuyền ra đảo Thần Tiên không?

Đồng Anh nói :

- Tôi không rõ lắm. Có thể nơi khác cũng có tàu thuyền đi đến đảo Thần Tiên. Nếu mà có tàu thuyền thì nơi nào ra đảo Thần Tiên chẳng được. Suy đoán e không chính xác.

Tiểu Tà suy nghĩ một lúc, nói :

- Như vậy nơi lân cận đây có tiểu đảo nào cách đây nửa ngày không?

Đồng Anh gật :

- Có ba nơi. Một là Đông phương, một là Tây Nam phương, một tại Đông bắc về hướng Bắc. Chúng ta bây giờ muốn hướng về hải đảo nào?

Tiểu Tà suy nghĩ :

- Bọn chúng nếu muốn đổi chỗ nhất định không đi về Tây Nam phương mà sẽ đi xa hơn. Có thể là Đông bắc phương. Vậy thì chạy về hướng Bắc đi!

Đồng Anh nói :

- Được!

Lập tức tay lái Đồng Anh chuyển về hướng Bắc.

Quyết định như vậy vì Tiểu Tà nghĩ rằng hướng Đông bắc có Vô Danh

đảo của Thần Võ môn giam cầm các con tin. Mỗi lần giam cầm các nạn nhân phải thông qua nơi đó rồi mới chuyển qua Thần Tiên đảo.

Tiểu Linh hỏi :

- Nếu chúng có ba con thuyền đi ba nơi thì chúng ta giải quyết sao đây?

Tiểu Tà rất tự tin nói :

- Không sao! Bây giờ chúng ta chia thành bốn hướng, lấy Thần Tiên đảo làm trung tâm. Từ đất liền đến phương hướng nào không cần đếm xỉa tới. Đảo Thần Tiên hướng Nam là Vô Danh đảo, nó là đích cuối cùng chúng ta truy đuổi.

Mọi người nghe Tiểu Tà phân tích rất khâm phục. Nếu như người khác thì đã rối loạn trước mê trận rồi.

Chu Thiên Vân bây giờ mới hiểu ra :

- Thì ra Dương thiếu hiệp nói đến cuộc truy đuổi trên biển chính là ở nguyên nhân này. Lão phu rất khâm phục, khâm phục!

Bạn đang đọc truyện *Tục Tiểu Tà Thần* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 8: Giang hồ dậy sóng

Tiểu Tà nhắc nhở :

- Chuyện không được chậm trễ, chúng ta phải đi trước một bước. Mọi người cứ thẳng hướng Đông bắc. Nếu một ngày sau, các người chưa phát hiện được dấu tích gì, đồng thời ta cũng chưa về, thì các người cứ chờ đợi ở đó.

Minh Độ đại sư nói :

- Dương thiếu hiệp cứ an tâm! Chúng tôi biết lo liệu lấy.

Tiểu Tà nói :

- Nếu vậy ta xin đi trước!

Dứt lời, Tiểu Tà giống như con linh xà, bơi lặn dưới nước không một tiếng động, phút chốc đã đi xa.

Tiểu Tà xuống nước như trở về quê hương thủy công của hãn. Thủy công của Tiểu Tà đã mang danh là Thiên hạ vô địch. Hãn bơi với tốc độ so với con thuyền còn nhanh hơn gấp ba lần, nên lữ cá dưới biển khó mà so tài với hãn.

Chỉ một giờ sau, Tiểu Tà đã phát hiện một tiểu đảo. Hòn đảo này núi đá rất nhiều, xung quanh đều có đá dựng lờm chờm. Tiểu Tà không bỏ qua cơ hội, lập tức tiến lên đảo, dò xét từng chút.

Không bao lâu, hãn đã tỏ ra thất vọng, chạy ngược về phía bãi biển. Nhưng hãn chợt phát hiện một tấm ván, chứng tỏ trên đảo từng có người. Tiểu Tà vui mừng cười lên, biết rằng có một số người chạy về Đông

phương đã để lại di vật.

Hắn hít một hơi, nhảy ngay xuống biển, nhắm hướng Đông bơi đi. Kết cuộc, Tiểu Tà tìm được sáu tiểu đảo nhưng chưa có dấu vết gì mới. Cảm giác chưa thất vọng, Tiểu Tà tiếp tục dò theo đường biển.

Hắn rất thông minh, đợi đêm đến lần mò vào một tiểu đảo, đưa mắt quan sát chung quanh. Bỗng nhiên... Một giọng cười phá ra...

- Ha... ha...!

Chỉ thấy không xa xuất hiện một luồng bóng đen, giống như chân trời không sao. Nhưng hiện tượng này đối với Tiểu Tà đủ chứng tỏ điều gì rồi. Tiểu Tà vui miệng huýt sáo, nhảy xuống biển, bơi tiếp về phía có luồng bóng đen.

Hai giờ trôi qua, trước mặt Tiểu Tà nổi lên một ánh lửa, mỗi lúc một to hơn, và tiếng ồn ào từ ánh lửa đó truyền đến. Cuối cùng, Tiểu Tà trông rõ một con thuyền và những người trên đảo.

Bơi lần tới, Tiểu Tà thấy có đến ba con thuyền, trong bụng nghĩ thầm :

- “Ta có nên đục thuyền bọn này không nhỉ?”

Sau cùng, Tiểu Tà quyết định bảo tồn số thuyền này, vì cho rằng số người xấu chỉ là một ít những người cầm đầu, còn đa số là kẻ vô tội.

Tiểu Tà tiến đến gần, dùng phi đao kề vào cổ một tên, nói :

- Huynh đệ! Đừng sợ hãi! Chỉ cần người chịu hợp tác, bảo đảm người sống mãi trên đời này.

Người canh gác quá sợ hãi, nói nhanh :

- Đừng giết tôi! Người muốn gì tôi sẽ nói hết.

Tiểu Tà hài lòng nói :

- Rất tốt! Ta hỏi người tại sao phải dọn đến nơi đây?

Người canh gác nói :

- Bốn hôm trước chúng tôi đón được ba con thuyền có ba vị chưởng quan điều động chúng tôi phải dời ra đây.

Tiểu Tà hỏi :

- Những người đó còn ở lại đây không?

Tên canh gác đáp :

- Vẫn còn ở đây.

Tiểu Tà nghe nói, yên tâm hỏi :

- Chúng bay cai quản con tin, vậy họ đang ở đâu?

Tên canh gác chỉ tay :

- Tại hang núi mé trong.

Tiểu Tà hỏi tiếp :

- Nơi đó có bao nhiêu người canh gác?

Tên canh gác nói :

- Khoảng hai mươi tên.

Tiểu Tà lại hỏi :

- Các người chỉ tạm dừng chân nơi đây hay ở lại lâu dài?

Tên canh gác lắc đầu :

- Điều đó tôi không được biết.

Tiểu Tà vui vẻ nói :

- Được! Người hợp tác rất tốt. Bây giờ người cứ tiếp tục canh gác, xem như không có xảy ra sự cố này.

Tên canh gác run giọng :

- Tôi hiểu rồi!

Tiểu Tà thâm hồi phi đao, hướng về hoang đảo phía trong chạy đi.

Tên canh gác từ này đến giờ giống như kẻ mất hồn, tim đập thình thịch.

- Một... hai... ba... bốn...

Tiểu Tà đếm được mười tám tên. Nếu một lúc mà thu phục cả bọn này e rằng xảy ra biến động, nên tìm cách ướm thử.

Hắn lượm một viên sỏi ném vào chỗ đối phương đang đứng.

“Bịch”

Hòn sỏi trúng ngay một tên Hắc y sát thủ, lập tức hắn chạy đi.

Nhanh như chớp, Tiểu Tà phóng người ra, bằng một động tác nhanh gọn,

song chưởng tung ra, tên Hắc y sát thủ ngã gục trước ngọn phi đao.

Tiểu Tà lập tức thay đổi y phục, lấy quần áo của tên Hắc y sát thủ mặc vào chạy trở về chỗ cũ. Động tác rất nhanh đến nỗi không ai có thể ngờ được.

Một tên Hắc y sát thủ chạy đến, Tiểu Tà chỉ quơ tay một cái mũi phi đao đã găm ngay tại cổ, hắn chết không kịp la một tiếng. Tiểu Tà bắt tên này để dựa vào một tảng đá phía sau một gốc cây, không để ai phát hiện.

Cứ như vậy mà làm. Chẳng bao lâu mười một tên Hắc y đã nộp mạng dưới ngọn phi đao của Tiểu Tà. Vì quá khoan khoái, Tiểu Tà đột nhiên cười lớn lên :

- Ha... ha!..

Đến lúc chợt nhớ lại thì không kịp dừng.

Một tên Hắc y chạy tới hỏi :

- Phó bang! Người cười gì vậy?

Tiểu Tà nhìn tên Hắc y, nghĩ thầm :

- “Mẹ kiếp! Trong hoàn cảnh này tại sao ta lại cười được nhỉ?”

Tuy vậy, Tiểu Tà vẫn không nao núng, vì bọn Hắc y chỉ còn lại bảy người.

Hắn hướng vào tên cầm đầu Hắc y, nói :

- Người...

Rất nhanh chóng, Tiểu Tà bước đến.

Trong nháy mắt, ngọn phi đao trong tay Tiểu Tà đã chẻ thẳng người tên Hắc y từ trên xuống dưới.

Cũng may, số Hắc y sát thủ ở đây toàn là bị cắt lưỡi, nếu không hành động của Tiểu Tà đã bị bại lộ rồi.

Sáu tên Hắc y sát thủ còn lại chia nhau liên thủ vây đánh Tiểu Tà. Tiểu Tà quyết định phải cấp tốc hạ nhanh bọn này mới mong đạt kết quả.

Tay Tiểu Tà vung lia lịa ngọn phi đao như những con linh xà, nháy mắt đã giết chết hai tên Hắc y sát thủ. Thân mình lạnh lẽo, kết hợp với thủ pháp ném phi đao, làm cho đối thủ không kịp trở tay. Chúng lần lượt bỏ mạng dưới những đường phi đao của Tiểu Tà.

Tuy bên ngoài hỗn chiến như vậy, nhưng bên trong các con tin bị cầm giữ vẫn không hề hay biết. Mỗi người đang theo dõi một cảm giác xa xôi.

Người thứ nhất Tiểu Tà muốn kiếm là Chu Lăng, nên sau khi đánh tan bọn Hắc y, Tiểu Tà xông vào tìm liền thấy Chu Lăng, lão già chần heo đang ngủ khì ở một góc hang đá.

Tiểu Tà gọi lớn :

- Lão ăn mày! Có Tiểu Tà tới đây rồi. Lần trước ta ra đây giải cứu lão nhưng bị chúng giả mạo. Hôm nay lão có thật là Chu Lăng không?

Chu Lăng nhìn Tiểu Tà một lúc, nói :

- Người là...

Tiểu Tà bị hỏi, nhớ ra bản thân mình đang bị mặt, nên nói :

- Là con, Dương Tiểu Tà!

Chu Lăng như nhớ lại, bỗng kêu lên :

- Dương Tiểu Tà! Đã lâu không gặp.

Ai nấy mở mắt thật to, cảm giác như không phải là sự thật.

Tiểu Tà sợ mọi người la to, đưa tay lên miệng nuốt một tiếng, nói :

- Đừng lên tiếng! Tôi sẽ khôi phục công lực cho các người.

Tiểu Tà biết thời gian không còn nhiều, nên nhanh chóng dùng kim châm độ huyết và phục hồi công lực cho Chu Lăng.

Tiểu Tà đã từng uống qua “Cửu linh chi” nên công lực rất thâm hậu, nhanh chóng truyền nội công cho Chu Lăng. Chẳng bao lâu, Chu Lăng hoàn toàn bình phục, vui mừng đến trào nước mắt, nói :

- Dương Tiểu Tà đây sao?

Tiểu Tà nói :

- Đến lượt người khác!

Tiếp đến là Thiên Trì lão nhân, Tinh.... Tử, Vĩ Diệt Huyền, Quan Ngạo Thiên... Không đầy ba tiếng đồng hồ, Tiểu Tà đã khôi phục công lực cho mười mấy người.

Cũng tại giờ này, một bọn Hắc y khác đến đổi phiên gác. Bọn chúng thấy vậy nhanh chóng rút trường đao bao vây hoang đảo. Tiểu Tà rất an tâm vì thấy con tin công lực đã hồi phục nên không để ý đối phó với bọn Hắc y sát thủ mà chỉ cười ngạo nghễ, nói :

- Các người hãy chấm dứt vai trò Hắc y sát thủ này đi! Các người nên tìm đường trốn chạy, vì công lực các con tin đã được phục hồi. Nếu không sợ chết các người cứ thử tiến lên.

Chu Lăng vũ động đôi tay, chạy tới, đặc ý nói :

- Mẹ kiếp! Lão già này ở không mười mấy năm, thử xem hôm nay công lực có thay đổi chút gì không?

Một tên Hắc y sát thủ vẫy tay :

- Lên!

Dứt tiếng, đã có mấy tên Hắc y sát thủ giáp chiến với Chu Lăng. Chu Lăng bị mười mấy năm giam cầm khổ sở, nay có ý giải sầu. Thân mình lão giống như một con đại bàng tấn công vào bọn Hắc y sát thủ.

Rõ ràng võ công của Cái bang quả nhiên siêu việt.

Mấy con tin Chưởng môn còn lại cũng không chịu thua, cùng một lúc xông tới tấn công bọn Hắc y. Mỗi người đưa ra một chiêu khiến bọn Hắc y sát thủ không sao chịu nổi. Chỉ loáng mắt bọn này đã bị hạ.

Mấy tên Hắc y còn lại sợ hãi, không dám tiến thêm một bước. Bỗng nhiên một tiếng cười từ trên không vang tới. Trước mắt Chu Lăng đã đáp xuống hai bóng người, cùng với một lão tóc bạc “Độc thủ”.

Tiếng cười vừa phát ra chính là của lão tóc bạc “Độc thủ” này.

Tiểu Tà nhìn thấy, nói :

- Ta cứ tưởng ai, thì ra là Ó Trảo Nhân Ma Ngự Kiếm Sầu!

Chu Lăng nghe đến Ngự Kiếm Sầu, một tên trong bọn Cửu Ma Chi

Nhất, cũng giật mình, nói :

- Ngụy Kiếm Sầu! Ta với người không thù oán, nhưng hôm nay ta phải đòi lại công đạo võ lâm. Ta với người thí mạng xem sao?

Ngụy Kiếm Sầu cười ngạo :

- Chu Lăng! Người tưởng người được hồi phục công lực là ta sợ người sao? Hôm nay trong các người, không ai thoát khỏi nơi đây được đâu.

Chu Lăng cả giận :

- Câm miệng!

Song chưởng của Chu Lăng vung lên, đánh ngay về phía Ngụy Kiếm Sầu, cố tình dùng một chiêu giết ngay tên ác ma.

Nhưng sau lưng Ngụy Kiếm Sầu đã xuất hiện hai cao thủ Hắc y phóng tới đỡ.

Tiếp theo một trên một dưới phản công Chu Lăng.

Chu Lăng không ngờ hai tên Hắc y hỗ trợ Ngụy Kiếm Sầu võ công lại cao siêu như vậy, nhưng bản thân lão nhờ mới nhận được công lực của Tiểu Tà, phát huy với “Giáng Long thập bát chưởng” liên tục đưa ra, làm cho hai tên Hắc y sát thủ phải khó khăn lắm mới đỡ nổi, thậm chí phải thối lui.

Lần này Chu Lăng tập trung nội lực đánh ra, hai tên Hắc y hộ vệ liên tục bị thối lui bảy tám bước. Nhưng chúng chỉ nhượng bộ hai chiêu, rồi lại trở về nguyên vị.

Chu Lăng sợ hãi. Lão không thể tin với hai chiêu này không hạ nổi địch thủ, thậm chí địch thủ còn ngang nhiên tấn thủ. Chuyện xảy ra như vậy

khiến lão phải suy nghĩ.

Tiểu Tà kêu lên :

- Chúng nó luyện phép “Tử Thi ma công” không máu, không hồn, không ăn cơm, chỉ uống thuốc mà sống. Không dễ gì đối phó.

Ngụy Kiếm Sầu đặc ý, nói :

- Tiểu quý! Người còn biết gì về công lực lợi hại của Hắc y sát thủ nữa không?

Tiểu Tà cười :

- Lão quý! Người chờ một chút, ta muốn nói chuyện với bọn bộ hạ của người! Người hãy đứng sang một bên có được không?

Ngụy Kiếm Sầu lớn lối :

- Có gì mà không dám? Ta để cho người trước khi chết được nói lời trần trối.

Tiểu Tà gật đầu :

- Được rồi! Các vị thuộc hạ Thần Võ môn! Hiện nay Thần Võ môn đã bị ta hủy diệt rồi, các vị không cần nghe lệnh bọn Hắc y sát thủ mà bỏ mạng vô ích. Ta trước tiên đối phó với Ngụy Kiếm Sầu, sau đó sẽ thu nhận các người trở về chánh nghĩa.

Nói câu này Tiểu Tà đã chia rẽ bọn thuộc hạ Thần Võ môn với bọn Hắc y sát thủ cho nên bọn thuộc hạ Thần Võ môn âm thầm chờ đợi kết quả cuộc chiến, ai thắng sẽ hùa theo.

Ngụy Kiếm Sầu hét to :

- Dương Tiểu Tà! Chuyện người muốn nói đã nói hết rồi. Hãy chuẩn bị chịu chết đi.

Tiểu Tà quay về phía các Chương môn con tin, hô :

- Các vị Chương môn! Tiến lên!

Chu Lăng và vài ba Chương môn đồng tiến lên, chỉ để lại mấy người chưa phục hồi công lực. Toàn lực lượng họ được mười mấy người, cùng một lúc thi triển công phu nhằm vào bọn Hắc y sát thủ công đến.

Trong nháy mắt, bóng kiếm lượn qua, lóe sáng đầy trời, phong quang biến đổi. Hai bên giao chiến rất dữ dội.

Thời gian trôi qua, Tiểu Tà hạ được hai tên Hắc y sát thủ Tây Vực võ công rất cao, công lực uyên thâm, Tiểu Tà nhất định phải giết chúng để đền lại tội ác. Còn lại mấy tên kia, xem ra võ công tầm thường, hình như chỉ hành động vì bức xúc trong cuộc sống.

Trong giao tranh, Tiểu Tà cố ý xử lý nhanh chóng xác chết của những Hắc y này, không biết với dụng ý gì. Phi đao của Tiểu Tà liên tục xé trên đùi trái của hai xác chết Hắc y. Lợi dụng cơ hội này, một tên Hắc y đã dùng dao chém trúng lưng Tiểu Tà, rạch một đường dài hơn bảy tấc, khiến Tiểu Tà đau thấu xương.

Tiểu Tà cắn răng nhịn đau, hét to :

- Giết!

Phi đao tiếp tục phóng vào tên Hắc y, chặt làm ba khúc.

Tiểu Tà thở ra một hơi dài, chân bước liễng xiễng, muốn ngã xuống đất.

Bây giờ còn lại mấy tên Hắc y sát thủ hợp lực với Ngụy Kiếm Sầu, tiếp tục giao tranh.

Thế cuộc rất chênh lệch. Ngay bản thân Ngụy Kiếm Sầu lúc này đã cắt hết một cánh tay, mà phải đối phó với một loạt Chưởng môn cao thủ, dù cho là “Ó Trảo Thần Ma” lợi hại đến đâu cũng không thể duy trì nổi cuộc chiến.

Bỗng nghe :

- Bùng!

Một tiếng kêu tiếp theo, Ngụy Kiếm Sầu miệng rỉ máu tươi, té ngã xuống đất.

Tiểu Tà thấy kẻ địch nguy hiểm đã bị hạ, quay sang bọn thuộc hạ Thần Võ môn, nói :

- Các người được giải thoát rồi, Bây giờ các người có thể an tâm ngủ một giấc, không cần gác nữa.

Bọn thuộc hạ Hắc y thấy những kẻ đầu não đã bị trừ khử, nên cũng không dám hợp công, từ từ rút lui hết.

Tiểu Tà thấy thái độ bọn chúng như vậy cũng an tâm, chạy đến trước mặt Chu Lăng, hồ hởi nói :

- Lão ăn mày thật là giỏi à!

Chu Lăng vỗ vai Tiểu Tà, nói :

- Tiểu huynh đệ! Cũng may là có người.

Hai người tâm đắc, ôm nhau cười rất lớn.

Hôm sau trời vừa hừng sáng Tiểu Tà đã thức dậy, lên núi lượm một số củi khô chất thành đống rồi đốt lửa, khói trắng bay ngất trời, cốt làm hiệu cho thuyền biết đường cập đến.

Không lâu, các vị Chương môn đã thức dậy, Tiểu Tà vội giơ tay reo vui :

- Các vị lão tiền bối đã tỉnh dậy rồi!

Chương môn Cái bang Chu Lăng tinh thần rất sảng khoái, nói :

- Đa tạ tiểu huynh đệ giúp đỡ, nếu không giờ đây chúng ta không biết ra sao nữa!

Tiểu Tà cười nói :

- Xin quý vị đừng khách sáo. Quý vị muốn ở lại đảo sinh sống hay muốn trở về với môn phái mình để khôi phục võ lâm?

Các Chương môn đều nói :

- Có Dương thiếu hiệp xuất giang hồ thì chúng tôi còn e ngại gì mà không trở về khôi phục môn phái?

Lúc đến đây Tiểu Tà đã cố ý giữ lại ba con thuyền tại bến, nên lúc này mọi người liền sử dụng để trở về đất liền.

Chỉ còn Khiên Nguyên đại sư, Võ Đang, Thái Sơn, Quân Sơn thì còn bận rộn, lo chôn cất một số xác chết của bọn Hắc y trên đảo nên chưa kịp xuống thuyền.

Giữa lúc đó, Tiểu Tà nhìn xa xa có một bóng thuyền lơ lờ trên mặt biển, lập tức vận nội công, hú lên một tiếng lớn.

Tiếng hú được đáp lại từ xa.

Tiểu Tà đặc ý nói :

- Người trên thuyền đã đáp lời rồi.

Thuyền từ từ chạy đến và tấp vào mé đảo.

Có tiếng nói :

- Tiểu Tà bang chủ sao rồi? Xin mời xuống thuyền hết!

Đó là tiếng nói của Tiểu linh.

Tiểu Tà mừng rỡ, đáp vội :

- Tiểu Linh! Cha của em ở đây.

Tiểu Linh vội nhảy xuống thuyền, hỏi :

- Tiểu Tà! Cha nuôi của em?

Nói chưa hết câu, nước mắt đã chảy dài.

Tiểu Tà gạt đầu, ra vẻ thống khổ, bản tánh của hắn hay diễn cợt, khoái chọc ghẹo Tiểu Linh, song gương mặt chẳng để lộ chút gì dối trá.

Tiểu Linh hỏi :

- Tiểu Tà! Cha em giờ này đang ở đâu?

Càng hỏi nước mắt Tiểu Linh càng tuôn như mưa.

Tiểu Tà không nỡ đùa cợt nữa, dẫn Tiểu Linh chạy nhanh về hướng Chu

Lăng.

Tiểu Linh đôi mắt sững sờ, kêu :

- Cha!

Chu Lăng căn nhắc :

- Làm gì ồn ào thế? Sao không cho ta ngủ một chút?

Vừa nói, Chu Lăng vừa ngồi dậy.

Tiểu Tà và Chu Lăng bốn mắt nhìn nhau tỏ ý muốn ghẹo Tiểu Linh.

Tiểu Linh đôi mắt mở to, giật mình nói :

- Cha! Tại sao cha lạnh nhạt với con gái?

Chu Lăng cố làm ra vẻ lạnh lùng :

- Con gái?

Tiểu Linh ngơ ngác quay sang Tiểu Tà dùng tay đánh thùm thụp.

Tiểu Tà làm bộ né tránh, thối lui lại, cười ha hả.

Chu Lăng can :

- Con gái à? Thôi bỏ đi! Ai bảo con không mang rượu thịt đến đây cho cha.

Ông ta âu yếm vỗ đầu Tiểu Linh, nói :

- Không ngờ con gái ta hôm nay hiền và xinh đẹp quá. Kỳ này Tiểu Tà

chết chắc rồi.

Tiểu Linh mắc cỡ, chu miệng nói :

- Cha! Con rất nhớ cha, không ngờ cha còn giả bộ gạt con.

Tiểu Tà xen vào :

- Tiểu Linh! Anh đã bảo em đừng khóc mà, anh đã đến cứu làm sao lão ăn mày gặp chuyện không hay được.

Tiểu Linh háy mắt nói :

- Biết như vậy sao anh còn chọc ghẹo người ta!

Chu Lăng xua tay :

- Thôi! Được rồi con gái! Đừng cãi vã với Tiểu Tà nữa! Chẳng qua trong lúc con mừng vui, Tiểu Tà cũng góp vui mà thôi. Hàn Trúc có mạnh khỏe không?

Tiểu Linh nũng nịu :

- Thừa cha, Hàn huynh vẫn mạnh khỏe và rất nhớ cha. Bây giờ cha trở về, Hàn huynh nhất định rất vui mừng.

Chu Lăng thở một hơi dài :

- Gần hai mươi năm qua Hàn Trúc chắc chắn chịu nhiều khổ cực với môn phái. Tiểu Linh, hãy lại đây cho cha xem con gái cha thế nào?

Tiểu Linh nhanh chóng vui vẻ trở lại. Nhưng Chu Lăng cứ chăm chú nhìn nàng, làm Tiểu Linh ngạc nhiên, hỏi :

- Tại sao cha lại nhìn con như vậy?

Chu Lăng cười :

- Con gái của ta nay lớn khôn, xinh đẹp như vậy, làm sao cha không chú ý?

Có lẽ nay mai người ta rước đi, cha không còn nhìn được nữa.

Tiểu Tà nhanh nhẩu nói :

- Lão ăn mày cứ yên tâm! Con gái của lão ngoài tôi ra không ai dám cưới đâu. Rất tiếc nàng chưa chịu gieo cầu để kén phò mã.

Chu Lăng lo lắng hỏi Tiểu Linh :

- Có chuyện gì không ổn sao?

Tiểu Linh phụng phịu :

- Cha! Đừng nghe Tiểu Tà nói bậy!

Tiểu Tà giễu :

- Nếu em đồng ý chịu gieo cầu kén phò mã thì anh gấp rút đi loan báo cho mọi người biết.

Tiểu Linh e thẹn, mặt đỏ lên.

Chu Lăng xí xóa :

- Thôi được rồi! Đợi ta trở về Cái bang thì sẽ tính mọi việc. Nơi đây liên mọi người đang chờ chúng ta đó.

Dứt lời, mọi người cùng cất bước xuống thuyền.

Mọi người đã đủ mặt, thuyền từ từ rời bến.

Ba ngày sau, Thiếu Lâm tự đánh lên hai bốn tiếng chuông. Đây là lần thứ hai Thiếu Lâm báo tin. Lần trước là báo tin nguy cơ, lần này là báo tin lành.

Tiểu Tà và đồng bọn đến Thái Hồ để ăn uống.

A Tứ hỏi :

- Tiểu Tà bang chủ! Anh muốn đến đây làm gì?

Tiểu Tà nói :

- Đương nhiên phải có chuyện làm. Không phải người đã cho ta biết Giang Chấn Vũ đang lén lút tại vùng lân cận Thái Hồ sao? Đêm nay ta phải bắt hắn giết đi.

A Tứ nói :

- Nhưng Thái Hồ bao la, làm sao tìm được hắn?

Tiểu Tà dứt khoát :

- Chúng ta cứ đến nơi hắn ở để chờ. Biết đâu tại đó chúng ta sẽ tìm ra đôi chút manh mối.

Lúc này chợt có hai tên đại hán bước vào, ngồi vào bàn kế cận.

Tên đại hán áo tím nói :

- Lão nhị! Chúng ta tuy không phải danh môn chánh phái nhưng sống

đến nay chưa bị ai đoạt mạng thì cũng là vui rồi. Anh có nghe chuyện Bang chủ Cái bang không?

Câu nói này làm cho Tiểu Tà và A Tứ rất chú ý, cả hai liếc mắt nhìn hai gã đại hán, cố ý dò xét.

Tiểu Linh thoáng nghe hai người này đề cập đến Cái bang nên cũng để tâm lắng nghe câu chuyện của họ.

Tên hán tử áo tím tiếp :

- Cái bang mấy năm gần đây gặp nhiều tai nạn. Cách đây không lâu xuất hiện một Bang chủ giả, bị Dương Tiểu Tà phát hiện. Sau đó trưởng lão Cái bang Lạc Tốt Giả hạ lệnh giết đi. Cũng may là tiểu Bang chủ Hàn Trúc thông minh mới duy trì được môn phái. Hôm qua nghe nói Bang chủ là Chu Lăng trở về rồi. Không ngờ hôm nay lại có tin lão bị người ta giết. Thật không hiểu là chuyện gì đây nữa?

Tiểu Linh nghe xong, mặt mày tái nhợt, đôi mắt phờ ra như người mất hồn.

Tiểu Tà thấy vậy nhanh tay điểm ngay huyệt mê của Tiểu Linh, quay sang A Tam :

- Coi chừng Tiểu Linh!

Dứt lời, bỏ mặc Tiểu Linh cho A Tam, phóng một bước dài đến trước mặt hai đại hán, hỏi :

- Hai vị mạnh khỏe không? Tại hạ chính là Dương Tiểu Tà.

Hai gã đại hán giật mình, vì trước đây đã nghe danh Tiểu Tà, bỗng nhiên hôm nay lại xuất hiện trước mặt.

Cả hai vội đứng dậy, sợ hãi như gặp phải một hung thần.

Tiểu Tà trấn an :

- Xin hai vị bình tĩnh kể cho tôi biết tại sao Bang chủ Cái bang bị giết?

Hán tử áo tím nói :

- Chúng tôi không phải là người của chính phái, chúng tôi chỉ nghe người ta nói lại, không biết hư thực ra sao?

Tiểu Tà khoát tay :

- Không sao! Quý vị chỉ cần nói lại những điều đã nghe được.

Hán tử áo tím nói :

- Anh em chúng tôi trong giang hồ thường gọi là Tường Kim nhị hổ. Đêm hôm qua, chúng tôi đi ngang qua Hồ Bắc, thấy không ít đệ tử Cái bang, hình như đang truy nã hung thủ. Sau này nghe nói Bang chủ mới về hai ngày thì bị giết, chúng tôi chỉ nghe được chừng đó thôi.

Tiểu Tà thở dài, nghĩ thầm :

- “Không ngờ sự cố xảy ra nhanh như vậy.”

Vẻ mặt nặng trĩu đau buồn, Tiểu Tà chấp tay cam ơn hai hán tử rồi quay về bàn, bảo A Tứ :

- Người đi mượn một cỗ xe ngựa! Chúng ta đến Quần Sơn.

Không lâu, A Tứ trở về, nói :

- Tiểu Tà! Xe đến rồi!

Tiểu Tà bỗng Tiểu Linh từng bước rất chậm đưa ra xe, và nói nhỏ :

- Tiểu Linh! Em thật khổ! Mới gặp lại cha thì đã biệt ly. Lần này anh không cách nào để giải cứu được rồi. Em phải can đảm lên một chút!

Tiểu Tà cảm giác như mình thiếu năng lực.

Xe ngựa chạy rất nhanh, lòng Tiểu Tà còn gấp hơn nữa.

Đoạn đường đến Quần Sơn rất xa, dọc đường họ phải thay ngựa đến ba lần mới đến được Hồ Động Đình.

Tiểu Tà vừa xuống xe đã cảm giác nơi đây có sát khí. Tuy vậy, hấn vẫn thản nhiên bỗng Tiểu Linh chạy đi.

Giữa lúc đó, có ba tên ăn mày chạy theo. nói :

- Dương Tiểu Tà! Hãy theo chúng tôi đi về hướng này!

Nhận ra đệ tử Cái bang, Tiểu Tà liền theo chân đến Quần Sơn.

Vừa bước vào đã thấy nơi tiền sảnh được bố trí thành linh đường, nhang khói nghi ngút.

Hàn Trúc thấy Tiểu Tà đến, vừa khóc vừa nói :

- Tiểu Tà! Anh đã đến đây ư?

Tiểu Tà giao Tiểu Linh cho Hàn Trúc, hướng về A Tứ, nói :

- A Tứ! Đốt nhang!

Tiểu Tà cầm mấy nén nhang, lòng đầy thương cảm, nói :

- Lão ăn mày! Không ngờ duyên phận chúng ta đến đây là dứt. Quả đã có người giết lão. Tôi nhất định tìm ra hung thủ để báo thù.

Sau khi đưa Tiểu Linh vào Hàn Linh phạm, Hàn Trúc trở lại linh đường.

Tiểu Tà hỏi :

- Hàn huynh! Chuyện gì đã xảy ra vậy?

Hàn Trúc rầu rĩ :

- Hôm trước vào canh ba, tại Hàn Phong lâu, cha ta đang thưởng nguyệt, bỗng kêu lên một tiếng thảm thiết. Ta chạy tới thì phát hiện mặt mũi cha ta bị cắt tan nát, chết rất thê thảm.

Tiểu Tà nói :

- Tôi có thể xem qua thi thể của Chu bang chủ hay không?

Hàn Trúc đáp :

- Được chứ! Tôi hy vọng Dương thiếu hiệp sẽ tìm ra một chút manh mối trên thi thể cha tôi.

Quan tài được mở ra, Tiểu Tà quan sát kỹ từ đầu đến chân Chu Lăng.

Hàn Trúc hỏi :

- Tiểu Tà! Anh phát hiện được gì chưa?

Tiểu Tà gật đầu :

- Được chứ! Mặt của cha anh bị người ta dùng thủ pháp “Trấn thủ pháp”

kích trúng. Chỉ một chưởng đã bỏ mạng. Trên trán không để lại dấu tích. Người này dùng tay trái xuất thủ. Ngoài ra không còn manh mối nào khác.

Hàn Trúc hoang mang :

- Ai có công lực ghê gớm như vậy? Không lẽ là Võ Si?

Tiểu Tà nói nước đôi :

- Rất có thể! Nếu mấy ngày nay các Chưởng môn phái liên tục bỏ mạng thì chắc là do Võ Si rồi.

Hàn Trúc cắn răng căm hận :

- Tên trời đánh này! Cái bang không bắt hãn chặt thành trăm mảnh thì không làm người.

Không lâu, Tiểu Linh tỉnh lại thấy mình đang ở trong Hàn Linh phạm, biết Tiểu Tà đã đưa nàng về Cái bang.

Bên ngoài rộn ràng, Tiểu Linh chợt nhớ đến chuyện mấy ngày qua, vội chạy đến linh đường, nơi đang có đủ mặt mọi người.

Nàng hỏi Tiểu Tà :

- Cha em chết thật rồi phải không anh?

Tiểu Tà đau xót :

- Em...

Tiểu Linh nước mắt chảy dài, gục đầu vào ngực Tiểu Tà, nức nở.

Bạn đang đọc truyện *Tục Tiếu Tà Thần* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 9: Thông Thực bang lâm nạn

Mấy ngày nay giang hồ liên tục sôi nổi. Tiếng chuông Thiếu Lâm tự vừa giống lên chúc mừng Khiên Nguyên đại sư từ đảo Thần Tiên trở về, nay chưa đầy bảy ngày lại giống lên báo động vị Chưởng môn đã bị sát hại.

Tiếp đó :

- Võ Đang Tinh Mộc Tử.
- Thái Sơn Quan Ngạo Thiên.
- Quần Sơn Thái Tứ Vô Hồi.
- Thiên sơn thiên trì lão nhân.
- Chung Nam.
- Côn Lôn.
- Hùng Sơn.

Các phái lần lượt báo tin buồn. Số người chết để lại vết tích giống nhau. Một chưởng bị bỏ mạng, mặt mũi thì tan nát.

Trong thiên hạ không ai có thể làm được ngoài tên Võ Si.

Giữa lúc đó trên đường đi Thái Nguyên có một xe ngựa dừng lại ở khách điểm ở Giang Nguyệt

Trên xe nhảy xuống năm nhân vật chính là Tiểu Tà, Tiểu Linh, A Tam, A Tứ, Tiểu Thất

Cả năm tiến nhanh vào khách điểm Tại khách điểm, Tiểu Tà ngồi trên ghế dựa an ủi Tiểu Linh :

- Tiểu Linh! Câu chuyện vừa qua em có cảm giác ra sao?

Tiểu Linh sụt sùi :

- Đau buồn quá nhiều.

A Tứ đề nghị :

- Gần đây giang hồ nhiều chuyện xảy ra nhiều chuyện phi thường thế nào cũng có tin tức ở từng điểm. Chúng ta ta thử hỏi bọn tiểu nhị xem?

Tiểu Tà bắn khoăn :

- Thật khó mà lường định được tình hình nếu không đi sâu vào sào huyệt của Hắc y sát thủ

A Tam gọi tiểu nhị đem rượu tới hỏi :

- Gần đây bọn Hắc y có vào tiểu điểm không?

Tiểu nhị lắc đầu :

- Một bóng cũng không. Lúc này bọn chúng rút lui hết rồi, thật khó kiếm ai!

Tiểu Tà hỏi :

- Có chuyện gì mới mẻ ngoài chuyện các phái bị hại không?

Tiểu nhị nói :

- Cũng không có. Hình như gianh hồ lắng dịu rồi

Tiểu Tà suy đoán :

- Chỉ còn lại một mình Giang Chấn Vũ, có lẽ hắn đang trốn ở Thái Hồ, chúng ta phải ra đó lần nữa

A Tam nóng nảy :

- Tiểu Tà bang chủ, anh đã nghĩ ra diệu kế nào chưa?

Tiểu Tà ra vẻ quan trọng :

- Tới lúc đó mới nói.

Dứt lời, quay lại hỏi Tiểu Linh :

- Tiểu Linh! em muốn ở lại Thái Nguyên hay cùng đi với anh?

Tiểu Linh tha thiết :

- Em muốn cùng đi với các anh.

Tiểu Tà gật đầu cười :

- Đi với cho giải buồn cũng được. A Tam, em tới tiểu vương gia mượn tiền, hẹn một tháng sau chúng ta sẽ hoàn trả.

A Tam vội đi, không bao lâu đã trở lại với hai túi tiền đầy nhóc

Đêm đó trăng rất sáng...

Năm bóng người y phục màu đen lướt đi trong sương.

Năm người này là năm nhân vật trong bang Thông Thực của Tiểu Tà

Chỉ qua một đêm, Tiểu Tà, và đồng bọn đã đến Tổng đàn của Hắc y sát thủ, ngoài cùng núi Trúc Lâm.

A Tam cười nói :

- Tiểu Tà bang chủ! ở đây có kỳ môn trận thế, không có gì thay đổi. Chúng ta chơi cút bắt một chút được không?

Tiểu Tà xua tay :

- Ta không rảnh chơi trò cút bắt với người. Người muốn chơi thì tự chơi một mình đi Nghe nói vậy A Tam, A Tứ cút hứng không muốn bày trò chơi nữa.

Sau đó năm người tiến sâu vào vùng trung tâm Tổng đàn.

Chuẩn quan bảo tháp đã xuất hiện trong bóng tối như một tháp tiên.

Tiểu Tà quan sát một lúc, nói :

- Tại sao bên ngoài không có người canh gác? chẳng lẽ bọn Hắc y sát thủ đã bỏ trốn hết rồi sao?

A Tam nói :

- Chúng ta mau lên đó rồi sẽ biết.

Dứt lời, năm người buông người phóng lên tầng thứ nhất sơn động phóng đi.

Tiểu Tà phát hiện ra có tiếng động, và bảo mọi người phải cẩn thận.

A Tam nói nhỏ :

- Có người đến.

Tiểu Tà phân công :

- Tiểu Linh, Tiểu Thất, A Tứ ở lại đây chờ ta và A Tam trở lại.

Nhanh như chớp, hai người tiến vào cửa động.

Bỗng một luồng ám khí bay vút đến, đồng thời mấy bòng người bay đến chặn Tiểu Tà, hét :

- Muốn chết?

Tiểu Tà nhanh chóng xô A Tam ra một bên tránh ám khí, hét to :

- Ác tặc, chúng bay dám phóng ám khí à?

Cùng với tiếng hét, đôi tay Tiểu Tà cũng không chậm trễ, rút phi đao ra nhắm vào tên Hắc y sát thủ phóng tới.

Mấy tên Hắc y sát thủ này so với những tên trước đây Tiểu Tà đã từng đối đầu thì bọn chúng võ công cao hơn nhiều.

Tiểu Tà một mặt đối phó với chúng, một mặt quan sát xem xét có còn những tên đánh lén không để đề phòng bọn chúng phúc kích

Một tiếng hét to, Tiểu Tà đã phi thân vào góc cửa động, phi đao lập tức đánh rút về một tên Hắc y sát thủ, giống như mảnh hổ xuất sơn.

Tên hắc y sát thủ trúng ngay một ngọn phi đao nơi cổ, ngã xuống chết ngay tức khắc.

Liền đó, Tiểu Tà phóng hai ngọn phi đao nữa về phía hai tên Hắc y sát thủ phía sau lưng.

A Tam cười lớn :

- Té ra không có chuyện gì để làm. Tiểu Tà bang chủ đã giải quyết hết rồi.

Tiểu Tà nói :

- Muốn có việc thì chúng ta tiếp tục vào trong đó.

Vừa nói Tiểu Tà vừa triển khai khinh công bay đi trước.

A Tam hỏi :

- Tại sao số người này lại rút lui không kháng cự?

Tiểu Tà nói :

- Có thể bên trong vẫn còn có cơ quan mai phục, chúng ta phải cẩn thận mới được.

Hai người đi dần vào trong, bàn ghế ngổn ngang khắp nơi, một bóng người cũng không thấy.

A Tam thất mắc :

- Tiểu Tà! anh nghĩ xem, không lẽ chúng nó biết chúng ta đến đây nên đã bỏ trốn hết?

Tiểu Tà lắc đầu :

- Nếu muốn trốn thì chúng đã bỏ trốn từ lâu rồi. Ta nghĩ bọn chúng đang ẩn nấp chờ đột kích chúng ta đó.

Tiểu Tà nắm tay A Tam phóng lên tầng hai. Khoảng cách từ tầng một đến tầng hai đến mười mấy trượng, Tiểu Tà và A Tam nhẹ như gió dấy lên không, loáng mắt đã đáp nhẹ trước cửa động thứ hai.

Cả hai lòng kiếm bên trong vẫn chẳng thấy gì. Đến động thứ ba, thứ tư cũng vậy.

Bây giờ cả hai đang xông vào tầng động thứ năm.

A Tam nói :

- Tầng này là tầng cuối cùng, nếu như không có kết quả thì chúng ta đã hoài công thôi.

Tiểu Tà nói :

- Có thể bọn chúng núp trong tầng cuối cùng này.

Tiếng nói chưa dứt thì một giọng cười đã truyền ra, tiếng cười như điên dại, làm bốn vách tường rung động, cảm giác rất khó chịu.

Tiểu Tà quát :

- Cười cái gì? Ra đây mau! các người trốn tránh không khỏi chúng ta đâu.

Trong hang động, một người phóng ra, tay cầm chĩa dài, thân mình cao to.

A Tam trông thấy nói :

- Quỷ Cốt Ma Vương Đông Huyết Soái.

Đông Huyết Soái kiêu ngạo :

- Dương Tiểu Tà! Lần này ngươi chết chắc rồi. Ta sẽ trả thù cho huynh đệ của ta. Ha... ha... Sứ giả dự đoán qua nhiên không sai, các ngươi tự tìm lấy cái chết.

Tiểu Tà cười :

- Đông Huyết Soái! Hắc y sứ giả của ngươi chạy đâu rồi? Hãy gọi hắc ra mặt đi! Trốn mãi không phải là biện pháp an toàn. Dương Tiểu Tà đã đến đây thì nhất định phải lấy mạng hắc.

Đông Huyết Soái cười ngạo nghễ :

- Dương Tiểu Tà! Ngươi đã đến rồi. Nơi đây chính là địa huyết của ngươi. Nếu muốn biết vị sứ giả ở đâu thì xuống Diêm Vương sẽ rõ.

Tiểu Tà hỏi :

- Ở đây chỉ có một mình ngươi sao?

Đông Huyết Soái cười nhạt :

- Một mình ta thì sao?

Tiếng nói chưa dứt, Tiểu Tà như một vệt sáng, phóng về phía Đông Huyết Soái, miệng hét :

- A Tam, mau lui ra!

Dứt lời, phi đao đã găm trên thân của Đông Huyết Soái.

A Tam nghe nói, biết cho chuyện khẩn cấp, liền quay đầu chạy nhanh xuống núi

Đông Huyết Soái không ngờ Tiểu Tà ra tay chớp nhoáng như vậy, muốn tránh cũng không kịp, chỉ la lên một tiếng, trên ngực đã bị Tiểu Tà xẻ ra đến nửa thước, máu phun lên, chân lão đảo.

Nhưng Đông Huyết Soái lại gượng dậy chường về phía Tiểu Tà một chiêu, nói :

- Dương Tiểu Tà! Ngươi chết chắc rồi!

Không ngờ sắp chết tới nơi mà Đông Huyết Soái lại cười trước mặt Tiểu Tà mới lạ.

Tiểu Tà nghĩ thầm :

- “Hắn sắp chết lại cười, nhất định có nguyên nhân?”

Nghĩ như vậy, Tiểu Tà lập tức đưa phi đao lên cổ Đông Huyết Soái, đâm lút vào.

Đông Huyết Soái gạt phắt ra thân mình liểng xiểng chạy vào trong mấy bước đã bị Tiểu Tà phóng tiếp một ngọn phi đao trúng ngay tim, chết tươi.

Bỗng nhiên...

Đùng!

Một tiếng nổ rền vang như sấm, cát đá tung bay, khói tỏa mịt mù.

Đệ nhất động sụp ngã, Tiểu Tà bị bay ra xa, đầu đụng vào cây cổ thụ, ngất xỉu.

Tiểu Linh, A Tam, A Tứ, Tiểu Thất cũng bị chấn động đến khí huyết đảo ngược, hai tay run rẩy rất khó chịu.

“Bùng...! Bùng...! Bùng...!”

Tiếp đến mấy tiếng nổ nữa, cả một vùng đất biến thành một thung lũng to.

Nháy mắt Bảo Tháp biến thành một đồng gạch vụn.

Khoảng nửa giờ sau, cát bụi lắng xuống, Tiểu Linh đứng dậy chạy đến chỗ Tiểu Tà, chỉ thấy Tiểu Tà đang nằm như ngủ mê trên mặt đất Tiểu Linh hết hoảng nhào tới :

- Tiểu Tà!

Nàng vô cùng lo lắng đưa tay dò mạch Tiểu Tà.

Qua một lúc xem xét, Tiểu Linh thở ra nói :

- Hóa ra không có gì nguy hiểm. Chỉ nhất thời bị ngất xỉu mà thôi.

A Tam, A Tứ, Tiểu Linh mình mảy đầy cát bụi, mừng rỡ reo to :

- Tiểu Tà không sao! Cũng may lúc Bảo Tháp nổ tung, Tiểu Tà nhanh chóng thoát ra, nếu không xác anh bây giờ bị vùi sâu dưới một thước đất rồi.

Tiểu Tà nghe tiếng mọi người cãi vã, mở mắt la :

- Các người đừng có ồn ào nữa được không? Ta đâu thể bỏ mạng dễ như

vậy chứ

Nghe tiếng Tiểu Tà, A Tam, A Tứ liền dừng việc tranh cãi, đứng yên.

Tiểu Linh hỏi nhanh :

- Tiểu Tà! Anh thấy sao rồi?

Tiểu Tà cười :

- Cũng may thuốc nổ đã không lấy mạng anh, nếu không lần này anh chết chắc.

Tiểu Thất xen vào :

- Tiểu Tà! Anh thật là giỏi. Từ trên động té xuống đất mà không bị thương chút nào.

Tiểu Tà cười nhạt :

- Người cho đó là may mắn sao? Ta cứ tưởng có mai phục, tên Lương Chấn Vũ thế nào cũng có mặt ở đây. Trên tầng cao phát hiện có sáu cái giường. Vậy còn một tên chưa có mặt. Cuối cùng ta nghĩ đến Đồng Huyết Soái tính khí rất kiêu ngạo, chắc chắn bên trong có chôn một số thuốc nổ cố tình chôn sống bọn chúng ta.

Tiểu Linh thắc mắc :

- Nếu vậy Đồng Huyết Soái cũng liều thân chịu chết sao?

Tiểu Tà lắc đầu :

- Hắn không ngu ngốc đâu. Bên trong có mật đạo nên hắn mới dám hành động như vậy.

Tiểu Linh vội hỏi :

- Đồng Huyết Soài chạy thoát rồi sao?

Tiểu Tà nói :

- Không! Hắn bị ta hạ sát ngay cửa động. Hắn định tẩu thoát nhưng không kịp.

A Tam hỏi :

- Bây giờ ra sao? Chúng ta có cần đến Thái Hồ không?

Tiểu Tà dứt khoát :

- Chuyện này không được chậm trễ. Chúng ta phải đến đó ngay.

Cả bọn trong bang Thông Thực lại kéo nhau hướng về Thái Hồ xuất phát.

* * * * *

Bây giờ vào tiết tháng tư...

Khắp Giang Nam, khách du lịch dập dìu, người xe rộn rịp.

Tiểu Tà và đồng bọn đến nơi vào một buổi trưa, dừng chân trước Giang phủ.

A Tam nóng nảy đập cửa kêu :

- Mở cửa mau! Mở cửa! Ban ngày mà đóng cửa định làm chuyện gì đây?

A Tứ cũng chửi :

- Giang Chấn Vũ là tên ác mạ, muốn tránh khỏi tay chúng ta sao được?
Hãy mở cửa mau, nếu không chúng ta phá ra đấy.

Bên trong có tiếng khàn khàn vọng ra :

- Muốn hỏi gì cũng phải lịch sự một chút chứ?

Qua một lúc, một lão già áo tím ra mở cửa hỏi :

- Quý vị muốn tìm ai? Tại sao lại thô lỗ như vậy?

Tiểu Tà lên tiếng :

- Lão đầu! Chúng ta muốn gặp Giang Chấn Vũ. Hắn có nhà không?

Lão già đáp :

- Có thì có! Người muốn gặp lão gia ta có chuyện gì? Lão gia ta đâu phải...

“Bốp! Bốp!”

Tiểu Tà đánh lão hai bạt tai, nói :

- Lão đầu! Người đừng ỷ thế hiếp người! Mau vào trong mời Giang Chấn Vũ ra gặp ta, nếu không hôm nay ta sẽ đốt rụi ổ giặc của các người đó.

Tiếp đó lão già đưa chân đá vào hông lão già một cái, làm cho lão té lăn cù dưới đất.

Lão già lồm cồm ngồi dậy, mắng :

- Người muốn đến đây kiếm chuyện sao?

Tuy có vẻ sừng sộ nhưng lão già cũng sợ hãi, chạy vội vào trong.

Không bao lâu từ trong hậu viện xuất hiện mười mấy tên võ sĩ, tay cầm trường kiếm, sắc mặt người nào cũng giận dữ.

Lão quản gia nói :

- Các người là ai? Đến đây để làm gì? Các người chán sống rồi sao? Nếu lão gia ta không ra lệnh không được đánh người thì ta đã đánh cho các người què chân rồi đấy.

A Tam chạy tới nói :

- Lão quỷ! Người muốn nói lão chủ nhà của người lương thiện à? Rất tiếc, các người không được đánh người, còn ta trái lại rất khoái đánh các người.

Tiếng nói chưa dứt, A Tam đập bay tới tấn công, giống như một con linh xà.

Chỉ thấy bóng chưởng tung ra, tức thì một tiếng nắc vang lên. Chưa đầy ba phút bọn chúng đã bị A Tam đánh tơi bời.

A Tam vỗ tay nói :

- Thì ra các người võ công rất tầm thường, làm sao đánh lại ta đây? Như vậy sao còn không kêu Giang Chấn Vũ ra đây chịu tội?

Tiểu Tà bời thêm cho tên quân gia một đá; nói :

- Bang chủ, Thông Thực đã đến. Các người bấy lâu nay tác yêu tác quái

nên phải sớm thức tỉnh, bằng không ta sẽ đốt Giang phủ ra tro, các người cũng cùng chung số phận.

Bọn bảo vệ trong Giang phủ mặt tái ngắt, vội vã rút lui vào trong.

Qua một lúc, từ trong hậu viện, có một tên trung niên hán tử xuất hiện.

A Tam nhìn hăn nói :

- Hắc y sứ giả Giang Chấn Vũ!

Tiểu Tà gật đầu :

- Ta biết rồi.

Giang Chấn Vũ làm mặt lạ, nói :

- Ta cứ tưởng ai, hóa ra là danh chấn thiên hạ Dương Tiểu Tà. Lão phu không kịp ra tiếp, xin thứ lỗi! Thứ lỗi!

Tiểu Tà nhếch môi :

- Giang Chấn Vũ! Đừng nhiều lời! Ta đến đây, người đã biết ý định của ta là gì rồi chứ?

Giang Chấn Vũ ra vẻ không hiểu :

- Thứ lỗi cho lão phu được hỏi Dương thiếu hiệp muốn gì? Thiếu hiệp cứ nói ra, nếu được lão phu sẽ tận tình giúp đỡ. Xin mời Dương thiếu hiệp vào trong uống trà rồi thương lượng được không?

Tiểu Tà mỉa mai :

- Nước trà có độc không vậy hả? Người đừng mong dùng độc đánh lừa

chúng ta.

Giang Chấn Vũ cười lớn :

- Dương thiếu hiệp đừng quá lo lắng! Ta là Giang Chấn Vũ từng xuôi ngược giang hồ, xưa nay chưa từng làm chuyện gì xấu, cũng không làm chuyện gì đắc tội với võ lâm đồng đạo, thì lẽ nào lại đi ám toán thiếu hiệp? Nếu Dương thiếu hiệp không an tâm thì lão phu cũng không ép.

Tiểu Tà nói :

- Thực ra chúng ta còn nhiều chuyện phải làm, nhưng thôi, giờ xin đồng ý theo ông.

Giang Chấn Vũ đi trước dẫn đường.

Tiểu Linh hỏi nhỏ :

- Tiểu Tà, Giang Chấn Vũ không phải dùng kế sao?

Tiểu Tà đáp :

- Đương nhiên là có. Hẳn thân nhiên như vậy nhất định có ý hại vào cơ mưu gì đây.

Mọi người không nói gì nữa lặng lẽ theo Giang Chấn Vũ bước vào sảnh đường.

Tức thì, một tiểu a hoàn đem trà nóng lên rồi lập tức rút lui.

Giang Chấn Vũ nói :

- Dương thiếu hiệp! Trà này là Thiết Quan Âm, mùi thơm phức, bảo đảm ai thưởng thức qua đều cảm thấy sảng khoái.

Tiểu Tà nói :

- Giang Chấn Vũ! Người dùng độc hay không ta cũng chẳng sợ. Hôm nay, người phải chuẩn bị ứng phó với chúng ta, nếu không người sẽ chết như những con chó đã bị ta giết.

Giang Chấn Vũ nói :

- Ta cũng muốn nói với người một lời không biết người có chịu hợp tác hay không?

Suy nghĩ một lúc, Tiểu Tà đáp :

- Ta và người chẳng có gì để hợp tác.

Giang Chấn Vũ thở ra một hơi, chép miệng than :

- Thật đáng tiếc!

Tiểu Tà chuyển đề tài :

- Ta chỉ muốn biết người giấu thuộc hạ ở đâu?

Giang Chấn Vũ khinh bỉ :

- Người nghĩ rằng ta sẽ nói ra điều này?

Tiểu Tà lắc đầu :

- Không! Vậy người hãy nói chuyện của Thần Võ môn đi!

Giang Chấn Vũ nói :

- Trước đây, Độ Vĩnh Thiên là nhân vật chính phái nên lão phu đã từng cộng tác với hắn. Sau đó hắn đi theo con đường riêng, lão phu buộc phải chia tay với hắn.

Tiểu Tà ngắt ngang :

- Người không cần biện minh chuyện tốt của người. Chỉ cần kể lại mức độ quan hệ giữa người và Độ Vĩnh Thiên là đủ.

Giang Chấn Vũ nhần nhin :

- Ta đã nói cho các người biết là Độ Vĩnh Thiên có ý phản bội ta, nên ta phải rút lui, không cộng tác với hắn nữa. Dù khi Độ Vĩnh Thiên chết, người em là Độ Vĩnh Thế và người con là Độ Phi mưu dựng cơ đồ. Không ngờ, chỉ trong một đêm Tần Võ Môn đã bị thiêu hủy.

Tiểu Tà cười nhạt :

- Ta cảm giác không đơn giản như người nói. Thuộc hạ của người bị ta giết không ít. Độ Vĩnh Thế đến phút chót còn cầu cứu người, lẽ nào sự liên hệ lại không gắn bó?

Giang Chấn Vũ thở ra :

- Dù sao Thần Võ môn cũng không còn và Độ Vĩnh Thiên, Độ Vĩnh Thế cũng đã bỏ mạng. Ta còn gì để nói ma có nói cũng chẳng ích gì.

Tiểu Tà nói :

- Sao lại không? Ta muốn biết ngay từ đầu, khi người và Độ Vĩnh Thiên hợp tác, gây dựng Thần Võ môn, tạo nên một thế lực rất lớn, khống chế toàn bộ các môn phái.

Giang Chấn Vũ đáp :

- Không sao! Ta và hãn hợp tác trên tinh thần ngang hàng, đồng sức với nhau, nhưng ngôi vị Môn chủ thì ta nhường cho hãn.

Tiểu Tà hỏi :

- Vậy hiện nay, người cai quản đảo Thần Tiên là ai?

Giang Chấn Vũ giật mình :

- Đảo Thần Tiên? Ta không hiểu chuyện này?

Tiểu Tà cười nhạt :

- Giang Chấn Vũ! Đã đến nước này người nên thành thực nói ra. Trước sau gì người cũng bị ta trừng phạt.

Giang Chấn Vũ thở ra một hơi đi đi, lại lại trong đại sảnh nói :

- Không ngờ số con tin ta đang khống chế, cuối cùng người đã giải cứu được rồi. Những hành động của ta đều bị người khám phá hết.

Tiểu Tà nói :

- Người vẫn còn một tên trợ thủ đặc lực chưa nói ra.

Giang Chấn Vũ hỏi :

- Cái gì trợ thủ đặc lực?

Tiếng nói chưa dứt, sắc mặt của Dương Tiểu Tà đã nghiêm lại, nói :

- Giang Chấn Vũ! Người...

Thân mình như điện xẹt. Tiểu Tà tung ra một chưởng ngay mặt Giang Chấn Vũ.

Giang Chấn Vũ nghiêng mình né tránh, lập tức phi thân lên không.

“Bùng!”

Một tiếng nổ lớn, nơi mặt đất đai sảng mở ra một miệng hang, chân ghế quay tròn...

Toàn bang Thông Thực nhanh chóng dồn về một góc để tránh núp, tưởng như kẻ thù gài thuốc nổ.

Chỉ có Tiểu Tà bình tĩnh, miệng hàm vừa lộ ra Giang Chấn Vũ liền bay xuống, Tiểu Tà nhanh chóng lao mình theo. Thân mình Tiểu Tà vừa lọt xuống cửa hàm đã đóng kín lại.

Giang Chấn Vũ thốt lên một tràng cười như điên nói :

-Tiểu Tà! ngươi cũng có một ngày mất mạng rồi.

Trong đường hầm tối đen như mực, Tiểu Tà quyết tâm đuổi theo Giang Chấn Vũ.

Theo đuổi một lúc sau thì đã đến cuối đường hầm.

Bây giờ bọn Tiểu Thất, Tiểu Linh, A Tam A Tứ phát hiện ra cơ quan xuống đường hầm chính là vòng xoay của chiếc ghế mà Giang Chấn Vũ đã ngồi, nên theo thể cách tức vặn đầu ghế xoay ba vòng. Cửa hang chuyển động, cả bốn người chui theo đường hầm đi xuống.

Không lâu có tiếng kệt kệt vang lên. Bốn người theo sau và cả Tiểu Tà đều rơi vào một hố nước.

Lúc Tiểu Tà tỉnh dậy thì thấy Tiểu Linh cũng nằm bên cạnh, liền rút phi đao hướng về phía tường đá phóng tới. Cứ như tạo thành các nấc thang, rồi cả bọn leo lên như người leo núi để tránh nước ngập quá đầu Tiểu Tà tức giận nói :

-Tên lão tà này dám đùa cợt với ta, có ngày ta sẽ lột da người ra từng mảnh.

Mọi người leo lên vách đá như những con nhái, tay chân mỏi rờn nhưng không dám thả lỏng.

Tiểu Tà động viên tinh thần mọi người :

- Hãy cố gắng! Thủy động này sâu lắm và hiểm hóc vô cùng. Nếu có chuyện xảy ra thực ta không có cách nào giải cứu.

Tiểu Linh hỏi :

- Tiểu Tà, đây là nơi nào?

Tiểu Tà trả lời :

- Đây là địa lao của Giang Chấn Vũ. Chúng ta bây giờ là phạm nhân của hắn.

A Tam lên tiếng :

- Tiểu Tà bang chủ! chúng ta tại sao ra đến nông nổi này? Giang Chấn Vũ dùng cách nào để hạ chúng ta vậy?

Tiểu Tà nghiến răng :

- Hắn dùng cơ quan nhốt chúng ta vào

A Tứ hỏi :

- Có phải trong ly trà có độc không?

Tiểu Tà lắc đầu :

- Trong trà không có độc mà trong trầm hương.

A Tam không hiểu?

- Trầm hương cách xa như vậy làm sao có tác dụng? Tại sao khi lọt vào đường hầm chúng ta mới mê man đi?

Tiểu Tà cười nhạt :

- Sau này Giang Chấn Vũ mới bỏ thuốc vào nước Tiểu Linh hỏi :

- Tại sao chúng để lộ cơ quan cho chúng ta biết?

- Đó là một âm mưu! Giang Chấn Vũ cũng là một tên cáo già chẳng kém gì Độ Vĩnh Thiên. Hẳn nhử chúng ta cùng xuống địa đạo để cùng một lúc tiêu diệt cả bang Thông Thực chúng ta

A Tam nói :

- Quả nhiên chúng ta bị mất lừa rồi! Tiểu Tà tính tình cẩn thận mà lần này cũng bị Giang Chấn Vũ dùng kế hại!

Tiểu Tà tức giận vỗ ngực :

- Ta không thể chết ngộp dưới thủy động của hắc đực. Mọi người cứ chờ xem!

Tiểu Tà quan sát một lúc, rồi cười :

- Hắc tự xưng hợp tác trên danh nghĩa với Thần Võ môn, nhưng thật sự hai tên này tranh tài tranh sức với nhau trong Thần Võ môn chưa đủ còn muốn xưng bá võ lâm. Độ Vĩnh Thiên trước đây còn đủ lực lượng, còn Giang Chấn Vũ thì một người hoạt động đơn phương. Giữa lúc đó Hắc y sử giả cần bộ “Thái Thượng ma kinh” nên chúng hợp tác trao đổi điều kiện với nhau. Có như vậy Giang Chấn Vũ mới có trợ thủ đặc lực như Võ Si. Việc lợi dụng Võ Si tàn sát mọi người đều đổ tội lên Đỗ Vĩnh Thiên hết. Đến lúc Độ Vĩnh Thiên chết, Thần Võ môn lại có người quý quý hơn mười mô hơn đó là Đỗ Vĩnh Thế, nhưng rốt cuộc vẫn thua tên Độ Phi qua tính toán. Nếu thế “Thái Thượng ma kinh” lọt vào tay Đỗ Vĩnh Thế thì đến khi nào chúng ta mới tiêu diệt được thế lực của Thần Võ môn, và tên cáo già Đỗ Vĩnh Thế.

Bạn đang đọc truyện *Tục Tiểu Tà Thần* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 10: Cơ mưu thần diệu

Tiểu Tà căn dặn :

- Tất cả đừng nóng nảy, để ta lặn xuống đáy nước xem có gì khác lạ không đã!

Dứt lời Tiểu Tà liền trầm mình xuống nước. Không lâu, Tiểu Tà trồi đầu lên, nói :

- Dưới nước toàn là ngân thạch, không có đường ra.

A Tam nói :

- Như vậy chúng ta phải tìm đường thoát trên cạn.

Tiểu Tà nói :

- Vị trí chúng ta đang ở là tại đáy Thái Hồ.

A Tam kêu lên :

- Đáy Thái Hồ? Như vậy thì nguy rồi. Nếu nước từ trên hồ đổ xuống, chúng ta không phải ngộp nước chết sao?

Tiểu Tà lăm bắm :

- Chuyện này quả thật rắc rối! Tiểu Thất! Cho ta mượn Hàn Ngọc đao!

Tiểu Thất lấy Hàn Ngọc đao đưa cho Tiểu Tà, nói :

- Định thoát ra đường nào đây? Có phải khoét tường đục đá không?

Tiểu Linh thở dài :

- Nếu khoét tường xẻ đá không biết bao giờ mới xong đây?

A Tứ lạc quan :

- Không hề gì! Bây giờ chúng ta bắt đầu đào khoét từ nơi nào đây?

Tiểu Tà quyết định :

- Bắt đầu từ mé trên. Nhưng hãy chờ một chút để ta trèo lên trên hang động xem thử đá. Nếu như mọi nơi bị phong kín thì chúng ta chỉ còn có cách đào trên nóc hang mà thôi.

A Tứ nói :

- Tiểu Tà bang chủ! Anh đào bên phải được không? Nếu đào từ bên trên thì đá rơi xuống nguy hiểm lắm.

Tiểu Tà cười :

- Các người cứ yên tâm! Nơi đây tuy chật hẹp nhưng ta đã có cách.

- Cách gì vậy?

- Trước tiên đào một lỗ bên hông để các người chui vào đó ẩn núp. Sau mới tiến hành đào trên nóc hang.

Nhưng chỉ chốc lát, Tiểu Tà lại la lớn :

- Thôi khỏi! Các người hãy bò lên dốc đá, tránh xéo qua một bên là được rồi. Như vậy đỡ tốn công.

Nói xong, Tiểu Tà cầm Hàn Ngọc đao giơ lên, bắt đầu công việc mở một con đường.

Đá nứt ra tóe lửa, lăn xuống ầm ầm.

Thời gian độ tàn ba cây nhang, năm người đã bò lên hết đoạn dốc đá.

Tiểu Tà nói :

- A Tam! Người bò tiếp lên cao xem có gì trên đó không?

A Tam dạn dĩ đáp :

- Được!

Hắn liền nhanh chân lẹ tay bám vào đá leo lên như một con nhái.

Tiểu Linh nhận xét :

- Té ra cơ quan giam người của Giang Chấn Vũ chẳng có gì kín đáo mấy.

Tiểu Tà cười đau khổ :

- Giang Chấn Vũ thiết kế cơ quan này không phải không lợi hại. Nếu chúng ta hành động không cẩn thận thì sẽ bỏ mạng như chơi. Hơn nữa, nếu chúng ta không đem Hàn Ngọc đao theo thì chúng ta xem như đã bó tay chờ chết rồi.

Không lâu, A Tam trở lại, nói :

- Tên Giang Chấn Vũ quái ác! Vừa đi một nửa đường hắn đã cho người tấn một tảng đá lớn suýt đè nát xương em. Cũng may em dùng thần lực đỡ được tảng đá này.

Tiểu Tà nói :

- Như vậy chúng ta chỉ còn cách đào tường thôi.

Dứt lời Tiểu Tà vung Hàn Ngọc đao lên thân mình hướng về nóc hang phóng lên chém vào mấy tảng đá lớn.

Hàn Ngọc đao là loại kiếm báu, chém đá như chém bùn. Đá cục nứt ra, rơi xuống ầm ầm. Liên tục chém đá một lúc lâu, Tiểu Tà mồ hôi đã ướt đầm. Công việc đào núi đá này quả là thiên nan vạn nan. Chẳng bao lâu, Tiểu Tà mệt đứt, vội chuyển Hàn Ngọc đao cho A Tứ làm tiếp.

Cứ như thế, lần lượt đến A Tam, rồi Tiểu Thất.

Đã hơn một tiếng đồng hồ mà công việc vẫn chưa thấm vào đâu. Tuy nhiên, công phu của ba người dồn lại cũng đã đào được hơn mười mấy trượng.

Cũng may, càng moi sâu vào thì càng dễ hơn, trong lúc đó sức người cũng đã kiệt. Rốt cuộc, trời không phụ lòng người, Tiểu Tà và đồng bọn đã đạt được thành công.

“Bùng...”

Tảng đá cuối cùng vỡ ra, lăn xuống như thiên binh vạn mã.

- Oa!

Tiểu Tà reo lên một tiếng, lách mình không kịp, bị dòng thác nhận chìm xuống đáy hố. Cũng may là Tiểu Tà, nếu là một người khác thì đã bỏ mạng rồi.

Tiểu Tà rơi xuống đáy nước liền trôi đầu lên, bụng nghĩ chắc Tiểu Thất, Tiểu Linh, A Tam, A Tứ cũng cùng chung số phận như mình, nên rất lo

lãng.

Nào ngờ, vừa ló đầu lên đã thấy bốn người bạn của mình đang núp vào một mé tường.

Tiểu Tà mừng rỡ :

- Chúng ta có đường thoát rồi!

Quả đúng như vậy! Bên kia dòng nước, ánh sáng mặt trời đã chiếu vào hang.

Tiểu Thất giục giã :

- Mau chạy nhanh qua!

Tiểu Tà lập tức nắm tay Tiểu Linh nhảy qua một tảng đá to, theo dòng nước chảy, lách mình phóng tới.

Năm người phút chốc đã ra khỏi thủy động, ai nấy quần áo ướt sũng.

Tiểu Tà quay sang A Tam :

- A Tam! Cởi áo cà sa ra!

Không chần chờ, A Tam cởi áo cà sa trao cho Tiểu Tà. Tiểu Tà dùng áo cà sa khoác lên người Tiểu Linh, vì lúc này Tiểu Linh đang lạnh run.

Tiểu Linh cảm động :

- A Tam! Cảm ơn anh! Tiểu Tà! Chúng ta mau vào thị trấn mua quần áo đi!

Lần này anh không được để Giang Chấn Vũ xỏ mũi người của bang

Thông Thực chúng ta nữa đó.

A Tam vênh váo :

- Tiểu Linh! Đừng khách sáo! Tôi là thầy tu, làm chuyện ƠN NGHĨA đã quen rồi.

Cả năm người chạy vội về phía thị trấn, vẻ mặt tươi cười, hớn hở.

* * * * *

Bữa ăn sáng rất ngon lành.

A Tam nói :

- Thật là phúc đức ba đời à! Lần này không biết là lần thứ mấy suýt bỏ mạng dưới tay Giang Chấn Vũ.

Tiểu Tà nói :

- Giang Chấn Vũ gian trá vô cùng. Lúc thì đóng vai người tốt, lúc lại đóng vai kẻ xấu. Thật khó lường được mưu kế của hắn. Tội ác tày trời của hắn trước sau cũng bị ta trừng trị. Ta nghĩ hắn bị động ổ đã dời đi nơi khác rồi.

Tiểu Linh chợt hỏi :

- Đi nơi khác rồi sao? Tiểu Tà! Anh không nghĩ là hắn còn giữ âm mưu phục tại cơ sở sao?

Tiểu Tà nhìn Tiểu Linh, cười :

- Em không thấy khi chúng ta đến Giang phủ tìm hắn mà hắn vẫn ngang nhiên đối đầu sao? Như vậy tức là hắn ỷ lại vào một lực lượng tự vệ.

Nay cơ quan thủy động đã bị phá vỡ, hã còn dựa vào đâu để ở lại Giang phủ nữa?

Tiểu Linh nói :

- Em cũng nghĩ như vậy nhưng có thể hã không tin là chúng ta đã thoát ra khỏi thủy động. Vì thủy động quá nguy hiểm, chỉ có chết chứ đừng mong sống trở ra.

Tiểu Tà lắc đầu :

- Giang Chấn Vũ là tên mưu mô, xảo quyệt. Hã không thể suy đoán mù quáng. Vả lại, lực lượng Hắc y sát thủ vẫn còn trong tầm tay khống chế của hã, nhất định hã phải tìm chỗ ẩn thân để điều khiển bọn thuộc hạ. Bởi vậy, chúng ta còn phải gặp nhiều gian nan vất vả.

A Tan nói :

- Nói gì thì nói nhưng trước hết phải tìm nơi ngủ một giấc cho lại sức rồi sẽ tính toán việc tìm hã trả thù cũng chưa muộn.

Tất cả đều nhất trí vào tửu điểm tìm phòng trọ.

Đây là tửu lầu Thiên Hương, ở một tiểu trấn nên khách khứa không đông lắm, thời gian một ngày một đêm trôi qua trong yên lặng.

Tiểu Tà thức dậy sớm, hỏi A Tam :

- A Tam! Người nhớ lại xem gần đây trong võ lâm có bí kíp võ công nào được giang hồ đồn đại mà chưa thấy xuất hiện không?

A Tam gật đầu :

- Có! Cách đây ba trăm năm đã xuất hiện hai cuốn bí kíp võ lâm. Còn

cách đây năm trăm năm thì...

A Tứ ngắt ngang :

- A Tam! Sư phụ đã từng nói cách đây năm trăm năm có một vị Thiên Nam kiếm khách tên Vũ Văn Quán.

A Tam tiếp :

- Đúng rồi! Chính là ông ta.

Tiểu Tà vui mừng :

- A Tam! Người nói thử xem?

A Tam nói :

- Vũ Văn Quán năm trăm năm trước đây chính là Võ lâm Minh chủ. Một cây “Phích Huyết Lương Sanh” đánh thắng thiên hạ. Trong võ lâm không có địch thủ. Trước khi chết, ông ta dùng nội công khắc tên lưỡi kiếm. Sau đó lấy kiếm giấu một nơi bí mật, không ai biết được. Thanh kiếm “Phích Huyết Lương Sanh” này đã có nhiều người bỏ công đi tìm nhưng chưa ai có duyên phận. Thời gian cũng phai dần đối với người đời, cho đến nay không ai buồn nhắc đến nữa.

Tiểu Tà chưa vừa ý :

- Người nói rõ hơn một chút. Công dụng và lý lịch của cây kiếm ấy ra sao?

A Tam nói :

- Cây kiếm này về lai lịch không ai biết được, có thể là do bản thân Vũ Văn Quán chế ra. Nếu nói đến công dụng thì rất nhiều. Nó dài khoảng

hai thước, so với kiếm thường thì ngắn hơn một thước, rộng khoảng hai lòng tay, rất mỏng nhưng lại rất nặng, màu sắc tím xanh, hơi lạnh rợn người, chém sắt như chém bùn. Đặc biệt là mỗi lần vấy máu thì từ mũi kiếm xuất hiện một con rồng đỏ bay lên. Quan trọng nhất là con rồng này. Nếu ai bắt được con rồng để hòa vào ly rượu uống thì công lực tăng thêm hai mươi năm. Hiện nay “Phích Huyết Lương Sanh kiếm” của Vũ Văn Quán nhắc lại ai nghe cũng phải động tâm.

Tiểu Tà gật đầu hài lòng :

- Kế hoạch của ta là dùng “Phích Huyết Lương Sanh kiếm” dụ Giang Chấn Vũ ra đây.

Tiểu Linh nghe xong cười :

- Thì ra là như vậy! Tiểu Tà! Anh làm sao tìm ra cây “Phích Huyết Lương Sanh” mà dụ Giang Chấn Vũ? Nếu tìm ra cây kiếm báu đó thì không cần dụ, Giang Chấn Vũ cũng mò đến.

Tiểu Tà kiêu ngạo :

- Cứ theo tánh tình của Giang Chấn Vũ thì nhất định hắn sẽ bị mắc bẫy trong chiêu này của ta.

A Tứ lên tiếng :

- Nhưng anh làm sao lấy được “Phích Huyết Lương Sanh kiếm” đây?

Tiểu Tà nói :

- Không có kiếm thật thì làm kiếm giả không được sao? Chuyện gì cuối cùng chân thiện mới phân minh.

A Tam hỏi :

- Tiểu Tà! Anh muốn thuê thợ làm một cây như vậy, sau đó sơn màu để không ai biết là đồ giả?

Tiểu Tà cười :

- Ngốc ời! Người tưởng Giang Chấn Vũ là con nít ba tuổi sao? Không cần dùng đến kiếm!

Tiểu Linh không hiểu :

- Không cần dùng đến kiếm? Tiểu Tà! Anh nói rõ hơn một chút được không?

Tiểu Tà nhún vai :

- Rất đơn giản! Câu cá chưa chắc đã phải dùng mồi. Giang Chấn Vũ nhất định phải cắn câu.

Tiểu Linh muốn hỏi tiếp nhưng sợ Tiểu Tà chê ngốc nên lặng thinh, chỉ có A Tam không sợ chửi mắng, lên tiếng hỏi :

- Tiểu Tà! Anh nói gì mơ hồ, em không hiểu. Anh nói rõ hơn một chút nữa đi, em không ngại anh gọi em là Đại ngốc tử đâu.

Tiểu Tà giải thích :

- Chúng ta chỉ cần rao tin là “Phích Huyết Lương Sanh kiếm” xuất hiện một nơi nào đó thì nhất định bọn giang hồ võ lâm sẽ vác xác đến đó ngay. Giang Chấn Vũ cũng không thể bỏ qua. Chừng đó quần hùng lại một lần hội ngộ ở một hoang sơn nào đó, không vui sao?

Tiểu Linh lo lắng :

- Nếu như người tìm đến quá đông thì mưu kế chúng ta không xong rồi.

Tiểu Tà nói :

- Mục đích của chúng ta là Giang Chấn Vũ. Đương nhiên nhử cộp sộp
hầm thì kế hoạch phải chu đáo, đâu thể nào để cho chúng sảy chuồng cắn
phá tùm lum.

Trước hết, chúng ta tìm một nơi thần bí, nơi mà người tầm thường không
dám đến.

Sa đó, chúng ta theo dõi tại Linh Can, thấy ai khả nghi thì mai phục.
Việc quan trọng là phải nhờ Tiểu Linh giúp sức.

Tiểu Linh hăng hái :

- Em? Em giúp anh được gì trong việc này?

Tiểu Tà nói :

- Em hãy chế ra một loại thuốc không ai nghĩ được chỉ có anh nghĩ ra mà
thôi.

Tiểu Linh cười :

- Anh muốn lấy thuốc này bỏ tại nơi mục tiêu để Giang Chấn Vũ dính
vào người, sau đó chúng ta theo dõi để khỏi sai lạc.

Tiểu Tà gật đầu :

- Không sai! Các người xem kế hoạch của ta có đặc dụng không?

Tiểu Linh nói :

- Được thì được! Nhưng theo em nghĩ nếu người đến quá nhiều công việc theo dõi sẽ rất phức tạp.

Suy nghĩ một tuần trà, Tiểu Tà mới nói :

- Muốn không cho nhiều người biết, chúng ta phải tìm một người để thay thế.

Đôi mắt Tiểu Linh bỗng mở to, hỏi :

- Tìm người thay thế? Anh có kế hoạch gì khác sao?

Tiểu Tà đặc ý :

- Phải! Chúng ta trước tiên phải kiếm một tấm bản đồ bằng vải cũ.

A Tam xen vào :

- Tìm vải cũ thì quá đơn giản rồi! Chỉ cần đến Miếu Lão Ông thì vải cũ vô số. Nhưng làm sao tạo thành bản đồ?

Tiểu Tà nói :

- Được! Chúng ta lấy nhang chích vào miếng vải.

Tiểu Linh nôn nóng hỏi :

- Lấy ai để thay thế đây?

Tiểu Tà nói :

- Liễu Dĩ Vân!

Tiểu Linh nói :

- Nếu Giang Chấn Vũ không gặp Liễu Dĩ Vân thì kế hoạch của chúng ta thất bại sao?

Tiểu Tà cười :

- Thực ra nguy kế này chưa được thập toàn. Nhưng trước kia Khổng Minh làm kế không thành cũng chỉ là mạo hiểm thôi. Nếu lúc đó Tư Mã Ý đánh vào thì nguy to. Nguy kế nào cũng chỉ lường được một mức độ tương đối mà thôi.

Tiểu Linh hỏi :

- Bây giờ anh nhằm nguy kế của anh có bao nhiêu mức độ thành công?

Tiểu Tà nói nhanh :

- Độ chín phần mười!

Tiểu Linh cười :

- Mức độ cao như vậy sao?

Nàng tỏ vẻ vui mừng và ước mong thành sự thật.

Tiểu Tà nói :

- Liễu Dĩ Vân là nhân vật nổi tiếng, bọn chúng thường có quan hệ với nhau.

Gần đây, Liễu Dĩ Vân và Triệu Chánh Thiên đang bị thương, thế nào Giang Chấn Vũ cũng cử thuộc hạ đi tìm tông tích để thăm viếng, đồng thời xem xét có gì sơ xuất hoặc phản bội hãn. Nếu nguy kế của ta mà Giang Chấn Vũ không nghĩ ra thì hãn chết là chắc rồi.

Tiểu Linh nói :

- Được! Em tin tưởng vào suy luận của anh. Hãy mau tiến hành đi, đừng chậm trễ!

Tiểu Tà nói :

- Hãy nghĩ ra một nơi nào bí mật để dụ chúng nó đã.

A Tam nói :

- Em đang suy nghĩ đấy! Đại Biệt sơn, tháp Thiên Phụng là nơi rất thích hợp.

Đường vào hiểm ác vô cùng, người bình thường khó mà đặt chân đến đó.

Tiểu Tà vừa ý, nói :

- Tốt! Tháp Thiên Phụng nằm ở đâu? Chúng ta đi!

Năm người liền hướng về Đại Biệt sơn xuất phát.

Đại Biệt sơn, tháp Thiên Phụng là nơi danh bất hư truyền. Ngọn tháp như một cây lệ kiếm cắm trên mặt đất.

Hoàng hôn buông xuống...

Bọn Tiểu Tà đã tới nơi. Cả năm người thân pháp rất nhanh nhẹn như năm con hồ ly, nháy mắt đã ở lưng chừng núi.

Tiểu Tà bật thốt :

- Nơi này quả ác hiểm. Tiểu Linh! Em mau lấy thuốc mùi rải bên này.

Tốt hơn phải rải rộng ra xung quanh một chút.

Không lâu, Tiểu Linh đã làm xong. Thuốc mùi bấy giờ đã rải khắp nơi.

Tiểu Tà gật đầu, nói :

- Em bây giờ tìm nơi ẩn trú, đồng thời khắc lên vách đá bảy chữ “Thất dĩ chủ thế Thiên Nam tinh”.

A Tam hỏi :

- Tại sao lại phải khắc lên bảy chữ này?

A Tứ ra vẻ thông thạo, nói :

- Anh thật ngốc à! Ý Tiểu Tà là muốn kêu bọn chúng nó đứng ngày bảy tháng bảy lên đây.

Tiểu Tà cười :

- Đây là một trong những phương cách không để cho Giang Chấn Vũ nghi ngờ nguy kế của chúng ta. Lấy thời gian này Giang Chấn Vũ sẽ không nghi ngờ gì cả.

Tiểu Linh mỉm cười, hỏi :

- Vì vậy mà anh khắc “Thiên Nam tinh” chứ không phải “Nữ Thiên tinh”.

A Tam gheò :

- Tiểu Linh không phải là “Chức Nữ tinh” đi tìm “Ngưu Lang” ở đây sao?

Ha... ha...!

Tiểu Linh đỏ mặt mắng :

- A Tam! Đừng lảm chuyện! Người ta khắc lên “Thiên Nam tinh” tức là Thiên Nam đại hiệp để Giang Chấn Vũ dính bầy. Ta làm sao khắc “Nữ thiên tinh”

ở đây?

A Tứ cũng trêu vào :

- Không sao! Khắc nhỏ một chút thì được mà.

Tiểu Tà đánh nhẹ vào đầu A Tứ một cái, nói :

- Đừng đùa giỡn! Nếu không bắt được Giang Chấn Vũ thì đầu người vĩnh viễn trọc lóc để làm hòa thượng. Ta không cho mọc tóc đâu.

A Tứ không dám nói nữa.

Tiểu Linh nhanh chóng dùng dao khắc vào tảng đá, một mặt tạo thêm cho đường nét có vẻ cũ kỹ, thích hợp với thời gian.

Làm xong, Tiểu Linh quay hỏi Tiểu Tà :

- Tiểu Tà! Anh xem thử em khắc như vậy có được không?

Tiểu Tà bước tới chăm chú nhìn một lúc, rồi nói :

- Tiểu Linh! Em quả là có tay nghề, làm giống như thật vậy. Thôi! Chúng ta đi đi, đừng để mất thời giờ!

Tức thì năm người phi nhanh xuống núi.

* * * * *

Vào đêm mùng một tháng năm...

Nơi hoang đạo tại Phụng Dương bên cạnh chân Thụ Lâm, bọn Tiểu Tà đang có mặt ở đó.

Tiểu Tà nôn nóng :

- Tiểu Linh! Em khẳng định Liễu Dĩ Vân sẽ đi ngang qua đây sao?

Tiểu Linh nói :

- Không sai! Đệ tử Cái bang đã thông báo với em, độ nửa giờ nữa Liễu Dĩ Vân nhất định sẽ đi ngang qua đây.

Tiểu Tà yên tâm :

- Như vậy rất tốt! Chúng ta cứ ở đây chờ đợi.

A Tam nói :

- Ai là người đưa bản đồ cho hã?

Tiểu Tà nói :

- Ta sẽ làm việc đó.

A Tam đùa cợt :

- Em đi có được không?

Tiểu Tà cười nhạt :

- Không được! Người là hòa thượng, đầu trọc láng bóng, dễ phát sáng gây sự cổ lắm.

Tiểu Thất xen vào :

- Còn em?

Tiểu Tà lắc đầu :

- Người đi lại càng không được. Người bị thương rồi, bọn chúng sẽ nhận ra ngay. Chúng bay toàn là oan gia, không chừng hôm nay làm hỏng việc hết.

Tiểu Linh cười, xoa dịu :

- Tiểu Tà! Em cho anh giả trang một chút, chỉ cần trên đầu anh cắt bỏ một chòm tóc thì đối thủ sẽ không nhận ra.

Tiểu Tà gật đầu :

- Cũng được!

Đùa cợt một hồi, Tiểu Tà suy nghĩ, nói :

- Chờ một lát ta từ sau lưng Liễu Dĩ Vân khích tới, đánh rơi bản đồ rồi bỏ chạy. Các người hãy để ý từng cử chỉ của hắn!

Tiểu Linh gật đầu :

- Không sao! Em sẽ rất chú ý!

Năm người yên lặng, trở về vị trí ẩn núp.

Qua một lúc lâu, bỗng trên hoang đạo xuất hiện một người đang hướng về phía thành Phụng Dương cất bước. Người này chính là Liễu Dĩ Vân.

Tiểu Tà kêu nhỏ :

- Hẳn đến rồi!

Tiểu Linh cũng nói :

- Em không nói sai mà!

Tiểu Tà hướng về phía Liễu Dĩ Vân đi tới và lập tức hành động ngay.

Nhanh như tên bắn, nháy mắt Tiểu Tà đã chạy sát ngay vai Liễu Dĩ Vân, quẹt một cái rồi lẩn vào đường vòng, chạy vào Thụ Lâm, trở về với đồng bọn.

Liễu Dĩ Vân bất thần thốt lên một tiếng :

- Oa!

Liền đưa tay sờ vào vai trái, cảm giác hơi đau, nhưng đôi mắt đã phát hiện một gói nhỏ Tiểu Tà vừa đánh rơi, nên rảo bước chạy đến lượm lên, mở ra xem thì thấy bên trong chỉ là một miếng vải mục nát, có dấu nhang đốt.

Phản ứng thật lạ kỳ mà xưa nay các nhân vật võ lâm thường gặp, Liễu Dĩ Vân lẩm bẩm :

- Phích Huyết Lương Sanh!

Mấy tiếng vừa thốt ra, hẳn đã ngưng ngay lại, đưa mắt quan sát xung quanh, thấy không có ai, hẳn lập tức giấu nhanh gói vải vào người rồi cấp tốc chạy đi.

A Tam thấy vậy nhin cười không được, nói với A Tứ :

- Tiểu Tà chơi thiệt hay à! Bọn chúng cứ tưởng miếng vải mục kia là bửu bối.

Liễu Dĩ Vân và Giang Chấn Vũ lần này nhất định mê mết với trò đùa của chúng ta rồi.

Tiểu Linh nói :

- A Tam! Anh đừng vội vui mừng!

A Tứ xen vào trêu chọc :

- A Tam tánh hay đùa cợt quen rồi, chuyện này cứ để cho hăn cười một chút cũng không sao. Hăn phải vui vẻ mới khỏi mắc bệnh thần kinh.

A Tam nhào tới gõ vào đầu A Tứ, nói :

- Hừ! Người dám nói ta mắc bệnh thần kinh à?

A Tứ nhăn mặt :

- Người dám ăn hiếp ta à?

Hai người ôm nhau vật lộn.

Tiểu Linh mặc kệ :

- Muốn đánh nhau thì đánh cho đã đi, đến khi vào cuộc thì phải nghiêm túc.

Hai người này trong lúc không có việc thì đùa giỡn nhau là chuyện

thường nên không ai ngăn cản.

Tiểu Thất thấy vậy cười hí... hí... rồi thừa cơ đánh úp A Tam, A Tứ dạt ra hai bên. Bây giờ A Tam, A Tứ mới tỉnh ra, thì cả hai đều mặt sưng, mũi đỏ, trán nổi nhiều cục u.

Tiểu Tà về đến thấy vậy hỏi :

- Chuyện gì đây?

A Tam bất đắc dĩ nói :

- Chỉ là đùa giỡn thôi. Có gì quan trọng mà anh để ý?

A Tứ lấy tay lau mặt, nói :

- Em thấy lúc này cần phải hóa trang đôi chút để kẻ địch không nhận ra.

Tiểu Tà cười :

- Quần áo rách hết rồi. Hãy lo vá lại đi! Đến lúc có việc cần không trở tay kịp đó.

A Tam, A Tứ đều làm ra vẻ lo lắng, chỉnh đốn lại quần áo nhưng vẫn cười nói vui vẻ.

Tiểu Tà hỏi :

- Việc vừa rồi kết quả ra sao?

Tiểu Linh nói :

- Liễu Dĩ Vân rất đắc ý khi lượm được gói vải rách đó.

Tiếp theo, nàng kể lại tỉ mỉ cho Tiểu Tà nghe.

Tiểu Tà rất hài lòng quay qua nói với Tiểu Thất :

- Tiểu Thất! Người theo dõi Liễu Dĩ Vân còn chúng ta đến Kim Lăng tìm Triệu Chánh Thiên. Năm ngày sau chúng ta gặp nhau tại chân núi Biệt Sơn.

* * * * *

Ngày mồng ba tháng năm...

Trời quang mây tạnh.

Tại Phụng Hoàng tửu lầu, nơi cửa sổ bên trái, bàn thứ ba, có một đại hán, độ bốn mươi tuổi, đang ngồi ăn uống. Người này chính là Kim Lăng Tú Tài Triệu Chánh Thiên.

Hắn mặc chiếc cẩm bào màu tím, ngồi kế bên bàn hắn là một đôi vợ chồng già. Người chồng đầu tóc bạc phơ, y phục màu xanh nay đã phai màu, phong thái chậm chạp vì tuổi tác trông rất thương hại. Người vợ tóc cũng đã bạc màu, thân thể xem rất tiêu tụy, yếu ớt.

Ông lão nói :

- Bà ơi! Thật là nguy hiểm! Nếu không phải Liễu đại hiệp ra tay giải cứu, bọn mình chắc đã chết dưới tay kẻ cường khấu rồi.

Bà lão căn nhắc :

- Lão bất tử này! Cũng tại ông muốn đến Khai Phong tìm bửu bối, nhưng lại rẽ sang đường này mới gặp nạn. Thật là...

Bà lão nhìn ông lão có vẻ trách móc rồi tiếp :

- May có Liễu đại hiệp giúp đỡ...

Ông lão nhắc nhở :

- Người này là Liễu Dĩ Vân! Bà nhớ kỹ cái tên đó để sau này có dịp chúng ta còn đền ơn.

Triệu Chánh Thiên nghe hai ông bà già nhắc đến tên bạn hữu nên ngồi yên lắng tai nghe.

Bà lão háy mắt nhìn ông lão một cái, nói :

- Không nhớ! Không nhớ! Tôi chỉ nhớ một chữ Liễu thì đã bị ngắt xiu rồi.

Ông lão gật đầu :

- Bà nói cũng phải! Nếu ta không thấy Liễu đại hiệp một lần thì cũng khó mà nhớ tên. Liễu đại hiệp này võ công thật cao cường, chỉ nghe ông ta nói gì “Phích Huyết Lương Sanh” giống như niệm chú là bọn cường khấu lập tức bỏ chạy. Câu nói đó quả có uy lực vô cùng.

Triệu Chánh Thiên nghe đến “Phích Huyết Lương Sanh” thì trợn mắt, hướng nhìn về ông lão, cảm giác hai người này không có gì đặc biệt, chỉ là người dân thường nên không có vẻ gì là nghi ngờ, lại yên lặng nghe tiếp câu chuyện của họ.

Bà lão nói :

- Ông nói sai rồi! Bọn đạo tặc đâu phải sợ câu “Phích Huyết Lương Sanh” Liễu đại hiệp đã nói ra, mà do chúng nghe nhiều chuyện về Giang đại hiệp, Nhưng thôi!

Chuyện giang hồ chúng ta không hiểu bao nhiêu thì cũng không nên bàn. Có lúc thì nói đến Giang đại hiệp, có lúc lại nói đến Liễu đại hiệp, có lúc thì nói đến “Phích Huyết Lương Sanh” làm cho tôi muốn điên cái đầu.

Triệu Chánh Thiên nghe đến đây lòng như rộn lên, nghĩ thầm :

- “Không lẽ Liễu Dĩ Vân đã đoạt được “Phích Huyết Lương Sanh” sao? Ta phải tìm đến Giang gia xem thử mới được.”

Nghĩ như vậy, Triệu Chánh Thiên lập tức đứng dậy, hướng ra cửa, thoăn thoắt bước đi, không cần tìm hiểu sự thật hai ông bà này chính là Tiểu Tà và Tiểu Linh hóa trang.

Khi Triệu Chánh Thiên ra khỏi cửa, cả hai ông bà già liền cất tiếng cười ha...

ha...

* * * * *

Ngày mồng năm tháng năm...

Đâu đâu cũng thấy người ta đi cúng bái chùa miếu.

Vào lúc canh ba, tại Giang phủ, nơi đại sảnh, có ba người cùng ngồi đàm đạo.

Ba người này chính là Giang Chấn Vũ, Triệu Chánh Thiên và Liễu Dĩ Vân.

Qua ba tuần trà, Giang Chấn Vũ mới vào đề :

- Liễu Dĩ Vân! Anh có biết chuyện “Phích Huyết Lương Sanh” xuất hiện không?

Liễu Dĩ Vân thoáng giật mình, song vẫn cười ha... ha..., nói :

- Giang huynh! Anh biết tin quá chính xác và quá nhanh. Tiểu đệ mới nghe chuyện này độ ba hôm nay.

Giang Chấn Vũ cầm ly rượu lên, nói :

- Liễu huynh! Triệu huynh! Tôi kính hai người một ly rượu!

Ba người chạm ly, uống một hơi, Triệu Chánh Thiên nói :

- Gần đây nghe tin “Phích Huyết Lương Sanh” tái xuất giang hồ, ai nấy đều để mắt dòm ngó, tiểu đệ biết việc này cũng do Liễu huynh nói ra. Xin Liễu huynh đừng chấp trách! Ba chúng ta đã mười mấy năm giao tình, không thể vì món bửu bối này mà làm sút mẻ tình cảm.

Liễu Dĩ Vân cười :

- Giang huynh! Triệu huynh! Hai người đã quá khách sáo rồi. Sự thật tôi chỉ lấy được tấm bản đồ của Thiên Nam kiếm khách Vũ Văn Quán để lại mà thôi.

Còn tìm ra nơi cất giấu bảo kiếm vẫn còn là vấn đề nan giải.

Giang Chấn Vũ nói :

- Thì ra là vậy! Nhưng chúng tôi muốn xem qua cái mà Liễu huynh đã đoạt được để thỏa mãn tánh hiếu kỳ mà thôi.

Liễu Dĩ Vân bị Giang Chấn Vũ hỏi khéo, cảm thấy khó lòng từ chối, nên lấy tấm bản đồ ra, nói :

- Sự thật trong đây chẳng có gì. Hai người cứ xem qua sẽ rõ!

Liễu Dĩ Vân lấy miếng vải màu vàng mực nát đưa ra, chỉ thấy trên đó lốm đốm từng lỗ nhang chích, tưởng tượng ra thì có thể cho những nơi này là một hòn núi nhô cao lên, xung quanh bao bọc nhiều tiểu sơn. Sơn phong bên trái có hai chữ “Thiên nam” bên phải có hai chữ “Phích huyết”. Chỉ bấy nhiêu đó thôi. Ngoài ra chẳng có gì khác.

Giang Chấn Vũ nhìn một lúc lâu, kêu lên :

- Ta ngu ngốc thật! Nhìn mãi cũng chẳng hiểu gì cả. Liễu huynh có hiểu gì không?

Liễu Dĩ Vân lắc đầu cười :

- Tôi cũng như Giang huynh. Một chút suy tưởng ra manh mối cũng không có.

Giang Chấn Vũ hỏi :

- Thật sao? Trí tuệ Liễu huynh siêu quần như thế lẽ nào lại đoán không ra?

Liễu Dĩ Vân và Triệu Chánh Thiên nhìn nhau cười ngất.

Giang Chấn Vũ trợn mắt nói :

- Hai người cười đủ chưa? Ý của ta là nếu hai người cười đã đủ rồi thì có thể xuống âm phủ báo cáo được rồi.

Triệu Chánh Thiên và Liễu Dĩ Vân thất kinh kêu lên :

- Giang huynh! Người...

Giang Chấn Vũ làm mặt giận, nói :

- Dương Tiểu Tà nói không sai. Ta chính là Hắc y sứ giả. Hai người biết được tung tích của ta thì có chết cũng thỏa mãn rồi.

Dứt lời Giang Chấn Vũ rút kiếm chặt về phía Liễu Dĩ Vân và Triệu Chánh Thiên.

Liễu Dĩ Vân nổi nóng. Trước đây hắn cứ tưởng tình bạn hữu luôn luôn trung thành với nhau, không ngờ Giang Chấn Vũ lại là Hắc y sứ giả, nên lập tức rút trường kiếm, nói :

- Giang Chấn Vũ! Không ngờ người gạt ta.

Trường kiếm vung lên ép tới Giang Chấn Vũ nhưng mới múa được vài đường thì thân người Liễu Dĩ Vân và cả Triệu Chánh Thiên đã đổ xuống, bàn ghế cũng nghiêng ngả.

Giang Chấn Vũ nói :

- Hai người cứ ngủ đi! Ta còn cần hai người, nên chưa đến lúc hai người bị hạ thủ. Ha... ha... ha!

Giang Chấn Vũ bước tới lượm tấm vải rách của Liễu Dĩ Vân, bỏ vào túi áo.

* * * * *

Ngày mồng sáu tháng năm...

Tại chân núi Đại Biệt sơn, Tiểu Tà và đồng bọn đang mai phục tại sơn lâm.

Tiểu Tà thoải mái nằm trên cỏ ngủ say sưa vì cả bọn đang chờ đợi giờ phút hành động.

A Tam bực bội hỏi :

- Không biết chừng nào Giang Chấn Vũ mới xuất hiện đây?

Tiểu Tà nói :

- Sắp đến rồi!

Chính vào đêm mồng năm, Tiểu Thất đã nhìn thấy Liễu Dĩ Vân và Triệu Chánh Thiên bước vào Giang gia. Nếu Giang Chấn Vũ có đoạt được bản đồ của Liễu Dĩ Vân thì cũng phải nghiên cứu qua một ngày đêm rồi mới dám hành động.

A Tam hỏi :

- Nếu bọn chúng giải không ra bí mật trên bản đồ thì sao? Như vậy chúng ta mai phục nơi đây thật uổng công rồi.

Tiểu Linh nói :

- Không thể như vậy được. Em dùng nhang đốt rất rõ ràng. Nếu không phải tháp Sơn Phong vẫn còn có vấn đề thì Giang Chấn Vũ nhất định sẽ đến.

Không lâu, Tiểu Thất chạy về báo :

- Tiểu Tà bang chủ! Có người đến rồi!

Tiểu Tà vui mừng, lập tức ngồi dậy, hỏi :

- Giang Chấn Vũ đến rồi. Hắn ở tại đâu?

Tiểu Thất nói :

- Hắc ở chân núi. Chốc nữa sẽ lên đây.

Tiểu Tà hỏi :

- Người thấy tận mặt hay là người bịt mắt?

Tiểu Thất đáp :

- Hắc bịt mắt, trông như bọn Hắc y sát thủ.

Tiểu Tà thỏa mãn :

- Không sao. Chúng ta cứ ở đây chờ hắc đến tháp Thiên Phong.

Không bao lâu, một bóng đen nhanh như điện xẹt, hướng về đỉnh núi bay lên.

Nhưng loáng mắt, bóng đen lại biến mất trên đường mòn.

Tiểu Tà nhìn thấy bóng đen liền nói :

- Không sai! Hắc chính là Giang Chấn Vũ.

A Tam nói :

- Chúng ta mau đuổi theo hắc, đừng để hắc chạy mất!

Tiểu Tà lắc đầu :

- Không được đuổi theo. Chúng ta chờ hắc trở về. Sau đó mới dùng thuốc mùi theo hắc về Tổng đàn Hắc y sát thủ.

Tiểu linh nói :

- Nếu Giang Chấn Vũ không đến tháp Thiên Phong chúng ta có cách nào đuổi theo hắn không?

Tiểu Tà nói :

- Chờ hắn xuống núi Tiểu Thất bám sát sau lưng hắn. Nếu không phát hiện mùi thuốc chúng ta sẽ ra mặt. Nếu giết được hắn thì bọn thuộc hạ như rắn mất đầu, không còn tác dụng gì.

Tiểu Linh lẩm bẩm :

- Giết được Giang Chấn Vũ thì tốt rồi. Trừ được tên đầu sỏ Hắc y sát thủ kể như đỡ được một phần hiểm họa cho võ lâm.

Ba giờ đồng hồ trôi qua...

Bóng đen chập chờn đi lần xuống theo đường mòn lúc này. Tiểu Tà nhìn thấy ra lệnh :

- Tiểu Thất! Bám theo!

Tiểu Thất xung phong phi người tới rất nhanh. Số người còn lại cũng lần lượt bám theo.

* * * * *

Ngày mồng bảy tháng năm...

Trời mưa lâm râm.

Tại Thiên Linh sơn xuất hiện năm bóng người. Đó là Tiểu Tà và đồng bọn trong Bang Thông Thực đang tiến lên núi.

Trời quang mây đang. Gió thổi hiu hiu. Cảnh vật rất hữu tình.

Tiểu Tà lo lắng nói :

- Giang Chấn Vũ đã đến nơi đây, muốn đùa với chúng ta sao? Đêm nay cuộc đời hãn sắp kết thúc rồi.

Tiểu Thất nói :

- Theo em nghĩ bọn này trốn nơi đây chắc chắn có mật đạo, bởi vì xung quanh đây không để lại vết tích gì cả. Mùi thuốc trên thân Giang Chấn Vũ đến đây cũng biến mất, mật đạo chắc chắn ở gần đây.

Tiểu Tà gật :

- Có thể như vậy. Hãn trốn lên đây dĩ nhiên là mật động của hãn ở đây.

Tuyệt đối không để người ngoài phát hiện nên hãn dùng mật đạo để thoát ra.

A Tam nói :

- Thiên Linh sơn là núi nằm ngang, nếu chúng dùng mật đạo xuyên sơn thì dễ tìm ra rồi.

Tiểu Tà nói :

- Dấu tích Giang Chấn Vũ đến đây biến mất, cơ quan của chúng nhất định gần đây thôi. Song nơi này quá phức tạp, không dễ gì nhận định cách bố trí của hãn.

Cả bọn cẩn thận từ từ bò qua Thiên Linh sơn.

Khoảng một tuần trà thì Tiểu Linh bỗng giật mình kêu lên một tiếng.

- Oa!

Tiểu Tà lập tức bùm miệng Tiểu Linh lại và nói nhỏ :

- Tiểu Linh! Tại sao kêu to như vậy?

Tiểu Linh mở to đôi mắt, đưa tay chỉ thẳng vào một cây cổ thụ, có vẻ sợ hãi vô cùng.

Trên cây cổ thụ, một con trăn rất lớn đang quấn mình vắt trên cành cây, lòng thòng thò đầu xuống đất, miệng há to ra như muốn đớp mồi.

Tiểu Tà nhìn thấy, nói :

- Thì ra là chuyện này.

Vừa dứt lời, Tiểu Tà đã rút dao ra, bay mình về phía con trăn, chém sả một đường.

Nháy mắt, đầu trăn lìa khỏi cổ, máu phun ra thành vòi, đuôi trăn quật xéo lên, mùi máu rất tanh hôi.

Tiểu Tà trở về vị trí cũ, đứng bên Tiểu Linh, nói :

- Hết chuyện rồi! Chúng ta tiếp tục đi!

Cả bọn năm người hướng về phía trước thoát đi rất nhanh.

Bạn đang đọc truyện *Tục Tiểu Tà Thần* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 11: Một trận đại huyết chiến

Qua một giờ đồng hồ vất vả, Tiểu Tà và đồng bọn đã ra khỏi đám rừng u tối. Trước mặt xuất hiện từng tảng đá lác đác bao quanh một ngọn núi chọc trời.

Thời tiết đang chuyển mưa, quang cảnh nơi đây rất tịch mịch đến nỗi không một tiếng chim kêu. Đi được một lúc thì sườn núi hiện ra rất nhiều thạch động.

A Tứ kêu lên :

- Oa kha kha! Núi cao như vậy làm thế nào đi tiếp đây?

Tiểu Tà nói :

- Nơi đây địa hình dễ thủ mà khó công, chỉ cần địch thủ đứng trên đỉnh núi thì sẽ phát hiện ra chúng ta rất dễ dàng. Vì vậy chúng ta phải hết sức cẩn thận, không được lơ đãng.

Tiểu Linh không hiểu, hỏi :

- Số hang động này không lớn, chúng ta lấy gì làm bàn đạp để tiến lên?

Tiểu Tà đưa mắt quan sát một hồi rồi chỉ tay về phía trái nói :

- Tiểu Linh! Em xem nơi đó có một sợi dây rất lớn thông xuống phải không?

Đó chính là công cụ để chúng lên xuống đó.

Tiểu Linh nói :

- Trên đỉnh núi hình như có vọng gác, cũng may là trong lúc trời đang mưa chứ không thì chúng ta đã bị lộ rồi.

A Tam lên tiếng :

- Nơi này quả là chỗ hiểm ác, dù cho lực lượng mạnh đến đâu cũng khó mà công kích nổi. Tiểu Tà! Anh có cách gì không?

Tiểu Tà cười :

- Người dám đánh cuộc với ta không? Nếu ta lên được trên đó thì người tiếp tục làm hòa thương mười năm, chịu chứ?

A Tam sáng rực mắt nói :

- Được! Em đồng ý, hễ anh lên trên đó được thì em thua.

Tiểu Linh cười :

- Hy vọng A Tam thắng.

Tiểu Tà cười nhạt nói :

- Được! Chúng ta tiếp tục bò về hướng sau núi.

A Tứ ghẹo :

- A Tam! Người đừng đắc ý quá sớm. Nếu ta chịu khó bò lên thì cũng đủ thắng người rồi.

A Tam tỏ vẻ say mê :

- Nếu A Tam này để dành đầu tóc thì sẽ đẹp đến mức nào nhỉ?

Dứt lời, nó cười thật to như là đã thắng cuộc.

Tiểu Tà dọa :

- A Tam! Đến lúc ta cạo đầu người thì người đừng hối hận nhé.

A Tam kêu lên :

- Chuyện lạ! Em có lúc nào mà không giữ lời hứa đâu? Thắng thua là chuyện thường, có gì mà phải hối hận?

Tiểu Tà khoát tay :

- Đến lúc đó sẽ nói. Bây giờ các người tìm cách tiến lên theo địa hình ta hướng dẫn nhé.

Tiểu Linh hỏi :

- Chúng ta không lục lạo các hang động để tìm vết tích sao?

Tiểu Tà lắc đầu :

- Không cần! Nơi đó chắc chắn là chỗ trú ẩn của chúng rồi.

Tiểu Linh suy đoán :

- Có thể trong đó có nhiều cơ quan cạm bẫy thì sao?

Tiểu Tà nhìn Tiểu Linh cười :

- Anh cũng nghĩ vậy, song rất tiếc là anh không cần vào.

Tiểu Linh đề nghị :

- Tại sao chúng ta không bắt cóc một tên để hỏi thử xem?

Tiểu Tà nói :

- Muốn bắt thì cũng phải chờ cơ hội, nếu bây giờ mà hành động thì dễ bị lộ lăm, chúng nó sẽ đề phòng ngay.

Tiểu Linh hỏi :

- Như vậy thì chúng ta phải làm gì để nắm chắc tình hình của đối phương trên đỉnh Thiên Lĩnh này?

Tiểu Tà bỗng phất tay ra hiệu :

- Tạm thời rút lui đã.

Cả bọn lập tức trở về vùng thạch địa, lách mình theo các cây cao rời khỏi Thiên Lĩnh sơn.

* * * * *

Ngày mười bốn tháng năm...

Vào lúc canh một, tại La Hán đường ở Thiếu Lâm tự có một cuộc hội họp giữa Thông Thực bang và Thiếu Lâm chương môn Minh Tâm đại sư cùng Minh Độ đại sư.

Minh Tâm đại sư nói :

- Dương thiếu hiệp! Chúng ta chia tay đã mấy tháng rồi, hôm nay thiếu hiệp đột ngột viếng thăm, không biết có điều chi chỉ giáo?

Tiểu Tà cung kính nói :

- Minh Tâm đại sư! Mỗi lần tôi đến đây thì đều có việc, thật là làm phiền quý môn không ít.

Minh Tâm đại sư chấp tay :

- A Di Đà Phật! Ai cũng biết Dương thiếu hiệp vì tình võ lâm đồng đại mà nhọc công nhọc sức, Thiếu Lâm tự nếu được góp ít công sức thì cũng là vinh hạnh mà, xin Dương thiếu hiệp đừng khách sao quá.

Tiểu Tà thở dài nói :

- Ba lần bảy lượt đến đây làm phiền quý vị, tôi thật áy náy trong lòng. Song nếu không nhờ quý vị phen này thì công chuyện của chúng tôi chắc là không xong.

Minh Tâm đại sư cười nói :

- Có gì mà Dương thiếu hiệp phải phân vân như vậy? Dương thiếu hiệp cần Thiếu Lâm tự chi viện bao nhiêu lực lượng thì cứ nói.

Tiểu Tà mừng rỡ nói :

- Vậy thì tôi xin cảm ơn đại sư trước. Lần này tôi đến đây là muốn nhờ đại sư phát thiệp mời các môn phái đến dự võ lâm đại hội.

Minh Tâm đại sư nói :

- Cái đó không thành vấn đề, nhưng lý do của cuộc họp là gì? Dương thiếu hiệp có thể cho lão nạp biết trước được không?

Tiểu Tà khẽ gật đầu nói :

- Mục đích cũng chỉ là muốn tiêu trừ bọn Hắc Y sát thủ Giang Chấn Vũ mà thôi.

Minh Tâm đại sư có vẻ lo lắng nói :

- Lần này Dương thiếu hiệp muốn tận diệt tổ chức Hắc Y sát thủ ư?

Tiểu Tà gật đầu :

- Đúng vậy. Hiện nay trong thiên hạ ngoài bọn Hắc Y sát thủ ra thì đâu còn tổ chức khủng bố nào khác?

Minh Tâm đại sư gật đầu nói :

- A Di Đà Phật! Các môn phái võ lâm trước giờ đều e dè uy thế của Hắc Y sát thủ, nhất là tên Võ Si. Chẳng hay Dương thiếu hiệp đã có cách nào thành toàn cho chuyện này chưa?

Hỏi câu này chính là do Minh Tâm đại sư nhớ lại trước đây khi lão còn là chủ trì La Hán đường, Võ Si đã đơn thân độc mã vào La Hán đường đánh cho các cao thủ Thiếu Lâm tan tác, võ công của hắn quả là đáng sợ khủng khiếp.

Tiểu Tà nói :

- Tôi đã có cách. Lực lượng Thiếu Lâm, cộng thêm Cái bang và Thông Thực bang thì xem ra không có trở ngại gì. Vả lại lần này tôi đã chuẩn bị rất chu đáo.

Minh Tâm đại sư trầm ngâm một chút rồi nói :

- Lão nạp muốn nghe cao kiến của Dương thiếu hiệp.

Tiểu Tà nói :

- Lần hành động này phải bảo mật tuyệt đối, vì tổ chức Hắc Y sát thủ chắc chắn là đã cho người tiềm phục trong các phái.

Minh Tâm đại sư nói :

- Chuyện này lão nạp tuyệt đối bảo mật.

Tiểu Tà tiếp :

- Hiện giờ bọn chúng đang ẩn nấp trên đỉnh Thiên Lĩnh Sơn, địa hình rất hẻo lánh và khó đột nhập.

Minh Tâm đại sư e ngại :

- Nghe nói Thiên Lĩnh Sơn rất cao, muốn lên cực khó. Xem ra thì kế hoạch này chắc chắn phải có rất nhiều khó khăn rồi.

Tiểu Tà gật đầu :

- Đúng vậy, quả là có khó khăn một chút. Điểm này thì chúng ta sẽ bàn sau, có điều Thiên Lĩnh Sơn cách Nga Mi phái không xa, chưa tới một ngày đi đường, vì vậy tôi nghĩ rằng chúng ta nên tập trung lực lượng tại Nga Mi.

Minh Tâm đại sư gật đầu :

- Được! Nhưng tập trung nhiều người tại Nga Mi nhất định sẽ bị địch thủ để ý.

Tiểu Tà nói :

- Điểm này tôi cũng có nghĩ qua. Theo ý đại sư thì làm sao?

Minh Tâm đại sư suy nghĩ một lúc lâu rồi từ từ nói :

- Chỉ có một cách là Chương môn Nga Mi phải giả chết, lúc đó người của các môn phái đến phúng điếu thì sẽ không bị nghi ngờ.

Tiểu Tà vốn đã nghĩ đến điều này, song không tiện mở miệng. Bây giờ Minh Tâm đại sư đã nói ra trước nên Tiểu Tà mới thở phào, cười nói :

- Chỉ sợ Nga Mi không đồng ý làm như vậy thôi.

Minh Tâm đại sư nói :

- Chuyện này không khó. Trước đây Chỉ Tiên sư thái của Nga Mi đã bị chết dưới tay Võ Si nên họ rất hận bọn Hắc Y sát thủ, nay nếu có cơ hội báo thù thì lão nghĩ bọn họ chắc chắn không bỏ qua. Vả lại nếu họ không đồng ý thì lão nạp sẽ tìm cách thuyết phục.

Tiểu Tà thỏa mãn nói :

- Vậy thì tốt rồi. Trên nguyên tắc thì chúng ta sẽ chia làm hai đường. Một đội đi đến Nga Mi Sơn, gồm khoảng năm mươi cao thủ. Đội thứ hai sẽ đến thẳng Thiên Linh Sơn, nhân số gồm một trăm rưỡi. Hai đội phải đi không quá nửa ngày mới được.

Minh Tâm đại sư không hiểu, hỏi :

- Xin Dương thiếu hiệp nói rõ hơn một chút, để bọn lão nạp tiện bề hành động.

Tiểu Tà giải thích :

- Trong này có rất nhiều nguyên do. Thứ nhất nếu chúng ta đi về Nga Mi quá nhiều thì sẽ gây chú ý, nên chỉ một số ít là đến Nga Mi mà thôi. Thứ

hai chúng ta sẽ chia làm ba giai đoạn tấn công, đầu tiên là ngũ đại cao thủ của Thông Thực bang, kế đến là đội cao thủ mai phục tại Nga Mi, cuối cùng sẽ là các đệ tử các môn phái.

Minh Tâm đại sư gật đầu nói :

- Biện pháp này rất tốt, chúng ta cứ thế mà làm. Nhưng ngày giờ thế nào đây?

Tiểu Tà nói :

- Ngày hai mươi ba tháng năm, lúc canh tư.

Minh Tâm đại sư thắc mắc :

- Tại sao lại chọn canh tư?

Tiểu Tà giải thích :

- Vì lúc đó dễ dàng phân định được địch ta, và trời sắp sáng thì sự canh phòng của bọn chúng sẽ lơ lửng rất nhiều. Nếu ta khi đêm xuống từ Nga Mi Sơn để tránh gây chú ý thì sẽ đến Thiên Linh lúc canh tư, kế hoạch rất tốt.

Minh Tâm đại sư lại hỏi :

- Dương thiếu hiệp! Nếu chúng ta tấn công, Hắc Y sát thủ từ bên trong công ra thì chúng ta sẽ gặp bất lợi, vậy...

Tiểu Tà đặc ý nói :

- Đại sư khỏi lo. Trước hết Hắc Y sát thủ không biết chúng ta đến và tấn công với bao nhiêu lực lượng nên không dám phản công chính diện. Mặt khác, chúng cũng không dám rời khỏi nơi cố thủ của chúng để tấn công

chúng ta.

Minh Tâm đại sư vẫn thắc mắc :

- Nhưng Dương thiếu hiệp nói rằng chúng có mật đạo, vậy nếu chúng từ mật đạo thoát ra ngoài thì không phải chúng ta uổng công sao?

Tiểu Tà nói :

- Vì vậy nên chúng ta phải bao vây một cách chính xác. Đằng sau Thiên Lĩnh Sơn địa hình giống như cây quạt nên chắc chắn mật đạo phải hướng về đó. Ngay tại đó chúng ta sẽ bao vây rồi chờ đại binh đến bắt trọn ồ.

Minh Tâm đại sư tỏ ý khâm phục :

- A Di Đà Phật! Dương thiếu hiệp quả là người thông minh tài trí, không kém gì Gia Cát Lượng.

Tiểu Tà nghe mà nở lỗ mũi, cười ha ha nói :

- Đại sư quá lời rồi, chúng ta hãy bàn thêm một chút nữa được không?

Minh Tâm đại sư nói :

- Xin Dương thiếu hiệp cứ nói :

Tiểu Tà nói :

- Đến lúc đó, ngũ đại anh hùng Thông Thực bang chúng tôi rải thuốc nổ, chiếm lĩnh điểm tối cao, sau đó dùng thuốc nổ công tới, thế là bọn địch nằm mơ cũng không biết là thuốc nổ từ đâu ra cả.

Minh Tâm đại sư hỏi :

- Thế còn đội thứ hai tấn công thế nào?

Tiểu Tà đáp :

- Trên nguyên tắc thì chỉ triệt hạ các thông đạo rồi rút vào sơn lâm, chỉ la ó để thị uy mà thôi. Nếu có Hắc Y xuất hiện thì chặn lại, đánh cho chúng phải trở về. Còn nếu chúng quá nhiều thì mọi người rút lui để chúng tôi dùng thuốc nổ tiêu diệt. Đội thứ ba sẽ vây cứng không cho chúng tháo chạy, như vậy thì xong.

Minh Tâm đại sư bỗng nói :

- Nếu lúc đó Võ Si xuất hiện thì sao?

Tiểu Tà nói :

- Nếu hắn xuất hiện thì các người trên thân đeo thuốc nổ sẽ khống chế hắn, chờ tôi xuống ứng phó.

Minh Tâm đại sư lo lắng nói :

- Chỉ một mình Dương thiếu hiệp thôi ư?

Tiểu Tà cười :

- Vậy cũng đủ rồi, vì nếu đánh không lại thì tôi sẽ dẫn dụ hắn đuổi theo. Hắn mà đuổi được tôi thì cũng đã mệt đến đứt hơi, lúc đó chúng ta sẽ hợp công vây đánh.

Minh Tâm đại sư gật gù nói :

- Rất tốt! Vậy không thể chậm trễ, lão nạp tức thì phát thiệp đến các phái.

Tiểu Tà chấp tay nói :

- Đa tạ đại sư giúp đỡ. Chúng tôi còn nhiều chuyện phải làm, xin cáo từ ở đây.

Minh Tâm đại sư chấp tay :

- Lão nạp không dám lưu thiếu hiệp lại.

Tiểu Tà cung kính :

- Xin hẹn gặp lại.

Rồi y dẫn bốn đệ tử của Thông Thực bang rời khỏi La Hán đường.

* * * * *

Ngày mười tám tháng năm...

Trên võ lâm dần dần loan tin rằng Nga Mi Chương môn Chỉ Ái sư thái vì luyện công quá sức nên đã bị tẩu hỏa nhập ma mà chết.

* * * * *

Ngày hai mươi mốt tháng năm...

Các đại môn phái lần lượt cử người đến viếng Chương môn Nga Mi.

* * * * *

Ngày hai mươi ba tháng năm...

Vào lúc canh ba, nơi chân núi Thiên Lĩnh có rất nhiều người đang chộn rộn, nhân số khoảng hơn một trăm, đi đầu là ngũ đại anh hùng Thông

Thực bang.

Tiểu Tà mang một đồng dây thuốc nổ, A Tam thì vác một bao lớn thuốc nổ trên vai. A Tứ, Tiểu Thất, Tiểu Linh mỗi người cũng mang theo không ít, định bụng sẽ cho nổ tung sào huyệt của Hắc Y sát thủ.

Không lâu sau, Tiểu Tà bắt đầu nhắc nhở mọi người cẩn thận từ từ tiến lên sơn lâm.

Lúc bấy giờ trời không trăng nhưng ánh sao chiếu khắp nơi nên Tiểu Tà dễ dàng nhận ra phía trước có vệ binh tuần tra, trên đỉnh núi cũng có vệ binh tuần hành. Hướng về Minh Tâm đại sư, Tiểu Tà nói :

- Đại sư! Xin mọi người hãy mai phục ở đây, đừng để cho kẻ địch phát hiện.

Minh Tâm đại sư khẽ gật đầu :

- Lão nạp hiểu rồi, cứ theo kế hoạch mà làm.

Tiểu Tà vung tay một cái, toàn thể Thông Thực bang rẽ về hướng bên trái sơn phong đi vào. Không đến một tuần trà thì Tiểu Tà, Tiểu Linh đã bò tới đỉnh núi, A Tam, A Tứ và Tiểu Thất cũng bám theo sau.

Tiểu Tà nói :

- Hãy chờ một chút! Còn một thời gian nữa mới đến canh tư.

Tiểu Linh nhắc nhở :

- Chúng ta chuẩn bị thuốc nổ trước là vừa.

Cả bọn đều cởi thuốc nổ mang trên mình xuống đem rải khắp nơi, sau đó đốt nhang chờ sẵn, đợi cho đến canh tư thì cho nổ.

Thời gian trôi nhanh, sao trên trời cũng đã lặn gần hết. Tiểu Tà theo sợi dây tuột xuống lưng núi thì thấy không biết bao nhiêu là hang động. Y liền đốt một khối thuốc nổ liệng vào, rồi lập tức leo trở lên trên.

“Ầm!”...

Một tiếng nổ phát ra như long trời lở đất, làm chấn động khắp sơn lâm.

Bên trong có tiếng la hét hoảng :

- Có người phục kích! Trốn mau.

- Địch thủ xâm nhập Tổng đàn rồi, mau ứng chiến!

Lập tức trước hang động một số người rối loạn, kẻ kêu cứu, người ra lệnh ứng chiến lung tung, không còn trật tự nữa.

A Tam phấn khởi tiếp tục ném thêm xuống dưới mấy khối thuốc nổ nữa.

“Ầm! Ầm!”...

Chỉ thấy dưới lưng chừng núi khói tỏa đen ngịt, xác chết ngổn ngang, thảm khốc vô cùng.

Có tiếng hét vang lên :

- Có mai phục! Hãy mau rút vào! Đừng rối loạn!

Một giọng nói nổi tiếp :

- Bấm sứ giả! Phải làm sao ứng phó đây khi bọn chúng đã bao vây Tổng đàn?

Có tiếng Hắc Y sứ giả nói :

- Tổng quản, phải tìm cách thoát ra thôi.

Tên Tổng quản nói :

- Thưa sứ giả! Trong đêm tối thoát ra không phải là dễ, vì bọn chúng đánh vào ban đêm như vậy thì chắc chắn là đã có kế hoạch chu đáo, không chừng thuốc nổ đã được chôn khắp mọi nơi.

Hắc Y sứ giả nói :

- Tổng quản nói có lý, hãy cho người xem xét thử xem.

Tổng quản lập tức hô to :

- Đội thứ nhất hướng về phía trước xông ra, kẻ nào bỏ trốn lập tức giết chết.

Mấy chục bóng người dạ một tiếng rồi nhảy ra khỏi cửa động, hướng về sơn lâm chạy đi.

Minh Tâm đại sư thấy có người xông ra thì hét lớn :

- Bên trái nghênh địch, bên phải dàn trận!

Tức thì lực lượng cao thủ các phái dàn ra hai bên, nhắm ngay địch thủ tấn công tới. Hai bên giáp chiến rất ác liệt, đao kiếm chạm nhau tóe lửa, không bên nào nhân nhượng bên nào.

Một bên thì như cọp sấy chuồng, một bên thì như sư tử vồ mồi, không hề phân biệt hàng ngũ. Tuy nhiên các môn phái tuyển lựa toàn cao thủ nên chưa đầy hai khắc sau thì họ đã giành được phần thắng, toàn đội thứ nhất của Hắc Y sát thủ đã bị tiêu diệt gọn.

Minh Tâm đại sư theo kế hoạch đã bàn định với Tiểu Tà, sau khi giành thắng lợi thì không ham đánh mà trầm giọng nói :

- Lui!

Toàn bộ lực lượng lập tức rút vào trong sơn lâm.

Tên Tổng quản Hắc Y nói :

- Bẩm sứ giả! Theo thuộc hạ thì phải dùng Xác Hồn Nhân mới có thể trấn áp nổi lực lượng của đối phương, chúng đều đã thuốc độc biến hóa không còn tâm trí nên không biết sợ hãi.

Hắc Y sứ giả trầm ngâm một chút rồi gật đầu ra lệnh :

- Được! Người đem bọn Xác Hồn Nhân cho ra trận làm bia, sau đó huy động lực lượng công kích.

Tên Tổng quản lập tức quay người đi thi hành, không lâu sau đã dắt ra một đám Xác Hồn Nhân trang bị đầy đủ binh khí.

Hắc Y sứ giả tay trái vung lên, một đám bột màu tung bay trong gió, bọn Xác Hồn Nhân vừa ngửi thấy mùi thuốc thì lập tức phi thân ra khỏi thạch động, tủa vào sơn lâm tấn công cao thủ các môn phái.

Số Xác Hồn Nhân này giết không chết, binh khí thì thật kì quái nên vừa giáp chiến đã khiến cho cao thủ các môn phải bị thương và mê man khá nhiều.

Tiểu Tà từ trên cao nhìn thấy liền la to :

- Chúng dùng Xác Hồn Nhân, một môn tà đạo từ Tây Vực. A Tam, khi nào ta kêu ném thuốc nổ thì lập tức thi hành nhé.

A Tam gật đầu :

- Em hiểu rồi.

Tức thì Tiểu Tà phi thân xuống núi, hét to :

- Tất cả hãy tạm thời rút lui.

Cao thủ các môn phái đã tử thương vài chục, số còn lại đang nao núng tinh thần nên nghe hiệu lệnh rút lui thì lập tức rút ngay. Mấy tên Xác Hồn Nhân muốn đuổi theo thì đã bị Tiểu Tà cản lại, nhờ vậy mà các cao thủ mới rút lui an toàn.

Minh Tâm đại sư nói lớn :

- Dương thiếu hiệp! Để lão nạp qua giúp cho một tay.

Tiểu Tà lắc đầu :

- Không được, không cần chi viện đâu, đại sư rút lui mau đi.

Tiểu Tà tuy lanh lẹ nhưng cũng không tránh kịp sự vây công của vô số loại vũ khí kì quái, vai trái của y đã bị chém một đao, nhưng may y không sợ độc dược nên tính mạng không có gì lo ngại, uy lực vẫn mạnh mẽ.

Tiểu Tà ra hiệu cho A Tam :

- Mau ném thuốc nổ xuống!

A Tam không biết Tiểu Tà có dụng ý gì, hăn lo lắng không ném thuốc nổ xuống mà la lớn :

- Em mà ném thuốc nổ xuống thì anh cũng tiêu tòng còn gì?

Tiểu Tà tức giận hét to :

- Sao lại chậm trễ vậy? Người mà trễ nữa thì sinh mạng ta mới mất đứt đó.

A Tam cau mày nói :

- Liệng thì liệng.

Rồi y bất đắc dĩ đốt thuốc nổ liệng xuống, miệng la to :

- Rồi đó, đã liệng xuống rồi đó.

Tiểu Linh cũng lo lắng kêu lên :

- Tiểu Tà anh mau lên đây.

Tiểu Tà nghe thế thì lập tức hét to một tiếng, thân hình như chiếc pháo thăng thiên bay vút lên nhanh như điện xẹt. Công phu này lúc ở hồ Một Tháp y đã dùng qua để đùa giỡn với cá chép, vì vậy bọn Xác Hồn Nhân không thể theo kịp.

“Ầm! Ầm”...

Toàn bộ bọn Xác Hồn Nhân bị nổ tung, xương tan thịt nát, Tiểu Tà cũng bị cháy xém một vạt áo, công lực có phần giảm đi, miệng ứa máu tươi. Y cười đắc ý hướng vào trong hang động nói to :

- Giang Chấn Vũ, con rùa rút đầu mau ra đây chịu chết đi.

Giang Chấn Vũ nghe giọng của Tiểu Tà thì chịu không nổi, giận run người lập tức xuất động nói :

- Dương Tiểu Tà! Người chưa chết sao?

Tiểu Tà cười ha hả nói :

- Ngày mai là ngày giỗ của người đó.

Giang Chấn Vũ nói :

- Chưa chắc.

Tiểu Tà khinh bỉ nói :

- Nếu người không có chuyện gì để nói thì hãy chuẩn bị rời bỏ thế gian đi.

Giang Chấn Vũ với địa vị Hắc Y sứ giả nên cũng không kém phần kiêu ngạo, hắn lật tấm khăn che mặt ra, để lộ nguyên hình rồi cười nhạt nói :

- Sao người biết ta ở đây?

Tiểu Tà đắc ý cười nói :

- Người chưa quên chuyện “Phích huyết lương sanh” chứ?

Giang Chấn Vũ giật mình, thở ra một hơi dài rồi nói :

- Thì ra trước đây người đã tính chuyện ám toán ta, nhưng chưa chắc hôm nay người thành công đâu.

Tiểu Tà cười nhạt nói :

- Đợi lát nữa sẽ rõ.

Giang Chấn Vũ cười nham hiểm nói :

- Chỉ cần Võ Si tỉnh lại thì người sẽ chết không có chôn thây.

Tiểu Tà cười to nói :

- Đừng đem cái tên đó ra dọa ta. Nói cho người biết là ta cũng đang chờ tên ác tặc đó tỉnh dậy.

Giang Chấn Vũ đặc ý nói :

- Vậy được, lát nữa sẽ rõ.

Rồi y quay mình phóng vào trong động nhanh như chớp.

Tiểu Tà quay qua Minh Tâm đại sư hỏi :

- Tình hình bên ta thế nào rồi đại sư?

Minh Tâm đại sư thở dài đáp :

- Tồn thất bốn mươi nhân mạng, quân tiếp viện vẫn chưa thấy đến.

Giữa lúc đó trong hang động bỗng vang ra một giọng cười man rợ, rồi một lão nhân đầu bù tóc rối xuất hiện, chính là Võ Si. Lão hét vang một tiếng, nhắm Tiểu Tà đánh ra một chưởng, chiêu thức thần tốc tuyệt luân.

Tiểu Tà không né tránh, thẳng thắn đón đỡ một chưởng của Võ Si.

“Bùng!”

Tiểu Tà văng ra bảy thước còn Võ Si thì cũng lăn lộn trên mặt đất, bụi tro dính đầy mặt. Hai bên quả là kì phùng địch thủ, chớp mắt đã lại lao vào nhau, qua lại mấy chục chiêu. Tiểu Tà thì linh hoạt còn Võ Si thì

cường mãnh, hai bên gần như bất phân thắng bại.

Bổng Võ Si hét to lên :

- Dương Tiểu Tà! Hãy thưởng thức môn Nhất Thế Hùng của ta.

Rồi lão đánh ra một chiêu, Tiểu Tà mãi nghe tên môn võ lạ nên bị phân tâm trúng ngay một chưởng vào ngực, thân hình văng tuốt ra xa, miệng phun máu tươi.

Y hét lớn :

- Mẹ kiếp! Thật là dữ tợn.

Dứt lời y đã phóng ra liên tiếp mấy ngọn phi đao, đồng thời thi triển khinh công bay tới đánh ra bảy chưởng. Phi đao của y vừa nhanh vừa hiểm, lại thêm bảy chưởng hùng hậu nên Võ Si không thể tránh kịp, vai trái trúng liền mấy đao và một chưởng của Tiểu Tà.

Tiểu Linh thấy Võ Si và Tiểu Tà đang liều chết giao đấu thì tinh thần lo lắng cực độ, nói :

- Chúng ta xuống đó tiếp tay.

A Tam cười nói :

- Tiểu Tà bang chủ phước lớn mạng lớn, võ công lại không phải là kém hơn hẳn Võ Si nên theo tôi chúng ta không cần phải xuống đâu.

Tiểu Linh nói :

- Nhưng em không an tâm.

Bất chợt Giang Chấn Vũ thống lĩnh bọn Hắc Y sát thủ từ trong động ào

ra, hô lớn :

- Xông lên! Giết sạch hết bọn chúng đi.

A Tam kêu to :

- Lập tức cho nổ.

Rồi A Tam, A Tứ, Tiểu Linh, Tiểu Thất đồng loạt ném thuốc nổ xuống.

“Ầm! Ầm! Ầm!”...

Những tiếng nổ liên tiếp long trời lở đất vang lên, thân người ngổn ngang trên mặt đất, kẻ đứt chân, người nát mặt, tiếng kêu khóc vang trời, bụi khói mù mịt.

Tiểu Tà và Võ Si liều mạng đánh nhau ác liệt, cả hai đều bị thương đầy mình.

Nhưng Võ Si dù sao cũng đã già nên không thể duy trì lâu, lão gầm lên một tiếng lớn xuất toàn lực đánh ra một chưởng.

Tiểu Tà rút phi đao để sẵn nơi tay phải, rồi trong khi đấu chưởng bất ngờ ném ra.

Võ Si phần bị bụi khói che mờ mắt, phần vì mệt mỏi nên không thể né tránh, bị phi đao xuyên thủng óc, gào lên một tiếng thảm rồi ngã lăn ra đất chết ngay.

Bọn Hắc Y sứ giả thất kinh, không còn tinh thần chiến đấu nữa nên tan rã nhanh chóng, không lâu sau đã bị giết sạch. Các môn phái tuy cũng tổn thất nhưng đã triệt hạ được Tổng đàn của Hắc Y sát thủ nơi Thiên Lĩnh Sơn.

Dương Tiểu Tà hoàn thành nhiệm vụ Âu Dương Bát Không giao phó xong, liền dẫn bốn người anh em trong Thông Thực bang trở lại Thái Nguyên, vui hưởng cuộc sống riêng tư của mình.

Bạn đang đọc truyện *Tục Tiểu Tà Thần* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 12: Thông Thực quán khai trương

Một cỗ xe ngựa lớn chạy rất nhanh trên quan đạo, tiến về Thái Nguyên.

Hai bên xe có dán những tấm giấy màu đỏ, đề chữ “Thông Thực quán hôm nay khai trương”.

Đồng thời với tấm bảng quảng cáo, hơn hai mươi mấy tràng pháo dài nổ tung liên tiếp không ngừng, xác pháo như tuyết bay rải đầy mặt đường.

Đó là tin mừng lớn, loan báo cho nhân dân trong thành biết lễ tiệc khai trương quán Thông Thực.

A Tam lấy một cái túi to, hướng về dân chúng đi đường, trên tay cầm tờ giấy in nhiều hình tượng đủ màu sắc, gặp ai cũng phát cho một tờ, nói :

- Mau đi! Mau đi! Thiên hạ đệ nhất bang Thông Thực lập quán giúp bà con có thêm phước thọ, giải quyết mọi chứng bệnh nan y. Bà con cần gì cũng được hết lòng giúp đỡ. Người thương gia cần bảo tiêu chúng tôi làm bảo tiêu, ai muốn học võ công chúng tôi dạy võ...

Vừa nói A Tam vừa rải quảng cáo khắp nơi, trên tờ quảng cáo còn có vẽ hình năm người trong bang Thông Thực.

Thấy một ông lão đi ngang qua, A Tam tức tốc nhét tờ quảng cáo vào tay ông lão và nói :

- Lão đầu! Có chuyện gì xin mời đến quán Thông Thực, chúng tôi sẽ làm ông thỏa mãn mọi yêu cầu.

Ông lão xem qua tờ quảng cáo, nói :

- Vậy...

A Tam chỉ vào năm hình người vẽ trên tờ quảng cáo, nói :

- Đây là ngũ đại anh hùng của bang Thông Thực. Lão đầu có yêu cầu gì không?

Lão đầu lưỡng lự :

- Có thật không?

A Tam quay về hướng mọi người, la lớn :

- Bang Thông Thực không có chuyện gì là không làm được, nếu không thì làm sao đứng vững trên giang hồ?

Rồi quay sang nhìn ông lão, A Tam nói tiếp :

- Ông chưa thấy quán Thông Thực nên tưởng tôi lừa gạt phải không?

Ông lão ấp úng :

- Đại hòa thượng! Lúc này ông nói chuyện gì cũng giải quyết được, ngay cả chuyện xấu trong gia đình cũng được phải không?

A Tam ngạc nhiên :

- Vợ ông bỏ đi rồi ư?

Xung quanh bà con đều cười ồ cả lên. Bọn đàn ông thì mặt sức cười thỏa thích, còn bên đàn bà thì bẽn lẽn, bỏ đi không ít. Nhưng số còn lại ai cũng muốn xem vị đại hòa thượng này giải quyết câu chuyện như thế

nào.

A Tam chửi thề :

- “Mẹ kiếp! Lão già này đặt vấn đề rắc rối quá, kỳ này gay đây”.

Y liền nói ngay :

- Tuy quán Thông Thực làm nhiều việc thật, nhưng có ba điều không làm.

Một là thương luân bại lý, hai là lỗ vốn, ba là thấy gai con mắt.

Ông lão nói :

- Tưởng đại hòa thượng chuyện gì cũng làm được chứ?

A Tam nổi đóa :

- Lão già xấu xí! Trong túi không có một cắc thì đừng nghĩ bậy. Bang Thông Thực chúng ta làm việc chín chắn, phi đạo nghĩa nhất quyết không dính vào. Các người có ai mắc bệnh gì không, hãy vào quán rồi chúng tôi phục vụ miễn phí.

Bà con lại nhôn nhao cả lên.

A Tam nói chắc như đinh đóng cột :

- Tôi không tin trong số người đang đứng tại đây không có một người nào mang bệnh. Được rồi! Nếu bà con còn ái ngại thì quán chúng tôi sẽ mở cửa chờ khách đến vậy.

Không nghe ai nói gì, A Tam lại quay sang ông lão lúc nãy, nói :

- Lão đầu! Ông nghĩ chuyện khác đi.

Lão già liền đáp :

- Lúc này đại hòa thượng nói chuyện gì cũng làm được. Nay trong túi tôi không có tiền, vậy làm cách nào để giúp đỡ cho tôi có tiền đi?

A Tam không ngờ lão già nghĩ toàn những chuyện như vậy, liền nắm áo lão nhảy vọt lên nóc nhà, hai người giống như hai con diều bay vút lên không. Bà con xung quanh đều nhốn nháo, thấy khinh công của A Tam quả thật lợi hại, võ công không phải tầm thường.

A Tam cười cười nói :

- Lão đầu! Muốn tiền bạc đầy túi thì cũng rất đơn giản, chỉ cần đứng trên này nhảy xuống là xong ngay.

Mặt lão già tái ngắt, lão lắp bắp nói :

- Đại hòa thượng! Nhảy xuống đó khác nào tự tử chứ? Tiền chưa thấy đầy túi mà đã bỏ mạng rồi.

A Tam cười to :

- Đúng rồi, trên đời này muốn có tiền thì phải mạo hiểm, đúng không?

Rồi y kẹp lão già vào nách, nhảy xuống đất, nói :

- Hôm nay là ngày khai trương, nể mặt ông là khách hàng đầu tiên nên năm chục lượng này tôi tặng cho ông đó.

Hắn móc túi ra một bọc tiền đưa cho ông lão, bụng nghĩ thầm :

- “Đây chỉ là trò quảng cáo, hy vọng sẽ thu hút được nhiều khách hàng.

Đến chừng đó thì Tiểu Tà bang chủ nhất định sẽ khen thưởng ta”.

Về phần ông lão, khi cầm được tiền thì vui mừng rồi rít, nói to :

- Quả đúng như lời quảng cáo, muốn gì được nấy. Bà con ơi, mau đến quán Thông Thực đi.

A Tam hài lòng nói :

- Quán Thông Thực chúng tôi ai muốn gì được nấy, vào đi, vào đi!

Một năm quảng cáo nữa lại được vung lên, theo gió bay khắp nơi như muôn ngàn cánh bướm.

Bấy giờ nơi cửa quán được treo cao một tấm bảng “Quán Thông Thực” rất to lớn uy nghi. Thêm vào đó còn cắm một cây cờ cao hơn ba trượng, trên viết mấy chữ “Quán - Võ công - Phiêu lục - Chữa bệnh” bằng mực đen rất nổi.

Bên trong, Dương Tiểu Tà mặc y phục giáp vàng, đầu đội mũ kim quan bảo thạch giống như quan lão gia, ngồi tại ghế thái sư. Gương mặt và dáng điệu của hắn phảng phất một chút gì tà khí.

Bên cạnh Tiểu Tà là Tiểu Thất với y phục màu tím.

A Tam, A Tứ thấy Tiểu Tà giả trang giống như Quan Công thì không nhận được cười, nói :

- Tiểu Tà bang chủ! Anh có lộn không mà lại hóa trang y như Quan Công vậy?

Tiểu Tà làm ra vẻ giận dữ :

- Tại sao đối với Bang chủ mà các người lại vô lễ như vậy? Muốn làm ăn

đắc tài, có lợi thì phải giả trang để chiêu dụ khách chứ. Ta cũng vì quán Thông Thực mà làm chuyện này, chỉ có hai hòa thượng các người là khờ khờ không biết gì mà thôi.

A Tam vuốt giận :

- Bẩm Bang chủ! Xin Bang chủ chớ nóng. Bọn hòa thượng chúng tôi biết rồi, cho nên đã tung ra rất nhiều quảng cáo rất tốn kém.

Tiểu Tà hỏi :

- Các người đã làm đến đâu?

A Tam, A Tứ cùng nói :

- Đã đốt hết hai mươi ba dây pháo và tiến thẳng vào trung tâm thành Thái Nguyên, đánh kiềng rất lớn.

Tiểu Tà lại hỏi :

- Chi phí hết bao nhiêu?

A Tam nói :

- Em đã chi hết mấy trăm lượng rồi, mai mốt anh phải bù lại cho em đó.

Tiểu Tà thắc mắc :

- Tiền đâu mà người có nhiều vậy?

A Tam bị hạch hỏi, biết nói dóc không được nên nói lảng đi :

- Chi một lời mười mà. Chỉ tốn có mấy trăm lượng thì có gì mà Bang chủ phải thắc mắc?

Tiểu Tà dễ dãi :

- Cũng được! Mua bán đắt thì sau này ai cũng được thưởng cả.

A Tam nhường mày :

- Bang chủ! Anh muốn chúng em mặc áo cà sa thế này mãi sao?

Tiểu Tà gật đầu :

- Đúng thế! Vì như vậy mới uy nghiêm, lúc nào cũng nhớ phải làm điều có đạo nghĩa.

Bỗng ngoài cửa có tiếng nói vọng vào :

- Bên trong có ai không? Mau ra đây.

Cả năm người trong Thông Thực bang cùng reo lên :

- Có khách rồi!

Tiểu Tà hỏi :

- Tiểu Linh! Em mau nấu trà tiếp khách rồi chúng ta bàn chuyện làm ăn với người ta.

Tiểu Linh hăng hái :

- Được! Em sẵn sàng.

Chỉ loáng cái, nàng đã biến mất sau bức rèm.

Tiểu Tà nói :

- A Tam, A Tứ! Mau ra đón khách vào.

A Tam rất phấn khởi, chưa nhìn mặt khách hăn đã cười nói :

- Hoan nghênh quý khách...

Chưa dứt câu, A Tam đã khựng lại vì trước mặt hăn là bốn tay quan sai.
Hăn ngạc nhiên nói :

- Các người không phải đến đây bàn chuyện làm ăn ư?

Một tên quai sai trạc tứ tuần vênh váo nói :

- Cũng có thể nói là như vậy.

Tiểu Thất trước đây cũng có quen với bọn quan nha không ít nên cười
cầu tài nói :

- Dám hỏi quan gia, chúng tôi phải xưng thế nào đây?

Một tên quan sai cao ốm nói :

- Chúng ta là hộ vệ của phủ Tổng đốc, ta họ Văn.

Tiểu Thất mỉm cười nói :

- Thì ra là Văn đại ca.

Tên quan sai họ Văn lấy trong túi áo một bức thư đưa ra.

A Tam tiếp lấy rồi nói :

- Cái gì mà thần bí quá vậy? Có cần làm thủ tục gì không?

Tên quan sai họ Văn gằn giọng :

- Khỏi cần! Cứ theo những điều trong đó mà làm, bằng không thì quán Thông Thực của các người đừng hòng mà đứng vững.

A Tam kêu lên :

- Sao lại thế? Văn đại ca cứ yên tâm, ngũ đại anh hùng Thông Thực bang của chúng tôi nhất định làm được mọi yêu cầu của quý khách. Chỉ cần tiền bạc sòng phẳng thì mọi việc sẽ đâu vào đó cả thôi. Hôm nay là ngày khai trương, chúng tôi sẽ giảm cho Văn đại ca năm mươi phần trăm.

Tên quan sai họ Văn cười nhạt nói :

- Quan gia mua bán chưa từng bớt xén. Hy vọng các người hoàn thành nhiệm vụ.

Dứt lời, cả bốn tên đứng lên đi ra.

A Tam, A Tứ, Tiểu Thất vội quay vào trong. Tiểu Tà hỏi :

- Sao rồi? Làm ăn có lớn không?

A Tam cười cười, hí hửng đưa phong thư ra. Tiểu Tà tiếp lấy đọc rồi cười lớn nói :

- Hay thật, quả là vụ làm ăn lớn, tới ba trăm lượng.

A Tam tròn mắt :

- Ba trăm lượng cơ à?

Tiểu Tà gật đầu nói :

- Đúng vậy. Là ba trăm lượng phạt Thông Thực quán vì tội đốt pháo ném vào dinh Tổng đốc, còn kèm theo việc quét đường và hốt sạch rác nữa.

A Tam, A Tứ nghe thì tái mặt, đang định quay lưng bỏ chạy thì đã bị Tiểu Tà nắm áo kéo lại hỏi :

- Các người chơi trò gì mà lại ném pháo vào dinh Tổng đốc? Lần này hai người đi quét rác đi.

A Tứ kêu lên :

- Anh phải có lương tâm chứ! Sao lúc đầu anh còn khen chúng tôi làm việc khá mà?

Tiểu Tà nói :

- Hồi nãy không phạt, bây giờ mất ba trăm lượng thì ta sẽ trừ của hai người nửa năm tiền lương.

A Tam hốt hải :

- Muốn đánh thì đánh nhưng đừng trừ lương.

Tiểu Tà phì cười nói :

- Thôi được. Nhưng các người vẫn phải ra quét đường.

A Tứ nói :

- Phải quét thật ư?

Tiểu Tà gật đầu nói :

- Quét rác thì có gì khó và xấu hổ chứ?

Lúc đó Tiểu Linh từ trong nhà hớn hờ chạy ra nói :

- Trà đã có rồi, chuyện làm ăn có dễ dàng không?

Tiểu Tà nhìn Tiểu Linh gật đầu nói :

- Dễ lắm, chỉ cần năm cây chổi chà là xong ngay.

A Tam, A Tứ và Tiểu Thất cười nghiêng ngả. Tiểu Linh có cảm giác kì lạ nên vội hỏi :

- Không phải anh kêu em pha trà đãi khách sao? Khách đâu rồi?

Tiểu Tà nói :

- Khách đang đợi ở dinh Tổng đốc đó, em mang trà tới đó đi.

Tiểu Thất phì cười, lấy phong thư đưa cho Tiểu Linh xem.

Tiểu Linh thất sắc :

- Em cũng phải đi quét đường ư?

Tiểu Tà đáp nhanh :

- Đã là huynh đệ trong bang Thông Thực thì phải cùng chia sẻ hoạn nạn chứ.

Tiểu Linh bất đắc dĩ nói :

- Như vậy chúng ta quét vào ban đêm chứ?

Tiểu Tà lắc đầu :

- Không phải! Chúng ta sẽ quét vào ban ngày, càng nhiều người thấy càng tốt.

Tiểu Linh ngạc nhiên :

- Tức là...

Tiểu Tà đặc ý nói :

- Phen này chúng ta nhân tiện quảng cáo bang Thông Thực trước thiên hạ. Chúng ta không chỉ quét mà còn quét hết sức mình. Lúc đó dân chúng sẽ nhìn chúng ta với cặp mắt của một bang phái giúp đỡ người khác làm cho đường phố sạch sẽ, như thế quá tốt rồi còn gì?

A Tam, A Tứ, Tiểu Thất và Tiểu Linh thầm phục Tiểu Tà, cả bọn không có ý kiến gì nữa.

Đúng vào giờ Ngọ, ngũ đại anh hùng bang Thông Thực mỗi người một cây chổi chà lớn cùng xuất phát ra đường thi hành công việc. Từ giờ Ngọ đến giờ Dậu, cai nẩy quét không ngừng, không kể nóng nực bụi bặm.

Tội nghiệp cho Tiểu Linh, một mỹ nhân Công chúa của Cái bang, được nâng niu chiều chuộng mà phải quét rác đến đổ mồ hôi. Bá tánh trong thành thấy vậy thì cũng có nhiều người lấy chổi ra quét phụ, thân mật trò chuyện với nàng.

Tiểu Tà cười thầm :

- “Ta quả thật là tài ba hơn người. Công chúa Cái bang mà quét đường thì bọn ăn mày đứng nhìn làm sao được?”

Quả đúng vậy, chỉ một lát sau đã có một số ăn mày chạy đến đòi làm

việc thay cho Tiểu Linh. Rồi sau đó thì rất nhiều ăn mày từ khắp nơi chạy đến cùng với ngũ đại anh hùng bang Thông Thực quét sạch đường phố.

Chỉ trong vòng một buổi chiều thì các đường phố của Thái Nguyên đã sạch sẽ, nơi dinh Tổng đốc sạch trơn, không còn một cọng rác nào.

Sáng hôm sau, Tiểu Tà ra lệnh cho A Tam, A Tứ thu thập hết các loại rác đã quét dồn thành mấy chục bao lớn, thông báo rằng mình đem đến trước dinh Tổng đốc để lãnh thưởng. Dân trong thành nghe tin này cũng náo nức gom rác lại chở đến dinh Tổng đốc.

Bọn vệ binh nhìn thấy bá tánh tụ tập đông đảo, bao bị khắp nơi thì hoảng hốt la lên :

- Các người đem cái gì đến đây vậy? Dinh Tổng đốc là nơi trọng đại, ai cho các người làm náo loạn ở đây?

Tiểu Tà cười nói :

- Quan Tổng đốc ra lệnh cho chúng tôi thi hành phận sự nên chúng tôi phải thi hành. Các người mau vào thông báo với quan Tổng đốc ra đây kiểm nhận số hàng quan trọng do Thông Thực quán mang tới.

Bọn vệ binh nhao nhao :

- Đem rác tới mà nói hàng quan trọng ư? Người không sợ chết hay sao?

Bỗng cánh cửa dinh mở ra, Tổng đốc đại nhân xuất hiện :

- Kẻ nào tìm ta có việc gì vậy?

Một tên vệ binh thưa :

- Bẩm Tổng đốc đại nhân, tiểu tử này nói là đem hàng đến.

Tiểu Tà tiếp lời :

- Quan gia! Tôi chính là Quán chủ Thông Thực quán, họ Dương tên Tiểu Tà.

Tổng đốc đại nhân đỏ mặt hét :

- To gan! Trước mặt đại quan ai cho người dám vô lễ? Người đã làm trái pháp luật mà còn dám đến già mồm ư?

Tiểu Tà cười nói :

- Đại quan nói thế thì tốt rồi.

Hắn rút ra một tờ ngân phiếu nói :

- Ngài phạt Thông Thực quán ba trăm lượng cùng với quét sạch đường. Bây giờ Thông Thực quán xin nộp phạt ba trăm lượng và rác rưởi đã quét sạch cho đại quan.

Tổng đốc đại nhân nhìn đồng rác cao nghệu nói :

- Bốn chức phạt người quét đường chứ không bắt người đưa rác đến trước dinh. Người định làm gì?

Tiểu Tà bình tĩnh nói :

- Chuyện công thì phải làm đúng. Tiền nộp phạt đã nộp, rác cũng đã gom lại hết như vậy thì chứng tỏ chúng tôi đã chấp hành nghiêm chỉnh hình phạt.

Tổng đốc đại nhân cười nhạt nói :

- Người đối đáp khéo đấy, nhưng việc này thì ta chỉ cần đi thị sát là biết ngay mà.

Tiểu Tà nói :

- Nói vậy thì không được. Ngộ nhỡ trong thành Thái Nguyên có quán nào đó ghét chúng tôi rồi đốt pháo xả rác vu oan giá họa thì sao? Đại quan phải nghiệm thu mới được.

Tổng đốc đại nhân tức giận nói :

- Người định bắt ta đi xem rác ư?

Tiểu Tà nói :

- Ngài đặt ra hình phạt thì cũng phải đi kiểm tra người dân có chấp hành không chứ? Tại sao lại muốn từ chối trách nhiệm?

Tổng đốc đại nhân cứng họng, lặng đi một lúc rồi nhìn Tiểu Tà hỏi :

- Rốt cuộc thì người muốn cái gì?

Tiểu Tà nghiêm trang nói :

- Chỉ muốn đại quan nghiệm thu mà thôi.

Tổng đốc đại nhân gật đầu nói :

- Ta đã nghiệm thu rồi.

Tiểu Tà cười nói :

- Đa tạ đại quan. Nhưng...

Tổng đốc đại nhân bực bội nói :

- Ta sẽ cấp cho nhà ngươi một tờ kiểm chứng. Ngươi khỏi lo, chỉ cần dời đồng rác đi thì xong ngay.

Tiểu Tà lại nghiêm trang nói :

- Tôi muốn đại quan chứng nhận rằng nếu sau này có người làm bậy thì không phải là chúng tôi.

Tổng đốc đại nhân gật đầu nói :

- Giấy mực đàn ông hoàng, ngươi còn gì phàn nàn nữa không?

Tiểu Tà nói :

- Không còn gì nữa. Chỉ có điều chúng tôi sẽ không dời rác, vì trong văn bản không có ghi như vậy.

Tổng đốc đại nhân tức giận nói :

- Nếu ta không nghiệm thu thì ngươi làm gì ta?

Tiểu Tà nghiêm nghị nói :

- Chấp pháp không nghiêm minh thì tôi sẽ lên tận công đường đánh trống kêu oan cho rõ ràng.

Tổng đốc đại nhân thở ra, nói :

- Thật là xui xẻo.

Lão trả tờ ngân phiếu cho Tiểu Tà, nói :

- Được rồi, không phạt nữa.

Tiểu Tà cười vang nói :

- Vậy thì cảm ơn đại quan, đồng rác này xin tùy đại quan xử lý vậy.

Nói đoạn hắn quay ra ngoài, đưa tờ ngân phiếu cho A Tam, cười nói :

- Đây, đây, tiền công quét đường của các người đó.

A Tam đắc ý nói :

- Nếu cứ thế này thì tôi sẽ đốt pháo dài dài mà thôi...

Bạn đang đọc truyện *Tục Tiểu Tà Thần* được tải miễn phí tại
wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **wWw.EbookFull.Net**.

Chương 13: Thiên hạ đệ nhất bảo tiêu

Tiếng gà gáy vang...

Trời rặng sáng...

Quán Thông Thực mới bắt đầu ra làm ăn mà đã gặp nhiều xui xẻo, làm cho Tiểu Tà và đồng bọn suy nghĩ suốt đêm. Tiểu Tà nói :

- Nghèo thì nghèo nhưng phải tìm cách chống lại cái nghèo, không để quán Thông Thực bị đổ vỡ.

Tiểu Linh lo lắng hỏi :

- Anh định làm thế nào?

Tiểu Tà quyết định :

- Phải quảng cáo.

A Tam lè lưỡi :

- Chúng ta đã quảng cáo nhiều rồi nhưng vẫn không thấy hiệu quả mà còn mang lại họa.

A Tứ nói :

- Làm quảng cáo tốn kém quá nhiều, tốt nhất là chúng ta nên im lặng chờ thời thì hơn.

Tiểu Tà cương quyết :

- Không được. Làm cách này không được thì phải làm cách khác để mọi người biết đến quán Thông Thực của chúng ta, trong lúc mọi người chưa đến thì chúng ta phải phô tài nghệ cho mọi người biết.

Tiểu Linh e ngại :

- Anh lại định làm trò gì đây?

Tiểu Tà nói :

- A Tam, A Tứ. Hai người đi tìm một cái thùng xe thật lớn, Tiểu Thất lượm đá bỏ đầy thùng rồi nhét lên trên một ít ngân phiếu. Chúng ta sẽ làm một cuộc quảng cáo mới gọi là Thiên Hạ Đệ Nhất Bảo Tiêu để khuếch trương việc làm ăn cho quán Thông Thực.

A Tam, A Tứ và Tiểu Thất không dám trái lời, vội đi làm ngay.

Công việc này tốn kém rất nhiều thời gian thì mới chuyển được thùng xe đến đại lộ. Tuy nhiên nó cũng đã lôi kéo được sự chú ý của rất nhiều người đi đường.

Tiểu Tà ngồi trên xe, gặp ai cũng vung tay khoe khoang.

A Tứ thì gân cổ hét :

- Thiên hạ đệ nhất bảo tiêu đây. Trong cỗ xe này có hoàng kim bạch ngân mỗi thứ hơn hai trăm ngàn lượng.

A Tam cũng không kém :

- Bang Thông Thực đệ nhất bảo tiêu, cái gì cũng làm, cái gì cũng nhận, bảo đảm đến nơi đến chốn.

Một số người đi đường nhận ra A Tam và A Tứ chính là hai người hôm trước đã đốt pháo nên rất ngạc nhiên, không biết họ định làm trò gì nữa.

Cứ như vậy, chiếc xe ngựa chở Tiểu Tà và số bảo tiêu giả chạy khắp thành phố, vừa rao vừa la. Số người để ý đến càng nhiều thì A Tam, A Tứ la càng lớn, hoa tay múa chân quảng cáo không thôi.

Chuyến quảng cáo của bọn Tiểu Tà đang hoàn toàn thuận lợi thì trước mặt có một cây cổ thụ chắn đường. A Tam nhảy xuống xe nói :

- Bang chủ, có cây cổ thụ cản lối.

Tiểu Tà nghiêm giọng :

- Lệnh cho A Tam, A Tứ nhanh chóng thanh toán cây cổ thụ để chuyển bảo tiêu được thông hành thuận lợi.

A Tam, A Tứ dạ lớn một tiếng rồi cùng lúc nhảy đến, tống ra liên tiếp hơn mười chưởng vào thân cây, chỉ một nhoáng thì cây cổ thụ đã gãy vụn, công việc thông đường đã xong, cỗ xe bảo tiêu lại tiếp tục lên đường.

Bá tánh đi đường thấy công lực của A Tam và A Tứ thì đều lè lưỡi khâm phục. A Tam được dịp khoe khoang :

- Bảo tiêu của quán Thông Thực thì không trở ngại nào mà không vượt qua được.

Đi được một đoạn thì lại có một túp lều tranh cản lối, chủ nhà là một ông lão độ ngũ tuần, tướng mạo rất hung hiểm đứng ngay trước cửa.

A Tam nói :

- Bang chủ, người chủ nhà trông có vẻ hung dữ.

Tiểu Tà nói :

- Ai dám hung dữ cản đường bang Thông Thực chúng ta vậy, đến nói chuyện thử xem.

A Tam bước đến trước mặt lão chủ nhà nói :

- Nhà của lão xây chiếm quan đạo làm cản trở lưu thông đó.

Lão già cười nhạt :

- Ai dám động đến căn nhà này thì thử làm xem? Lão tử Lục gia này quen biết toàn là hoàng tôn quý tộc, xưa nay chưa ai dám đụng vào. Các người muốn đi thì tìm đường khác mà đi.

A Tam gật đầu nói :

- Tốt lắm, ra là người ỷ thế lộng hành. Người có biết chúng ta là ai không?

Lão già bĩu môi :

- Chắc cũng là bọn lưu manh, lão phu cần gì phải để ý đến.

Tiểu Tà nhìn A Tam, A Tứ cười nói :

- Sắc ngoại thế gia đại công tử Tiểu Tà bang Thông Thực ta chỉ chơi với hoàng thân quốc thích mà thôi, tiểu Lục gia này là cái giống gì vậy?

A Tam, A Tứ, Tiểu Linh và Tiểu Thất cùng bá tánh xung quanh nghe vậy thì cười ồ cả lên. Lão già giận dữ quát :

- Tiểu tử người dám coi thường ta ư?

Tiểu Tà cười nói :

- Lão là cái thá gì, để ta cho lão một bài học.

Rồi quay về phía bá tánh, Tiểu Tà nói :

- Ý kiến mọi người ra sao?

Bá tánh nhao nhao :

- Dỡ nhà hẳn đi, lão già này ỷ thế làm phách bắt nạt bà con lâu rồi.

Tiểu Tà nhìn lão già cười nhạt :

- Ra là tiếng tăm của người cũng đã nổi lâu rồi. Tháo dỡ nhà.

A Tam, A Tứ và Tiểu Thất đồng loạt nhảy lên mái nhà của lão Lục gia, chỉ qua mấy chiêu thì căn nhà đã bị phá tan tành. Đường được mở, xe ngựa của Tiểu Tà lại tiếp tục lên đường.

Cứ như vậy, đoàn người bảo tiêu của bang Thông Thực đi đến đâu thì bá tánh lại hoan hô đến đó, rất nhiều người chạy theo sau xe.

Đoàn xe đi đến trước cổng công đường thì thấy có mười mấy tên vệ binh trang bị vũ khí đứng lăm lăm ở đó, hóa ra chúng nghe ồn ào nên cứ tưởng là bá tánh ở ngoài làm loạn.

Một tên vệ binh hét :

- Dừng lại, các người tụ tập ở đây làm gì? Muốn tạo phản ư?

Tiểu Tà cười :

- Chà, người lắm rồi. A Tam, mau trình cho hăn nghe.

A Tam lập tức nhảy xuống xe ngựa nói :

- Đây là đoàn bảo tiêu của Thông Thực quán đang chuyển tải số vàng bạc chứ không phải tụ tập đông người tạo phản gì cả.

Tên vệ binh nghi ngờ :

- Nhưng mà bọn người này...

Tiểu Tà cười :

- Một đại tiêu cục đông đảo như vậy có lẽ cả đời người chưa từng thấy qua phải không?

Chợt một tên vệ binh khác nói :

- Trong xe toàn là vàng bạc châu báu ư?

Tiểu Tà đặc ý :

- Tất nhiên, nếu không thì cần gì bản Bang chủ phải đích thân đi bảo tiêu như vậy?

Bọn vệ binh nghe thế thì nhốn nháo cả lên :

- Tiểu tử, người niên kỷ chưa bao nhiêu thì lấy đâu ra lắm vàng bạc như vậy?

Cho dù không phải của người thì làm gì có ai dám giao nhiều vàng bạc vậy cho người chứ?

- Người ăn cắp ở đâu, khai ra mau.

Kẻ thì gạn hỏi, kẻ thì ám chỉ Tiểu Tà là đạo tặc, mắt của tên nào tên nấy sáng rực cả lên.

Tiểu Tà cười nhạt nói :

- Các vị vệ binh xin chớ nói thế, số hàng bảo tiêu của chúng tôi rất đàng hoàng, không tin thì cứ đến tiêu cục mà tra xét.

Bọn vệ binh nghe thế thì đưa mắt nhìn nhau hội ý, một tên nói :

- Được rồi, để tránh sự hiểu lầm thì chúng ta sẽ đến tiêu cục của các người tra xét. Còn nữa, nếu là bảo tiêu thì không nên sử dụng thùng xe lớn như vậy để bọn đạo tặc khỏi nghi ngờ.

Tiểu Tà nói :

- Chỉ vì thời gian quá cấp bách nên phải trang bị tạm thời vậy thôi.

Tên vệ binh lại nói :

- Vậy thì đi đường cẩn thận.

Nói xong hắn cùng đồng bọn tránh đường ra. A Tam lập tức giục ngựa chạy qua cổng thành.

Bỗng A Tam nhăn mặt :

- Cánh cổng này...

Tiểu Tà hỏi :

- Chuyện gì vậy?

A Tam vội nói :

- Bang chủ, cửa thành hẹp quá nên tiêu xa không qua được.

Tiểu Tà không ngờ A Tam lại thiết kế thùng xe to như vậy nên thở dài nói :

- Ta không nghĩ đến chuyện này, thế là thời vận làm ăn của quán Thông Thực chưa tới rồi.

A Tứ thúc giục :

- Bang chủ, hay là chúng ta tháo cửa thành.

Tiểu Tà cười nói :

- Ban ngày ban mặt mà muốn tháo cửa thành, người muốn bang Thông Thực bị treo cổ cả lũ ư?

Tiểu Thất đề nghị :

- Chúng ta tìm đường khác đi vậy.

Rồi cả bọn cho xe ngựa lùi lại, chạy vòng vòng trong thành để tìm đường ra.

Đến gần chiều mà vẫn không thể ra khỏi thành, A Tam bực tức nói :

- Tháo quách cửa thành cho rồi, tìm cả buổi mà có thấy đường khác để đi đâu?

A Tứ phụ họa :

- Em tán thành. Nếu làm ăn khó khăn thì dẹp quán luôn, làm làm gì nữa.

Tiểu Thất cũng nói :

- Cũng lâu rồi mình chưa quây một trận nào ra trò, hay là hôm nay đại náo thử đi anh.

Tiểu Tà tính đã thích đùa giỡn, nay lại nghe nói khích thì nóng mặt, vung tay quát :

- Được, tháo quách cái cửa thành chết tiệt này đi.

Ngay lúc đó bỗng có tiếng người la lên :

- Giỏi thật, tháo dỡ nhà của lão tử chưa đủ, giờ còn muốn tháo cả cửa thành ư?

Đoàn người bang Thông Thực quay đầu lại nhìn thì thấy lão già Lục gia đang dẫn theo một số vệ binh chạy đến.

Tiểu Tà cười nói :

- Thì ra là các người. Quan gia sao hẹp hòi đến vậy, đã cho đi rồi bây giờ lại đuổi theo?

Lão già Lục gia hét lên :

- Người có gan thì tháo cửa thành thử xem, cái án tù mười năm coi như là dính vào cổ rồi đó.

Tiểu Tà làm bộ giật mình :

- Nghiêm trọng vậy sao?

Lão già Lục gia cười ha hả nói :

- Biết sợ rồi hả? Hôm nay lão tử nhất định bắt ngươi phải trả giá cho việc dỡ nhà của ta.

Tiểu Tà cười nhạt nói :

- Vậy sao?

Rồi tức thì đánh ra mười mấy chưởng. Gió lộng ào ào, đám vệ binh té lăn cù, không tên nào biết đường chống đỡ.

Lão già Lục gia lại hét lớn :

- Làm phản rồi, làm phản rồi.

Tiểu Tà nói :

- Dỡ nhà là phạm pháp, vậy xây nhà giữa đường ngăn cản giao thông thì sao?

Cướp đường thì tội gì?

Lão già cứng họng, ú ớ nói :

- Việc đó liên quan gì đến ngươi?

Tiểu Tà cười to :

- Chúng ta vì dân chúng mà tháo dỡ đó.

Lão già Lục gia tức giận xanh mặt, thở hồng hộc, nhưng trước lý lẽ sắc bén của Tiểu Tà, lão không biết nói sao.

Bỗng có một tràng cười ha hả vang lên, rồi một người y phục vàng đáp xuống đương trường. Lão già Lục gia thấy người này thì lập tức chấp tay nói :

- Nghênh tiếp chỉ huy sứ đến.

Người này chính là Thái Nguyên chỉ huy sứ Dương Kiên.

Dương Kiên phất tay áo :

- Vụ giang phủ đầu miễn lễ đi.

Lão già Lục gia giữ chức vụ giang phủ đầu nên có quyền điều khiển bọn vệ binh, lão nói :

- Dương đại quan, tiểu tử này...

Dương Kiên lạnh lùng :

- Ta biết rồi, người mau quỳ xuống cho ta.

Tiểu Tà cười cười :

- To chuyện rồi.

Dương Kiên không nói gì, hai tay chấp sau lưng, nhìn Tiểu Tà nói :

- Tiểu huynh đệ, người rất bản lĩnh, mới đến Thái Nguyên hai ngày mà đã nổi tiếng, được nhiều người ái mộ như vậy.

Tiểu Tà nói :

- Quan gia đã mấy chục năm không mở miệng, che chở cho kẻ phạm pháp. Bang Thông Thực tháo dỡ nhà lão Lục gia, không phải là để giữ

gìn kỷ cương phép nước ư?

Đinh Kiên đỏ mặt nói :

- Tạm thời không bàn đến chuyện tháo dỡ nhà. Người giả làm bảo tiêu, cố ý chế tạo ra thùng xe to như vậy để gây náo loạn dân chúng, muốn chết sao?

Tiểu Tà kêu lên :

- Ông tưởng làm quan lớn thì muốn bắt tội ai cũng được ư? Ai nói chúng tôi làm bảo tiêu giả, quấy nhiễu dân chúng?

Dương Kiên cười nhạt nói :

- Vậy ai đặt hàng cho người bảo tiêu?

Tiểu Tà nói :

- Việc làm ăn thì phải giữ bí mật và uy tín, chuyện này xin lỗi không thể phụng cáo.

Dương Kiên nói :

- Vậy chẳng lẽ ai dám cản tiêu xa của các người cũng bị loại trừ hết, đến binh lính triều đình cũng không ngoại lệ ư? Ta xem ra các người nếu muốn ra khỏi thành thì phải tháo tiêu xa ra vậy.

A Tam kêu to :

- Tiểu Tà bang chủ, cứ tháo quách cái cửa thành ra rồi ra sao thì ra, nói nhiều với hăn làm gì, trong bọn chúng chẳng có ai tốt cả.

Dương Kiên cười nhạt nói :

- Các người muốn làm phản ư?

Tiểu Tà nói :

- Xưa kia có một thiếu nữ tìm chồng đã khóc một tiếng làm sập bờ tường Vạn Lý Trường Thành, ngày nay nếu đại quan ép bức quá thì coi chừng tôi la một tiếng làm sập cửa thành đó.

Dương Kiên cười ha hả nói :

- Thật là khoác lác, nếu như người có thể la một tiếng mà làm cho cửa thành sập xuống thì ta cũng chẳng bắt tội người nữa.

Tiểu Tà ranh mãnh nói :

- Đại quan nói xin nhớ giữ lời.

Rồi hắn quay qua nháy mắt với A Tam, A Tứ và Tiểu Thất, cả bốn cùng sánh vai quay mặt về phía của thành, hợp lực hét lớn lên.

Công lực của cả bốn làm cho tiếng hét vang rền như sấm, bá tánh đứng gần đó sợ đến té xiềng liếng, ngay đến Dương Kiên cũng không chịu nổi, nhắm mắt thối lui.

Cùng lúc đó, bốn người trong bang Thông Thực đã nhân lúc mọi người nhắm mắt bịt tai mà phát ra nhu chưởng đánh mạnh vào cửa thành. Sức mạnh của bốn chưởng hợp công thật đánh sợ, “Ầm” một tiếng rồi cửa thành đã sập xuống ngay.

Dương Kiên và bá tánh xung quanh kinh ngạc đến trợn mắt há miệng không nói lên lời nào, ai cũng tin là tiếng hét của bốn người bang Thông Thực đã làm cửa thành sập xuống.

Bỗng có tiếng đánh keng, thối còi vang động rồi cát bụi bốc lên mù mịt, thì ra tân đô đốc Thái Nguyên là Lý Thu Sơn tưởng có quân phản loạn nên đem quân mã đến tiếp ứng.

A Tam cười nói :

- Mọi người thấy chưa, bang Thông Thực của chúng tôi rất là tài ba, cửa thành mà nghe chúng tôi hét một tiếng cũng phải sập xuống đó.

Bạn đang đọc truyện *Tục Tiếu Tà Thần* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](http://Ww.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 14: Giang sơn cá mỷ nhân

Tiếng vó ngựa dồn dập phi đến, vệ binh đông như kiến kéo ra cửa thành quan sát dân chúng đang tụ họp nơi đây.

Trên thành lúc này một tràng tiếng kèn trống thốt lên báo động. A Tam, A Tứ, Tiểu Thất cấp tốc bay lên thành, nói :

- Tiểu Tà bang chủ, không xong rồi, anh hãy nghĩ cách thoát thân mau lên đi.

Tiểu Tà nói :

- Vội vã làm gì, quan trọng nhất là đừng để chúng phá tiêu xa, nếu không thì chúng ta lỗ vốn chết.

Một tên tướng lãnh độ ngũ tuần, râu dài đến ngực, tay cầm thanh long đao, chỉ vào Tiểu Tà nói :

- Xông lên!

Một đoàn chiến mã tung vó vượt qua, đồng thời có tên lính còn muốn dùng thuốc nổ phá tung tiêu xa của bang Thông Thực.

Tiểu Tà thấy vậy thì vội la lên :

- Dừng tay!

Tiếng la chấn động không trung, uy lực phi thường, áp đảo tinh thần đối phương, làm cho không ai dám hung hăng nữa.

Tiểu Tà tức giận :

- Muốn kiếm chuyện nữa sao?

Tên tướng cầm đầu lăm le thanh long đao trên tay, nói :

- Phản tặc! Người dám phá cổng thành Thái Nguyên thì bốn chức tuyệt đối không dung tha người.

Tiểu Tà nói :

- Ngài là Thái Nguyên đô đốc ư? Xin nói rõ một chút, ai là kẻ tạo phản?

Tướng cầm quân chính là Lý Thu Sơn, lão trợn mắt nói :

- Cửa thành bị vỡ, còi thành báo động, còn không phải là tạo phản?

Tiểu Tà cười :

- Việc quan trọng là ngài kéo quân vào thành, cái đó mới giống là tạo phản.

Bấy giờ Dương Kiên đã xông đến, chấp tay nói :

- Thuộc hạ xin bái kiến đô đốc đại nhân.

Lý Thu Sơn hất hàm nói :

- Chuyện gì xảy ra vậy?

Dương Kiên chấp tay :

- Bẩm đô đốc, cửa thành bị sập, thuộc hạ tưởng là có phản loạn nên mới

báo động.

Lý Thu Sơn gằn giọng :

- Tại sao không duyên không cớ mà cửa thành bị sập?

Dương Kiên mặt tái ngắt, không biết trả lời ra sao. Tiểu Tà đắc ý nói :

- Sao không trả lời? Thừa đô đốc đại nhân, chẳng qua đây chỉ là một cuộc đánh cá.

A Tam bộp chộp xen vào :

- Đô đốc đại nhân! Dương đại quan vừa đánh cuộc với Bang chủ chúng tôi, nếu Tiểu Tà bang chủ hét một tiếng mà làm sập cửa thành thì Dương đại quan sẽ không bắt tội.

Lý Thu Sơn nổi giận :

- Ai cho phép các người đem cửa thành ra mà đánh cuộc? Không sợ mất mạng ư?

Tiểu Tà cười :

- Nếu phạm tội thì không riêng một mình tôi, vì chính Dương đại quan đã đem việc này ra đánh cuộc, và tôi là người thắng cuộc.

Lý Thu Sơn gằn giọng :

- Chỉ vì một cuộc chơi mà cũng làm náo loạn quân mã trong thành. Được rồi, để bốn chức xem gan người to bao nhiêu.

Dứt lời, lão vung thanh trường đao tới như muốn chém Tiểu Tà.

Bất ngờ trong hàng ngũ vệ binh có hai người bước ra, ai trông thấy cũng phải kinh ngạc, vì đó là Siêu vương gia và Tiểu vương gia.

Thấy Siêu vương gia xuất hiện, ai nấy đều cúi mình hành lễ. Siêu vương gia hỏi :

- Lý đô đốc! Chuyện gì xảy ra vậy?

Lý Thu Sơn cung kính đáp :

- Bẩm Vương gia, tiểu tử này nói năng bừa bãi, quấy nhiễu dân chúng trong thành, rõ ràng là một tên lưu manh. Hạ quan sẽ bắt hắn chịu tội.

Siêu vương gia nhăn mặt nói :

- Làm quan phải xử lý sao cho dân kính phục, nếu quả như đây là cuộc đánh cá thì đô đốc đâu thể quy cho hắn tội nói năng bừa bãi, quấy nhiễu dân chúng.

Lý Thu Sơn vẫn nghiêm giọng :

- Vương gia dạy chí phải, nhưng tên lưu manh này đã phạm tội nhiều lần, lần này thì không thể buông tha được.

Siêu vương gia lộ vẻ lo lắng, ông muốn che chở cho Tiểu Tà trong việc làm sập cửa thành này quả là có khó khăn.

Tiểu Tà thấy vậy thì cười nói :

- Xin đại quan cứ an tâm, việc này không phải trách nhiệm chỉ riêng một mình văn bối. Văn bối đã cùng Dương đại nhân đánh cuộc, chỉ vì cửa thành không kiên cố nên mới sập mà thôi.

Tiểu Tà giải thích cứ như đùa khiến cho ai nghe cũng thấy tức cười. Siêu

vương gia quay sang Dương Kiên hỏi :

- Việc này có thật không?

Dương Kiên cúi đầu chấp tay nói :

- Hạ quan không biết người này có tà môn, chỉ một tiếng hét mà làm sập cửa thành kiên cố. Hạ quan xin chịu phạt, chỉ mong đại quan xử nhẹ cho.

Lý Thu Sơn bất đắc dĩ nói :

- Bốn chức cũng khó bắt tội người. Cũng may là chưa đốt lửa trên Phong Hỏa Đài, chứ nếu kinh động đến kinh thành thì e rằng đầu người và ta khó mà bảo toàn được.

Siêu vương gia hòa giải :

- Cũng may chuyện không to tát gì mấy, có lẽ cửa thành lâu ngày không tu bổ nên dẫn đến tình trạng sập mà thôi. Bản Vương gia sẽ cho người sửa lại.

Rồi quay sang tiêu xa của Tiểu Tà, lão nói :

- Trong xe chở gì đó.

Tiểu Tà bình thản :

- Ngân phiếu! Nghề làm ăn mà.

- Nhiều vậy sao?

Tiểu Tà cười :

- Nó là thiên hạ đệ nhất tiêu.

Lý Thu Sơn đột nhiên hỏi :

- Tiêu xa lớn như vậy thì làm sao qua khỏi cửa thành?

Tiểu Tà đặc ý nhìn qua Dương Kiên, cười nói :

- Lúc này thì không được, nhưng bây giờ thì được rồi.

Dương Kiên tức giận nói :

- Chưa được, trong thời gian sửa chữa cửa thành thì không cho ai qua lại cả, nếu người muốn thì cứ tìm đường khác mà đi, bằng không thì ta sẽ tịch thu tiêu xa của người đó.

Lý Thu Sơn nhượng bộ :

- Thôi cho hẵn qua đi.

Quan binh dạ ran một tiếng, rồi đồng loạt tránh sang một bên để cho tiêu xa lên đường, từ trước đến nay chắc chỉ có Tiểu Tà là người đầu tiên được đặc ý như vậy.

A Tam cầm kèn hiệu thổi, tiêu xa khởi hành.

A Tứ la lên :

- Thiên hạ đệ nhất tiêu.

Tiêu xa tiếp tục chạy đi, cuối cùng thì sự việc trắc trở cũng được giải quyết êm thấm.

Một cuộc quảng cáo ngoạn mục, nguy hiểm, kinh động đến cả quan quân triều đình như vậy thì chỉ có bang Thông Thực của Tiểu Tà mới làm

được mà thôi.

* * * * *

Nơi kinh thành...

Vào mùa đông, trời trở lạnh nhưng đường phố vẫn rộn rịp người buôn kẻ bán, ngựa xe dập dìu. Tiểu Tà một mình dò đường lần mò đến chốn phố hoa đô hội này để tìm mối làm ăn.

Dừng chân trước một tửu quán, Tiểu Tà thấy một lão nhân đang ngồi uống rượu một mình, muốn làm quen nên hăm lập tức lân la đến ngồi chung bàn, tía lia :

- Lão bá! Trời lạnh quá, vãn bồi ngồi chung nhé.

Ông lão không muốn có người ngồi chung nên thản nhiên uống rượu, mặc kệ câu nói của Tiểu Tà.

Tiểu Tà thấy vậy liền gọi tiểu nhị mang đến rượu thịt, cũng tự nhiên ăn uống.

Qua một lúc, hăm lại hỏi ông lão :

- Lão bá! Tứ hải giai huynh đệ nên xin lão bá đừng chấp nhất. Vãn bồi xin hỏi Hoàng thượng hiện đang ở nơi nào.

Ông lão giật nảy người, nhìn Tiểu Tà gắt :

- Đồ điên!

Rồi lập tức gọi tiểu nhị đến tính tiền, rời khỏi tửu điếm.

Tiểu Tà thất vọng, chạy sang bàn bên cạnh, nơi có ba vị khách đang vui

vẻ uống rượu, cười cầu tài nói :

- Các vị đại thúc, tôi muốn hỏi thăm một người...

Thái độ của Tiểu Tà rất thành thật, khiến cho ba vị khác có cảm tình ngay.

Một trung niên lớn tiếng nói :

- Tiểu huynh đệ muốn hỏi thăm ai?

Tiểu Tà mừng rỡ, vội nói :

- Đại huynh có biết Hoàng thượng đang ở đâu không?

Người trung niên nghe thế thì run bắn lên, nói :

- Ta không rõ... người...

Rồi cũng như ông lão, ba người khách vội kêu tiểu nhị tính tiền, sau đó rời khỏi quán thật nhanh.

Tiểu Tà ngơ ngác :

- Tại sao một quý nhân tôn kính như vậy mà không ai biết đến chứ?

Tiểu Tà tiếp tục chạy đến các bàn khác để hỏi nhưng rốt cuộc vẫn không có ai trả lời, hăn tức giận la lớn :

- Các người sống tại kinh thành mà tại sao không biết Hoàng thượng ở đâu vậy?

Quan khách nghe thấy Tiểu Tà la như vậy thì ai cũng thất kinh, đứng dậy bỏ đi hết.

Tiểu Tà thở dài :

- Có gì mà sợ? Ta có phải là ma quỷ đâu?

Chợt thấy một tên tiểu nhị từ trong quán chạy ra nói :

- Ông nội của tôi ơi, xin đừng hỏi đến Hoàng thượng nữa có được không vậy?

Khách khứa chạy hết là chuyện nhỏ, nhưng chẳng lẽ ông muốn quán chúng tôi bị chặt đầu hết hay sao?

Tiểu Tà ngạc nhiên nói :

- Các người tưởng ta đùa giỡn ư? Ta thật lòng muốn tìm Hoàng thượng mà.

Tiểu nhị hồn vía lên mây, quỳ xuống nói :

- Ông nội ơi, ông muốn gì quán chúng tôi cũng xin phục vụ đầy đủ, chỉ xin ông đừng để chúng tôi mắc tội với triều đình.

Tiểu Tà vẫn không hiểu :

- Chẳng lẽ hỏi thăm tin tức của Hoàng thượng là có tội với triều đình sao?

Tiểu nhị vừa khóc vừa nói :

- Khấp thiên hạ không ai không biết thiên tử trong triều đình, cũng chẳng ai dám hỏi tin tức Hoàng thượng, có phải ai muốn gặp cũng được đâu?

Tiểu Tà gạt đầu ra vẻ hiểu biết :

- Thì ra các người biết mà không dám nói, vì sợ quan binh nghe được.
Thôi được rồi, bây giờ ở đây không có ai, người nói nhỏ cho ta nghe đi.

Tiểu nhị sợ hãi, nhìn dáo dác rồi nói nhanh :

- Nơi Thượng Thiên phủ, về phía Tây thành.

Tiểu Tà hỏi :

- Nơi đó dành riêng cho Hoàng thượng ở sao?

Tiểu nhị gật đầu :

- Đó là hoàng cung đại nội.

Tiểu Tà cười ha hả, chạy thẳng ra khỏi tửu điểm. Tiểu nhị nhìn theo, thở dài ngán ngẩm, cho rằng mình vừa chạm trán một kẻ điên.

* * * * *

Hoàng cung vào ban đêm...

Đèn đuốc thắp sáng choang, những chiếc lồng đèn lớn treo dài theo các hành lang trông rất đẹp mắt.

Nơi Tây thành bỗng một bóng người phi thân nhẹ nhàng lên mái ngói, chính là Dương Tiểu Tà. Đứng trên một vị trí cao, hắn đưa mắt quan sát khắp chung quanh để nhận định mọi việc.

Một đội ngự lâm quân tuần tra đối gác nơi xa xa, ánh đèn lồng nhấp nhô đủ màu rực rỡ, quân canh rầm rập qua lại, ai cũng đều rất cẩn mật.

Tiểu Tà lần theo đường mái ngói, quan sát đó đây, cuối cùng dừng chân

cách lâu long phụng độ vài mươi trượng, cố tình theo dõi hoạt động của mọi người nhưng vẫn không thấy bóng dáng Hoàng thượng ở đâu.

Bồng Tiểu Tà nghe thấy bên dưới mái ngói có tiếng đàn trời lên réo rắt, hẳn không kèm được tính trẻ con, cất giọng vệt đực của mình hát theo.

Tiếng đàn bỗng ngưng bật, bọn vệ binh la hét âm ỉ :

- Có thích khách, có thích khách.

Tiểu Tà vội vã phóng mình ra phía sau, bất chợt hắn bắt gặp một chàng trẻ tuổi mặt rất vui tươi. Người đó trông thấy Tiểu Tà thì không những không ngạc nhiên mà còn tỏ ra rất thán phục giọng hát của hắn.

Tiểu Tà cố nín cười, nhìn người trẻ tuổi hỏi :

- Niên kỷ không lớn, không lẽ là Hoàng đế sao?

Người trẻ tuổi lắc đầu :

- Ta không phải là Hoàng đế, ta là em của Hoàng đế, tên là Kỳ Ngọc.

Tiểu Tà gật gù :

- Thì ra là hoàng đệ. Tại sao người có mặt nơi đây?

Kỳ Ngọc nói :

- Ta đang luyện võ, nhưng mãi mà luyện không xong. Còn người vào đây làm gì?

Tiểu Tà nói :

- Tiểu gia muốn vào hoàng cung bái kiến Hoàng thượng để cầu cứu vì bị

các quan chức âm mưu hãm hại.

Kỳ Ngọc tò mò nhìn Tiểu Tà :

- Hình như người võ công rất cao?

Tiểu Tà vênh váo :

- Đâu có! Tiểu gia chỉ có ba công phu vô địch thiên hạ mà thôi.

Kỳ Ngọc thắc mắc :

- Người phạm tội gì mà phải kêu oan?

Tiểu Tà nói :

- Ta đang bị truy nã, trong lúc chúng ta nói chuyện không chừng có đại binh kéo đến đó.

Thật vậy, bên cửa trái đã thấy nhiều vệ binh kéo tới, dẫn đầu là một trung niên to cao, ông ta hét lớn :

- Chuẩn bị cung tên, bao vây bốn phía, thấy thích khách thì giết chết không tha.

Tiểu Tà gấp rút :

- Kỳ Ngọc! Người mau nói cho ta biết Hoàng thượng đang ở đâu?

Kỳ Ngọc lắc đầu :

- Ta không thể cho người biết được.

Tiểu Tà không thể chần chờ nữa, nhanh như chớp lên ra phía cửa sau,

chỗ Kỳ Ngọc luyện võ rồi thoát ra ngoài.

Trung niên chỉ huy cấm vệ binh la lớn :

- Mau đuổi theo.

Tiểu Tà hoảng hồn, vội chui đại vào một căn phòng nhỏ, vào trong phòng hăn mới nhận ra đó là phòng của thái giám, trên bàn còn có một cây quạt cầm nan rất đẹp và một bộ đồ thái giám hình như vừa mới giặt, vẫn còn thơm tho.

Không bỏ lỡ cơ hội, Tiểu Tà lập tức mặc vào, tay cầm quạt phe phẩy đi qua đi lại làm dáng rồi mở cửa, nhắm hướng hậu cung mà đi.

Đi được hơn bảy trượng thì lại có một tên vệ binh chạy ra cản lại :

- Tiểu công công, ngài muốn đi đâu đó?

Tiểu Tà giả tiếng eo éo nói :

- Ta... đi... Hoàng thượng...

Tên vệ binh nhanh chóng bịt miệng Tiểu Tà, nói :

- Hoàng thượng long thể đang bất an, không được kinh động.

Tiểu Tà nói :

- Nhưng mà Dương công công muốn tôi đến đây.

Tên vệ binh nghe vậy thì tưởng rằng Tiểu Tà là người của Dương Chính sai đến có chuyện cơ mật nên vội tránh đường cho hăn đi qua, còn nói với theo :

- Tiểu công công hãy cẩn thận, không được nói với ai đấy nhé.

Tiểu Tà gật đầu :

- Tôi hiểu rồi.

Thuận theo tầng lầu thứ hai, Tiểu Tà lần bước tiến lên trên. Đi hết tầng lầu thì đến một thư phòng, bên trong có một tiểu thái giám đang cầm một bức họa vẽ vẽ tô tô.

Tiểu Tà tiến vào hỏi lớn :

- Người đang làm gì đó?

Tiểu thái giám giật mình, nhìn Tiểu Tà chăm chú không nói gì cả, nghiêm giọng lại nói :

- Người là ai? Thái giám trực thuộc bộ phận nào?

Tiểu Tà hình mũi :

- Mặc kệ câu hỏi đó, ta phải kiểm tra xem người đang làm gì đã.

Nói rồi hăn nhanh nhẹn giật lấy bức họa trên tay tiểu thái giám giở ra xem, trên đó có vẽ hình đàn bà, mà như không phải. Tiểu Tà cười nói :

- Hảo thái giám! Đã thiếu dải mà còn vẽ đàn bà ư?

Tiểu thái giám ấp úng :

- Trẫm... trẫm không phải thái giám. Người hỗn láo thì trẫm sẽ trị tội người.

Tiểu Tà nghe thế thì giật mình, thầm nghĩ :

- “Người này là Hoàng thượng ư?”

Hắn cười to nói :

- Ta không trị tội người là may lắm rồi, người còn đòi trị tội ta ư?

Tiểu thái giám gằn giọng :

- To gan! Ta chính là Hoàng thượng đây! Người chưa từng gặp trẫm sao? Mới đến à?

Tiểu Tà đáp :

- Không sai! Mới đến!

Tiểu thái giám nhất thời không biết giải thích thế nào với hắn, đành ôn tồn nói :

- Trẫm là Hoàng đế, người chớ hiểu lầm!

Tiểu Tà ra vẻ nghiêm trọng nói :

- Tiểu thái giám không được nói bậy. Dương công công đã âm thầm chiếm đoạt quyền uy của Hoàng đế mà người còn giở trò khi quân ư?

Tiểu thái giám tức giận :

- Tin hay không thì tùy người.

Tiểu Tà giơ tay xoa đầu tiểu thái giám, cười nói :

- Nói này giờ mà người vẫn còn muốn giả mạo nữa sao?

Tiểu thái giám không nói gì nữa, tức thì cởi ngay bộ y phục thái giám ra, để lộ chiếc long bào, nghiêm giọng nói :

- Người nhìn xem đây là cái gì?

Tiểu Tà thất kinh, run run giọng nói :

- Người... người... quả là Hoàng thượng ư?

Tiểu thái giám gằn giọng :

- Trong hoàng cung này nếu không phải là Hoàng đế thì ai dám mặc long bào?

Tiểu Tà lấy lại bình tĩnh, cả cười :

- Hoàng thượng, trong chuyện này...

Tiểu hoàng đế hừ lạnh :

- Đầu của trẫm mà người rờ mãi được ư?

Tiểu Tà như bị điện giật, vội rút tay về nói :

- Xin lỗi, xin lỗi! Đầu của Hoàng thượng tròn thật.

Tiểu hoàng đế nghe kiểu tấu hài của hắn cũng không nhịn được, phì cười một tiếng. Tiểu Tà thấy vậy thì thích chí nói :

- Hoàng thượng à, sao người giả làm thái giám vậy, có phải làm Hoàng thượng khổ sở quá phải không?

Tiểu hoàng đế cười :

- Trẫm bất đắc dĩ thôi, sau này người ở bên cạnh trẫm được không?

Tiểu Tà nhìn vị Hoàng đế trẻ tuổi nói :

- Được thì được, nhưng...

Tiểu hoàng đế cả cười nói :

- Nghe nói có thích khách nhập cung nên trẫm phải hóa trang thành thái giám để không ai để ý.

Tiểu Tà hỏi :

- Có phải Dương công công bảo như thế phải không?

Tiểu hoàng đế gật đầu :

- Đúng vậy! Từ trước đến nay Dương Chính thay trẫm xử lý mọi việc, nếu không có Dương Chính thì trẫm biết làm thế nào khi lên ngôi năm mới chín tuổi?

Tiểu Tà rút cuộc đã hiểu vì sao Dương Chính có thể lạm quyền theo ý muốn, hẳn nói :

- Hoàng thượng, Dương Chính dù tài lực hơn người nhưng trong việc làm thì vẫn còn có nhiều khuyết điểm, Hoàng thượng có tin không?

Tiểu hoàng đế lắc đầu :

- Không!

Tiểu Tà nhìn Tiểu hoàng đế, cười giễu cợt :

- Tâu Hoàng thượng, thật ra thì thích khách đã đến đây rồi.

Tiểu hoàng đế sợ hãi, nhìn xung quanh nói :

- Hắn đang ở đâu?

Tiểu Tà đứng dậy, cười nói :

- Chính là thần đây.

Tiểu hoàng đế bĩu môi :

- Là người? Niên kỷ như người mà cũng đòi xâm nhập hoàng cung ư?

Tiểu Tà khoe khoang :

- Vậy mới đáng nói. Nhưng thật ra thì cũng không phải, thần chỉ muốn gặp Hoàng thượng để trình bày chút việc oan ức mà thôi.

Tiểu hoàng đế ngạc nhiên nói :

- Có chuyện gì?

Tiểu Tà nghiêm giọng :

- Hoàng thượng có biết Chương Khắc Chính Chương đại nhân, thái thú Khai Phong bị ghép tội tham quan, có ý tạo phản và đang chuẩn bị chờ xử trảm không?

Tiểu hoàng đế lắc đầu ra vẻ không biết, Tiểu Tà lại nói :

- Toàn thành Khai Phong trên dưới đều than khóc, ai cũng nói Chương đại nhân là quan tốt tôi trung, làm sao lại có hành động tạo phản cho được.

Tiểu hoàng đế ngắm nghĩ một lúc rồi nói :

- Có thể là có sự hiểu lầm, trẫm sẽ ra lệnh cho Dương Chính tra xét lại cho rõ.

Tiểu Tà thở dài :

- Thôi, thôi! Như thế thì cũng bằng không thôi.

Hắn biết lúc này Tiểu hoàng đế rất tin tưởng Dương Chính, có nói nữa cũng khó lay chuyển được nên lập tức tìm cách khác. Nở một nụ cười ranh mãnh, Tiểu Tà nói :

- Hoàng thượng thấy thần như thế nào?

Tiểu hoàng đế cười to nói :

- Trẫm cũng chưa rõ, nhưng người quả thật to gan, dám cướp khâm phạm triều đình, tội này rõ ràng là có ý mưu phản.

Tiểu Tà rụt cổ nói :

- Xin Hoàng thượng đừng phán nặng như thế, nếu quả thật thần là người xấu thì đã giết Hoàng thượng từ lâu rồi, người có muốn thử xem phi đao của thần không?

Tiểu hoàng đế cười nói :

- Được, người thử dùng phi đao giết con tu hú đang đậu ở trên cành cây xa kia thử cho ta xem.

Tiểu Tà cười nói :

- Phi đao là một công phu võ học, Hoàng thượng cũng nên luyện nó, có

thể có ích cho việc trị nước an dân, bảo vệ xã tắc.

Rồi hần lập tức rút ra một cây phi đao phóng nhanh qua cửa sổ, chỉ nghe tiếng chim kêu một tiếng rồi con chim tu hú đã bị phi đao xạ trúng ngay mỏ, rớt xuống đất.

Tiểu hoàng đế há hốc mồm kinh ngạc, vỗ tay nói :

- Hảo công phu! Trẫm thật may mắn mới gặp được người như người, người còn tài năng gì nữa không?

Tiểu Tà gật đầu :

- Thần có ba công phu vô địch, đó là chạy bộ, bơi và lắc xí ngầu.

Tiểu hoàng đế cười nói :

- Chạy bộ và bơi thì trẫm không biết, nhưng lắc xí ngầu thì trước tới giờ trẫm cũng chưa hề thua ai.

Tiểu Tà bật cười nói :

- Sự thật mà nói, nếu không có chuyện buôn bán thì chưa chắc thần đã muốn gặp Hoàng thượng, vì vua mà gặp vua thì thật bất đắc dĩ.

Tiểu hoàng đế trừng mắt :

- Người dám tự xưng là vua sao?

Tiểu Tà khoát tay :

- Nói là nói vậy thôi. Chẳng phải Hoàng thượng muốn kết bạn với thần ư?

Làm bạn thì phải bình đẳng chứ?

Tiểu hoàng đế phì cười, không nói gì nữa.

Tiểu Tà lại nói :

- Nói gì thì nói, Hoàng thượng phải giải thích cho mọi người biết thần là thanh bạch và không cho ai bắt tội thần nữa mới được.

Tiểu hoàng đế nói :

- Đừng vội thế, chưa phải là lúc đâu.

Tiểu Tà ngạc nhiên :

- Hoàng thượng là vua thì còn sợ gì nữa.

Tiểu hoàng đế nghiêm giọng :

- Không phải là sợ hay không sợ, trẫm là vua của một nước, nếu thiên vị thì sẽ làm xôn xao triều thần và làm cho lòng dân đại loạn ngay.

Tiểu Tà gật gù :

- Hoàng thượng nói đúng, thôi thì tìm chỗ cho thần trốn đỡ mấy ngày cũng được.

Tiểu hoàng đế hấp háy mắt, cười nói :

- Nếu trẫm không làm thì sao?

Tiểu Tà vênh mặt :

- Thật ra Hoàng thượng không làm thì trước sau gì tiểu thần cũng trốn

được mà thôi.

Tiểu hoàng đế bật cười nói :

- Người quả là vui nhộn.

Tiểu Tà nháy mắt :

- Hoàng thượng có dám cùng thần lắc xí ngẫu không?

Tiểu hoàng đế nổi máu trẻ thơ, lập tức nói :

- Sợ gì người? Nói cho người biết, trước giờ chưa ai thắng được trẫm.

Tiểu Tà cười nhạt :

- Hoàng thượng là vua thì có ai mà dám to gan thách. Nhưng đối với thần thì khác, ăn là ăn, thua là thua đấy nhé.

Tiểu hoàng đế cười ha hả nói :

- Tùy ý người, thích cá cái gì cũng được.

Tiểu Tà háy mắt :

- Chúng ta cá giang sơn được không?

Tiểu hoàng đế cười nói :

- Người dám đem giang sơn của trẫm mà cá ư? Thế người có cái gì để chung cho trẫm?

Tiểu Tà nói :

- Tiểu thần làm sao mà thua được? Nhưng để cho công bằng, thần sẽ lấy Tiểu Linh cá với Hoàng thượng.

Tiểu hoàng đế không hiểu, hỏi :

- Tiểu Linh? Nó là cái gì?

Tiểu Tà nói :

- Là người, một cô gái rất đẹp. Người ta ví giang sơn với mỹ nhân, xem ra chúng ta đặt cược cũng không phải là nhỏ.

Tiểu hoàng đế gật đầu :

- Tốt.

Về nghề cờ bạc thì quả thật Tiểu hoàng đế là cao thủ hiếm thấy, nhưng làm sao bì được với Tiểu Tà, chơi cù cửa một hồi thì ngài đã mất cả giang sơn, hoàng hậu, cung tần, mỹ nữ cho hắn.

Tuy nhiên Tiểu hoàng đế cũng biết đó chỉ là một trò đùa, ngài nhìn Tiểu Tà khâm phục, nói :

- Người dạy cho trẫm cái cách mà đánh bạc đệ nhất thiên hạ đó đi.

Tiểu Tà cười :

- Được rồi, ngoài cách đánh bạc, thần cũng sẽ chỉ cho Hoàng thượng vài chiêu để khỏi mất giang sơn vào tay kẻ khác.

Tiểu hoàng đế không phải là khờ khạo, nghe thế thì bất giác tỉnh ngộ, liền gật đầu với Tiểu Tà, rồi cả hai chụm đầu bàn bạc với nhau.

Qua một lúc, Tiểu Tà phát giác bên ngoài có tiếng động, vội nói :

- Dương Chính có thể đã trở về, Hoàng thượng chưa tìm cho thần một nơi ẩn núp sao?

Tiểu hoàng đế cười nói :

- Chỗ nào mà chẳng được? Cứ tìm chỗ nào Dương Chính mới đi qua thì chui vào đó mà trốn.

Tiểu Tà cũng cười :

- Nói như vậy thì thần cần gì mà phải nhờ vả Hoàng thượng. Thôi, thần phải đi đây, giang sơn xin Hoàng thượng bảo quản cho thật kỹ.

Nói xong, Tiểu Tà nhảy xuống cầu thang, biến mất.

Bạn đang đọc truyện *Tục Tiểu Tà Thần* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 15: Ngự trù thái giám

Chạy vòng quanh nơi nội cung một lúc thì Tiểu Tà lọt vào nhà bếp cung đình, thức ăn bay mùi thơm phức khiến hần không sao chịu nổi. Cơn đói khát kéo dài từ sáng đến giờ như thúc đẩy Tiểu Tà đẩy cửa bước vào trong.

Ở trên bàn, đồ ăn nấu cho Hoàng thượng được bày ra ngăn nắp, nào là cua rang muối, hải sâm, bát bảo trúc... nhiều vô số kể. Tiểu Tà lần lượt thưởng thức từng món, cho đến no mới thôi.

Hồi lâu, tiếng trống trong cung vang lên, một tiểu thái giám bước vào nhà bếp. Vừa vào đến cửa hần đã đứng như trời trồng, nhìn Tiểu Tà đang ăn uống một cách ngon lành trong đó, miệng hần lắp bắp :

- Đồ ngự thiện mà sao người... người...

Tiểu Tà cười hì hì nói :

- Nhiều đồ ăn vậy thì Hoàng thượng làm sao mà ăn hết cho được? Hay là ta với người cùng ăn bớt cho gọn một chút đi.

Tiểu thái giám giãy nảy :

- Anh muốn tôi bị Dương công công quả phạt hay sao? Xin anh làm ơn ra khỏi nơi đây để tôi còn đem thức ăn hầu Hoàng thượng.

Tiểu Tà thản nhiên nói :

- Thôi ta no rồi, người mang đi đi, có muốn ta cho mượn long bào khoác thử không?

Vừa nói, hắn vừa ngắm nghía chiếc long bào của mình ra chiều thích thú lắm.

Tiểu thái giám lắc đầu :

- Tôi không dám đâu.

Tiểu Tà cười :

- Ta thấy người cũng hiền, người tên gì?

Tiểu thái giám nói :

- Ngu đệ tên Tiểu Thuận, vừa đến đây được ba tháng, đảm nhận việc coi giữ nhà bếp và mang thức ăn hầu Hoàng thượng. Còn anh?

Tiểu Tà nói :

- Ta là Dương Tiểu Tà, cũng mới đến.

Tiểu Thuận trách :

- Mới đến mà đã gây họa. Thức ăn hôm nay anh mang đi đi, có gì khiến trách thì anh gánh chịu.

Tiểu Tà dụ dỗ :

- Ăn bớt đại đi, người xem đồ ăn ngon thế này cơ mà.

Tiểu Thuận dường như cũng cầm lòng không được, liếm môi nói :

- Vậy em xin ăn thử cái món bát bảo trúc này vậy, nghe nói là ngon lắm.

Tiểu Tà cười hì hì nói :

- Bát bảo trúc là cực phẩm miền Bắc, ăn đi, ăn đi.

Một lát sau hai người mới sắp đồ ăn vào mâm, Tiểu Thuận dẫn đường, còn Tiểu Tà thì bưng mâm thức ăn đi đến Hương Mai cung.

Đến cửa cung thì Tiểu Thuận nói :

- Anh chuẩn bị xong chưa?

Tiểu Tà nói :

- Xong rồi.

Tiểu Thuận lo lắng :

- Chỉ mong lần này Dương công công không đến, nếu không thì anh nguy to.

Tiểu Tà vui vẻ :

- Có Dương công công càng tốt, thức ăn nhiều thế này thì Hoàng thượng ăn hết thế nào được.

Tiểu Thuận chưa kịp nói gì thêm thì đã nghe tiếng hô to :

- Hoàng thượng giáng lâm.

Rồi mười mấy tên thị vệ đã xếp hàng trước cung Hương Mai để nghênh tiếp và bảo vệ thánh giá. Tiểu Tà và Tiểu Thuận cũng chấp tay đứng hầu hai bên.

Không lâu sau, Hoàng thượng và Dương Chính cùng đến.

Tiểu Thuận và Tiểu Tà đồng thanh cúi đầu :

- Cung thỉnh Hoàng thượng giá lâm.

Hoàng thượng khoát tay :

- Miễn lễ.

Dương Chính nhìn Tiểu Thuận hỏi :

- Tên kia là ai?

Tiểu Thuận cúi đầu nói :

- Bẩm Dương công công, người này hôm nay mới xuống bếp.

Dương Chính không nói gì nữa, ngồi xuống đối diện với Hoàng thượng rồi nói :

- Bày tiệc đi.

Tiểu Tà dạ một tiếng rồi lập tức dọn mâm lên, khi đi đến gần Hoàng thượng, hần khẽ liếc lên, nháy mắt với Hoàng thượng một cái.

Hoàng đế giật mình, sợ đến phát run, thầm nghĩ :

- “Không biết trong thế gian này còn ai to gan hơn hần không? Thật quá liều lĩnh”.

Mâm đồ ăn vừa mở ra thì Dương Chính đã biến sắc, quát to :

- Các người làm ăn kiểu gì vậy? Chừng này thôi thì làm sao ăn no? Người đâu, đem chúng ra chém.

Lập tức có hai tên thị vệ chạy đến toan bắt Tiểu Tà. Hoàng đế thấy vậy vội nói to :

- Khoan đã.

Dương Chính chấp tay :

- Tâu Hoàng thượng, tên nô tài này phạm tội khi quân, đáng chết lắm.

Hoàng thượng gật đầu :

- Một tên tiểu nô tài thì làm sao dám to gan khi quân như vậy, trẫm muốn hỏi cho ra lẽ.

Dương Chính nghe vậy thì không biết nói sao, đành im lặng gật đầu.

Hoàng đế quay sang hai tên thị vệ, quát to :

- Còn chưa lui ra?

Hai tên thị vệ vội vã lui ra, Hoàng đế nhìn Tiểu Tà nháy mắt một cái rồi nghiêm giọng nói :

- Rốt cuộc là thế nào?

Tiểu Tà chấp tay nói :

- Xin Hoàng thượng và Dương công công thông cảm, chẳng là nhà bếp có trộm.

Dương Chính giận dữ vô cùng, quát lớn :

- To gan, kẻ nào dám làm như vậy?

Tiểu Tà nói :

- Bẩm Hoàng thượng và công công, nô tài không biết kẻ trộm là ai, nhưng xem ra hắn sẽ còn tiếp tục ăn nữa.

Dương Chính gằn giọng :

- Người đã biết có trộm ăn vụng mà còn dám đem đồ ăn thừa lên cho Hoàng thượng ư?

Tiểu Tà rụt cổ lại nói :

- Bẩm công công, nếu nô tài không mang lên thì cũng bị tội khi quân, vì dám bỏ đói Hoàng thượng.

Dương Chính cứng họng, đành quay sang Hoàng thượng cúi đầu nói :

- Muôn tâu Hoàng thượng, thích khách đột nhập nhà bếp của hoàng cung có lẽ thân thủ bất phạm, mấy tên nô tài này xem ra không phải đối thủ của hắn.

Hoàng thượng gật đầu :

- Công công nói rất đúng, thôi thì ta tha cho bọn chúng vậy.

Dương Chính biết không thể bắt tội thêm, đành quay sang Tiểu Tà gắt :

- Còn không mau tạ ơn Hoàng thượng?

Tiểu Tà lập tức quỳ xuống nói :

- Đa tạ Hoàng thượng đại xá.

Hoàng thượng cười :

- Miễn lễ.

Dương Chính căn dặn :

- Hai người lập tức trở về ngự trù phòng, tăng cường canh gác nhà bếp.

Tiểu Tà và Tiểu Thuận dạ một tiếng, rồi cùng đứng lên đi ra ngoài. Tiểu Thuận bật ngón tay cái khen ngợi :

- Anh quả thật có tài ứng khẩu, ngu đệ tự thẹn không bằng.

Tiểu Tà cười nói :

- Thường thôi. À mà người có biết Dương công công ở tại chỗ nào không?

Hồi nãy xem ra ông ta đã cứu mạng ta nên bây giờ ta muốn tìm ông ta để báo đáp.

Tiểu Thuận phì cười :

- Xem anh to gan nhưng cũng có nghĩa khí lắm, Dương công công và Dương thống lĩnh cùng ở tại Dương phủ bên trái, mà anh định tạ ơn bằng cách nào?

Tiểu Tà hấp háy mắt :

- Thế thì phải biết nơi cất giấu của cải của họ trước đã.

Tiểu Thuận giật nảy mình :

- Anh muốn lấy cắp của họ ư?

Tiểu Tà cười nói :

- Lấy của cải của họ làm đồ hiếu kính họ, thế thì có mất mát gì đâu?
Chúng ta lại được tiếng là biết điều nữa.

Tiểu Thuận gật gù :

- Anh quả là có lý, phen này anh cũng phải giúp đệ có một phần trong đó nhé.

Tiểu Tà cười hì hì :

- Được, ta giúp người có phần, đảm bảo Dương công công sẽ rất mãn nguyện.

Cả hai cùng nhanh chóng trở về nhà bếp, tìm một cái bao rất lớn sau đó đến Dương phủ. Tiểu Tà hỏi nhỏ :

- Kho tàng trong đây là của nhà vua hay của riêng Dương công công?

Tiểu Thuận nói :

- Nơi đây là nội viện của Dương phủ nên tất cả kho tàng đều là của riêng Dương công công mà thôi.

Tiểu Tà cười đắc ý, lén vào trong nội viện, lấy ra rất nhiều báu vật vác ra ngoài đi tự nhiên. Trên đường gặp rất nhiều vệ binh, song đều cho hắn qua khi bị hắn mang kim ngân ra mua chuộc.

Tiểu Thuận thấy Tiểu Tà mang ra một cái lớn thì cười nói :

- Anh phải theo đệ đến gặp Thượng công công đã, chuyện của anh đệ đã nói với người rồi.

Tiểu Tà gật đầu, cùng theo tới thư phòng của Thượng công công, vừa gặp mặt thì hắn đã móc ra một gói bảo vật, khúm núm nói :

- Bẩm Thượng công công, thuộc hạ có chút quà mọn, mong được công công nhận cho.

Thượng công công sờ nắn qua gói bảo vật, gật đầu nói :

- Rất biết điều.

Tiểu Tà cười nhảu nhở :

- Mong Thượng công công nâng đỡ cho.

Thượng công công khẽ cười :

- Nghe nói người rất khoái chơi đồ xí ngẫu?

Tiểu Tà gãi đầu :

- Thật ra thì thuộc hạ chỉ biết võ vẽ thôi ạ.

Thượng công công quay qua Tiểu Thuận nói :

- Người mau đi mời mấy vị công công nữa đến đây.

Tiểu Thuận dạ vang rồi chạy đi ngay, chẳng bao lâu đã dắt về mấy người trung niên thái giám, bắt đầu gầy sò, do chính Tiểu Tà làm cái.

Tiểu Tà cười thầm trong bụng, miệng nói cười tay vung xí ngẫu, chỉ một thoáng sau thì hắn đã gom hết số tiền của cả bọn thái giám. Tuy nhiên hắn cũng rất khôn, nhanh miệng gợi ý :

- Lần đầu đánh bạc nên số tiền để thắng được xin gửi cả lại cho mọi

người.

Nếu như mọi người có hứng đánh tiếp thì ta cùng đến nhà bếp, nơi đó vừa rộng rãi vừa có nhiều thức ăn, tha hồ mà vui vẻ.

Bọn thái giám nghe nói không phải mất tiền, mà lại có cơ hội đánh tiếp thì mừng rỡ vô cùng, không phản đối gì mà cùng nhau tiến về nhà bếp mở sòng đánh to.

Thế là từ chiều đến tối, tiếng hô yêu gọi lục liên tục vang lên, thị vệ thái giám đều tỏ ra tắc trách, tên nào cũng chỉ mong cho xong việc để đến sòng bạc nơi ngự trù phòng.

Canh ba đêm đó, tiếng ồn ào nơi sòng bạc đang lên cao trào thì bỗng có tiếng quát to :

- Chúng bay đang làm cái gì đó?

Tiếng quát làm cho những tay cờ bạc trong nhà bếp hoảng kinh, hướng mắt nhìn ra cửa rồi hốt hoảng nói :

- Vương gia vạn tuế!

Người mới đến chính là hoàng đệ Kỳ Ngọc, người gặp Tiểu Tà hôm trước.

Tiểu Tà thấy Kỳ Ngọc xuất hiện thì biết là không thể giấu tung tích được, liền nghĩ ra một kế, cũng hướng về phía Kỳ Ngọc nói to :

- Còn người cũng đang làm gì đó?

Tiểu Thuận trước sau bị Tiểu Tà xúi làm bấy mấy lần nên bây giờ sợ đến phát run, vội kéo áo Tiểu Tà nói :

- Đây là hoàng đệ đó.

Tiểu Tà vờ không nghe thấy, cứ đứng sững làm như không biết Kỳ Ngọc là ai.

Kỳ Ngọc tuy mới gặp một lần nhưng dường như cũng khá hiểu rõ tính cách của Tiểu Tà, y cười nói :

- Bản Vương gia muốn hỏi người ở đây làm gì?

Tiểu Tà cười to :

- Đang phát tiền.

Kỳ Ngọc nói :

- Cờ bạc cũng gọi là phát tiền ư? Các người lấy đâu ra mà nhiều tiền như vậy?

Tiểu Tà mạnh dạn đáp :

- Hoàng thượng ban thưởng nên không nhận cũng không được.

Kỳ Ngọc lạnh lùng nói :

- Người lập tức theo ta đi yết kiến Hoàng thượng, nếu nói láo thì lập tức bị chặt đầu ngay.

Tiểu Tà cười ha hả nói :

- Đi thì đi, có gì phải sợ.

Kỳ Ngọc không nói gì, quay sang mọi người nói :

- Đã khuya rồi, các người ma giải tán hết đi.

Mọi người đồng thanh :

- Đa tạ Vương gia tha chết.

Rồi ùn ùn đứng lên bỏ đi, cũng không để ý đến số bạc đang chơi dở. Tiểu Tà thấy thế thì gọi to :

- Này, tiền của mọi người xin nhận lại hết, để đây tôi không giải quyết được đâu.

Kỳ Ngọc tròn mắt cười to :

- Cũng có kẻ không thèm tiền bạc đấy. Ừ thôi các người đến mà lấy lại tiền đi.

Mọi người hí hửng trở lại nhận tiền rồi rút lui, chỉ còn Tiểu Thuận là không biết đi đâu, vì nhà bếp chính là chỗ của hắn.

Tiểu Tà nói :

- Tiểu Thuận, số tiền còn lại không ít, người hãy bảo quản cẩn thận, ta đi sẽ về ngay.

Kỳ Ngọc hỏi :

- Mau lên, nói nhiều thế?

Tiểu Tà gật đầu :

- Phiền Vương gia dẫn đường.

Cả gan ghẹo hoàng đệ thì ngoài Tiểu Tà ra chắc chẳng có ai dám to gan

như thế, Tiểu Thuận nhìn theo lắc đầu lè lưỡi, cho đến khi hai người khuất bóng sau khúc quanh mới dám quay lưng vô phòng.

* * * * *

Kỳ Ngọc nói dắt Tiểu Tà đến gặp Hoàng thượng nhưng nửa đường lại rẽ hướng khác về Tịnh Tâm cung, là nơi ở của mình.

Tiểu Tà cười nói :

- Hoàng thượng ở đây ư?

Kỳ Ngọc nói :

- Muốn gặp Hoàng thượng thì phải đợi ngày mai, tối nay người ở Tịnh Tâm cung của ta, người thấy thế nào?

Tiểu Tà không hề khách sáo, ngồi xuống ghế cầm nguyên bình rượu trên bàn đưa lên miệng uống.

Kỳ Ngọc cười thầm, cũng ngồi xuống ghế đối diện.

Tiểu Tà hỏi :

- Vương gia dẫn ta đến đây là có mục đích gì?

Kỳ Ngọc cười :

- Chẳng lẽ phải có mục đích mới được ư?

Tiểu Tà xì một tiếng :

- Vương gia muốn tìm một người võ công giỏi nhất thiên hạ chứ gì?

Kỳ Ngọc đỏ mắt, nhưng vẫn bình thản đáp :

- Ta quả có nghĩ như vậy, nhưng...

Tiểu Tà nói :

- Vương gia muốn học võ công thì phải đến Thái Nguyên thành, nơi quán Thông Thực đặt quán, giờ phút nào cũng có người nghênh đón Vương gia.

Kỳ Ngọc ngần ngại :

- Nơi đó...

Tiểu Tà tiếp :

- Thông Thực quán không thu tiền và lễ vật, Vương gia đến được rồi hãy tính. Phần tôi thì không thể ở lại trong hoàng cung lâu được, vì sự nghiệp của tôi rất rộng lớn, khắp trong thiên hạ.

Kỳ Ngọc thực ra muốn giữ Tiểu Tà, nhưng nghe hắn nói vậy thì biết là không thể lưu lại, đành gượng cười nói :

- Ta sẽ đến đó thụ huấn, Thái Nguyên thành cũng không xa, chỉ đi khoảng ba ngày đường là đến chứ gì.

Tiểu Tà gật đầu :

- Chúng ta cứ quyết định như vậy, những chuyện khác có gì quan trọng đâu.

Tôi không phải là thích khách nên có thể ngủ lại chứ?

Kỳ Ngọc không nói gì, một lát sau mới chỉ vào chiếc áo long bào Tiểu

Tà đang mặc, nói :

- Long bào đó hoàng huynh ta ban cho người ư?

Tiểu Tà nhếch môi :

- Không phải! Là Hoàng thượng thua bạc cho ta đó.

Nói xong hắn nằm ngay xuống thảm, ngáy khò khò. Có thể nói hai đêm nay hắn vừa chiến đấu vừa đùa cợt, tinh thần căng thẳng quá nhiều nên vừa đặt lưng xuống là đã ngủ rất say.

Kỳ Ngọc bật cười nói :

- Ừ thì ngủ đi, ngày mai ta lại nói tiếp.

Kỳ Ngọc từ nhỏ lớn lên trong cung, sống xung quanh lũ cung nữ, thị vệ và thái giám, tên nào cũng răm rắp nghe lời nên cảm thấy cuộc sống rất vô vị. Nay gặp được Tiểu Tà kỳ lạ thì rất hứng thú, không thể bỏ qua.

Bạn đang đọc truyện *Tục Tiểu Tà Thần* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 16: Đại náo Hoàng cung

Buổi sáng...

Một thiếu nữ y phục màu xanh xuất hiện nơi cung Tĩnh Tâm, khi thấy một người đang nằm ngủ dưới đất, nàng giật mình nhưng vẫn hô to :

- Công chúa giá lâm.

Không bao lâu sau, một thiếu nữ y phục màu hồng. mặt mày đoan trang nhưng sắc mặt có phần khó chịu xuất hiện. Nàng gọi to :

- Hoàng huynh! Sáng sớm đến tìm có việc gì thế?

Thấy Tiểu Tà không trả lời, nàng lại cúi xuống lay :

- Hoàng huynh! Hoàng huynh!

Tiểu Tà bị lay nên tỉnh giấc, nói to :

- Ai đó? Tiểu nha đầu này không biết ta đang ngủ nơi đây sao?

Công chúa giật mình, vội hỏi :

- Vương huynh, sao anh lại mắng em?

Tiểu Tà gắt :

- Mắng người? Ta còn muốn đánh người một trận đó.

Rồi hăn ngồi bật dậy, lắc lắc đầu, vẫn còn ngái ngủ lắm.

Tiểu công chúa nhìn nhăm Tiểu Tà với Kỳ Ngọc do hăn vẫn đang mặc long bào trên người, nàng giận dữ nói :

- Hoàng huynh! Anh còn mắng nữa thì muội giận luôn đó.

Tiểu Tà nghe thì giật mình, tỉnh hăn người, vội liếc qua cửa sổ thì thấy đó là một thiếu nữ hồng y tóc dài nên cười thầm, nghĩ bụng :

- “Cưng ơi! Tới giờ mà còn lằm tưởng ta là hoàng huynh của cô ư?”

Y đứng dậy, ra bàn lấy bút mực vẽ râu lên mặt nhăm che giấu chân diện, sau đó quay ra nói :

- Hoàng muội, ta mắng như vậy là phúc đức cho em đó.

Tiểu công chúa thấy mặt mũi của hăn kỳ lạ, trên đầu còn đội mũ thái giám nhưng lại tưởng là Kỳ Ngọc đang chơi trò chơi nên nhăm mặt nói :

- Hoàng huynh! Anh làm gì thế?

Tiểu Tà chưa kịp nói gì thì a hoàn áo xanh nhìn thấy hăn đã bật cười khúc khích. Tiểu Tà nạt to :

- Im ngay, cười cái gì?

A hoàn có vẻ hoài nghi, nói :

- Vương gia! Tại sao hôm nay hung dữ như vậy?

Tiểu Tà ra vẻ giận dữ :

- To gan! Mau quỳ xuống cho ta.

Tiếng hét của hăn thật chói tai, làm cho Tiểu công chúa và a hoàn không

tự chủ được, quỳ xuống ngay.

Tiểu công chúa nhìn không nổi, nước mắt :

- Hoàng huynh! Anh ăn hiếp người ta.

Tiểu Tà cười nói :

- Khóc thì cứ khóc, nhưng coi chừng cảm lạnh đấy nhé.

Tiểu công chúa không trả lời, vô tình nhìn xuống đôi giày của Tiểu Tà, nàng nhận ra đó không phải là của Kỳ Ngọc nên lập tức ngược lên, nhìn thẳng vào mặt Tiểu Tà, nói :

- Anh... anh... không phải là hoàng nhị ca.

Tiểu Tà làm ngơ, nói :

- Cô vừa kêu tôi bằng hoàng nhị ca, sao lại tức khắc đổi ý rồi?

Công chúa và người cung nữ đồng đứng lên, nói to :

- Người là ai?

Tiểu Tà hấp háy mắt :

- Là ca ca của em chứ ai? Anh vừa mọc râu nên em nhận không ra đấy thôi.

Công chúa nín khóc, nói :

- Râu ria của anh sao mọc đến tận cằm cổ vậy.

Tiểu Tà rời lên cổ họng thì thấy mực dính đầy tay, bối rối nói :

- Tại sao mọc nhanh vậy nè?

Công chúa quát to :

- Người dám đùa cợt với bổn Công chúa ư? Ta phải giết người, người là ai?

Dứt lời, tay phải giơ lên, muốn vả vào mặt Tiểu Tà.

Tiểu Tà không né tránh, còn đùa cợt :

- Tôi là trùn râu ria mà.

Rồi tay phải giơ ra, quẹt lên má Công chúa và cung nữ, cười ha hả nói :

- Các cô là ai? Râu ria còn mọc nhanh hơn tôi nữa đó.

Công chúa và cung nữ không kịp tránh né, bị Tiểu Tà quẹt trúng, kêu lên :

- Người... người...

Tiểu Tà làm bộ đuổi theo, cả hai hoảng sợ vội chạy nhanh về hướng hậu cung.

Tiểu Tà nói :

- Mau rửa sạch râu đi, nếu không sẽ biến thành Trương Phi đấy.

Đắc ý, Tiểu Tà cười ha hả, đi về phía Tây hồ rửa mặt.

Công chúa và cung nữ là thân con gái, đâu chịu nổi gương mặt xấu xí nên cũng phải ra Tây hồ để rửa mặt, thấy Tiểu Tà cũng đến đó, mà còn ra

về thừa cơ muốn chọc ghẹo tiếp nên vội la lên :

- Đứng lại, người dám bước tới thì ta cho thị vệ bắt ngay.

Tiểu Tà nhăn nhó :

- Mẹ ta đẻ ra mười tám đứa con gái, chỉ có ta là trai duy nhất thì có một số ta nhìn ra cũng đúng mà.

Công chúa hét lên :

- Hồn láo! Người là thái giám thuộc bộ phận nào?

Tiểu Tà thở dài :

- Công chúa dọa ta như thế thì ta cũng hết cách rồi, đành phải...

Nói xong từ từ tiến lại, Công chúa thấy thế thì sợ run lên, vội cùng cung nữ quay mình bỏ chạy ngay.

Tiểu Tà cười hì hì, vừa đuổi theo vừa nói :

- Đẳng nào thì các cô cũng đoán đúng rồi đó, ta đúng là tiểu thái giám đây.

Công chúa sợ tái mặt, la lên :

- Người đâu? Mau bắt hắn lại!

Lập tức có bảy tám tên thị vệ chạy tới, rút kiếm bao vây Tiểu Tà.

Tiểu Tà cười hì hì nói :

- Muốn bắt ta ư, thì vào vườn hoa này mà bắt.

Nói đoạn hần nhảy ngay vào vườn hoa của Công chúa, mấy tên thị vệ cũng nhảy vào theo. Nhưng võ công của bọn thị vệ làm sao bì kịp Tiểu Tà nên bị hần quần cho tơi tả, vườn hoa cũng vì thế mà trong phút chốc đã tơi tả.

Công chúa tức phát khóc, dậm chân nói :

- Một lũ vô dụng, vẫn chưa bắt được hần mà làm cho vườn hoa của ta hư hại hết rồi kìa.

Tiểu Tà từ trong vườn hoa nói vọng ra :

- Muội muội dám trở mặt với ca ca như vậy thì đừng trách ca ca nhé, phen này ta sẽ tháo hết nhà của em xem em còn ngông nghênh nữa không.

Nháy mắt sau, Tiểu Tà đã chuyển hướng, dùng khinh công bay về phía Hồng lâu, giống như rồng thiêng lướt gió vậy.

Vào đến Hồng Lâu thì Tiểu Tà tay xô chân đá, chỉ nháy mắt những báu vật trưng bày trong đó đã bị phá tan tành, Công chúa chỉ biết giương mắt ngó, đau lòng khôn tả.

Lúc này Dương Phong đã dẫn một số nhân mã kéo đến, thấy vậy thì hét lên :

- Mau! Giết hần không tha.

Thị vệ tràn tới ngay lập tức, Tiểu Tà thấy chuyện hóa ra như vậy thì cũng tức giận, ra tay đánh trả. Tuy nhiên vệ binh kéo tới càng lúc càng nhiều nên một mình hần chống trả rất khó khăn, toàn thân y phục đã bắt đầu có máu.

Công chúa thấy thế thì bất nhẫn, nói :

- Thôi đủ rồi! Đừng giết hắn.

Dương Phong cười nói :

- Không giết hắn thì nổi tức giận của Công chúa làm sao vơi được. Tuyệt đối không tha, giết hắn đi.

Công chúa vẫn muốn cản nhưng bọn thuộc hạ của Dương Phong vẫn không ngừng ủa tới.

Chưa hết, thống lãnh cấm vệ Dương Sơn Kiệt cũng đã dẫn thêm nhân mã tới bao vây. Lão là một con người rất nham hiểm, cùng với Dương Chính thành một cặp bài trùng khống chế mọi thế lực bên cạnh Hoàng thượng.

Hắn gằn giọng :

- Tên kia mi là ai?

Tiểu Tà vốn có chủ đích nên ngừng tay, không đánh nhau nữa, nói :

- Thái giám Tiểu Nhị Tử, canh gác nhà bếp.

Tiểu Tà vừa ngừng tay thì ngay lập tức đã có bốn tên cấm vệ nhào tới trôi nghiêng hắn lại, khiêng vào địa lao ngay.

Dương Sơn Kiệt quay sang Công chúa, nói :

- Công chúa xin yên tâm, phạm nhân đã bị bắt, mọi tổn thất thuộc hạ sẽ cấp tốc cho người đến tu bổ, giờ thuộc hạ xin cáo lui.

Công chúa khoát tay :

- Ngài cứ đi đi! À mà tên hồi nãy là thái giám thật sao?

Dương Sơn Kiệt cúi đầu :

- Bẩm Công chúa, tuyệt đối không sai.

Công chúa ngẩng đầu nhìn lên khoảng trời xanh mênh mông vô tận, đôi mắt buồn hiu như chứa đựng một cái gì đó ảo não vô cùng trong cuộc sống.

* * * * *

Nơi địa lao lạnh tanh, ẩm ướt vô cùng, cộng thêm mùi hôi thối xông vào mũi... Tiểu Tà thời vận thật không may nên bị nhốt tại đệ nhị địa lao ẩm ướt và tăm tối này.

Bị thương là do hãn cố tình tạo ra chứ trước đây hãn đã được Âu Dương Bát Không luyện tập mười mấy năm đánh đập thì làm sao mà dễ dàng bị bắt như vậy.

Có lẽ hãn có dụng ý riêng.

Hãn vận công không bao lâu thì đã hồi sức, vươn vai uể oải rồi mỉm cười nghĩ bụng :

- “Chẳng bao lâu nữa sẽ có một đại nhân vật xuất hiện”

Nghĩ vậy nên tâm thần Tiểu Tà bất giác phấn chấn. Hãn đưa mắt nhìn thì thấy địa lao tường vây kín mít, chỉ có trần phòng có một lỗ thông hơi, chính từ lỗ thông hơi này mà mùi hôi thối nồng nặc xông vào.

Tiểu Tà bước đến khung cửa sắt, gọi tên cai ngục :

- Ê! Đố ta giam nơi khác được không? Nơi này hơi thối quá, ta chết ngộp mất.

Tên cai ngục quát :

- Đừng la lối om xòm nữa, ta cắt lưỡi luôn bây giờ. Không bắt người nhốt vào thủy lao đã là may mắn lắm rồi, còn già mồm ư?

Tiểu Tà nói :

- Bốn Vương gia muốn diện kiến Hoàng thượng.

Cai ngục cười nhạt :

- Người mạo nhận Vương gia mà còn muốn gặp Hoàng thượng ư?

Tiểu Tà cười :

- Được lắm, sau này thì đừng trách nhé.

Rồi hắn đi tới đi lui trong địa lao, thầm nghĩ :

- “Cái tên hoàng đệ Kỳ Ngọc hại ta đến nỗi không có chỗ yên thân, liên tục xảy ra nhiều chuyện như vậy. Hừ, hắn muốn học võ công ư?”

Nghĩ tới đó chợt Tiểu Tà dừng bước, gọi tên cai ngục :

- Ê! Mau đi gọi hoàng đệ Kỳ Ngọc đến gặp ta đi.

Tên cai ngục bật cười, nhưng chợt nín, quỳ xuống hô to :

- Vương gia giá lâm!

Tiểu Tà cười nói :

- Thiêng thật, vừa nhắc đã tới.

Kỳ Ngọc bước đến, quay qua bọn ngục tốt nói :

- Các người mau lui ra ngoài.

Bọn ngục tốt tức thì lui ra ngoài ngay.

Kỳ Ngọc nhìn Tiểu Tà hỏi :

- Người lại giở trò gì nữa đây?

Tiểu Tà nói :

- Ta chưa trách người mà người lại muốn lên giọng dạy đời ta ư?

Kỳ Ngọc cười :

- Thật không hiểu trên đời còn có ai kỳ lạ như người nữa không nữa.

Y thở dài, nói tiếp :

- Sự việc đã thế này thì người làm sao ở lại hoàng cung được nữa, chuyện lớn thế này thì Dương Chính chắc chắn không bỏ qua, Hoàng thượng lại rất nể hân, chắc người khó mà thoát tội được.

Tiểu Tà cười nói :

- Đối với ai thì ta không biết nhưng Dương Chính thì rất thích ra đó.

Kỳ Ngọc ngơ ngác, đang định hỏi thêm thì bên ngoài bỗng có tiếng hô lớn :

- Dương công công đến.

Rồi Dương Chính đã xuất hiện nơi cửa ngục, trông thấy Kỳ Ngọc thì lão hơi run, vội chắp tay nói :

- Thần xin bái kiến hoàng ngự đệ.

Kỳ Ngọc thấy thái độ kỳ lạ của lão thì không khỏi nghi ngờ, chỉ khoát tay nói :

- Miễn lễ.

Dương Chính nói :

- Vương gia và phạm nhân này có quen biết ư?

Kỳ Ngọc gật đầu :

- Chuyện đó dĩ nhiên.

Tiểu Tà vỗ tay nói :

- Chỉ cần người thừa nhận như vậy thì ta đã chấp nhận người làm bằng hữu rồi đó.

Dương Chính lại nói :

- Vương gia có biết hãn là khâm phạm không?

Kỳ Ngọc nói :

- Ta chỉ biết hãn là tiểu thái giám nơi nhà bếp.

Dương Chính quay sang Tiểu Tà nói :

- Người đột nhập vào hoàng cung với mục đích gì?

Tiểu Tà khinh khỉnh không đáp.

Dương Chính cười nhạt nói :

- Tuổi của người còn trẻ mà ép mình làm thái giám thì e rằng có âm mưu không nhỏ.

Tiểu Tà cười ha hả nói :

- Dương công công cũng là thái giám, vậy chắc là phải có âm mưu tà trời rồi.

Dương Chính cứng lưỡi, một lúc sau mới nói :

- Miệng lưỡi khá lắm, người mau khai thật ra đi, người là ai?

Tiểu Tà cười nói :

- Ta là Thông Thực Tiểu Bá Vương, họ Dương tên Tiểu Tà.

Dương Chính lạnh lùng nói :

- Tốt lắm, với tội trạng này thì người đừng hòng mà thoát chết.

Tiểu Tà cười nhạt :

- Trước đây ta đã từng cướp pháp trường cứu Chương đại nhân, so với lần này thì tội còn nặng hơn nhiều, thế thì việc quái gì mà ta phải sợ?

Dương Chính giật mình, nói :

- Người muốn rửa tội cho họ Chương nên đột nhập vào đây ư?

Tiểu Tà gật đầu :

- Đúng vậy! Chương đại nhân là người tốt, tôi muốn làm rõ chuyện này nên mới vào đây để tìm Dương công công.

Dương Chính cười nhạt :

- Hai tội nhập một, xem ra người khó mà thoát chết.

Tiểu Tà khích :

- Dương công công không phải Hoàng thượng mà tại sao cứ dành cho mình cái quyền quyết định tối cao vậy?

Dương Chính giận dữ quát :

- Đồ súc sinh! Người năm lần bảy lượt nhục mạ ta trước mặt Hoàng thượng, đáng bị tru di tam tộc, bêu đầu thị chúng. Bốn chức nhất định sẽ tâu với Hoàng thượng, ngày mai đem người ra xử trảm, xem người còn nói gì nữa không.

Tiểu Tà cười lớn :

- Đầu ta ở đây, muốn chém thì chém đi.

Dương Chính tức đến nghẹn thở :

- Ta sẽ đi bẩm tấu với Hoàng thượng ngay bây giờ, xin người ra lệnh chém đầu người.

Bỗng bên ngoài có tiếng hô to :

- Hoàng thượng giá lâm.

Dương Chính thất sắc, lật đật chạy tới cửa ngục nghênh giá.

Kỳ Ngọc buồn bã nhìn Tiểu Tà nói :

- Người mang họa rồi.

Tiểu Tà cười :

- Họa to cỡ nào ta cũng từng mang. Thôi người mau đi tiếp kiến Hoàng thượng đi, vạn sự đã có ta lo liệu.

Kỳ Ngọc thở dài, quay mình ra cửa ngục nghênh tiếp thánh giá.

Hoàng thượng bước vào, nhìn Tiểu Tà nói :

- Tiểu thái giám liên tục phạm tội, thật uổng công trăm quan tâm gia ơn cho người.

Dương Chính chấp tay :

- Hoàng thượng anh minh! Tên này họ Dương, tên Tiểu Tà, là một khâm phạm.

Hoàng thượng chậm rãi hỏi :

- Có chuyện như vậy ư?

Tiểu Tà gật đầu :

- Không sai! Chuyện này chính tiểu thần khai báo cho Dương công công biết, còn vài chuyện nữa.

Hoàng thượng và Kỳ Ngọc đưa mắt nhìn nhau, thăm cảm thấy bất an.

Tiểu Tà cười nói :

- Hôm qua số kim ngân trên hai thùng lớn hồi lộ cho thị vệ là tiểu thần lấy được từ kho riêng của Dương công công.

Dương Chính tái mặt, không ngờ Tiểu Tà khám phá được kho riêng của lão, trong lòng tự trách mình già mà còn dại, mắc kế của một tên nhóc như thế này.

Tiểu Tà lại cười nói :

- Thần còn biết vài chuyện riêng tư của Dương công công, không biết có nên nói hay không?

Dương Chính mắt đỏ ngầu, run giọng nói :

- Có Hoàng thượng ở đây, người cứ nói. Hoàng thượng anh minh chắc chắn sẽ biết ai trung ai gian.

Hoàng thượng cười thầm, xua tay nói :

- Chuyện riêng của Dương công công trăm không muốn nghe, bỏ qua đi.

Dương Chính thở phào, lúc này lão tuy nói cứng nhưng thật ra trong lòng run cầm cập, chỉ sợ Tiểu Tà có bằng chứng về việc mình lạm quyền tâu lên.

Tiểu Tà bắt được thóp của Dương Chính nên không hề sợ hãi, cứ ung dung đứng đó.

Dương Chính thăm biết không thể làm quá nên vội nghĩ cách làm nhẹ tình hình, lão ôn tồn nói :

- Thấy người còn nhỏ tuổi nên có thể do suy nghĩ chưa kỹ mà làm nên tội, xem ra tội người cũng không đáng chết.

Lão lại quay sang Hoàng thượng nói :

- Bẩm Hoàng thượng, lúc nãy hần có nói rằng vì muốn minh oan cho Chương Khắc Chánh nên mới đột nhập vào cung gây rối. Thần thấy trong chuyện này còn nhiều khúc mắc nên kính xin Hoàng thượng gia ân, tạm giam trước rồi sẽ tính sau.

Hoàng thượng nháy mắt cười với Tiểu Tà rồi nghiêm nghị nói :

- Dương Tiểu Tà, trẫm hy vọng là người vô tội, người có gì cầu xin không?

Tiểu Tà cười nói :

- Thần chỉ xin được đổi nhà giam mà thôi, nơi này hơi thối quá, thật không sao chịu nổi.

Hoàng thượng quay sang Dương Chính nói :

- Người mau cho người đến tẩy uế, mang tiểu thái giám này sang phòng khác tạm giam, đồng thời phải chu cấp đầy đủ thức ăn nước uống.

Dương Chính dạ một tiếng, không có ý kiến thêm Hoàng thượng lại nói với Kỳ Ngọc :

- Hoàng đế có ý kiến gì không?

Kỳ Ngọc chấp tay :

- Em vì chuyện này mà đến, bây giờ mọi việc cũng được sắp xếp rồi nên

đâu dám có ý kiến gì thêm.

Hoàng thượng gật đầu :

- Tốt, vậy chúng ta hồi cung thôi.

Nói xong cả hai quay người bước đi.

Dương Chính vội hô to :

- Cung thỉnh Hoàng thượng và Vương gia hồi cung.

Chờ cho Hoàng thượng và Kỳ Ngọc đi rồi, Tiểu Tà mới lấy trong mình ra một hoàn thuốc, nói :

- Dương công công, ta có viên thần dược hồi xuân này muốn tặng ông, ông thấy thế nào?

Dương Chính cầm lấy, cau mày :

- Có thật không?

Tiểu Tà cười nói :

- Thật ra thì ta làm bấy nhiêu chuyện cũng chỉ muốn gặp ông để tặng thuốc mà thôi, vì có người nhờ ta như vậy.

Dương Chính tròn mắt :

- Kẻ nào nhờ người.

Tiểu Tà cười :

- Người đó không xưng danh tính, chỉ nói rằng đã từng được ông ban ơn,

xem ra ông quả là người tốt, ban ơn cho nhiều người lắm.

Dương Chính nở mũi, không còn nghi ngờ nữa, hỏi :

- Thuốc này dùng thế nào?

Tiểu Tà cười :

- Trước tiên là ngài phải ngâm mình nước nóng hai ngày hai đêm liền, trong lúc đó thì tôi sẽ viết ra toa thuốc để thuộc hạ của ngài tìm về, sắc lấy dùng chung với thần dược.

Nói xong hắn đọc vanh vách một loạt tên thuốc ra, vì chỉ là gạt Dương Chính nên có những tên thuốc vô cùng kỳ lạ, đảm bảo trên đời không bao giờ có.

Dương Chính lấy giấy bút ghi lại hết, cũng không để ý những vị thuốc lạ, sau khi ghi xong thì nói :

- Những ngày sắp tới người cứ ngoan ngoãn nằm trong này, đừng có phá phách, rồi ta sẽ tìm cách đưa người ra.

Tiểu Tà cười thầm trong bụng nhưng vẫn vâng dạ luôn mồm. Dương Chính không nói gì nữa, xoay người bước ra.

Trước khi ra ngoài ngục, lão còn căn dặn bọn ngục tốt :

- Hoàng thượng đã ra lệnh phải chuyển nhà lao và cơm nước đầy đủ, các người không được chậm trễ đó.

Thế là Tiểu Tà được nằm trong một lao phòng sạch sẽ, ăn uống yên tĩnh nghỉ ngơi, không kiếm chuyện gây rối nữa.

Bạn đang đọc truyện *Tục Tiểu Tà Thần* được tải miễn phí tại

wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 17: Dĩ độc trị độc

Sáng hôm sau, Dương Chính ngồi tại phòng khách nơi dinh thống lãnh thị vệ để bàn định tình hình triều chính và kế hoạch thực hiện tham vọng của mình.

Hai bên vách tường căn phòng này có treo đầy những bản công trạng của Hoàng thượng ban khen. Chính giữa bàn trưng bày nhiều lệnh kỳ và kim ấn gói trong vải đỏ. Những vật này có thể chứng minh quyền hành và danh vọng của Dương Chính đã đến tột đỉnh rồi, chỉ ở dưới tay của Hoàng đế mà thôi.

Dương Sơn Kiệt gọi Dương Chính bằng đại bá bá, ngồi đối diện với một thái độ tôn kính và trang nghiêm.

Sau khi uống cạn một tuần trà, Dương Sơn Kiệt lên tiếng :

- Đại bá bá, Dương Tiểu Tà là một khâm phạm, dám làm nhục Phong Nhi, tại sao đại bá bá lại tha tội chết cho hắn?

Dương Chính dường như có chuyện khó nói, suy nghĩ một lúc rồi hạ giọng :

- Ta đã có kế hoạch, sau này người sẽ biết. Ta đến đây báo cho người biết để chuẩn bị dùng một biện pháp về tâm lý.

Dương Sơn Kiệt ngạc nhiên :

- Biện pháp về tâm lý? Đại bá bá à, Dương Tiểu Tà vô công không phải tầm thường đâu.

Dương Chính nói :

- Chuyện này ta biết. Võ công của hãn lúc cao lúc thấp, chẳng biết đâu mà lần.

Dương Sơn Kiệt lắc đầu nói :

- Không phải đâu. Lúc trước tại Khai Phong, một mình hãn dám đánh cướp khâm phạm, giờ lại đột nhập cấm cung, võ công làm sao thấp được?

Dương Chính cười nhạt nói :

- Người không cần lo lắng.

Rồi lão lấy ra viên thuốc mà Tiểu Tà đã đưa cho lão, nói :

- Hãn võ công cao cường là nhờ vào viên thuốc này đây.

Dương Sơn Kiệt trố mắt :

- Hãn uống vào thì công lực tăng cường ư?

Dương Chính đắc ý :

- Không sai! Thuốc này do một thần nhân chế ra, uống vào thì thành thiên hạ vô địch, nhưng khi hết công hiệu thì lại trở thành bình thường. Vì thế võ công của hãn có lúc cao lúc thấp.

Dương Sơn Kiệt hỏi :

- Đại bá bá đã thử qua rồi sao?

Dương Chính lắc đầu :

- Chưa! Nhưng ta tuyệt đối tin tưởng.

Dương Sơn Kiệt nhượng mảy :

- Có khi nào chúng ta mắc bẫy của hắn không?

Dương Chính nói :

- Không tin thì cứ thử xem! Để cho Phong nhi thử xem thế nào?

Dương Sơn Kiệt cân nhắc :

- Phong nhi là con của điệt nhi... nhưng cũng được, vì nếu không lấy nó thử thì biết nhờ ai bây giờ?

Hắn quay người ra sau nói :

- Truyền phó thống lĩnh thượng đường.

Không lâu sau, Dương Phong y phục chỉnh tề bước ra, chấp tay nói :

- Phong nhi bái kiến bá công đại nhân và phụ thân.

Dương Sơn Kiệt nói :

- Phong nhi! Cha được đại bá bá cho một viên linh dược có công hiệu cải tử hoàn sinh. Con có muốn uống không?

Dương Phong nghi ngờ hỏi :

- Thuốc này bá công đại nhân từ đâu mà có?

Dương Chính nói :

- Chính là từ tai Dương Tiểu Tà, tên tiểu thái giám võ công lúc cao lúc thấp đó. Theo ta thì võ công của hã hoàn toàn nhờ vào viên linh đơn này thôi.

Dương Phong tỏ ra đầy tham vọng :

- Phụ thân, con đồng ý uống viên thuốc đó.

Dương Sơn Kiệt gật đầu, trao viên thuốc cho Dương Phong, dặn :

- Uống xong mà thấy phản ứng không bình thường thì mau báo cho cha biết, đừng phòng ngừa rủi ro.

Dương Chính trấn an :

- Phong nhi cứ yên tâm! Dương Tiểu Tà tuy nhỏ tuổi nhưng cũng là quái kiệt giang hồ, hã không nói đùa đâu.

Dương Phong không nói gì nữa, uống ngay.

Qua một lúc, cơ thể hã không có gì thay đổi, Dương Sơn Kiệt hỏi gấp :

- Con cảm thấy thế nào?

Dương Phong nói :

- Con vẫn khỏe.

Nói xong hã thử vận công điều hòa khí huyết, bỗng cảm thấy toàn thân như có một sức nóng mãnh liệt lan tràn. Sắc mặt hã đỏ bừng, hét lên một tiếng đau đớn rồi đổ người xuống, vùng vẫy không ngớt như một con chó điên.

Dương Sơn Kiệt thất kinh, vội gọi to :

- Người đâu, mau gọi đại phu!

Tình phụ tử rất nặng, Dương Phong bị thế thì Dương Sơn Kiệt làm sao yên tâm được? Ngay cả Dương Chính cũng bối rối vô cùng, đôi mắt rướm lệ, mặt tái ngắt, đứng dậy nghiêng rằng nói :

- Dương Tiểu Tà, bốn chức nhất định không tha người.

Lời hô hoán của Dương Sơn Kiệt đã đến tai bọn thị vệ bên ngoài, tức thì Nhiệm Bá, một cao thủ thị vệ lao tới, song chưởng ém ngay vào sườn của Dương Phong đè xuống. Nhưng Dương Phong lúc này không hiểu tại sao lại có sức lực phi thường, song chưởng đánh thẳng vào Nhiệm Bá, làm cho hắn bay ngược trở ra, trúng vào hàng kệ có treo vũ khí, đau đớn kêu la.

Dương Phong có chỗ phát tiết thì cũng bớt khó chịu, hăn nhảy tới tiếp tục tấn công.

Nhiệm Bá bình thường so với Dương Phong thì như con voi với con kiến, vậy mà lần này không sao chống nổi, bị trúng thêm một chưởng, bay thẳng ra ngoài cửa sổ, nằm rên liên hồi.

Dương Phong lúc này chẳng khác người điên, nhảy ra bên ngoài gặp ai đánh nấy, mười mấy tên thị vệ đã bị hăn đánh trọng thương.

Dương Sơn Kiệt nước mắt chảy dài, cứ tưởng Dương Phong bị thuốc độc làm cho điên loạn nên vội chạy theo, không ngừng kêu gọi :

- Phong nhi! Phong nhi!

Dương Chính bấy giờ ngồi lại sảnh đường, cười đắc ý. Trước đây lão còn chút nghi ngờ nhưng bây giờ chính mắt thấy Dương Phong tiến triển công lực nên lão đã hoàn toàn tin tưởng Tiểu Tà.

Dương Phong đánh đắm một hồi bỗng tự nhiên khựng lại, nhìn ngó chung quanh rồi kêu lên :

- Ta thành công rồi ư, công lực của ta bỗng chốc cao siêu vậy sao?

Dương Sơn Kiệt e dè hỏi :

- Phong nhi! Con thấy trong người thế nào?

Dương Phong vui mừng nói :

- Cha, thuốc này hiệu nghiệm lắm, nếu uống thêm vài viên thì chắc chắn không kẻ nào đánh bại được con.

Dương Sơn Kiệt thở phào, cười nói :

- Nếu muốn thêm thì con cứ xin với bá công ấy.

Nhiệm Bá gượng đứng dậy, nói :

- Thống lãnh! Chuyện gì xảy ra với phó thống lãnh vậy?

Dương Sơn Kiệt cười :

- Hẳn uống thuốc tăng cường công lực nên bị tác dụng của thuốc gây loạn.

Nhiệm Bá nói :

- Như vậy thì thuộc hạ không lo rồi.

Cả ba trở vào đại sảnh, Dương Chính vuốt râu cười hà hà, nói :

- Sao rồi Sơn Kiệt? Người đã tin chưa?

Dương Sơn Kiệt chấp tay :

- Đại bá bá! Thuốc có công hiệu thì đủ chứng minh Dương Tiểu Tà không phải là kẻ tầm thường. Đại bá bá muốn giữ hãn ở lại đây e không dễ.

Dương Chinh khoát tay :

- Không cần nói nhiều, tạm thời cứ giữ chân hãn lại, ta nghĩ lúc này không nên thả hãn đi.

Dương Phong vuốt đuôi :

- Bá công nói có lý! Trước tiên bắt hãn đưa ra thuốc tăng cường công lực, hoặc buộc hãn kê toa để chế luyện sau này.

Dương Chinh nói :

- Hãn đã nói cho ta nghe bí quyết luyện rồi, con không cần lo.

Dương Sơn Kiệt nói :

- Đại bá bá! Nuôi cạp tai hại lắm.

Dương Chinh cười ha hả :

- Tiếc là nó là cạp còn ta là Võ Tòng. Các người khỏi bàn cãi nữa, mau tìm người thế hãn chịu tội đi.

Dương Sơn Kiệt tuy không hoàn toàn phục nhưng cũng không dám nói nhiều, gợi ý :

- Có lẽ Bắc bộ Thị lang Y Kiêm thế tội cho hãn được, cây đình này cũng cần phải nhổ đi.

Dương Chính lắc đầu :

- Không được! Y Khiêm không có làm gì lỗi lầm, bây giờ tự nhiên đưa ra khếp tội thì không tránh khỏi triều đình xáo động. Có thể Dương Tiểu Tà cũng không chấp nhận.

Dương Sơn Kiệt ngạc nhiên vô cùng, nhìn Dương Chính như dò hỏi, tuy nhiên cũng không dám hỏi thêm, chỉ nói :

- Nếu giết tên tiểu tử đó thì có thể tránh được nhiều chuyện lo lắng sau này, tuy nhiên quyết định cuối cùng vẫn là do đại bá bá quyết định mà thôi.

Dương Chính dứt khoát :

- Chỉ cần không động đến người đối lập để tránh rắc rối thì được, việc này người cố gắng hoàn thành trong vòng ba ngày cho ta.

Dương Phong nhắc nhở :

- Bá công! Còn về toa thuốc...

Dương Chính nhếch môi :

- Đừng gấp! Bây giờ người hãy đi thu thập thuốc, cũng phải trong vòng ba ngày nhé.

Dương Phong tuân lệnh đi ngay.

* * * * *

Chưa đến ba ngày thì Dương Chính đã tìm ra một tên thái giám thể tội cho Tiểu Tà, nhưng điều lo lắng nhất của lão là không biết Dương Phong có tìm đủ thuốc trong vòng ba ngày hay không.

Lão ở trong cung Dương Dương, bên trái là hoa viên, có rất nhiều vệ binh qua lại tuần tra.

Trong mật thất ở cung Dương Dương có bố trí một cái lò luyện đan, lửa phừng cháy rất lớn.

Dương Phong cuối cùng cũng trở về, tất nhiên có một số vị thuốc hãn không thể đào đâu ra. Dương Chính cũng không trách, vội gom hết các vị thuốc tìm được đến lao phòng cho Tiểu Tà xem.

Tiểu Tà nói :

- Miễn cưỡng thì cũng có thể tạm đủ, xin Dương công công cứ an tâm.

Thế là thuốc được cho vào lò luyện, trong mật thất chỉ có Tiểu Tà và Dương Chính cùng quan sát cách bào chế thuốc mà thôi.

Dương Chính hỏi :

- Chừng nào thì bắt đầu luyện thuốc?

Tiểu Tà cười thầm :

- “Lão tặc tưởng rằng tắm thuốc này thì có thể phục nguyên hai trứng để sanh con đẻ cái ư?”

Nghĩ thế nhưng hãn vẫn gật đầu nói :

- Bây giờ là được rồi. Trước tiên là phải để ý giờ giấc, giờ Ngọ là giờ dương khí nên rất tốt. Công lực của thuộc hạ cao hơn công công nên có

thể chịu đựng đến khi nước sôi lên, ba ngày sau thì hoàn nguyên, có thể sinh con đẻ cái. Còn công công thì phải bền chí hơn mới được.

Dương Chính cả mừng :

- Tất nhiên là ta phải bền chí rồi, nếu như thành công thì ta nhất định không bạc đãi người.

Tiểu Tà cười :

- Công công chỉ cần cố gắng thì chắc chắn sẽ được mà.

Tham vọng của Dương Chính cũng là bình thường, vì chuyện này đối với thái giám mà nói thì vô cùng quan trọng. Dương Chính đang quyền lực thâm tóm mà nếu có thể khôi phục trở lại như một người bình thường, hưởng thụ được khoái lạc thì còn gì quý báu hơn? Tiểu Tà biết vậy nên bắt thóp Dương Chính không khó mấy.

Tiểu Tà lại cười nói :

- Sau này thuộc hạ không thể gọi ngài bằng công công rồi, vì ngài thay đổi còn đâu.

Dương Chính nghe vậy thì càng khoái chí, cười nói huênh hoang không ngớt.

Tiểu Tà đứng dậy nói :

- Công công, bây giờ thuộc hạ sẽ ngâm trước, công công cẩn thận đừng để lửa tắt nửa chừng nhé.

Dương Chính gật đầu :

- Ta sẽ cẩn thận, lò này dùng dầu đun nên không dễ tắt đâu, người cứ an

tâm đi.

Tiểu Tà cười một tiếng, quay lưng lại cởi hết quần áo rồi nhảy ngay vào nồi nước thuốc.

Phương pháp nấu thuốc trị thương này Âu Dương Bát Không đã luyện cho Tiểu Tà từ nhỏ đến lớn nên chất nước cực kỳ quen thuộc với cơ thể của hắn, chỉ có Dương Chính trước giờ không thấy nên nay chính mắt thấy Tiểu Tà ngâm mình trong nước sôi mà không sao thì lại càng thêm tin tưởng.

Nước sôi sùng sục, bọt thuốc nổi lên, Tiểu Tà trầm mình vào đáy thùng.

* * * * *

Trong ba ngày liền Tiểu Tà không rời khỏi mật thất nửa bước. Dương Chính trừ thời gian bái kiến Hoàng thượng ra thì cũng không tham gia bất cứ chuyện gì khác, lúc nào cũng túc trực bên lò luyện đan.

Tiểu Tà thương thế trên người đều lành lại. Trong ba ngày đó Hoàng thượng, Kỳ Ngọc, Tiểu công chúa Kỳ Thanh, ngay cả đến Hoàng thái hậu cũng cho người tìm kiếm Tiểu Tà nhưng không thấy.

Dương Sơn Kiệt và Dương Phong cũng đi lục lạo khắp nơi, một người thì muốn biết Dương Chính xử lý Tiểu Tà ra sao, một người thì nóng lòng chờ đợi linh dược.

Ba ngày cuối cùng cũng trôi qua, Tiểu Tà từ trong lò luyện nhảy ra, toàn thân hắn bốc khói trắng, các vết thương đều đã lành hẳn.

Dương Chính phấn khởi nói :

- Người nhảy ra như vậy thì chắc là thành công rồi phải không?

Tiểu Tà cười :

- Đại công cáo thành.

Dương Chính cấp tốc kiểm tra, quả nhiên thấy có hiệu lực, hân mừng rỡ vô cùng nói :

- Đúng là có hiệu quả! Đúng là có hiệu quả.

Tiểu Tà nói :

- Công công còn chờ gì nữa?

Dương Chính lắc đầu :

- Bây giờ không được. Hoàng thượng tìm người đã ba hôm nay, trước tiên người phải cùng ta đi bái kiến người đã. Nhưng...

Tiểu Tà ranh mãnh :

- Không được lộ chuyện này ra chứ gì?

Dương Chính gật đầu :

- Đúng vậy! Nếu không thì cả người và ta đều mất mạng như chơi.

Nói đoạn hân lấy một bộ y phục thái giám ra trao cho Tiểu Tà, nói :

- Mau mặc quần áo thái giám vào đi.

Tiểu Tà nhú mày :

- Tại sao phải mặc vậy? Thuộc hạ đâu còn là thái giám nữa?

Dương Chính giục :

- Bây giờ phải vào cung nên đành khuất tất người một chút vậy, nhanh đi.

Tiểu Tà làm ra vẻ bất đắc dĩ, nói :

- Thôi thì thuộc hạ đành làm thái giám thêm một ngày nữa vậy.

Hắn mặc y phục thái giám vào rồi sau đó cùng Dương Chính ra ngoài. Dương Chính gọi bọn thị vệ lại, nói :

- Hãy mau truyền tin khắp nơi, nói là ta tìm được Tiểu Tà rồi, bây giờ sẽ dắt hắn đến cung Diên Thọ.

Thị vệ dạ ran, lập tức đi tung tin.

Tiểu Tà không nói gì, mỉm cười đi theo Dương Chính đến cung Diên Thọ, trong lòng thầm nghĩ :

- “Lần này đến đây coi như đã đạt được mục đích, anh em ở Thái Nguyên đang đợi chờ, xem ra ta phải tìm cơ hội thoát thân thôi”

Đi một lúc thì đến cung Diên Thọ, lúc này đã đầy ắp người bên trong.

Hoàng thượng và Hoàng thái hậu đang ngồi tại bệ rồng, năm người cung nữ nhan sắc tuyệt trần đứng hầu hai bên, Kỳ Ngọc thì ngồi nơi ghế thái sư bên trái.

Mọi người ai nấy đều có vẻ như đang chờ đợi, hy vọng Tiểu Tà sẽ đến thật nhanh.

Một tiếng nói từ bên ngoài truyền vào :

- Dương công công và thái giám ngự trù xin vào yết kiến.

Hoàng thượng nét mặt vui mừng, nói :

- Truyền vào mau.

Rồi Dương Chính và Tiểu Tà cùng chấp tay từ ngoài đi vào trong điện.

Đến trước mặt Hoàng thượng và Thái hậu, cả hai quỳ xuống, cùng nói to :

- Hạ thần Dương Chính, tiểu nhị thái giám xin bái kiến Hoàng thượng, Thái hậu và hoàng đệ Vương gia.

Hoàng thượng vui vẻ :

- Hãy bình thân.

Tiểu Tà và Dương Chính cùng đa tạ sau đó đứng lên. Dương Chính chấp tay nói :

- Tâu Hoàng thượng, Thái hậu, Vương gia! Hạ thần đã tìm được tiểu nhị thái giám nên lập tức dẫn hãn đến bái yết.

Hoàng thái hậu gật đầu cười, hỏi :

- Người chính là tiểu nhị thái giám ư?

Tiểu Tà thấy mọi người ai cũng chăm chú nhìn mình như quái vật nên đang rất khó chịu, lúc đó không ngẩng đầu lên, nói :

- Tâu Thái hậu! Có phải Thái hậu muốn xem mặt tiểu thần phải không?

Hoàng thái hậu ngạc nhiên, nhìn Tiểu Tà ngơ ngác. Tiểu Tà nói tiếp :

- Nếu Thái hậu chỉ muốn xem mặt tiểu thần thì để tiểu thần dâng lên một bức họa, khỏi mất công chạy tới chạy lui.

Hoàng thượng bật cười nói :

- Tiểu nhị thái giám, chớ vô lễ.

Hoàng thái hậu bật cười :

- Không sao, thế khi nào người dâng họa hình lên cho ta?

Tiểu Tà nói :

- Thái hậu xin yên tâm, tiểu thần đã hứa thì sẽ làm. Nhưng tiểu thần sắp ra ngoài bận làm ăn nên rất bận rộn, có lẽ phải một thời gian sau mới rảnh rồi tự họa rồi dâng lên cho Thái hậu được.

Hoàng thái hậu ngạc nhiên :

- Người không ở lại trong cung nữa ư?

Tiểu Tà lắc đầu :

- Tiểu thần là ông chủ, nếu không về thì anh em sẽ bỏ nghề làm ăn, lưu lạc giang hồ mất.

Kỳ Ngọc lên tiếng :

- Tâu mẫu hậu! Tiểu nhị thái giám có mở võ quán tại thành Thái Nguyên, lần này vào cung cũng vì việc làm ăn bị các quan địa phương gây rắc rối. Bây giờ mọi chuyện đã rõ ràng, thiết nghĩ hẳn cũng nên về lại Thái Nguyên.

Hoàng thái hậu thất vọng nói :

- Người nói cũng phải.

Kỳ Ngọc nhắc :

- Tiểu nhị thái giám còn không tạ ơn?

Tiểu Tà vội quỳ xuống nói :

- Tạ ơn Thái hậu.

Bỗng hăn liếc thái Tiểu công chúa Kỳ Thanh đang núp lén bên trong nhìn ra nên lại nổi máu phá phách, bất thần kêu to :

- Không xong rồi, có thích khách.

Mọi người đều kinh hãi, náo loạn cả lên.

Kỳ Ngọc hét to :

- Thích khách ở đâu?

Tiểu Tà chỉ vào phía sau tấm màn, nói to :

- Tại nơi đó.

Dứt lời hăn nhảy ngay về phía sau tấm màn, quấn chặt tấm màn lại, thừa cơ đánh mấy cái rồi ném ra, bọn vệ binh lập tức trối nghiêng lại, cũng không để ý bên trong tấm màn là kẻ nào, khiêng ra giữa điện.

Dương Chính gằn giọng :

- Mang ra chém ngay.

Thị vệ dạ ran, lập tức khiêng lên.

Tiểu Tà bỗng nói :

- Hãy khoan đã, hình như thích khách là đàn bà.

Kỳ Ngọc nghe thế thì giật mình, vội nói :

- Mau mở tấm màn ra.

Thị vệ không dám trái lệnh, vội mở ra, lúc này mọi người đều đã nhìn rõ đó là Tiểu công chúa.

Tiểu công chúa Kỳ Thanh nhìn Tiểu Tà, tức giận quát :

- Người rõ ràng thấy ta lại cố ý bịa đặt là thích khách, thật to gan.

Rồi nàng quay về phía Hoàng thái hậu, nói :

- Mẫu hậu phải trả thù cho Thanh nhi, hấn thật quá đáng mà.

Rồi nàng nhào vào lòng Hoàng thái hậu, sụt sùi khóc.

Tiểu Tà chợt quát to :

- Khóc cái gì?

Tiếng quát cực lớn, làm mọi người trong điện đều ù cả tai, Tiểu công chúa sợ quá cũng nín khóc ngay.

Tiểu Tà không sợ hãi, quay sang Hoàng thái hậu nói :

- Xin Thái hậu tha tội, tiểu thần phải hét lên như vậy thì Công chúa mới

nín khóc, để cho tiểu thần giải thích. Thật ra Công chúa lén lút nấp sau tấm màn thì làm sao tiểu thần nhận ra được, trong lúc nguy cấp không giết ngay mà chỉ trối lại như thế đã là may lắm rồi, tiểu thần có lỗi gì đâu.

Dương Chính vì bị Tiểu Tà bắt thóp nên vội vã biện minh :

- Tâu Hoàng thượng, Thái hậu, Vương gia, Công chúa! Tiểu nhị thái giám nói rất đúng, đó chẳng qua chỉ là sự hiểu lầm mà thôi, xét cho kỹ thì tiểu nhị thái giám chỉ vì lòng trung mà làm như vậy, còn Công chúa mới thật sự có lỗi.

Hoàng thượng nghiêm giọng :

- Hoàng muội vô cớ đột nhập cung gây ra náo loạn, đã vậy còn định xử phạt trung thần, quả là có lỗi. Nhưng nghĩ tình hoàng muội còn nhỏ tuổi nên phạt nhẹ, bắt muội phải ở trong nội cung trong một tháng, không cho ra khỏi Hồng lâu nửa bước.

Tiểu công chúa phụng phịu đứng sau lưng Thái hậu, không nói gì nữa, chỉ nhìn Tiểu Tà tức giận.

Hoàng thượng lại nói :

- Tiểu nhị thái giám võ công cao siêu, tuy hiểu lầm Công chúa nhưng cũng có lòng trung, nay chỉ phạt đánh hai mươi đại bả.

Tiểu Tà cười thầm, thật ra có đánh hai trăm đại bả hắn cũng chẳng sợ, nhưng vì muốn thử lương tâm của Kỳ Thanh Tiểu công chúa nên nói to :

- Tâu Hoàng thượng, thần thấy hai mươi đại bả còn quá nhẹ, phải năm mươi mới đáng tội.

Mọi người nghe hăn nói đều giật mình. Hoàng thượng nghiêm nghị :

- Người nói đúng, vậy thì phạt người năm mươi đại bàng, lập tức thi hành.

Thị vệ lập tức thi hành. Tiểu Tà vờ kêu la thảm thiết khi bị đánh.

Tiểu công chúa run lên, nước mắt chảy ra, la to :

- Thôi đủ rồi! Việc này lỗi cũng tại ta, đừng đánh nữa.

Hoàng thượng mỉm cười :

- Công chúa đã nói vậy thì chỉ đánh đến đó thôi.

Bọn thị vệ lập tức dừng tay, Tiểu Tà làm ra vẻ khổ sở, gượng đứng lên nói :

- Đa tạ Hoàng thượng, Công chúa ban ơn.

Hoàng thượng nói :

- Tiểu nhị thái giám và hoàng đệ Kỳ Ngọc ở lại. Bãi triều.

Mọi người dạ lớn rồi cùng lui ra.

Hoàng thượng cùng Kỳ Ngọc quay sang Tiểu Tà, lo lắng nói :

- Người sao rồi, có cần ngự y không?

Tiểu Tà cười lớn nói :

- Chưa chết được đâu, đa tạ hai người quan tâm.

Kỳ Ngọc cười, ra lệnh cho thị vệ chuẩn bị tiệc rượu rồi ba người cùng

ngồi xuống uống với nhau.

Rượu được vài tuần, Tiểu Tà nói :

- Tiểu thần phải rời hoàng cung thôi.

Hoàng thượng lưu luyến :

- Gấp vậy ư?

Tiểu Tà nói :

- Tiểu thần mở quán làm ăn tại Thái Nguyên, bị quan địa phương gây khó dễ nên phải về triều kêu oan, bây giờ thì không còn gì để nán lại nữa.

Kỳ Ngọc hỏi :

- Mấy ngày vừa qua ngươi và Dương công công làm gì thế?

Tiểu Tà cười hì hì nói :

- Luyện thuốc.

Kỳ Ngọc ngạc nhiên nói :

- Dương công công có bệnh sao?

Tiểu Tà làm ra vẻ thần bí nói :

- Thiên cơ bất khả lậu, rồi hai người sẽ biết.

Hoàng thượng còn định hỏi thêm thì Tiểu Tà đã nói :

- Thời gian còn lại không nhiều, Hoàng thượng đừng quên viết cho tiểu thần một tờ đại xá nhé, nếu không thì ma quỷ cứ theo quấy nhiễu việc làm ăn của tiểu thần mãi thôi.

Hoàng thượng cười :

- Trẫm sẽ viết ngay, người yên tâm.

Ba người lại uống rượu rất vui vẻ, vua tôi chan hòa với nhau.

Bạn đang đọc truyện *Tục Tiểu Tà Thần* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 18: Khâm sai đại nhân

Một con tuấn mã chạy như gió hướng về thành Thái Nguyên.

Tiểu Tà rất uy dũng cỡi trên lưng ngựa, tay phải cầm cờ tam giác màu vàng, giống như một vị quan khâm sai.

Vừa đến cửa Đông thành Thái Nguyên, Tiểu Tà đã hét lên, vung cờ tới tấp.

Bọn vệ binh nhìn thấy Tiểu Tà thân mặc y phục thái giám màu vàng thì không dám cản trở, lập tức chấp tay lui ra đứng hai bên, cùng nghiêm chỉnh đợi thánh chỉ đại giá.

Tiểu Tà e rằng trong thành còn chưa biết nên hấn la to :

- Thánh chỉ tới.

Hấn cố tình làm cho tất cả dân chúng trong thành đều biết việc này.

Tiểu Tà cho ngựa chạy quanh thành Thái Nguyên, qua phủ Tổng đốc, vòng qua các con đường có họa hình treo bảng cáo thị Tiểu Tà là tội phạm của triều đình, rồi đặc ý phất cờ nói :

- Thánh chỉ đã tới! Dương Kiên mau ra tiếp thánh chỉ.

Nhìn những bức họa hình trên bảng, Tiểu Tà đặc ý nói :

- Họa hình này là ta đó.

Không bao lâu, Tổng đốc Dương Kiên cùng với phó Tổng đốc Khu Mai và mấy tên vệ sĩ nhanh chóng chạy tới.

Mấy người này không hiểu tại sao thánh chỉ cứ chạy lung tung trên phố. Tiểu Tà nhìn bọn họ, lại cố ý đùa giỡn nên tiếp tục cười ngựa chạy tới nói :

- Tổng đốc! Mau tiếp chỉ, mau lên.

Vừa nói dứt lời thì ngựa đã chạy ra xa, Dương Kiên và thuộc hạ bắt buộc phải chạy theo để nghênh tiếp, vì sợ rằng tiếp đón không khéo sẽ bị mang tội khi quân.

Nhưng mà cản người thì được chứ làm sao cản ngựa? Ai nấy đều chạy theo đến mặt mày tái nhợt, thở không ra hơi, chỉ có Tiểu Tà là chễm chệ trên ngựa, mặt mày hớn hở.

Tiểu Tà chạy một hồi thì chậm lại rồi quay ra sau nhìn Dương Kiên nói :

- Người mệt ư?

Dương Kiên vội chắp tay :

- Tiểu thần không dám.

Tiểu Tà cười to :

- Tốt! Mau quỳ xuống tiếp thánh chỉ.

Dương Kiên và thuộc hạ vội quỳ xuống, tung hô :

- Vạn tuế, vạn tuế, vạn vạn tuế!

Tiểu Tà gật đầu :

- Tốt lắm, ngẩng đầu lên xem ta là ai.

Dương Kiên vội nói :

- Đa tạ long ân.

Rồi ngẩng đầu lên nhìn, bỗng hần biến sắc, ấp úng nói :

- Người... người chính là... Dương Tiểu Tà?

Tiểu Tà cười :

- Trừ ta ra thì còn ai dám kêu các người quỳ xuống nghênh đón?

Dương Kiên tức giận :

- Người... người dám giả mạo thánh chỉ đùa giỡn với bốn chức ư?

Tiểu Tà hét to :

- Câm miệng!

Dương Kiên nghe tiếng hét thì giật mình, sợ Tiểu Tà có mang thánh chỉ thật nên liền xuống giọng :

- Dương Tiểu Tà! Người là trọng phạm của triều đình thì làm sao lại có thánh chỉ?

Tiểu Tà đắc ý :

- Bốn chức là ngự trù thái giám...

Khu Mai cười ha hả ngắt lời :

- Thì ra là kẻ bưng đồ ăn. Bốn chức đây so với người còn cao hơn mấy

cấp.

Tiểu Tà cười nhạt :

- Đừng nhiều chuyện, coi chừng ta chặt đầu đó.

Dương Kiên không dẫn được, giận dữ nói :

- Dương Tiểu Tà! Đừng nhiều lời nữa, mau đem thánh chỉ ra.

Tiểu Tà nói :

- Còn chưa quỳ xuống?

Dương Kiên và thuộc hạ lại lập tức quỳ xuống, tung hô :

- Vạn tuế, vạn tuế, vạn vạn tuế.

Bá tánh hai bên đường cũng vội vã quỳ cả xuống để nghe thánh chỉ.

Tiểu Tà mở thánh chỉ, nghiêm trang đọc :

- Hoàng thượng có chỉ! Đại quan Dương Tiểu Tà và trẫm là bằng hữu, không phải là phản tặc. Nay trẫm ban cho cờ vàng, nếu gặp cờ thì văn quan xuống kiệu, võ quan hạ mã để tỏ lòng tôn kính. Tất cả văn võ bá quan từ nay không ai được bắt bớ sách nhiễu đại quan Dương Tiểu Tà, trái lệnh lập tức xử trảm. Khâm chỉ”

Thật ra Tiểu Tà đã có nghe Hoàng thượng nói qua, nay chỉ nhớ lại cùng với thêm mắm dặm muối mà đọc ra.

Bọn Dương Kiên sau khi nghe thì đều có ý nghi ngờ là thánh chỉ giả, xong vẫn phủ phục xuống tung hô :

- Tuân chỉ! Hoàng thượng vạn tuế, vạn tuế, vạn vạn tuế!

Dương Kiên tiếp lấy thánh chỉ, biến sắc khi thấy quả là thánh chỉ thật, nhưng vẫn cười nói :

- Dương Tiểu Tà! Hoàng thượng chỉ xá tội cho ngươi và ban cờ vàng, sao ngươi lại dám huênh hoang khoác lác quá như vậy?

Tiểu Tà nói :

- Đã có cờ vàng của Hoàng thượng mà các ngươi còn chưa phục ư?

Khu Mai cười nhạt :

- Hãy ngoan ngoãn về nhà đi. Hoàng thượng ban cờ chỉ là để ngươi an phận mà thôi. Nếu ngươi giữ đúng kỷ cương thì bản chức đảm bảo không quấy rầy ngươi đâu.

Tiểu Tà cười ha hả nói :

- Không lẽ Hoàng thượng ban cờ cho ta mà không có chút quyền hành nào để sai khiến các ngươi ư?

Khu Mai cười nhạt :

- Trừ khi ngươi có “Thiên Long ngọc bội” hay là “Thượng Phương Bảo Kiếm” thì hãy mơ đến chuyện đó, bây giờ thì về đi, bằng không thì ta sẽ cho ngươi nếm mùi đau khổ đó.

Tiểu Tà không nói gì cả, chỉ lấy trong người ra một vật, đưa ra.

Khu Mai định thần nhìn lại thì thất kinh hồn vía, thì ra đó chính là “Thiên Long ngọc bội”, có khắc bốn chữ “Y trẫm giá lâm”, do chính tay Hoàng thượng lén cho Tiểu Tà tại nhà bếp hoàng cung.

Thấy Khu Mai sợ tái mặt, Dương Kiên vội chạy đến xem, cả hai cùng run rẩy, quỳ xuống tung hô :

- Hoàng thượng vạn tuế, vạn tuế, vạn vạn tuế.

Tiểu Tà cười nói :

- Các người tưởng rằng dựa hơi Dương Chính là được ư? Mau vả vào miệng mình để tạ tội.

Dương Kiên và Khu Mai không dám cãi lại, nghiêng răng tự vả vào miệng mình liên tiếp.

Tiểu Tà cười ha hả, cỡi ngựa phóng nhanh về phía thành Tây.

* * * * *

Quán Thông Thực lại tiếp tục khai trương. Pháo tượng lại nổ vang trời dậy đất, và thành Thái Nguyên lại xáo động, có rất nhiều người xếp hàng trước cửa quán báo danh, tham quan cũng có mà đăng ký cũng có.

Từ sáng đến chiều thì tổng cộng đã có hơn hai trăm người đến quán đăng ký, tiền thu vào hơn ba ngàn lượng, anh em trong bang vui cười không ngớt.

Đa số người đến quán đều lãnh được một cuốn bí kíp Quan Âm Chưởng, Bồ Đề Kiếm Pháo, Đại Bi Chưởng, Cô Tình Kiếm Pháp, toàn là những môn võ đệ nhất thiên hạ. Những môn võ công của Cái bang và Thiếu Lâm thì do là của riêng hai bang phái đó nên Tiểu Linh, A Tam và A Tứ không phổ biến.

Tuy nhiên bốn môn võ công đặc biệt của Tiểu Tà cũng làm cho những kẻ đại danh trong giang hồ nể mặt rồi, thật là không uổng công những người

mến mộ tìm đến quán Thông Thực.

Một ngày trôi qua...

Ngày thứ hai, mọi người đến quán vẫn đông đúc, nhưng lần này thì có hạn chế, mỗi người chỉ được mua một quyển bí kíp mà thôi.

Tiểu Tà chấp tay đi qua đi lại, ung dung kiểm tra tiền, giống như một ông chủ thu thuế vậy.

Từ ngoài cửa bỗng có một lão nhân khoảng năm mươi tuổi, mình mặc cẩm y bước vào. A Tứ ngẩng đầu lên hỏi :

- Lão đầu! Ông cũng đến đăng ký mua bí kíp võ công ư?

Lão đầu cười :

- Lão tên Chương Bình, đến đây không phải để mua bí kíp võ học.

- Vậy ông đến đây làm gì?

Chương Bình len lén nhìn xung quanh rồi tuồn cho A Tứ một mảnh giấy.

A Tứ nhìn qua mảnh giấy, nhưng vì không biết chữ nên giả vờ cau mày nói :

- Nói miệng không được ư?

Chương Bình lắc đầu :

- Chuyện này rất quan trọng, người xem qua thì sẽ rõ.

A Tứ liếc xéo Chương Bình, nhả mặt nói :

- Một lão quá, tôi không biết chữ, ông dùng miệng nói đi.

Chương Bình vội vã giứt tờ giấy lại, nói :

- Xin đại sư tha lỗi.

A Tứ lắc đầu :

- Tôi không phải hòa thượng, chỉ là thích mặc áo cà sa và cạo đầu mà thôi.

Ông gọi tôi Tứ Bang chủ là được rồi.

Chương Bình gật đầu, nhỏ tiếng :

- Tôi đến đây bàn chuyện làm ăn, muốn nhờ bảo tiêu.

A Tứ liếc nhìn ông lão :

- Bảo tiêu thì bảo tiêu, làm gì mà lạ thế?

Chương Bình vội xua tay :

- Tứ Bang chủ chớ lớn tiếng, chớ lớn tiếng.

A Tứ lắc đầu, cầm còi thổi một tiếng rồi gọi :

- Tiểu Tà bang chủ, có người bàn chuyện làm ăn.

Tiểu Tà đang buồn bực không có gì làm, nay nghe có mối làm ăn thì phóng mình ra ngay, nhìn Chương Bình nói :

- Có phải là lão đầu muốn bàn chuyện làm ăn không?

Chương Bình gật đầu :

- Chính vậy. Lão phu ở tại Nam Thành, mở tiệm đồ cổ...

Tiểu Tà ngắt lời :

- Mời vào nhà trong nói chuyện.

Hai người lập tức đi vào trong nhà. Vừa vào đến bên trong, Tiểu Tà đã hỏi :

- Ông có việc gì nhờ chúng tôi giúp đỡ? Ở đây rất kín đáo, ông có thể yên tâm.

Chương Bình nói :

- Chuyện này rất khó khăn đó.

Tiểu Tà cười :

- Khó tới đâu cũng nhận, chỉ có điều là giá hơi cao nhé.

Chương Bình gật đầu :

- Một trăm năm chục ngàn lượng tiền công, đưa trước một trăm ngàn lượng, sau khi giao hàng thì đưa nốt.

Tiểu Tà tròn mắt :

- Là món hàng gì mà trị giá lớn quá vậy?

Chương Bình đặc ý :

- Là một đôi ngọc sư tử, giá trị liên thành.

Tiểu Tà nhăn trán :

- Nếu mất thì sao?

Chương Bình nghiêm giọng :

- Tuyệt đối không thể để mất.

Tiểu Tà cũng nghiêm giọng :

- Được, tôi lấy tính mạng ra bảo đảm. Món hàng đem tới đâu?

Chương Bình nói :

- Mang tới Bảo Thạch Sơn.

Tiểu Tà giật mình :

- Ra tận biên giới ư?

Chương Bình cười :

- Vì thế nên mới không có ai dám nhận.

Tiểu Tà nghe thế thì nóng mặt nói :

- Được, bang Thông Thực đâu phải là tầm thường, giao cho ai đây?

Chương Bình nói :

- Không dám giấu gì, đôi ngọc này là một thương gia nước ngoài mua.
Khi tới nơi thì y sẽ ra mặt nhận hàng.

Tiểu Tà lo lắng :

- Nếu y không ra mặt hoặc tôi nhìn nhầm thì sao?

Chương Bình lắc đầu :

- Hắn và lão phu mỗi người giữ một nửa đồng tiền làm tín vật, nếu ráp khớp thì Bang chủ cứ trao hàng ra, còn đợi một tháng mà không thấy gì thì người lại mang hàng về.

Tiểu Tà gật đầu :

- Cũng được, chừng nào ông đưa hàng cho tôi? Tiền bạc tính làm sao?

Chương Bình lập tức đưa ra một tờ ngân phiếu nói :

- Đây là ngân phiếu một trăm ngàn lượng ứng trước, khi nào xong việc sẽ giao đủ. Lão phu chờ người ở Nam thành, tiệm đồ cổ Thúy Diệp.

Dứt lời lão đứng lên cáo biệt, Tiểu Tà tiễn chân ra tận cửa quán.

Quay trở vào trong, Tiểu Tà nói :

- A Tứ, đóng cửa quán, tiền thu được trong ngày ta thưởng hết cho người đó.

A Tứ mừng quýnh, ném cây bút lông xuống, đóng cửa quán rồi ôm thùng bạc chạy vào nhà trong, nhìn Tiểu Tà nói :

- Tiểu Tà bang chủ, có thật...

Y lắc lắc thùng bạc, la to :

- Giàu to rồi, giàu to rồi.

A Tam từ nhà sau chạy lên, hỏi :

- Cái gì mà giàu to thế?

A Tứ vội vã ôm thùng tiền nhảy sang một bên, nói :

- Tiểu Tà vừa cho ta tất cả số tiền trong thùng, ai biểu người không ra ngoài giúp đỡ thì ráng mà chịu.

A Tam chạy đến bên Tiểu Tà nói :

- Tiểu Tà bang chủ, anh không được thiên vị.

Tiểu Tà cười nói :

- Tiền đó là tiền huê hồng của hãn vì hãn mang tới một mối sộp, chứ có phải vô duyên cớ mà được đâu?

A Tứ đặc ý :

- Nghe rõ chưa?

A Tam tức tối :

- Tiểu Tà bang chủ! Anh thật là thiên vị, chuyện mua bán giao cả cho A Tứ làm mà không giao cho em.

Tiểu Tà hét :

- Cãi xong chưa? Mới khai trương có một ngày mà đã nổi loạn à?

A Tam, A Tứ không dám nhiều lời, xịu mặt đứng yên một chỗ.

Tiểu Tà nhìn A Tam nói :

- Chỉ cần người theo ta chuyển bảo tiêu này thì sẽ có huê hồng lớn, được rồi chứ?

A Tam hỏi :

- Anh cho em bao nhiêu?

Tiểu Tà nheo mắt :

- Người có muốn đi không? Nếu không thì để ta kêu Tiểu Thất đi cũng được.

A Tam vội nói :

- Đi chứ, đi chứ.

Tiểu Tà cười :

- Tốt! Chuyển này A Tam theo ta bảo tiêu, A Tứ và Tiểu Thất, Tiểu Linh ở nhà trông coi quán cho đàn ông nhé.

A Tứ nói :

- Anh cứ yên tâm.

Tiểu Tà gật đầu :

- A Tam, người vào kêu Tiểu Linh ra đây, ta có chuyện cần hỏi.

A Tam dạ lớn rồi vào nhà trong gọi Tiểu Linh ra.

Tiểu Linh cởi bỏ áo choàng nấu bếp, cười nói :

- Chuyện gì thế? Em đang nấu đồ ăn mà.

Tiểu Tà nhìn Tiểu Linh, trêu :

- Không ngờ Tiểu Linh càng ngày càng xinh đẹp, ta nhìn mãi không chán.

Tiểu Linh đỏ mặt :

- Đừng lẻo mép nữa, có chuyện gì vậy.

Tiểu Tà đưa tờ ngân phiếu ra, nói :

- Em xem có phải là một trăm ngàn lượng hay không?

Tiểu Linh cầm tờ ngân phiếu xem qua, nói :

- Anh vừa nhận một mối làm ăn lớn phải không? Em ra đây chỉ để xem tấm ngân phiếu này thôi ư?

Tiểu Tà nói :

- Em là người duy nhất của bang Thông Thực biết chữ, nếu không hỏi thì làm sao biết giá trị tấm ngân phiếu là bao nhiêu? Nhưng còn một điều nữa cũng rất quan trọng, anh muốn hỏi em có biết trong thiên hạ có một đôi ngọc sư tử hay không?

Tiểu Linh trầm ngâm một lúc rồi lắc đầu :

- Em không biết.

Tiểu Tà trầm tư :

- Nếu nó không phải là một báu vật thì tại sao người ta lại chịu bỏ ra một số tiền lớn như vậy để mà bảo tiêu nhỉ?

Nhưng hấn gạt đi ngay, đổi đề tài :

- Tiểu Linh, ở Phiên quốc lân bang có nhân vật nào lợi hại không?

Tiểu Linh gật đầu :

- Lân bang Phiên quốc có Vệ Tiên, là đại diện thái sư, thừa kế quyền lực của phụ thân. Hấn rất dũng mãnh, thống lĩnh các bộ lạc và thường cử binh xâm lấn biên cương.

Tiểu Tà hỏi :

- Còn ai nữa không?

Tiểu Linh lắc đầu :

- Cũng khó biết lắm, phải đến một lần mới rõ được. Anh phải đi đến đó ư, em lo lắm.

Tiểu Tà nói :

- Anh chỉ đến Bảo Thạch Sơn, còn cách kinh đô Phiên quốc xa lắm.

Tiểu Linh có vẻ an tâm hơn, nói :

- Bảo Thạch Sơn nằm tại quan ngoại, so với Trung Nguyên cũng không được an toàn lắm đâu.

Tiểu Tà đặc ý :

- Em đừng quên là trong thiên hạ không có ai giết được anh cả.

Tiểu Linh nói :

- Em chỉ sợ anh xảy ra sự cố mà thôi.

Tiểu Tà hỏi :

- Đường đến Bảo Thạch Sơn thế nào hả em? Khách hàng muốn anh đi đường Cơ Dung Quan.

Tiểu Linh nói :

- Cơ Dung Quan đường chật hẹp, hai bên cây cối kín mít, nếu có mai phục thì thiên binh vạn mã cũng không qua được đâu.

Tiểu Tà nói :

- Chuyện này anh không lo, anh chỉ muốn đi theo ý mình để tránh kẻ mua ngọc sư tử bày trò mà thôi.

Tiểu Linh ngẫm nghĩ một lát rồi nói :

- Đường đi Bảo Thạch Sơn nên theo Nan Lý Sơn, vượt qua núi Ống Khói, qua Tiên phủ rồi xuất quan, tiếp tục hướng về Tây Bắc, địa hình cũng bằng phẳng, đường cũng tương đối gần.

Tiểu Tà gật đầu :

- Được rồi, cứ thế mà đi.

Tiểu Linh hỏi :

- Bao giờ anh khởi hành?

Tiểu Tà đáp :

- Có thể nội trong ba ngày nữa, em cầm miếng Thiên Long ngọc bội này, nếu bọn Dương Kiên có phá phách thì đem ra ứng phó.

Tiểu Linh lắc đầu, đưa lại Thiên Long ngọc bội cho Tiểu Tà, nói :

- Anh cứ yên tâm, trong quán mà có chuyện thì đệ tử Cái bang sẽ liều mạng với bọn chúng.

Tiểu Tà cười :

- Bây giờ mọi chuyện đã ổn thỏa thì chúng ta phải giữ quán làm ăn lên, không thể để quán suy sụp được.

Bạn đang đọc truyện *Tục Tiểu Tà Thần* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](http://Ww.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 19: Một cuộc bảo tiêu phiêu lưu

Vào một buổi sáng...

Mặt trời vừa ló, tuyết rơi trắng xóa khắp quan lộ, khí lạnh run người.

Từ quán Thông Thực, một bóng đen chập chờn phi thân nhắm hướng Nam Thành lướt tới.

Nam Thành là khu vực không đông lắm, tiệm bán đồ cổ Thúy Diệp có treo bảng trước cửa nhà. Một bóng người từ trên mái ngói nhảy xuống, quay thân đi vào cửa chính.

Bóng người đó chính là Tiểu Tà, hắt gọi to :

- Chương chủ nhân, ta đến rồi.

Chương Bình dường như cũng đang đợi nên vội chạy ra, phe phẩy chiếc quạt nói :

- Xin mời Bang chủ vào nhà.

Tiểu Tà lập tức theo chân Chương Bình vào trong. Chương Bình nói :

- Tiểu Tà bang chủ, mời theo lão phu vào trong mật thất.

Tiểu Tà không chút ngần ngại, thoăn thoắt bước theo.

Tuy nơi đây hơi tối, nhưng mọi cổ vật trưng bày vẫn sáng chói lên làm cho Tiểu Tà rất lưu ý, nhất là những vật giống như kim quang thủy tinh,

ngọc minh châu... chúng lóng lánh phát ra những luồng ánh sáng rất kỳ ảo.

Tiểu Tà có cảm giác nơi đây là kho cổ vật quý hiếm nhất thiên hạ, nên càng tin tưởng đôi ngọc sư tử là chí bảo vô giá mà Chương Bình cần hẳn bảo tiêu.

Nhìn qua một lượt, Tiểu Tà lè lưỡi nói :

- Ngọc Sư Tử ở đâu?

Chương Bình bước nhanh về phía một khối thạch nhũ, ấn vào một cái nút bí mật, lập tức khối thạch như hé mở ra, để lộ một khối đá màu xanh. Chương Bình nói :

- Đôi ngọc sư tử này làm bằng loại ngọc thượng hạng, đôi mắt là hai hạt trân châu dị bảo, có thể phản chiếu ánh sáng ở nhiều màu sắc khác nhau.

Tiểu Tà gật đầu :

- Được rồi! Còn nửa đồng tiền đâu?

Chương Bình lấy ra nửa đồng tiền trao cho Tiểu Tà, nói :

- Đây! Nửa đồng tiền kia thì người nhận ngọc đang giữ. Nếu ráp lại y nguyên thì Bang chủ cứ giao hàng, rồi nhận đủ tiền bảo tiêu.

Tiểu Tà gật đầu, nói tiếp :

- Vậy thì tôi phải làm sao để chứng minh là đã nhận hàng của ông?

Chương Bình lấy ra một tờ giấy nói :

- Mời ngài viết vào đây mấy chữ là được.

Tiểu Tà cười lớn, vẽ lên tờ giấy một con voi bốn chân thật to, lông dài như sư tử, viết lên một chữ Tà thật lớn.

Làm xong, hắn nói :

- Lấy cái này làm bằng nhé?

Chương Bình dễ dãi :

- Tùy ngài, quan trọng là đừng để hàng bị mất là được rồi.

Tiểu Tà tự ái :

- Ông cứ yên tâm, không bao giờ có chuyện đó, giờ xin cáo từ.

Chương Bình tiễn ra đến tận cửa.

* * * * *

Núi Ống Khói thật giống với tên gọi, đứng sừng sững và hiểm trở vô cùng.

Hai bên là dòng Lam Giang, chiếm cứ một vùng nước non xanh biếc, hoa nở đủ màu, chim hót ríu rít.

Tiểu Tà và A Tam cải trang làm dân thường, vai vác túi vải thô, trên đầu cột hai túm tóc, trông ngộ nghĩnh như con gái, dù cho khách giang hồ dày dạn cách mấy cũng chưa chắc đã nhận ra.

Tiểu Tà trước kia sống ở quan ngoại, giờ trông thấy phong cảnh thì lại nhớ đến hồ Một Tháp năm xưa nên cười nói :

- Rất tiếc nơi này thuộc phương Bắc chứ không thì chúng ta nhân dịp về

thăm quê một chuyến.

A Tam nói :

- Bây giờ đang lo chuyện mua bán mà. Tiểu Tà bang chủ xem chúng ta có nên vượt quan hay không? Hay là đi đường khác.

Tiểu Tà nói :

- Cứ đến nơi rồi sẽ tính, bây giờ chúng ta giở khinh công ra đi cho nhanh thôi.

A Tam e ngại :

- Dùng khinh công thì chỉ e rằng sẽ bị lộ hành tung thôi.

Tiểu Tà nói :

- Sợ cái gì? Ngọc Sư Tử nhỏ như vậy thì ai biết được là ở trên mình chúng ta chứ?

A Tam còn đang suy nghĩ thì Tiểu Tà đã la lớn :

- Chúng ta chạy thi, kẻ nào thua thì là con rùa.

Dứt lời hăn đã chạy như bay, A Tam không suy tính gì nữa, cầm đầu rượt theo.

Ban đầu thì A Tam còn cố gắng duy trì được khoảng cách, nhưng chạy một lúc lâu sau thì khoảng cách bắt đầu được nới rộng ra, thêm một lúc nữa thì Tiểu Tà đã bỏ A Tam rất xa.

Tiểu Tà đang đắc ý thì bỗng thấy phía trước có một đoàn hùng binh kéo tới, tiếng vó ngựa và tiếng người rầm rập. Hăn lập tức dừng lại, nghĩ

thăm :

- “Kỳ lạ! Tại sao lúc này lại có chiến tranh ở đây”

Không dám chậm trễ, Tiểu Tà vội quay đầu chạy trở lại, gọi lớn :

- A Tam! Mau trốn đi, chúng ta đi nhầm vào khu vực chiến trường đang giao tranh rồi.

Bất ngờ lại có thêm một đội nhân mã từ phía hữu tràn qua, vây lấy Tiểu Tà vào giữa. Hắn bất giác thềm kêu khổ, không biết tìm đường nào mà thoát ra, bốn phía đều là binh lính cả.

A Tam đã nghe tiếng kêu của Tiểu Tà, nhưng hắn không muốn bỏ rơi bằng hữu nên vẫn cứ chạy tới phía trước.

Giữa lúc đó bỗng có bảy tên Hắc Y bịt mặt xuất hiện cản đường, một tên hét to :

- Tốc chiến tốc thắng!

Bảy tên Hắc Y lập tức bao vây lấy A Tam, tên nào cũng có thân pháp cực nhanh, chứng tỏ võ công rất cao cường.

A Tam gầm lên một tiếng, tay trái đánh ra một chiêu Đại Bi chưởng, còn tay phải thì sử dụng Cô Tình kiếm pháp múa tít, tấn công địch thủ.

Bùng bùng mấy tiếng, một tên Hắc Y nhân đã bị A Tam chém đứt cánh tay, ba tên khác thì dạt ra xa, miệng ứa máu.

Ba tên Hắc Y nhân còn lại nhìn nhau, rồi bất thành linh nhảy tới ném ra rất nhiều mê dược. A Tam đánh lui địch nhân, đang đặc ý nên không chú tâm, khi nhận ra vấn đề thì đã không còn phòng thủ kịp, bị trúng thuốc mê ngã lăn ra bất tỉnh.

Một tên Hắc Y nhanh chóng bước tới vác A Tam lên vai, sau đó cả bọn quay người phóng đi mất dạng.

* * * * *

Nhắc lại Tiểu Tà bị binh mã bao vây tứ phía, có một viên tướng tay cầm thanh long đao đang chỉ huy dàn trận.

Tiểu Tà nhìn viên tướng, quát to :

- Ông kia! Ông có bị phát bệnh thần kinh không vậy? Tại sao lại vây hãm tôi?

Viên tướng chân mày dựng ngược, trầm giọng nói :

- Tiểu tử ngươi là ai? Đến đây làm gì?

Tiểu Tà nhếch mép :

- Tôi là tôi, thích đến đây thì đến vậy thôi. Nơi này gần Tiên Phủ, xem ra tướng quân là Dương Hồng rồi.

Quả thật viên tướng chính là Dương Hồng, hăn biến sắc nói :

- Tại sao ngươi biết ta?

Tiểu Tà cười nói :

- Tại Tiên Phủ thì có ai không biết Dương tướng quân chứ? Vả lại trong triều thì họ Dương là họ đang nắm giữ quyền hành, có gì mà lạ? Ngay đến ta cũng họ Dương đó.

Dương Hồng cau mày :

- Nơi này là biên cương trọng địa, người là một tiểu hài nhi thì đến đây làm gì?

Tiểu Tà nói :

- Chỉ có mục đích là xuất quan mà thôi.

Dương Hồng ngạc nhiên :

- Chỉ vậy thôi sao? Một mình người xuất quan ư?

- Hai người! Còn một người nữa tại mé sau.

Tên phó tướng của Dương Hồng này giờ im lặng, bỗng nói :

- Khi này nổi lên một tràng tiếng hét lớn, tối thiểu cũng phải có một ngàn người hơn.

Tiểu Tà cười thầm, hóa ra khi này hân ngửa cổ kêu to lại giống như tiếng kêu của một ngàn người cùng lúc. Dương Hồng cũng nói :

- Bốn chức và binh sĩ đều nghe thấy như vậy, người mau khai thật ra đi, có bao nhiêu người theo người?

Tiểu Tà trợn mắt :

- Chỉ có một mình tôi la hét khi này thôi.

Dương Hồng cười nhạt :

- Người cho ta là trẻ nít ư, trong thiên hạ làm gì có kẻ nào lại có thể hét to đến thế?

Tiểu Tà lắc đầu nói :

- Cứ cho là có một ngàn người đi, nhưng nếu thế thì mới đó mà họ đâu hết cả rồi?

Dương Hồng nói :

- Đó chính là điều mà bốn chức muốn hỏi người.

Tiểu Tà cau mày :

- Tôi nói là chỉ có mình tôi thôi, các người không tin thì cứ đào đất lên mà tìm.

Dương Hồng trầm ngâm một lúc rồi nói :

- Người nói là người hét, vậy thì bây giờ thử hét lại cho ta xem.

Tiểu Tà cười nói :

- Có gì là khó.

Hắn lập tức ngẩng cổ lên trời hét một tiếng vang dội như sấm, tiếng hét chói tai làm cho đoàn ngựa giật mình bỏ chạy tứ tán, kỵ binh đang ngồi cũng bị hất ngã xuống đất.

Dương Hồng thấy thế thì vội vã chạy tới nói :

- Tiểu huynh đệ, được rồi, đủ rồi, ta tin rồi, đừng la nữa, người cứ việc xuất quan đi.

Tiểu Tà đắc ý ngừng lại, quay đầu ra sau tìm A Tam nhưng không thấy. Hắn ngạc nhiên quay sang Dương Hồng hỏi :

- Đại tướng quân! Khi này ông có sai quân đi bắt bạn của tôi không thế?

Dương Hồng lắc đầu :

- Không có.

Tiểu Tà biết hẳn nói thật nên cũng không nói nhiều người, xoay mình phóng như bay, miệng thì liên tục gọi :

- A Tam, A Tam!

Chạy được một lúc thì hẳn phát hiện ra trên một đám cỏ tươi có dính máu bê bết, Tiểu Tà biết là có chuyện nên lập tức im lặng, theo dấu máu lần theo.

Qua khỏi một ngọn đồi thì Tiểu Tà nhìn thấy có sáu tên Hắc Y nhân đang đi phía trước, gầm lên một tiếng, Tiểu Tà nhào vào tấn công luôn.

Đang cơn giận dữ nên chưởng lực của Tiểu Tà mạnh vô cùng, sáu tên Hắc Y nhân vừa bị bất ngờ, vừa không phải là đối thủ của Tiểu Tà nên chỉ trong vòng vài chiêu thì đã toàn bộ dính chưởng, kẻ chết, kẻ bị thương nặng nằm la liệt trên mặt đất.

Tiểu Tà chụp lấy một tên còn thở, hỏi :

- Người bị các người bắt hiện giờ ở đâu?

Tên Hắc Y nhân run run nói :

- Cẩm y vệ sĩ thống lãnh Dương Kiệt đang cầm giữ.

Tiểu Tà lại hỏi :

- Hẳn hiện giờ đang ở nơi nào?

- Tại Hà Nguyên Thượng Lưu.

- Bạn ta ra sao rồi? Nói mau.

Nhưng tên Hắc Y nhân đã gục xuống chết, Tiểu Tà gầm lên một tiếng thương tâm rồi chạy như bay đi tìm Dương Sơn Kiệt để báo thù.

* * * * *

Hà Nguyên Thượng Lưu là chỗ Cửu Hà Nguyên Định lập nên, cách một con sông.

Dương Sơn Kiệt đang ngồi tại sảnh đường, dõi mắt trông ra ngoài. A Tam thì hai tay bị trói, nằm co dưới đất, chịu đựng cuộc thẩm tra.

Nhiệm Bá đang đứng sau lưng A Tam, canh chừng không cho y có hành động bất lợi.

Dương Sơn Kiệt cười đắc ý :

- Một lũ tiểu tốt giang hồ mà dám đối đầu với bốn chức ư? Nếu không cho người biết lợi hại thì các người sẽ tưởng rằng mình tài giỏi lắm.

A Tam phun nước miếng nói :

- Người là ai? Có phải là thái giám không? Đã bị hoạn thì đừng có huênh hoang như vậy.

Dương Sơn Kiệt cười :

- Được lắm! Để bản chức xem thử xem người anh hùng tới mức nào. Nhiệm Bá, mau xét trên người nó xem.

Nhiệm Bá lập tức thò tay vào khám xét, chỉ lát sau đã lôi ra từ trong người A Tam đôi ngọc sư tử. Hắc cười xảo quyệt :

- Thống lãnh! Đồ vật tại đây rồi.

Dương Sơn Kiệt cầm lấy đôi ngọc sư tử, cười đắc ý :

- Dương Kiên mật báo quả không sai, các người ban xuất quan vộĩ và đã ăn cắp bảo vật.

A Tam biết đây là âm mưu hãm hại từ triều đình nên không thềm tranh cãi, cười nhạt nói :

- Các người nên chuẩn bị sẵn vàng mã cho con đường xuống âm phủ đi, số mạng của các người sắp hết rồi đó.

Dương Sơn Kiệt quát :

- Câm miệng! Chết tới nơi còn ăn nói bừa bãi ư?

Bỗng nhiên lúc ấy có bốn Hắc Y nhân bịt mặt từ ngoài lao vào, cắt đứt dây trói cho A Tam rồi nhắm Dương Sơn Kiệt và Nhiệm Bá tấn công. A Tam không hiểu gì cả, ngơ ngác quên cả mình đang ở trong vòng nguy hiểm.

Chiêu thức của bốn Hắc Y nhân rất hiểm độc, chỉ trong chốc lát đã chém trúng tay của Dương Sơn Kiệt, khiến hắc phải buông rơi ngọc sư tử, cùng Nhiệm Bá vọt ra ngoài chạy thật nhanh.

Bốn Hắc Y nhân nhìn nhau như hội ý rồi cũng vọt người đuổi theo.

A Tam bước tới nhặt đôi ngọc sư tử lên, trong lòng vẫn không hiểu gì cả, cứ ngẩn người ra suy nghĩ.

Bên ngoài lại có một bóng người vụt vào, miệng la hét :

- A Tam! Em ở đâu?

Người đó chính là Tiểu Tà, thấy A Tam bình yên thì hẳn rất vui mừng, cứ ôm lấy A Tam mà lắc lắc. A Tam cười nói :

- Tiểu Tà bang chủ, lần này quả là không thể hiểu nổi.

Rồi hẳn kể lại mọi chuyện cho Tiểu Tà nghe.

Tiểu Tà trầm ngâm :

- Người có nhìn được mặt mũi của tên Hắc Y nhân nào không?

A Tam lắc đầu :

- Chúng đều bị mặt nên em không thấy được, chỉ biết tên nào võ công cũng rất cao cường.

Tiểu Tà suy nghĩ một lúc, lại nói :

- Tên Dương Kiên chắc là lúc nào cũng theo dõi chúng ta nên lần này mới mật báo cho Dương Sơn Kiệt để trả thù. Thôi chúng ta phải nhanh chóng lên đường thôi.

Cả hai lập tức lên đường.

* * * * *

Bảo Thạch Sơn.

Đó là một làng nhỏ của thổ dân, nằm cách biên giới hai nước không xa, lô nhô toàn đá trắng, cũng là địa điểm giao hàng của bang Thông Thực.

Tiểu Tà đến Bảo Thạch Sơn liền lấy nửa đồng tiền tín vật ra đeo trước ngực, cố ý cho nhiều người nhìn thấy.

Dân địa phương thấy hai người thì cứ chỉ tay nói cười liên miên, nhưng Tiểu Tà và A Tam thì không hiểu họ muốn nói cái gì. Thấy có nhiều người để ý, cả hai cũng vui mừng, hòa nhập vào đám dân bản xứ.

Mặt trời gần lặn về phía Tây, gió sa mạc thổi về, khí trời lạnh buốt. Tiểu Tà và A Tam dừng chân nơi một thạch động, nhìn dòng người xuôi ngược về đêm.

A Tam hỏi :

- Tiểu Tà bang chủ, chúng ta phải chờ đến bao giờ đây?

Tiểu Tà cười :

- Còn mười bảy ngày nữa mới hết hạn một tháng.

A Tam đang định mở miệng than phiền tiếp thì Tiểu Tà đã nói :

- Im lặng, có người tới.

Thật vậy, nơi chân núi có hai bóng đen đang nhẹ nhàng bước đến.

Tiểu Tà và A Tam lập tức đứng dậy, chuẩn bị sẵn sàng.

Trời tuy tối nhưng cũng có thể thấy được hai bóng đen kia một thấp một cao, đầu cạo láng bóng, y phục màu đen.

A Tam thấy hai người kia cũng cạo đầu nên bất giác bật cười nói :

- Hóa ra hai người này cũng là đồng đạo với ta.

Tiểu Tà hỏi :

- Hai người tới lãnh hàng đúng không?

Hắc Y nhân cao nói :

- Không sai!

Tiểu Tà chìa tay ra :

- Đưa ra đây.

Hắc Y Nhân cao lại nói :

- Chủ nhân muốn mời các anh tới gặp mặt.

Tiểu Tà nhìn hai người hỏi :

- Các người không có tín vật ư?

Hắc Y nhân lùn nói :

- Tới đó thì chủ nhân sẽ giao tín vật ra.

Tiểu Tà trầm ngâm :

- Rõ ràng đã giao kèo nhận hàng tại đây, sao còn đổi chỗ khác?

A Tam xen vào :

- Chúng ta đem hàng về thôi, không có tín vật thì miễn bàn.

Hắc Y nhân cao cười nhạt :

- Các người sợ ư?

Tiểu Tà trầm giọng :

- Sợ cái gì?

Rồi bất ngờ ném hai viên sỏi vào hai tên Hắc Y, thủ pháp đã nhanh lại rất đặc biệt, hai tên Hắc Y nhân không tránh được, trúng sỏi té xuống đất.

A Tam cười :

- Thấy rõ chưa? Bang Thông Thực chúng ta chẳng biết sợ là gì, nhận hàng thì nên đứng theo giao kèo, chớ có làm phách.

Hai tên Hắc Y nhân không dám trở lại, ôm đầu lùi mất.

Tiểu Tà và A Tam cười ha hả, vào lại trong động.

Sáng hôm sau...

Trời nắng đẹp, không chút gợn mây, một lão nhân sắc phục Trung Nguyên từ dưới chân núi đi lên.

Tiểu Tà thấy lão mập phệ thì cười lớn nói :

- Thì ra là một con heo mập lười.

Lão nhân đến được chỗ Tiểu Tà và A Tam thì đã đổ mồ hôi đầm đìa, nói :

- Các người thật là khách khí! Ta đã cho người đến nói mà cũng không tin.

A Tam nói :

- Giao hàng thì phải đúng giao kèo chứ.

Tiểu Tà hỏi :

- Ông là người Trung Nguyên ư?

Lão nhân gật đầu :

- Cũng có thể nói như thế, ta ra ngoài mua bán đã hơn ba mươi năm rồi.

Tiểu Tà không muốn nói nhiều, hỏi :

- Tín vật đâu?

Lão nhân lập tức rút ra nửa đồng tiền, ráp với nửa đồng tiền của Tiểu Tà thì rất khớp. Tiểu Tà cười nói :

- A Tam, giao hàng đi, xong rồi.

A Tam lập tức rút đôi ngọc sư tử đưa ra, nói :

- Hàng đây, xem lại cho kỹ đi.

Lão nhân tiếp lấy ngọc sư tử, phẩn khởi nói :

- Chính là nó rồi, cảm tạ hai vị.

A Tam đắc ý :

- Không cần khách sáo, chuyện mua bán mà.

Tiểu Tà nói :

- Hàng đã giao xong, chúng ta đi thôi.

Lão nhân nói :

- Các người từ xa tới chắc cũng mệt, đến nhà lão phu chơi vài hôm được chứ?

A Tam cười :

- Xin hẹn khi khác! Chúng tôi rất bận rộn, cáo từ!

Bạn đang đọc truyện *Tục Tiểu Tà Thần* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 20: Bí mật bao trùm

Nơi chân núi Thạch Bảo, địa hạt của Phiên Bang, dân bộ lạc tập trung nhiều, không khí nhộn nhịp vui vẻ, người mua kẻ bán rất phồn thịnh.

Tiểu Tà vào một chợ nhỏ, nhìn chung quanh thì thấy người bán quán đa phần đã lớn tuổi, hàng rượu chiếm đa số.

Lâu ngày không uống rượu nên Tiểu Tà bất giác cảm thấy thèm thường, nghĩ thầm :

- “Hôm nay phải uống một bữa thật say để bù những ngày vừa qua mới được”.

A Tam cũng không có ý khác, cả hai vào quán rượu rồi cứ hết bình này tới bình khác mà cạn.

Rượu ở đây rất nặng, hai người uống một hồi thì đã bắt đầu say, A Tam đầu óc quay cuồng, rút ra số tiền Tiểu Tà cho hăn lúc trước trao cho chủ quán, lè nhè nói :

- Tiền rượu trả trước đây, tối thiểu cũng hơn bốn chục lượng đó.

Cả hai lại liên tục nốc rượu, mười ba hũ rượu phút chốc đã sạch trơn, lúc này rượu vào lời ra, Tiểu Tà và A Tam bắt đầu lè nhè gây lộn.

Tiểu Tà quát :

- A Tam! Người uống rượu không thật thà, đổ xuống đất hết cả nghĩa là sao?

A Tam lè nhè nói :

- Đó mới là bản lĩnh, nếu không đổ xuống đất thì làm sao đấu lại anh chứ.

Nói xong hắn cười hì hì chạy ra khỏi quán, Tiểu Tà tức giận đuổi theo.

Vừa ra khỏi quán, bỗng có một cây phi đao nhắm ngay ngực Tiểu Tà phóng tới, cũng may hắn tránh được, nhưng cũng bị mũi phi đao rạch một đường dài ba tấc.

Tiểu Tà hét :

- Không xong! Có mai phục! A Tam, chạy mau.

Mấy tên đại hán cầm đao lập tức đuổi theo hai người.

A Tam nhăn mặt nói :

- Sao mà lắm chuyện xui xẻo xảy ra quá thế này? Biết thế thì cho A Tứ đi cho yên chuyện.

Tiểu Tà cười :

- Lần đầu đi ra nước ngoài mà không bị truy sát thì còn gì hứng thú?

Cả hai cứ phía trước mà chạy, bỏ bọn đại hán đuổi theo khá xa.

Bỗng Tiểu Tà cười nói :

- Chúng ta có cứu tinh rồi, không cần chạy nữa.

A Tam ngo ngác :

- Cứu tinh ở đâu?

Tiểu Tà dừng chân, chỉ về hướng có đám cát vàng đang bốc lên, nơi một con đường nhỏ có mấy người cầm cờ đang chạy tới.

A Tam nhìn kỹ, bỗng la lên :

- Nguy rồi, đó chính là bọn Hắc Y sát thủ.

Tiểu Tà kinh ngạc, chưa kịp cử động thì cả hai đã bị bao vây, hắc vôi nói :

- A Tam, mau nghênh địch.

Nói dứt lời hắc đã lao vào tấn công bọn Hắc Y. A Tam tuy thấm hơi men khá nhiều nhưng cũng lao vào tham chiến.

Bọn Hắc Y nhân lần này dường như đã có mưu toan thâm độc hơn trước, chúng lựa chọn toàn cao thủ, không đánh liều mà cứ giữ thế bao vây, để cho Tiểu Tà và A Tam kiệt sức.

Tiểu Tà nổi giận, biết lần này không hạ độc thủ thì ắt nguy hiểm nên nghiêng răng rút phi đao phóng ra.

Chỉ nghe mấy tiếng la thê thảm vang lên rồi có ba tên Hắc Y đã trúng đao vào ngực, chết ngay lập tức.

Tình thế đột ngột thay đổi làm cho bọn Hắc Y nhân còn lại hết sức kinh hoàng, chúng không dám tham chiến, đua nhau bỏ chạy.

Tiểu Tà không nương tay, lại tiếp tục phóng phi đao, A Tam cũng nhảy tới tận dụng cơ hội đánh nhào.

Một lúc sau thì cả bọn Hắc Y nhân đều đã bị tiêu diệt, phần lớn đều chết, chỉ có một ít là trọng thương lăn lộn trên mặt đất.

Tiểu Tà cười nhạt, tiến tới gỡ khăn che mặt của một tên Hắc Y nhân bị thương ra thì thấy cái đầu trọc láng bóng, đó là một La Sát hòa thượng, A Tam bước tới nói :

- Tiểu Tà bang chủ, anh không sao chứ?

Tiểu Tà cười nói :

- Chúng ta có trời giúp, chúng làm sao hại được chứ? Người có sao không?

A Tam nói :

- Bị trúng vài đao nhẹ thôi, nhưng chưa chết được.

Tiểu Tà hất hàm :

- Người hỏi hân xem kẻ nào sai khiến chúng?

A Tam gật đầu, hăm hở cúi xuống nói :

- Ai sai khiến các người ám toán chúng ta?

Tên Hắc Y trợn mắt nhìn A Tam, không nói nửa lời.

A Tam quay sang Tiểu Tà nói :

- Tiểu Tà bang chủ, anh cho em mượn một ngọn phi đao, tên này không ngoan ngoãn gì cả.

Tiểu Tà lập tức ném sang một ngọn phi đao, A Tam bắt lấy, nhìn Hắc Y đại hán nói :

- Tiểu tử, cho người một cơ hội suy nghĩ lại đó.

Hắc Y đại hán máu me đầy miệng nhưng vẫn cắn răng không nói nửa lời.

A Tam cười gằn :

- Tốt lắm!

Hắn lập tức xia mũi dao vào đùi của Hắc Y đại hán, lóc ra một miếng thịt như là lóc thịt chó.

Hắc Y đại hán đau đến vã mồ hôi trán, máu chảy đầm đìa, không chịu nổi phải la lên :

- Là Đa Đảo, Đa Đảo sai chúng ta.

Tiểu Tà ngạc nhiên nói :

- Hắc là người nào?

- Là Đa Đảo.

- Ta muốn hỏi người tại Phiên quốc hắc làm cái gì?

- A Xí!

- A Xí! A Xí nghĩa là gì?

Hắc Y đại hán không biết phải giải thích làm sao nên chỉ biết trơ mắt nhìn Tiểu Tà sợ hãi.

A Tam cười nói :

- Người không biết dùng cử chỉ diễn tả à?

Hắc Y đại hán sáng mắt, vội dang hai tay ra vỗ vỗ, như là một con chim đang bay.

A Tam nói :

- Là con ó?

Hắc Y đại hán gật đầu lia lịa. A Tam lại hỏi :

- Người là bộ hạ của hãn phải không?

Hắc Y đại hán lắc đầu, Tiểu Tà trầm ngâm :

- Hãn thuê người phải không?

Hắc Y đại hán gật đầu ngay, Tiểu Tà lại nói :

- Vậy người có biết lý do vì sao hãn muốn giết hai chúng ta không?

Hắc Y đại hán lắc đầu.

A Tam nói :

- Được lắm, lần này coi như là cho người một bài học, nhớ lần sau đừng có ăn no rồi đi giết mướn nữa nhé, cút đi.

Hắc Y đại hán thở dài, gượng đứng dậy rồi xoay người bỏ đi.

Tiểu Tà thấy hãn đi khuất bóng thì quay sang nói :

- Chúng ta mau lánh thôi, coi chừng lại có một tốp bao vây nữa đó.

Cả hai lập tức theo quan đạo trở về Trung Nguyên.

* * * * *

Trời về chiều, băng tuyết trắng xóa như một dải sông dài.

Trên con đường gần cửa khẩu Trung Nguyên có hai bóng người đang đi loạng choạng, chính là Tiểu Tà và A Tam.

Cả hai đi liên tục đã mấy ngày nay, thức ăn nước uống dự trữ cũng đã hết, cả ngày nay đói meo mà vẫn chưa tìm ra được nước uống và thức ăn.

Tiểu Tà đi thêm một lúc thì bỗng như nghĩ ra điều gì đó. Hắn lập tức dùng công lực phá tan những tảng băng, quả nhiên có khá nhiều cá tôm bị đóng cứng trong đó.

A Tam nhanh chóng nhặt đầy một giỏ rồi cả hai tìm nơi có đất để đốt lửa nướng số thực phẩm trời cho.

Vừa ăn cả hai vừa tâm sự, A Tam nói :

- Tiểu Tà bang chủ, anh có tin chúng nó thực sự là La Sát hòa thượng không?

chúng đã bỏ qua rồi chứ?

Tiểu Tà cười :

- Hôm trước chúng tổn thất hơn hai mươi nhân mạng, xem ra số đó vẫn chỉ là một bộ phận nhỏ mà thôi, làm gì mà chúng bỏ qua dễ thế.

A Tam giật mình :

- Như vậy là chúng sẽ còn tiếp tục tìm chúng ta để trả thù sao?

Tiểu Tà mơ hồ :

- Có thể lắm.

A Tam lo lắng :

- Vậy thì chúng ta không có một ngày yên tĩnh rồi.

Tiểu Tà cười :

- Người lo lắng quá làm gì? Bọn La Sát hòa thượng đó dù gan to bằng trời cũng không dám xâm phạm Trung Nguyên đâu.

A Tam im lặng suy nghĩ, qua một lúc sau lại nói :

- Vậy Đa Đảo là ai? Tại sao hắn lại muốn giết chúng ta?

Tiểu Tà nói :

- Nếu Đa Đảo và La Sát hòa thượng cùng là đồng bọn thì việc này cũng dễ giải quyết.

- Còn nếu không phải?

- Như vậy thì rắc rối lắm, nếu như vậy thì ta chỉ biết hắn là một kẻ thần bí mà thôi.

A Tam thắc mắc :

- Bọn chúng có phải vì Ngọc Sư Tử mà tìm ta không?

Tiểu Tà lắc đầu :

- Không phải đâu.

A Tam ngơ ngác :

- Tại sao anh dám khẳng định như vậy?

Tiểu Tà cười :

- Ngọc Sư Tử nằm trong tay lão già mập, nếu vì Ngọc Sư Tử thì tại sao chúng không ra tay giết lão mà lại truy sát chúng ta.

A Tam gật gù, nói :

- Vậy thì nếu tìm ra Đa Đảo thì mọi việc có thể sáng tỏ ngay.

Tiểu Tà lại lắc đầu :

- Cái đó chưa chắc.

A Tam ngạc nhiên :

- Tại sao không chắc? Rõ ràng là Đa Đảo hắc...

Tiểu Tà ngắt lời :

- Đa Đảo trong quán rượu nhiều lắm, người hỏi kẻ nào?

A Tam bây giờ mới vỡ lẽ, biết mình đang bị Tiểu Tà đùa giỡn nên chửi :

- Mẹ kiếp! Đã thế thì sau này anh đừng sai em tìm nữa.

Tiểu Tà nói :

- Người ngu nên mới đi tìm Đa Đảo, còn ta thì chỉ muốn đi tìm bình rượu thôi.

Hai người cười nghiêng ngửa, ăn hết con cá cuối cùng, châm thêm vào
đống lửa mấy cây củi khô để sưởi ấm rồi lăn ra ngủ một giấc đến sáng.

Bạn đang đọc truyện *Tục Tiếu Tà Thần* được tải miễn phí tại
[wWw.EbookFull.Net](http://Ww.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 21: Phút sa cơ

Từ xa thành Thái Nguyên sừng sững uy nghi như một cảm tử quân đứng án ngữ trước hoàng thành.

Tiểu Tà và A Tam cưỡi ngựa hồi thành đúng vào chiều ngày thứ ba.

Cả hai không đi ngang qua thành Tuyên Phủ mà lại từ một ngõ bí ẩn nơi phía Nam đi vào.

A Tam la to :

- Tướng quân về phủ rồi!

A Tam cưỡi con tuần mã xông vào giữa phố la hét.

Tiếng la oang oang khắp thành, ai nấy đều chăm chú nhìn theo.

Quần áo chỉnh tề Tiểu Linh ra đón trước quán Thông Thực.

Chờ đợi đến nửa tháng bây giờ cả hai đã về, Tiểu Linh cảm thấy rất vui mừng.

Công việc làm ăn trong thời gian qua Tiểu Linh, A Tứ và Tiểu Thất vẫn điều hành trôi chảy, thu nhập tạm ổn.

Vừa thấy Tiểu Tà và A Tam trở về, A Tứ đã vội chạy ra chấp tay nói :

- Hoan nghênh Bang chủ đại giá!

A Tứ và Tiểu Linh vừa thấy Tiểu Tà và A Tam đã ôm bụng cười ngặt nghẽo.

Quần áo của cả hai hoàn toàn mới nhưng thân thể mặt mày thì lại đầy thương tích.

A Tứ chọc :

- Tiểu Tà bang chủ! Anh muốn chơi trò thay đổi sắc diện để làm chi vậy?

Tiểu Tà hất mặt :

- Chúng ta vừa làm nên chuyện y phong, chẳng lẽ không có gì đổi khác sao? Đây là một kỳ tích trong lịch sử đấy!

Tất cả đều cười vui vẻ.

Tiểu Linh nói :

- Thiên hạ trừ ra chỉ có hai người này là đau bệnh thần kinh. Có ai lại đem thân làm bia hứng thương tích chứ? Mau vào đây để em chăm sóc vết thương cho!

Tiểu Thất thấy vậy cũng buồn cười, nhưng tình cảnh không cho phép, ái ngại nhìn Tiểu Tà nói :

- Thật ra nhìn anh em không thể nào nhịn cười được!

Tiểu Tà khuyến khích :

- Muốn cười thì cứ cười cho vui vẻ, quán Thông Thực chỉ trừ lúc luyện công mới cấm cười.

Tiểu Thất không nhịn được cười lớn :

- Đại Bang chủ đã có lệnh, vậy mọi người hãy cười cho thỏa thích.

Tức thì bao nhiêu người từ chủ đến khách đều cười ngặt nghẽo bởi đây là chuyện hiếm thấy trong thiên hạ.

Tiểu Tà và A Tam nội thương không có gì quan trọng, hơn nữa được Tiểu Linh chăm sóc chu đáo nên chỉ trong ba ngày đã khỏe nhiều.

Tiểu Linh vẫn không an tâm, cứ từng lúc kiểm tra. Dù vẫn biết là không nghiêm trọng, nhưng do bản tính cẩn thận chu đáo, mà nàng phải thường xuyên kiểm tra bệnh nhân thể thôi.

Nàng dùng kim châm độ huyết lấy hết các máu bầm động trong người Tiểu Tà và A Tam. Nhưng cũng may trong máu bầm không có chất độc, nên Tiểu Linh an tâm thở ra một hơi nhẹ nhõm, đứng dậy rót hai chén nước trà cho Tiểu Tà và A Tam nói :

- Mau uống đi!

Vừa nói vừa lấy ra hai viên thuốc trao cho hai người.

Tiểu Tà đắc ý cười :

- Sự thật anh dám đùa giỡn như vậy là vì có Tiểu Linh bên cạnh anh không sợ!

A Tam tiếp :

- Đúng rồi, uống thuốc cũng giống như ăn kẹo rất đơn giản!

Tiểu Linh giận dỗi :

- Sẽ có một ngày em tuyệt đối không trị thương cho hai anh đâu. Mua bán không lo cứ đem sinh mạng ra đùa giỡn. Anh là Bang chủ bang Thông Thực như vậy sao?

Tiểu Tà nói :

- Ồ! Tiểu Linh em nói chuyện phải khách sáo một chút! Anh đang làm ăn mua bán quán mở ra đắt khách, hàng bảo tiêu đưa đến nơi đến chốn mà.

Tiểu Linh không muốn tranh cãi nên thở ra nói :

- Anh mỗi lần nhận việc cứ để cho người ta lo lắng đến cả đêm không ngủ được!

A Tam an ủi :

- Có gì đáng sợ đâu? Tiểu Tà bang chủ là kim cương mạng, không thể chết được. Tôi cũng sắp đến gần kim cương rồi đấy!

Tiểu Tà dọa :

- Em cứ cẩn thận như vậy hoài sao? Không bỏ được cái tánh đó đi, anh sẽ khai trừ em ra khỏi bang!

Tiểu Linh trong lòng rất bức, nhưng không dám nói nhiều, nếu như phải rời khỏi Tiểu Tà thì lòng càng khó chịu hơn.

A Tam đặc ý nói :

- Đúng rồi! Cả ngày cứ hết lo lắng việc này đến việc khác tốt hơn đừng mở quán làm ăn. Tôi biết tiểu cô nương lo cho Bang chủ của chúng ta nhiều, nhưng đừng trách chúng tôi quá nặng lời có được không?

Tiểu Linh thở dài :

- Sau này các anh làm ăn phải cẩn thận một chút để tránh xảy ra những việc đáng tiếc.

Tiểu Tà cười thân mật :

- Đúng rồi! Như vậy em mới đúng là người biết chuyện. Thấy hai anh bị thương đáng lý phải đau buồn thì cứ lại trách móc mãi.

Nói xong Tiểu Tà cười ha hả.

Bỗng có người khách quý là tiểu vương gia bước vào quán nói :

- Tiểu Tà bang chủ! Tại sao trên mặt hai người đầy đom đóm xanh đỏ vậy?

Có chuyện không vui sao?

Tiểu tử cười :

- Tiểu vương gia! Xin mời ngồi! Có chuyện gì không?

Siêu Vô Hạng không nói chỉ thì thầm bên tai :

- Cha tôi bị Dương Chính bắt đi rồi!

Tiểu Tà giật mình :

- Sao Dương Chính lại bắt phụ thân của anh?

Siêu Vô Hạng ngồi xuống :

- Sự việc này do binh bộ thị lang Y Khiêm gây ra. Thị lang xưa nay giao tình với phụ thân tôi rất trọng, quản lý binh bộ thì cùng với Dương Chính hợp tác. Lần này đã bị Dương Chính khếp tội, bắt giam vào ngục. Phụ thân tôi nghe được tin liền về kinh giải thích, minh oan. Rốt cuộc đã đi hơn mười ngày vẫn chưa có tin tức gì, có lẽ đã bị Dương Chính hãm hại

rồi.

Tiểu Tà hỏi :

- Y đại nhân phạm tội gì?

Siêu Vô Hận nói :

- Nghe cha tôi nói, ngự sử đại nhân có tà tâm, chốn lại Dương Chính, nên đã bị tống giam vào ngục, Dương Chính lại quy tội cho ai là bạn với Y Khiêm đều bị bắt hết.

Tiểu Tà nghe xong cảm thấy bất bình nói :

- Vậy là dính vào tội gì? Nếu Siêu bá bá phạm tội thì tôi cũng không tránh được tai nạn này rồi!

Siêu Vô Hận thở dài :

- Dương Chính chèn ép thiêu tử, nắm trọn quyền, càng ngày càng hoành hành bá đạo, bắt mọi người làm theo ý mình.

Tiểu Tà suy nghĩ một lát nói :

- Thị lang dám chống lại Dương Chính không lẽ ông ta là một vị quan thanh liêm?

Siêu Vô Hận nói :

- Nếu ông ta không lên tiếng chống đối thì Dương Chính sẽ không coi pháp luật triều đình ra gì nữa cả.

Tiểu Tà trấn an :

- Tiểu vương gia! Ngài cũng đừng quá lo lắng! Thân phụ của ngài cũng từng được Hoàng đế ban cho ân phúc. Dương Chính dù sao cũng không dám công khai khép tội phụ thân của ngài đâu.

Siêu Vô Hận rầu rĩ :

- Tiểu Tà bang chủ! Anh không hiểu chuyện triều đình rồi. Luôn cả hoàng thân quốc thích cũng không dám rục rịch, đừng nói đến tướng lĩnh trấn giữ bên ngoài. Hiện tại, một tay chuyên quyền của Dương Chính đã hãm hại biết bao trung lương.

Tiểu Tà nói :

- Tại sao các trung lương không tập hợp lực lượng để diệt trừ Dương Chính?

Siêu Vô Hận thở ra :

- Chuyện đâu phải dễ. Các tướng lĩnh trong triều đều thuộc vào tay Dương Chính quá nửa. Điều quan trọng là muốn gặp Hoàng thượng rất khó. Còn tự ý đột nhập cấm cung sẽ bị khép tội thích khách.

A Tam bộp chộp xen vào :

- Nếu cùng một lúc trừ đi Hoàng thượng không phải tốt hơn sao?

Tiểu Tà đánh vào đầu A Tam mắng :

- Nói bậy! Người muốn tạo phản à?

A Tam bây giờ mới hiểu giết Hoàng thượng là tạo phản, nên chữa lời :

- Em đùa mà! Anh chớ tưởng thật!

Tiểu Tà nhìn A Tam nghiêm túc nói :

- Nếu có ai nghe được chuyện này rồi tưởng thật thì sao? Người muốn bọn ta chết chù hay sao?

Mặc kệ A Tam, Tiểu Tà quay sang nói với Siêu Vô Hận :

- Được rồi, vậy tôi phải lên kinh thành một lần nữa!

Siêu Vô Hận tỏ vẻ vui mừng đến cảm động, vỗ tay nói :

- Đa tạ Tiểu Tà bang chủ! Trừ anh ra, tôi nghĩ không có ai có thể khống chế được Dương Chính.

Tiểu Tà khoái trí :

- Đâu có! Đâu có! ha ha ha Thấy Siêu Vô Hận tăng bốc, Tiểu Tà đắc ý nói :

- Dương Kiên và Dương Sơn Quan có quan hệ gì không?

Siêu Vô Hận nói :

- Nghe nói là biểu thức với nhau.

Tiểu ta cười :

- Mấy hôm trước tôi có lãnh một chuyến bảo tiêu, đi giữa đường bị chúng phá đám. Món nợ này phải được thanh toán.

Siêu Vô Hận kinh hãi :

- Vậy chuyến bảo tiêu...?

Tiểu Tà ngắt lời :

- Hàng thì chúng không cướp được nhưng chúng phá phách như vậy quán Thông Thực là sao đứng vững?

Siêu Vô Hạn nghe xong có vẻ yên tâm nói :

- Không biết Tiểu Tà bang chủ bao giờ mới đến kinh thành?

Tiểu Tà nói :

- Cứu nhân như cứu hỏa, ngày mai tôi phải lên đường rồi.

A Tam xen vào :

- Em cũng đi với!

Tiểu Tà cau mày :

- Không được! Người phải ở nhà trông nom quán. Ta trả một ngàn năm trăm lượng được chưa?

A Tam khó chịu :

- Luôn cả cơ hội cũng không cho em góp công sao?

Tiểu Tà cười :

- Hãy ngoan ngoãn nghe lời đi! Ta chỉ cần một chút thuốc mê thì người đã ngủ rồi. Lúc đó còn làm được gì? Người đi chuyến này đã không có ích mà còn gây rắc rối thêm nữa.

A Tam năn nỉ :

- Nếu được đi mà có bị trói cả hai tay em cũng không tiếc.

Tiểu Tà giễu :

- Trói? Để ta trói cho!

Tiểu Tà nhảy lên giật một sợi dây trên nóc quán, cột hai tay A Tam dính vào chân bàn rồi cười :

- Bây giờ người đã thỏa nguyện chưa?

Quay sang Tiểu Linh, Tiểu Tà nói :

- Tiểu Linh, em mau cho một bữa cơm thịnh soạn để anh lên đường!

Rồi cười ha ha chạy ra khỏi tiền sảnh.

A Tam la lên :

- Tiểu Tà bang chủ! Anh không được đi! Anh chẳng chung tình với em chút nào cả.

A Tam hai tay bị trói vào bàn, muốn ra khỏi cửa phải mang theo chiếc bàn mới được. Tình thế rất khổ sở, muốn chửi lên nhưng còn có ai nghe đâu.

Tiểu Tà đã vào đến kinh thành lúc chiều ngày thứ ba kể từ lúc lên đường.

Nhưng hắn không vội nhập cung, chờ đến lúc ban đêm mới lẻn vào nhà bếp, tìm gặp Tiểu Thuận, mượn bộ y phục thái giám mặc vào, rồi sau đó mới nhắm hướng nội cung chỗ Dương Chính ở mà đi.

Hắn biết chắc rằng giờ này Dương Chính đang ngâm mình trong thùng nước để luyện công.

Tính ra thời gian rời hoàng cung cho đến nay chỉ mới một tháng thì Dương Chính vẫn còn say mê với kế hoạch do Tiểu Tà hoạch định từ trước.

Tiểu Tà đi vòng qua vườn hoa, chỗ có mật thất thì gặp một vệ binh đang canh gác.

Tiểu Tà nói :

- Tôi muốn gặp Dương công công!

Vệ binh đáp :

- Dương công công không có ở đây, xin hãy đi tìm nơi khác.

Tiểu Tà biết hẳn nói láo nên cãi lại :

- Dương công công đang ở trong mật thất nơi giả sơn, có đúng không?

Tên vệ binh đổi sắc mặt :

- Tại sao ngài biết được?

Sắc mặt của tên vệ binh đã để lộ sự nghi ngờ làm cho Tiểu Tà càng đắc ý, tiếp :

Chuyện nhỏ này người tưởng có thể qua mặt được ta sao? Mau đi thông báo nếu không ta la lên bây giờ.

Vệ binh trợn mắt :

- Người dám quấy động nơi đây?

Tiểu Tà ép một cây phi đao vào ngực tên vệ binh khiến hắn sợ hãi la lên :

- Bắt hắn!

Tức thì năm cây trường đao đâm vào người Tiểu Tà.

Tiểu Tà nóng lên :

- Các người muốn chết?

Tay phải lập tức vung ra.

Phạch! Phạch!

Mấy tên vệ binh vừa xuất hiện bị Tiểu Tà vả vào mặt, té ngổ xuống đất.

Sức mạnh của Tiểu Tà quả thật đáng sợ, những tên vệ binh còn lại vội tháo chạy.

Chốc lát có tiếng vọng từ sau lưng Tiểu Tà :

- Thật là công phu tuyệt mỹ!

Tiểu Tà quay lại nhìn thì thấy một người mặc áo bào trắng, tay cầm trường kiếm.

Người này chính là Dương Phong, cùng hai tên cầm y vệ sĩ từ từ tiến đến nói :

- Đã lâu không gặp, người quả có tiến bộ rõ rệt!

Tiểu Tà cười :

- Sao rồi! Hôm nay có muốn thử thêm công phu lẫn mình không?

Dương Phong lắc đầu :

- Không, Tiểu nhị tử, anh lầm rồi!

Dương Phong thái độ trầm lặng như muốn ôn hòa để xin lỗi, nên chấp tay khiêm tốn.

Tiểu Tà thấy vậy hừ một tiếng nói :

- Đóng kịch à? Phàm làm người sao khỏi có lúc lỗi lầm. Không ngờ đến Dương thống lãnh mà cũng biết nhận lỗi!

Dương Phong chấp tay cười :

- Đúng vậy, bốn chức mong mỗi anh bỏ qua cho!

Tiểu Tà muốn biết dụng ý gì nên dễ dãi nói :

- Thôi được! Ta chấp nhận lời xin lỗi của người! Người có thể ra về được rồi.

Dương Phong nói :

- Không phải chỉ có xin lỗi thôi mà còn muốn mời Dương huynh sang phủ uống rượu chơi để tỏ lòng tôn kính!

Tiểu Tà trong bụng đã có nghi ngờ Dương Phong sắp giở thủ đoạn gì đây nên muốn khai thác âm mưu của Dương Phong trước khi tính chuyện Dương Chính.

Tiểu Tà nói :

- Cũng được, tôi đang định gặp Dương công công. Nhưng Dương công

công không có ở đây, vậy nói chuyện với Dương thống lĩnh cung được.

Dương Phong xảo quyết nói :

- Đa tạ Dương huynh nể mặt! Xin mời.

Tiểu Tà không cần đề phòng trước cứ đợi cho đến lúc nào Dương Phong giờ mặt sẽ đối phó. Cho nên hắn đưa tay ra có ý chấp thuận, không hề khách sáo bước theo Dương Phong.

Dương Phong không dẫn Tiểu Tà về phủ thống lĩnh mà lại xuất cung, đi đến một nơi cao đến ngất trời, mây che mù mịt, hình như là hoàng thành, tại cửa Đại hùng nơi cửa Thiên uy.

Tiểu Tà vốn có tánh ngang tàng, chẳng có chút nào sợ hãi, cứ thế mà đi để xem Dương Phong đùa giỡn cỡ nào.

Đi qua một đại các, rồi quay sang bên trái, lập tức có một mùi thơm phức bay ra, Tiểu Tà cau mày :

- Sao rồi? Lại mở kỹ viện à?

Dương Phong cười :

- Dương huynh lại nói đùa nữa rồi! Nơi đây là tư thất của bốn chức, chuyên dùng để chiêu đãi khách quý, có sẵn bọn a hoàn phục dịch đó mà.

Tiểu Tà nói :

- Nơi đây phải có phải nơi phục vụ cao cấp của các đại quan không? So với bọn tiểu quan chức thì khác nhau nhiều.

Dương Phong mỉm cười dẫn Tiểu Tà đi vào bên trong hồ Ngọc đình.

Tức thì ở đây có rất nhiều mỹ nhân y phục sắc sỡ chạy ra đón hai người.

Đồ ăn được đưa đến toàn là cao lương mỹ vị loại rất đắt tiền.

Dương Phong nói :

- Dương huynh! Xin đừng khách sáo!

Tiểu Tà không để ý, chỉ quay sang một nữ lang nói :

- Cô nương có làm không? Tôi là thái giám đấy.

Tất cả bọn a hoàn đều cười lên, lúc này họ thấy Tiểu Tà có chút ít tà khí, lại trẻ tuổi, muốn phục vụ tận tình nên đã chẳng màng đến y phục thái giám.

Một a hoàn nói :

- Đã là khách của phó thống lãnh thì tiểu nữ phải có trách nhiệm hầu hạ, dù là thái giám cung vậy.

Nói xong a a hoàn lại cười, Dương Phong bấy giờ mới thở ra một hơi, cảm giác như đã có cách phục thù.

Nữ lang đến trước mặt Tiểu Tà, nụ cười rất tươi :

- Không biết công công có hứng thú không?

Tiểu Tà đưa tay ôm hai cô gái cười tươi :

- Có! Đương nhiên là có! Thật là đẹp đáng để cho người ta si mê!

Bỗng nhiên hắn đưa hai tay lên, ném hai cô gái vào góc phòng.

Chuyện xảy ra quá đột ngột, bọn nữ lang kinh Hoàng đến thất sắc kêu lên :

- Công công! Người...

Tiểu Tà cười ha hả nói :

- Ta đâu có sao! Rất khỏe à!

Bọn nữ lang đâu biết Tiểu Tà lại hành động như vậy, sợ đến tái mặt.

Dương Phong đối với bọn nữ lang này chẳng chút thương tiếc, vì họ là tay sai bảo chết cũng phải nghe. Chỉ tiếc là muốn bày trò để báo phục Tiểu Tà, không ngờ Tiểu Tà lại tỏ ra tỉnh táo, âm mưu coi như thất bại rồi.

Mục đích không đạt nếu còn có gì sơ sót nữa e hẳn khó bảo toàn, nên cười đưa đẩy :

- Dương huynh tính tình khác lạ, tiểu đệ hôm nay sáng mắt rồi!

Tiểu Tà nhìn bọn nữ lang nói :

- Ta thái giám rất ghét đàn bà, hãy ngoan ngoãn phục thiện đi! Mấy cô làm sao dám trêu ghẹo ta? Coi chừng lãnh hậu quả ngông cuồng của ta đó! Ha ha Bây giờ không còn ai dám quấy rầy nữa, Tiểu Tà mới nâng ly rượu :

- Đàn bà không được uống rượu. Cách xử sự của ta chắc chắn không thua ai phải không?

- Được! Được!

Dương Phong lập tức nâng ly rượu lên :

- Dương huynh quả nhiên có độ lượng, để tiểu đệ kính Dương huynh một ly!

Hai người thoải mái cạn chén.

Qua một tuần rượu, Dương Phong mới hỏi :

- Nghe Dương công công nói công phu Dương huynh có được là nhờ vào một món linh dược, phải không?

Tiểu Tà bây giờ mới hiểu tại sao Dương Phong tỏ ra niềm nở, khiêm tốn với mình.

Thì ra hẳn muốn lấy Thiên hạ vô địch đơn dược.

Cười thầm, Tiểu Tà giả bộ nói :

- Muốn có công lực phi thường đương nhiên phải có phương pháp phi thường.

Ta cũng có cách.

Tiểu Tà dừng lại cười híp mắt, rồi nói nhỏ vào tai Dương Phong :

- Ta cũng đã nói hết số thuốc cần dùng cho Dương công công rồi. Người đừng cho người khác biết nữa đấy.

- Nhất định không có! Bốn chức nhất định giữ kín. Nhưng mà hình như phương pháp của Dương công công không hiệu nghiệm mấy!

Tiểu Tà đắc ý :

- Đâu phải đơn giản như vậy? Nếu dễ dàng thì ta đâu chiếm được ngôi vị Thiên hạ đệ nhất.

Dương Phong nóng nảy :

- Bên trong còn có gì khó sao?

Tiểu Tà lảm nhảm :

- Ta giấu mấy món quan trọng, thuốc không đủ chất lượng thì làm sao hiệu nghiệm? Thuốc này không được nói, không nói được!

Tiểu Tà say mềm cứ lắc đầu nói :

- Nó là thuốc bảo mạng của ta, nói ra sẽ bất lợi, không nói, không nói...

Dương Phong cười giảo quyệt :

- Thôi! Không nói chuyện này nữa! Hãy rót rượu uống đi!

- Được! Uống rượu!

Dương Phong rót thêm rượu cho Tiểu Tà, cố ý dùng biện pháp này để buộc Tiểu Tà nói ra.

Tiểu Tà tuy miệng vẫn cứ lảm nhảm là không chịu nói, mà kỳ thực đã nói ra mười mấy vị thuốc kỳ danh vô thảo cho Dương Phong nghe. Trong lòng rất vui mừng, hân hỉ lia lịa rót rượu mời Tiểu Tà.

Tiểu Tà cười thầm :

“Số thuốc này không làm cho người bại liệt thì cũng trở thành chó điên, tru mãi không thôi”.

Dương Phong ráng nhớ những tên thuốc Tiểu Tà vừa tiết lộ, và miệng cười hiểm độc :

Dương huynh đệ! Đợi người nói ra hết chỗ thuốc này ta đã phải tốn biết bao nhiêu tâm huyết người có biết không?

Tiểu Tà giả cách hôn mê :

- Người có phải nói...

Dương Phong cười :

- Đối với người một kẻ vô tổ, vô tông làm sao lọt vào mắt của bốn chức?

Ngược lại chúng ta còn co thâm thù là khác.

Tiểu Tà hỏi :

- Người không sợ ta giết người sao?

Dương Phong khi dễ :

- Người bây giờ say mềm như vậy thì còn gì được ta?

Dương Phong tự đắc chồm người về phía Tiểu Tà nói :

- Hãy đánh vào mặt ta xem nào!

Tiểu Tà gằn giọng :

- Được! Ta chờ câu này lâu rồi.

Lập tức Tiểu Tà cử tay phải lên.

Bốp.

Dương Phong bị Tiểu Tà tát cho một tát đỏ cả mang tai, ngã nhào xuống hồ.

Dương Phong chới với giữa hồ, Tiểu Tà vẫn điềm nhiên.

Thực ra Dương Phong đã bỏ thuốc độc vào rượu và dính dính Tiểu Tà ngấm thuốc, thì không thể làm gì được. Nhưng Tiểu Tà không cần đề phòng vì bất cứ loại độc dược nào hãn cũng không sợ.

Tuy nhiên lần này thì khác...

Sau khi đánh Dương Phong một bạt tai té xuống dưới hồ thì Tiểu Tà cảm thấy tâm thần biến động, muốn ngắt xi nghĩ thầm :

- “Là Nam Hải thần dược sao?”

Tiếng nói vừa thốt ra toàn thân đã như khúc gỗ đổ xuống, mê man bất tỉnh.

Nam Hải thần dược không màu không mùi. Nó là thiên hạ đệ nhất mê thần dược. Trước đây Giang Chấn Vũ cũng từng sử dụng thần dược này để làm cho Tiểu Tà mê man. Hôm nay không biết Dương Phong ở đâu mà cũng có loại độc dược này.

Dương Phong không dám chậm trễ, hướng về bọn vệ binh quát :

- Người đâu! Bắt hãn tống vào đại lao!

- Dạ!

Bốn tên vệ binh liền bắt Tiểu Tà đưa vào đại lao.

Dương Phong nhảy lên bờ hồ nói :

- Ha ha! Như vậy thiên hạ vô địch nhất định thuộc về ta rồi. Ai nói ta không phải thiên hạ vô địch?

Bạn đang đọc truyện *Tục Tiếu Tà Thần* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 22: Thoát cung lần thứ hai

Địa lao vắng lạnh...

Tiểu Tà đã tỉnh cơn mê, mắt nhìn lơ đãng, cảm giác như nơi đây đã quen thuộc.

Xa xa từ trên trần nhà, qua một lỗ hổng, những tia sáng yếu ớt chiếu vào rất âm u, Tiểu Tà gượng cười nói :

- Mẹ kiếp, trời sanh ra ta chỉ để ngồi nhà tù hay sao?

Đôi tay của Tiểu Tà bị trói giật ra sau, chỉ còn có đôi chân là được thông dong đi lại.

Hắn từ từ đứng dậy, bước đến nhìn qua cửa sổ, mặt như trông ngóng ai vậy.

Với những song cửa sắt to tướng này, muốn trốn thoát e rằng không phải dễ.

Đôi mắt Tiểu Tà liếc qua một vòng, thoáng nghe một âm thanh kỳ quái phát ra, cách xa chừng ba trượng.

Muốn kích vào nơi ấy cũng không được, nhưng phải tốn nhiều thời gian và công sức để phục hồi, hắn ngồi xuống suy nghĩ.

Nam Hải thần dược! Thuốc này đã mất tích lâu rồi, lần trước thì do bọn hắc y sứ giả sử dụng, lần này thì tại sao có trong tay Dương Phong? Thuốc này quý hiếm như vậy, muốn chế tạo không phải dễ. Vậy là một

vấn đề lớn rồi. Không lẽ Dương Phong và Giang Chấn Vũ có liên quan? Không lẽ Hắc y sát thủ đã khôi phục và hoạt động? Cũng có thể bọn La Sát hòa thượng đã vào thay thế vị trí của bọn chúng?

Nghĩ đến đây Tiểu Tà giật mình nói :

- Không được, ta phải tìm Dương Phong để hỏi rõ mới được!

Ý chí đã quyết, Tiểu Tà lập tức đứng dậy chạy ra cửa sắt nói :

- Vệ binh! Dương Phong bây giờ ở đâu? Mau mở cửa, ta và hòa thượng là bạn hữu! Hãy mau mở cửa ra!

Bọn vệ binh cười ngạo nghễ và không thèm trả lời.

Tiểu Tà tiếp :

- Dương công công đối với ta rất chiều chuộng, mai mốt ta ra được các người sẽ mang tội nặng đó!

Vệ binh không nhịn được hét :

- Mặc kệ công công chiều chuộng, đại gia ta một đao thôi cũng có thể lấy đầu người như chơi. Đừng lắm chuyện! Coi chừng ta cắt lưỡi người đó.

Tiểu Tà cười ha hả nói :

- Các người tưởng địa lao này có thể giam được ta sao?

Bấy giờ bọn vệ binh mới thất kinh, vì Tiểu Tà đã tháo được dây trói trên thân, bọn chúng đâu biết Tiểu Tà đã dùng cách vật công tỏa xích.

Tiểu Tà lướt nhanh tới, cửa sắt rung động nghiêng ngả qua một bên.

Vệ binh kinh hãi đưa mắt nhìn Tiểu Tà như một con hổ dữ.

Tiểu Tà xoa hai tay đắc ý nói :

- Không mở cửa thì ta mở, các người hãy ra đây để lãnh hậu quả!

Phạch! Phạch!

Hai tên vệ binh bị hai tát vào mặt, nhào xuống đất. Sau đó còn bị Tiểu Tà dùng vải cột tay cột chân quăng vào địa đạo.

Tiểu Tà cười te. Tiếng cười rất khoan khoái, hân bước ngoằn ngoèo ra ngoài.

Bỗng chốc có mấy vệ binh phát hiện ra chặn lại hỏi :

- Đã xảy ra việc gì vậy?

Tiểu Tà dừng lại cười :

- Không có chuyện gì, cổng địa lao bị ta phá bể mà thôi!

Bọn vệ binh nhất thời nghĩ không ra tại sao lại phá cửa lao, nên bước tới hỏi :

- Có nghiêm trọng không?

Trong bóng tối bọn vệ binh không nhận ra Tiểu Tà, chỉ nhìn thấy bộ y phục thái giám, nên bước tới định hỏi tiếp. Tiểu Tà cố ý chờ bọn chúng đến gần sẽ ra tay để khỏi làm kinh động đến nhiều người nên nhỏ tiếng :

- Lúc này không nghiêm trọng, bây giờ...

- Bây giờ thì sao?

Tiếng nói chưa dứt Tiểu Tà đã lao tới song chương cử lên, mười ngón tay như mười cái móc sắt chụp vào đầu chúng.

Bọn vệ binh chưa kịp kêu lên đã ngã gục xuống.

Tiểu Tà núp vào một bụi cây trong hoa viên, trông thấy nơi đây số vệ binh canh gác rất nhiều và có vẻ cẩn mật, đoán biết bên trong có nhân vật quan trọng, không chừng có cả Dương Sơn Kiệt nữa.

Nghĩ như vậy Tiểu Tà cười nhạt một tiếng, sửa lại quần áo cố tình khám phá bên trong dinh thự.

Nhưng mới đi được mấy bước thì trước cửa dinh thự đã có người hét to :

- Đứng lại!

Tiểu Tà đứng lại nói :

- Dương công công có mặt chỉ rất quan trọng, không được chậm trễ.

Bọn vệ binh lưỡng lự :

- Có tín vật không?

Tiểu Tà nói :

- Có! Nhưng phải đến một sảnh ta mới đưa được, ngoại trừ thống lãnh không ai được trông thấy.

Bọn vệ binh lưỡng lự một chút và cân nhắc nếu chậm trễ sẽ bị khiển trách, đành miễn cưỡng.

- Để chúng ta báo cho đầu lãnh biết đã.

Vừa lúc đó có một người chạy đến, bọn vệ binh chấp tay :

- Bẩm đầu lãnh! Tiểu công công này muốn gặp Dương công công, có mặt chỉ!

Tên cấm y nhìn Tiểu Tà một lúc rồi cười nhạt :

- Người là ai? Thái giám tại sao không có phát trần?

Tiểu Tà cười thầm, bản thân do cấp thiết đã không nghĩ đến thái giám ngoài trang phục ra còn phải mang theo đuôi ngựa. Bây giờ tay không có phát trần, mặt đối mặt, phải khéo léo ứng phó, nếu không hỏng hết.

Tiểu Tà lập tức ra tay, nhắm vào bọn cấm y vệ sĩ cách không điểm huyết làm cho bọn chúng té xỉu hết xuống mê man hết.

Không để lỡ cơ hội, Tiểu Tà còn đỡ dậy từng tên, đặt vào các vị trí canh gác như cu để người ngoài trông thấy khỏi nghi ngờ.

Khi tất cả đã ổn định, Tiểu Tà mới xông vào đại sảnh.

Đi qua một đoạn đường độ khoảng bảy trượng thì có một gian phòng to lớn, cửa đóng kín mít, trông có vẻ bí ẩn.

Tiểu Tà không cần suy nghĩ, xô mạnh cửa bước vào :

- Là ông? Siêu vương gia?

Siêu vương gia đầu tóc bạc phơ, rồi bởi vừa trông thấy Tiểu Tà đã kinh ngạc ú ớ, một lúc mới nói ra tiếng :

- Dương thiếu hiệp? Là Dương thiếu hiệp đó sao?

Tiểu Tà nhanh nhẹn chạy đến chiếc bàn Siêu vương gia đang ngồi nói :

- Siêu vương gia, tại sao lại núp ở đây? Hại đến con lão tức đến phát điên, buộc tôi phải bôn ba vào triều tìm kiếm, đùa giỡn đến mức này thật là quá mức rồi!

Siêu Thực Tiên giận :

- Người tưởng ta núp ở đây thiệt sao?

Tiểu Tà lúc này mới hiểu nói :

- Có phải bọn chúng giam Siêu đại nhân vào đây không?

Siêu Thực Tiên gật đầu :

- Đúng! Lão phu bị quản thúc ở đây. Lão chưa kịp nhập cung, mới đi được nửa đoạn đường đã bị Dương Sơn Kiệt cho mời đến đây, tính ra cúng đã hơn mười mấy ngày rồi.

Tiểu Tà hỏi :

- Dương Sơn Kiệt dám to gan như vậy sao?

Siêu Thực Tiên thở ra :

- Hắn đã được Dương Chính chỉ giáo thì còn ai ngăn cản nổi! Bây giờ uy quyền của Dương Chính đã ngang với Hoàng đế rồi!

Tiểu Tà thắc mắc :

- Có phải Siêu đại nhân và Y Khiêm là chỗ thâm tình, hành động như nhau không?

- Ủ!

Siêu Thực Tiên lại thốt ra một tiếng thở dài nói :

- Cùng là bạn đồng liêu, nếu bị nghi oan có thể bị xử trảm cả nhà!

Tiểu Tà nghe qua tức giận thốt :

- Cái gì? Kỳ Chánh thật ngu ngốc! Luôn cả việc này cũng để cho Dương Chính làm vậy sao? Tôi thấy giang sơn của Hoàng thượng không bao lâu nữa sẽ bị Dương Chính làm cho hỏng hết!

Siêu Thực Tiên mặt biến sắc. Ông ta tuy làm quan tại triều nhưng rất kỵ nhắc đến tên Hoàng thượng. Tiểu Tà ngang nhiên chê trách Hoàng thượng như vậy có khác nào có ý tạo phản.

Tiểu Tà hiểu rõ tâm tư của Siêu Thực Tiên nên nói :

- Hoàng thượng thiếu khả năng trị nước, đó không phải là một lỗi lầm đáng nói sao? Thôi! Chạy trốn đi! Tôi dẫn ông ra ngoài!

Siêu Thực Tiên khó chịu :

- Không được! Dương Chính đã quyết bắt ta! Nếu ta chạy trốn thì tội sẽ thêm chồng chất!

Tiểu Tà lớn tiếng :

- Ai da! Chuyện này có gì phải lo lắng! Ông cứ thông thả ra đi, tôi bảo đảm thay ông nói chuyện đàng hoàng với Y khiêm thị lang để ông ta nhất trí.

Siêu Thực Tiên nói :

- Dương thiếu hiệp! Việc quan trọng là phải tìm cách cứu giúp cho Y thị lang!

Tiểu Tà nhìn Siêu Thực Tiên nói :

- Xin đại nhân yên tâm! Tôi sẽ đảm trách việc này. Nhưng tại sao Siêu đại nhân không ra đi?

Siêu Thực Tiên mặt hơi đỏ lên :

- Được! Lão phu sẽ theo người!

Tiểu Tà đắc ý :

- Đúng rồi! Như vậy mới là biết thời thế!

Hai người ra khỏi nội sảnh, Tiểu Tà cởi lấy một bộ y phục của cấm y vệ đưa cho Siêu vương gia cải trang, sau đó giải huyết cho mấy tên cấm y vệ khi này nói :

- Nếu ngoan ngoãn thì để cho chúng ta đi, đừng có lộn xộn!

Do có vệ binh dẫn đường nên Tiểu Tà và Siêu Thực Tiên đã thoát ra dễ dàng.

Nhưng đến một khúc quanh Tiểu Tà lại điểm huyết hai tên vệ binh dẫn đường và nói :

- Lão vương gia! Ông hãy đi trước, tôi còn có chút việc phải làm. Ông cứ thuận đường đi về phía trái, nhưng phải cẩn thận, tránh gặp mặt Dương Chính thì được rồi!

Siêu Thực Tiên chấp tay :

- Được! Đa tạ Dương thiếu hiệp cứu giúp. Chúng ta hẹn gặp lại nơi nội cung!

Vừa dứt tiếng, Siêu Thực Tiên đã bay lên mái nhà, phút chốc mất dạng.

Tiểu Tà cũng bò theo mái nhà, đi tìm Tây phủ.

Dương Phong quả nhiên đang có mặt tại Tây điện, giờ này hẳn đang giải trí với các cung nữ, cười nói rồi rít, có khi lại giở trò suồng sã.

Dương Phong với giọng cười chứa đầy thâm dục nói :

- Tiểu nữ nhân à! Lúc trước Hoàng thượng bỏ mặc các nàng cô quạnh, khóc khô nước mắt. Bây giờ có ta đến mua vui, các nàng đỡ phần buồn tẻ rồi.

Các cung nữ nghe Dương Phong nói đều cười hi hí.

Dương Phong rất đắc ý nắm tay một mỹ nhân toan giở trò khoái lạc.

Nhưng mỹ nhân này đã kêu lên :

- Không! Cứu tôi với!

Thiếu nữ thân hình yếu ớt, muốn kháng cự cũng không nổi, dù vậy nàng cũng cố kêu la, để tránh khỏi dày vò thân thể.

Tiếng kêu thảm thiết của nàng không làm cho Dương Phong thương hại, mà trái lại còn khiến hắn hưng hăng hơn.

Cô gái tức giận cắn vào vai Dương Phong làm hắn đau quá phải hét lên :

- Á!

Tức thì Dương Phong nắm tay ngay tóc thiếu nữ ghì mạnh xuống nghiêng rằng :

- Con tiện tỳ này! Rượu mời không uống lại muốn uống rượu phạt!

Dứt lời hắt tát vào má thiếu nữ ấy mấy tát, làm cho thiếu nữ chịu không nổi, ngã gục xuống đất ngất xỉu, hai dòng lệ tuôn trào.

Chưa thôi, Dương Phong cúi xuống bồng thiếu nữ vào thư phòng.

Cửa phòng lại vang lên mấy tiếng dồn dập, Tiểu Tà đã án ngữ tại đây, trông thấy vậy liền nổi giận nhìn Dương Phong như hổ nhìn mồi.

Dương Phong trông thấy thất kinh từ trên giường nhảy xuống, ngơ ngác nhìn không biết Tiểu Tà đã làm cách nào để thoát khỏi địa lao vào nơi đây.

Trong lúc mất tự chủ, Dương Phong hiểu rõ Tiểu Tà rất ghét hành động dâm ô, đoán chắc Tiểu Tà không buông tha, chỉ còn cách chuẩn bị đối phó.

Quả không sai Tiểu Tà hét to :

- Dâm tặc!

Cùng với tiếng hét, Tiểu Tà đã phóng tới, chộp ngay đầu của Dương Phong, hữu chưởng kích mạnh xuống toàn bộ công lực đều dồn vào một chưởng này.

Dương Phong bị Tiểu Tà đánh túi bụi như mưa, mắt miệng đầu cổ, máu tươi lai láng.

Tiểu Tà vẫn chưa hả giận vừa đánh vừa chửi :

- Người so với Dương Chính còn tàn nhẫn hơn nhiều. Ta nhất định phải đánh chết người.

Dương Phong không còn hơi sức trả lời, mình mảy như bị tê cứng, không còn cảm giác đau đớn nữa. Tiểu Tà đã thoi hắt không biết bao nhiêu cái đấm đến ngất xỉu.

Tiểu Tà quay qua hỏi thiếu nữ :

- Tiểu cô nương! Cô không sao chứ?

Thiếu nữ trông thấy Tiểu Tà sợ quá kêu lên :

- Đừng đến gần!

- Bốp!

Tiểu Tà đánh cô ta một tát quát :

- Ta đến đây để cứu nàng, chớ lớn tiếng!

Vừa nói Tiểu Tà vừa kéo đồng xiêm y ném vào người thiếu nữ nói nhanh :

- Mau mặc vào Sở dĩ phải gấp rút như vậy vì Tiểu Tà đã nghe được tiếng chân bước dồn dập bên ngoài đi đến.

Thiếu nữ cảm kích trước hành động của Tiểu Tà, nước mắt tuôn rơi.

Bên ngoài có tiếng la :

- Nhanh lên! Phó thống lãnh có thể xảy ra chuyện gì rồi!

Tiểu Tà gấp rút nói :

- Đã không kịp!

Không đợi thiếu nữ vận xong xiêm y, Tiểu Tà vội giật tấm chăn quấn lên người nàng rồi bế nàng ra ngoài cửa sổ chạy đi.

Đội cấm vệ binh đã đồn tới, toán người này có hơn mười mấy tên, chia nhau cản đường. Tiểu Tà nhanh trí vác thiếu nữ lên vai, phi thân lên mái Tây cung chạy trốn.

Tiếng hô của đội cấm vệ binh chói lói :

- Hãy mau dùng cung tên!

Một số vệ binh đã xạ tiến theo Tiểu Tà, nhưng sức lực không đủ, tên chỉ bay nửa vơi, rồi rơi xuống hết.

Tiểu Tà vừa chạy vừa quan sát chung quanh. Hẳn thoát đi rất mau, nên không ai đuổi kịp.

Không bao lâu Tây điện đã có mấy nơi bị phát hỏa, tiếng kêu cứu vang trời, đây là do Tiểu Tà bày kế ra để cho cấm vệ binh náo loạn.

Chuyện này xảy ra cũng là một dịp may đối với Siêu Thực Tiên.

Nơi Tây điện bị phóng hỏa đã gây kinh động toàn thành Bắc kinh. Khắp nơi đều nhốn nháo, không ai còn tâm trí để ý đến chuyện gì khác, trong lúc đó Tiểu Tà đi ra phía thành Nam nơi có phân động Cái bang để gửi gắm thiếu nữ bị thương.

Sau đó Tiểu Tà trở lại hoàng cung để tránh mọi sự nghi ngờ là cuộc phóng hỏa này do Tiểu Tà gây ra.

Trời nóng.

Lửa cháy nơi Tây điện đã được dập tắt chỉ còn lại đám khói nhỏ bốc lên.

Tây điện hoàng cung có bao giờ xảy ra biến cố như vậy. Thật là một chuyện có thể dẫn đến uy thế của Dương Sơn Kiệt bị giảm sút không ít.

Dương Chính trong lòng giận dữ, lo lắng rất nhiều. Người mà ông ta nghi ngờ không ai khác chính là Tiểu Tà.

Vì vậy ông ta đang nóng lòng đợi Tiểu Tà đến.

Buổi sáng sau khi đi vấn an Hoàng thượng, Dương Chính vội sai một thái giám đi mời Tiểu Tà đến.

Không lâu, trước cửa nội phủ, có một bóng người lướt tới.

Bóng người này chính là Dương Tiểu Tà, Dương Chính trông thấy hân như sắp được Hoàng thượng ban báu vật mừng rỡ nói :

- A! Lâu nay không gặp, tiểu nhị tử có khỏe không?

Tiểu Tà thấy Dương Chính còn gọi chức thái giám của mình, biết rằng Dương Chính chưa đến nỗi oán hận, vội chấp tay thi lễ :

- Nhờ hồng phúc của công công, thuộc hạ vẫn khỏe!

Dương Chính vuốt râu cười :

- Hãy vào đây ngồi bàn luận công việc!

Tiểu Tà còn dè dặt thì Dương Chính đã tự tay rót cho một chung trà mời Tiểu Tà :

- Hãy thử xem trà Giang muội Quần sơn Liên hoa có ngon không?

Tiểu Tà nói :

- Đa tạ công công!

Dương Chính vui vẻ :

- Tối qua người có đến tìm ta phải không?

Tiểu Tà không phủ nhận :

-Ồ! Bọn nó cứ bảo công công không có ở đây, tôi tức giận nên cho bọn chúng mấy cái bạt tai.

Dương Chính nói :

- Ta quên không ra lệnh cho chúng biết, nhưng chúng cũng đã bị trừng phạt, người hài lòng chưa?

Tiểu Tà nói :

- Cũng may! Nhưng lần sau tôi sẽ không tha chúng đâu! Hôm nay chẳng có việc gì, tôi tìm công công để xem công phu đã luyện đã có kết quả chưa?

Dương Chính tỏ ra thất vọng :

- Đã hơn một tháng rồi, chẳng thấy có một chút chuyển biến nào. Người xem lại coi có thiếu sót gì không?

Tiểu Tà nói :

- Nếu chiếu theo quy tắc nó phải thành công mới được. Để tôi xem lại thử có sai chỗ nào không?

Dương Chinh nói :

- Như vậy quá tốt!

Tiểu Tà nói :

- Đáng lẽ phải yết kiến công công nhưng vừa rồi đã xảy ra nhiều chuyện trở ngại!

Dương Chinh hỏi :

- Tối hôm qua nghe nói người có theo phó thống lãnh đến Tây cung hả?

Tiểu Tà làm bộ tức giận :

- Không giấu gì công công. Lúc đầu phó thống lãnh tỏ ý xin lỗi tôi, sau đó lại muốn chiếm lấy toa thuốc thần dược. Tôi trong lúc say khướt có tiết lộ đôi chút.

Không ngờ phó thống lãnh lại dùng thuốc mê bắt tôi hạ ngục.

Dương Chinh nói :

- Vậy người có biết ai đánh phó thống lãnh trọng thương không?

Tiểu Tà thất vọng :

- Tôi cứ tưởng hãn chết rồi!

Tiểu Tà đinh ninh Dương Phong đã chết, bây giờ biết được Dương Phong còn sống, trong bụng có chút giật mình.

Dương Chinh hỏi tiếp :

- Người có biết Tây cung hôm qua bị phóng hỏa không?

Tiểu Tà tỏ ý trách Dương Chính :

- Nếu ai không biết được tin này kể như thăng ngốc trong thiên hạ rồi. Tôi đã biết từ lúc nửa đêm, chẳng qua không muốn ra mặt mà thôi. Sao không đốt chết Dương Phong chứ?

Tiểu Tà thất vọng tiếp :

- Thật là ông trời không có mắt!

Dương Chính cười nhạt :

- Phó thống lãnh không chết nhưng thương tích khá nặng, không cách nào điều trị.

Tiểu Tà bực bội.

Hắn chết càng tốt. Hắn không giữ lời hắn tự rước vạ vào thân, đừng mong cầu xin tôi cứu hắn.

Dương Chính nghe nói trong bụng mừng thầm, cảm giác như Tiểu Tà đã có cách cứu chữa, liền hỏi :

- Người có cách cứu hắn sao?

Tiểu Tà nhất thời nói hớ ra vội chữa :

- Không, không! Tôi chỉ nói đùa!

Dương Chính ngọt nhạt :

- Tiểu nhị tử à! Người luôn cả bị thiên cũng trị được, xá gì chỉ bị nội thương chứ!

Tiểu Tà nghe nói cười thầm, nhưng lại nhanh chóng làm vừa lòng Dương Chính nói :

- Công công đã ngỏ ý, thuộc hạ không cứu cũng không được rồi!

Dương Chính có vẻ an tâm nói :

- Người hãy nể mặt ta cứu hãn một lần đi! Dù sao thì Dương Phong cũng là cháu ta, có mối liên hệ huyết thống!

Tiểu Tà bây giờ tránh né không được nữa, chỉ còn biết âm thầm chờ Dương Phong.

Sự thật hãn phóng hỏa muốn giết chết Dương Phong là để thực hiện kế hoạch ba tháng tới. Nhưng nếu phá bỏ kế hoạch thì biết làm sao đây?

Tình thế đã bắt buộc Tiểu Tà cười nhạt nói :

- Sự thực không có gì khó. Chỉ cần sử dụng số thuốc nước nấu đó là xong.

Dương Chính đã hiểu rõ nói :

- Ta hiểu rồi! Ha ha Số thuốc nấu nước là Thần dược thủy mà Tiểu Tà đã từng luyện qua mười mấy năm nơi hồ Một tháp và mỗi ngày đều có nghiên cứu thêm về sự gia giảm để cho thuốc được hoàn hảo trong cách trị thương thế.

Dương Chính lo lắng :

- Như vậy bí mật của ta bị chúng phát hiện thì sao?

Tiểu Tà bày kế :

- Nếu sợ lộ bí mật công công chỉ cần phạt hăn nơi bộ phận. Đợi lúc luyện thành công rồi sẽ trừ đi để tránh hậu họa.

Dương Chính khen :

- Thật tuyệt diệu! Ta đã có lúc muốn thuê người làm nghĩa tử vì ta thấy người rất thông minh lanh lẹ.

Tiểu Tà khéo léo từ chối :

- Thuộc hạ không muốn trèo cao, chỉ cần công công biết đến thuộc hạ thì đã là vinh dự lắm rồi!

Dương Chính cười lớn, vẫn còn mơ tưởng tài năng của Tiểu Tà làm cho ông ta Xuân thu đại mộng.

Trên đời này không có chuyện gì khác làm cho Dương Chính ước mơ bằng tình dục. Trước kia hy sinh tình dục để chiếm quyền uy nhưng khi quyền uy đã có trong tay rồi, thì ước ao được hưởng lạc. Vì vậy Dương Chính muốn có Tiểu Tà bên cạnh.

Kích động vì tham vọng, Dương Chính lập tức dắt Tiểu Tà ra sau giả sơn, đi vào mật đạo.

Mật thất không có gì thay đổi. Thùng Thần dược thủy vẫn còn đó, lửa cháy ngùn ngụt, nước sôi sùng sục. Tiểu Tà bước đến nhúng tay vào nước thuốc, sờ mó khắp nơi, giả vờ xem xét.

Hăn biết loại thần dược này chỉ có hiệu quả tăng cường nội công và chữa trị thương tích, còn việc hoàn nguyên cơ thể sinh dục là chuyện bịa đặt trăm phần trăm.

Dù vậy Tiểu Tà vẫn giả cách nói :

- Để tôi ngâm mình vào thuốc xem hiệu nghiệm không. Hơn nữa trên thân tôi còn thương thế.

Mặt Tiểu Tà còn dấu bầm đỏ, kéo áo lên thì thấy thân thể đọng nhiều thương tích, do lúc chiến đấu nơi quan ngoại.

Dương Chính ngạc nhiên :

- Người cũng bị thương sao? Vậy cứ ngâm mình vào thuốc để ta chum thêm lửa!

Tiểu Tà cởi ngay lớp áo ngoài, chỉ chừa lại một chiếc quần ngắn, nhảy vào thùng.

Được ngâm vào thuốc nóng, Tiểu Tà cảm thấy thân thể thoải mái, các miệng vết thương đều khép lại, máu bầm tan hết. Quả nhiên thuốc hiệu nghiệm vô cùng.

Sự việc này làm cho Dương Chính càng thêm tin tưởng. Nhưng đối với bản thân Dương Chính thì cho đến lúc này vẫn chưa đem lại chút hy vọng nào cả.

Tiểu Tà đợi mùi thuốc trên thân thể tan hết mới mặc quần áo vào và nói :

- Dương công công xem đó, thuốc vẫn còn hiệu nghiệm!

Dương Chính gật đầu :

- Nhưng đối với ta tại sao một chút hiệu nghiệm cũng không có?

Tiểu Tà ra vẻ suy nghĩ nhưng trong bụng muốn cười ngất đi được nói :

- Nếu như công công luyện ra trứng thì thuộc hạ bái công công làm sư phụ rồi!

Dương Chính than thở :

- Ta vẫn thực hành theo phương pháp chỉ dẫn của người không biết tại sao chưa có kết quả? Vậy người hãy xem thử có chỗ nào sai sót chăng?

Tiểu Tà lẩm nhẩm một lúc, như sực nhớ lại điều gì nói :

- Thái thượng lão quân đặc biệt có căn dặn: muốn luyện công phu này thành công phải có âm đức, cấm sát sinh. Như vậy công công tự xét lại xem sao!

Dương Chính ngạc nhiên :

- Điều đó có liên quan đến việc luyện công ư?

Tiểu Tà nghiêm túc nói :

- Công công! Ngài phải biết làm chuyện này khác nào tái sinh. Phải có ít nhiều tin tưởng mới thành công được. Vậy gần đây công công có làm chuyện sát sinh không?

Dương Chính là người quyền uy, đôi tay đã nhuốm đầy máu, nên nghe Tiểu Tà nói có vẻ sợ hãi nói :

- Tiểu nhị tử! Người cũng biết làm quan trong triều đôi lúc không thể tránh được chuyện đó.

Tiểu Tà khoác tay :

- Chuyện nói không phải vậy. Dù phải giết người, nhưng hành động có

công bằng, không oan ức người ta thì thôi. Nếu công công giết lầm, gây oan ức thì mới đáng nói.

Dương Chính tinh thần bất an :

- Thì cứ cho là có. Hoàng thượng tuổi trẻ vô tư, trong triều việc lớn việc nhỏ đều một tay ta điều khiển, khó tránh oan sai! Tiểu nhị tử, người có cách nào giúp ta hóa giải không?

Tiểu Tà lắc đầu :

- Vậy thì khó rồi! Hèn chi luyện mãi không có kết quả!

Dương Chính buồn bã :

- Tiểu nhị tử! Người nhất định phải nghĩ cách hóa giải cho ta để ta thành công việc này. Ta cầu xin người! Nếu cần ta cũng chấp nhận quỳ xuống cầu xin người!

Tiểu Tà đưa tay cản lại :

- Công công xin đừng làm vậy! Để tôi nghĩ lại xem có biện pháp nào hóa giải được không?

Dương Chính cảm kích :

- Ta mãi mãi nhớ ơn người!

Tiểu Tà biết cơ hội đã đến, tỏ ra thâm tình nói :

- Sát giới đã lỗi! Nếu muốn hóa giải thì phải tạo nhiều âm đức, nhất là trong hai tháng tới, nếu không nhẫn nại thì thật không còn cách nào đi đến thành công!

Dương Chính không cần suy nghĩ hỏi :

- Nếu tạo nhiều âm đức chắc chắn sẽ hiệu quả không?

Tiểu Tà vỗ về :

- Nếu phương pháp này vô hiệu thì còn cách dùng thủ pháp ráp trứng. Cách này cũng đạt đến mục đích ấy.

Dương Chính tỏ vẻ hài lòng :

- Đúng vậy!

Tiểu Tà bỗng nhiên vui lên hỏi :

- Trước hết hãy xá hết tội nhân, chuyện này cũng tạo được nhiều ân đức đấy!

Dương Chính còn đang suy nghĩ, Tiểu Tà tiếp :

- Công công chớ nên lưỡng lự! Quyền hạn trong tay công công, muốn ân xá bao nhiêu tội nhân mà chẳng được? Vả lại chuyện công chuyện tư đều có ích lợi cả.

Dương Chính tỏ vẻ quyết tâm nói :

- Được! Trong thời gian ngắn ta phải làm xong chuyện này!

Tiểu Tà cười thoải mái :

- Công công hiểu được và quyết tâm thực hiện thì tốt rồi. Thực không uống công tôi vào cung lần này.

Dương Chính cũng cười :

- Người ở lại trong cung với ta có được không?

Tiểu Tà nói :

- Ý tốt của công công thuộc hạ thật cảm kích, nhưng Dương thống lĩnh sẽ tìm tôi thanh toán, tôi phải rời cung để tránh tai nạn.

Dương Chính giận :

- Hắn làm sao dám qua mặt ta? Ta sẽ phế truất hắn...

Tiểu Tà can :

- Công công đâu cần làm như vậy. Nếu không sẽ lại tạo thêm một cuộc thanh trừng không có lợi cho âm đức của công công. Dương thống lĩnh cũng sẽ không để cho công công yên ổn khi chưa tìm ra hung thủ để minh oan cho tôi. Tốt nhất tôi nên đi lánh mặt tại thành Thái Nguyên, nếu có việc gì công công cứ cho người đến liên hệ, như vậy không tiện hơn sao?

Dương Chính suy nghĩ hồi lâu rồi nói :

- Cũng được! Người hãy bảo trọng! Nếu có việc gì cần thì cứ thông báo cho ta biết, ta sẽ đỡ đần người.

Tiểu Tà long trọng nói :

- Đa tạ công công hậu ái!

Tuy ngoài miệng nói vậy mà trong bụng lại chửi thầm :

Bản thân sắp biến thành con gà quay rồi mà còn muốn đỡ đần cho kẻ khác nữa sao?

Dương Chính hỏi :

- Hiện tại người có cần ta giúp việc gì không?

Tiểu Tà nói :

- Sự thật cũng chẳng có gì. Chỉ có chuyện Siêu vương gia ở thành Thái Nguyên.

Dương Chính hỏi gấp :

- Ông ta ăn hiếp người sao?

Tiểu Tà lắc đầu :

- Không phải! Ông ta là vị thần tài của tôi. Công công đừng làm khó dễ ông ta nữa! Mai mốt chúng tôi làm ăn khá giả sẽ đem dâng lễ vật cho công công.

Dương Chính cười lớn :

- Rất tốt! Chỉ cần có người góp ý thì chuyện gì mà không thành! Người cứ đi đi! Ta không để cho người thất vọng.

Tiểu Tà chấp tay :

- Đa tạ công công ban ơn! Thuộc hạ xin cáo biệt!

Dương Chính nói :

- Để ta tiễn người ra ngoài!

Hai người giống như hai cha con, rất thân mật. Có Dương Chính tiễn đưa

nên Tiểu Tà ung dung ra khỏi hoàng cung. Hẳn nghĩ Dương Chính thế nào cũng xá tội cho Siêu vương gia. Nghĩ đến chuyện Dương Chính ngâm mình vào trong thùng thuốc nước, Tiểu Tà lại bật cười khoái trí. Đối với chuyện này Tiểu Tà hoàn toàn đặc ý, vì đã lợi dụng tham vọng của con người để trấn áp con người tham vọng.

Đến một con phố chưa tìm được tửu điểm để giải khuây thì hẵn gặp một người ăn mày nhỏ đón lại nói :

- Dương thiếu hiệp! Tệ bang phân tọa chủ có lời mời!

Tiểu Tà vui vẻ :

- Phân tọa chủ Cái bang tìm ta có việc gì? Có phải mời ta đi uống rượu không/ Tiểu ăn mày cười :

- Phân tọa Cái bang nhất định không để cho Dương thiếu hiệp thất vọng!

Tiểu Tà nói :

- Cũng được! Ta muốn trở lại để xem thiếu nữ kia hiện giờ ra sao?

Hai người đi đến nơi trước cửa đã thấy một lão ăn mày bảy túi đang đứng chờ.

Người đó chấp tay hướng về Tiểu Tà nói :

- Dương thiếu hiệp quang lâm tệ bang chưa kịp nghênh tiếp, xin thứ lỗi!

Tiểu Tà cười thân mật :

- Đâu có! Xin phân tọa chủ đừng khách sáo! Có phải là tìm tôi để uống rượu thì thật là thú vị!

Phân tọa chủ Cái bang tên Khuru Song Ngư độ quá năm mươi tuổi, mình ốm mắt sâu.

Khuru Song Ngư nói :

- Nếu Dương thiếu hiệp có hứng thú, lão phu xin tiếp một vài ly rượu, có gì không được?

Tiểu Tà nói :

- Tốt lắm!

Hai người bước vào phòng khách, nơi đây bàn ghế lộn xộn, cửa mở bung ra, có thể nói mấy năm không có người ở, nhưng nền đất rất sạch.

Khuru Song Ngư sắp bàn ghế bày ra mấy món ăn và vài bình rượu nói :

- Dương thiếu hiệp hai lần vào kinh thành mà Phân tọa Cái bang chưa được đón tiếp, thật là thiếu xót!

Tiểu Tà đang nhai thịt gà, liền ồm ồm nói :

- Thì bây giờ chúng ta đã hội ngộ rồi!

Khuru Song Ngư cười :

- Như vậy xin thiếu hiệp cứ ăn no.

Tiểu Tà vừa ăn vừa nói :

- Hôm nay ông tìm tôi chỉ để uống rượu thôi sao?

Khuru Song Ngư đáp :

- Không sai! Ngày hôm qua Dương thiếu hiệp có đưa một cô gái đến đây, đó là gái nhà lành, khi trời vừa sáng đã trở về nhà rồi!

Tiểu Tà khoác tay :

- Cũng được! Khởi phiến phức.

Qua vài tuần rượu Tiểu Tà mời hỏi :

- Cái bang gần đây có gì khó khăn không?

Khưu Song Ngư rầu rí :

- Không giấy giếm gì, hơn nửa năm nay Cái bang gặp rất nhiều khó khăn về tài vụ, chắc khó mà duy trì lực lượng.

Tiểu Tà không tin :

- Cái bang đệ tử rải khắp thiên hạ, mọi việc đều trôi chảy, tại sao xảy ra tình trạng này?

Khưu Song Ngư lại thở dài :

- Dương thiếu hiệp không biết đó thôi. Cái bang gặp phải đối thủ quá mạnh, nên mới ra nông nỗi này.

Tiểu Tà giận :

- Ai dám động đến Cái bang ta sẽ chém đầu hẳn?

Khưu Song Ngư nói :

- Chúng nó không dám chọc ghẹo Cái bang nhưng lại cắt đứt đường dây làm ăn nên chúng tôi mới phải bó tay!

Tiểu Tà hỏi :

- Bọn nó là ai? Có phải là Phi Long bảo không?

Khưu Song Ngư gật :

- Chính là Phi Long bảo. Từ khi Thần võ môn bị suy sụp thì Phi Long bảo thế lực bành trướng. Bây giờ tại Giang Nam, Giang Bắc, thậm chí nơi các địa bàn mua bán khác cũng bị Phi Long bảo chiếm đoạt. Càng tệ hại hơn nữa là nhân lực của chúng tăng lên nhanh quá, e rằng các bang phái khác không còn có thể đứng vững được nữa với Phi Long bảo.

Tiểu Tà chặt mạnh tay xuống bàn nói :

- Cứ chém không tha! Lúc này là lúc tranh giành địa bàn làm ăn, chúng nó cậy vào cái gì mà chèn ép người khác như vậy? Muốn thắt họng cũng còn có miệng kháng cự chứ?

Khưu Song Ngư cười đau khổ :

- Có ai nghĩ đến chuyện Phi Long bảo chèn ép mảnh đất làm ăn của Cái bang?

Tiểu Tà hỏi :

- Như vậy Hàn Trúc cứ ngồi trong nhà chịu trận, không lo lắng một chút nào sao? Cái bang là hạn hữu của ta, làm sao ta có thể bỏ qua để Phi Long bảo ăn hiếp? Ta sẽ giúp Cái bang khôi phục thế lực.

Khưu Song Ngư thấy tâm linh của Tiểu Tà nóng lòng lo cho Cái bang như vậy nên có vẻ xúc động.

Tiểu Tà hình như đã nghĩ ra được một trò chơi, cười lớn nói :

- Ta có cách rồi!

Khuru Song Ngư đôi mắt lộ vẻ vui mừng, hy vọng Tiểu Tà sẽ giúp một tay để củng cố địa vị Cái bang.

Hai người tiếp tục uống rượu, thì bỗng có một tên ăn mày chạy vào báo :

- Bẩm Thọ chủ! Nghe nói Phi Long bảo mới sáng sớm đã có ba cao thủ bị hạ!

Tiểu Tà cau mày :

- Bây giờ vẫn có người tìm Phi Long bảo gây rắc rối nữa sao?

Khuru Song Ngư nói :

- Thỉnh thoảng vẫn có chuyện như vậy xảy ra, có gì lạ đâu?

Tiểu ăn mày tiếp :

- Bẩm Thọ chủ! Việc này có hơi nghiêm trọng, nghe nói ba cao thủ này bị chết về Độc Sa chương!

- Độc Sa chương?

Tiểu Tà và Khuru Song Ngư đều giật mình. Cách đây không lâu, Tiểu Tà lúc bị giam tại Phi Long bảo gặp Vi Diệu Huyền cũng chết vì Độc Sa chương.

Thì ra Giang Chấn Vũ đã lấy được Ngọc Quân Âm trao đổi với La Sát hòa thượng để lấy Độc Sa chương, kết quả hai bên trở mặt nhau. Sau này toàn bộ La Sát hòa thượng đều chết hết dưới tay Tiểu Tà. Và từ đó Độc Sa chương mất tích luôn.

Bây giờ Độc Sa chương tái xuất, không lẽ bọn La Sát hòa thượng vẫn còn lực lượng hoạt động? Và lại đây là đối tượng lần thứ nhất có thù với Phi Long bảo.

Tiểu Tà trầm ngâm một lúc rồi nói với Khưu Song Ngư :

- Thợ chủ! Chúng ta hãy mau đến đó xem thử!

Vừa nói Tiểu Tà vừa đứng dậy, bỏ mặt bàn tiệc đồ ăn còn rất nhiều!

Tiểu Tà lòng nóng như lửa, muốn biết sự việc bên ngoài ra sao?

Bạn đang đọc truyện *Tục Tiểu Tà Thần* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 23: Thám hiểm Phi Long bảo

Cách xa ngoại thành có một vùng rừng rậm, cây cối xanh tươi, lổm đổm có những ngọn cờ xanh đỏ phất phới.

Đó là cờ hiệu của Phi Long bảo, hình như ám hiệu cấm người ngoài xâm nhập vào căn cứ này.

Người của Phi Long bảo canh phòng nơi đây rất đông, chẳng khác nào đang bày binh bố trận để đón giặc.

Tiểu Tà và đồng bọn vừa đến gần thì một tên canh vệ mặc áo đỏ nói :

- Xin lỗi! Phi Long bảo đang diễn tập địa hình, xin quý vị thông cảm tìm đường khác mà đi.

Khưu Song Ngư chấp tay :

- Lão phu là Bắc Kinh phân thọ chủ của Cái bang, cũng vì chuyện này mà đến đây. Xin thông báo với Đường chủ Phi Long bảo!

Tên canh vệ nhăn mặt :

- Hãy chờ một lát!

Tiểu Tà cười :

-Bọn này trông rất kiêu ngạo!

Khưu Song Ngư cười nhạt :

- Bọn chúng thái độ lúc nào chẳng như thế. Bọn ta có chút ít nể nang bọn chúng là chánh phái, nên chưa lật bộ mặt trái của chúng ta mà thôi.

Qua một hồi lâu, tên cảnh vệ áo đỏ chạy trở ra nói :

- Quân chủ của bốn bảo có lời mời!

Thái độ tên này có hơi thất lễ, làm cho Tiểu Tà tức giận.

Khưu Song Ngư nói :

- Mặc kệ chúng nó! Mục đích chúng ta đến đây không phải là để thù tạc mà chỉ để xem mấy cái xác chết, đâu cần tranh chấp.

Hồng quần chủ Phi Long bảo trên ngực trái có thêu hình con rồng năm móng, gương mặt không xấu lắm, nhưng thái độ lạnh lùng thật khó ưa.

Hắn đang chờ Khưu Song Ngư và Tiểu Tà tai lưng núi.

Khưu Song Ngư chấp tay :

- Hồng quần chủ! Đã lâu không gặp!

Hồng quần chủ chấp tay trả lễ nói :

- Khưu Thọ chủ từ xa đến đây mục đích muốn biết rõ sự việc sao?

Khưu Song Ngư gật đầu :

- Độc Sa chương là môn công phu tuyệt học của Tây Vực, hiện đang bí mật hoành hành khắp nơi. Lão phu muốn tìm hiểu để chuẩn bị đối phó. Không biết Hồng quần chủ có nể mặt chúng tôi hay không?

Hồng quần chủ trợn mắt nhìn Tiểu Tà có vẻ khinh bỉ hỏi :

- Nếu mục đích như vậy Khưu Thộ chủ dẫn theo tên tiểu tử này làm gì?

Thực ra Hồng quần chủ Phi Long bảo chưa biết Tiểu Tà, mà Tiểu Tà cũng chẳng thèm chào hỏi hân, khiến cho Hồng quần chủ Phi Long bảo có vẻ mất mặt.

Tiểu Tà nhìn ngay Hồng quần chủ nói :

- Nói chuyện thì cứ nói chuyện, còn để ý đến ta làm cái gì? Ta xem một vài cái xác chết có thiệt hại gì đến ai đâu?

Câu nói bất kính của Tiểu Tà, làm cho hai tên hán tử thuộc hạ của Phi Long bảo nổi giận bước tới nói :

- Tiểu tử! Dám to gan vô lễ?

Tức thì!

Bốp! Bốp!

Tiểu Tà đã nhanh tay tát vào mặt hai hán tử thuộc hạ hai tát đích đáng và nói :

- Người khác thì sợ Phi Long bảo còn ta thì không sợ những kẻ hồ đồ. Chớ lấy uy thế hiếp người!

Hồng quần chủ trợn to đôi mắt lên nói :

- Tiểu tử dám hỗn láo! Bốn quần chủ không cho người một bài học thì còn gì uy danh của Phi Long bảo? Nhưng ta thấy người còn nhỏ tuổi, không nỡ ra tay. Ta cho người đánh trước ba chưởng để thiên hạ không cho ta là ỷ lớn hiếp nhỏ trẻ con.

Tiểu Tà nhìn thẳng vào mặt Hồng quần chủ nói :

- Thật vậy sao! Ông muốn nhường tôi đánh trước ba chương?

Hồng quần chủ nói :

- Bốn quần chủ lời nói ra nặng như núi, không thể đổi dời.

Tiểu Tà cười :

- Nếu tôi đánh hết ba chương mà ông ra tay thì sao?

Hồng quần chủ cười nhạt :

- Người chưa đánh đủ ba chương ta tuyệt đối không hạ thủ!

Tiểu Tà hỏi :

-Được! Tôi tạm thời tin ông!

Nói xong, Tiểu Tà lại khom xuống xem ba xác chết!

Hồng quần chủ thấy vậy tức giận hỏi :

- Người tại sao lại không ra tay đi?

Tiểu Tà xua tay :

- Tôi không có ở không.

Hồng quần chủ tức giận hét to :

- Người!

Vừa hét tay đã cử chưởng lên, muốn chặt tới.

Tiểu Tà như bị oan ức, đứng dậy nói :

- Không đánh ông nhất định không được sao? Tại sao ông phải ép tôi ra tay?

Không lẽ ông thiếu người thọ giáo?

Hồng quần chủ Phi Long bảo tên Tôn Nô xưa nay nổi tiếng là nóng nảy gặp phải Tiểu Tà chơi xỏ nén giận không nổi, càng nóng nảy thêm nói :

- Không sai! Ta thiếu người đánh!

Tôn Nô chỉ vì đã lỡ cười lưng cọt nên phải duy trì vị thế này thôi!

Tiểu Tà lắc đầu cười :

- Thời thế không còn. Người gì cũng có. Thôi cũng được!

Liền giơ tay lên nhẹ đưa ra hai đấm vào ngực Tôn Nô như đứa trẻ chơi đùa phủi bụi trên áo vậy!

Đánh xong hai cái như phủi bụi, Tiểu Tà nói :

-Đánh xong rồi! Ông vui chưa?

Tôn Nô thấy Tiểu Tà đùa giỡn, tức khí nói :

- Tiểu tử! Người muốn chết sao?

Tức thì một chưởng xẹt tới phía sau Tiểu Tà. Khuư Song Ngư trông thấy la lên :

- Dương thiếu hiệp! Hãy tránh mau!

Tiểu Tà vẫn vui vẻ cười :

- Đánh đi! Một lão già ăn hiếp một đứa con nít vậy cái gì gọi là chánh phái Tôn Nô dừng tay lại, thu chưởng về nói :

- Bốn quần chủ nhường người ba chưởng người đã bỏ cuộc rồi sao? Thật đáng chết!

Tiểu Tà kêu lên :

- Ba chưởng? Cái gì gọi là ba chưởng? Mới đánh có hai cái ông đã vội ra tay rồi sao?

Tôn Nô mặt đỏ lên, thu chưởng lại và nói :

- Chuẩn bị tiếp chưởng đi!

Tiểu Tà mặc kệ lão cười gằn :

- Người là ai? Muốn hạ lệnh cho ta? Ta tuyệt đối không tin ai! Người muốn ta đánh ta lại không đánh thì người làm gì được ta?

Thái độ Tiểu Tà rất bình tĩnh, khoan thai khiến Tôn Nô chỉ còn biết ngậm đắng nuốt cay, tức tối không làm sao được.

Tiểu Tà nói :

- Cái gì gọi là lời nói nặng như núi? Núi vẽ cũng giống như trái banh. Cái gì ba chưởng đây? Thiệt là cười muốn chết đi được!

Tôn Nô bây giờ mới phát hiện mình trúng kế Tiểu Tà, nếu mà ra tay thì

té ra không giữ lời, còn không dám ra tay thì tức đến không chịu nổi. Bình thường Tôn Nô tự cho mình là thông minh tuyệt đỉnh, bây giờ thì đầu óc rối loạn đến nỗi một kẻ sách nhỏ cũng không nghĩ ra để ứng phó.

Thấy kẻ mắc nạn Tiểu Tà đã không cứu còn trêu ghẹo :

- Tốt hơn hết ông nên giữ lời để bảo vệ nể của ông, nếu ra tay thì nể của ông sập rồi, cả cuộc đời dựng mãi cũng không xong. Còn nếu muốn tìm tôi thanh toán thì khi nào tôi thích thì tôi sẽ tin cho ông để ông đến thoi tôi mấy đấm cho hả giận. Cơ hội trả thù tôi không thiếu, ông cứ nghĩ đi.

Tôn Nô sắc mặt biến đổi liên tục, nghĩ đến việc giữ lời hứa thì phần thiệt thòi hẳn phải gánh chịu.

Hắn cắn răng hét :

- Trước sau gì người cũng gặp quả báo. Thân thể người sẽ bị phân chia trăm mảnh.

Liền đó Tôn Nô thối lui và phóng mình biến mất.

Tiểu Tà đứng cười mãi không thôi.

- Trận này coi như Tiểu Tà đã thắng mà không cần phải động thủ.

Khưu Song Ngư thở ra một hơi nhẹ nhõm :

- Dương thiếu hiệp! Vì người mà lão phu lo đến toát mồ hôi.

Tiểu Tà đặc ý :

- Cũng tại hắn tự chuốc lấy thảm hại, cần gì phải uy hiếp người dữ vậy? Ta phải kiếm cách trị hắn chứ! Nếu có thể chọc cho hắn chết mà khỏi cần

ra tay thì càng tốt. Vả lại còn một chương tôi cũng có thể đưa hẳn về âm phủ rồi, cần gì đến ba chương!

Khưu Song Ngư nói :

- Chuyện đã xảy ra như vậy, Dương thiếu hiệp chắc gặp nhiều rắc rối trên bước đường hành động rồi.

Tiểu Tà trấn an :

- Chuyện này sớm muộn gì cũng xảy ra, tuy nhiên tôi sợ gì chúng nó?

Khưu Song Ngư trở lại vấn đề chính :

- Dương thiếu hiệp đã xem kỹ thương thế của chúng nó chưa? Độc Sa chương quả thật lợi hại!

Tiểu Tà nói :

- Đó không phải Độc Sa chương!

Khưu Song Ngư và tiểu ăn mày đều ngạc nhiên hỏi :

- Đó không phải Độc Sa chương sao?

Tiểu Tà lắc đầu :

- Không phải! Lúc trước tại căn hầm rắn ở Phi Long bảo tôi đã từng trông thấy qua trên thân Vi Diệt Huyền bị trúng Độc Sa chương có chất độc. Còn đây không phải là do chất độc của Độc Sa chương đánh trúng.

Khưu Song Ngư ngơ ngác vẻ chưa hiểu, Tiểu Tà giải thích :

- Nếu đúng là Độc Sa chương thì cơ thể biến đổi màu đỏ rất ghê gớm.

Còn ở đây chỉ có chút máu bầm và màu tím.

Khuru Song Ngư biết Tiểu Tà tư chất hơn người nên tin tưởng hỏi :

- Nếu đây không phải Độc Sa chương thì chúng nó bị hại vì lý do gì? Và ai hại chúng?

Tiểu Tà nói :

- Ai hạ độc thủ tôi không rõ, nhưng tôi nghĩ kẻ hạ độc thủ có ý gieo họa cho La Sát hòa thượng!

Khuru Song Ngư hỏi tiếp :

- Chúng nó cố ý gieo họa như vậy thì đầu mối sự việc ở đâu?

Tiểu Tà cười nhạt :

- Vậy thì phải tự hỏi bản thân. Tôi đang nghĩ người thế tôi như chúng ra đây.

Cái họa do La Sát hòa thượng gánh chịu.

Khuru Song Ngư không hiểu :

- Dương thiếu hiệp muốn nói...

Tiểu Tà ngắt lời :

- Chúng ta không muốn đuổi giết Phi Long bảo sao? Vậy thì tương kế tựu kế dồn hết tội cho La Sát hòa thượng để xem Phi Long bảo có ra mặt ứng phó trong trường hợp vô lâm nguy khôn không?

Khuru Song Ngư chỉ biết nghe theo, mặc dù không hiểu Tiểu Tà muốn

đối phó Phi Long bảo bằng biện pháp gì!

Tiểu Tà thấy lão còn chưa hiểu liền tiếp :

- Tôi cần đến Giang Nam một lần để thăm hỏi Hàn Trúc vài việc, sau đó mới tính toán. Mặt khác tôi cũng muốn điều tra xem Nam Hải thần tiên đã mất tích bao lâu.

Khửu Song Ngư nói :

- Dương thiếu hiệp có thể gặp được Nam Hải thần tiên sao?

Tiểu Tà nói :

- Phải tìm cho ra manh mối vì Dương Phong hiện tại có sử dụng loại thuốc này!

Hai người vừa đi vừa nói chuyện một lúc đã xuống khỏi chân núi.

Tiểu Tà nói :

- Xin chia tay tại đây!

Dứt lời nhắm hướng Giang Nam chạy đi.

Tiểu Tà rời khỏi kinh thành một ngày thì đã có tin loan ra Y Khiêm thị lang được thả và Siêu Thực Tiên được bình yên trở về thành Thái Nguyên.

Bảy ngày sau.

Tại Hàn Châu, Tây Hồ đêm trăng thanh sáng vắng vặc, sóng nước trong veo, các du thuyền đầy mỹ nữ đi lại nườm nượp trên mặt hồ đón khách.

Ánh sao lấp lánh.

Tiểu Tà trằm mình dưới nước, chốc chốc lộ đầu lên khỏi mặt hồ cười.

- Đúng là con thuyền này, ta chắc chắn không lầm.

Hắn ném lên thuyền một gói đồ, Ông lão đang ngồi uống trà trên thuyền giật mình kinh động.

- Hí hí...

Lão đứng dậy chạy tới có ý lượm gói đồ lên.

Bỗng nhiên Tiểu Tà lộ đầu lên mặt nước nhát ma ông già.

- A!

Ông lão sợ hãi đến ngất xỉu.

Tiểu Tà lắc đầu.

- Oa! Sao mà vô dụng đến thế?

Tức thì hắn nhảy lên du thuyền nói :

- Ha ha! Lần này thì ông thay ta lội nước, nếu không như vậy thì ta lội mãi dưới nước sao?

Mở gói đồ ra Tiểu Tà chọn bộ đồ màu xanh mới tinh mặc vào.

Sau lưng có tiếng đàn bà kêu lên :

- A!

Cô ta chưa kịp nói gì thì đã bị Tiểu Tà phóng đến bịt miệng nói :

- Tiểu Thanh! Em sao rồi?

Tiểu Tà lại tiếp tục mặc quần áo.

Tiểu Thanh kinh ngạc hỏi :

- Anh là Dương Tiểu Tà?

Tiếng nói vừa dứt nước mắt Tiểu Thanh đã tuôn trào ẩm ức khóc :

Tiểu Tà quay người lại nói :

- Là anh đây!

Tức thì bên trong khoang thuyền một bóng người chạy ra hỏi Tiểu Thanh :

- Hắn ở đâu đến? Nói mau!

Tiểu Tà thấy thanh niên này có vẻ hách dịch nhưng chưa biết thuộc vào hạng người nào nên nén giận, mở to đôi mắt như hai cái trứng ngỗng nhìn hắn.

Tiểu Thanh thấy vậy nói :

- Đây là Lạc công tử!

Tiểu Tà hét :

- Lại là người? Lạc Khả Dinh?

Lạc Khả Dinh đâu ngờ người mà hắn gặp hôm nay lại là Tiểu Tà.

Trước đây hai năm Tiểu Tà cũng đã từng đến vùng sông nước Tây Hồ uống rượu với ca nhi Tiểu Thanh.

Lạc Khả Dinh nhớ lại chuyện cu, sợ hết hồn nói không ra tiếng.

Tiểu Tà quát :

- Sao không chạy mau đi!

Lạc Khả Dinh lập tức quay thân ra sau thuyền, nhảy sang thuyền mình rồi lên bờ, hối hả trốn đi.

Tiểu Thanh lúc này tình cảm với Tiểu Tà vẫn chưa quên.

Tiểu Tà nói :

- Tiểu Thanh! Anh đến rồi!

Tiểu Thanh rưng rưng :

- Anh! Anh thật là Tiểu Tà của năm trước sao?

Một thoáng đã hai năm trôi qua, Tiểu Thanh vẫn chưa quên Tiểu Tà một lần hội ngộ, dù nàng là một ca nhi trên du thuyền.

Tiểu Tà thấy Tiểu Thanh khóc sục sùi, chưa biết phải nói gì chỉ an ủi :

- Nếu khóc rồi sẽ vui thì em cứ khóc đi! Nhưng đừng làm ướt áo anh vì áo mới mua đấy.

Thật quá trẻ nước mắt Tiểu Thanh đã đầm ướt vai áo Tiểu Tà rồi.

Tiểu Tà nói :

- Khóc rồi thì xong chuyện. Chưa xong thì em cứ khóc nữa. Đàn ông và đàn bà khác nhau ở chỗ đó.

Tiểu Thanh mắc cỡ :

- Tiểu Tà! Anh rất xấu, vừa đến đã làm cho bác Khang sợ hãi, rồi lại đuổi luôn Lạc Khả Đình. Còn nữa...

Tiểu Tà làm bộ than thở :

- Có cách gì tránh khỏi cảnh chia xa trên đời?

Tiểu Thanh tò mò :

- Tiểu Tà! Anh một mình tìm đến Giang Nam này sao?

Tiểu Tà buồn hiu :

- Em thấy anh mặt mày buồn thảm như thế này không phải hiệp khách độc hành sao? Chúng nó không có cách nào đến với anh được nữa rồi. Chỉ còn cách đi mượn rượu giải sầu thôi. Mà sầu đi sầu lại vẫn là sầu.

Tiểu Thanh cười thương hại :

- Vậy anh mau mau báo cho họ biết để đến chung vui tại nơi đây.

Tiểu Tà lắc đầu :

- Không được!

- Tại sao vậy?

- Tại vì nói ra anh sẽ chết chắc tại Hàn châu này. Nếu đại quân kéo tới,

ngay cả rượu sầu anh cũng sẽ không uống được nữa.

Tiểu Thanh bất đắc dĩ nói :

- Vậy là anh chỉ được đọc cô hành hiệp thôi?

Tiểu Tà lắc đầu :

- Cho nên anh mới nương mình trên thuyền em. Bọn chúng nhất định không phát hiện ra.

Nói chưa dứt lời đã có một âm thanh truyền lại :

- Tiểu Tà bang chủ! Anh mau mau ra đâu! Muốn chạy trốn à? Không được đâu! Bể rồi!

Thật là chuyện động trời. Chim muông đang đậu cũng phải rời cành. Tiểu Tà như bị một ngọn roi quất vào lưng, đôi mắt đang ngó thẳng Tiểu Thanh đang cầm bình rượu để đổ ra đầy bàn.

Dù nằm mơ cũng không nghĩ nổi A tam tại sao đuổi đến đây? Du thuyền này là một nơi bí mật đối với Tiểu Tà thì giờ đây lại có A Tam kêu réo như dầu sôi lửa bỏng. Thật là kỳ dị!

Tiếng kêu tiếp tục vang đến :

- Tiểu Tà! Anh đừng trốn nữa! Ai không biết vào mùa băng giá này chỉ có anh mới dám xuống nước lội lên du thuyền để lẩn trốn. Em vừa thấy một con gà thả mình xuống nước lội lên bờ, biết ngay là tác phẩm của anh tạo ra rồi. Hãy chịu thua đi!

Tiểu Thanh nghe nói cũng bật cười nghĩ thầm :

Tiểu Tà này thật không biết phát sinh từ đâu. Trên đời này thật khó kiếm

được người thứ hai như vậy.

Tiểu Tà thở dài :

- Mẹ kiếp! Đùa giỡn cái gì đây? Ở không thì nhảy xuống nước chơi, không ngờ lại có chuyện rắc rối kéo theo!

Tiểu Thanh nói :

- Lạc Khả Dinh, nó...

Tiểu Tà chửi :

- Nó bò lên bờ sai hướng rồi. Quân ngu xuẩn không phân biệt được đâu là hướng Nam bắc đông tây.

Tiểu Thanh thắc mắc :

- Hẳn tại sao biết bạn anh trú tại đó?

Tiếng kêu tiếp tục truyền tới :

- Tiểu Tà bang chủ! Anh thú thật đi! Dung cảm một chút! Công việc đã bại lộ cả rồi.

Tiểu Tà bất đắc dĩ uống một hớp rượu sầu nói :

- Tôi bỏ nhà trốn đi thất bại rồi!

Tiểu Thanh nhìn Tiểu Tà hỏi :

- Bây giờ anh tính cách nào đây?

Tiểu Tà nói :

- Còn cách nào nữa? Ai rời bỏ bang đều phải bị bắt về! Trước sau gì cũng vậy thôi.

Hắn thiếu điều muốn khóc nhưng chẳng có một giọt nước mắt nào cả.

Tiểu Thanh an ủi :

- Anh chớ quá đau buồn! Chắc chắn là bạn không làm khó anh đâu!

Tiểu Tà nháy Tiểu Thanh một cái nói :

- Em đừng nói vậy! Đừng thấy anh tội nghiệp mà an ủi! Kết quả cũng chỉ thế thôi!

Tiểu Thanh không biết cách nào để làm khuây cho Tiểu Tà nên nói :

- Nếu vậy anh định đối phó với họ cách nào đây?

Tiểu Tà cười :

- Chúng nó sẽ đối xử với anh tốt hơn ngày nào cũng hầu hạ rượu chè nếu không anh trốn nhà đi nữa, hiểu không?

Tiểu Thanh bị Tiểu Tà đùa đến phát cười nói :

- Anh này! Tại sao trong thiên hạ lại có người Bang chủ như anh, muốn bỏ nhà trốn đi vậy?

Tiểu Tà đặc ý :

- Phải! Sớm muộn gì anh cũng phải bỏ nhà trốn đi giải sầu... ha ha Tiếng kêu của A Tam tiếp tục truyền tới :

- Tiểu Tà! Anh cứ yên tâm! Chỉ có mình em biết thôi. Ngay cả Tiểu Linh cũng chưa biết. Anh hãy mau cho em gặp mặt đi. Chúng ta là đồng hương lưu lạc mà.

Tiểu Thanh hỏi :

- Anh không muốn cho hấn lên thuyền sao?

Tiểu Tà thở dài :

- Em đâu có hiểu A Tam ăn uống mạnh, nếu cho nó lên thuyền thì anh làm sao có rượu ngon uống đây?

- Mặc kệ nó chúng ta cứ tiếp tục giải sầu!

Tiểu Thanh bất đắc dĩ phải rót rượu cho Tiểu Tà uống và nói :

- Em đàn cho anh nghe!

Tiểu Tà lắc đầu :

- Nếu đàn lên A Tam nhất định sẽ nghe thấy và tới. Em giờ hai ta cùng uống rượu thôi.

Tiểu Thanh cãi không lại hấn, chỉ biết hầu rượu.

Hết ba bình rượu một tô canh gà, mấy đĩa thịt dê, hai đĩa cá chiên, Tiểu Tà sờ bụng nói :

- Vừa đủ rồi! Dù hấn có đuổi tới cũng chỉ ăn xương cá thôi.

Tiểu Thanh lo lắng :

- A Tam nhất định phải tìm gặp anh sao?

Tiểu Tà cười :

- Em không nghe tiếng nói của hăn sao?

Tiểu Thanh lắng tai nghe một lúc nói :

- Em có nghe thấy gì nữa đâu?

- Không nghe thấy hăn gọi nữa tức là hăn sắp đến đây, không thì hăn cứ đứng ở bờ hồ kêu réo mãi không thôi đâu.

Tiểu Thanh nói :

- A Tam không hiểu tại sao lại biết anh ở đây mà tìm đến nhỉ?

Tiểu Tà nói :

- Nhất định A Tam đã gặp Lạc Khả Dinh. Hăn đuổi theo Lạc Khả Dinh để hỏi thăm tung tích của ta trên chiếc du thuyền này.

Tiểu Tà vừa dứt tiếng đã nghe giọng nói rất gần từ ngoài thuyền vọng vào :

- Ha ha! Tiểu Tà bang chu! Anh trốn giỏi cỡ nào em cũng nhất định tìm ra mà.

Tiểu Thanh nói nhỏ :

- Hăn đến rồi sao! Chúng mình đi!

Tiểu Thanh có ý đùa với A Tam nhưng Tiểu Tà thì lại bước ra trước mũi thuyền xem thử ông lão đã tỉnh dậy chưa, để nhờ ông lão chèo thuyền ra xa bờ.

Tiểu Tà gọi :

- Bác Khang!

Ông lão phản ứng rất tự nhiên, giật mình nói :

- Có lão nô!

Đôi mắt già nua nhìn Tiểu Tà với thái độ cung kính, ông lão mỉm cười :

- Tiểu thiếu gia! Ngài kêu tôi!

Tiểu Tà nói :

- Chúng ta mau chèo thuyền đi nơi khác, để tránh tên phá đám!

Tiếng nói chưa dứt thì một giọng cười đã vang lên :

- A Tam đến rồi! Tiểu Tà bang chủ còn trốn được nữa sao?

Tiểu Thanh chạy đến gần hỏi :

- Người này phải là A Tam không?

A Tam nhìn thấy Tiểu Thanh đẹp như tiên nga cảm thấy như gặp phải ma đạo thu hút vội la lên :

- Oa! Tại sao thiên hạ lại có người đẹp như vậy?

Tiểu Tà nháy mắt :

- A Tam! Người đừng quên người là hòa thượng, không được nhìn mỹ nhân nghe!

A Tam chắc lưỡi :

- Lúc trước tôi đã nghe nói Hàn châu đệ nhất tài nữ, sắc đẹp như tiên, nhưng tôi không tin, bây giờ thì đã thấy tận mắt rồi! Quả không sai! Nếu so với Tiểu Linh thì phải làm sao đây?

Tiểu Tà đắc ý :

- Tiểu Linh là quả bồ đào, Tiểu Thanh là quả anh đào. Một trái chua một trái ngọt, khó so bì.

A Tam hỏi :

- Tiểu Tà bang chủ thích chua hay ngọt?

Tiểu Tà đắc ý nói :

- Đó là bí mật riêng của Tiểu Tà này!

A Tam suy đoán :

- Chắc anh thích ngọt! Đàn ông thì thích ngọt mà!

Tiểu Tà ậm ừ :

- Cũng có thể!

A Tam không hiểu tâm tư Tiểu Tà nên tiếp :

- Đúng! Đúng! Em cũng có cảm giác như vậy. Có lẽ thế nhân kiệt sắc là anh đào, chỉ thoáng qua đã thấy tấm lòng ngọt rồi, nếu cắn vào một miếng thì...

Tiểu Thanh thấy vậy cười :

- Hai người đừng đùa nữa, hãy nghỉ ngơi đi! Em đi làm chút ít thức ăn để hai người nhập tiệc.

Không đợi Tiểu Tà đồng ý, Tiểu Thanh đã thu dọn chén đĩa, lui vào phòng bếp.

Chẳng bao lâu Tiểu Thanh đã mang lên một mâm thức ăn, A Tam và Tiểu Tà cùng ngồi lại thưởng thức tài nghệ của một ca nhi nơi Tây hồ.

A Tam hỏi :

- Tiểu Tà bang chủ! Vì sao anh bỏ quán ra đi mà không lời từ biệt?

Tiểu Tà uống một cốc rượu nói :

- Ta muốn hỏi em vì sao biết ta ở đây mà đi tìm?

A Tam khoe khoang :

- Chuyện này quá dễ dàng. Siêu vương gia về phủ trông rất thảm thương, kể đó Khưu Song Ngư lại gửi thư đến quán nói là anh đi Giang Nam. Em phụng mệnh đi bắt anh đem về cho Tiểu Linh.

Tiểu Tà mắng :

- Khưu Song Ngư thật là không giữ uy tín, đã hứa với ta mà lại không giữ lời.

A Tam kiêu hãnh :

- Em thì rất trung thành, không giống A Tứ suốt ngày chỉ biết ngồi một chỗ để thu tiền thiên hạ.

Tiểu Tà xua tay :

- Thôi, thôi. Đừng nói chuyện xàm. Coi chừng ta trị người đó!

A Tam la lên :

- Lệnh đi bắt anh là của Tiểu Linh, sao lại khiển trách em?

Tiểu Thanh nghe rõ câu chuyện, lo lắng hỏi :

- Hai anh có phải muốn đi không?

Tiểu Tà trấn an :

- Chúng ta có việc phải làm gấp. Có thể mười ngày nửa tháng nữa mới rảnh.

Tiểu Thanh hơi an tâm nói :

- Hy vọng lần này các anh không để em phải chờ lâu.

Tiểu Tà nói :

- Em đừng giống như Tiểu Linh! Đàn bà con gái cứ lắm nhảm nhiều không tốt, việc này cấp thiết anh không đi không được.

Tiểu Tà hướng về A Tam tiếp :

- Theo ta suy nghĩ, chúng ta nên đi do thám phân tóa huỳnh kỳ của Phi Long bảo một lần xem sao.

A Tam cúi đầu :

- Tuân lệnh!

Bạn đang đọc truyện *Tục Tiếu Tà Thần* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 24: Hắc Y lão nhân xuất hiện

Ban đêm!

Trời không trăng không sao, màn đêm dày đặc, mây đen giăng kín.

Nơi phân tỏa huỳnh kỳ của Phi Long bảo đèn đuốc sáng choang nhưng bên trong thì rất mờ ảo, có vẻ thần bí.

Tiểu Tà và A Tam đã cải trang giả làm Hắc y sát thủ nhẹ nhàng bay qua đầu tường.

Một luồng gió nhẹ phớt qua, hai bóng đen giống như hai con mèo lướt về phía trái chánh điện.

Trên cao trông xuống thấy có rất nhiều vệ binh đi lại canh gác nghiêm mật.

Tiểu Tà từ trên cao nhảy xuống trong tư thế rất nhẹ nhàng.

Tiếng hát của một vệ binh vang lên :

- Ai? Hãy mau ra mặt!

Tiếng hét chưa dứt, tên vệ binh đã bị đánh gục xuống đất ngay tức khắc.

A Tam nhanh chóng thi triển khinh công lao theo, tạt ra cửa không chế mấy tên vệ binh canh giữ nơi đây.

Chỉ loáng mắt hai người đã làm chủ gian chánh điện rộng lớn.

Nhưng không đầy một phút sau đã xuất hiện bảy tên vệ binh tay lăm lăm trường kiếm.

Bảy cây trường kiếm xuất kích, nhanh chóng chia ra bảy hướng, đồng hợp công Tiểu Tà khí thế rất mãnh liệt.

Bọn người này xem ra không phải tầm thường nhưng so với Tiểu Tà thì chẳng thấm vào đâu. Một cái xoay người thần kỳ liên hoa triển khai thân pháp, chân đạp ngu hành phân vị, thân hình đảo đông ngả tây như kẻ say rượu, xuất thủ nhanh như điện xẹt.

Chỉ nghe mấy tiếng ư hự vang ra yếu ớt, bảy tên vệ binh đã lăn quay ra đất mê man.

Tiểu Tà đắc ý nói một mình :

- Nếu cứ từng người nhảy ra thì tránh khỏi đánh động cho bọn chúng tìm đường núp. Ta sẽ tìm bọn đầu lĩnh trừ đi không khó gì.

A Tam nhắc nhở :

- Bọn chúng nó ẩn núp không ít, hãy đề phòng chớ ham chiến đấu.

Bỗng có tiếng kêu to :

- Có thích khách! Có thích khách!

Tiếng báo động vừa vang lên lập tức có những tiếng rộn rịp, tiếp theo những đoàn người từ trong kéo ra, đèn đuốc giáo mác sáng ngời.

Tiểu Tà và A Tam tiến lên thềm nhà chính điện chuẩn bị nghênh địch.

Không bao lâu nhân mã trong phủ đã tề tựu dày đặc trước đại sảnh vây

lấy Tiểu Tà và A Tam.

Một trung niên hán tử đôi mắt mở to dữ như chó sói, lạnh lùng hét :

- Thích khách nào dám xâm nhập phân tọa huỳnh kỳ của Phi Long bảo?

A Tam vung tay :

- Các người ý đông bắt nạt người ta phải không?

Hán tử mặc áo đỏ hung hăng nói :

- Chúng bay là đồ con nít cũng bày đặt lý sự. Bốn bảo hôm nay sẽ bắt các người chặt ra trăm mảnh.

A Tam cười lớn bước tới vùng cây hàn thiết đao, hào quang tua tủa bao quanh.

Phút chốc đã có sáu tên vệ binh bị khống chế trong làn đao của hắn.

Thực ra A Tam xuất thủ chỉ nhằm mục đích uy hiếp tinh thần, làm cho đối thủ khiếp sợ không dám xông lên.

Hồng y hán tử cũng sợ hãi la lên :

- Hợp công chống địch!

Những thanh trường kiếm tuốt ra khỏi vỏ nhanh chóng phản công.

Nói về hồng y hán tử này võ công cũng cao cường không kém. Tiểu Tà và A Tam phải hợp công chống đỡ đám đông vệ binh.

Bỗng từ trên không có mấy bóng hắc y bay đến như cánh đại bàng chớp nhoáng tiến công về phía bộ hạ của Phi Long bảo.

Tiểu Tà và A Tam thấy kỳ lạ, ngơ ngác đứng nhìn nghĩ thầm :

Bọn hắc y này từ đâu đến? Tại sao lại giúp chúng ta?

Chỉ trong giây lát hơn trăm bộ hạ của Phi Long bảo đã bị hạ.

Tiểu Tà vẫn mặc kệ bọn chúng không hỏi đến.

Một tên trong bọn chúng đã ra lệnh rút lui.

Tiểu Tà không để lỡ cơ hội, lập tức đuổi theo, dùng thủ pháp điêu luyện khiến một tên hắc y không tránh kịp bị lột khăn che mặt xuống.

Mấy tên hắc y còn lại không biết Tiểu Tà có cử chỉ như vậy, lấy làm lạ cấp tốc quát lui.

Tiểu Tà cười nhạt dùng thủ thuật càng thêm nhanh chóng, bóng chưởng tung lên, cố ý bắt trọn ổ bọn này để tìm hiểu tung tích.

Bọn hắc y này biết rõ võ công của Tiểu Tà không phải tầm thường, nên quay lại đối địch hợp công kích vào Tiểu Tà.

Liên tiếp mấy chưởng như vu bão, Tiểu Tà nhất thời không cẩn thận bị chưởng phong của đối phương áp tới phải thối lui.

Bùng.

Rốt cuộc Tiểu Tà yếu thế bị kích trúng ngã rạp vào vườn bông, bọn hắc y không truy kích nữa, thừa cơ hướng về mái điện bay đi.

Tiểu Tà lồm cồm ngồi dậy, không hiểu sao trong thiên hạ lại có nhóm người kỳ lạ như vậy, võ công khó lường, còn hành động thì không phân biệt chính tà. Khi thì đánh khi thì giúp, mà đâu phải một lần nơi nào hẳn

đến thì bọn chúng có mặt.

- Không lẽ lại là La Sát hòa thượng? Nếu không thì tại sao phải dùng khăn bịt mặt? Ngược lại La Sát hòa thượng với ta có thù oán tại sao họ lại giúp ta? Bên trong chắc có nhiều sự cố bí mật gì chẳng?

Tiểu Tà suy nghĩ mãi mà chẳng ra nguyên do, chốc chốc lại lắc đầu vỗ trán mà cười.

A Tam suy đoán :

- Theo em nghĩ bọn chúng nó giúp đỡ chúng ta chỉ vì đối thủ chúng ta là Phi Long bảo!

Tiểu Tà nói :

- Cũng không đúng! Trong trận vừa rồi, chúng không giết một bộ hạ nào của Phi Long bảo, mà chỉ đánh cho xui thôi. Như vậy đâu phải kẻ thù của Phi Long bảo?

A Tam nói :

- Em để ý thấy thân pháp bọn này không phải là La Sát hòa thượng!

Tiểu Tà hỏi :

- Vậy chúng thuộc môn phái nào đây?

A Tam nói :

- Có thể là một nhóm người thuộc môn phái Trung Nguyên.

Tiểu Tà cười :

- Cũng may chúng đến đây không phải để quyết chiến nếu không thì chiếc trường chắc đã xảy ra ác liệt rồi.

A Tam cười nhạt :

- Muốn là cái gì cũng được. Dù sao chuyện cung qua rồi. Người cung đi hết rồi, càng suy nghĩ chỉ càng thêm đau đầu thôi.

* * * * *

Tại một sơn cốc trụ sở chính của Cái bang, trước mặt là những hàng trúc rậm dày đặc.

Hàn Trúc ăn mặc tươm tất, đang chờ đợi Tiểu Tà.

Cuối cùng một tên tiểu ăn mày đã dẫn Tiểu Tà và A Tam đến chánh thất tổng đàn Cái bang.

Hàn Trúc gặp lại Tiểu Tà thì vui mừng khôn tả reo to :

- Dương Tiểu Tà! A Tam! Rốt cuộc hai người đã đến. Thật là cảm kích vô cùng.

Lập tức Hàn Trúc thò tay vào túi lấy ra một tờ giấy muốn giao cho Tiểu Tà nhưng nghĩ Tiểu Tà không biết chữ nên khựng lại, cả hai nhìn nhau cười :

Tiểu Tà hỏi :

- Giấy gì vậy?

Hàn Trúc nói :

- Đây là thơ của em tôi gửi đến.

Tiểu Tà háy mắt :

- Là Tiểu Linh sao? Tôi thấy lành ít dữ nhiều rồi!

Hàn Trúc cười :

- Trong thơ em tôi chỉ muốn gọi Dương huynh trở về. Tiểu Thất có thể theo Siêu Vô Hạng ra trận, chỉ còn lại một mình A Tứ quản lý quán Thông Thực không xuể.

Tiểu Tà ngạc nhiên :

- Tiểu vương gia muốn đi đánh giặc sao?

Hàn Trúc nói :

- Trong thơ thì như vậy. Có lẽ không sai.

Tiểu Tà hỏi :

- Đánh giặc à? Đánh với ai? Không lẽ Phiên bang tạo phản?

Hàn Trúc gật đầu :

- Cái bang có tin là Phiên bang tập trận, Thái tử Phiên bang dẫn quân xuất chiến, xâm phạm biên cương.

A Tam kêu lên :

- Đánh giặc? Nói đánh là đánh sao?

Hàn Trúc luận :

- Có thể sai lầm nơi Phiên bang, còn lại chuyện Dương Chính nữa!

Nghe nói đến Dương Chính, Tiểu Tà nổi nóng lên nói :

- Dương Chính chắc đã làm việc gì quỷ quái để ghẹo Phiên bang xuất chiến?

Hàn Trúc nói :

- Nghe nói ông ta đã cử cưỡi xâm nhập Phiên bang vì chuyện gì đó, cho nên mới xảy ra sự cố này. Nói về Phiên bang thì trước kia đã dòm ngó Trung Nguyên nay mới có cơ hội xâm lấn, gây chiến.

Tiểu Tà hỏi :

- Còn tình hình quán Thông Thực, nơi thành Thái Nguyên có xảy ra biến cố gì không?

Hàn Trúc xem thơ rồi đáp :

- Trong thơ em ta có nói Dương Kiên đã lén lút đến dòm ngó quán Thông Thực, e rằng quán Thông Thực sắp tới có nhiều bất lợi.

Tiểu Tà tính ra thì Dương Chính ngấm mình trong thùng thuốc nước đã được hai tháng rồi. Vả lại Dương Sơn Kiệt thế nào cũng vì Dương Phong tìm hãn mà thanh toán. Nếu Dương Chính hiểu được đã bị hãn gạt nhát định phải nổi nóng vô cùng. Đến lúc đó quán Thông Thực chắc chắn nguy to rồi.

Tình thế này hãn không thể cách nào bỏ mặc quán Thông Thực cho Tiểu Linh được! Phải trở về thôi!

Tiểu Tà nói với Hàn Trúc :

- Xin Hàn huynh viết thư hồi đáp cho Tiểu Linh biết tôi sẽ trở về!

Hàn Trúc vui vẻ :

- Được! Tôi sẽ thông báo cho em tôi, còn bây giờ hai người tính đi đâu vậy?

Tiểu Tà nói :

- Trở lại Phi Long bảo tổng đàn huỳnh kỳ!

Hàn Trúc ngạc nhiên :

- Huỳnh kỳ không giống như xưa, cao thủ rất nhiều. Tiểu Bang chủ, anh... hay là để tôi cùng đi?

Tiểu Tà lắc đầu :

- Chuyện này Cái bang không được nhúng tay vào. Nếu anh đến đó toàn bộ sẽ náo động. Cứ yên tâm. Tôi đã có kế hoạch chỉ cần vung tay nhẹ một cái mọi việc sẽ tốt đẹp.

Hàn Trúc vẫn không yên tâm :

- Nhưng mà huỳnh kỳ tổng đàn cao thủ quá nhiều.

Tiểu Tà vỗ vai Hàn Trúc trấn an :

- Cứ yên tâm đi! Nếu không đánh lại chúng thì chạy trốn cũng không sao. Vả lại Phi Long bảo cũng không phải là tà phái, bọn chúng cũng không dám ăn hiếp chúng ta đâu.

Hàn Trúc bất đắc dĩ nói :

- Tôi vẫn hy vọng hai người nên cẩn thận một chút.

* * * * *

Đại sảnh tổng đàn Phi Long bảo, bao quanh toàn cây cổ thụ, cảnh là rườm rà.

Một lá cờ thêu hình chữ rồng phất phơ trước gió sân đại sảnh, trông rất linh động.

Tiểu Tà và A Tam giả trang hắc y, trường kiếm mang theo mình, đường đường chính chính đi vào cửa chánh.

Tiểu Tà cười lớn nói :

- Có thích khách đến viếng đây!

Lập tức bộ hạ huỳnh kỳ trên dưới trăm người kéo đến, ai cũng chuẩn bị tư thế tác chiến.

Một người y phục màu vàng thân mình cân đối, sức mạnh phi thường, cầm cây trường đao độ ba mươi tuổi, có thể là Huỳnh kỳ quần chủ, thân pháp rất mau lẹ phóng ra.

Tiểu Tà trông thấy biết ngay là quần chủ Hà Thủ Khai.

Qua một vòng quan sát, Hà Thủ Khai cảm thấy như còn thiếu cái gì vội hỏi :

- Chỉ có bấy nhiêu người thôi sao?

Tiểu Tà khinh khỉnh :

- Tôi lại cứ tưởng có đại nhân vật nào xuất hiện chứ, thật là buồn cười!

Hà Thủ Khai lạnh lùng :

- Người năm lần bảy lượt đối lập với bốn bảo. Thật ra bốn bảo có thù oán gì với người đâu?

Tiểu Tà cười :

- Nhiều lắm. Nhiều đến nỗi đếm không hết. Các người chuyên ý thế hiệp người hành động phi chính nghĩa.

Hà Thủ Khai nói :

- Thì ra người cố tình đến đây để gây rối. Phi Long bảo đâu phải chỗ để cho người đùa giỡn.

Tiểu Tà mắng :

- Đừng lảm chuyện! Chuẩn bị giao đấu đi!

Hà Thủ Khai không dám khoe khoang cầm trường đao vẽ ra một đạo ngân hồng chỉ ngay Tiểu Tà lấy tinh chế động.

A Tam phần khởi nói :

- Bây giờ chúng ta bắt đầu thi đua có được không?

Tiểu Tà nói :

- Người chờ bọn hắc y ra tay mới được bắt đầu!

Tiểu Tà chiếu theo kế hoạch hữu chương cử lên quả một vòng nói :

- Lên!

Tiếng nói vừa dứt, bọn Phi Long bảo đã vội thối lui vì tưởng rằng đằng sau chắc có phục binh.

Được một lúc không thấy động tĩnh gì ai nấy đều sức tĩnh.

A Tam nhìn Tiểu Tà có chút trách móc, tại sao giả cách ra hiệu lệnh làm chi cho vô hiệu nghiệm.

Tiểu Tà ý lên một tiếng, lập tức đưa mắt nhìn chung quanh, bốn phía vắng tanh không có một bóng người.

Tiểu Tà lẩm bẩm :

- Số hắc y này có phải muốn ta thất vọng không?

Tay phải tiếp tục quơ lên nói :

- Lên!

Vẫn không có động tĩnh gì, A Tam nhìn ngay Tiểu Tà giục :

- Mau dùng sức đi! Tại sao chưa thấy một hắc y nào xuất hiện.

Tiểu Tà liên tiếp la hét, nhưng vẫn vô hiệu lực. Còn bọn bộ hạ Phi Long bảo được trận cười thỏa thích vì cứ ngỡ đang xem một con khỉ hát trò.

Hà Thủ Khai cười :

- Nếu sợ rồi thì mau quỳ xuống cầu xin đi! Phi Long bảo tuyệt không làm khó dễ ai hết.

Tiểu Tà như không thèm để ý đến câu nói này quay nhìn A Tam nói :

- Xem ra đêm nay chỉ có hai ta thôi, bọn hắc y thật không tin nổi.

A Tam nói :

- Cũng được! Chúng ta có thể thay mặt chúng nó một lần!

Chỉ trong nháy mắt bọn bộ hạ của Phi Long bảo đã chia nhau bốn phía áp tới.

Một người mặc áo đạo sĩ, trường kiếm phạt tới như linh xà. Một người khác hay tay to lớn, đầu đội mũ xanh. Hai người này chính là Tổng hộ pháp Kiếm bình quang và tổng quản Hồng Anh.

Hai nhân vật cao thủ xuất hiện, nhất thời đã tạo khí thế cho bọn bộ hạ của Phi Long bảo thêm uy phong.

Tổng quản Hồng Anh nhận ra Tiểu Tà hét to :

- Dương Tiểu Tà! Là người?

Mấy năm trước Tiểu Tà đã một lần đại náo Phi Long bảo, tổng quản Hồng Anh vẫn chưa quên!

Tiểu Tà cười :

- Hồng Anh Tổng quản quả không lầm!

Hồng Anh Tổng quản hỏi :

- Những cử chỉ vừa rồi của người muốn phỉnh gạt bốn bảo là có dụng ý gì?

Tiểu Tà nói :

- Không phải là phỉnh gạt mà là để làm dịu bớt uy phong của các người thôi.

Thực ra chúng ta đến đây không phải mục đích để giao đấu.

Hồng Anh lại hỏi :

- Dương thiếu hiệp! Không biết người cùng bốn bảo có xích mích gì mà năm lần bảy lượt đến gây sự?

Kiểm Bình Quang xưa nay cũng từng chịu thiệt thòi dưới tay Tiểu Tà nên rất căm hận nhìn Tiểu Tà nói :

- Dương Tiểu Tà! Người vô cớ gây thương tổn cho đồ đệ ta, e rằng hôm nay người phải để lại chút đỉnh gì để đền tội.

Tiểu Tà cười :

- Để cái gì? Một cánh tay được không?

Vừa nói Tiểu Tà vừa đưa cánh tay ra, quơ quơ trước mặt, nửa thách thức nửa chấp nhận đề nghị.

Kiểm Bình Quang tức giận vung kiếm lên, chuẩn bị xông vào Hồng Anh la lên :

- Kiểm hộ pháp! Hãy khoan đã! Mọi chuyện phải sáng tỏ rồi sẽ trừng phạt cũng không muộn!

Hồng Anh ôn tồn :

- Bốn bảo xem ra không có làm gì lỗi đạo với giang hồ võ lâm. Cử chỉ của thiếu hiệp làm cho lão phu vô cùng khó hiểu.

Tiểu Tà nói :

- Chính vì chỗ khó hiểu này mà Phi Long bảo các người mới an toàn hành sự từ trước tới nay.

Hồng Anh cau mày :

- Trong bảy ngày liên tiếp, Dương thiếu hiệp quấy nhiễu huỳnh kỳ gây thương tích cho đệ tử của bốn bảo không ít, chứng tỏ đang cảnh cáo bốn bảo.

Nhưng không biết về chuyện gì?

Tiểu Tà đặc ý nói :

- Truyện này từ trước tôi đã có nói với Hà Thủ Khai, xin cứ hỏi lại thì rõ!

Hồng Anh đưa mắt nhìn Hà Thủ Khai hy vọng hắn sẽ trả lời.

Hà Thủ Khai chấp tay :

- Bẩm tổng quản! Dương Tiểu Tà trong ý muốn nói bốn bảo quá uy phong nên gai mắt.

Kiểm Bình Quang nổi giận :

- Phi Long bảo có uy phong thì có liên can gì đến người?

Tiểu Tà cười nhạt :

- Các người cứ tự xét lấy mình đã.

Hồng Anh không muốn hai người cãi vã nên can :

- Theo ý của Dương thiếu hiệp thì hình như bốn bảo có gì quá đáng. Nhưng lão phu tự thấy bốn bảo quản thuộc hạ rất uy nghiêm nhất định không náo loạn trong võ lâm. Dương thiếu hiệp nên chỉ rõ những khuyết điểm để Phi Long bảo khắc phục.

Tiểu Tà gằn giọng :

- Có hoặc không tốt hơn là người của Phi Long bảo tự xét.

Hồng Anh vốn biết người của Tiểu Tà mỗi lời nói ra khiến người khác không khóc cũng cười nên hòa hoãn nói :

- Dương thiếu hiệp cứ thật rành nói ra, đừng ngần ngại gì cả.

Tiểu Tà gật đầu :

- Phi Long bảo dù uy phong cỡ nào, cũng không nên chọc ghẹo bạn của tôi.

Đừng vì uy phong mà chèn ép người quá đáng.

Hồng Anh như hiểu ý của Tiểu Tà nói :

- Xin thiếu hiệp cứ nói thẳng! Bốn bảo đã chèn ép ai?

Tiểu Tà nói :

- Cái bang đệ tử!

Hồng Anh không hiểu :

- Theo tôi thì người của bốn bảo với Cái bang chưa từng xung đột?

A Tam nói lớn :

- Lão già này đã phạm sai lầm nghiêm trọng rồi mà vẫn chưa biết sao?

Tiểu Tà tiếp :

- Phi Long bảo chiếm Trường giang thủy vận, người của Cái bang ăn gì đây?

Không nghĩ đến tình võ lâm tương giao cùng ra làm ăn với nhau, chỉ nghĩ đến quyền lợi bản thân chèn ép người chết. Muốn đệ tử Cái bang chết rã hay thu phục họ đầu quân bằng cách tước đoạt miếng cơm thừa của họ?

Hồng Anh bây giờ đã hiểu rõ hành động của Tiểu Tà xuất phát từ đâu rồi, lập tức chấp tay :

- Lão phu thật tối tăm, phạm sai lầm mà không thấy, nếu không phải Dương thiếu hiệp chỉ bảo thì vận kiếp vẫn bất tuân mệnh trời đất rồi.

Tiểu Tà nói :

- Nếu đã thấy lỗi lầm rồi thì tốt quá.

Hồng Anh nói :

- Phi Long bảo to lớn cỡ nào cũng không dám đối lập với Võ lâm. Cái bang cùng là võ lâm đồng đạo cũng là một chánh phái giang hồ. Hôm nay được thiếu hiệp nhắc nhở, đồng thời thiếu hiệp cũng đã từng cứu giúp Bảo chủ, tình này khác gì tái tạo Phi Long bảo?

Kiểm Bình Quang nghe nhắc đến Bảo chủ, lập tức tỏ thái độ hòa nhã, chấp tay nói :

- Dương thiếu hiệp cứ an tâm! Nếu sau này còn không thấy Phi Long bảo

sửa lỗi, thì xin cứ tìm lão phu hỏi tội!

Tiểu Tà khoác tay :

- Biết được Phi Long bảo tận tình như vậy, tôi đâu dám đến quấy phá.
Bây giờ mọi việc đã sáng tỏ, tôi xin cáo từ.

Hai người phút chốc đã rời khỏi đường núi, hướng về thành Thái
Nguyên chạy đi.

* * * * *

Mùa xuân đã đến.

Thành Thái Nguyên lúc này tuyết vẫn chưa tan.

Tiểu Linh qua một thời gian khá âu lo lắng cho công việc của quán
Thông Thực thân thể gầy đi ít nhiều, đôi mắt thâm sâu.

Nàng gửi thư bằng chim bồ câu đến tổng đàn Cái bang đến nay đã hơn
mười ngày. Tiểu Tà đã tin cho biết sẽ nhanh chóng trở về, tại sao lại
chậm trễ như vậy?

Dù cho đường xá xa xôi, từ Giang Nam đến Thái Nguyên chậm nhất
cũng chỉ bảy ngày là nhiều.

Lúc này A Tam và Tiểu Tà cũng đã về đến ngoại thành nhưng chưa có
tin báo.

Bỗng có một thương gia chạy từ ngoài vào quán nói :

- Tiểu Tà bang chủ và A Tam đã về tới!

Tiểu Linh mừng đến run lên nói :

- Tiểu Tà về rồi à? Các anh thấy chắc chắn sao?

- Đã về rồi.

Tiểu Linh la lớn :

- A Tứ! Tiểu Thất! Tiểu Tà và A Tam đã trở về rồi!

Cả quán náo động lên, Tiểu Thất và A Tứ nhanh chân chạy ra ngoài đón rước.

Tiểu Linh đứng chờ nơi cửa, không thấy Tiểu Tà đâu buồn bã nói :

- Có về thật không vậy?

A Tứ nhìn khắp nơi cũng không thấy cau mày nói :

- Tại sao lạ lùng như vậy?

Tiểu Thất đoán :

- Có lẽ vẫn còn ở ngoài thành. Tiểu Linh! Chúng ta cùng ra đón về một lúc!

A Tứ nhìn lên trời, ánh nắng ban mai tỏa ra những tia sáng êm dịu, điểm vào mắt mọi người nỗi nhớ mong.

A Tứ căn nhắc :

- Tiểu Bang chủ thật kỳ lạ! Đi hơn một tháng rồi, khi trở về cũng chẳng báo trước.

Tiểu Thất cười :

- Trở về thì tốt rồi! Chỉ sợ ở không chẳng có việc gì làm lại bày trò chọc phá người ta gây trở ngại thôi.

Thật ra Tiểu Tà như một con chim sổ lồng không ai biết đâu mà nói.
Hôm nay trở về có dắt theo một con lừa, tay cầm một bầu rượu.

Tuy không nói ra nhưng cả Tiểu Tà và A Tam ai cũng nôn nóng về thành Thái Nguyên.

Nhưng vừa bước vào cửa thành, đã nghe có tiếng hét rất lớn :

- Bắt lấy nó!

Mười mấy tên lính gác, tay cầm trường đao áp tới chân thành.

Dương Kiên mình mặc áo cấm bào, xuất hiện tại chỗ khoanh tay đứng nhìn.

Tiểu Tà và A Tam biết có chuyện này xảy ra, nhìn Dương Kiên lạnh lùng nháy mắt Tiểu Tà thầm nghĩ :

- “Có thể chuyện của Dương Chính đã bi bết hoặc có thể Dương Sơn Kiệt đã tìm đến đây trả thù cho Dương Phong”.

Tiểu Tà tròn mắt cười khì :

- Dương đại nhân! Ngài vô cớ cản đường đi của bốn Bang chủ, có phải vì đầu gối ngứa, muốn tìm bốn bang để được quỳ hả?

Dương Kiên cười :

- Dương Tiểu Tà! Người hôm nay cũng phải hiểu rõ bốn chức hôm nay đến đây thì chắc chắn có đủ bằng cớ để bắt người!

Tiểu Tà khi dễ :

- Tôi không hiểu! Hoàng thượng là bạn của tôi, ngài dám ghẹo đến tôi có lẽ ngài chán sống rồi.

Dương Kiên giận dữ :

- Bây giờ ta bắt người hỏi tội, còn người cứ tự xét là tội gì sẽ rõ.

Tiểu Tà vẫn cười ngạo :

- Thông thường phạm tội rất dễ quên hành động của mình. Tôi thì trí nhớ lại hơn kém, vậy xin ngài cứ nói rõ ra đi!

Dương Kiên cười đắc ý :

- Muốn ta nói cũng được! Người đả thương phó thống lãnh Dương Phong lại phóng hỏa đốt Tây cung. Hai tội ấy đủ bắt người xử trảm rồi!

Tiểu Tà lúc này mới hiểu rõ. Quả nhiên Dương Phong đã bình phục thương tích và khai báo rõ ràng. Chuyện này thật khó biện minh nên cười mỉa mai :

- Dương Phong cũng là đứa ham mê sắc dục, bị tôi trừng trị cũng là chuyện thường. Hắc muốn trả thù tôi là đương nhiên.

Dương Kiên nói :

- Dương thống lãnh đa hạ lệnh bắt tôi, tốt hơn người nên ngoan ngoãn chịu khỏi để khỏi bị hành hạ.

Tiểu Tà trợn mắt :

- Ông tưởng tôi sợ ông sao?

Dương Kiên khi dễ :

- Rất ít người chịu nổi bốn chức qua mười chiêu.

Tiểu Tà cười lớn :

- Được! Ông cứ ta tay xem!

Tiếng nói chưa dứt, Tiểu Tà đã như con cọt vùng lên, thân pháp thủ pháp nhanh như chớp làm cho chẳng những Dương Kiên khiếp sợ mà cả bọn thuộc hạ cũng kinh hãi thối lui.

Dương Kiên phản ứng không kịp bản thân như một con diều giấy bay tạt vào cửa thành.

Một tiếng thê thảm vang lên, Dương Kiên đã dán chặt vào cửa thành, khóe miệng rỉ máu bất tỉnh.

Tiểu Tà tiếp tục trở lại lưng lừa, vỗ tay nói :

- Mười chiêu! Thiên hạ không chịu nổi mười chiêu e rằng chỉ có đứa háo sắc Dương Phong mà thôi.

A Tam kêu lên :

- Tiểu Tà bang chủ! Một chút đỉnh sức lực như vậy để em ra tay cũng đủ rồi, Bang chủ đâu cần phải nhọc sức như vậy!

Tiểu Tà cười nhạt :

- Được rồi! Còn lại mấy tên bộ hạ, ta giao cho người xử lý đấy!

A Tam reo lên :

- Tuân lệnh!

Tức thì A Tam song chưởng tung ra sử dụng Đại bi chưởng pháp, hào quang tua tủa một vùng, đánh nhào cả bọn thủ hạ của Dương Kiên chỉ trong nháy mắt.

Mười mấy tên binh sĩ cầm trường đao té năm ngổn ngang.

A Tam thu hồi chưởng lực, thản nhiên nói :

- Mặc kệ chúng nó! Chúng ta nhập thành đi!

Tiểu Tà cười ha hả cầm bầu rượu nốc một hơi dài tiếp tục điều khiển con lừa lên đường.

Nhưng vừa đi được mấy bước đã nghe tiếng hét vang đến :

- Bắt chúng nó lại!

Tức thì mấy chục tên thậm chí đến mấy trăm binh sĩ, tay cầm binh khí chạy ra ngoài cổng thành, Người cầm đầu chính là giang đầu phu.

Tiểu Tà và A Tam bị mấy trăm thuộc hạ giang đầu phu vây kín, dù cho can đảm thế nào cũng phải nao núng.

Tiểu Tà tức giận vô cùng :

- Các người thật là chưa thấy quan tài chưa đổ lệ. Muốn giống như những tên kia ngủ một giấc ngàn thu?

Giang đầu phu hét lên :

- Các người thật chẳng biết trời cao đất rộng là gì! Luôn cả pháp luật triều đình cũng xem như không!

Dứt lời phất tay ra lệnh cho thủ hạ :

- Tiến lên!

Giữa lúc đó có tiếng hét vang lên Tiểu Linh như từ trên trời rơi xuống trước mặt Giang đầu phu hét lên :

- Dừng tay!

Bỗng thấy một giai nhân đẹp như tiên nữ xuất hiện, Giang đầu phu và cả bọn thủ hạ đều khựng lại trở mắt nhìn, thậm chí chúng còn ngỡ là tiên nữ hạ phàm.

Không bao lâu giang đầu phu trấn tĩnh lại, nhận ra tiểu cô nương này là người của quán Thông Thực, nên gượng cười :

- Tiểu cô nương! Chuyện không có liên quan đến cô nương, xin chớ xem vào!

Nếu không bốn chức sẽ khép cô nương vào tội đồng lõa.

Tiểu Linh sắc mặt lạnh lùng lấy ra Thiên long ngọc bội, giơ lên cao giọng :

- Nếu các người hiểu được vật này thì hãy mau rút đi!

Giang đầu phu trông thấy Thiên long ngọc bội lập tức quỳ xuống chấp tay khấu bái :

- Vạn tuế! Vạn vạn tuế!

Bọn thuộc hạ của giang đầu phu cũng đều rầm rập quỳ xuống hành lễ.

Tiểu Linh đặc ý nhìn Tiểu Tà không ngờ viên ngọc phối của Tiểu Tà lại có hiệu lực to lớn như vậy.

Tiểu Linh gằn giọng :

- Chạy đi! Sau này không được làm bậy!

- Dạ!

Giang đầu phu dù cho ương ngạnh đến cỡ nào cũng không dám chống lại Thiên long ngọc bội của Hoàng thượng. Đầu hăn không dám ngó lên vẻ mặt rất là sợ hãi.

A Tam kêu lên :

- Chạy nhanh làm gì? Cho dời những tên bất tỉnh về doanh trại điều trị đi!

Giang đầu phu lưỡng lự nhìn Tiểu Linh như xin ý kiến.

Tiểu Linh nói :

- Đem chúng đi cho hết!

Một tiếng dạ lão chạy đến đỡ Dương Kiên dậy, và số còn lại giao cho thuộc hạ nhận lãnh trách nhiệm đưa về doanh phủ.

Tiểu Linh bấy giờ mới thở ra một hơi, vỗ ngực kêu lên :

- Em run quá!

A Tam chọc ghẹo :

- Lúc này cô rất uy phong, sao bây giờ lại mỹ miều quá vậy?

Tiểu Linh gượng cười :

- A Tam! Anh thật nhẫn tâm! Em không nói chuyện với anh đâu. Lúc này em sợ đến mồ hôi toát ra ướt áo, thế mà anh còn trêu được?

Hai người đều cười vui vẻ.

Tiểu Tà ra lệnh :

- Hai em mau đem lửa của anh trở về quán.

Về đến quán Thông Thực, mọi người trong quán đều xôn xao bao quanh Tiểu Tà để hỏi thăm.

Tiểu Tà chợt hỏi :

- Tiểu vương gia đi bao lâu rồi?

Tiểu Thất đáp :

- Hơn hai mươi ngày rồi. Lúc Tiểu Tà bang chủ rời kinh thành chưa bao lâu thì Hoàng thượng có chỉ dụ sai Siêu vương gia ra quân, nhưng Siêu vương gia tuổi đã già không đi được nên giao cho tiểu vương gia đi thay, em muốn đi theo.

Tiểu Tà cầm ly rượu lên nghĩ mãi không có ý kiến.

Tiểu Thất nói :

- Binh sĩ Phiên bang hình như không yếu. Tiểu vương gia đã ba lần đưa tin về việc đánh dẹp biên cương chưa từng có gì khả quan.

Tiểu Tà xua tay :

- Ta biết rồi! Tiểu vương gia cũng hy vọng được ta và các người tham trận.

Tiểu Thất cười :

- Đúng rồi! Tiểu vương gia với chúng ta là chỗ thâm tình. Trong nguy biến đều có nhau.

A Tam, A Tứ mỉm cười nhìn nhau, hai người này đã đoán được tâm lý của Tiểu Tà lúc nào cũng ví mình mưu lược tài năng như Khổng minh, vậy thì được ra chiến trận là điều thích thú rồi.

Tiểu Tà thấy mọi người vui vẻ như vậy liền quay lại hỏi :

Các người có điều gì vui mà cười đùa vậy?

A Tam, A Tứ làm thinh, Tiểu Linh cười :

- Tiểu Tà! Hình như anh đang mơ màng mưu lược tác chiến? Anh đừng ra trận!

A Tam háy mắt :

- Cũng chưa đến lượt cô phải ra trận đánh giặc, cô sợ gì? Đàn ông bàn chuyện quốc gia đại sự đàn bà không được xen vào!

Tiểu Linh có không đồng ý nhưng sợ mọi người chỉ trích nên nói :

- Được rồi! Không thèm nói đâu!

Tiểu Thất hỏi :

- Tiểu Tà bang chủ! Anh có đi không?

Tiểu Tà nói :

- Sự nghiệp to lớn như vậy anh làm sao vắng mặt được?

Tiểu Linh nháy Tiểu Tà :

- Cái gì là sự nghiệp của anh?

Tiểu Tà cười :

- Tiểu Linh em chưa rõ, giang sơn của Hoàng thượng đã thuộc về anh, anh chỉ gửi lại cho Hoàng thượng quản lý mà thôi!

Tiểu Linh ngơ ngác :

- Tại sao như vậy?

Tiểu Tà giải thích :

- Lần trước anh vào nội cung cùng với Hoàng thượng đánh xí ngầu Hoàng thượng đã đem giang sơn ra đánh bạc, anh ăn hết giang sơn của Hoàng thượng sau đó anh giao lại cho Hoàng thượng quản lý.

Tiểu Thất nóng nảy :

- Nếu vậy anh bằng lòng tòng quân để bảo vệ giang sơn chứ?

Tiểu Tà cười :

- Đương nhiên rồi! Anh đã từng nói bang Thông Thực phải có người làm đại tướng quân. Dù chưa đỗ trạng nguyên cũng đi đánh giặc lập công.

Nếu em không đi Tiểu vương gia sẽ không yên tâm.

Tiểu Thất cười :

- Em sẽ tận lực giúp sức.

Tiểu Tà nghiêm túc nói :

- Trong lúc tác chiến đừng quên báo danh với kẻ địch, xưng là Dương Tiểu Thất, nói về họ Dương này rất quan trọng.

A Tứ xen vào :

- Càng tốt! Báo danh như vậy làm rõ mặt Tiểu Tà bang chủ! Mai mốt Tiểu Tà bang chủ ra chiến trường chỉ cần xưng danh hiệu thì bọn giặc sợ đến cời giáp chạy trốn.

Mọi người cười vui vẻ.

Trong lúc đang bàn công việc, bỗng có một người chạy từ bên ngoài vào báo cáo :

- Tiểu Tà bang chủ! Không xong rồi, bên ngoài có rất nhiều nhân vật đã bao vây quán Thông Thực, không biết sẽ xảy ra chuyện gì.

Tiểu Tà vẻ mặt trang nghiêm :

- Nhất định Dương Sơn Kiệt đã đến thành Thái Nguyên.

Tiểu Linh không hiểu :

- Không lẽ Dương Sơn Kiệt không kính trọng Thiên long ngọc bội sao?

Tiểu Tà nhếch môi :

- Dương Sơn Kiệt không giết được ta thì không an tâm. Quan trọng là Dương Chính đối với ta còn hy vọng hay không?

Tiểu Linh vội hỏi :

- Tiểu Tà! Anh thật muốn đối phó với Dương Sơn Kiệt sao?

Tiểu Tà nói :

- Không bắt lão hạ mã quy hàng, lão còn tưởng anh sợ lão là khác!

Ngoài cửa một toán người ngựa đã ùn ùn kéo vào, bọn binh sĩ này đều đội nón, còn Dương Sơn Kiệt khí thế rất kiêu căng.

Tiểu Tà đối với hãn rất bức mình!

* * * * *

Đi với Dương Sơn Kiệt còn có Nhiệm Bá với năm tên hán tử trung niên, y phục màu xám tro, cả bọn cặp mắt đều lạnh đăm đăm, lóa ra những tia lửa như muốn đốt cháy thiên hạ. Đô đốc Lý Thu Sơn cũng có mặt, tay cầm đại đao, múa may lung tung hòng trấn áp, đúng là một đội hùng binh.

A Tam cố tình khiêu khích bước ra khinh dễ nói :

- Các vị viếng thăm Thông Thực quán mà bên ngoài trời mưa tuyết rơi lạnh cóng, thật là nhiệt tình! Nhưng ở đây trừ ra Bang chủ còn tất cả đều không có ghế ngồi, xin quý khách đứng tạm vậy!

Dương Sơn Kiệt cười gằn :

- Dương Tiểu Tà, người đã gây nhiều tội phạm tốt hơn ngoan ngoãn theo

bốn chức về kinh!

Tiểu Tà cười :

- Bốn Bang chủ từ trước tới nay không muốn đi lại với quan trường. Ngài muốn thỉnh mời thì phải hỏi tôi có đồng ý đi hay không?

Dương Sơn Kiệt bữu môi :

- Lần này e rằng không do người muốn. Một tiểu tử của bang phái vô danh lại dám đối đầu với quan phủ sao?

A Tam cười hi hí nói :

- Một đại gian thần như ông có đủ quyền để uy hiếp chúng tôi sao? Thật là không biết nhục!

Dương Sơn Kiệt sắc mặt hơi biến nói nhanh :

- Các người dám sỉ nhục quan chức chúng ta thì tội khó tha rồi!

Liền phất tay cho bọn thuộc hạ :

- Lên!

Từ sau lưng Dương Sơn Kiệt năm tên áo xám xông lên :

Tiểu Tà quát :

- Đứng lại!

Bọn năm người đều khựng lại, không dám xuất thủ.

Tiểu Tà tiếp :

- Dương Sơn Kiệt! Trong tay ta vẫn còn có Thiên long ngọc bội của Hoàng thượng, người dám động thu, tức là khi quân phạm thượng. Tội ấy không thể bỏ qua.

Dương Sơn Kiệt ngẩng đầu lên cười nói :

- Thiên tử phạm pháp cũng phải cùng tội với dân. Dù cho người có Thiên long ngọc bội bốn chức cũng phải tiền trăm hậu tấu. Dương Tiểu Tà! Người đừng nhiều lời, hãy mau chịu trói đi!

Tiểu Tà nói :

- Nếu vậy phạm tội nặng rồi sao?

Dương Sơn Kiệt gằn giọng :

- Người giết người phóng hỏa, đáng tội khi quân phạm thượng, hình phạt này là ngu mã phanh thây.

Tiểu Tà giận :

- Dương Sơn Kiệt! Ngài quá khinh thường tôi rồi! Ngài tưởng tôi dễ ăn hiếp lắm sao?

Dương Sơn Kiệt nói :

- Chết đến nơi rồi vẫn còn xảo ngôn. Bắt hẩn cho ta.

Tiếng nói chưa dứt, Tiểu Tà đã ra tay trước, thân hình như điện xẹt, mắt sáng rực lửa, tấn công vào Dương Sơn Kiệt. Đôi tay giống như hai con linh xà, chưởng vừa phát ra Dương Sơn Kiệt đã á lên một tiếng, miệng trào máu tươi kinh hãi thối lui.

Năm tên y phục màu xám thấy vậy lập tức hợp công chặt tới sau lưng Tiểu Tà.

Một luồng cuồng phong ập tới như bão, không nghĩ cũng biết bọn này quyết tâm hạ sát Tiểu Tà bảo vệ Dương Sơn Kiệt.

A Tam, A Tứ đang ngửa ngáy tay chân, thấy tình hình như vậy hét lên :

- Tiểu Tà bang chủ! Có em đến rồi!

Hai luồng sáng lóa lên, A Tam, A Tứ như hai cánh chim đại bàng chặn đứng thế hợp công của bọn hán tử áo xám.

Lần này bọn thuộc hạ của Dương Sơn Kiệt như gặp một đàn cọp dữ. Chúng không những tiến thoái lưỡng nan mà còn phải nhanh chóng tiếp những miếng đòn như sấm sét.

Riêng Nhiệm Bá tâm thần rối lên, hét một tiếng đôi tay dồn hết sức lực đánh vào lưng A Tam, nhưng A Tứ đã công tới làm cho hắn phải lùi lại.

Dương Sơn Kiệt thấy tình thế không ổn, vội ra lệnh cho bọn thuộc hạ cố gắng bao vây, không cho đối phương tẩu thoát.

Tiểu Tà kích trúng Dương Sơn Kiệt một chưởng làm cho Dương Sơn Kiệt lăn mấy vòng như một cái bánh xe. Không bỏ lỡ cơ hội, Tiểu Tà hét lên một tiếng dùng tả thủ trao vào ót Dương Sơn Kiệt vận dụng nội công hất tung lên.

Thân hình Dương Sơn Kiệt bay thẳng lên cao, treo vào một cột cờ trước quán như một con heo sống treo trên nóc cần.

Bên kia A Tam, A Tứ ra sức chống cự với bọn thủ hạ của Dương Sơn Kiệt.

Tình thế nghiêm trọng không kém.

Bọn này khá đông A Tam, A Tứ phải dùng phương pháp hợp lực liên hoàn chống đỡ.

A Tam dùng trảo kích vào Nhiệm Bá, đồng thời di chuyển cước bộ rất nhịp nhàng không chế sau lưng lão.

Phạch!

A Tam tung chân đá trúng một tên áo xám té liểng xiểng, trái lại A Tam cũng bị Nhiệm Bá phản công thiếu chút nữa đâm đầu vào người A Tứ/.

A Tam lăn trên đất một vòng đã tung người dậy, trợn mắt nhìn Nhiệm Bá nói :

- Lão đầu tử! Người cố tình đánh lén sao?

Miệng hỏi hai tay tiếp tục kích tới, một cương một nhu, cố ý trả lại đòn công vừa xong của Nhiệm Bá.

Nhiệm Bá cảm thấy chương lực kỳ diệu phi thường, cộng với sự tức giận của A Tam, chương pháp áp tới nặng như núi cũng không dám chống đỡ, né sang một bên thừa cơ trả đòn.

Vì thế mà chương thế của A Tam bị lệch không chính xác.

A Tam cười nhạt :

- Cái mạnh nhỏ mọn ấy lúc mười mấy tuổi ta đã biết rồi, hãy đường trường giao đấu đừng có núp lén phản công!

Nhiệm Bá cười hắt lên một tiếng, chân trái trở ngược lại như đá giò lái, kích thẳng vào A Tam.

Thật là một pha đụng chạm mãnh liệt, chiêu này phải nói kẻ thắng thế là nhờ vào nội lực cao thâm mới hóa giải được.

Nhưng lúc đó A Tứ đã phóng tới giải nguy. Trong lúc A Tam chưa biết cách nào chống đỡ thì A Tứ đã dùng cước đá vào Nhiệm bá một đòn chí tử.

Nhiệm ba không kịp thu hồi chiêu thức vừa phát ra để né tránh, bị văng bổng vào tường.

A Tam cũng không dừng tay, quay ngược về phía bọn hán tử áo xám, đang công tới A Tứ để trả thù cho Nhiệm Bá.

Năm tên áo xám võ công thuộc vào hàng đầu linh, hợp công vây đánh A Tứ.

Không may A Tứ bị một chưởng trúng sau lưng.

Chiêu này tên áo xám đã dùng toàn lực để trả thù, A Tam vội vã xuất chiêu ngăn cản hai tên áo xám phóng tới cứu mạng cho A Tứ.

A Tam xuất một lúc toàn những chiêu bá đạo tuy không lợi hại nhưng lại làm cho đối phương chóa mắt, không dám xông vào. Qua một lúc, A Tam mới sử dụng bảy chiêu trong công phu Thập bát la hán đánh hai tên áo xám té nhào, gãy xương thịt nát, mê man ngất xỉu.

A Tam nóng nảy như vậy là lo cho tánh mạng của A Tứ, vì thấy A Tứ té xuống đất đôi mắt đỏ như lửa.

A Tam sợ hãi la lên :

- A Tứ!

Tiếng nói chưa dứt, A Tứ đã quay đầu ngoái lại, giống như một con rùa cười :

- Nóng làm gì. Ta chưa chết mà. Người khóc rồi sao? Tình cảm dù đậm đà đến đâu cũng không phải đem ra biểu diễn trong lúc này.

A Tam nhất thời bị A Tứ trêu ghẹo biết A Tứ chưa bị thương cười hà hà nói :

- Mẹ kiếp! Có gan biểu diễn lại một lần nữa cho ta xem! Ta sẽ không cứu giúp người nữa!

A Tam biết A Tứ bị kích trúng lưng, nhưng tại sao không bị thương?

Trong lòng đang nghi ngờ quay lại bọn người áo xám thì thấy nơi cổ hai tên áo xám đã bị nhị đao kích trúng, chết ở tư thế ngơ ngác. Hiểu ra thì chiêu này không ai khác chính là Tiểu Tà đã phóng phi đao cứu mạng cho A Tứ.

A Tam cười :

- Có Tiểu Tà bang chủ ở đây thì bất cứ tình thế nguy kịch đến đâu cũng qua khỏi.

Chỉ qua một trận đấu ngắn ngủi, Dương Sơn Kiệt và đám thuộc hạ đã bị tổn hại thâm, kẻ chết người bị thương.

Tiểu Tà phấn khởi, mãi truy tìm mấy tên thuộc hạ của Dương Sơn Kiệt nên cũng quên mất Dương Sơn Kiệt giờ này đang bị treo trên cột cờ.

Bỗng thấy có một bóng đen từ đâu bay tới, hướng về Dương Sơn Kiệt nhẹ nhàng đưa tay đỡ Dương Sơn Kiệt xuống.

Người hắc y này công phu tuyệt đỉnh, hành động không nhanh không

chậm, tuyệt đối không phải là người tầm thường.

Rõ ràng hắn đã sử dụng công phu Phiêu lạc đại môn ức đỉnh để cứu Dương Sơn Kiệt.

Hắc y lão nhân đặt Dương Sơn Kiệt xuống đất nói nhỏ một câu :

- Mau rút lui! Đêm nay canh ba bàn tiếp!

Dương Sơn Kiệt chưa kịp trả lời, người hắc y đã bay trên vòng ức đỉnh biến mất.

Người này đến như một cơn gió và đi như sương mù. Võ công chứng tỏ cao đến mức khó lường. Không biết hắn là người hay ma xuất phát từ môn phái nào.

Hắn là ai? Tại sao phải cứu Dương Sơn Kiệt? Nghe hắn nói hình như trước đã quen với Dương Sơn Kiệt, hoặc ít ra hắn và Dương Sơn Kiệt đã có mối quan hệ nào đó.

Tiếng nói của hắn hình như là mệnh lệnh chỉ huy Dương Sơn Kiệt. Điều đáng ngờ cho giới võ lâm là võ công của hắn đã đến mức siêu quần cái thế.

Võ công của hắn tương đương với Tiểu Tà. Trong thiên hạ trừ Võ Si ra thì còn có ai có đủ uy lực đối kháng với Tiểu Tà. Thực tế Tiểu Tà hiện nay còn có địch thủ đáng gờm.

Dương Sơn Kiệt không dám tiếp tục gây chiến, vì hắn không thể trái ý người hắc y lập tức ra lệnh :

- Rút lui!

Bọn vệ binh như được thả lỏng, vội thu hồi binh khí quay người chạy

trốn.

Tiểu Tà không đuổi theo đắc ý cười lớn :

- Ha ha! Đường đường là một thống lĩnh cấm vệ binh mà cũng có ngày phải chạy trốn sao? Thật là nhục nhã!

Dương Sơn Kiệt không trả lời, sắc mặt trang nghiêm, lẻo đẻo theo sau đoàn quân, trong lòng căm hận, thể nhất định có ngày cầm quân tróc nã Tiểu Tà giết cho được Tiểu Tà mới hả.

* * * * *

Cơn gió nhẹ thổi qua phiêu động bức rèm nơi cửa có một căn phòng của ngôi biệt thự tại sườn núi.

Hắc y lão nhân nhẹ bước trên thảm cỏ, đi vào phòng.

Bên trong có tiếng nói của Dương Sơn Kiệt vọng ra :

- Người đến rồi sao?

Không có tiếng trả lời.

Nhưng loáng mắt trong sơn phòng đã có hai bóng người đó là Dương Sơn Kiệt và hắc y lão nhân.

Người hắc y hỏi :

- Anh có bị thương nặng lắm không?

- Có thể!

- Để ta thử xem!

Dương Sơn Kiệt không từ chối, để cho người hắc y xem xét toàn thân và giải huyết đạo.

Không lâu người hắc y đã điểm tám huyết đạo làm cho Dương Sơn Kiệt ối ra một búng máu bầm. Người hắc y cười thân mật, tay phải tiếp tục đề khí đưa nội lực vào thân thể Dương Sơn Kiệt.

Độ một tuần trà công phu, người hắc y hỏi :

- Anh cảm giác trong người như thế nào rồi?

Dương Sơn Kiệt chưa được giải huyết lại được truyền chân khí, chân tay cảm giác không còn đau đớn nữa vui vẻ nói :

- Khỏe nhiều rồi!

Người hắc y lúc này nở một nụ cười thầm kín, kéo ghế ngồi đối diện :

Dương Sơn Kiệt nói :

- Bốn chức không giết được Dương Tiểu Tà thì không làm người!

Căn cứ cử chỉ lời nói của hai người này, rõ ràng bên trong có một sự liên hệ rất mật thiết.

Người hắc y nói :

- Thống lãnh nóng lòng diệt trừ Dương Tiểu Tà sao?

Dương Sơn Kiệt nói :

- Người mau giúp ta cử mười tên cao thủ giết chết Tiểu Tà lập tức.

Người hắc y điềm tĩnh :

- Thống lãnh! hôm nay ông bị thiệt thòi như vậy mà vẫn còn chưa tỉnh sao?

Dương Sơn Kiệt rầu rĩ :

- Vì vậy ta mới cần người giúp sức!

Người hắc y vẫn thản nhiên :

- Theo ý thống lãnh thì con người của Dương Tiểu Tà như thế nào?

Dương Sơn Kiệt nhận xét :

- Một con người kỳ lạ, muốn giết hắc cũng không phải dễ!

Người hắc y vuốt râu :

- Có lẽ đúng như vậy!

Dương Sơn Kiệt nói :

- Nhưng đối với bản lĩnh của người thì việc giết Tiểu Tà dễ như trở bàn tay.

Người hắc y cười :

- Ngài quá đề cao tôi rồi!

Dương Sơn Kiệt giật mình :

- Tại sao vậy? Luôn cả người cũng không phải đối thủ của hắc sao?

Người hắc y không tỏ vẻ tự đắc, vẫn bình tĩnh :

- Muốn đấu với hắc tôi chưa chắc đã thắng, nhất là thủ pháp phi đao của hắc, xưa này đã nhiều người từng biết công phu này mà vẫn không tránh khỏi.

Dương Sơn Kiệt tỏ vẻ thất vọng :

- Nếu thật như vậy thì hắc làm cản trở công việc của bốn chức thì biết phải làm sao? Người có phương pháp nào giúp đỡ ta chăng?

Người hắc y chưa kịp trả lời thì Dương Sơn Kiệt đã vỗ đùi nói :

- Đúng rồi! Chúng ta có thể dùng thuốc độc!

Người hắc y cười :

- Cũng không được. Trong trời đất này hắc chỉ sợ Hắc huyết thần âm còn các chất độc khác hắc không sợ.

Dương Sơn Kiệt nghĩ không ra kế thờ dài :

- Tại sao trong thiên hạ lại có người kỳ lạ như thế? Không lẽ chúng ta chịu thua hắc sao?

Người hắc y mỉm cười :

- Ngài đừng nản chí! Tôi sẽ có kế hoạch an bài!

Dương Sơn Kiệt mở to đôi mắt mừng rỡ nói :

- Kế gì vậy?

Người hắc y nói :

- Dương Tiểu Tà tuy được liệt vào hàng cao thủ nhưng cũng còn có một chứng bệnh. Ngài không chọc hăn thì hăn cũng làm biếng chọc ngài. Thực tế mà nói tôi cũng đồng ý nhường Thái Nguyên cho hăn ung dung tự tại. Và điều này với chúng ta đã không có trở ngại gì.

Dương Sơn Kiệt không ý kiến nói :

- Theo người thì chuyện hăn làm nhục ta phải xử lý như thế nào để khỏi mất thể diện?

Người hắc y nói :

- Làm theo cách cu. Cứ buông tha cho hăn, chờ sự việc êm xuôi mới đem toàn lực ứng phó.

Dương Sơn Kiệt nói :

- Nhưng ta bị sỉ nhục làm sao nhẫn nại đây?

Người hắc y nhìn Dương Sơn Kiệt dăm dăm nói :

- Kế hoạch tương lai không vì một chuyện nhỏ mà bỏ qua được sao?

Dương Sơn Kiệt cắn răng :

- Mẹ kiếp! Thôi cứ để hăn sống thêm một thời gian nữa đợi việc lớn thành công rồi sẽ xé xác hăn ra cũng chẳng sao.

Rốt cuộc hai người đang bàn luận chuyên gì đây? Chuyện gì mà Dương Sơn Kiệt phải gác lại mối hận thù để chịu nhục? Dĩ nhiên không phải là chuyện không quan trọng.

Người hắc y hình như đã khuyên can được Dương Sơn Kiệt ôn tồn nói :

- Thống lĩnh phải giả cách bệnh nặng và phải trở về kinh đô. Dù cho ai có bức xúc công việc của ngài cũng không trách cứ ngài được. Đợi thương thể ngài bình phục sẽ tìm cách tâu với Hoàng thượng thu hồi Thiên long ngọc bội sau đó mới tính chuyện truy nã Dương Tiểu Tà.

Dương Sơn Kiệt không hiểu :

- Đó là mục đích gì?

Người hắc y nói :

- Kỳ Chánh là Hoàng đế uy quyền tại thủ, tại sao lại trao Thiên long ngọc bội cho Tiểu Tà? Như vậy Kỳ Chánh là một ông vua thiên vị không đúng đắn. Thâu hồi Thiên long ngọc bội tức là đổi lỗi cho Kỳ Chánh. Thống lĩnh ngài nghĩ sao?

Dương Sơn Kiệt nói :

- Ta sẽ theo kế hoạch của người mà hành động!

Người hắc y cười :

- Nhưng thống lĩnh chớ giả bị thương quá nghiêm trọng làm cho Dương công công bối rối, dẫn đến chuyện không cần thiết.

Dương Sơn Kiệt cười :

- Ta sẽ cẩn thận, như vậy sau này chúng ta sẽ tiếp tục liên hệ thường xuyên để tin tức thông báo dễ dàng.

Tiếng cười nhẹ vang xa.

Người hắc y như một bóng ma, phóng qua cửa sổ biến mất.

Bạn đang đọc truyện *Tục Tiếu Tà Thần* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 25: Một cuộc chia tay

Tuyết vẫn rơi!

Đêm tối lạnh ghê người!

Cả Thông Thực bang lúc này đang đoàn tụ xung quanh một bàn tiệc. Họ ăn mừng vì đã chiến thắng Dương Sơn Kiệt và tiễn chân Tiểu Thất đi nhập ngũ.

Có rượu có thịt thì ngoài Tiểu Linh ra không ai chịu thua ai.

Từ xế chiều cho đến canh ba, cả bốn người niềm vui vẫn chưa giảm, tiếng vỗ tay tiếng cười giòn như pháo nổ.

Tiểu Linh không tham gia, vì nếu bắt nàng tham gia thì sẽ gây khó cho Tiểu Tà không thể an tâm đùa cợt như vậy.

Tiểu Linh mấy năm qua theo Thông Thực bang và làm ăn, tuy tình cảm rất khăng khít nhưng về hành động đùa cợt quá lố nàng không bằng lòng tìm cách lánh xa.

Trời vừa rạng sáng.

Trong lúc mọi người đang ngủ say, thì trước quán Thông Thực có hai con tuần mã rẽ vào.

Lần này không phải bọn Dương Sơn Kiệt mà là Siêu lão vương gia, thân phụ của Siêu Vô Hận.

Tiểu Linh ra tận cửa nghênh đón, mời vào đại sảnh. Tiếp đó nàng lui vào hậu viện gọi Tiểu Tà ra.

Tiểu Tà và đồng bọn cười hi hí bước ra. Tiểu Tà thủ lễ hướng về lão vương gia nói :

- Xin lão vương gia chờ một chút! Tiểu Thất sắp đến nơi!

Lão vương gia ngạc nhiên :

- Tiểu Tà bang chủ không đi sao?

Tiểu Tà nói :

- Ái da! Công việc của quán Thông Thực quá nhiều, tôi không thể thoát thân được sau này mới tính.

Lão vương gia cười :

- Hôm qua Dương thiếp hiệp đã chinh cho bọn Dương Sơn Kiệt một trận, trước sau hăn cũng tìm cách trả thù!

Tiểu Tà không khách sáo ngồi xuống ghế nói :

- Nếu hăn không hối cải tiếp tục hoành hành trước sau tôi cũng lấy đầu hăn.

Lão vương gia nói :

- Hăn có thể không đến đây vì sáng sớm đã cho xe ngựa kéo về kinh thành rồi.

Tiểu Tà kinh ngạc :

- Có chuyện này sao?

Lão vương gia nói :

- Không sai! Bọn thủ hạ của lão phu bẩm báo rất chính xác.

Tiểu Tà đương nhiên tin tưởng là sự thật nhưng có cảm giác kỳ lạ nói :

- Thương thế của hãn trầm trọng cách nào mà phải gấp rút về kinh?

Lão vương gia nói :

- Có lẽ Dương thiếu hiệp thấy sự việc không bình thường?

Tiểu Tà lẩm bẩm :

- Dương Phong bị tôi đánh trọng thương, Tây cung bị tôi đốt cháy, rồi đến bản thân của hãn bị tôi sỉ nhục nếu hãn nhìn được thì đã không tìm đến đây. Mà khi đã tìm đến đây để nhận thảm bại rồi lại bỏ về đột ngột e rằng có mưu đồ gì đây!

A Tứ xía vào :

- Phải rồi! Hãn bỗng nhiên quay về kinh thật sớm như vậy đâu phải ngẫu nhiên.

Lão vương gia hỏi :

- Thương thế của hãn thật không nghiêm trọng sao?

Tiểu Tà đáp :

- Vết thương bị tôi đánh trúng đương nhiên tôi phải hiểu rất rõ. Trong lúc hãn còn đi đứng bình thường thì tại sao lại trốn đi? Thôi! Mặc kệ hãn!

A Tứ nói :

- Mạng của hần vẫn còn chút may mắn, nếu không đã là đời rồi!

Trong lúc nói chuyện Tiểu Linh, Tiểu Thất đã vào đến đại sảnh.

Tiểu Tà chỉ ngay Tiểu Thất nói với lão vương gia :

- Lão vương gia thấy chưa? Phẩm chất đảm bảo công việc sắp tới!

Lão vương gia cười lớn :

- Quá tốt! Quá tốt!

Tiểu Thất chắp tay :

- Lão vương gia! Ngài đợi quá lâu rồi!

Lão vương gia xua tay :

- Đâu có! Đâu có! Tiểu huynh đệ xung phong đi cùng với Vô Hận, lão rất yên tâm.

Tiểu Tà nói :

- Trước khi từ giã có chuyện gì cứ nói, đừng ấp úng làm gì!

Tiểu Thất nói :

- Thuộc hạ nhất định từ nay cố gắng mang danh dự về cho Thông Thực bang, nguyện không để cho Tiểu Tà bang chủ thất vọng.

Tiểu Tà cười :

- Người ra đi cố gắng thông tin về cho chúng ta biết mọi việc nghe chưa!

Hãy cẩn thận vì bọn cao thủ La Sát hòa thượng có rất nhiều thủ hạ, lại rất khó đối phó.

Tiểu Thất gật đầu :

- Em sẽ cẩn thận!

Chỉ chốc lát con ngựa Ô long bảo đã đem đến, rung bồm đứng trước quán.

A Tam ghìim cương lại gọi Tiểu Thất đến tiếp nhận.

Lão vương gia vui vẻ :

- Đã chuẩn bị cả ngựa tốt, thật chu đáo!

Lão vương gia và Tiểu Thất cáo từ lên đường.

A Tam và A Tứ đốt pháo tiễn, Tiểu Linh nước mắt chảy dài, Tiểu Tà tuy buồn đau nhưng cứ lẳng lặng nhìn theo Tiểu Thất, rời quán Thông Thực một cách trù mẩn.

Tiểu Thất đi rồi, phần dạy võ công do A Tam phụ trách, A Tứ thì lo chạy bàn tiếp khách, có lúc chạy kiếm tiền bên ngoài.

Hai ngày sau...

Bốn người của quán Thông Thực đang dùng cơm, A Tam thông báo :

- Tiểu Tà bang chủ! Phủ tổng đốc hình như thay đổi rất nhiều người. Dương Sơn Kiệt và Khu Mai đã đi rồi, không biết ai đến thay thế nữa!

Tiểu Tà bỏ đũa xuống bàn nói :

- Số người này tại sao lại bị cách chức?

A Tam nói :

- Có lẽ Dương Sơn Kiệt trách họ làm việc không đặc lực lại lãnh tiền nhiều, nên mới có chuyện này.

Tiểu Tà nói :

- A Tứ! Người biết mấy người đó được điều đi lãnh trách nhiệm gì không?

A Tứ nói :

- Tôi thấy hình như họ bị cách chức, không còn được trọng dụng. Lý Thu Sơn cố ý muốn giấu chuyện này nên ra lệnh cho thuộc hạ không ai được bàn tán chuyện Dương Kiên và Khu Mai. Trong đó nhất định có lý do và âm mưu.

Tiểu Linh bỗng lên tiếng :

- Người đứng chủ trương việc này có lẽ là tên hắc y đó!

Tiểu Tà thắc mắc :

- Tên hắc y! Người đó là ai?

Tiểu Linh nói :

- Chính là người hắc y đã cứu Dương Sơn Kiệt từ trên cột cờ đem xuống!

Tiểu Tà cảm giác có kim châm vào ngực nặng nề thở :

- Dương Sơn Kiệt được người hắc y cứu xuống sao?

Trước đây Tiểu Tà tưởng Dương Sơn Kiệt vùng vẫy tự rơi xuống, chưa nghe qua trường hợp người hắc y nào cứu.

Tiểu Linh thấy thái độ của Tiểu Tà biết bên trong chắc có điều quan trọng vội nói :

- Đúng! Là một tên hắc y, lúc đó em và Tiểu Thất núp bên trong thấy rất rõ.

Em tưởng anh đã biết chuyện này tại vì hãn hành động minh bạch không lén lút.

Tiểu Tà, A Tam, A Tứ nhìn nhau bằng một mắt cười :

- Lúc đó chúng ta đang hăng chiến đấu, đâu có thời gian để ý đến Dương Sơn Kiệt trên cột cờ.

Tiểu Linh khiêm nhường :

- Tiểu Tà! Em xin lỗi đã báo tin tức quá muộn!

Tiểu Tà khoác tay :

-Ồ! Chuyện nhỏ mà! Bây giờ nói vẫn còn kịp, anh đâu có trách em.

Tiểu Linh nói :

- Cũng tại em ít lo lắng! Võ công người này hình như rất cao.

Tiểu Tà trầm ngâm :

- Thì ra Dương Sơn Kiệt có cao nhân yểm trợ!

Tiểu Linh hỏi :

- Có phải anh đã nói Dương Sơn Kiệt bị thương không? Hay hắc y giả vờ?

Tiểu Tà nói :

- Điều quan trọng là người hắc y đối với hắc có liên hệ thâm tình, lại bảo hắc ra lệnh rút lui. Ta nhất định phải tìm Dương Sơn Kiệt để tra xét việc này. Người hắc y võ công cao siêu, hắc chữa thương cho Dương Sơn Kiệt chắc chẳng khó khăn gì!

A Tam hỏi :

- Người hắc y tại sao muốn Dương Sơn Kiệt trở lại kinh thành?

Tiểu Tà đặc ý :

- Dương nhiên là bang Thông Thực đã làm cho chúng nhức đầu sợ hãi đến lùi bước.

Tiểu Linh nhắc nhở :

- Em sợ bọn họ không cam tâm bỏ qua. Nếu có âm mưu gì chúng ta khó đối phó với chúng nó rồi.

Tiểu Tà gật đầu :

- Em nói cũng có lý! Xem ra anh phải đến phủ tổng đốc một lần, xem có manh mối gì không?

A Tam hỏi :

- Tiểu Tà bang chủ! Anh đoán xem tên hắc y này là người của quan

trường hay là người của võ lâm?

Tiểu Tà gắt :

- Người tại sao không hỏi Tiểu Linh?

A Tam nghi ngờ muốn Tiểu Tà vận dụng trí thông minh suy đoán mà thôi, không tin mọi suy đoán của người khác.

Tiểu Tà cuối cùng cũng nói :

- Trong quan chức đâu có người nào có võ công cao như vậy. Vả lại nói về lai lịch của ta hẳn hiểu rất rõ nên không muốn trêu ghẹo ta mà hỏi Dương Sơn Kiệt về kinh.

A Tam gật gù :

- Em cũng nghĩ như vậy?

Tiểu Tà đánh vào đầu A Tam một cái mắng :

- Nói dóc! Người đã biết sao còn hỏi ta làm gì?

A Tam lắc đầu cười :

- Đó là em xem thử trí thông minh của em có bằng anh không mà thôi.

A Tứ cũng thừa cơ hội đánh vào đầu A Tam một cái là cho A Tam ngã chúi vào bàn, gần đổ tô canh.

A Tứ dẫu môi :

- Người muốn suy nghĩ để ta cho người suy nghĩ!

A Tam tức tốc cầm tô canh tạt vào mặt A Tứ. A Tứ không tránh kịp hứng trọn tô canh tức mình chồm tới, hai người vật lộn té xuống đất.

Về chuyện này đối với Tiểu Tà và Tiểu Linh xem như cơm bữa nên không chú ý đến cứ tiếp tục ăn như thường.

Hai người ôm nhau vật một lúc đã khá lâu, A Tứ bỗng nghĩ thầm :

- Tại sao Tiểu Tà không ra can?

A Tam ngóc đầu lên phát hiện ra đồ ăn sắp hết vội bỏ mặc A Tứ đứng dậy xáp vào bàn miệng la :

Không xong rồi! Tiểu Tà bang chủ dành phần đồ ăn cho em với chứ!

Tiểu Tà ăn càng nhanh.

A Tam, A Tứ nhào tới chỉ còn chút nước lèo mà thôi. Mặt A Tam, A Tứ bây giờ thông xuống còn dài hơn mặt ngựa.

Tiểu Tà thản nhiên :

- Sau này nên nhớ chưa ăn no thì không nên rời khỏi bàn ăn.

Tiểu Linh nhin không nổi bật cười nghiêng ngửa làm cho A Tam, A Tứ nét mặt càng thêm náo nê.

* * * * *

Vào đêm, trăng đã lên cao. Nơi phủ tổng đốc rất yên tĩnh, vệ binh canh phòng rất nghiêm khắc.

Tiểu Tà và A Tứ đột nhập vào phủ.

Đối diện hoa viên là một tòa nhà ngói đỏ, chia thành nhiều phòng.

A Tứ hỏi :

- Bây giờ chúng ta bắt đầu tìm từ nơi nào?

Tiểu Tà quan sát một lúc, giơ tay chỉ vào một tòa nhà lầu nói :

- Chúng ta xuất phát truy tìm từ nơi này.

A Tứ hỏi :

- Hay là chúng ta bắt một tên quân canh đến đây tra hỏi có được không?

Tiểu Tà lắc đầu :

- Chờ một lát hãy tính. Các lầu này hình như dùng cho đàn bà ở. Người có thấy nơi vách lầu có hai bức tranh màu trắng, màu hồng hình như có thêu hình nữ thì phải.

A Tứ trở mắt nhìn theo ngoan cố nói :

- Dù chỗ ở của đàn bà cũng phải lục xét.

Tiểu Tà thở dài một hơi :

- Không cần làm như vậy. Mỗi lần gặp đàn bà hay xảy ra chuyện không hay.

Tốt hơn chúng ta nên lánh xa họ.

A Tứ nói :

- Nếu vậy chúng ta phải bắt người tra xét sao?

Tiểu Tà suy nghĩ :

- Cũng không cần, hãy xem ta đây!

Dứt lời Tiểu Tà uy phong đình đặc chạy đến bọn vệ binh như người quan trong phủ.

A Tứ thấy thú vị cũng thoăn thoắt chạy theo.

Bọn vệ binh phát hiện có người đột nhập vào phủ vội hét to :

- Ai?

Tiểu Tà đáp :

- Tôi!

- Người là ai?

Tiểu Tà ung dung bước tới nói :

- Tôi là tôi.

- Người... Khẩu lệnh?

- Tô hô!

Vệ binh ngạc nhiên :

- Khẩu lệnh người là cái gì?

Tiểu Tà nói :

- Khẩu lệnh này là thông hành toàn quốc.

- Người...

Tiểu Tà tiếp tục bước tới, trước mặt hai người cười nói :

- Các người không biết ta sao? Ta là Dương Tiểu Tà!

- Dương Tiểu Tà?

Tên Dương Tiểu Tà thực ra đối với vệ binh như đã khắc cốt ghi lòng, hai tên vệ binh chăm chú nhìn Tiểu Tà lần nữa nghĩ thầm :

Không phải Dương Tiểu Tà thì còn là ai!

Lập tức chân tay run lên, chuẩn bị đối phó.

Tiểu Tà quay lại nhìn A Tứ cười nói :

- Nếu đã nổi tiếng rồi thì việc gì cũng tiện.

Tiểu Tà nói với bọn vệ binh :

- Các người đã tin ta là Tiểu Tà chưa?

Mấy tháng nay Tiểu Tà quấy động khắp thành Thái Nguyên ai mà không nghe tiếng? Chúng nó không kinh hãi mà còn mất trí nữa.

Tiểu Tà khoe khoang :

- Đô đốc các người còn chưa làm gì được ta, phủ đô đốc này là nhà của ta, ta ra vô tùy ý, các người có hiểu không?

A Tứ phụ họa :

- Nói thật cho các người biết cũng chẳng sao, chúng ta là mật thám của Hoàng thượng, vì vậy Dương Sơn Kiệt không có cách nào để bắt chúng ta được, chỉ cần nhìn thấy Thiên long ngọc bội này là phải bỏ chạy rồi.

Bọn vệ binh nghe nói kinh hãi :

- Hai vị là...

Tiểu Tà khoác tay :

- Hai chúng ta không phải là muốn gặp đô đốc, chỉ muốn tìm hiểu ba nơi ở nhà Dương Kiên, Khu Mai và Dương Sơn Kiệt hiện tại.

Vệ binh ngấm nghĩ một lúc rồi gật đầu :

- Được! Để chúng tôi dẫn hai người đi!

A Tứ cười :

- Vậy mới biết điều. Cứ yên tâm chúng ta không làm khó các người đâu.

Tiểu Tà và A Tứ theo vệ binh đi qua các nơi cấm địa, nhờ có vệ binh dẫn đường nên không có gì trở ngại.

Vệ binh chỉ ngay trước mặt một căn nhà khá lớn, trước cửa treo một tấm bảng đề chữ: Mộng thiên cư và nói :

- Dương tổng đốc trước ở nơi đây.

Tiểu Tà hỏi :

- Hiện nay ở đâu rồi?

Vệ binh đáp :

- Dương tổng đốc trước đây đã bỏ đi nên cái này bỏ trống, cửa khóa kín không có vệ binh canh phòng.

Tiểu Tà nghi ngờ :

- Nếu đã không có người tại sao bên ngoài cấm y vệ binh còn canh gác nghiêm ngặt như vậy?

A Tứ thêm vào :

- Việc này nhất định phải có nguyên nhân. Vệ binh các người có biết không?

Vệ binh lưỡng lự :

- Tôi không hiểu vì sao. Có thể bọn chúng quên rút lui đó thôi.

Tiểu Tà hỏi :

- Nói láo! Đã rút lui từ bên trong sao không thông báo ra ngoài? Rõ ràng có gì mờ ám nên mới sai cấm y vệ mới canh gác nghiêm mật như vậy.

Bọn vệ binh không biết giải thích cách nào đứng ngơ ngác.

Tiểu Tà thầm nghĩ :

- “Không biết chúng giả dối hay vì ngu si nữa?”

Liên nói :

- Cũng được! Nếu các người không biết thì hãy gấp rút đi tìm Lý Thu Sơn đến đây cho ta.

Vệ binh gục đầu :

- Chúng tôi không dám.

Dù to gan cỡ nào bọn vệ binh cũng không dám đem sinh mạng của mình ra để đùa giỡn nhìn nhau nghĩ thầm :

- Đã bước vào cấm địa rồi còn đòi Lý tổng đốc đến diện kiến. Mạng sống coi như bán rẻ rồi.

Tiểu Tà thấy bọn vệ binh mặt đầy vẻ kinh hãi thương tình nói :

- Được rồi! Các người có thể trở về và không được nói ra chuyện này.

Bọn vệ binh được buông tha, chấp tay bái hai bái nói :

- Đa tạ Dương đại nhân! Chúng tôi xin cáo lui! Ngài bảo trọng!

Nói xong đã quay thân chạy đi, nhưng chạy chưa được mấy bước, đã quay lại nói :

Đô đốc đang tại Tây hiên trong phòng thứ ba.

A Tứ nói :

- Tiểu tử này quả nhiên biết điều.

Tiểu Tà cười :

- Hãy mau chạy đi!

Hai người hướng về Tây viện để tìm xem có gì bí hiểm.

A Tứ phẫn khởi nói :

- Tiểu Tà bang chủ! Anh định tìm cái gì đây?

Tiểu Tà nói :

- Ta phát hiện nơi đây có mùi máu tanh, nếu không phải Dương Kiên lúc trước bị ta đánh lưu huyết thiệt mạng ở đây thì cũng có chuyện gì bí hiểm.

A Tứ ngạc nhiên :

- Không lẽ Dương Kiên bỏ mạng rồi?

- Cũng chưa chắc!

Hai người bước vào đại sảnh của Tây viện. Trong bóng tối bàn ghế vẫn y nguyên, đồ đạc sắp xếp vẫn còn chỉnh tề.

Tiểu Tà chạy hướng về bên trái, nghĩ thầm :

- “Phải kiểm tra kỹ một chút nơi này mới được”.

A Tứ nôn nóng hỏi :

- Anh phát hiện được gì chưa?

Tiểu Tà không trả lời, từ sau bức màn tìm ra được một vết rách bèn nói :

Quả nhiên có manh mối.

Hắn tiếp tục xem xét chung quanh, cuối cùng cũng phát hiện nhiều vết rách y hệt, nên quả quyết :

- Vậy là có dấu kiếm.

A Tứ cũng xem xét một lúc rồi nói :

- Tại sao lại đâm vào bức màn? Bộ hắn đã giết người? Nhưng không phải kiếm mà là đao, loại đao có sống âm dương.

Tiểu Tà cầm tấm vải màn trắng nói :

- Thấy rõ chưa? Dấu đao này không phải là dấu đao kiếm ở Trung Nguyên, chứng tỏ kẻ sử dụng đao là người ngoài nước.

A Tứ cảm phục nhận xét của Tiểu Tà vô cùng thờ dài nói :

- Tiểu Tà bang chủ! Thần nhãn của anh với bất cứ việc gì cũng rất chính xác, theo anh đoán chắc là bọn Hắc y sát thủ thường lui tới nơi này sao?

Tiểu Tà gật đầu :

- Chắc chắn như vậy!

A Tứ hỏi :

- Nhưng tại sao chúng lại chém giết ở đây?

Tiểu Tà đáp :

- Đó chính là điều chúng ta muốn tìm hiểu. Nhưng mục đích chúng ta đến đây là muốn gặp mặt Dương Kiên.

Hai người tiếp tục hướng về hậu viện.

Không lâu hai người đã đi đến thư phòng của Dương Kiên.

Tại đây một mùi thuốc xông loang ra, Tiểu Tà đoán biết Dương Kiên dùng thuốc trị thương.

Thư phòng rộng rãi nhưng là một phòng bỏ trống đã lâu mới sử dụng lại trong thời gian gần đây.

A Tứ hỏi :

- Không lẽ Dương Kiên chưa từng đến nghỉ nơi đây sao?

Tiểu Tà háy mắt :

- Tại sao một chút thông minh người cũng không có? Người không người thấy trong phòng này có mùi thuốc sao? Hẳn không trị thương nơi đây thì sao lại có mùi thuốc này/ A Tứ đã hiểu ra cười nói :

- Em làm sao bì được anh. Chỉ cần tập suy đoán là đã vui rồi.

Tiểu Tà đưa tay kéo tấm nệm trải giường, trên tấm nệm dính đầy dấu máu.

A Tứ nói :

- Quả nhiên anh đoán không sai.

Tiểu Tà thăm tra huyết dịch một hồi, rồi nói :

- Vết máu này hơi đen, chính tỏ bị ối ra. Chính là hãn thọ thương nên dịch thủ cho hãn một đao kết liễu số mạng.

A Tứ suy đoán :

- Không chừng chúng nó bắt Dương Kiên kéo đi nơi khác sau đó mới giết.

Tiểu Tà nói :

- Khả năng này không lớn vì chúng nó đã khám xét mấy phòng rồi, không thấy khả nghi. Vả lại bên ngoài canh gác mà hơn mười tên vệ sĩ đều bị giết tại chỗ. Điều này thấy rõ chúng hành động trong ngôi nhà này là có kế hoạch, mục đích rất chu đáo.

A Tứ nói :

- Vậy xác chết để đâu? Bọn chúng không dám kinh động đến người khác, trên thực tế không muốn để lộ tung tích, chứng tỏ xác chết được vận chuyển đi chưa xa, không chừng còn trong mật thất.

Tiểu Tà cười :

- Lần này người đoán đúng rồi! Dương Kiên là tên xảo quyệt, hắn đương nhiên đã chuẩn bị đường rút, phòng bị hậu quả.

A Tứ phấn khởi :

- Như vậy mật thất nằm tại nơi nào? Chúng ta mau đi tìm xem!

Dứt lời A Tứ hướng ra cửa chạy tới Tiểu Tà níu áo hãm lại :

- Nếu người đi thì đừng hòng tìm được mật thất, con người thông minh xảo quyệt mỗi một thông lộ phải ở nơi bí mật, tâm lý con người người không hiểu sao?

Mật thất nhất định tại đây!

A Tứ nóng nảy :

- Vậy cửa mật thất nằm ở nơi nào?

Tiểu Tà nhớ đến cách mở khóa mà Diệu thủ Lương Không Không đã dạy trước đây, nên nhanh chóng tìm ra được cơ quan nơi tử sách.

Tử sách này tuy chứa rất nhiều sách, nhưng ít ai động đến rõ ràng chỉ để nguy trang.

Tiểu Tà đắc ý nói :

- Hãy xem ta đây!

Lập tức bay lên dùng chân đạp mạnh mặt bàn.

Xạch!

Đằng sau lưng kệ sách nứt ra một kẽ hở.

A Tứ vui mừng như điên cười lớn nói :

- Oa! Tìm ra rồi!

A Tứ lập tức phóng ra cửa bí mật, tức thì cánh cửa khép lại như cu, không ra tìm ra.

Mật thất nồng lên mùi huyết tanh, thịt thối.

Tiểu Tà thuận theo mật thất đi vào địa đạo tìm ra nơi mùi xác chết. A Tứ trước tiên phát hiện đồng xác chết, kinh hãi nói :

- Ôi! Quá nhiều rồi!

Cả hai cúi xuống xem xét một cách cẩn cú, rõ ràng trên ngực bọn vệ binh này có máu bầm đọng lại, chứng tỏ bị giết chưa lâu.

Sau cùng bên dưới có hai xác chết được A Tứ chú ý kéo ra, đó là thi thể của Dương Kiên và Khu Mai.

Hai người này mặt như quỷ đói, thi thể của Dương Kiên đã bắt đầu thối rữa.

Tiểu Tà suy nghĩ một hồi nói :

- Cả hai xác chết này tính ra đã quá ba ngày, tại sao màu sắc còn hoàn hảo như vậy?

A Tứ nói :

- Chẳng lẽ hai người này chết vì trúng độc?

Tiểu Tà bắt đầu lấy kim châm ra kiểm nghiệm xem Dương Kiên và Khu Mai có trúng độc hay không.

Qua một tuần trà công phu vẫn chưa có kết quả Tiểu Tà lắc đầu lẩm bẩm :

- Thật kỳ lạ! Loại độc này tại sao kiểm nghiệm không ra? Không lẽ là...

Sắc mặt Tiểu Tà hơi biến, hắn liền dùng trảo bừa vào đầu Khu Mai, phát hiện nơi huyết bá hội có một chấm đỏ to rất rõ ràng.

Tiểu Tà như bị ngọn roi quất vào lưng, nảy ngược ra kêu lớn :

- Hắc huyết thần tâm!

A Tứ nghe nói cũng thất kinh nhảy ra xa một bước, vẻ mặt đầy hoảng hốt.

Hắc huyết thần tâm là thiên hạ chi độc, trước kia đã được Tiểu Tà thu

hồi, tại sao hôm nay lại xuất hiện nơi đây? Không lẽ Giang Chấn Vũ hoạt động lại hoặc có người nào trong Phiêu hoa cũng trộm đem ra ngoài sử dụng? Nhưng tại sao chúng phải dùng Hắc huyết thần tâm giết Dương Kiên và Khu Mai?

A Tứ sợ hãi :

- Chúng ta chạy đi! Coi chừng mang họa!

Tiểu Tà nói :

- Ta đến đây mục đích để khám phá chuyện này. Như vậy cũng đã hiểu rõ một chút. Chúng ta trở về quán Thông Thực để tìm cách đối phó, vì việc này có liên quan rất nhiều mặt.

* * * * *

Đã ba tháng nay Dương Chính một mình trị liệu trong thùng thuốc.

Nhưng càng cố gắng càng thất vọng, ông ta cho mời ngự y đến để xem xét phương pháp trị liệu này có bị Tiểu Tà lừa gạt hay không!

Ngự y đã phán quyết đây chẳng qua là một sự lừa bịp, không thể có hy vọng phục hồi nguyên trạng của người thái giám.

Dương Chính thực sự đã vỡ mộng, vì nếu thành công tất cả các ước vọng bấy lâu nay dù có bỏ ra bao nhiêu công phu cũng không hối tiếc.

Thần dược thủy nóng gần bảy mươi độ, ép đến Dương Chính mồ hôi chảy ra như suối, mà phải cắn răng chịu đựng.

Đến rồi đến cuối cùng a lên một tiếng bỏ cuộc :

- Hết rồi! Tất cả hết rồi! Ba tháng mộng ước thu về tay không!

Nếu không nghe Tiểu Tà nói một cách mê hoặc thì bây giờ lão đầu thất vọng như vậy?

Quá tức giận Dương Chính đổ hết thùng nước thuốc hết lên :

- Tiểu Tà! Ta sẽ chém đầu người, lóc thịt người, ngu mã phân thân người!

Người ngự y đến bên cạnh, dù cho ngày thường chán ghét hành động tội ác của Dương Chính, giờ đây cũng có chút thương tâm cho một thái giám luôn luôn khát khao trở thành đàn ông thực sự.

Đổ thuốc đã nửa giờ, Dương Chính mới bình thần trở lại, thở một hơi dài từ từ đến giường lấy quần áo mặc vào, nhìn Lý ngự y người đại phu thân cận nói :

- Lý đại phu! Đúng ra ta nên tín nhiệm người thì sự việc không đi đến nghiêm trọng như vậy.

Lý đại phu chấp tay :

- Công công đã hiểu chuyện này không thể có kết quả thì tiểu thần cũng được an ủi rồi!

Dương Chính rầu rĩ :

- Cũng do ta chuốc lấy!

Lý đại phu tò mò :

- Nghe nói tiểu tử đó rất kỳ dị, ngâm mình trong nước sôi mà vẫn hoàn hảo như xưa.

Dương Chính nói :

- Nếu không phải như vậy ta đâu dễ dàng tin gã nói. Trước sau chỉ là một trò cười Lý đại phu hãy giữ bí mật cho ta.

Lý đại phu nói :

- Xin Công công hãy yên tâm!

Dương Chính liền phóng tới sắc mặt đã đổi khác, quyết định có nên tàn nhẫn hay không để bảo vệ chuyện bí mật này.

Ông ta kêu lên :

- Lý đại phu!

Lý đại phu vội chạy tới, chấp tay nói :

- Dương công công có chi chỉ bảo?

- Ta muốn...

Lập tức Dương Chính cung tay lên, buông vào ngực Lý đại phu kích tới. Hành động chớp nhoáng từ tia mắt Dương Chính lộ ra vẻ sát khí.

Lý đại phu đôi tay quơ quào chống đỡ như vô hiệu té quy xuống đất, đôi mắt trợn ngược lên, khóe miệng rỉ máu tươi.

- Công công! Ngài...

Dương Chính cười gằn :

- Lý đại phu! Người không phải muốn bảo mật sao? Bây giờ người vĩnh viễn được bảo mật rồi!

Lý đại phu đã hiểu tâm tư con người Dương Chính xảo quyết đến cỡ nào rồi, nhưng không ngờ Dương Chính quá độc ác như vậy.

Dương Chính buông tay xuống dùng chân hất Lý đại phu sang một bên.

Nhìn người ngự y chết không nhắm mắt, Dương Chính không tỏ chút thương tâm, trong lòng chỉ nghĩ đến việc báo thù giết chết Tiểu Tà để rửa cái nhục bị lường gạt.

Trong ba tháng này quán Thông Thực cũng vắng khách dự tính sẽ có người đến trả thù nhưng đợi mãi chẳng thấy. Thật là chuyện ngoài dự tính của Tiểu Tà.

Ở biên cương chiến sự lại liên tục cấp báo đúng như Dương Sơn Kiệt nói :

Dương Chính có ý dùng tay Vệ Tiên trừ khử những tên chống đối mình. Ép đến tướng cầm quân luôn luôn bại trận. Chiến tranh sắp kinh động đến kinh đô.

Cũng may phía bắc Cơ Nhung quan có La Thông canh giữ cứ cố thủ cầu hòa.

Nơi Thần tiên phủ đã có Dương Hùng trấn giữ, ngoài ra còn có Siêu Vô Hạng và Tiểu Thất duy trì. Phải nói nhờ vào những tướng lãnh này mà Phiên bang chưa thể công vào những nơi hiểm yếu.

Một sáng Tiểu Tà ngồi tại quán, giám thị A Tam chỉ dạy võ công cho đệ tử.

Bốn mươi mấy tên học trò bây giờ chỉ còn độ ba mươi người. Số người này học khá lâu nên có nhiều tiến bộ. Đó chính là nguồn vui duy nhất của A Tam.

Tiểu Tà hướng về đám đệ tử nói :

- Các người đã học xong, ai muốn ở lại cứ ở, ai muốn đi thì đi. Bí kíp võ công đã nằm trong tay các người hết rồi, những gì cần dạy ta cũng đã dạy tất cả. Quán Thông Thực chuẩn bị đóng cửa. Sau này quán Thông Thực có mở, lại hoan nghênh quý vị đến đây tiếp tục.

Mọi người nghe nói ồ lên một tiếng, chủ trương quá đột ngột, may mà Tiểu Tà không đuổi chỉ thương lượng với họ đi hay không tùy ý.

Tiểu Tà quay lại nói với Tiểu Linh :

- Nếu chúng ta đi rồi em nên thông báo với Cái bang tiếp quản căn nhà này.

Tiểu Linh gật đầu :

- Em hiểu rồi!

Trong lúc đang trò chuyện phía ngoài quán Thông Thực bỗng nổi lên tiếng vó ngựa dồn dập, bốn con chiến mã đã đứng trước cửa quán.

Đúng như Tiểu Tà dự tính, trước đây mấy ngày khi được tin Tiểu Thất tử chiến trận gửi về, Tiểu Tà A Tam A Tứ đều chuẩn bị tư thế tòng quân.

Hôm nay trong đoàn chiến mã có Siêu vương gia đến.

Tiểu Tà bước ra chào hỏi :

- Siêu vương gia! Hôm nay có quân lệnh rồi sao?

Siêu vương gia nhìn ba người của quán Thông Thực y phục chỉnh tề nói :

- Dương thiếu hiệp tất cả đã chuẩn bị rồi sao?

Tiểu Tà gật đầu :

- Chúng tôi chỉ còn đợi quân lệnh mà thôi.

Siêu vương gia biết quân tình đang nguy khốn không được chậm trễ, nhanh tay thò vào túi lấy ra hỏa bài và quân lệnh trao cho Tiểu Tà :

- Kim bài này do Dương tướng quân phát ra, muốn tới kinh thành điều chỉ viện binh, ai ngờ Dương Chính trị hoãn không chịu phát binh. Còn bức thư này thì do Vô Hận, hãn cùng Tiểu Thất dẫn binh chi viện nhưng Tiểu Thất vì cứu mạng hãn mà bị vây tại núi Sơn Phong. Vô Hận cảm giác quân phiên quá dung mãnh nên đưa thư cầu viện. Tính ra cũng đã hơn ba ngày rồi.

Tiểu Tà cau mày :

- Ba ngày? Bọn quân phiên này nếu Tiểu Thất có bị thương thì bốn Bang chủ cắt đầu không tha một đứa.

Siêu vương gia tiếp :

- Dùng kim phù này được quyền điều động ba quân. Bây giờ cứu binh như cứu lửa, chiến mã đã chuẩn bị đầy đủ, xin quý vị lên đường.

Tiểu Tà chấp tay :

- Đa tạ Siêu vương gia!

Lập tức quay về A Tam, A Tứ nói :

- Lên ngựa! Tiểu Linh! Siêu lão vương gia! Xin tạm biệt!

Tiểu Thất bị vây hãm ở Sơn phong đã ba ngày, nên khó trách Tiểu Tà sao nóng nảy.

Tiểu Tà đi rồi, Siêu vương gia cũng cáo lui đợi tin tức.

Tiểu Linh theo lời dặn của Tiểu Tà tìm đến Phân thọ chủ Cái bang Lương Phát Thiên giao phó quán Thông Thực.

Bạn đang đọc truyện *Tục Tiểu Tà Thần* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 26: Thi hành quỷ kế

Núi Sơn phong người đông như kiến, lỗ nhố khắp nơi có đến hàng trăm, hàng ngàn người thân hình to lớn, mới trông qua ai cũng nhận ra là người nước Phiên, gần vùng Mông cổ.

Số quân này đã bao vây toàn bộ dãy núi Sơn phong, Tiểu Thất bị vây hãm trong rừng núi này đã năm ngày năm đêm, nhiều lần phản công phá vòng vây, nhưng đều thất bại. Hai trăm binh sĩ nay chỉ còn lại độ sáu mươi người lương thực đã hết, nên phải bắt thú rừng mà ăn.

Quân đội không thể duy trì được bao lâu, nhưng không ai đào thoát bởi lẽ tinh thần tập thể cao, sống chết có nhau không vì gian nan mà nản chí.

Sáu mươi người đồn trú và cố thủ tại một sơn cốc để bảo toàn lực lượng. Rất nhiều người muốn thí mạng với quân thù nhưng Tiểu Thất vẫn vững lòng trông chờ viện binh, lúc đó mới phối hợp với Siêu Vô Hận hợp đồng công kích.

Tuy nhiên họ chờ đợi đã lâu mà viện binh không thấy đến.

Lúc này Tiểu Tà và đồng đội đã đến Đông bắc Sơn phong, nhưng thấy quân địch quá đông, phải nghiên cứu địa hình rồi mới đặt kế hoạch tác chiến.

Bang Thông Thực có tín hiệu riêng, nên vừa đến chân núi Sơn phong, A Tam đã kêu lên :

- U u...

Lần lượt A Tam đến A Tứ, Tiểu Tà và mấy mươi tên binh sĩ cũng hừng chí chạy ra hô theo, hy vọng Tiểu Thất nghe được tín hiệu này sẽ trả lời.

Tiếng âm vang như sấm rền, nước chảy, vọng mãi trong rừng sâu, vang xa hơn mười dặm.

- U u u...

Tại trong sơn cốc bỗng nhiên Tiểu Thất thoáng nghe được vui mừng khôn xiết, la lên :

- Tiểu Tà bang chủ đến rồi!

Tiếng la của Tiểu Thất cũng làm cho binh sĩ vui lên phần khởi không ít :

- Chúng ta được giải cứu rồi!

Bọn thuộc hạ hỏi tiểu Thất :

- Có phải tiếng hú lúc nãy không?

Tiểu Thất nói :

- Không sai! Ta không phải đã từng nói với các người, nếu có người đến thì Phiên bang mạnh đến cỡ nào cũng bị dẹp tan hết sao!

Về phía địch quân cũng nhốn nháo :

- Tiếng sói kêu đó là viện binh sao?

- Không sai!

Tiếng mật hiệu tiếp tục truyền lại, Tiểu thất không dám chậm trễ vội trả lời :

- U u u...

Nhận được tín hiệu A Tam kêu to :

- Là tiểu Thất rồi!

Tiểu Tà mừng rỡ :

- Tiểu Thất vẫn còn sống, trong hai ngày nay ta hồi hộp lo lắng, bây giờ thì an tâm rồi. Tiểu Thất ta đến rồi, hãy chuẩn bị ứng chiến.

A Tam nói :

- Tiểu Tà bang chủ! Chúng ta dùng phương pháp nào để xung trận đây!

Tiểu Tà nói :

- Hãy kiếm cho ta một cành cây lớn để ta đập đầu chúng nó.

- Tuân lệnh!

A Tam nhanh chóng xuống ngựa chạy vào sơn lâm, phút chốc đã đem ra những cành cây rất dài và to lớn.

Tiểu Tà, A Tam, A Tứ mỗi người chỉ dùng một cành cây, ngồi trên ngựa xung trận.

Thật là một chiến thuật kỳ lạ, làm chi địch quân hết hồn bỏ chạy.

Tiểu Thất từ bên trong thúc quân đánh ra, quân Phiên bất ngờ tan rã, hàng ngu lộn xộn, vì chưa từng thấy lối đánh kỳ quái đó.

A Tam cười ha hả nói :

- Tiểu Tà bang chủ! Trận này chúng ta toàn thắng rồi!

Tiểu Tà nói :

- Phải gấp rút thu hồi toàn bộ ngựa chiến và vũ khí chúng bỏ lại để trang bị cho quân của Tiểu Thất.

- Tuân lệnh!

Rất nhanh, A Tam, A Tứ đã giúp cho đội quân của Tiểu Thất thu hồi binh khí và chiến mã của địch.

A Tứ hỏi :

- Tiểu Tà bang chủ! Công việc kế tiếp phải làm gì đây?

Tiểu Tà đáp :

- Bọn Phiên binh này tuy rút chạy nhưng sẽ trở lại phản công. Chúng ta hãy mai phục chờ chúng đến.

Tức thì A Tam, A Tứ, Tiểu Thất bố trí phục binh.

Quả nhiên chỉ chốc lát sau địch quân đã củng cố hàng ngũ kéo đến.

Lần này phục binh của Tiểu Thất đã trang bị đầy đủ, xông ra đón đầu xung trận, giết chết quân Phiên vô số.

Đây mới là trận quyết định làm tan lực lượng của quân Phiên, khiến bọn chúng kéo đi rất xa, không còn dám mưu đồ tấn công nữa.

Bây giờ Tiểu Tà, A Tam, A Tứ gặp lại Tiểu Thất rất vui mừng.

Trận giải vây đến đây kết thúc.

* * * * *

Giữa lúc đó thì tại kinh thành cũng diễn biến đầy âm mưu.

Trong một đêm, Thạch sơn ráo riết cho người phi ngựa về kinh thành cầu viện.

Dương Sơn Kiệt biết được chuyện này, không cho Hoàng đế Kỳ Chánh hay mà chạy vào văn phòng của Dương Chính bàn luận.

Dương Chính hỏi :

- Có việc gì quan trọng không?

Dương Sơn Kiệt chấp tay :

- Bẩm công công! Cơ hội đến rồi!

Dương Chính đảo mắt :

- Cơ hội gì đây?

Dương Sơn Kiệt nói :

- Vệ Tiên công hãm thành Dương Cao vây hãm Thạch Sơn, bây giờ chính là cơ hội chúng ta ra tay.

Dương Chính nói :

- Mục đích của chúng ta là trước phải lợi dụng tình thế diệt trừ những tên cứng đầu. Đợi cho Vệ Tiên giết hết bọn chúng ngoài mặt trận thì mới tính chuyện bên trong.

Dương Sơn Kiệt hỏi :

- Nghe nói Dương Tiểu Tà và người trong bang Thông Thực đã tham gia tác chiến, phá vòng vây của Phiên bang rồi.

Dương Chính kinh hãi :

- Là hãn? Hãn tại sao lại có mặt ở chiến trường?

Dương Sơn Kiệt nói :

- Con của Siêu Thực Tiên thế cha xuất chinh mà Siêu Vô Hận là bạn thân của Dương Tiểu Tà nên mới xảy ra chuyện này. Chỉ một trận đánh hãn đã giải vây cho Siêu Vô Hận.

Nghe đến Tiểu Tà, Dương Chính đã nổi nóng, hận đến xương tủy, nghiến răng nói :

- Hãn hiện tại đang ở đâu?

- Nghe nói hãn đã trở về Thái Nguyên!

Dương Chính cười nhạt :

- Dương Tiểu Tà! Ta muốn xem người làm sao thoát khỏi tay ta!

Dương Sơn Kiệt nheo mắt :

- Lần này Dương công công đích thân xuất quân, Tiểu Tà dù bản lĩnh cỡ nào cũng khó thoát!

Dương Chính ngạo nghễ :

- Không sai! Ta chuẩn bị dẫn theo bốn mươi vạn đại quân, xem hãn chạy thoát nơi nào.

Dương Sơn Kiệt nhắc nhở :

- Công công chớ làm quá gấp kéo bị người ta phát hiện. Còn Dương Tiểu Tà biết được sẽ tìm cách lánh thân.

Dương Chính khoác tay :

- Ta đã có cách.

Dương Sơn Kiệt cười :

- Hỉ long! Hãy dẫn đường.

Hai người hướng về nội cung đi tới, Dương Sơn Kiệt đợi hai người đi khuất, cười rất đắc ý, như đã tìm được một kế hoạch vạn năng.

Hoàng đế Kỳ Chánh đang ngự tại hoàng cung chờ Dương Chính đến.

Không lâu, Dương Chính đã chấp tay bái kiến :

- Hạ thần xin bái kiến Hoàng thượng.

Kỳ Chánh nói :

- Tiên sinh không cần đa lễ. Trẫm chờ đợi tiên sinh để cho biết công việc.

Dương Chính tâu :

- Tâu Hoàng thượng, Vệ Tiên là hoàng tử Phiên bang lâu nay đem quân quấy nhiễu biên cương, hạ thần đang nghĩ cách đối phó. Không biết...

Kỳ Chánh nóng nảy :

- Công công có phương pháp gì?

Dương Chính cung kính :

- Phiên binh chẳng qua là hữu dụng vô mưu, chỉ cần Hoàng thượng đem đại quân đi chinh phạt, tức khắc chúng phải bó tay.

Kỳ Chánh e ngại :

- Như thế trăm phải ngự giá xuất chinh sao?

Dương Chính thuyết phục :

-Tâu Hoàng thượng chỉ vì Phiên bang nghĩ rằng Hoàng thượng trẻ tuổi, chưa có thao lược và chưa lo quốc sự nên mới dám đem quân nhiều nhường như vậy.

Nếu Hoàng thượng chịu ngự giá thân chinh, thì uy vu sẽ làm chấn động Phiên bang.

Kỳ Chánh nghe qua cười nói :

- Phiên bang nghĩ như vậy sao? Thật không biết lượng sức!

Dương Chính thêm :

- Hoàng thượng nói rất đúng! Tiên vương danh chấn thiên hạ cũng vì đã chịu khó xuất chinh làm ba quân tướng sĩ nức lòng đánh giặc. Đại quân nước ta trước có mấy mươi vạn, nên kéo dốc hết ra biên cương để chinh phạt thì sẽ thắng lớn.

Kỳ Chánh nói :

- Trẫm chưa từng nghĩ qua chuyện này, vì nhớ lại trước đây Tiên vương đã có lần ngự giá thân chinh, nhưng đã làm chết một số lớn đại thần.

Dương Chính nói :

- Hoàng thượng nên ra lệnh cho Hàn Dương thống lĩnh đại quân ra lấy lại thành Dương Cao, dùng thành Dương Cao làm chỗ chi viện, có tin tức gì phải cấp báo. Và lại kinh thành cách Phiên bang chỗ đóng quân chừng ba trăm dặm, đường xá không hiểm trở khó khăn gì.

Kỳ Chánh gật đầu :

- Công công có ý hay! Trẫm sẽ ra lệnh cho Hàn Dương xuất trận. Nước Đại Minh ta có người như công công thì còn sợ gì Phiên bang quấy nhiễu, có công công theo hộ giá thì trẫm rất an tâm.

Dương Chính nói :

- Đa tạ Hoàng thượng!

Dương Chính lui về nội điện.

Cái tin Kỳ Chánh hoàng đế xuất chinh làm cho văn quan võ tướng đều ngạc nhiên.

Việc triều chính trao lại cho Hoàng đế Kỳ Ngọc nhiếp chính.

Dương Chính thống lĩnh mấy mươi vạn quân rầm rập kéo ra khỏi kinh thành.

Dương Chính và Hoàng thượng kéo quân đi rồi, Dương Sơn Kiệt liền bàn trưởng quyền hành trong cung. Đây không phải là chuyện ngẫu nhiên mà bên trong đã có âm mưu giữa Dương Chính và Dương Sơn Kiệt, muốn dụ Kỳ Chánh hoàng đế rời khỏi ngai vàng để hãm hại.

* * * * *

Bấy giờ Tiểu Tà và anh em trong bang Thông Thực đã dẫn nhau về đến thành Thái Nguyên, đi theo còn có Siêu Vô Hận nữa.

Siêu Vô Hận nói :

- Hoàng đế ngực giá thân chinh, có cả Dương Chính đi theo hộ giá, chắc là có việc quan trọng.

Tiểu Tà ngạc nhiên :

- Dương công công đi theo để làm gì?

Siêu Vô Hận cười :

- Hoàng thượng quá tin Dương Chính, đương nhiên phải dắt Dương Chính đi theo, tôi có việc này muốn bàn bạc với Tiểu Tà bang chủ!

Tiểu Tà nhếch môi :

- Ôi! Thật là oan gia! Nếu tôi gặp lại Dương công công chắc ông ta sẽ lột da tôi mất!

Siêu Vô Hận cười :

- Tôi sợ Bang chủ không bị lột da, mà trái lại người bị lột da lại chính là Dương Chính!

Tiểu Tà nghe nói đắc ý cười :

-Nói cũng phải! Hoàng thượng chừng nào tới chiến trận?

Siêu Vô Hận nói :

- Hiện nay cách thành Nam độ ba mươi dặm, chỉ vài hôm nữa sẽ tới biên cương.

Tiểu Tà ngẫm nghĩ :

- Tại sao nhanh quá vậy? Bây giờ phải làm sao đây? Không muốn gặp mặt cũng không được rồi!

Siêu Vô Hận nói :

- Không muốn gặp mặt cũng được. Anh cứ ẩn trong thành không ra, đợi Hoàng thượng đi rồi sẽ tính.

Tiểu Tà nóng nảy :

- Lần này Hoàng thượng ngự giá thân chinh là lăm mưu Dương Chính rồi, ta không thể để cho kế hoạch của gian thần thành công.

Siêu Vô Hận hỏi :

- Anh có cách gì ngăn chặn âm mưu của Dương Chính không?

Tiểu Tà nói :

- Ta đã có cách!

- Anh có âm mưu gì thì mau nói ra đi!

Tiểu Tà cười :

- Thiên cơ bất khả lộ!

A Tam thắc mắc :

- Thì nói ra nghe một chút cũng không được sao?

Tiểu Tà lắc đầu :

- Không được! Nếu để lộ ra ngoài thì người ta sẽ kết tội phản quốc!

Siêu Vô Hận không hiểu :

- Cái gì mà tội phản quốc?

Tiểu Tà nói :

- Điều bí mật chính là ở chỗ đó. Chuyện này rất quan trọng, A Tam A Tứ! Các người nên đến Cơ nhưng quan tạm trú một thời gian ta mới yên lòng hành sự.

A Tứ hỏi :

- Phải ở đó bao nhiêu lâu?

Tiểu Tà suy nghĩ một lúc rồi nói :

- Có thể mấy ngày mà cũng có thể là mấy tháng, tóm tắt là không lâu.

Tiểu Thất lo lắng :

- Tiểu Tà bang chủ! Còn em và Siêu Vô Hận thì sao?

Tiểu Tà nói :

- Trở lại với quân ngu, quán Thông Thực không còn nữa, mỗi người tự lo liệu cho mình.

Tiểu Tà từ giã ra đi.

Hành động của Tiểu Tà rất kín đáo, làm cho ai nấy đều hồi hộp, bùi ngùi, không biết sẽ có chuyện gì xảy ra, mà trước mắt tình anh em chia cắt hoàn toàn.

Mặt trời lên cao...

Hơi nóng sa mạc bốc lên ngun ngút.

Tại cửa khẩu Bạch dương, địa thế rất hiểm trở, bên trong quân lính tuần tra rất nghiêm mật.

Phía sau đại trại là một dải sơn khê.

Bỗng nhiên trên bờ suối có tiếng hát làm cho Vệ Tiên giật mình :

- Ai? Tại sao nơi đây lại có người? Phía trước có con sông lớn, tại sao bờ suối này lại có người lên vào?

Từ bên trái dòng suối, ăn thông sang với sông, Tiểu Tà đã từ dòng sông này mà đến nơi đây.

Bây giờ gương mặt của Tiểu Tà sáng rõ lên như một mỹ nhân, thấy vị hoàng tử nước Phiên kinh hãi liền lên giọng trấn an :

- Người biết thế nào là nghệ thuật không? Chỉ biết có la lên om xòm!

Tiểu Tà tại sao lần này mò đến trại của quân Phiên, không lẽ trong kế hoạch đối phó Dương Chính có liên quan đến hành động này?

Chắc chắn là có nếu không làm sao Tiểu Tà dám vào chốn trung quân của Vệ Tiên đùa giỡn.

Lần trước nơi chiến trận, Tiểu Tà đã xuất hiện một lần, hẳn biết mặt Vệ Tiên song Vệ Tiên chắc chắn không nhận ra hẳn.

Vệ Tiên hét :

- Người là ai?

Tiểu Tà cười :

- Ta là người bán quần áo.

Vệ Tiên giật mình nghĩ đến quần áo của mình để trên phiến đá nơi có Tiểu Tà đứng. Hẳn định đứng dậy nhưng đã vội ngâm người xuống nước nói :

- Còn không mau ném quần áo của ta qua đây. Đừng có đùa!

Tiểu Tà ranh mãnh :

- Quần áo toàn là vải thượng hạng của Trung Nguyên. Có lẽ người cướp được của bá tánh?

Nói xong Tiểu Tà lấy đồng quần áo đếm từng cái và hướng về phía Vệ tiên nói :

- Tổng cộng bảy món, đôi giày, dây lưng cộng lại thì trị giá mười lượng, nhưng đã dùng qua chỉ còn lại tám mươi phần trăm. Thôi tính tám lượng bạc cũng được!

Vệ Tiên thấy Tiểu Tà không nể mặt mình hét to :

- Người đâu! Mau bắt hẳn cho ta!

Vệ binh trước đã muốn bắt người nhưng chưa có lệnh, bây giờ bảy tám tên xông tới.

Tiểu Tà cười nhạt :

- Đàn ông đang tắm có gì đáng xem đâu?

Vừa nói Tiểu Tà vừa ném mấy viên sỏi điểm huyết bọn vệ binh, làm cho bọn vệ binh đứng trơ một chỗ.

Vệ Tiên thấy Tiểu Tà ra tay, cảm giác hơi quen quen, tiếp tục nhận thấy trên đầu Tiểu Tà có một đuôi tóc liền hỏi :

- Người... người là Dương Tiểu Tà sao?

Tiểu Tà cười đắc ý :

- Không phải ta thì còn ai dám bán quần áo nơi đây chứ?

Bây giờ biết đích xác là Dương Tiểu Tà tâm trạng việc binh rất căng thẳng.

Tiểu Tà một mình thi triển công phu chưa chắc Vệ Tiên đã địch lại, bây giờ trong tình cảnh đột ngột như vậy, không biết Tiểu Tà có mưu kế gì đây.

Vệ Tiên biết Tiểu Tà là một tiểu hài không dễ gi đối phó, trước khi chưa hiểu được mục đích, buộc lòng phải nhẫn nại nói :

- Người bán quần áo thì ta mua!

- Tiền đâu?

- Trả tiền lập tức cho người sao?

Tiểu Tà nheo mắt :

- Lời nói của ông tôi không tin!

Vệ Tiên nói :

- Lời nói của ta nặng như núi!

Tiểu Tà cười :

- Lời nói của ông nặng như núi? Tôi không tin vì nó chỉ là một trò đùa.

Vệ Tiên cảm thấy như đã mắc vào bẫy của Tiểu Tà ấp úng nói :

- Người...

- Không lẽ ông còn muốn mượn của tôi?

Vệ Tiên hết cách đòi y phục, bất đắc dĩ nói :

- Nơi chuôi kiếm có một viên ngọc quý, người lấy đi.

Tiểu Tà cầm chuôi kiếm lên xem, quả thấy có một viên dạ minh châu, nên cười :

- Tạm được! Có thì có nhưng tôi chỉ bán được tám lượng, lại phải thối cho ông xong tôi không có đồng nào cả, vả lại không được lấy dạ minh châu của ông.

Vệ Tiên bị chọc ghẹo thiếu điều muốn khóc, tức giận la :

- Vậy người muốn trao đổi bằng cách nào?

Tiểu Tà bất đắc dĩ nói :

- Tôi không có tiền thối, và cũng không cần thối. Tóm lại thưởng cho ông được chưa?

Vệ Tiên nóng nảy :

- À! Vậy thì trả quần áo cho ta được chưa?

Tiểu Tà thản nhiên :

- Vậy thì cộng thêm cước phí thành mười lượng!

- Người...

Vệ Tiên làm sao biết được dụng ý của Tiểu Tà. Nếu tiếp tục đấu lý với hắn thì đồ đạc mất hết, không còn gì để che thân.

Tiểu Tà bỗng nhiên cười sặc sụa, không ngờ hắn đã nghĩ ra cách chọc ghẹo Vệ Tiên như vậy nên hạ giọng nói :

- Thôi được! Tôi phục vụ miễn phí cho hoàng tử nước Phiên một lần, để ông khỏi cho tôi là keo kiệt.

Dứt lời, Tiểu Tà đưa tay quơ đồng quần áo ném cho Vệ Tiên, kể cả cây trường kiếm.

Vệ Tiên tiếp ngay quần áo, mặc vào đứng lên thở ra một hơi nhẹ nhõm.

Tiểu Tà hỏi :

- Hoàng tử hài lòng chứ?

Vệ Tiên nói :

- Gan của người phải nói là thiên hạ vô địch!

Tiểu Tà khoái trá :

- Thật sao?

Vệ Tiên gặng hỏi :

- Nếu không to gan ai dám cô thân độc mã đến đây gặp ta?

Tiểu Tà cười kha khà nói :

- Gặp người làm gì? Để xem người tắm sao?

Vệ Tiên tức cười nói :

- Bốn vương không phải nói như vậy mà ý nói người là người nước Đại Minh đến gặp ta không phải dễ dàng gì!

Cũng may Tiểu Tà có mục đích nên mới nhẫn nại, nếu không thì đã sanh chuyện rồi.

Tiểu Tà khoác tay :

- Người khỏi tắm bốc! Ta cũng không cần ai nhận xét gan to gan nhỏ làm gì, cũng không cần nói là người của Minh triều hay không!

Vệ Tiên ngạc nhiên :

- Sao vậy? Người là người Trung Nguyên mà?

Tiểu Tà nói :

- Người không biết ta là một tội nhân của nước Đại Minh sao? Hoàng đế Kỳ Chánh nghe lời thái sư Dương Chính cho ta là phản thần, đòi bắt đem chém.

Chuyện này còn liên lụy đến bạn bè của ta nữa.

Vệ Tiên nghe xong nở một nụ cười xảo quyệt nói :

- Nếu vậy thì ý của người là muốn bỏ giang sơn Đại Minh sao?

Tiểu Tà lắc đầu :

- Ai nói ta bỏ hết giang sơn Đại Minh? Ta còn muốn đòi lại ấy!

Vệ Tiên phỏng đoán :

- Vì ý định như vậy nên người đến đây gặp ta?

Tiểu Tà nói :

- Nếu sông phẳng thì chúng ta có thể hợp tác.

Vệ Tiên nói :

- Ta có nghe qua hiện nay người là tội phạm của triều đình, đang bị truy nã.

Người lâm vào bước đường cùng rồi.

Vệ Tiên cười nhạt nói :

- Quan trọng ở chỗ con cọp bị áp chế thì luôn cả người cũng cắn.

Vệ Tiên nhìn ngay Tiểu Tà nói :

- Người quả nhiên là con mãnh hổ. Người ta đã khuyến dụ mà cũng không chịu tiếp thu.

- Tiếp thu để trở thành bộ hạ của người sao? Ta không muốn làm chuyện đó.

Vệ Tiên lắc đầu cười :

- Người tưởng ta có thể đáp ứng ý muốn của người?

- Không phải tưởng mà là nhất định.

- Hừ! Người tin như vậy sao?

Tiểu Tà đắc ý nói :

- Bản thân tôi xưa nay rất tự tin.

Vệ Tiên lạnh lùng :

- Người đoán sai rồi! Bốn vương không cần lực lượng nào yểm trợ vẫn có thể chiếm được Đại Minh. Tóm lại không cần bọn người khác.

Tiểu Tà lặng thinh, vẻ mặt đanh lại.

Vệ Tiên nói :

- Người chỉ có một mình, tác dụng không có bao nhiêu. Ta chẳng những không muốn hợp tác mà còn muốn giết người đó nữa.

Tiểu Tà nhìn ngay mặt Vệ Tiên nói :

- Nếu không muốn hợp tác thì cũng chẳng sao! Miễn là đừng hối hận.

Thì ra Tiểu Tà lập mưu có ý lừa Vệ Tiên để mượn lực lượng khống chế Dương Chính. Hành động này chứng tỏ tạo phản với triều đình nên không muốn cho anh em trong bang Thông Thực đi.

Tiểu Tà nói :

- Nếu hợp tác thì chúng ta cùng lập kế sách tấn công Đại Minh, khi thắng lợi thì chiến lợi phẩm chia hai.

Vệ Tiên dò dẫm :

- Người biết lần này Kỳ Chánh đem bốn mươi vạn quân xuất chinh đóng ở nơi nào không?

Tiểu Tà khinh miệt :

- Đương nhiên là ải Đại đồng, sau đó phản công quân đội của người.

Vệ Tiên gật đầu :

Người và bốn vương suy nghĩ giống nhau. Ta nghĩ nên chặn nửa đường cắt đoạn đại binh ra mà đánh. Ý người thế nào?

Tiểu Tà nói :

- Đó là kế sách của người sao?

- Khống sai, chúng ta dĩ quả địch chúng, kế sách này rất thích hợp.

Tiểu Tà nói :

- Nếu tôi cầm quân thì khi ngài kéo quân ra, tôi sẽ quét sạch không tha.

Vệ Tiên không phục :

- Dù cho người suy đoán kế hoạch của ta cũng không thể phá vỡ được mấy mươi vạn quân của bốn quốc.

Tiểu Tà mỉa mai :

- Người tưởng mấy mươi vạn quân của quý quốc là hùng mạnh lắm sao? Chính cái hùng mạnh đó sẽ nảy sinh ra tự kiêu, khinh địch mà trong binh pháp rất kỵ. Ngài đã phạm vào lầm lỗi đó rồi.

Vệ Tiên đính chính :

- Đó không phải tự kiêu khinh địch mà là tự nhiên.

Tiểu Tà lắc đầu :

- Tự tin sinh ra tính tự đại, hai bản tánh này rất có tương quan, trong binh pháp đã dặn dò rất kỹ, là người cầm quân không thể lầm lẫn.

Vệ Tiên trong lòng cũng đã có chút khâm phục :

- Thôi! Ta mới tắm rửa xong, cần phải ăn uống. Nhân đây ta mời người vào trại nghỉ ngơi, cùng nhau tiếp tục đàm đạo.

Tiểu Tà không khách sáo :

- Cũng được! Chỉ cần tiểu vương nhận thức được tình thế sắp đến rất quan trọng đối với Phiên quốc.

Cả hai cùng nhau bước vào doanh trại với thái độ vừa dè dặt vừa cảm mến.

Bạn đang đọc truyện *Tục Tiểu Tà Thần* được tải miễn phí tại

wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 27: Gia Cát Lượng dụng binh

Một tiệc rượu được mở ra giữa Tiểu Tà và Vệ Tiên Thái tử nước Phiên.

Qua một hồi nói chuyện tào lao, Tiểu Tà hỏi thẳng Vệ Tiên :

- Người có biết quân đội Kỳ Chánh có chia làm mấy đạo không?

Vệ Tiên nói :

- Bốn mươi vạn quân có thể chia làm mười đạo. Nhưng ở biên cương gặp phải nhiều sơn lộ, điều này quân ta có nhiều thuận lợi.

Tiểu Tà nói :

- Sai rồi! Không thể ỷ vào núi rừng mà phục kích được. Bốn mươi vạn quân của Đại Minh bao giờ cũng đề phòng phục kích. Quân Đại Minh lấy phục kích tiêu diệt làm phục kích thì quân Phiên sẽ tan nát như hoa rơi trên mặt sóng.

Vệ Tiên cau mày :

- Quan trọng đến thế sao?

Tiểu Tà tiếp tục giải thích :

- Rất quan trọng! Ngài nghĩ xem nếu từ kinh thành đến đây mà dùng kỵ mã thì chỉ thời gian một ngày đã đến, vả lại thành Đại đồng và thành Tuyên phủ chỉ cách nhau có ba trăm dặm mà thôi. Đây là kho dự trữ để chi viện, nếu ngài đợi quân Đại Minh chia mỏng ra mới đem phục kích

thì chính là ngài bị phục kích chứ không phải quân Đại Minh.

Vệ Tiên nghe nói cảm giác nóng lạnh hỏi tiếp :

- Quân ta vẫn có thể liên hệ với nhau làm sao địch quân phục kích nổi?

Tiểu Tà nói :

- Sự liên hệ đó chính là mục tiêu để quân Đại Minh đưa vào bẫy phục kích. Theo tôi nghĩ trước hết hạ lệnh công thành, chỉ để lại chút ít binh lực nghi binh, sau đó điều động đại binh đánh vào đại quân chủ lực và đội quân trong thành sẽ thừa thế phản công.

Vệ Tiên sắc mặt biến đổi không ngừng, thầm nghĩ :

- “Không ngờ Dương Tiểu Tà tên tiểu hài tử này lại thông minh trí lược như vậy, cũng may ta chưa điều binh, nếu không hậu quả thật khó lường”.

Tiểu Tà tiếp :

- Đơn giản mà nói thì giống như bắt một đồng kiến bỏ vào nồi xào, nhưng xào qua xào lại trong tay chúng nó.

Rốt cuộc Vệ Tiên rất khâm phục tâm cơ của Tiểu Tà nói :

- Cũng may có người bàn tính nếu không ta đã lâm nguy rồi.

Tiểu Tà đắc ý cười :

- Cho nên ngài theo tôi hợp tác chỉ có lợi chứ không có hại.

Vệ Tiên hỏi :

- Nếu vậy tình hình này phải xử lý làm sao?

Tiểu Tà nói :

- Phải đột kích ngay quân chủ lực!

- Địa điểm đột kích?

- Chưa biết! Trước hết tôi chưa biết binh lực của ngài đóng ở đâu, có bao nhiêu, sau đó phải hiểu rõ địa hình của trận chiến, vì vậy lúc gặp mới nói được.

Vệ Tiên vui vẻ :

- Ta có bản đồ trên mặt đất của địch người có thể tham khảo!

Tiểu Tà kinh ngạc nhìn Vệ Tiên :

- Như vậy ngài đã nắm được thuận lợi rồi. Có lẽ ngài lấy được thành Dương cao cũng nhờ tấm bản đồ này?

Vệ Tiên không trả lời thẳng vấn đề.

- Địa đồ này không phải dễ dàng gì có được, cũng may nhờ người ta giúp đỡ.

Tiểu Tà tò mò :

- Ai?

Vệ Tiên nhếch môi :

- Có một người Trung Nguyên rất giáo quyệt đã đem đến.

Tiểu Tà a lên một tiếng nói :

- Có người như vậy sao? Thật tôi nghĩ không ra. Tôi không tin hãn giáo quyết hơn tôi, cũng có ngày tôi phải tìm hãn để đấu trí.

Vệ Tiên nhắc nhở :

- Chúng ta hãy tiếp tục đi! Ta hoan nghênh có một người Đại Minh sang đây hợp tác.

Tiểu Tà mĩa mai :

- Ngài đừng quên bộ hạ của ngài có một người là Hắc luyện tướng quân chừng bị tôi cạo sạch râu!

Vệ Tiên khoác tay :

- Người cứ yên tâm! Bốn vương xưa nay vốn rất hào tính!

Tiếng cười của hai người lại vang lên.

Vệ Tiên bước vào hậu phòng lấy ra một tấm da mỏng có vẽ bản đồ nói :

- Người xem!

Trên bản đồ có những đường mũi tên đỏ đen đan dày đặc.

Tiểu Tà trông vào bản đồ nói :

- Rất tốt! Bản đồ vẽ toàn giang sơn Đại Minh. Nhưng trên bản đồ ghi chú rất kém, giống như đuôi chuột chấm mực không cẩn thận.

Tiếp đó Tiểu Tà nghiêm túc chỉ vào các chấm đỏ :

- Ngài thấy đó số vòng đỏ này mỗi vòng lại nhỏ như sợi tóc, lại giống nhau, như vậy chắc có vấn đề.

Vệ Tiên không tin :

- Dương Tiểu Tà! Người lầm rồi, trong đó vẽ rất kỹ càng, phân tích không lầm, bản đồ này rất quý.

Tiểu Tà thấy Vệ Tiên phản đối có vẻ khó chịu :

- Ngài ngài tại sao không nói sớm? Tại tôi không phát hiện kỹ nơi này, thật buồn cười...

Vệ Tiên phát giác Tiểu Tà không biết chữ nên vội nói :

- Ta không ngờ người không biết chữ.

Tiểu Tà háy mắt :

- Thiệt là khó nghe! Đó là chữ không biết ta mà thôi, ta cần gì phải biết chúng!

Vệ Tiên thấy Tiểu Tà có vẻ kỳ lạ, cười lớn :

- Người giống như người trên đời này e rằng không có nhiều!

Tiểu Tà nhún vai :

- Bây giờ ngài đã biết được bí mật của tôi rồi phải không? Mau nói cho tôi biết đi!

Vệ Tiên không hiểu :

- Ai da! Cái gì là bí mật đây?

Tiểu Tà mắc cỡ :

- Cái bí mật chính là cái chữ không biết tôi đó mà!

Vệ Tiên cười :

- Được! Để ta giải thích!

Liền đem những chữ trên bản đồ giải thích cho Tiểu Tà nghe và hỏi :

- Theo ý người ta phải phục kích quân mình nơi nào đây?

Tiểu Tà suy nghĩ một lúc rồi nói :

- Có hai vấn đề. Thứ nhất là Kỳ Chánh hồi hải tặc tấn công, hai là chờ đợi phục kích, nếu không gặp được quân Phiên thì lui quân hồi kinh.

Vệ Tiên lắc đầu :

- Nếu vậy chưa chắc đã đúng. Đại quân của Minh triều ồ ạt kéo tới đây chẳng lẽ chỉ để chờ tiêu diệt quân của ta thôi sao?

Tiểu Tà nói :

- Đúng vậy! Tuy đại quân minh triều đã kéo đến nhưng nếu chưa phá được chủ lực của địch thủ thì chưa dám tấn công. Đó chính là phép dùng binh.

Vệ Tiên thắc mắc :

- Nếu ta không đánh thì quân Đại Minh rút về sao?

Tiểu Tà gật đầu :

- Chắc chắn như vậy!

Vệ Tiên lại hỏi :

- Nếu ta muốn công kích để tiêu diệt lực lượng quân Minh thì phải đánh cách nào?

Tiểu Tà nói :

- Lấy bị động làm chủ động. Chờ Dương Chính rút lui mới chặn đường mai phục. Đường về của Dương Chính có thể sẽ qua Quý Châu vì lương thực dự trữ tại đó. Và nhân cơ hội này hẳn sẽ hộ giá Kỳ Chánh hướng về hướng Dương Kinh để phô trương uy phong. Như vậy nếu chúng ta mai phục tại Dương Kinh thì có thể toàn thắng. Nhưng phải cẩn thận không để Kỳ Chánh thoát khỏi Quý Châu về kinh.

Tất cả kế hoạch đều nằm chắc trong bàn tay.

Vệ Tiên nghe Tiểu Tà giảng giải thông suốt, cười ha hả nói :

- Dương Chính khôn ngoan đến đâu cũng không thể ngờ đến kế sách này, nhưng hẳn cũng sẽ kết tội người là phản tặc gây nhiều rắc rối.

Tiểu Tà bất đắc dĩ nói :

- Tôi mục đích đến đây chủ yếu là giết Dương Chính, trừ mối họa cho Hoàng đế Minh triều, Dương Chính không còn chuyên quyền thì Kỳ Chánh hoàng đế mới trở thành minh quân được. Như vậy không thể gọi là phản tặc.

- Ngoài việc giết bỏ Dương Chính, Tiểu Tà còn muốn hoàng đế là Kỳ Ngọc kế vị ngôi vua vì Kỳ Ngọc tỏ ra minh mẫn hơn.

Vệ Tiên đối với Tiểu Tà trước đã có ý dè dặt nghi ngờ nhưng thấy Tiểu Tà phân tích kế hoạch tiến quân rất hữu hiệu, làm cho hắn có cảm tình.

Tiểu Tà chiếu theo bản đồ, sắp xếp cục diện rất rành rẽ. Còn Vệ Tiên cũng đã cẩn thận đề phòng, nếu Tiểu Tà có phản lại thì rút quân vẫn còn kịp, dù có tổn thất cũng không nhiều.

Mọi kế hoạch đã bàn tính xong Tiểu Tà hỏi Vệ Tiên :

- Ngoài bốn tướng lãnh ngài sắp điều ra trận, còn có người nào giỏi hơn không?

Vệ Tiên không hiểu :

- Đâu có ai?

Tiểu Tà đôi mắt lộ hung quang :

- Có!

Vệ Tiên ngơ ngác :

- Ai? Người đã từng gặp qua sao?

Tiểu Tà nói :

- Tôi đã gặp rồi. Bọn chúng chính là người của La Sát hòa thượng, người Trung Nguyên gọi là Hắc y sát thủ. Lúc tôi giao đấu tại ải Dương Phong, có gặp qua số người ấy.

Vệ Tiên lập tức cười :

- Đó là bọn người ta dùng tiền để thuê chúng làm, có gì phải giấu diếm.

Tiểu Tà hỏi :

- Ngài đã muốn được bao nhiêu người?

Vệ Tiên ngần ngại :

- Chưa quyết định! Bọn chúng chỉ nhận tiền là làm việc tùy theo số tiền nhiều ít mà chúng ra tay theo khả năng của đồng tiền.

Tiểu Tà nói :

- Vậy cũng phải có con số chứ?

Vệ Tiên nói :

- Khoảng ba mươi tên trở lại. Nhưng sau này chỉ còn lại độ một nửa nhân số mà thôi.

Tiểu Tà chưa kịp hỏi tiếp thì Vệ Tiên đã thắc mắc :

- Sao? Người đối với chúng nó có gì quan tâm?

Tiểu Tà nói :

- Bọn người này võ công khá cao, đối với tôi có rất nhiều bí ẩn!

Vệ Tiên nói :

- Theo ta biết thì bọn này hoạt động chỉ vì tiền. Còn thù oán chẳng có dính líu gì.

Tiểu Tà chợt nhớ ra :

- Ngài có biết tiếng Đa đảo tượng trưng cho ý nghĩa gì không?

- Đa đảo?

Tiểu Tà gật đầu.

Vệ Tiên cười :

- Có lẽ là do phát âm quá kém nên ta nghe không hiểu.

Tiểu Tà tiếp :

- Ngài có biết ở Mông Cổ, có ai lấy huy hiệu con ó sử dụng cho tổ chức của mình không?

Vệ Tiên nói :

- Con ó? Huy hiệu này thì rất nhiều bộ lạc lấy làm cờ để biểu dương sức mạnh của mình, vì con ó là tượng trưng cho lòng dũng cảm. Nhưng người hỏi thăm chuyện này để làm gì? Bọn chúng có thù hận gì với người sao?

- Rất có thể! Lúc trước tôi đi bảo tiêu đến Bao Thạch Sơn đã từng bị bọn Hắc y sát thủ truy sát. Hỏi thăm người bản xứ thì họ cho biết bọn người này lấy biểu tượng con ó.

Vệ Tiên ngắt lời :

- Kết quả thế nào? Chắc người không hoài nghi ta chứ?

Tiểu Tà nhìn Vệ Tiên lững lờ nói :

- Tôi đã từng nghĩ qua nhưng không tìm ra lý do. Tóm lại ngài không có gì quan hệ với bọn chúng chứ? Ngài đương kim là hoàng tử, còn tôi là người bảo tiêu, có quan hệ gì đâu? Việc này có lẽ là người giang hồ xen

vào, cho nên tôi không thể nghi ngờ cho ngài được!

Vệ Tiên cười :

- Đa tạ! Nếu để cho người hoài nghi ta thấy không ngày nào được yên ổn rồi!

Tiểu Tà nói :

- Cũng có một ngày tôi bắt hãn xuất đầu lộ diện xem ai lợi hại hơn ai.

Vệ Tiên nói :

- Được! Chỉ cần một tiếng nói của người, bốn vương sẽ chiêu đãi người! Hôm nay chúng ta phải uống cho say!

Tiểu Tà cười :

- Được! Người nào còn khách sáo là con rùa!

Một tràng cười nữa lại nổi lên.

Vệ Tiên sai thuộc hạ đem thêm rượu ngon thịt béo ra đãi Tiểu Tà!

* * * * *

Đầu tháng tám.

Kỳ Chánh và đại quân đã đến thành Đại đồng. Tướng giữ thành là Lưu An cùng với Quách Tần xuất thành nghênh giá.

Trên thành quân lính canh phòng nghiêm ngặt, để tránh mọi sự cố xảy ra.

Tại Tây thành, nơi một căn phòng yên tĩnh có Quách Tân và Lưu An

cùng với bốn mươi thư lại đang bàn kế hoạch ra quân.

Lưu An thở dài nói :

- Dương công công tướng quân địch xâm chiếm nên vội hối thúc Hoàng thượng ngự giá thân chinh thật là nhọc công sức quá.

Quách Tân hỏi :

- Sao? Ý của tổng binh là muốn khuyên Hoàng thượng hồi kinh?

Lưu An nhận xét :

- Đây chẳng qua là một điều sai lầm của một thái giám.

Quách Tân suy nghĩ một lát rồi nói :

- Như vậy muốn khuyên Hoàng thượng trước tiên phải nói với Dương Chính, ông ta tuy là thái giám nhưng lại định đoạt mọi quyền hành. Bàn với Dương Chính e rằng kết quả sẽ tốt hơn.

Lưu An gật đầu :

- Biện pháp này rất tốt, nhưng biết cử ai đi bàn bạc?

Quách Tân đề cử :

- Giám quân thái giám Quốc Kính rất thích hợp. Hắn tham gia một trận Dương Hòa, lúc binh bại hắn giả chết mới thoát khỏi về đây, cứu được bản thân.

Người này đi nhất định Dương Chính sẽ tin cậy và tâu với Hoàng thượng bãi binh.

Lưu An thở dài :

- Có lẽ nên tuân theo ý trời!

* * * * *

Bấy giờ Dương Chính đang thoải mái ngồi trên một chiếc ghế cao nơi hậu điện để thưởng thức một loại trà rất quý.

Quốc Kính bước vào, vẻ mặt vô cùng thiếu náo, đầu quấn khăn, chân bó vải, mặt nám đen như người vừa bị một tai nạn khủng khiếp.

Mục đích của Quốc Kính đưa ra hình dáng này là để xem Dương Chính cảm thấy chinh chiến không phải lúc nào cũng lành lặn trở về.

Dương Chính hỏi :

- Quốc Kính! Người tại sao như vậy?

Quốc Kính quỳ xuống hành lễ, Dương Chính đỡ hắt ngồi vào ghế nóng nảy :

- Ai đánh người ra nông nỗi ấy?

Quốc Kính chậm rãi :

- Đa tạ công công!

Nhìn qua hình dáng Quốc Kính đôi mắt Dương Chính có vẻ ái ngại nói :

- Ai đã đả thương người? Ta sẽ chém đầu hắn để trả thù!

Quốc Kính gượng cười :

- Thừa công công! Không có! Thuộc hạ tham gia giữ thành Dương Hòa, rất cuộc đại bại.

Dương Chính nổi nóng, đập tay lên bàn thật mạnh nói :

- Vệ Tiên! Ta sẽ xé xác người ra!

Quốc Kính đau khổ :

- Công công! Thuộc hạ đến đây là muốn khuyên ngài!

- Người muốn khuyên ta hồi triều sao?

Quốc Kính sợ hãi :

- Công công có biết không? Nếu ngài tận mắt nhìn thấy Vệ Tiên ác chiến thì sẽ vô cùng rùng rợn. Hãn tào nhãn và dũng mãnh vô cùng, khiến cho mọi người phải nể sợ. Hãn dùng một thanh trường kiếm nặng hơn trăm cân, chỉ cần vung lên cũng đủ chặt đứt binh khí của quân ta như chém chuối. Trường kiếm của hãn có thể chém ba con ngựa cùng một lúc, binh khí này khó mà tưởng tượng uy thế của nó, khiến cho binh sĩ đều sợ hãi.

Quốc Kính cố tình bày ra câu chuyện này để làm cho Dương Chính nản chí, nhưng Dương Chính không chỉ vì một vài lời nói mà giao động tinh thần, trước bốn chục vạn quân đang rầm rộ kéo đi.

Dương Chính nghe qua trầm ngâm hỏi :

- Thật có chuyện như vậy sao?

Dương Chính đối với Quốc Kính rất có thâm tình vì Quốc Kính là một thái giám thuộc hạ, được điều động vào quân binh để dò xét tình hình, lời nói của Quốc Kính làm sao Dương Chính không tin?

Quốc Kỉnh tiếp :

- Trước đây quân ta trong nửa ngày đã bị Vệ Tiên tiêu diệt. Nay công công dẫn tới bốn mươi vạn quân, không biết có thể cầm cự được bao lâu, hơn nữa không biết Vệ Tiên có dùng toàn bộ binh lực không?

Dương Chính nghe sự việc này xương sống lạnh ngắt, trầm ngâm không nói.

Quốc Kỉnh thở dài :

- Không giấu gì công công, thuộc hạ bị té xỉu xuống ngựa, phải giả chết mới thoát được tử thần, nhưng cũng phải trả một giá rất đắt.

Dương Chính nghiêm mặt, cầm ly trà lên uống một hớp thầm nghĩ :

- “Không sai! Quốc Kỉnh nói rất có lý Vệ Tiên dũng mãnh hơn thiên hạ, không đầy một ngày đánh tan hai mươi vạn quân. Nếu tiếp tục viện binh e rằng không tránh khỏi thảm cảnh”.

Nghĩ đến đây Dương Chính không dám khẩn trương mà kiên trì ém quân chờ đợi biến cố. Nhưng đại quân đã đến đây, nếu không xuất trận thì sẽ bị thiên hạ chê cười.

Hôm sau Dương Chính lại đòi Quốc Kỉnh đến hỏi :

- Quân ta đã đến đây hơn nửa tháng, mà vẫn không thấy quân địch có động tĩnh gì. Người có ý kiến gì không?

Quốc Kỉnh thấy Dương Chính hỏi ý kiến tâm tư cũng bớt lo nói :

- Công công đi theo Hoàng thượng ngự giá xuất chinh, thời gian đã nửa tháng.

Quân địch không dám khiêu khích, như vậy chứng tỏ uy phong của Hoàng thượng và công công rất lớn. Bây giờ nếu công công lui binh ai dám chê cười?

Dương Chính nghĩ cũng đúng, nếu bảo là sợ hãi thì đâu dám xuất quân, bây giờ đã gây dựng được uy phong, thì còn dại gì tìm chỗ nguy hiểm.

Quyết định như vậy Dương Chính liền hội họp tướng lĩnh, tâu với Kỳ Chánh xin hồi kinh.

Quốc Kính thấy vậy mới vào dinh nói với Dương Chính :

- Công công không những to gan mà còn mạnh dạn quyết định việc đại sự.

Thuộc hạ rất khâm phục.

Dương Chính cười ngạo mạn :

- Quốc Kính! Ta không nhìn lầm người.

Quốc Kính chấp tay :

- Mong công công hãy đề bạt thuộc hạ lên vài chức vị.

- Người cứ an tâm! Ta không đề bạt người thì còn đề bạt ai? Người là thuộc hạ đáng trọng dụng!

* * * * *

Kỳ Chánh hoàng đế đang ngồi trong tư dinh thì Dương Chính bước vào trình tấu ngày hồi loan.

Kỳ Chánh hỏi :

- Tiên sinh muốn trở về kinh thành sao? Trẫm ngự giá thân chinh chưa gặp địch quân trận nào, tại sao phải lui binh?

Dương Chính tâu :

- Hoàng thượng uy danh vang dội, xa kinh thành đã nửa tháng. Vệ Tiên khiếp sợ né tránh, không dám trêu ghẹo, vậy thì giao cho tướng lĩnh trấn giữ biên cương để khỏi nhọc đến xa giá lâu ngày.

Kỳ Chánh thấy Dương Chính cũng đã viện đầy đủ lý do nghĩ lại bản thân không thể xa rời kinh thành lâu ngày nên nói :

- Trẫm đồng ý hồi kinh để xem xét việc trong cung. Việc triều chính không thể xem nhẹ.

Dương Chính nói :

- Hoàng thượng rất anh minh.

Kỳ Chánh ngẫu nhiên hỏi :

- Tiên sinh định quay về đường nào mới đúng?

Dương Chính nói :

- Việc ban sư hồi trào không có gì nguy hiểm. Đường nào gần hơn thì ít mệt nhọc hơn. Xin Hoàng thượng đi theo lộ Giang hồ.

Kỳ Chánh hỏi :

- Đi về bằng đường đó có gì lạ?

Dương Chính khoe khoang :

- Hoàng thượng có lẽ chưa biết hạ thần đã có dự tru năm mươi vạn quân nơi Lý Quý châu. Nếu được Hoàng thượng nhân du đến đó thì thật là may mắn.

Kỳ Chánh cười dễ dãi :

- Được! Được! Nếu tiên sinh đã có lời mời, trẫm đâu thể bỏ qua.

Không bao lâu Kỳ Chánh hạ lệnh ban sư, các tướng lĩnh ai nấy đều ngỡ ngác, không hiểu chủ trương của Dương Chính như thế nào.

Đối với Dương Chính thì việc hồi loan chỉ vì khiếp sợ uy vu của quân địch, nhưng lại lấy uy phong làm tự đắc, không chút đề phòng.

Hành động của Dương Chính không trái với suy nghĩ của Tiểu Tà.

Chính Tiểu Tà đã vận dụng tâm lý để suy đoán tâm trạng của Dương Chính.

Điều mà Dương Chính tự nhận mình là uy phong chỉ là một cái bánh vẽ, mà chính cái bánh vẽ ấy đã làm cho Dương Chính tự cao tự đại, không thấu hiểu tình hình, không chút đề phòng.

Quân phiên được Tiểu Tà hiến kế mai phục tại Dương Nguyên trước khi mục kích tình hình rút quân của Dương Chính.

Khi đại quân của Dương Chính đi được nửa đường, thì đến một vùng hẻo lánh núi non chông chênh, rất khó vượt qua. Dương Chính liền ra lệnh đổi hướng, đi về Tuyên Phủ để hồi kinh.

Quan Thượng thư Quảng Gia thấy vậy vội tâu với Kỳ Chánh :

- Tâu Hoàng thượng! Quân ta đến biên cương, quân Phiên tránh né

không giáp chiến, e rằng có âm mưu gì đây. Nay Hoàng thượng hồi loan đáng lẽ phải đi thẳng bằng đại lộ mới khỏi lo lắng.

Dương Chính mắng :

- Người chính là kẻ sợ chết! Hoàng thượng ngự giá thân chinh, uy dũng rợp trời, địch quân trốn tránh không dám ra mặt thì còn sợ gì chúng nó? Đại quân đã đi an toàn thì cũng về an toàn, đừng có nói bậy mà làm mất hết uy danh Hoàng thượng!

Kỳ Chánh không muốn hai bên xích mích nên nói :

- Quảng Gia! Lòng lo lắng của khanh rất tốt nhưng trăm nghĩ đi đường nào cũng không có gì nguy hiểm.

Quảng Gia nghiêm trọng nói :

- Đi giữa đường đối hướng e rằng có một dự tính không hay, xin Hoàng thượng suy xét!

Dương Chính cười nhạt :

- Các người chỉ là một lu tham sinh úy tử mà thôi, đừng có bắt người khác phải chiều theo tâm tư hèn hạ của mình.

Kỳ Chánh không thể để cho triều thần gây xích mích với nhau nên nói :

- Quảng thượng thư không cần nhiều lời, trăm đã quyết định đi theo đường Tuyên Phủ.

Quảng Gia vội nói :

- Hoàng thượng...

Dương Chính hét lên :

- Câm miệng! Hoàng thượng đã quyết định nếu còn tâu bậy, ta sẽ khép người vào tội phản tặc khi quân.

Đại quân được lệnh hướng về Tuyên Phủ mà đi.

Cũng may họ không theo đường Quý Châu mà đi nên không bị quân Phiên phục kích, hóa giải được một trận thư hùng.

Bạn đang đọc truyện *Tục Tiếu Tà Thần* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](http://Ww.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 28: Một cuộc đấu trí

Tại một sơn khu, Vệ Tiên và Tiểu Tà đang ngồi trước tấm bản đồ, nghiên cứu kế hoạch.

Tiểu Tà cười :

- Trời có mưa có nắng thì lòng người cũng có lúc biến động. Tôi cũng bất ngờ khi nghe Dương Chính đổi hướng đi. Một con người đang trong tình trạng sợ hãi thì thấy cái gì cũng sợ. Sự khủng hoảng tinh thần của hắn đã đến một mức độ mà chúng ta không lường trước được.

Vệ Tiên nói :

- Ta không bằng người trong vấn đề nhận xét tâm lý con người. Dù sao người cũng đã vạch ra được một kế hoạch.

Tiểu Tà nói :

- Nếu Dương Chính vì biết trước kế hoạch của ta mà tránh né thì chúng ta phải đối phó bằng cách khác, nhưng ở đây vì hắn quá khủng hoảng tinh thần mà gặp may thì chúng ta phải đưa hắn trở vào bẫy trở lại.

Vệ tiên ngần ngại :

- Nhưng bọn chúng đã hướng về Tuyên Phủ thì nơi đó ắt có viện binh.

Tiểu Tà tiếp :

- Nếu cậy vào viện binh thì hắn nhất định đi theo đường Tuyên Phủ từ đầu rồi.

Vệ Tiên hỏi :

- Ý người muốn phục kích tại Linh cạm sao?

Tiểu Tà đáp :

- Lấy bất ngờ chế địch, Dương Chính đã đổi hướng đi thì việc nghi ngờ trong lòng đã giảm đi không ít.

Vệ Tiên nói :

- Thổ mộc bảo là một vị trí ở giữa Tuyên Phủ và Cơ nhung quan. Hai nơi này đều chứa rất đông binh sĩ và cách Bắc kinh chưa đầy hai trăm dặm. Mặt khác mé sau còn có Thần tiên phủ, nếu ba mặt này xuất quân vây hãm thì quân ta bị cắt đứt đường rút lui rơi vào tử địa.

Thật vậy đây là một nơi hiểm địa, Vệ Tiên dù có to gan cỡ nào cũng phải le lười lắc đầu. Còn Tiểu Tà thì như một đứa con nít, cứ chỉ lung tung vào bản đồ, nơi này là mục tiêu nơi kia là mục tiêu.

Vệ Tiên toát mồ hôi :

- Người không lầm đấy chứ? Quân cơ đâu phải một trò đùa, Thổ mộc bảo là chỗ đất chết, ba mặt thọ địch tại sao lại phải xông vào đó?

Tiểu Tà cười mỉa mai :

- Ái da! Tôi không ngờ ngài lại khiếp sợ đến thế. Khi vào tử địa thì tôi đã có vạch kế hoạch công, thủ rõ ràng rồi. Có gì phải sợ? Không vào hang cọp làm sao bắt được cọp đây?

Vệ Tiên nói :

- Kế hoạch công thủ của người ra sao? Nói ra thử xem!

Tiểu Tà nói :

- Cuộc chiến này đối với chúng ta có rất nhiều lợi ích, chỉ cần bắt được Kỳ Chánh là cũng đủ giá trị rồi.

Vệ Tiên giật mình :

- Nếu kế hoạch bị phá vỡ, quân ta bị bao vây, thậm chí có khi bị thảm bại thì sao?

Tiểu Tà trấn an :

- Ngài đừng quá thận trọng! Thổ mộc bảo tuy nguy hiểm nhưng sự thực không có gì đáng sợ lắm đâu. Chính ở chỗ nguy hiểm này mà không ai ngờ là chúng ta dám đột kích. Và lại, trước khi đột kích vào Thổ mộc bảo chúng ta cho ba đạo khinh quân đến ba nơi lân cận, giả cách xung trận thị oai, làm cho ba nơi này mãi mê phòng thủ không dám phát quân chi viện cho Thổ mộc bảo. Thế cuộc như vậy ắt bắt được Dương Chính và Kỳ Chánh.

Vệ Tiên hỏi :

- Chiếm được Thổ mộc bảo thì tác dụng thế nào đối với quân ta?

Tiểu Tà thản nhiên :

- Kỳ Chánh đi ngang qua Tuyên phủ nhất định không vào thành, mà chắc tìm đường khác hồi kinh để rút ngắn thời gian di chuyển trên lộ trình. Đến lúc đó nếu bị phục kích, nhất định Kỳ Chánh phải quay về Thổ mộc bảo để ẩn trú.

Vệ Tiên lại hỏi :

- Có phải vì vậy mà người khuyên ta nên đột kích Thổ mộc bảo không?

Tiểu Tà nói :

- Không phải đột kích mà phải chiếm Thổ mộc bảo trước khi đột kích vào đại binh Kỳ Chánh, dùng Thổ mộc bảo làm cái bẫy để nhử mồi.

Vệ Tiên nói :

- Nghe quân thám tử báo lại, hình như Dương Chính có ý tăng cường uy lực đối với triều thần nên mới xuất quân kỳ này.

Tiểu Tà khẽ gật đầu :

- Không sai! kế hoạch chúng ta vừa rồi đã cho hắn thêm uy lực, đạt được mong muốn. Khi đã toại nguyện tất nhiên hắn phải tỏ ra khoe khoang.

Vệ Tiên cũng nghĩ như Tiểu Tà suy đoán, nhưng lại ngần ngại không dám đột kích Thổ mộc bảo sợ nguy hiểm.

Vệ Tiên trầm ngâm :

- Chúng ta tại sao không công thẳng vào quân đội Kỳ Chánh mà phải nhử chúng vào Thổ mộc bảo rồi mới ra tay? Hành động này rất nguy hiểm.

Tiểu Tà nói :

- Ái da! Nguy hiểm là do lòng sợ sệt của mình nghĩ ra mà thôi. Ngài nghĩ xem dọc đường bị đột kích, tất nhiên Kỳ Chánh và quân đội phải tìm nơi cố thủ lực lượng. Nơi đó ngoài Thổ mộc bảo ra còn có chỗ nào để ẩn thân? Nếu Thổ mộc bảo chúng ta chiếm trước, thì thắng lợi thật dễ dàng.

Vệ Tiên sắc mặt trầm trọng nói :

- Chuyện này rất nguy hiểm và quan trọng. Để ta suy nghĩ lại đã, tuyệt đối không thể hành động bừa bãi mà mang họa.

Tiểu Tà hiểu rõ tâm tư của Vệ tiên bất đắc dĩ nói :

- Tôi đã nói nếu không nghe ngài sẽ hối hận. Chuyện thuận lợi như vậy không nên bỏ qua. Nếu ngài đánh trận với tôi, mười lần chắc chắn có chín lần thua. Thôi, nếu ngài không nghe thì thôi, chúng ta nghĩ cách khác.

Vệ Tiên xoa dịu :

- Thực ra người rất thông minh ta không thể không phục. Nhưng việc này quan trọng, phải xem kỹ lại kế hoạch để không bị thiệt hại nặng nề, chậm mà có kết quả không tốt hơn sao?

Tiểu Tà nhún vai :

- Trước tiên ngài phải điều quân tiến đánh Tuyên phủ để kiềm chế tinh thần địch quân. Vả lại quân chủ lực đột kích vào Tuyên phủ thì quân của Kỳ Chánh phải quay đầu đánh trả. Kỳ Chánh nhất định chạy vào Thổ mộc bảo để tìm chỗ dựa, bảo vệ lực lượng.

Vệ Tiên cười :

- Bốn vương biết tự lo liệu.

Qua một lúc Vệ Tiên ra lệnh cho binh lính chuẩn bị đột kích, nhưng y không theo kế hoạch của Tiểu Tà đã vạch ra, có lẽ Vệ Tiên hãy còn nghi ngờ tài điều binh khiển tướng của Tiểu Tà.

Lúc đó là ngày mồng bảy tháng tám.

* * * * *

Giống như Tiểu Tà đã suy đoán, đại quân Dương Chính không vào thành Tuyên phủ mà hướng về kinh thành mà đi.

Trong lúc này quân Vệ Tiên đã dốc toàn lực đột kích vào đại quân của Kỳ Chánh.

Không ai ngờ được Vệ Tiên lại sẻ quân đánh úp đại quân Minh triều ngay gần kinh thành.

Tình hình bất ngờ đó khiến cho tướng sĩ hoang mang, rồi loạn vô cùng. Kỳ Chánh hướng về Thổ mộc bảo chạy tới.

Vệ Tiên truy đuổi Kỳ Chánh khá xa nhưng quân Đại Minh khá đông, nên Kỳ Chánh đã thoát chạy về Thổ mộc bảo.

Vệ tiên tiếp tục hạ lệnh :

- Nhất định bắt cho được Kỳ Chánh!

Qua ba ngày liên tục bị bao vây công hãm, Kỳ Chánh đã xua quân cố thủ.

Bốn mươi vạn quân Đại Minh tổn thất rất nhiều, chỉ còn lại hơn hai vạn, thật khó lòng chống đỡ. Về viện binh Cơ nhưng quan không biết tình hình ra sao mà đến giờ này cũng chưa thấy đến tiếp cứu.

Vệ Tiên ráo riết đột kích nhưng Thổ mộc bảo phòng thủ rất chặt, khó lòng tiêu diệt được.

Bấy giờ Vệ tiên mới tin tưởng vào sự phán đoán của Tiểu Tà là chính xác.

Lúc này Tiểu Tà đang ở trên lưng chừng núi để quan sát chiến trường Vệ tiên chạy lên nói :

- Dương Tiểu Tà! Người đoán quả không sai, Kỳ Chánh đang cố thủ bên trong Thổ mộc bảo rất mạnh.

Tiểu Tà khinh khỉnh :

- Được rồi! ông có thể tóm gọn Thổ mộc bảo trong tay rồi đó!

Vệ Tiên lắc đầu :

- Ta không có khả năng như vậy!

Vệ Tiên biết Tiểu Tà cố ý làm khó, nên cố gắng mua lòng nói :

- Ta nghĩ thực nông cạn nên đã không thực hiện kế sách của người. Thời gian không còn nhiều, người liệu cách giúp ta phá thành đi!

Tiểu Tà dăm dăm nhìn Vệ Tiên nói :

- ông không tin tôi bây giờ thiết thòi trước mắt tôi hết cách rồi!

Vệ Tiên nóng như lửa :

- Không lẽ phải rút lui?

Tiểu Tà trợn mắt :

- Tại sao không được? Như vậy là đúng kế sách rồi.

Vệ Tiên nói :

- Công thành ba bốn ngày rồi, không lẽ chịu rút lui sao?

Tiểu Tà mắng :

- Không rút lui chẳng lẽ đợi viện binh của quân Đại Minh đến kéo ông đi?

Vệ Tiên thất vọng :

- Người thật không còn cách nào sao?

Tiểu Tà nói :

- Cách tôi đã trình bày rõ với ông rồi!

Tiểu Tà nói câu này hình như muốn ám chỉ điều gì.

Qua một lúc Vệ Tiên mới lên tiếng :

- Ý người muốn rút quân sau đó trở lại đột kích?

Tiểu Tà nhướng mày :

- Để làm gì nếu đối phương vẫn cố thủ không chịu xuất bảo thì ông làm gì được?

Vệ Tiên nói :

- Quân có không nên đùa, nhất định trong thời gian ngắn bên trong không còn bao vây sẽ có biến động.

Tiểu Tà ồm ờ :

- Chưa chắc!

Vệ Tiên thở dài :

- Phải hành động thế nào mới là chắc?

Tiểu Tà nói :

- Hòa đàm!

Vệ Tiên như hiểu được cơ mưu, vui mừng nói :

- Tình thế hôm nay không hòa đàm thì không còn cách nào khác. Nhưng Kỳ Chánh chưa chắc chịu xuất bảo để điều đình.

Tiểu Tà nói :

- Nếu Kỳ Chánh không xuất bảo thì đã có Dương Chính đi thay, Thổ mộc bảo địa thế trên cao, lấy nước không dễ, mấy vạn quân không đủ nước tất sẽ loạn.

Dương Chính sẽ thừa cơ hòa đàm để lấy nước, quân ta chỉ cần canh giữ các nguồn nước cho kỹ, đợi Dương Chính xuất bảo hòa đàm, chúng ta tóm cổ là yên.

Vệ Tiên nói :

- Được! Cứ như vậy mà thực hiện.

Tiểu Tà nghi hoặc :

- Ngài quả là con người sòng phẳng và nhanh nhẹn!

Vệ Tiên cười :

- Một lần thiệt thòi thì một lần rút kinh nghiệm. Ta sẽ nghe theo lời chỉ

dẫn của người!

Quân sĩ được lệnh la lên :

- Vệ Tiên muốn hòa giải rút quân. trong bảo cho người ra thương lượng.

Trong bảo Dương Chính nghe được tin này liền tâu với Kỳ Chánh :

- Vệ Tiên cũng chẳng qua có được sức mạnh nhất thời, duy trì không được lâu.

Kỳ Chánh nói :

- Ý của tiên sinh như thế nào?

Dương Chính nói :

- Chúng ta phải tương kế tựu kế, trong lúc hòa đàm cho quân lần ra thủy khẩu lấy nước dự trữ, sau đó cố thủ chờ viện binh đến sẽ công địch.

Quảng Gia lập tức cản :

- Không nên! Hoàng thượng tuyệt đối không nên điều quân xuất bảo, như vậy sẽ bị đột kích!

Dương Chính quát :

- Người thật ngu dốt! Rõ ràng địch quân đã bị kiệt sức nên mới hòa đàm để rút lui. Nếu chúng nó còn đủ sức sao không công thành? Vả lại viện binh sắp kéo đến nên Vệ Tiên tính kế rút lui để tránh thiệt hại mà thôi. Người thật là đứm thiên cặn.

Quảng Gia nói :

- Dù cho Vệ Tiên quân lực đã suy yếu cũng không nên cho quân xuất bảo, kéo rối loạn quân tình.

Dương Chính nói :

- Người biết cái gì? Chờ đợi viện quân trước hết phải bảo toàn tính mạng. Giờ này trong bảo nguồn nước đã cạn, đến nỗi đào giếng cũng không có kết quả. Nếu tìm ra nguồn nước thì mới có thể thủ thành chờ viện binh đến.

Quảng Gia cố vớt vát :

- Ta vẫn có thể duy trì thêm được mấy ngày nữa cơ mà?

Dương Chính giận dữ :

- Duy trì? Người muốn duy trì mấy ngày? Quân binh đâu có thể nhẫn nại như vậy. Lúc này Vệ Tiên nghị hòa chính là trời ban cho ta cơ hội tốt. Nếu người chống đối tức là phạm tội phản thoái quân cơ. Ta lấy đầu người trước!

Quảng Gia nổi đóa :

- Ta tâu với Hoàng thượng có liên quan gì đến thái giám? Ngày trước tiên vương băng hà có để lại di chỉ: Nội thần không được can dự triều chính. Người là thái giám thì có tư cách gì chỉ huy đại quân?

Dương Chính không ngờ bị quan Thượng thư Quảng Gia chỉ trích như vậy, tức giận nói :

- Quan trong triều đều là nội thần. Ta cũng vì nước nên mới can dự vào.

Kỳ Chánh khó chịu lên tiếng :

- Các khanh không được tranh cãi nữa! Trước mặt trẫm mà ngang nhiên sỉ vả nhau thì còn thể thống gì?

Dương Chính và Quảng gia lập tức quỳ xuống :

- Tội hạ thần đáng chết.

Kỳ Chánh thở dài :

- Nếu không phải quân tình nguy cấp, các khanh đâu có nảy ra ý kiến mà tranh cãi, như vậy. Hãy đứng dậy đi!

Dương Chính và Quảng gia đứng dậy tạ ơn.

Không lâu Dương Chính dẫn quân từ trong bảo hướng xuống sơn khê.

Bỗng nhiên những tiếng hét vang dội Vệ Tiên dẫn đại binh xuất hiện, thế lực như thác đổ. Dương Chính thấy vậy kinh hãi đến độ hai mắt phát đỏ lên, kêu lớn :

- Mau nghênh địch!

Nhưng số quân này là số tàn binh, tinh thần đã mất hết vì những trận chiến vừa qua, thấy vậy ùa nhau bỏ chạy.

Vệ Tiên ra lệnh :

- Giết! Giết không tha!

Vệ Tiên tay cầm trường kiếm, đúng như Quốc Kính đã nói, cứ một nhát kiếm chém rơi ba bốn cái đầu.

Không đầy một tuần trà công phu, khe suối nước nhuộm đỏ máu, đồn xuống hạ lưu.

Kỳ Chánh giờ này mới thực sự kinh hãi, quân Phiên xông vào như kiến, một cuộc sát phạt xảy ra, giữa hai bên không còn giới tuyến.

Dương Chính vội vã đưa Kỳ Chánh lên một chiếc xe ngựa chuẩn bị tẩu thoát.

Dương Chính gấp rút :

- Tàu Hoàng thượng! hãy mau lên! Không còn kịp nữa rồi!

Kỳ Chánh lên xe nhìn thấy quân địch bốn phía run rẩy nói :

- Chạy hướng nào?

Bấy giờ quân Kỳ Chánh chỉ còn độ trăm tên vừa đi vừa bảo vệ xa giá.

Một cây đại đao phóng về phía Dương Chính găm trúng mũi xe. Dương Chính hoảng vía lập tức thúc cương cho ngựa chồm tới, nhắm hướng ít quân địch thoát ra.

Kỳ Chánh không thể nào hình dung được hoàn cảnh khủng khiếp như vậy.

Quảng Gia thì nhảy xuống đẩy phụ cho xe ngựa đi nhanh thêm.

Đứng một bên hầu hạ Kỳ Chánh chỉ có người thái giám tên Hi Linh, bưng cái khay phủ khăn đỏ. Có lẽ đây là người duy nhất lấy sinh mạng để bảo vệ quân vương. Kỳ Chánh cảm thấy rất cảm động.

Địch quân từ từ dồn lại, Kỳ Chánh ngồi trong xe cảm giác điên cuồng, nhìn lại không thấy Dương Chính đâu cả, có thể Dương Chính đã bỏ vua, trốn theo đám loạn quân rồi.

Thật vậy lúc này Dương Chính đã tìm thấy một hốc núi để ẩn trú.

Dương Chính chui đầu vào hang đá lắm nhảm :

- Vệ Tiên! Thằng phiên tặc này truy đuổi ráo riết quá, cũng may ta chạy nhanh nên thoát chết.

Bỗng sau lưng có tiếng hét :

- Dương Chính! Lần này người chết chắc rồi!

Dương Chính thất kinh :

- Ai? Ai dám đến đây la lối như vậy?

Lập tức Tiểu Tà nhảy ra, tay cầm dao trủy thủ, cười ngạo nghễ :

- Dương Chính! Chắc người đã nhận rõ ta là ai chứ?

Dương Chính trợn mắt nhìn Tiểu Tà toàn thân như tê cứng :

- Là người? Tại sao lại tìm đến đây?

Tiểu Tà cười nhạt :

- Không phải ta đi tìm người, mà chính người đi tìm ta.

Dương Chính hỏi :

- Tại sao người biết ta trốn ở nơi này?

Tiểu Tà nói :

- Chuyện này đương nhiên xưa nay người được Hoàng thượng tin dùng,

sao lại bỏ Hoàng thượng trong lúc nguy cấp mà chạy trốn một mình?

Tiểu Tà từng bước từng bước ép gần Dương Chính làm cho Dương Chính sợ hãi lùi mãi đến một vách đá.

Dương Chính rung giọng :

- Người muốn làm gì?

Tiểu Tà khinh miệt :

- Làm gì?

Lập tức liếc mắt nhìn lưỡi dao truy thủ nói :

- Ngài không phải thường xuyên làm thịt thiên hạ sao?

Dương Chính sợ hãi kêu lên :

- Người dám?

Tiểu Tà làm bộ tội nghiệp :

- Tôi không dám! Tôi rất sợ người ta hăm dọa.

Bỗng lưỡi dao truy thủ vung lên, búi tóc của Dương Chính bay khỏi đầu.

Tiểu Tà cười :

- Đó chính là tôi đã bị người ta hăm dọa nên phản ứng rất bình thường, xin đừng chấp nhất.

Dương Chính sợ đến đôi mắt ứa lệ cất giọng van lơn :

- Dương Tiểu Tà! Lỗi tại ta. Ta không phải muốn cùng người đối phó. Hãy thông cảm ta là một thái giám tuyệt tử tuyệt tôn, chết xuống âm phủ không có người nối dõi, người tha ta đi! Ta quỳ xuống xin người!

Vừa nói Dương Chính vừa quỳ xuống khóc lóc rất tội nghiệp.

Tiểu Tà cười khinh bỉ :

- Ngài năn nỉ làm gì? Mỗi người gây tội ác, khi bị báo ứng đều nói như vậy cả.

Dương Chính nói :

- Dương thiếu hiệp! Ta sai lầm rồi! Xin bỏ qua!

Tiểu Tà nổi giận hét lên, dao trủy thủ lại loáng qua một vòng, vành tai phía trái của Dương Chính đã bị cắt đứt.

Tiểu Tà nói :

- Lỗi tai này là ta báo thù cho Chương Khắc Chánh.

Dương Chính đau quá hét lên, Tiểu Tà phật luôn một đao nữa vào chân trái Dương Chính và nói :

- Dao này ta trả thù cho các thiếu nữ bị người hãm hại và chết oan.

Dương Chính đau đớn lăn tròn dưới đất.

Tiểu Tà chặt luôn một đao nữa vào chân mặt nói :

- Dao này trả thù cho tất cả đàn ông bị người hành hình. Người có bản lĩnh hành tội thiên hạ thì cũng phải có bản lĩnh chịu đựng.

Dương Chính kêu lên một tiếng rồi ngất xỉu.

Tiểu Tà cắt đầu Dương Chính rồi nói :

- Dao này hành tội người trong lúc nguy biến bỏ vua chạy trốn.

Tiểu Tà cười ha hả nói :

- Giết được người ta mới thanh thản, nếu không thì Đại Minh không có ngày nào yên.

Sau đó Tiểu Tà treo đầu Dương Chính lên một ngọn cây.

* * * * *

Lúc này Vệ Tiên đã bắt được Kỳ Chánh áp giải về bên trại. Nhưng Vệ Tiên đối xử với Kỳ Chánh rất tử tế và chờ đợi Tiểu Tà.

Vệ Tiên cũng phải công nhận người đánh bại quân Minh trận này chính là Tiểu Tà nên phải chờ Tiểu Tà về xử lý.

Trong một đại trận căng bằng vải, Vệ Tiên mở tiệc ăn mừng chiến thắng.

Trong tiệc này Vệ Tiên có âm mưu muốn phục rượu cho Tiểu Tà thật say để ám hại. Cũng may Tiểu Tà uống rượu như uống nước, từ đầu hôm đến nửa đêm, vẫn không chút gì sơ hở. Cuối cùng Vệ Tiên phải từ bỏ âm mưu ám hại Tiểu Tà, chờ dịp khác. Tiểu Tà lúc này đang nóng lòng đi tìm chỗ giam giữ Kỳ Chánh để vấn an và không quên cảm ơn Vệ Tiên đã đối xử với Kỳ Chánh rất tử tế.

Kỳ Chánh bị Vệ Tiên giam giữ trong một căn lều vải, Tiểu Tà lần mò tìm đến, trong lòng có cảm giác Vệ Tiên đang âm mưu hãm hại mình nên lăm lăm :

- Hừ! Hắn muốn hại ta? Ta sẽ làm cho hắn nổi loạn!

Chớp mắt Tiểu Tà đã chui vào trong căn lều vải. Bên trong Kỳ Chánh và Hỷ linh thái giám phát hiện Tiểu Tà đến, ngạc nhiên hỏi :

- Dương Tiểu Tà! Là người sao?

Tiểu Tà chớp tay :

- Tâu Hoàng thượng! Hoàng thượng có khỏe không?

Kỳ Chánh vui mừng chạy đến bên Tiểu Tà nói :

- Có phải người đến cứu trẫm không?

Tiểu Tà lắc đầu :

- Không phải! Không phải! Tôi chỉ đến vấn an Hoàng thượng thôi. Đừng quên tôi là phạm tội của Minh triều.

Kỳ Chánh nói :

- Bây giờ trẫm xá tội cho người!

Tiểu Tà lắc đầu :

- Không còn kịp. Tôi đã hành động như một kẻ tạo phản rồi.

Kỳ Chánh kinh ngạc :

- Người đã đầu hàng Vệ Tiên thật sao?

Tiểu Tà bào chữa :

- Không! Chúng tôi chỉ hợp tác với nhau, Vệ Tiên vẫn phải nhờ cậy tôi.

Kỳ Chánh biến sắc mặt :

- Trận đánh vừa rồi người có tham gia chăng?

Tiểu Tà gật :

- Phải! Tôi đã hợp tác với hãn để diệt trừ tên thái giám Dương Chính!

Kỳ Chánh thất vọng thở dài :

- Không ngờ người quên cả giang sơn của mình.

Tiểu Tà lớn tiếng :

- Ai nói tôi quên cả giang sơn? Chính giang sơn là của tôi giao cho Hoàng thượng quản lý, bị Dương Chính khống chế, nên tôi phải bắt hãn trừ đi để bảo vệ giang sơn.

Kỳ Chánh lúc này mới trách Dương Chính :

- Ta đối với Dương Chính khác nào như một người cha, thế mà lúc lâm nguy hãn lại bỏ ta chạy trốn một mình. Có thể trước đây ta đã sai lầm.

Tiểu Tà nói :

- Nếu tôi không trừ bỏ Dương Chính, sớm muộn giang sơn Đại Minh cũng bị hủy diệt trong tay hãn.

- Người giết hãn rồi sao?

- Không sai! Đầu của hãn vẫn còn treo tại Thố mộc bảo!

Kỳ Chánh buồn bã :

- Bây giờ người còn hợp tác với Vệ Tiên không?

Tiểu Tà nói :

- Tôi đâu ngu đến thế. Tôi chỉ lợi dụng hăn trừ bỏ Dương Chính mà thôi. Bây giờ chuyện đã làm xong, Vệ Tiên trước đây đã có ý sợ hãi tôi, thế nào hăn cũng tìm cách hãm hại tôi, nếu tôi ở lại đây hóa ra chọn con đường chết hay sao?

Kỳ Chánh ngẫm nghĩ :

- Như vậy người muốn chạy trốn sao?

Tiểu Tà nói :

- Tôi trốn được nhưng Hoàng thượng không trốn được vì bên ngoài vệ binh canh giữ rất đông, nếu kinh động sẽ bất lợi cho tôi lắm.

Kỳ Chánh nói :

- Nếu ta ở lại người nhẫn tâm thấy ta bị giết sao?

Tiểu Tà trấn an :

- Không thể nào có chuyện đó đâu. Nếu Vệ Tiên có ý giết Hoàng thượng thì đã giết lâu rồi, tại sao phải đợi ngộ Hoàng thượng tử tế như vậy? Hãy yên tâm!

Hoàng thượng cứ sống vui vẻ ở đây!

Kỳ Chánh nói :

- Người không muốn cứu ta sao?

- Cứu thì phải cứu rồi nhưng đợi khi Hoàng thượng giác ngộ rồi thì mới cứu!

Kỳ Chánh thuyết phục :

- Nhưng ta không trở về thì cả nước từ trên xuống dưới sẽ nóng lòng, thậm chí có người lộng quyền tạo phản, Kỳ Ngọc còn quá trẻ không đối phó nổi!

Tiểu Tà cười :

- Kỳ Ngọc hoàng đệ so với Hoàng thượng không thua kém gì đâu. Có lẽ hoàng đệ xử lý công việc triều chính rất tốt.

Kỳ Chánh lo lắng nói :

- Nếu có gặp Kỳ Ngọc người nói hăn chớ nên lo cho ta mà nên lấy quốc gia làm trọng.

Tiểu Tà gật đầu :

- Chỉ mới một ngày trong hoạn nạn mà Hoàng thượng đã giác ngộ quá xa rồi.

Có thể nói hoàn cảnh chính là nơi đào tạo con người tốt nhất.

Kỳ Chánh dặn dò :

- Người nói với Kỳ Ngọc hãy hồi phục chức vụ cho Siêu Vô Hận và Tiểu Thất, chuyện này ta xử không tốt.

Tiểu Tà cười :

- Vậy là Hoàng thượng đã thoát khỏi vòng khống chế của Dương Chính, chuyện này Kỳ Ngọc sẽ làm cho Hoàng thượng yên tâm.

Kỳ Chánh buồn bã :

- Như vậy ta yên tâm rồi.

Tiểu Tà nói :

- Hoàng thượng yên tâm ở đây đi, tôi còn nhiều việc phải làm.

Kỳ Chánh hỏi :

- Người còn có chuyện gì nữa?

Tiểu Tà đưa tay chỉ bốn phía :

- Trước khi đi phải quấy rối chúng nó một trận. Nếu không phải Hoàng thượng còn ở đây, thì tôi đã đốt hết dinh trại của chúng nó ra tro rồi!

Bây giờ ánh trăng chiếu vào đầu giường, trên tay người tiểu thái giám Hỷ Linh có một món đồ hình như Ngọc Sư Tử.

Tiểu Tà trông thấy giật mình, nhào tới giật lấy thử xem.

Ngọc Sư Tử to gần bằng bàn tay, đôi mắt sáng tựa kim cương. Rõ ràng Ngọc Sư Tử này Tiểu Tà đã bảo tiêu cho Chương Bình, tại sao lại nằm trong tay Hỷ Linh?

Tiểu Tà nhìn Hỷ Linh, đôi mắt nảy lửa hỏi :

- Vật này tại sao người có?

Hỷ Linh sợ hãi chỉ vào đầu giường, nơi đây chứa rất nhiều văn kiện bí mật Tiểu Tà bỗng nhiên hiểu ra nói :

- Vệ Tiên! Thì ra là hắn, người mua Ngọc Sư Tử chính là Vệ Tiên. Và lại số Hắc y sát thủ chính là bị Vệ Tiên mua, đồng thời hắn nói hắn cũng có ký hiệu con ó, vậy không phải hắn thì còn ai?

Qua một lúc suy nghĩ Tiểu Tà nói :

- Không lẽ Vệ Tiên đã lấy nó để trao đổi bản đồ Đại Minh với Dương Chính?

Không ngờ chúng tráo đổi nhau bằng hình thức này!

Ngọc Sư Tử cầm trong tay Tiểu Tà bẻ làm đôi, thì ra con sư tử này trong ruột trống rỗng, có thể dùng để nhét các văn kiện bí mật. Cơ quan mở ra là đôi mắt.

Tiểu Tà cấp tốc hướng về đầu giường tìm kiếm, phát hiện nhiều mảnh giấy và có cả bản đồ nữa.

Tiểu Tà thở dài :

- Té ra ta đã bị lợi dụng làm công cụ gián tiếp giúp giặc xâm phạm biên cương. Bảo tiêu không đầy hai tháng hắn đã hiểu biết mọi địa hình, ngõ ngách Trung Nguyên, nên mới tốc chiến tốc thắng như vậy.

Tiểu Tà tức giận mặt đỏ lên lăm lăm :

- Như vậy kẻ thông đồng với địch là ai đây? Có phải Chương Bình không?

Chính Chương Bình đã muốn ta bảo tiêu, đưa hàng đúng thời hạn không được thất thoát. Địa đồ này rất quan trọng, đưa đến nơi thì có người truy

sát A Tam, Hắc y sát thủ muốn giết A Tam chỉ vì tấm bản đồ này.

Tiểu Tà rất hối hận nếu lúc đó không có việc bảo tiêu thì đã không xảy ra việc quân Phiên quấy nhiễu biên cương bắt Kỳ Chánh nhất tại đây.

- Cũng may! Dương Chính bị giết đi là một bài học cho Kỳ Chánh đã che chở bọn gian thần thông đồng với địch bán giang sơn.

Tiểu Tà tức giận :

- Ta phải lột mặt bọn này mới được.

Bây giờ Vệ Tiên toàn thắng, Kỳ Chánh hoảng để bị bắt, trách nhiệm ta phải hành động làm sáng tỏ bọn gian thần Đại Minh.

Bỗng Tiểu Tà như nghĩ ra điều gì la lên :

- Nguy rồi!

Liền hướng tới Kỳ Chánh nói gấp :

- Kinh thành đang nguy cấp ta phải lập tức quay về cứu nguy!

Kỳ Chánh kinh hãi :

- Xảy ra chuyện gì sao?

Tiểu Tà ném một nửa miếng Ngọc Sư Tử cho Kỳ Chánh nói :

- Chuyện lớn à! Hoàng thượng biết cái này là cái gì không? Nó là cổ vật chứa tài liệu mật của Dương Chính cho Vệ Tiên, tôi phải cấp tốc bắt kẻ đồng mưu với hắn.

Ai cũng biết Tiểu Tà hiện là vệ binh của Phiên quốc nên không ai dám

cản trở. Tiểu Tà ra khỏi lều vải, hướng về Trung Nguyên phóng đi như gió.

Bạn đang đọc truyện *Tục Tiểu Tà Thần* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 29: Tình hình khẩn cấp

Vào lúc ban đêm.

Tiểu Tà bôn ba về đến thành Thái Nguyên, vào tiệm bán đồ cổ của Chương Bình.

Lão chủ tiệm đang ngồi tính toán sổ sách trước án thư.

Có thể Chương Bình lúc này đang định ninh Tiểu Tà đã trở thành tội phạm của triều đình, liên kết với Vệ Tiên làm phản, và sẽ không bao giờ còn trở lại đây nữa.

Tiểu Tà thoáng thấy Chương Bình đã cười lớn vẻ đắc ý, làm cho Chương Bình giật mình ngẩng đầu lên, ngỡ ngác nói :

- Dương Tiểu Tà! Chút nữa làm ta hết hồn rồi!

Tiểu Tà nói :

- Chỉ hết hồn thôi thì còn đỡ, sợ e chết nữa là khác.

Chương Bình đứng dậy nói :

- Dương thiếu hiệp ra đi đã mấy tháng, lão phu muốn tìm đến bàn chuyện làm ăn, nhưng cứ trông chờ mãi. Cũng may trời giúp đỡ nên Dương thiếu hiệp đã trở về.

Tiểu Tà cười híp mắt :

- Cái gì làm ăn đây? Tiếp tục bảo tiêu Ngọc Sư Tử nữa sao?

Chương Bình cười :

- Không phải Ngọc Sư Tử. Ngọc Sư Tử chỉ có một đôi đã được Dương thiếu hiệp chuyển ra quan ngoại rồi, thì còn đâu nữa?

Tiểu Tà ranh mãnh :

- Không may tôi đã bắt nó trở lại rồi!

Chương Bình đôi mắt tóe hào quang, nhưng làm ra vẻ không có gì nói :

- Ngài bảo tiêu không đến đích sao?

Tiểu Tà cười nhạt :

- Không đến đích sao có nửa đồng tiền tín vật, và bắt Ngọc Sư Tử đem về cố chủ!

- Ai?

- Vệ Tiên!

Chương Bình mất tự chủ kinh ngạc đến ngơ ngác.

Tiểu Tà chọc :

- Sao thế? Ông cũng cảm giác kỳ lạ à?

Chương Bình lắp liếm :

- Không! Không! lão phu nghe nói Dương thiếu hiệp cùng với Vệ Tiên rất có cảm tình, vả lại hẳn là hoàng tử, thích Ngọc Sư Tử là điều đương nhiên, sao lại trả về cho ta?

Tiểu Tà nói :

- Hẳn muốn tôi trở về hỏi ông một chuyện!

Chuyện gì vậy?

- Bản đồ bên trong Ngọc Sư Tử có nhiều sai lầm!

Chương Bình ngạc nhiên :

- Không thể nào như vậy!

Nghĩ mình đã nói hớ nên lão chữa lại :

Ngọc Sư Tử là Ngọc Sư Tử, làm gì có bản đồ bên trong? Dương thiếu hiệp muốn hỏi gì ở lão phu?

Tiểu Tà trợn mắt :

- Hèn nhất! Ông đừng xảo trá quanh co nữa!

Liền lấy nửa miếng Ngọc Sư Tử, chỉ vào cái chỗ quét trống nơi bụng quất :

- Không có sao? Cái gì nơi đây? Nói mau!

Vừa nói vừa đánh vào đầu Chương Bình.

- Khai mau!

Chương Bình bị Tiểu Tà dùng miếng Ngọc Sư Tử đánh lên đầu đau quá kêu ầm lên :

- Ta không biết.

Tiểu Tà nói :

- Người thuê bảo tiêu mà không hỏi thăm Dương Tiểu Tà là nhân vật nào hả?

Dám đánh lừa ta sao?

Chương Bình nói :

- Dương Tiểu Tà! Người khác thì sợ người chứ ta thì không sợ!

Tiểu Tà dự đoán hẳn sẽ ra chiêu này nên thối lui lại ba bước, vận chân khí đá vào bụng phệ của Chương Bình một cái với ý nghĩ :

- Nếu lão không bị thương hoàn toàn cũng phải ói ra nửa thau máu.

Nhưng sự việc xảy ra hoàn toàn trái ngược, cái bụng phệ của Chương Bình đã kẹp dính bàn chân của Tiểu Tà.

Tiểu Tà không ngờ cái bụng phệ của lão lại có tác dụng kỳ lạ như vậy.

Chương Bình cầm bán toán trên bàn lên, hốt một số con toán ném vào huyết đạo trên người Tiểu Tà với công phu Lạc hoa thủy.

Tiểu Tà chân phải đã bị bụng phệ của lão kẹp cứng, nhưng lâm nguy bất loạn, tức tốc vận khí công vào hai tay phất mạnh một cái, bao nhiêu hột bán toán văng ngược lại, rơi khắc khắc vào đồng đồ cổ.

Chương Bình kinh hãi không ngờ võ công của Tiểu Tà lợi hại đến như vậy, thối lui ba bước cái bụng phệ đã buông chân Tiểu Tà ra.

Tiểu Tà phóng tới tung ra một cước, lần này không nhắm tới cái bụng phệ của lão mà trúng vào hông trái. Chương Bình ự lên một tiếng té nhào

ra bàn.

Tiểu Tà khinh bỉ :

- Lão chỉ có cái bụng phệ mà dám đương đầu với ta sao? Mặt trời đâu có mọc về hướng Tây?

Chương Bình lồm cồm ngồi dậy :

- Người muốn gì đây?

Tiểu Tà hỏi :

- Tấm bản đồ không thể nào giả phải không?

Chương Bình dịu giọng :

- Nhất định không phải giả.

Tiểu Tà nói :

- Đương nhiên không phải giả nên quân Đại Minh mới thảm bại như vậy.

Chương Bình sức nhớ nói :

- Không phải lúc này người đã nói...

- Lúc này là lúc này. Lúc này ta muốn tìm hiểu xem người có biết bên trong có mật đồ hay không? Bây giờ thì hãy nói cho ta biết mật đồ này do ai nhờ người tìm ta hộ tống? Người không phải cùng Vệ Tiên thông gian sao?

Chương Bình nghi hoặc :

- Vệ Tiên không nói cho người biết việc đó sao?

Tiểu Tà cười :

- Thân mật cỡ nào cũng có lúc trở mặt, trước mắt ta phải trả lời thành thật những câu hỏi để khỏi phải chịu cực hình.

Vừa nói Tiểu Tà vừa rút lưỡi đao trủy thủ ra.

Chương Bình lưỡng lự :

- Tôi thật không biết Ngọc Sư Tử... Á...

Trên vai Chương Bình đã bị Tiểu Tà chém một dao, thương thế khá nặng.

Tiểu Tà vung dao lên nói :

- Ông có gan thì lãnh thêm một nhát dao thứ hai. Nhát dao này sẽ chặt cụt tay của ông.

Chương Bình chưa hề thấy ai ép cung một cách tàn bạo như vậy nên sợ hãi :

- Đừng! Đừng! Xin Dương thiếu hiệp hãy chậm rãi một chút!

Tiểu Tà nói :

- Đau lắm phải không? Đau thì cũng còn có thể phục nguyên, chứ nếu tay bị chặt đứt thì đừng mong gắn lại!

Chương Bình không dám đem sinh mạng ra đùa giỡn nên nói :

- Mật đồ đó do đô đốc Dương Kiên đem cho ta.

- Dương Kiên?

Tiểu Tà không tin :

- Ông đừng đổ tội cho người đã chết để chối quanh?

Chương Bình nói :

- Sự thật chính là Dương Kiên đã đưa!

- Ông có gì chứng minh không?

Chương Bình sợ hãi :

- Ta đã nói toàn sự thật mà...

Tiếng nói chưa dứt, ngón tay cái bên trái của Chương Bình đã bị Tiểu Tà chặt rơi xuống đất, máu chảy ròng ròng.

Tiểu Tà gằn giọng :

- Ông còn muốn gạt tôi sao? Dương Kiên đã từng nói chuyện bảo tiêu của tôi với Dương Sơn Kiệt. Nếu hãn muốn chuyển mật đồ đi tại sao lại còn muốn đánh cướp? Người rõ ràng đang nói chuyện đùa rồn.

Chương Bình hồi hã :

- Không! Không! Ta không dám đùa rồn.

Tiểu Tà dọa :

- Nếu còn nói dối đui của người sẽ là nhát dao thứ ba!

Chương Bình hoảng hốt :

- Dương thiếu hiệp! Tôi nói sự thật mà!

- Nói láo.

Tiểu Tà vung tay Chương Bình la to :

- Đừng gấp! Đừng gấp! Tôi nói!

Tiểu Tà dừng tay lại Chương Bình thở hỗn hển :

- Giao mật đồ cho tôi chính là Dương Kiên nhưng Dương Kiên chỉ là người thi hành mệnh lệnh của kẻ khác.

- Ai?

- Tôi không rõ lắm!

- Người dám...?

Tiểu Tà phạt một nhát dao vào đùi Chương Bình, tét ra một đường đau như xé thịt, Tiểu Tà cười nhạt :

Làm việc phải cho rõ ràng ông đừng mong dối gạt tôi.

Chương Bình năn nỉ :

- Thật mà! Dương Kiên có trao cho tôi một bức thư và một tín vật.

Tiểu Tà hỏi :

- Tín vật gì? Có phải một con ó không?

Chương Bình lắc đầu :

- Con ó này là của Vệ Tiên.

Tiểu Tà lại hỏi :

- Dấu hiệu của con ó có ý nghĩa gì?

Chương Bình nói :

- Nó tượng trưng cho một tổ chức.

- Tổ chức gì?

- Ta không rõ.

Tiểu Tà nhìn Chương Bình cảm giác lão có vẻ thành thật nên nói :

- Ông tại sao lại phải làm việc cho tổ chức này?

Chương Bình lắc đầu :

- Tôi không tham gia tổ chức của họ. Dương Kiên tham gia vào tổ chức này, một tổ chức phú tài nên thuê tôi trông nom tiệm cho ông ta.

Tiểu Tà cảm giác bản thân lão già như có gì khó xử, nên hỏi qua chuyện khác :

- Tín vật đâu? Mau đem ra cho ta xem thử!

Chương Bình ngần ngừ :

- Tín vật để trong hậu viện!

Tiểu Tà hét :

- Mau dẫn ta đi lấy!

- Dạ!

Tiểu Tà theo Chương Bình hướng về căn mật thất đi tới.

Đến nơi Chương Bình thò tay vào hộc đá.

Tiểu Tà hình như cảm giác được điều gì không ổn vội nói :

- Để ta.

Tiếng nói vừa dứt đã nghe xạch một tiếng, một cửa hầm sụp xuống, thanh sắt chặn ngang nhất Tiểu Tà trong đó như một chiếc cui.

Chương Bình thấy diệu kế đã thành cười ha hả :

- Người chết chắc rồi.

Không cho Tiểu Tà có cơ hội, tay phải lão bấm vào tường, một vùng nước sôi từ trên tạt xuống cùng với tiếng nói và giọng cười của Chương Bình :

- Ta cho người thưởng thức một chút bắn lãnh...

Tiểu Tà hét lên dao trủy thủ múa vun vút như một bức màn, nước tung ra bốn phía tạt cả vào bàn ghế.

- Sự thật đây không phải chỉ là nước sôi mà bên trong còn có chất bột làm cháy da người.

Tiểu Tà nói :

- Người tưởng là chút ít mưu mô như vậy là có thể lấy được mạng ta sao?

Chương Bình khinh khỉnh :

- Người né được lần thứ nhất, lần thứ hai thì không dễ dàng như vậy đâu. Con đỏi sẽ hành hạ người đến chết.

Tiểu Tà ngạo mạn :

- Cái chuồng sắt này ta xem ra còn kém xa lao phòng. Người hãy rút lui sớm đi đến lúc ta ra ngoài thì khó sống đấy.

Chương Bình cười lớn :

- Đừng nằm mơ! Những thanh sắt này làm sao mà người phá được? Cứ ở đó chờ chết đi!

Tiểu Tà tức giận hét lên một tiếng, vận công tập trung vào hai cánh tay bẻ cong mấy thanh sắt, chui mình phóng ra ngoài.

Chương Bình không kịp phản ứng hồn vía như lên mây, muốn vắt chân lên cổ chạy trốn.

Bỗng nghe rầm một tiếng vách đá mở ra một lỗ hổng, Tiểu Tà biết ngay là một mật đạo, vội vã phóng tới cản Chương Bình lại.

Chương Bình sợ đến sắc mặt trắng bệch, quỳ xuống van xin :

- Dương thiếu hiệp tha mạng! Tiểu nhân không dám đối gạt thiếu hiệp.

Tiểu Tà hét :

- Đừng nói nhiều! Ta không có thời gian. Ta cũng không cần hỏi người, nhất định ta sẽ tìm ra người chủ mưu.

Chương Bình sợ đến cuống cuồng nói :

- Người đó là Dương Kiên và Dương Sơn Kiệt, lão phu thật không dám nói láo.

Tiếng nói vừa dứt một luồng ám khí đã từ đâu phóng tới găm ngay vào cổ Chương Bình :

- Ừc!

Tiểu Tà thất thanh kêu lên :

- Nguy rồi!

Hắn lập tức bay nhanh ra ngoài truy tìm kẻ đã phóng ra ám khí.

Sự việc xảy ra ngoài sự tưởng tượng của Tiểu Tà. Tại sao nơi đây lại có kẻ dùng ám khí giết Chương Bình? Với mục đích gì?

Tiểu Tà hướng về phía nóc nhà bên trái đuổi theo, không cần suy tính gì cả.

Quả nhiên có một bóng đen đang thấp thoáng như có ý muốn dẫn Tiểu Tà hướng về ngoại thành, đi về phía sơn khu.

Không bao lâu người hắc y này đã đi đến một ngôi miếu hoang thì dừng lại, quay nhìn Tiểu Tà cười mấy tiếng rồi đột ngột chui vào ngôi miếu.

Tiểu Tà không chút sợ hãi đuổi theo ngay.

Trước miếu mặt trời chiếu vào sáng rực, người hắc y thân hình cao lớn,

dựa lưng vào vách tường trước mặt Tiểu Tà.

Tiểu Tà cười nhạt :

- Rốt cuộc các người lại xuất hiện.

Người hắc y đôi mắt sáng quắc nói :

- Dương Tiểu Tà! Chân cứng người thật lạnh lẽ!

Tiểu Tà không trả lời và để ý thấy trên ngực áo người hắc y có thêu một con ó màu đỏ tao bằng ngón tay cái.

Mắt sáng lên Tiểu Tà nghĩ thầm :

- Bọn hắc y bịt mặt trước đây cũng có dấu hiệu này.

Người hắc y nhìn đôi mắt của Tiểu Tà như đã suy đoán ra được điều gì, liền nói :

- Dương thiếu hiệp! Đối với con này thiếu hiệp cảm giác không lạ chứ?

Tiểu Tà cười :

- Không sai! Tối thiểu đã có mười con bị ta giết chết! Xem ra hôm nay con này khá lớn, ăn thịt ngon à!

Người hắc y mĩa mai :

- Người không phải đã đầu hàng Vệ Tiên rồi sao? Tại sao lại trở về Trung Nguyên?

Tiểu Tà ngạo nghễ :

- Ta có giang sơn của ta tại sao lại đi đầu hàng kẻ khác? Nhưng ta có theo ai cũng không liên can gì đến người. Ta muốn hỏi người tại sao lại giết chết Chương Bình? Người muốn diệt khẩu phải không?

Người hắc y thân nhiên :

- Không phải diệt khẩu. Chỉ sợ hắc tiếp tục nói láo làm lộ bí mật của chúng ta mà thôi.

Tiểu Tà hỏi :

- Nếu vậy chúng tôi là người đã tường tận mọi việc?

Người hắc y không chối cãi :

- Ít ra thì ta cũng có những tin tức xác thực hơn lão già đó.

Tiểu Tà nói :

- Được rồi! Nếu người muốn nói thì ta sẽ không làm khó dễ người. Trước tiên ta muốn biết các người có phải là La Sát hòa thượng không?

- Không sai! Cũng có thể là Hắc y sát thủ.

- Ủ! Trả lời rất gọn gàng. Nhưng như vậy là các người đã bị Vệ Tiên khống chế phải không?

Người hắc y lắc đầu :

- Không phải! Vệ Tiên chỉ là hoàng tử nước Phiên, không liên can gì đến chúng ta, chúng ta chỉ nghe lệnh Thiên Linh giáo chủ mà thôi.

- Giáo chủ sao?

Tiểu Tà ngơ ngác không hiểu, từ trước đến nay hắn chỉ suy đoán bọn Hắc y sát thủ là một tổ chức nhỏ, đâm thuê chém mướn, bây giờ lại nghe nói dưới quyền của một Giáo chủ thì lấy làm lạ lắm nên hỏi :

- Tổ chức này có tên là Thiên Linh giáo?

- Không sai!

Tiểu Tà nói :

- Bây giờ manh mối đã lòi ra, ta lần tới không khó gì. Giáo chủ các người hiện đang làm gì? Tại sao ba lần bảy lượt tìm ta đùa giỡn?

Người hắc y nói :

- Tại vì người làm hồng đại sự của bốn giáo.

Tiểu Tà hỏi :

- Các người có đại sự gì?

Người hắc y cười ranh mãnh :

- Việc đại sự thì cần phải bảo mật. Xin lỗi ta không thể nói cho người biết được.

Tiểu Tà khi dễ :

- Bảo mật cái gì? Trừ ra các người làm chuyện mờ ám không dám để thiên hạ biết nhưng dấu ta sao được!

Người hắc y giật mình :

- Người đã biết hết rồi sao?

Tiểu Tà tự đắc :

- Các người gài bẫy lấy địa đồ Trung Nguyên giấu vào Ngọc Sư Tử, lừa ta bảo tiêu ra quan ngoại, sau đó cho người truy sát để diệt khẩu. Bản đồ này lọt vào tay Vệ Tiên, một tháng sau Vệ Tiên cử binh xâm nhập biên cương. Chuyện như vậy qua mặt ta không dễ. Muốn người ta không biết thì trừ ra mình không làm, ta đến đây muốn tìm hiểu chẳng lẽ gặp người thì hiểu được rõ mọi chuyện sao? Ta còn hoài nghi Vệ Tiên chính là Giáo chủ của bọn người nữa?

Hắc y cười :

- Một tên Hoàng tử nhỏ bé ngu ngốc làm sao có thể làm Giáo chủ của chúng ta được? Nhưng hẳn đương nhiên có cầu kết với Giáo chủ.

Tiểu Tà dò dẫm :

- Có thể Giáo chủ của các người đang bị khống chế, còn các người thì làm tay sai cho một người khác mà không biết!

Người hắc y trợn mắt :

- Bốn tọa đối với người không khách sáo tại sao người lại mở miệng thương hại chúng ta?

Tiểu Tà cười :

- Đừng có làm trò cười! Các người đối với ta không khách sáo nhưng toát ra mùi hôi thối không chịu nổi.

Người hắc y cố bảo mặt cười nói :

- Dương Tiểu Tà! Ta đến đây không phải là để cãi vã với người!

Tiểu Tà nói :

- Có ai muốn tìm người nói chuyện mà lại không rõ mặt? Người hãy lấy khăn bịt mặt ra đi, đừng để ta phải nhọc sức!

Người hắc y nói :

- Ta hẹn người ba ngày sau sẽ đáp ứng đòi hỏi của người!

Tiểu Tà cười :

- Ba ngày! Quá mau. Ta không cần hỏi người nữa.

- Vậy Dương thiếu hiệp...

Tiểu Tà nói :

- Ta không còn thời giờ. Người đừng dùng kế hoãn binh. Qua ba ngày giang sơn của ta đã lọt vào tay lão vương gia của các người rồi!

Người hắc y nghe nói kinh ngạc :

- Dương Tiểu Tà! Người quả nhiên thông minh tuyệt đỉnh, tài trí phi phàm, tại hạ khâm phục! Khâm phục!

Tiểu Tà đặc ý :

- Ta còn biết người cố ý dẫn dụ ta đến đây, cầm chân ta để khỏi phá hư đại sự của các người.

Người hắc y giả cách bình thản nói :

- Người thật đáng sợ! Biết ta dụ đến đây mà vẫn đến!

Tiểu Tà cười nhạt :

- Không đến làm sao biết được âm mưu của các người? Còn một cái ta chưa tìm ra, nhưng sắp được rồi!

Người hắc y hỏi :

- Người muốn không chế ta sao?

- Có gì không được?

- Người đủ bản lĩnh chăng?

Tiểu Tà nhún vai :

- Đối phó với các người chỉ cần một ngón tay cũng đủ. Người nói đi! Hay đợi ta quay như con vù rồi mới chịu nói?

Người hắc y nói :

- Nếu người đồng ý cùng bốn giáo xóa đi hận thù thì ta sẽ nói tất cả cho người biết.

Tiểu Tà nói :

- Có gì không được? Chúng ta xóa hận thù. Bây giờ người có thể nói được rồi!

Người hắc y nói câu đó tưởng rằng Tiểu Tà sẽ phản đối, không ngờ sự việc lại trái ngược nên cứng miệng lặng thinh.

Qua một lúc hắc y nói :

- Dương thiếu hiệp nếu có thành ý thì xin ở đây ba ngày, ba ngày sau bốn tọa giữ lời nói rõ nguyên nhân. Ta rất có thành ý.

Tiếng nói chưa dứt Tiểu Tà đã phi thân phóng về người hắc y :

- Bắt sống người thì rất thành ý rồi!

Người hắc y cảm giác thất vọng, vội tung chưởng ép về phía Tiểu Tà.

Một đi một lại trong nháy mắt, Tiểu Tà vừa chặt trúng vai phải của hắc y đã vội rút tay về, thân hình thối lui ba bước hét lên :

- Hắc huyết thần châm!

Chỉ một cây kim nhỏ màu đen mà khí thế vô cùng, so với sợi tóc còn nhỏ hơn nữa.

Cây kim đang kẹp trên tay người hắc y nhấp nháy phát quang.

Thiên hạ ngoài Phiêu hoa cung ra thì chỉ có Giang Chấn Vũ có trong tay sáu cây. Nhưng số này Tiểu Tà đã thu hồi rồi, tại sao còn có thể tái xuất hiện giang hồ? Không lẽ Giang Chấn Vũ có thể chế thêm ra nữa?

Người hắc y đưa tay qua lại nói :

- Người không ngờ trong tay ta có Hắc huyết thần châm phải không?

Tiểu Tà gật :

- Phải! Ta không ngờ!

Tiểu Tà có vẻ lo lắng không dám ra tay. Bản thân tuy không sợ chất độc Hắc huyết thần châm nhưng nếu không cẩn thận sẽ thất bại. Và lại thân pháp người hắc y khá cao, võ công không phải tầm thường, không thể

trong vài ba chiêu mà chế ngự được hắn.

Tiểu Tà cười :

- Thì ra người đến đây để cản trở ta.

Người hắc y nói :

- Còn ai không biết? Dương Tiểu Tà thông minh tuyệt đỉnh, ta không thể không đề phòng!

Tiểu Tà bất đắc dĩ nói :

- Nếu vậy người giết Dương Kiên cũng là người sao?

- Không sai.

- Tại sao người muốn giết hắn?

- Tại vì hắn biết được quá nhiều bí mật!

Tiểu Tà nói :

- Xem ra ta cần cân nhắc tiếng nói của Chương Bình!

Người hắc y không hiểu :

- Chương Bình đã nói được những gì?

Tiểu Tà cao giọng :

- Lão cho biết người chỉ huy Dương Kiên chính là Dương Sơn Kiệt!

- Người tin lời hắn sao?

Tiểu Tà nói :

- Lúc này không tin, bây giờ thì tin rồi. Thấy Hắc huyết thần trâm trong tay người ta không tin không được.

Người hắc y nhìn Hắc huyết thần trâm trong tay ranh mãnh cười :

- Người sai rồi! Bản thân Dương Sơn Kiệt cũng cùng với Dương Kiên trong vụ Ngọc Sư Tử thì làm sao thông đồng với bốn tọa được?

Tiểu Tà cười :

- Miễn đi! Đừng có diễn kịch trước mặt ta! Người đáng lý không nên đưa Hắc Huyết Thần Trâm lại không nên dùng ám khí giết chết Dương Kiên!

Người hắc y hỏi :

- Ta giết chết Dương Kiên thì có liên can gì đến Dương Sơn Kiệt?

Tiểu Tà nhếch môi :

- Quan hệ to lắm. Người không phải đã từng nói sợ ta biết được bí mật, sợ ta tiếp tục điều tra Chương Bình sao? Ta không hiểu người muốn giết người thì cứ giết, cần gì phải dùng đến hắc huyết thần trâm?

- Đó là ý nghĩa gì?

Người hắc y nghe Tiểu Tà nói rất minh bạch, cảm giác Tiểu Tà đã tìm ra được manh mối, vội thăm dò :

- Ta mới tiếp nhận qua bảo vật từ trong tay Giáo chủ nên muốn thử xem!

Tiểu Tà nói :

- Người thật ngu! Giết người thì cứ giết cần gì khiêng thi thể của Dương Kiên vào mật đạo?

Người hắc y nói :

- Ta quan hệ với hắc lễ nào ta lại không biết những bí mật của hắc?

Tiểu Tà nói :

- Người quan hệ với Dương Sơn Kiệt, lẽ nào Dương Kiên không báo cho Dương Sơn Kiệt biết? Người làm sao qua mặt được?

Người hắc y rất khâm phục trí thông minh của Tiểu Tà nói :

- Không thể ngờ người còn trẻ mà thông minh đến như vậy. Người tại sao biết Dương Sơn Kiệt sẽ giết Dương Kiên?

Tiểu Tà nói :

- Hắc sợ ta tìm về phủ tổng đốc tìm hiểu nguyên do tại sao Dương Kiên phải đi nơi khác, hắc làm việc này để bịt đầu mối!

Người hắc y có chút hối hận hành động thiếu khôn ngoan của mình nhưng lần này nếu cản được Tiểu Tà thì coi như đạt được thành công rồi, nên lập tức cười ranh mãnh nói :

- Bốn tọa một chút cũng không hối hận, trái lại còn muốn cho người được chết một cách minh bạch.

Tiểu Tà cười lớn :

- Người muốn giết ta sao? Thật là không liệu sức, dù ta không giết người, người cũng không cản trở ta được việc này.

Người hắc y nhìn sững Tiểu Tà như đang tìm một phương pháp không chế.

Tiểu Tà bỗng nói lớn :

- Dương Sơn Kiệt! Con heo này muốn tạo phản sao? Ta rất yên tâm dù biết rằng các người đang âm mưu phế đế!

Người hắc y cũng cười :

- Rất tiếc! Ba ngày tới đây chưa chắc người đã về tới kinh thành!

Tiểu Tà hỏi :

- Người chắc chắn cầm chân ta được sao?

Người hắc y vung tay gần giọng :

- Giữ người không được ta làm sao bảo mật được kế hoạch?

Dứt tiếng lập tức ra lệnh :

- Tiến lên!

Từ bốn phía miếu hoang có đến mười tên hắc y bịt mặt nhảy vào, trường đao sáng chói chia mũi vào Tiểu Tà.

Tiểu Tà đã đoán được tên hắc y này muốn cầm chân hẳn tất nhiên có bộ hạ mai phục nên không ngạc nhiên cười :

- Các người đi tìm chỗ chết! Ngôi miếu hoang này có gì lý thú sao? Ta bảo cho các người biết ta là đệ nhất thiên hạ về môn phóng phi đao đấy. Đừng cậy có vũ khí uy hiếp ta.

Mặc kệ tiếng nói của Tiểu Tà, mười cây trường đao tiếp tục ép tới, Tiểu Tà lập tức phi thân nhảy lên mái ngói.

Mười tên hắc y lao theo, cùng một lúc bao quanh.

Tiểu Tà bỗng quật ngược lại, phi đao phóng ra ghim vào cổ họng từng tên, lần lượt mấy tên trúng phi đao lăn xuống đất.

Tên hắc y cầm đầu hét to :

- Người chó trồn thoát!

Tức thì Tiểu Tà nhắm vào cổ họng hắc phóng một mui phi đao, nhưng người hắc y này như có dự tính trước đã dùng giáp che cổ nên mui phi đao không xuyên qua được rơi xuống đất.

Người hắc y không dám chậm trễ dùng công phu Thất thập đệ tam chưởng ép Tiểu Tà thối lui, phóng mình ra khỏi miếu hoang tẩu thoát.

Tiểu Tà không đuổi theo lượm cây phi đao lên nói :

- Tên hắc y này đã dùng giáp sắt che cổ họng, lần sau phải phóng vào lỗ đít hắc mới được.

Không chậm trễ Tiểu Tà phóng mình ra khỏi miếu hoang, nhắm hướng kinh thành chạy đi nói :

- Cũng được! Lần này lại phát hiện ra được Thiên Linh giáo! Âm mưu của các người ta nhất định khám phá ra rồi!

Tiểu Tà suy đoán Dương Sơn Kiệt đã cấu kết với ngoại bang âm mưu tạo phản, những sự kiện do tay Dương Sơn Kiệt bày ra để hòng chiếm đoạt giang sơn chắc chắn phải nhờ đến bọn hắc y này giúp đỡ. Vả lại số Hắc y

sát thủ này không biết có bao nhiêu. Nghĩ đến vậy trước tiên Tiểu Tà tìm đến Cái bang để nhờ giúp đỡ, sau đó trở lại Cơ nhưng quan nhờ binh lính giúp một tay.

Lúc này nếu có lão đầu Âu Dương Bát Không hiện diện nơi đây thì coi như thành công một nửa rồi.

Bạn đang đọc truyện *Tục Tiểu Tà Thần* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **wWw.EbookFull.Net**.

Chương 30: Cứu nguy kịp thời

Kỳ Chánh hoàng đế Minh triều bị bắt cả nước chấn động, kinh thành hoang mang.

Hoàng thái hậu lập tức hạ lệnh :

- Nước không thể một ngày không có vua, phải giao cho Kỳ Ngọc tạm thời nhiếp chính.

Kỳ Ngọc lên nắm quyền lập tức triệu Y Khiêm đến phong chức vệ cấm quân, thống lĩnh binh mã chuẩn bị xuất chinh.

Kỳ Ngọc so với Kỳ Chánh thì thái độ cương quyết hơn nhiều. Vừa nhiếp chính đã sử dụng Y Khiêm và Siêu Thực Tiên, điều hành dưới trướng. Trái với Kỳ Chánh trước đây, hoàn toàn lệ thuộc và Dương Chính.

Tử Trình là một tên cận thần bảo thủ, thấy vậy chấp tay nói :

- Hạ thần nghĩ rằng hiện tại binh lực của ta so với quân địch khó lòng chống đỡ nổi tốt hơn là nên cố thủ.

Y Khiêm lên tiếng :

- Ngài xưa nay quanh quẩn trong triều, làm sao biết chuyện thiên hạ? Bốn chức lâu nay ở trong quân đội nên hiểu rất rõ quân tình!

Tử Trình liếc nhìn Y Khiêm :

- Ngài mới lên nhậm trọng chức mà đã muốn lập công rồi sao?

Kỳ Ngọc nói :

- Hai người đừng tranh chấp nữa, Hoàng thượng đang lâm nạn ta không thể xuất chinh. Vậy làm cách nào để cứu Hoàng thượng đây? Đó mới chính là thượng sách!

Tử Trình biến sắc :

- Tâu Hoàng thượng!

- Không cần nói nhiều! Tâm ý của người ta đã rõ, nhưng Hoàng thượng đang lâm nạn không thể không cứu.

- Dạ.

Tử Trình lui xuống dưới, oán hận liếc Y Khiêm.

Y Khiêm chỉ thờ ra :

- Tâu thân vương! Hoàng thượng xuất chinh là do quan nội giám thúc dục.

Trước đây tiên đế có dạy: Nội thần không nên can dự vào chính sự. Thái sư Dương Chính đã vi phạm lời dạy của tiên đế, tội nặng chồng chất, hại đến mấy chục vạn quân bỏ thân nơi chiến trường, đáng lý phải lập lại nội triều để bài trừ kẻ phản loạn.

Tiếng nói vừa dứt, mọi người đều tỏ vẻ đồng ý. Nhưng lúc Dương Chính cầm quyền đã tạo nhiều phe cánh, để lại một số bộ hạ rất đông. Bọn này nghe nói khủng hoảng phân tâm không biết số phận sẽ ra sao.

Y Khiêm tiếp :

- Hạ thần thấy Dương Sơn Kiệt chưởng quản cấm vệ sĩ, lạm phát kho lương tội trọng khó dung.

Bổng có quân báo :

- Đại sự không xong rồi! Thống đốc cấm y vệ dẫn theo mười mấy tên lính kéo vào đây hình như có mưu đồ tạo phản.

Kỳ Ngọc kinh hãi :

- Hắn dám tạo phản sao?

Y Khiêm tức giận :

- Chết đến nơi rồi còn dám quấy nhiễu! Quân đâu! Sẵn sàng chiến đấu!

Kỳ Ngọc lập tức ra lệnh cho văn quan trấn giữ nội điện, võ quan chuẩn bị nghênh địch. Ngay cả bản thân Kỳ Ngọc cũng chạy xuống bảo điện để đối mặt với kẻ phản nghịch.

Ngoài điện Dương Sơn Kiệt khí thế rất hung hăng, kéo quân xầm xầm đi vào, thấy Kỳ Ngọc cười ha hả nói :

- Thân vương gia! Ngài ngoan ngoãn lấy ngọc tỷ ra để tránh một cuộc đổ máu.

Kỳ Ngọc lên tiếng :

- Người thật to gan! Dám tạo phản sao?

Dương Sơn Kiệt cười :

- Có gì không dám! Ta đã chờ đợi ngày này từ lâu. Hãy mau hạ khí giới, giao ngọc tỷ ra.

Kỳ Ngọc trừng mắt :

- Như vậy tức là người trước đây đã cấu kết với Phiên bang âm mưu cướp ngôi chiếm đoạt giang sơn?

Dương Sơn Kiệt ngạo mạn :

- Ta nói cho người biết cũng không sao. Vệ Tiên được ta đưa bản đồ ở quan ngoại nên mới dẫn quân xâm phạm biên cương. Kỳ Chánh cũng bị ta thúc đẩy dẫn quân chinh phạt. Kết quả người đã thấy rồi đó.

Kỳ Ngọc gằn giọng :

- Hoàng thượng đối với các người không bạc đãi, sao các người lại thông đồng với giặc để tạo phản? Ta sẽ bắt các người chém đầu hết không tha một mạng!

Chỉ trong nháy mắt mấy chục tên vệ binh đã xông ra ép sát Dương Sơn Kiệt.

Kỳ Ngọc thấy hăn kiêu ngạo, tức giận vùng kiếm, khí thế như bài sơn hải đảo chém xuống.

Dương Sơn Kiệt thấy thân pháp của Kỳ Ngọc quá giỏi, có ý sợ hãi lập tức né sang vườn hoa nói lớn :

- Nhiệm Bá! Mau lên!

Nhiệm Bá trước đã có chuẩn bị bây giờ được lệnh hữu chương giơ lên, đập xuống đầu Kỳ Ngọc miệng nói :

- Thân vương gia! Đắc tội rồi!

Nhiệm Bá phát ra một luồng chương phong nặng như núi, quét lên một đường do đó khiến cho đôi mắt của Kỳ Ngọc hoa lên. Nếu người rành võ

công thì đã nhận ra ngày chưởng pháp này là công phu võ học của La sát hòa thượng độc môn Độc Sa chưởng.

Trâu nghé không sợ cạp, Kỳ Ngọc ngang nhiên bình tĩnh nghênh địch.

Kỳ Ngọc sử dụng “Tư Thân Thánh Thủ” chống lại, công phu đưa ra tương đương đối phương.

Qua một tuần trà công phu, Dương Sơn Kiệt cảm thấy tình hình không ổn.

Không ngờ Kỳ Ngọc có được võ công lợi hại đến vậy. Vả lại trong nội điện số vệ binh liên tiếp xông vào, trận chiến vô cùng ác liệt.

Hy vọng của Dương Sơn Kiệt là trông chờ bọn hắc y đến giúp sức, nhưng chờ mãi vẫn không thấy bọn hắc y đến giúp, làm cho Dương Sơn Kiệt kinh hãi không biết làm sao.

Chỉ cần bắt được Kỳ Ngọc kể như đại cuộc đã thành.

Lúc này bọn thuộc hạ Dương Sơn Kiệt dẫn đến bị thương quá nhiều, nếu bọn hắc y không đến thì Dương Sơn Kiệt chắc chắn phải bỏ xác tại đây rồi.

Nghĩ đến đây hắc y như mất hết tinh thần, vội tìm đường tẩu thoát hướng về phía vườn hoa chạy đi.

Y Khiêm trông thấy hét lên :

- Mau cản ngay tên phản tặc lại, đừng để hắn trốn thoát.

Tiếng hét vừa dứt, mười mấy tên vệ sĩ đã đuổi theo bám sát, không cho hắn có cơ hội thoát thân.

Trận chiến đang hỗn loạn, Kỳ Ngọc bỗng nhiên cảm thấy từ đôi tay phát đỏ và tê cứng. Bất cứ xuất chiêu hay thủ công, để bị giảm sút, công lực cũng mất đi rất nhiều.

Nhiệm Bá cười ngạo nghễ :

- Kỳ Ngọc! Người tốt hơn nên nạp mạng đi!

Lập tức thân pháp như Thanh long phi vân bay cao mười thước, song chưởng phát ra hương thẳng vào ngực Kỳ Ngọc.

Kỳ Ngọc quả nhiên không né tránh kịp, bất đắc dĩ vận công tiếp chưởng.

Hai luồng chưởng chạm nhau tóe lửa, Kỳ Ngọc yếu thế lãnh luôn song chưởng của Nhiệm Bá vào ngực. Kỳ Ngọc nổi giận giơ song chưởng lên, một thượng một hạ vừa thủ vừa công ép tới Nhiệm Bá quyết sống chết một phen.

Nhiệm Bá bị đột kích bất ngờ, lập tức đổi chưởng thành trao kích tới.

Bùng!

Nhiệm Bá bị Kỳ Ngọc đánh trúng vai, bay lộn một vòng té ngổ xuống đất.

Còn Kỳ Ngọc bị Nhiệm Bá trao trúng ngực, may nhờ có áo giáp che thân nên chỉ bị xây xẩm, khoe miệng rỉ máu tươi, lồm cồm bò dậy trong lòng đã có chút sợ hãi công phu của Nhiệm Bá.

Cả hai bên đều thọ thương nên tự động lùi lại.

Nhiệm Bá gượng cười :

- Võ công của người quả nhiên không kém.

Kỳ Ngọc hạ lệnh :

- Mau trốn hẩn lại! Bồn vương tha cho một mạng đấy.

Nhiệm Bá khinh bỉ :

- Người quá kiêu hãnh! Đại quân ta đến rồi. Lúc đó người cầu xin là người chứ không phải ta đâu.

Kỳ Ngọc bàn tay tê buốt, cảm giác trúng độc, nếu không lập tức phản công hậu quả khó lường.

Nghĩ như vậy Kỳ Ngọc lập tức phát chỉ :

- Hãy nạp mạng đi!

Tuy chiêu thức của Kỳ Ngọc đã yếu đi, nhưng Nhiệm Bá cũng không dám xem thường, toàn thân cố chịu đựng, vận công giao đấu.

Giữa lúc đó từ phía Tây thành, nhảy xuống mười mấy tên hắc y nhanh chóng chạy tới cản Kỳ Ngọc, giải cứu Nhiệm Bá.

Bọn hắc y vừa đến đã đánh lui vệ binh, Kỳ Ngọc không chịu nổi sức mạnh của đối phương, ngã ngời xuống đất, miệng ói máu tươi.

Y Khiêm thấy vậy hét lên :

- Mau cứu thân vương!

Trong tay Y Khiêm trường kiếm đã hướng về sau lưng một hắc y ép đến khiến hẩn không thể nào sát hại Kỳ Ngọc. Mấy tên thị vệ thừa cơ đỡ Kỳ Ngọc trốn vào trong điện.

Y Khiêm thấy bọn hắc y mỗi lúc một đông, võ công lại cao cường, nghĩ rằng không thể nào chống đỡ nổi, vội ra lệnh :

- Mau rút lui về cung Đường Dương!

Mọi người đối với mệnh lệnh này cảm thấy không hài lòng, vì cung Đường Dương kế bên cạnh cung Dương Chính và Dương Chính và Dương Sơn Kiệt quan hệ rất thân mật.

Y Khiêm thấy mọi người lưỡng lự, lập tức nói :

- Bốn chức lấy quân lệnh truyền xuống, nếu ai cãi lập tức xử tử. Hãy mau đi!

Quân lệnh bức bách, mọi người từ từ rút về cung Đường Dương.

Y Khiêm ra lệnh cho bộ hạ rút gấp về cung Đường Dương mục đích là dùng Đường Dương để bảo mạng.

Vừa đến cung thị vệ vội đỡ Kỳ Ngọc vào mật thất, còn Y Khiêm cản trở quân địch hồi lâu rồi cũng chạy vào.

Dương Sơn Kiệt chạy đến thì đã trễ một bước tức giận chửi :

- Y Khiêm! Nếu có gan hãy ra đây tử chiến cùng với ta. Lúc này uy phong như vậy sao bây giờ lại chạy trốn?

Y Khiêm đã có chỗ cố thủ, không vội vã chỉ ra lệnh cho thuộc hạ đốt đèn lên.

Nghi trường được bày ra.

Ngự y đỡ Kỳ Ngọc vào ngự sàng bắt mạch xem bệnh.

Bên ngoài Dương Sơn Kiệt đã ra lệnh phong tỏa nơi này, không để bất cứ ai chạy thoát.

Trong mật thất rất yên tĩnh, Y Khiêm rất lo lắng cho thương thế của Kỳ Ngọc.

Thạch Hân người ngự y, sau khi xem mạch lắc đầu nói :

- Thân vương hình như đã trúng độc. Lão phu không có cách nào chữa trị.

Y Khiêm kinh hãi :

- Có thể chịu đựng mấy ngày?

Thạch Hân chợt nhớ :

- Lúc trước lão phu theo Tống Anh xuất chiến, bị Vệ Tiên bao vây nơi Dương Hòa cũng may được Dương Tiểu Tà cứu thoát. Trong lúc đó lão phu cũng bị thương, Tiểu Tà từng cho lão phu linh dược. Hôm nay lão phu đem linh dược chữa trị cho thân vương. Hy vọng sẽ có kết quả.

Y Khiêm đến giờ phút này cũng rất là hy vọng về thương thế của Kỳ Ngọc.

Nhưng cũng may chỉ qua một thời gian, Kỳ Ngọc đã tỉnh lại nói lảm nhảm :

- Chúng ta...

Y Khiêm nói :

- Đang bị nhốt tại địa thất nhưng Thân vương cứ yên tâm, tại hạ đã cho người cầu cứu viện binh, không bao lâu viện binh sẽ đến. Thương thế

của Thân vương sao rồi?

Kỳ Ngọc nói :

- Toàn thân phát nóng, một chút khí lực cũng không ra, thiếu điều mất đi cảm giác.

Y Khiêm chấp tay an ủi :

- Vương gia không cần lo lắng! Nếu có cứu binh đến thì thương thế của vương gia nhất định sẽ được điều trị. Hiện thời ta cứ nhẫn nại.

Kỳ Ngọc cũng không muốn ai vì mình mà quá lo lắng nên gượng cười nói :

- Các người không cần lo lắng! Ráng liên lạc với Siêu Vô Hận hoặc Dương Tiểu Tà thì có thể dẹp được bọn phản thần, cứu giang sơn.

Y Khiêm nói :

- Bẩm vương gia! Ý của hạ thần là muốn thỉnh Dương Tiểu Tà đến đây. Giờ này trừ hắn ra không ai có thể trừ được Dương Sơn Kiệt và bọn hắc y.

Kỳ Ngọc cười :

- Thực ra trước đây ta đã có dụng ý làm thân với Dương Tiểu Tà là để khuyến dụ hắn phục vụ cho triều đình. Nhưng vừa rồi nghe nói Dương Tiểu Tà hợp tác với Phiên bang phạm tội phản tặc. Không biết hắn có ý hướng quy hồi bản triều không nữa?

Y Khiêm nói :

- Xin vương gia an tâm! Dương Tiểu Tà mưu trí đa đoan, hành động khó

lường nhưng biết phân định phải trái. Lần này hãn giết được Dương Chính, lấy thủ cấp treo tại Thổ mộc bảo chứng tỏ đối với kẻ xấu hãn rất thù hận. Dương Sơn Kiệt tiếp tục tạo phản, nếu hãn biết được chắc chắn sẽ đến đây giải cứu cho bản triều.

Kỳ Ngọc nói :

- Lúc trước hãn cũng từng nói đến việc chuyên quyền của Dương Chính cho ta nghe như vậy hãn rất ghét bọn phản tặc.

Y Khiêm chấp tay :

- Đối với Tiểu Tà chỉ cần một câu nói phải, dù bất cứ việc gì hãn cũng sẽ đến ngay.

Kỳ Ngọc nói :

- Hy vọng như vậy.

Câu chuyện chưa dứt, bên ngoài đã truyền đến tiếng kêu của nữ nhân :

- Hoàng nhị ca! Hãy cứu em! Bọn nó trói em đau quá!

Dương Sơn Kiệt quả nhiên đã bắt thái hậu và công chúa Kỳ Thanh để làm con tin, ép Kỳ Ngọc ra hàng.

Sau tiếng kêu của công chúa Kỳ Thanh là tiếng la hét của Dương Sơn Kiệt :

- Kỳ Ngọc! Nếu người không ra, ta sẽ bẻ gãy cổ của em gái người. Ha ha..

Xưa nay quen thói được chiều chuộng, công chúa Kỳ Thanh giờ đây hai tay bị trói khá chặt, đến rướm máu làm sao mà chịu nổi?

Kỳ Thanh mắng :

- Phán tặc Dương Sơn Kiệt! Người dám hành hạ ta, nhất định ta sẽ lấy đầu người!

Kỳ Ngọc nghe nói muốn xông ra địa đạo, để cứu người nhưng đã bị Y Khiêm ngăn lại :

- Vương gia! Không nên nóng nảy mà làm hỏng việc lớn! Dương Sơn Kiệt hành hạ hoàng thái hậu và công chúa là cố ý dụ vương gia ra ngoài để hạ sát, hoặc khống chế, Vương gia đang bị thương, không nên hành động.

Kỳ Ngọc nói :

- Nhưng công chúa em ta..

Y Khiêm bất đắc dĩ nói :

- Nước một ngày không thể không vua, Vương gia hãy suy nghĩ, lấy giang sơn Đại minh làm trọng.

Bên ngoài Dương Sơn Kiệt vẫn la hét :

- Kỳ Ngọc! Nếu người không chịu ra hàng thì hoàng thái hậu và công chúa Kỳ Thanh sẽ bị xé xác.

Sắc mặt Kỳ Ngọc luôn luôn biến đổi, còn tàn nhẫn nào hơn khi nghe tiếng kêu than của thân nhân mà không dám ra tay giải cứu?

Dương Sơn Kiệt mỗi lúc càng thêm đắc ý :

- Không ra phải không? Được! Trước hết ta lột hết quần áo của công

chúa đã!

Đôi tay hăn kéo xuống, hai người đàn bà vô tội đã bị hăn xé rách áo lòi yếm đỏ, da thịt bày ra trắng phau, bọn thị vệ cười toe toét.

Tiếng khóc của người thân làm cho Kỳ Ngọc cảm giác như có muôn ngàn kim châm đâm vào con tim rỉ máu.

Dương Sơn Kiệt một tay nắm vào yếm đỏ của hoàng thái hậu, một tay nắm tóc công chúa Kỳ Thanh kéo bừa dưới đất.

Bỗng hăn hét lên một tiếng, cảm giác như có một viên đá ném vào cánh tay đau nhói :

- Ai? Ai dám ám hại bốn vương gia?

Dương Sơn Kiệt buông hoàng thái hậu và công chúa ra, hai tay vung lên, trao tới, cố ý giết chết hoàng thái hậu và công chúa.

Hai luồng hào quang lóe lên.

Vút! Vút!

Hai mui phi đao nhanh như gió găm đúng vào hai bàn tay của Dương Sơn Kiệt.

Người hắc y thấy vậy kêu lên :

- Dương Tiểu Tà! Người đến thật nhanh!

Từ sau mái cung điện, Tiểu Tà lộ đầu ra cười nói :

- Người cũng không kém, trốn thoát thật lẹ à!

Thì ra người hắc y này đã cản trở và gặp mặt Tiểu Tà tại miếu hoang trước đây.

Dương Sơn Kiệt thấy Tiểu Tà, mặt biến sắc nhưng chợt nhớ mấy chục tên hắc y vẫn còn đó, sợ sệt có phần giảm đi nói lớn :

- Dương Tiểu Tà! Hôm nay nếu người chạy thoát tên của ta sẽ viết ngược lại!

Tiểu Tà khinh bỉ :

- Không cần phải vậy. Người chỉ là tên ác tặc, dù viết cách nào người ta cũng nhận ra người. Tội nghiệp là trên đời này không có ai ngu ngốc như người ta rất thất vọng.

Dương Sơn Kiệt nói :

- Người sẽ trả giá đắt cho trận chiến hôm nay!

Người hắc y cười :

- Chưa làm xong công việc đừng nên bình phẩm vội!

Dương Sơn Kiệt quay sang người hắc y :

- Đừng nói nhảm! Người hãy ra lệnh bắt hắc chém đi!

Tiểu Tà chọc ghẹo :

- Ta nghe khẩu khí của người chắc là trong Thiên Linh giáo không nhỏ nhưng thực sự người chỉ là con cọp giống mà thôi.

Dương Sơn Kiệt giận căm gan, nhưng không dám giao đấu với Tiểu Tà, chỉ điều khiển người hắc y là Linh di chương lệnh bắt phải ra tay mà

thôi.

Tiểu Tà dùng lời cợt nhả có ý cách ly giữa hai người :

- Dương Sơn Kiệt đã hạ lệnh, Linh di chưởng lệnh sao không thi hành?

Người hắc y như biết dụng ý của Tiểu Tà nên không đáp lời, quay sang nói với Dương Sơn Kiệt :

- Thống lãnh đừng nóng nảy! Chuyện này để tôi lo! Tốt nhất nên tìm cách rút lui trước!

Tiểu Tà cười lớn :

- Chờ một lát đại quân của ta sẽ đến đây, lúc đó các người chết chắc rồi!

Dương Sơn Kiệt không nhin được :

- Sao không mau mau bắt hãn để tránh được “Đêm dài sanh nhiều mộng” sao?

Người hắc y lập tức ra lệnh cho quân mã chuẩn bị binh khí bao vây Tiểu Tà.

Tiểu Tà xem như không có gì nguy hiểm, bình tĩnh nhảy xuống.

Bây giờ nơi đây ít nhất có hàng trăm tên hắc y sát thủ.

Tiểu Tà nói :

- Hôm nay để cho các người thấy rõ Dương Tiểu Tà phát huy công phu võ học đây.

Tiếng nói vừa dứt, Tiểu Tà đã tung ra hai công phu Lãng tử tam chiêu và

Hắc cầu đả.

Thân pháp của Tiểu Tà như một bóng ma, lướt đi như gió. Bất cứ chỗ nào có bóng của Tiểu Tà xẹt qua đều có tiếng kêu thảm thiết.

Hắn thi triển võ công pha trộn giữa chánh đạo và tà đạo, không ai có thể tưởng nổi uy lực và hiệu năng của lối đánh này. Thậm chí cả hàng trăm tên hắc y sát thủ và cũng phải ngơ ngác.

Người trong địa đạo nghe tin Tiểu Tà đến giải cứu, ai cũng muốn xông ra chiến trận để hợp lực với Tiểu Tà trừ phản loạn nhưng Y Khiêm đã cản lại.

- Dương Tiểu Tà thông minh hơn người, hắn không phải chỉ dùng võ công cao cường cùng với bọn hắc y giao tranh, mà còn sử dụng cả về mưu lược. Trong lúc chúng ta đang thất thủ, nếu mở cửa xông ra chẳng những làm bận rộn cho Tiểu Tà mà còn khiến cho tánh mạng của thái hậu và công chúa không được đảm bảo.

Chúng ta hãy tạm thời nhẫn nại để theo dõi cuộc chiến.

Kỳ Ngọc thở dài :

- Hy vọng hoàng thái hậu và công chúa được bình an vô sự, nên không ta ân hận không nguôi.

Lúc đo Tiểu Tà mỗi lần vung dao chặt đứt một cái đầu, tuy nhiên đối phương cũng không phải tầm thường, sau lưng Tiểu Tà cũng bị trúng hai đao, Tiểu Tà cảm giác đau nhói nhưng vẫn cắn răng chịu đựng.

Cuộc chiến vẫn tiếp tục, Tiểu Tà như con hổ dữ xông vào đàn chó sói, bao giờ cũng chiếm thượng phong. Thân hình di động khắp nơi, thi triển công phu tuyệt chiêu đối phó với số đông hắc y sát thủ.

Trong lúc đang hăng say chiến đấu thì lưng Tiểu Tà bỗng nhói đau.

Tiểu Tà a lên một tiếng, thân hình liểng xiểng. Một cây Hắc Huyết thần trâm đã kích trúng nơi Tề Môn giáo huyết.

Tiểu Tà bản thân không sợ độc nhưng đối với chất độc Hắc Huyết thần trâm thì có hơi tê buốt người đi.

Người hắc y lập tức ép tới Tiểu Tà tung ra một chưởng, lợi dụng cơ hội tấn công.

Toàn thân Tiểu Tà bay dội vào tường té xuống đất.

Tiểu Tà kiểm điểm thương thế mỉm cười nói :

- Cũng may Hắc Huyết thần trâm không hại gì mấy đến công lực của ta, ha ha...

Lập tức chồm dậy phi thân bỏ chạy.

Người hắc y la lên :

- Người còn định trốn nơi đâu?

Người hắc y là Lệnh di chưởng lệnh biết Tiểu Tà đã bị Hắc Huyết thần trâm làm giảm công lực, nên cố đuổi theo để thu phục đối phương.

Bọn hắc y thủ hạ cũng đuổi theo rất đông, có thể nói trận chiến dồn vào một nơi như một đàn vịt.

Thật giống như trò đuổi bắt trẻ con.

Bây giờ thì ai nấy đều quên đi cả vấn đề chủ chốt là bắt cho được Kỳ Ngọc cướp ngôi vua.

Tiểu Tà chạy một lúc dụ cho địch thủ rượt theo khá đông, mới phóng mình nhảy vào vườn hoa hét lên :

- Hãy mau bắn hỏa pháo!

Tiếng nói vừa dứt, hắn đã tung người biến mất, không ai biết được hắn biến đi đâu nữa.

Ầm!

Một tiếng nổ rất lớn, hỏa pháo lọt vào giữa đám đông địch.

Chiến trận bị khói hỏa bao trùm, nghệt thờ.

Thì ra Tiểu Tà trước đã sắp đặt cho A Tam, A Tứ đem hỏa pháo theo, đợi Tiểu Tà dụ bọn hắc y vào một nơi thuận tiện thì khai hỏa.

Lệnh di chuyển lệnh biết đã trúng kế hét lên :

- Mau rút lui bên trái!

Ai ngờ bên mé phải lâu ba số hắc y thọ thương đã hết phân nửa, có số đã chết nên hỏa pháo vừa bắn ra đã tiêu diệt được ngay.

Lúc này A Tam mới xuất hiện với quả bắn đạn pháo cầm tay nói :

- Không biết Tiểu Tà chơi cái trò gì mà mới bắn hai quả pháo đã bỏ chạy rồi?

Lúc này Tiểu Tà thấy không còn có thể dụ địch tập trung tại một chỗ nữa, nên nhảy lên mái hoàng cung nghỉ ngơi, giao chiến trận cho A Tam, A Tứ khai hỏa.

A Tứ lâm bầm :

- Dù phải bắn rải rác cũng phải bắn chết hết chúng nó mới thôi!

Bỗng có một bàn tay vỗ lên vai A Tứ, làm cho A Tứ hoảng vía la lên :

- Á!

Tiểu Tà nói nhỏ :

- Bắn vào tên hắc y cầm đầu kia!

A Tứ thắc mắc :

- Tiểu Tà bang chủ! Sao không thấy Dương Sơn Kiệt? Hắn trốn rồi à?

Tiểu Tà khoác tay :

- Mặc kệ! Cốt dẹp loạn mà thôi! Bọn phản thần sẽ đền tội, không lo!

A Tứ nói :

- Được! Để em bắn pháo cho đã tay!

A Tứ như không còn lựa mục tiêu mà cứ bắn lung tung vào trận chiến.

Tiếng la hoảng liên tục truyền ra, thêm một số hắc y sát thủ nữa bỏ mạng.

Tại một lầu cao A Tam xuất hiện.

- Tiểu Tà! Anh tại sao cứ cho A Tứ bắn bậy? Muốn nổ tung em sao?

Tiểu Tà nói :

- Đừng nhiều chuyện! Người không thấy nó đang bắn địch thủ sao?

A Tam vặn :

- Bắn địch tai sao cứ nã pháo vào chỗ em đang núp?

A Tứ nói :

- Địch rút chạy hết rồi, nếu không bắn người thì còn bắn ai nữa đây?

A Tam chửi :

- A Tứ! Người muốn mưu sát ta à? Coi chừng ta cho người một quả pháo thì bỏ mạng đó!

Vừa nói A Tam vừa nhắm vào A Tứ nhả một viên hỏa pháo.

Ầm!

Tiểu Tà la lên :

- A Tam! Đừng có giỡn như thế!

Giữa lúc đó đại quân của Siêu Vô Hận đã từ ải ngoài kéo về hộ giá.

Bọn hắc y sợ hãi trốn chạy, Siêu Vô Hận không đuổi theo vì xem trọng thân vương và hoàng thái hậu nên ra lệnh hạ trại rồi vào cung vấn an.

Siêu Vô Hận đang tìm kiếm thì từ nơi mật đạo, thân vương, hoàng thái hậu và công chúa cùng một số cung nữ bước ra.

Siêu Vô Hận trông thấy Kỳ Ngọc vội chấp tay :

- Siêu Vô Hạng đến cứu quá chậm trễ, thật đắc tội!

Hoàng thái hậu qua cơn kinh hãi, vẫn bình tĩnh :

- Siêu tướng quân! Được tướng quân đem quân về kịp nên không đã nguy to rồi!

Lúc này A Tam, A Tứ cũng đã chạy tới, không thấy Dương Sơn Kiệt liền hỏi :

- Người đó đâu rồi?

Siêu Vô Hạng cười :

- Ai?

A Tam nói :

- Người hắc y võ công rất cao, chỉ một chiêu đã ép thối lui bao nhiêu người!

Siêu Vô Hạng hỏi :

- Hắn là ai? Võ Sĩ? Thiên Linh giáo chủ hay là một nhân vật khác?

A Tứ khoe khoang :

- Mặc kệ hắn là ai! Thế nào cuối cùng hắn cũng bị Tiểu Tà bang chủ của chúng tôi lột xác!

Siêu Vô Hạng hỏi :

- Thương thế của thân vương ra sao rồi?

Y Khiêm đỡ Kỳ Ngọc bước tới :

Tiểu Tà thất kinh :

- Thân vương đã bị thương rồi sao?

Y Khiêm mệt mỏi đáp :

- Có lẽ thân vương bị trúng độc!

Kỳ Ngọc thở dài :

- Dương Tiểu Tà! Ta cảm ơn người đã kịp thời đến giải cứu!

Không chờ Kỳ Ngọc nói hết, Dương Tiểu Tà vội cầm tay Kỳ Ngọc, hai bàn tay phát đỏ như máu nói :

- Thân vương trúng Độc Sa chưởng của Nhiệm Bá chăng?

- Có lẽ! Cho nên ta càng đánh càng cảm giác mất sức!

Tiểu Tà nói :

- Đúng là nhiễm độc rồi! Tôi sẽ giúp thân vương ép chất độc ra ngoài!

Nói xong lấy kim châm ra độ huyết, ghim vào thái dương Kỳ Ngọc, sau đó ghim vào mười ngón tay, vận công giúp Kỳ Ngọc ép chất độc Độc Sa chưởng ra ngoài.

Độ một tuần trà công phu, mười ngón tay của Kỳ Ngọc máu bầm tan hết, miệng ộc ra một búng máu đen.

Tiểu Tà thở phào :

- Chất độc đã hết rồi nhưng một phần đã ngấm vào xương cốt, phải có thuốc giải mới được!

A Tam chắc lưỡi :

- Nếu có Tiểu Linh ở đây thì tốt biết mấy!

Kỳ Ngọc nói :

- Ta cảm giác hình như đã khỏe nhiều rồi.

Tiểu Tà nói :

- Mỗi người đều có một số mệnh, nói về ước vọng của thân vương, tôi rất thông cảm.

Y Khiêm xen vào :

- Cũng may Dương thiếu hiệp đến cứu kịp thời, nếu không Dương Sơn Kiệt đã tạo phản thành công, hậu quả thật khó lường. Bây giờ thân vương phải nhờ thiếu hiệp giúp đỡ rồi.

Tiểu Tà nói :

- Đã giúp thì giúp đến nơi đến chốn, nhưng chuyện này không gấp. Cần lo đối phó với Vệ Tiên hãn sẽ đem quân đánh phủ đầu chúng ta đó.

Hoàng thái hậu nhắc nhở :

- Vương nhi! Con hiện giờ phải lấy quốc gia làm trọng!

Tiểu Tà tiếp :

- Hoàng thượng bị nạn, thân vương có trách nhiệm nhiếp chính bảo vệ cơ

đồ.

Kỳ Ngọc nói :

- Ta chỉ tạm thời nhiếp chánh, việc cần thiết là phải cứu Hoàng thượng.

Y Khiêm nói :

- Hạ thần nghĩ rằng tình thế rất khẩn cấp cần cho Siêu Vô Hạng phục kích để trấn giữ biên cương, đẩy lui quân địch.

Kỳ Ngọc nói :

- Đương nhiên là như vậy! Ta sẽ phục nguyên cho Siêu Vô Hạng và xá tội cho Dương Tiểu Ta, ban chức đại tướng quân thống lĩnh binh mã đi dẹp trừ quân Phiên.

Tiểu Tà xua tay :

- Tôi không dám lãnh chức, việc này sẽ không có lợi cho triều đình.

Siêu Vô Hạng tưởng Tiểu Tà muốn làm khó cho Kỳ Ngọc, vội nói :

- Hạ thần tưởng rằng Dương đại hiệp nên nhận chức vụ trên danh nghĩa để dọa Vệ Tiên thôi!

Tiểu Tà nói :

- Cũng được! Hữu danh vô thực! Đại tướng quân mà không có quân là tốt rồi.

Kỳ Ngọc nóng nảy :

- Chuyện này không thể chậm trễ! Siêu Vô Hạng dẫn quân đến Đại đồng

hợp cùng Lưu tổng binh tác chiến.

Siêu Vô Hạng lập tức chấp tay cáo biệt.

Giữa lúc đó bên ngoài có tiếng kêu vọng vào :

- U u! Tiểu Tà bang chủ!

Tiếng kêu rất quen thuộc.

A Tam mừng rỡ :

- Nhất định là Tiểu Linh rồi!

Tiểu Tà cười :

- Người con gái đó lúc nào tiếng kêu cũng thế, làm sao mà không nhận ra?

Nhưng nàng đến đây với mục đích gì ấy nhỉ?

A Tứ nói :

- Phải có mục đích chứ! Đó là lòng lo lắng cho Tiểu Tà bang chủ, sợ có chuyện gì nguy hiểm!

A Tam hỏi :

- Ta cũng nghĩ như thế!

Tiểu Tà quay sang Kỳ Ngọc :

- Thân vương gia! Xin cố gắng chăm lo việc nước! Bọn chúng tôi có việc phải đi rồi!

Nói xong đứng dậy cáo từ, A Tam A Tứ cũng chấp tay cáo biệt.

Cả ba nhanh chóng phóng mình ra khỏi hoàng cung nhưng không tìm thấy Tiểu Linh đâu cả.

Tiểu Tà có vẻ không an tâm, kéo A Tam A Tứ chạy về hướng Bắc kinh thành.

Bạn đang đọc truyện *Tục Tiểu Tà Thần* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 31: Cuộc gặp không định trước

Về phía Bắc kinh thành có một nơi hẻo lánh, có một căn nhà lá đã cũ kỹ, trong nhà treo rất nhiều bức họa. Tuy hoang vu nhưng rất uy nghiêm.

Bên trong, một lão nhân ngồi trên chiếc ghế tre, gương mặt hiền từ, đôi mắt sáng chói, rất có vẻ là một hiệp khách giang hồ.

Lão nhân này chính là Âu Dương Bát Không, một nhân vật nổi tiếng trước đây trong giới võ lâm, và cũng chính là người rèn luyện võ công cho Tiểu Tà ở hồ Một Tháp trong thời gian mười năm.

Tiểu Linh đang đứng bên cạnh ông ta, đôi má ửng hồng như hai quả đào tơ, xinh đẹp như một tiên nữ.

Qua một lúc, Bắc Kinh Cái bang thợ chủ Ngưu Song Ngưu đã dẫn A Tam, A Tứ và Tiểu Tà bước vào.

Tiểu Tà gặp được Âu Dương Bát Không rất mừng rỡ reo lên :

- A! Lão đầu, chia tay đã lâu, phong thái vẫn như xưa, không chút gì thay đổi. Thật là vui quá à!

Âu Dương Bát Không vui vẻ :

- So với người, Bang chủ bang Thông Thực thì ta kém xa rồi. Hiện tại, trên giang hồ chỉ có tên Tiểu Tà, không còn có Âu Dương Bát Không nữa.

Tiểu Tà nói :

- Vậy thì Ớt hiểm mới cay à!

Qua một lúc đúng lễ nghi tiếp chuyện Âu Dương Bát Không, Tiểu Tà mới quay sang chọc ghẹo Tiểu Linh :

- Tiếng kêu của em thật đặc biệt!

Tiểu Linh mắc cỡ :

- Lão gia muốn em đến gọi các người về đây.

Tiểu Tà hỏi :

- Lúc em đang kêu có ai trông thấy không?

Tiểu Linh lắc đầu :

- Không! Cũng may là không có.

Tiểu Tà cười :

- Nếu mà có người thấy thì hậu quả thật khó lường rồi.

Tiểu Linh dậm chân :

- Tiểu Tà! Anh thật kỳ quái! Người ta đã mắc cỡ muốn chết, anh còn chọc ghẹo nữa sao?

Mọi người đều cười.

Tiểu Tà vẫn không tha :

- Sau này em muốn kêu, phải để ý coi chừng con chó đen nó cắn đó.

Tiểu Linh tức giận đấm Tiểu Tà thùm thụp.

Âu Dương Bát không hỏi :

- Gần đây có tin tức gì không?

Tiểu Tà chạy đến bưng chén trà uống một hớp, nói :

- Bắt đầu từ ngày xa cách ông, tôi không có một ngày nào an ổn.

Âu Dương Bát Không nói :

- Người là thiên hạ đệ nhất thì phải khổ như vậy, còn than thở cái gì?

Tiểu Tà khua tay :

- Hiện nay tặc tử quá nhiều, mấy mươi năm giết cũng không sạch.

Âu Dương Bát Không cười :

- Cho nên chúng ta cùng nhau sống chết. Sau này có thất thế, ta dùng môn thủy công của người trốn thoát là yên.

Tiểu Tà vui vẻ nói :

- Thôi! Bỏ qua những chuyện đó đi! Hôm nay không dùng những chiêu lỗi thời nữa.

Âu Dương Bát Không nói :

- Người hãy nói cho ta biết những chiêu mới được không?

Tiểu Tà nói :

- Một số người có thiên tài nhưng trí tuệ không tốt, không khéo tập luyện, e tẩu hỏa nhập ma. Hãy nghe lão đầu chỉ bảo! Ông từ xa đến đây chúng tôi dù sao cũng phải nể mặt.

Âu Dương Bát Không lúc này trở lại nghiêm túc :

- Vừa rồi ta đến Trường Bạch sơn, nghe nói có “Hắc Huyết thần trâm” xuất hiện, nên ta vội đến đây. Bây giờ ta hỏi ngươi, việc gì đã xảy ra?

Tiểu Tà nói :

- Thần trâm tôi đã gặp qua, tuyệt đối không giả. Nếu Phiêu Hoa cung không thất thoát thì thật khó suy đoán rồi.

Âu Dương Bát Không nói :

- Trước khi đi ta đã kiểm tra qua, trong Phiêu Hoa cung, Thần trâm vẫn còn đủ.

Tiểu Tà nói :

- Như vậy phải điều tra bọn Thiên Linh giáo rồi.

Hắn lấy “Hắc Huyết thần trâm” Thiên Linh giáo đã sử dụng đưa cho Âu Dương Bát Không xem và kể lại tình hình.

Âu Dương Bát Không gật đầu :

- Thiên Linh giáo rất có thể lợi dụng Hắc y sát thủ, sai khiến phá rối võ lâm, nhưng không biết chúng nó có bao nhiêu nhân số.

Tiểu Tà suy đoán :

- Có lẽ không nhiều vì chúng nó ai cũng có võ công cao cường, nếu rèn luyện trở lại không phải dễ.

Âu Dương Bát Không nói :

- Chính vì vậy ta mới đến đây tìm người. Lúc này ta có truy đuổi một tên Hắc y, võ công không kém ta, thật làm cho ta lo lắng.

Tiểu Tà hỏi :

- Có phải người đó kẹp theo một trung niên áo vàng không?

- Đúng vậy!

Tiểu Linh xen vào :

- Cái bang đệ tử bao vây bên ngoài cũng không làm sao cản được tên Hắc y đó.

Tiểu Tà cau mày :

- Hẳn là ai đây? Lão đầu! Theo ông thì thân pháp của hẳn thuộc công phu Trung Nguyên hay ngoại bang?

Âu Dương Bát Không nói :

- Món tuyệt đỉnh khinh công này phải thuộc về võ công Trung Nguyên.

Tiểu Tà nói :

- Vậy thì càng phức tạp rồi. Nếu là võ công nước ngoài thì còn có thể nghi là bọn Thiên Linh giáo chủ, đảng này...

A Tam hỏi :

- Tại sao hẳn lại cứu Dương Sơn Kiệt?

Tiểu Tà nói :

- Có thể hẳn là người đã cứu Dương Sơn Kiệt một lần tại quán Thông Thực. Chúng ta thật khó đoán, chỉ khi gặp mặt mới xác định được.

Âu Dương Bát Không nói :

- Lúc này quan trọng là trong thời gian ngắn người phải tìm ra “Hắc Huyết thần châm”. Nếu tìm được thì việc gì cũng có thể giải quyết được.

Tiểu Tà trợn mắt :

- Mọi chuyện đều do nơi tôi? Vậy thì tôi còn tìm lão đầu làm chi?

Âu Dương Bát Không cười :

- Cần chứ! Ta thế người canh giữ kinh thành. Hai đầu bỏ trống, địch quân lấy mất thành còn gì?

- Bỏ đi! Đã lên được tặc thuyền thì cuộc đời không thoát khỏi hành hạ.

Âu Dương Bát Không nói :

- Người bắt đầu ra tay từ nơi nào?

Tiểu Tà suy nghĩ :

- Còn nơi nào mà không ra tay? Trở về chiến trường đánh trận lấy lại uy danh của bốn Bang.

Âu Dương Bát Không nói :

- Người không tiếp tục điều tra tin tức “Hắc Huyết thần trâm” sao?

Tiểu Tà nói :

- Đương nhiên phải truy tìm. Bắt đầu từ tên Vệ Tiên, có lẽ có hiệu quả.

Âu Dương Bát Không có vẻ không hiểu, mà mọi người cũng không ai hiểu câu nói đó.

Tiểu Tà giải thích :

- Dương Sơn Kiệt thông đồng với Vệ Tiên tạo phản, còn liên kết với Thiên Linh giáo nữa. Vấn đề ở chỗ Vệ Tiên với Thiên Linh giáo có liên hệ gì? Bây giờ đánh rốc vào Vệ Tiên, Thiên Linh giáo nhất định sẽ ra mặt. Tôi thiết tưởng ông cũng chẳng còn cách nào nhanh hơn.

Âu Dương Bát không gật đầu :

- Ta đã già, tuổi trẻ các người giỏi hơn.

Tiểu Tà khoe khoang :

- Lão đầu tử! Ông trở lại giang hồ là có ý muốn giúp tôi chiến đấu với thiên hạ. Ông muốn thay tôi giữ thành thì cứ giữ. Giang sơn là thuộc về tôi, nếu có gì sai trái, tôi sẽ lấy quốc pháp ra mà xử đấy.

Âu Dương Bát Không nhú mày :

- Giang sơn thuộc về người?

Tiểu Tà nói :

- Trước đây, Hoàng thượng đã đem giang sơn đánh xí ngầu. Tôi đã ăn rồi

chẳng lẽ nhà vua đùa giỡn hay sao? Tôi có trách nhiệm phải bảo vệ nó, và trao quyền quản lý giang sơn cho Hoàng thượng.

Âu Dương Bát Không nói :

- Tánh tình người hay đùa giỡn không ngờ lại làm được nhiều việc đáng khen.

Tiểu Tà hướng về Tiểu Linh nói :

- Em đi tìm thuốc giải độc cho thân vương, sau đó trở về bên cạnh lão đầu để phụng dưỡng. Ông tuổi già đơn độc, không có em chăm sóc thì biết sống làm sao đây?

Tiểu Linh hỏi vội :

- Còn anh thì sao?

Tiểu Tà ưỡn ngực :

- Ta chuẩn bị trở lại chiến trường, xong việc mới sum họp.

Tiểu Linh buồn bã :

- Như vậy chờ em giải độc cho thân vương xong cùng đi với anh có được không?

Tiểu Tà nói :

- Em là con gái, làm sao chịu nổi cam khổ? Trách nhiệm của anh là phải trừ gian diệt bạo, cứu giúp mọi người.

Tiểu Linh thở dài :

- Quen anh đã lâu, hôm nay mới thấy anh đang hoàng, tề chỉnh, có ý giúp đỡ người già.

Tiểu Tà nói :

- Muốn trách thì trách lão đầu này. Từ lúc nhỏ ông ta đã dạy cho anh tập thói quen chịu đòn, rồi ném ra giang hồ để chịu đựng gian khổ. Nhưng thôi! Em chớ đau buồn, ta phải cho Vệ Tiên một bài học mới được.

Tiểu Linh vẫn u sầu :

- Anh hãy bảo trọng!

Tiểu Tà ranh mãnh :

- Cứ yên tâm! Chừng nào em giả tiếng sói kêu, anh sẽ đến ngay.

Tiểu Tà bật cười ha hả. Ai nấy cũng cười theo khiến Tiểu Linh đỏ mặt.

* * * * *

Tại ải Đại Đồng, tổng binh Lưu An được tin Tiểu Tà đến vội ra lệnh cho bộ hạ nghênh đón.

Chỉ hai ngày sau, Tiểu Tà đã đến.

Sau một tiệc mừng, Lưu Anh dẫn Tiểu Tà đến một kỳ thất.

Lưu Anh ngồi tại góc bàn dài. A Tam, A Tứ và Siêu Vô Hận cùng với Quốc Tân ngồi theo chiều dài để đàm luận.

Lưu An nói :

- Hôm trước, quân của Vệ Tiên tấn công quấy rối thành Môn Phủ, bây

giờ lại hướng về thanh Đại Đồng, đòi hỏi nhiều tiền bạc, đổi lấy lương thảo mới chịu rút quân ra quan ải.

Tiểu Tà nói :

- Phải rồi! Đó chỉ là một cách đánh bình thường. Vấn đề cốt lõi là có xâm chiếm hay không mà thôi.

Lưu An nói :

- Nếu đem lương cho giặc khác nào khuyến khích chúng tiếp tục phá rối biên cương. Còn nếu không làm như vậy, Hoàng thượng hiện đang bị chúng cầm giữ, e rằng có nhiều bất lợi.

Tiểu Tà khoát tay :

- Được! Cứ giúp lương cho nó, không sao.

Siêu Vô Hận nói :

- Đương thiếu hiệp thấy thế nào?

Tiểu Tà nói :

- Chuyện đó rất dễ! Vệ Tiến tham lam, muốn đoạt nhiều tiền bạc. Nếu nơi này không có thì hẳn sẽ quấy rối nơi khác. Chúng ta ngược lại dùng tiền bạc bắt nó phải đáp ứng đòi hỏi của chúng ta.

Siêu Vô Hận mơ hồ :

- Ý thiếu hiệp muốn dùng kim ngân đổi lấy Hoàng thượng?

Tiểu Tà lắc đầu :

- Hãn muốn dùng Hoàng thượng làm con tin để sách nhiễu, đem vàng bạc đổi lấy Hoàng thượng không phải là dễ, không khéo lại sa vào âm mưu của hãn.

Lưu An nóng nảy :

- Như vậy chúng ta chịu mãi sức ép này sao?

Siêu Vô hạn thở dài :

- Thiệt thòi rồi cuộc vẫn thuộc về chúng ta.

Tiểu Tà nói :

- Thiệt thòi vẫn là phương tiện đấu tranh. Trước hết chúng ta cứ chiều theo để hãn ung dung tự đắc hoãn binh, không hành động. Sau đó mới ra tay tìm chỗ bất ngờ.

Lưu An hỏi :

- Có phải Dương tướng quân tính dùng kế nghi binh không?

Tiểu Tà cười :

- Không sai! Trước mắt cứ làm vui lòng hãn, sau này đổi lại, khó gì.

Lưu Anh cười :

- Có ai không biết Dương tướng quân đa mưu túc trí, chuyện gì mà không thành.

Siêu Vô Hạn nói :

- Tiểu Tà bang chủ! Chúng ta cứ thử biện pháp này xem sao?

A Tam đặc ý :

- Không cần thử! Biện pháp của Dương tướng quân tuyệt đối không sai đâu!

A Tứ hòa theo :

- Nói về Bang chủ thì rất có kinh nghiệm.

Mọi người đều tán thành.

Tiểu Tà khó trốn trách nhiệm, bất đắc dĩ nói :

- Muốn đoạt người thì đoạt, song ta không bảo đảm.

Lưu An không hiểu được ý nghĩa câu nói của Tiểu Tà, nên hỏi :

- Dám hỏi Dương tướng quân chúng ta cần phải hành động cách nào?

Tiểu Tà nói :

- Dương nhiên phải cố giữ thành cho vững chắc. Vệ Tiên tâm ý xảo quyệt, mưu kế khôn lường. Kẻ ham lợi thì hay dùng cái lợi làm mồi chiêu dụ.

Lưu An nói :

- Trước tiên chúng ta đem hết tiền bạc hiến cho chúng, sau đó đột kích bất ngờ có được không?

Tiểu Tà gật đầu :

- Phần thắng không lớn, bất cứ dùng biện pháp nào cũng phải cân nhắc

cho kỹ.

Siêu Vô Hạng nói :

- Cứ thế mà làm! Trước tiên chúng ta hiến hết vàng bạc cho chúng nó, sau đó Dương thiếu hiệp và ta sẽ chia quân đột kích hai đường vào trung quân.

A Tứ hăng hái :

- Tôi phụ trách hỏa pháo, môn đó tôi càng ngày càng có nhiều kinh nghiệm.

Lưu An gật đầu :

- Cũng được! Chỉ cần tác chiến cho đúng mục tiêu, đúng lúc.

Mọi người tiếp tục thảo luận thêm một số chi tiết, sau đó tản ra, ai lo phần này.

A Tam, A Tứ vừa ra đến góc thành, chạy vội đến hỏi Tiểu Tà :

- Tiểu Tà bang chủ! Kế hoạch của ta lần này có chắc cứu được Hoàng thượng không?

Tiểu Tà nhướng mày :

- Các người muốn đem về một ông vua yếu kém như vậy sao? Nếu mà Kỳ Chánh còn chưa đủ bản lãnh trị nước thì sớm muộn gì giang sơn cũng bị mất.

A Tam suy nghĩ :

- Anh thiệt tình không muốn cứu Hoàng thượng sao?

Tiểu Tà nói :

- Không phải không muốn cứu nhưng thuận lợi chưa tới. Kỳ Ngọc đã từng nói phải qua một tháng, nếu hấp tấp, kế hoạch của ta sẽ hỏng mất.

A Tam, A Tứ hiểu rõ, nói :

- Thì ra chuyện này! Chúng em thiếu chút nữa quên mất. Thật đáng trách.

* * * * *

Vào một buổi trưa...

Vệ Tiên lo lắng phái quân thám thính thành Đại Đồng xem quân Minh động tĩnh như thế nào, nếu không chuẩn bị cuộc trao đổi vàng bạc để đưa Kỳ Chánh về nước thì sẽ xua binh đi quấy phá.

Bọn do thám vừa đến nơi đã thấy trên thành bụi bay ngất trời, người đông như kiến. Vệ binh thổi tù và liên tục làm rung chuyển cả một góc trời.

Quân thám thính trở về báo lại.

Vệ Tiên nghĩ thầm :

- Như vậy là đối phương đã chuẩn bị thi hành lời hứa.

Lập tức ra lệnh xuất quân, dùng một chiếc xe ngựa chở theo Kỳ Chánh để trao đổi vàng bạc.

Khi đã đến trước cổng thành Đại Đồng, cách chừng vài dặm, Vệ Tiên cho quân dừng lại, bước xuống xe, hai bên có vệ sĩ theo hầu.

Một viên tùy cận hô lớn :

- Lưu An! Mau đem vàng bạc ra đây đổi, nếu không sanh mạng Kỳ Chánh sẽ không còn!

Bên kia, Lưu An cùng các tướng lãnh cũng đã chuẩn bị cuộc trao đổi này.

Nơi đầu ffường, Lưu An cho dừng quân lại, bước tới nói :

- Trước khi chưa gặp Hoàng thượng chúng ta chưa vội đàm phán.

Vệ Tiên nghe nói liền bảo thị vệ mở cửa xe cho Kỳ Chánh bước ra ngoài.

Kỳ Chánh tuy vẫn khỏe mạnh nhưng mặt buồn xo hướng về phía Lưu An nói :

- Lưu tổng binh! Người nên đáp ứng yêu cầu của Phiên quốc! Trẫm không muốn tiếp tục bị cầm giữ mãi nơi đây.

Lưu An nói :

- Xin Hoàng thượng yên tâm! Mạc tướng lập tức thi hành.

Vệ Tiên đề phòng hỏi :

- Các người đã chuẩn bị đầy đủ kim ngân rồi chứ?

Lưu An nói :

- Không sai! Chỉ chờ người đến lấy.

Vệ Tiên có ý nghi ngờ, đưa mắt nhìn xung quanh, nói :

- Một tay giao người, một tay giao hàng, tuyệt đối không được dùng mưu kế.

Lưu An mai mĩa :

- Hy vọng người sẽ giữ lời!

Vệ Tiên nói :

- Bốn vương gia xuất ngôn như cửu đỉnh. Hãy mau xuất vạn kim ngân đi!

Lưu An hướng về phía Kỳ Chánh nói :

- Mạc tướng xin cáo biệt! Chút nữa sẽ quay lại..

Dứt lời, quay về thành chuẩn bị vàng bạc.

Vệ Tiên đưa mắt nhìn theo, ra mật hiệu cho vệ binh chuẩn bị phản kích.

Cổng thành mở, Lưu An cho đẩy ra mười xe vàng bạc, hai tay nắm chặt, có ý khấn trương chiến đấu.

Cách đối phương chừng vài trượng, Lưu An dừng lại, nói :

- Hãy mau đưa Hoàng thượng đến đây!

Vệ Tiên nói :

- Ta phải kiểm tra xem các người đựng gì trong thùng cái đã.

Lưu An nói :

- Người cứ cử người sang đây mà kiếm.

Vệ Tiên cử người đến khám xét mười thùng kim ngân.

Nắp vừa mở ra, kim ngân chói sáng đến lóa mắt. Bọn tùy tùng trở về báo với Vệ Tiên.

Vệ Tiên ngửa đầu cười ha... ha... nói :

- Các người là những bại tướng mà cũng muốn cùng ta trao đổi sao?

Lưu An nổi giận :

- Vệ Tiên! Người muốn nuốt lời sao?

- Bốn vương gia chỉ biết, mạnh được, yếu thua.

Tức thì, tay phải Vệ Tiên phát lên :

- Tiến!

Mấy mươi tên vệ binh xông vào đoàn xe chở vàng.

Lưu An cũng chẳng chịu thua, hét lên :

- Xung phong!

Đại quân buông xe kim ngân, xông về phía Hoàng thượng Kỳ Chánh.

Vệ Tiên cười lớn :

- Hạ thủ! Mau chuyển số xe này về thành cho ta.

Mười xe vàng bạc lần lượt bị Phiên quốc chiếm mất.

Kỳ Chánh gấp rút nhảy xuống xe ngựa vừa lăn vừa bò, hướng về phía Lưu An kêu lớn :

- Lưu tướng quân! Trẫm ở đây!

Vệ Tiên thấy vậy lập tức cỡi ngựa bay tới, hướng về phía Kỳ Chánh, muốn bắt Kỳ Chánh, ôm lên lưng ngựa.

Bỗng nhiên nổi lên một tiếng hú kinh hoàng. Vệ Tiên giật mình sắp rơi xuống ngựa, nói :

- Là Dương Tiểu Tà?

Tiểu Tà hướng bên trái phóng phi đao về phía vệ binh Phiên quốc, thế như chẻ tre.

Vệ Tiên thấy tình huống cấp bách, khó kháng cự, vội ra lệnh :

- Cấp tốc rút lui!

A Tam, A Tứ thấy quân hai bên rối loạn, không biết bắn vào đâu, kêu to :

- Lần này sai lầm không thể tha thứ rồi!

Hai người ráng căng mắt nhận rõ mục tiêu để bắn nhưng càng nhìn càng thấy rối thêm.

Tiểu Tà thấy Vệ Tiên đã bắt Kỳ Chánh trở lại thì tức A Tam, A Tứ vô cùng, bất đắc dĩ dựng đứng chiếc dao trủy thủ, hét :

- Làm cái gì mà không bắn hỏa pháo?

A Tứ rút cuộc cũng chọn ra mục tiêu, bắn mấy phát, miệng nói :

- Có bắn còn hơn không.

Giờ này Siêu Vô Hận đã chạy đến, một kiếm chém chết ba tên vệ binh, kêu lên :

- Tiểu Tà! Mau qua đây! Hoàng thượng đang ở đây!

Tiểu Tà làm bộ không nghe, cứ xông vào địch quân mà đánh :

- Vệ Tiên ngu ngốc! Có gan thì đừng chạy trốn!

Quân Phiên nghe tiếng, cười nói :

- Trời giúp chúng ta rồi!

Vệ Tiên hét to :

- Xông!

Đại quân Vệ Tiên cấp tốc tấn công Siêu Vô Hận.

Vệ Tiên phi nước đại, trường kiếm không chém người mà chém vào chân ngựa. Bóng kiếm lóe sáng ngựa bị gãy chân, Kỳ Chánh và Siêu Vô Hận té lăn xuống ngựa.

Vệ Tiên cười lớn, bắt được Kỳ Chánh vội ra lệnh rút quân.

Kỳ Chánh rơi nước mắt, vùng vẫy cỡ nào cũng không thoát khỏi lực lượng của Vệ Tiên, chỉ còn có cách ngoan ngoãn làm theo ý hăn.

Địch quân đã chạy xa cùng với mười thùng bạc, Vệ Tiên lại bắt được Kỳ Chánh, giết không ít quân Minh.

Đó là một điều thảm bại đối với triều đình Đại Minh. Điều chủ yếu kết quả là do một tay Tiểu Tà làm ra.

Siêu Vô Hạng cười đau khổ :

- Hoàng thượng vẫn còn nằm trong tay chúng.

Tiểu Tà nói :

- Tôi trước đây cũng muốn các người chuốc bị tâm lý và cũng đã dự đoán không cứu được Hoàng thượng. Nhưng đáng lý phải vui mừng, Vệ Tiên sẽ vì trận này mà tự cao tự đại. Chúng ta phải nhìn xa một chút! Ta không phải không có ý muốn giải thoát Hoàng thượng nhưng chỉ thắng trong một cuộc trao đổi, như vậy có vinh quang gì?

Lần này trận chiến vô cùng thảm bại nhưng Lưu An đúng là một lão tướng sa trường, vượt râu nói :

- Chúng ta trở về thành đi! Trận sau hẳn sẽ khả quan hơn.

Mọi người rút về bàn đối sách, quân cơ phá giặc.

Tiểu Tà nói :

- Tôi tưởng rằng phải đổi thế bị động sang thế chủ động để khống chế hành động của địch quân.

Lưu Anh hỏi :

- Người muốn công kích Vệ Tiên sao?

Tiểu Tà đáp :

- Không sai! Chúng ta cứ thử chết tại đây, không lẽ chống không lại

địch?

Lưu An nói :

- Ta biết đến phút cuối cùng cũng phải đánh nhưng tình thế của ta so với địch khác nhau xa. Nếu bỗng nhiên tấn công thì rất bất lợi cho ta.

Tiểu Tà nói :

- Nếu ít người thì dùng chiến thuật du kích. Được ăn thì cứ ăn, việc gì mà phải trốn? Trêu ghẹo hăn hoài cũng có lúc hăn tức ói máu mà chết.

Lưu An từng nghe qua Tiểu Tà dùng ba mươi kỵ binh tiêu diệt mấy chục vạn quân của Vệ Tiên, mở đường cứu thoát Siêu Vô Hạng, vì vậy không phản đối đề nghị của Tiểu Tà, chỉ nói :

- Dương tướng quân! Theo người thì thời điểm nào là thích hợp nhất?

Tiểu Tà cười :

- Phải xem Vệ Tiên cư ngụ nơi nào, sau đó mới có cách giết hăn.

Lưu An hỏi :

- Theo ý người phải dẫn theo bao nhiêu binh sĩ?

- Ba trăm tên tráng hán cùng với chiến mã là đủ. Đánh du kích phải lấy nhanh, gọn làm đích.

Lưu An hỏi tiếp :

- Người và ngựa không thành vấn đề. Không biết Dương thiếu hiệp sẽ cùng đi với tướng nào?

Tiểu Tà nói :

- Tiểu Thất không có ở đây. Giờ chỉ còn A Tam và A Tứ thôi.

Siêu Vô Hận nói :

- Tôi có thể đi thay Tiểu Thất.

Tiểu Tà lắc đầu :

- Không được! Người là trụ cột của đại quân ta. Nếu chúng ta bị bao vây chắc phải cầu đến Siêu tiểu vương gia rồi.

Tiểu Tà quay lại hỏi Lưu An :

- Hiện tại trong thành còn bao nhiêu quân binh?

Lưu An nói :

- Số bị thương không tính, còn lại độ tám vạn quân, số ngựa cũng tương đương.

Tiểu Tà hơi suy nghĩ nhìn vào bản đồ nói :

- Tiểu vương gia! Ngài dẫn theo một ngàn kỵ binh, ba ngàn bộ binh thiết lập phòng vệ tuyến để ngăn trở binh của Vệ Tiên công kích. Sau đó từng bước cẩn thận áp vệ binh của Vệ Tiên ra ngoài. Hãy chừa một ngàn binh sĩ chuẩn bị chi viện cho ta.

Tiểu Tà chỉ ngay vào bản đồ, dấu hiệu hình tam giác, hình thể núi non, nói :

- Thiết lập phòng vệ tuyến tốt hơn không nên xa thành Đại Đồng để cùng nhau chi viện. Một trăm dặm ngoài thì giao cho Thần Tiên phủ phụ

trách, đừng tránh quân địch phân tán phản công.

Lưu An đòi với Tiểu Tà trong kế sách chi viện rất tâm đắc. Vì kế của Tiểu Tà vạch ra rất đúng binh pháp, người không có khả năng cầm quân không thể nào hiểu nổi cái lợi hại của nó.

Con người của Tiểu Tà quả là thần kỳ.

Sự thật, từ lúc ở với Âu Dương Bát Không hãn đã học được nhiều kiến thức, cộng với thiên tài nên ít người sánh kịp. Và lại đối với hãn, cái thắng bại không phải vay mượn ở bề ngoài mà cốt lõi ở cái tâm. Bên trong bị chế phục hoàn toàn thì hãn mới cảm thấy thỏa mãn rằng mình đã chiến thắng.

Bạn đang đọc truyện *Tục Tiểu Tà Thần* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 32: Sa vào hắc cầu kế

Trong một doanh trại mới tập trung, Vệ Tiên đang ngồi trước bàn, chăm chú nhìn vào tấm bản đồ chiến sự để nghiên cứu địa thế cùng một hắc y lão nhân.

Người Hắc y lão nhân này gầy như một cây que, đôi mắt sáng chói như hai viên ngọc, có thể nhìn xuyên qua tim kẻ khác. Tuy thân hình ốm tong teo nhưng gương mặt lại phì nộn, trông rất khác thường. Tiếng nói của lão chậm chạp và nhỏ, không uy nghi.

Người Hắc y lão nhân nhíu nhíu đôi mày, chăm chú nhìn vào bản đồ một lúc rồi nói với Vệ Tiên :

- Dương Tiểu Tà! Thật khó mà đối phó với hắn. Một đứa tiểu hài nhưng lại khôn ngoan tài trí phi thường.

Vệ Tiên có vẻ thất vọng, thở dài một hơi :

- Người không tìm ra được một cách nào khả dĩ đối phó được với hắn sao?

Các người đã thiệt hại một nửa cao thủ, chứng tỏ thời gian vừa qua mắc phải nhiều khuyết điểm.

Người Hắc y lão nhân nói :

- Do chẳng qua bốn tọa chưa vận dụng hết mưu kế, bây giờ thì phải chu đáo hơn.

Vệ Tiên nói :

- Hy vọng người không để cho bốn vương gia thất vọng.

Qua lời bàn luận, người Hắc y lão nhân có lẽ là Giáo chủ Thiên Linh giáo.

Hơn nữa, trên ngực lão có thêu một con ó rất lớn màu đỏ có viền vàng.

Giáo chủ cười nhạt :

- Hoàng tử cứ yên tâm! Một thằng tiểu hài như vậy thì dù ranh mãnh đến đâu cũng không có gì đáng sợ.

Vệ Tiên cau mày :

- Bốn vương gia không đồng ý với quý tọa chủ nhận xét địch thủ một cách đơn giản như vậy. Tiểu hài tử này ngoài mưu trí đa đoan còn có võ công cao cường. Trong lúc đánh nhau, khi thì muốn hợp tác, khi muốn đối đầu. Ta thật không hiểu rõ mục đích của hắn.

Giáo chủ nói :

- Có thể hắn với Kỳ Chánh có gì bất mãn nên chưa muốn cứu về.

Vệ Tiên nói :

- Nếu không muốn cứu người sao lại đem đồng vàng bạc cống hiến cho ta? Chẳng lẽ chỉ để đùa giỡn?

Giáo chủ suy không ra, nghĩ không được, nhưng sự thật lại như vậy, nên nói :

- Dương Tiểu Tà là con người rất khác thường, dám chơi, dám đánh cá để làm được nhiều việc phi thường hơn ta tưởng, thì chuyện bỏ một đồng vàng ra để gây một cuộc chơi cũng chỉ là chuyện phi thường của hắn.

Vệ Tiên nói :

- Chuyện này bất cứ hậu quả ra sao đối với ta cũng không to lớn mấy, chỉ cần bắt hãn đến đây để làm rõ sự việc thì có lợi hơn.

Giáo chủ ngạc nhiên :

- Sao! Hoàng tử muốn hợp tác với hãn?

Vệ Tiên nói :

- Không dễ dàng! Hãn hành động như hổ báo, chém giết như lang sói. Bốn vương gia đã từng có lúc hợp tác với hãn, nên hiểu hãn rất rõ.

Giáo chủ cười :

- Người thông minh cỡ nào cũng có lúc sơ hở. Chúng ta sẽ nhắm vào khuyết điểm của hãn để chế phục.

Vệ Tiên hỏi tới :

- Hãn có khuyết điểm gì?

- Chó mực!

Vệ Tiên không hiểu :

- Chó mực à?

Giáo chủ gật đầu :

- Không sai! Chó mực chính là nhược điểm của hãn.

Vệ Tiên ngơ ngác :

- Tại sao?

Giáo chủ nói :

- Hắc rất thềm chó mực. Theo như bốn tọa điều tra thì hắc không nhữ thềm thịt chó mà còn lấy độc chiêu của mình đặt tên là “Ô quy cầu”.

Vệ Tiên nghe nói cười ồ lên. Con người sao giống một quái nhân, ngay cả yếu điểm cũng khác hơn thiên hạ.

Qua một hồi lâu trầm tư, Vệ Tiên hỏi :

- Theo ông thì phải làm sao để bắt hắc?

Giáo chủ đặc ý :

- Chỉ cần bắt một số chó mực mập, bỏ vào hầm bẫy chờ hắc sa vào bẫy mới bao vây hắc.

Vệ Tiên lại hỏi :

- Thuộc hạ của Giáo chủ hiện còn bao nhiêu?

Giáo chủ nói :

- Từ kinh thành đã bị hạ bảy mươi tên, hiện tại còn năm mươi tên, nhưng số này võ công khá cao.

Vệ Tiên lo lắng :

- Có thể triệu tập toàn bộ đến đây không?

Giáo chủ khoát tay :

- Hoàng tử quá lo lắng! Lần này chúng ta nhử mồi,nếu hắn không đến thì chịu, còn hắn đã đến thì không thể thoát được.

Vệ Tiên nói :

- Mong Giáo chủ thành công! Cơ hội rất mong manh...

Giáo chủ nói :

- Người của bốn giáo hiện đang phục kích khắp Trung Nguyên, nhất thời không thể triệu về hết. Nếu như Tiểu Tà đột kích hoàng tử, chúng tôi sẽ cố gắng huy động lực lượng bảo vệ ngài.

Vệ Tiên ưu tư :

- Tiểu Tà không giống như Giáo chủ đã nói, dễ gặp là giết được ngay. Bây giờ đối phương thì lừa còn ta thì trá. Hai bên dùng cơ mưu, không biết ai sẽ chết về tay ai đây?

* * * * *

Một buổi sáng sương mù...

Tiểu Tà dẫn A Tam, A Tứ và ba trăm kỵ binh, uy phong lẫm liệt hương về Dương Hà quan kéo tới.

Vệ Tiên đang dưỡng binh tại Dương Hà quan, Tiểu Tà tuy chưa từng đuổi kịp nhưng đã biết ít nhiều tin tức.

A Tam, A Tứ chơi hỏa pháo đã ghiền nên khi đi hai người đều mang theo hai cây bắn hỏa pháo.

Tiểu Tà cảm thấy có hỏa pháo mang theo ít ra cũng có lúc cần đến. Và lại, đường đi quá khó khăn, lỡ có phục binh thì hỏa pháo cũng là vũ khí cần thiết.

Đại quân đi được một giờ thì Siêu Vô Hận cũng kéo quân đi sau để tiếp ứng.

Hai đạo quân lần lượt ép Dương Hà, hạ trại khổng chế biên khu.

Tiểu Tà nói :

- A Tứ! Người ở lại đây một mình chỉ huy quân binh. Nhớ cẩn thận! Ta và A Tam đi dò xem Phiên bang đi về hướng nào để biết đường cản chúng.

A Tứ gật đầu :

- Tuân lệnh!

Không lâu, Tiểu Tà và A Tam đã đến doanh trại của Vệ Tiên.

Trong doanh trại khói tỏa nghi ngút nhưng không có một bóng người.

Tiểu Tà suy đoán :

- Bọn chúng đã dời trại nhưng không lâu. Nhân mã không phải ít, có thể trên mười vạn. Lần này chắc có giao tranh lớn rồi.

A Tam nói :

- Quân địch nhiều như vậy, một con dao phải giết bao nhiêu người mới hết?

Tiểu Tà nói :

- Giết thì có nhiều cách. Thí dụ xua chúng xuống sông biển, hoặc thiến hết chúng nó đi để trừ hậu họa.

A Tam biểu môi :

- Làm theo lời anh thì thiến cả ba đời chúng cũng không hết nữa. Chỉ cần chơi hỏa pháo, trước sau gì cũng đạt được nhiều kết quả hơn.

Hắn cười lên rất khoái chí, đưa tay nói :

- Giống như mọi lần, ta bảo A Tam anh hùng khí khái à!

Qua một hồi quan sát địa hình, Tiểu Tà dừng bước, chỉ ngay trên mặt đất có dấu chân ngựa, nói :

- Dấu chân này còn rất mới, chứng tỏ vừa rồi quân Phiên đã dùng ngựa phi nước đại xuất phát từ đây. Rõ ràng chúng đã xua quân tiến về Thần Tiên phủ để phục kích.

A Tam nói :

- Dương Hà không dài, chỉ khoảng tám mươi dặm, sát nhập với sông lớn ở Đông Hà, sau chảy về Tiên Phủ. Tại ngã ba hai bên là núi cao, nhân mã phải tìm hướng để đi, như vậy nơi hiểm địa này có thể có quân mai phục.

Tiểu Tà nói :

- Địa thế tốt thì có tốt nhưng hơi cách xa thành Đại Đồng, tiểu vương gia e rằng không phát huy hết công hiệu.

A Tam ngoan cố :

- Thì mình cứ phục kích tại Đông Hà khẩu, giết được bao nhiêu hay bấy

nhiều, chỉ cần vài chục quả pháo thì chắc chắn không có vấn đề gì.

Hai người trở về chỗ của A Tứ, sau đó điều binh bí mật quẹo về Đông Hà.

Đang quẹo qua đường núi, Tiểu Tà bỗng phát hiện mùi chó mực, một mùi thơm đặc biệt mà hắn rất ưa thích.

Tiểu Tà vui như điên :

- Các người có biết cái gì không?

A Tam, A Tứ mở to mắt nhìn nhau, nói :

- Chó mực!

Cả bọn đều chảy nước miếng. A Tứ nhanh nhẩu :

- Để tôi đi kiểm thuốc bổ. Gần đây chúng ta lao lực quá nhiều, không bổ không được à!

Tiểu Tà thềm thường giục :

- Mau lên! Chó và người tương đương nhau.

Nói xong cỡi ngựa chạy tới áp vào bắt chó mực.

A Tam, A Tứ vui mừng thúc ngựa theo sau.

Cử chỉ của ba người làm cho quân sĩ cười không được mà khóc cũng không xong. Tiếng là đi đánh quân Phiên bang, nửa đường lại bị chó mực mê hoặc.

Nghĩ là vậy nhưng số quân này cũng tràn tới như Tiểu Tà.

Bọn chó trông thấy đại quân đuổi tới lập tức cúp đuôi bỏ chạy về phía Đông.

Tiểu Tà làm sao bỏ qua miếng mồi ngon này được, liền giục ngựa đuổi theo.

Bỗng nhiên, một tên lính cầm lên một miếng thịt sống nói :

- Dương tướng quân! Chắc chắn có hầm bẫy.

Một tên cản Tiểu Tà lại, trao cho một khúc xương.

Tiểu Tà nhìn qua khúc xương dư biết là xương heo rừng.

Nơi này không có dấu tích chiến tranh và cũng không có quân dụng rơi lại.

Như vậy chỉ cần suy nghĩ một chút cũng biết có hầm bẫy rồi.

Tiểu Tà đưa mắt nhìn xung quanh, dò xét khắp nơi, cảm giác thất vọng cười khổ sở :

- Không sai! Chính là nơi có cạm bẫy.

A Tam, A Tứ thái độ cũng giống nhau, cỡi ngựa quay lại, bất đắc dĩ nói :

- Rõ ràng là thịt thơm nhưng sao không cánh mà bay?

Tiểu Tà cười :

- Ta hiểu rồi! Nhưng còn mấy trăm binh sĩ, ta không thể để cho họ mạo hiểm.

Liên vùng tay nói :

- Tuy nhiên trong lòng Tiểu Tà cảm thấy không toại nguyện vì từ trước đến nay bang Thông Thực hễ gặp chó là giết, gặp chó là thịt ngay.

Càng nghĩ Tiểu Tà càng không an tâm, nắm cương thật chặt, nói với đại quân :

- Ta nghĩ số chó này trên đường chạy không cẩn thận nên va vào cổ thụ mà chết. Ta chỉ cần lượm thịt về ăn mà thôi.

Bọn binh sĩ cười thầm :

- Ở đâu có chuyện lạ như vậy?

A Tứ tiếp :

- So với bắt thỏ thì bắt chó còn dễ hơn nhiều.

Bọn vệ binh dờ khóc dờ cười, nói :

- Dương tướng quân...

Tiểu Tà nói :

- Cứ như vậy mà làm! Các người về Đông Hà khẩu trước, ta đi xem thử để đánh sập bầy chúng nó.

A Tam nói :

- Em cũng tham gia! Bắt chó phải có động tác chuyên môn mới đúng điệu chứ.

A Tứ nói :

- Cộng thêm cây hỏa pháo, không chừng bắt trọn ổ mà không tổn công nhiều.

Tiểu Tà lắc đầu :

- Không được bắn hỏa pháo ở đây kẻo làm lộ tung tích quân binh. A Tam đi theo ta. A Tứ dẫn quân lên án tại đỉnh núi đặng tiêu diệt địch. Ngoài ra đừng quên số thịt chó này người cũng có phần.

Hai người cỡi ngựa quay đầu đi theo mé trong.

Tiểu Tà chịu không nổi, nói :

- Vẫn biết đây là bẫy song ta không nhịn nổi mùi thịt chó lâu năm đã ghiền rồi.

Hai người đuổi theo mây mười dặm, dấu chân chó mực đã xuất hiện trở lại nơi một vùng bình nguyên.

Tiểu Tà đắc ý :

- Cái gì mai phục? Một bóng ma cũng không có.

A Tam thêm :

- Như vậy chúng nó vô tình tổn thất một số chó quý làm thức bổ dưỡng cho chúng ta. Tiến lên đi! Đờn để bọn chó này tẩu thoát!

Hai người giống như hai tên thợ săn, chia hai đường rẽ vào sơn lộ.

Chỉ một sợi dây, hai người đã ném thòng lọng kéo giật mấy con, động tác vô cùng lanh lẹ, khiến người ta phải khâm phục.

Không lâu, hai người đã bắt trọn bầy chó, chia nhay mỗi người sáu con.
Một con bị xiu dưới đất.

Tiểu Tà xem xét nói :

- Mỗi đuôi ngựa có thể kéo được sáu con.

A Tam nói :

- Còn một con bị chết xiu thì làm sao? Trời đã ban cho ta đồ quý này sao lại không nhận? Tình hình thực ra không có gì quan trọng, anh tìm một chỗ chất lửa nướng một con ăn trước đi?!

Tiểu Tà cười ha... ha...

- Đồng ý!

Hai người kéo mười hai con chó mực và một con chó chết đi tìm chỗ nướng ăn.

Không bao lâu, thịt chó đã chín, tỏa mùi thơm phức. Mỗi người cầm lên một đùi, ăn ngấu nghiến.

Hai người đang ăn vui vẻ thì bỗng thấy Vệ Tiến và một số quân binh xuất hiện.

“Ầm” một tiếng chấn động sơn lâm, A Tam và Tiểu Tà trợn mắt nhìn nhau, thịt ngậm trong miệng cũng quên nhai.

Tiếp theo một tiếng nổ vang trời.

A Tam kêu lên :

- A Tứ!

Vệ Tiên rõ ràng muốn giỡn mặt Tiểu Tà nên trước tiên tìm cách tiêu diệt đoàn quân A Tứ sau đó mới quay lại đối phó Tiểu Tà.

Vệ Tiên đã dùng cách “Đánh không xong, thì dùng tiểu kế bắt anh hùng”.

Tiểu Tà bắt đầu hối hận vì mê thịt chó mà quên cả công việc chính.

Vệ Tiên cũng không tin kế hoạch của mình thành công như vậy.

Xông vào sơn khu, xung quanh vùng bình nguyên rộng rãi bao quanh, quân Phiên phục kích la hét vang trời, khí thế vô cùng uy mãnh.

Tiểu Tà, tay vẫn cầm đuôi chó, mở to đôi mắt hét lớn :

- Xông lên!

Hai con ngựa bị giục vó phóng nhanh như tên xông vào đoàn quân của Vệ Tiên.

Quân Phiên lập tức tránh né, người nào tránh không kịp lập tức đầu rơi xuống đất.

Hai người cứ thế xông vào tiểu sơn khu. A Tứ trông thấy Tiểu Tà bình yên vô sự cũng yên tâm, thúc quân hỗn chiến để cứu nguy cho Tiểu Tà và A Tam.

A Tứ đang lúc giao tranh vẫn hỏi A Tam :

- Thịt chó có chưa?

Tiểu Tà lập tức ném cái đuôi chó qua tay A Tứ, nói :

- Cũng may, một con cũng không mất. Hãy chạy mau đi, để ta lãnh phần cản hậu!

Địch quân không dám đuổi theo, nhưng mỗi lúc một đông.

Tiểu Tà âm thầm nói :

- Nguy rồi! Từ từ rút về phía núi!

Nhưng mà cái núi này không đến năm dặm, bên chân núi đã thấy cờ Phiên quốc cắm đầy.

A Tứ hốt hải :

- Trước mặt có truy binh, mé sau không có đường rút tình thế rất nguy cấp.

Tuy nói vậy nhưng A Tứ vẫn ăn thịt chó ngon lành.

Tiểu Tà nhìn quanh bốn phía. Trước mặt quân địch bày trận có hỏa pháo, cung tiễn. Như vậy trận phục kích này có sắp đặt trước.

Nếu cùng lúc lao xuống chắc chắn khó lòng mở được đường máu.

Tiểu Tà hạ lệnh cho quân binh xuống ngựa, ngồi bẹp dưới đất, tự an ủi :

- Chưa thua đâu! Thu được của chúng mười ba con chó, có thể nói là đã thắng trận mở đầu.

A Tam nói :

- Hay là chúng ta phân theo đường dây đột kích chúng nó?

Tiểu Tà nói :

- Đừng nóng nảy! Tốt hơn hãy gặp Vệ Tiên rồi tính sau. Ta thấy chúng chỉ thủ mà không công, e rằng có âm mưu gì khác nữa. Không chừng chúng chỉ nhắm vào ta thì các người cứ tự do tháo chạy, không cần mất sức.

Hắn đã dự đoán được mục đích của Vệ Tiên nên chờ đợi để tránh cho thủ hạ khỏi tổn thương.

A Tứ tức giận :

- Nếu đi không được thì cứ nã pháo vào chúng nó. Có gì mà phải sợ? Chúng ta đang ở trên cao mà.

Dứt lời, A Tứ nã pháo ngay, nhắm vào địch quân dưới chân núi mà bắn.

Ầm!...

Từng tiếng nổ vang lên, bụi cát bay mù mịt.

A Tam rất khoái trí, cũng tiếp theo nã một lúc mấy cây hỏa pháo nữa.

A Tứ xông ra la lên :

- Nã tiếp đi! Chúng ta có lối ra rồi!

Lập tức tiếng hỏa pháo dồn dập mỗi lúc một to.

Vì nơi đây núi không lớn, cây cối rất ít nên địch quân không tránh được, chết rất nhiều.

Tiểu Tà cười lớn :

- Người bách phát bách trúng, làm cho quân địch hoảng sợ rồi.

Lúc này quân Phiên đã trở lại củng cố hàng ngũ, ổn định cờ xí.

Tiểu Tà nhìn kỹ người cầm đầu không phải Vệ Tiên mà là một số Hắc y bịt mặt, tức giận nói :

- Bản thân chưa từng tính toán sai. Chỉ cần lần đến Vệ Tiên là tìm ra bọn Thiên Linh giáo.

Nhưng chỉ chốc lát, Vệ Tiên đã lại xuất hiện làm cho Tiểu Tà kinh ngạc :

- Thì ra đây là trận phối hợp.

Vệ Tiên thấy Tiểu đang đứng trên cao quan sát tình hình liền gọi lớn :

- Dương Tiểu Tà! Đã lâu không gặp!

Tiểu Tà nói :

- Vệ Tiên! Người muốn gặp ta đâu cần phải động đến nhiều người như vậy? Thật là không ai chịu nổi.

Vệ Tiên cười ranh mãnh :

- Không động đến nhiều người làm sao gặp được người? Tại sao người phản bội ta quay về đầu quân Minh? Chúng ta không phải đã có giao ước rồi sao?

Tiểu Tà nói :

- Đúng vậy. Tại vì người muốn ám hại ta nên ta không thể hợp tác với người

Vệ Tiên cười lớn :

- Người qua thông minh nên lúc nào cũng đa nghi. Hôm nay ta mời người đến đây giải thích mối hoài nghi ấy. Người phải biết giang sơn Đại Minh nguy cấp đến chừng nào, ta muốn lấy thì như trở bàn tay thôi.

Tiểu Tà trêu chọc :

- Trở tay dễ dàng. Mổ ruột cũng không khó, chỉ có điều con heo mập này kêu không đúng chỗ.

Vệ Tiên tức giận, mặt biến sắc trước câu trêu ghẹo của Tiểu Tà. Người Hắc y bịt mặt lập tức chạy tới, trên ngực trái có thêu dấu hiệu con ó, đầu đội mũ Giáo chủ, nói :

- Hoàng tử bớt giận! Trước tiên bắt hãn rồi mới nói.

Vệ Tiên khẽ cười :

- Núi này bị quân ta bao vây hoàn toàn, cộng thêm năm ngàn quân cung thủ.

Hôm nay người khó thoát rồi.

Tiểu Tà nói :

- Ta vẫn còn hai cây hỏa pháo lót đường, chắc không có vấn đề gì.

Vệ Tiên cười nham hiểm :

- So về hỏa pháo, quân của ta cũng không thiếu. Ta khuyên người không nên cứng đầu.

Tiểu Tà làm bộ bất đắc dĩ nói :

- Xem ra lần này người thua to rồi. Mười vạn quân của người đầu thua trong tay ta cũng không mất mặt.

Vệ Tiên nói :

- Người cứ thử xem!

Tiểu Tà gằn giọng :

- Được rồi! Nếu người niệm tình cũ và ta cũng sẵn lòng không để cho thiên hạ cười chê người, thì giữa ta và người nên giải quyết việc riêng. Bọn chúng chẳng có tội gì, tha cho chúng đi.

Vệ Tiên nói :

- Có chúng làm bạn không phải tốt hơn sao?

Tiểu Tà cười nhạt :

- Vệ Tiên cười xảo trá, tiếng cười này thay lời hồi đáp của hắn.

Tiểu Tà kiên nhẫn :

- Người có thả cho chúng nó đi không?

Vệ Tiên nhún vai :

- Thả hay không vẫn có nghĩa giống nhau.

Tiểu Tà giật hỏa pháo trong tay A Tam nói :

- Vệ Tiên! Hãy xem đây!

Vệ Tiên la lên :

- Tiểu Tà! Người dám?...

- Ta không dám sao? Bắn rồi sẽ biết.

Dứt lời, Tiểu Tà châm ngòi, hướng về Vệ Tiên mà bắn.

Tiểu Tà hô to :

- Mau lên ngựa!

Ba trăm kỵ binh nghe lệnh lập tức lên ngựa chuẩn bị xuất phát.

Uy vũ Tiểu Tà đã kích động tinh thần ba quân.

Tiểu Tà không sợ chết và lại có niềm tin rất mãnh liệt.

Chỉ có một lúc cả cùng núi băng như bị phá hủy, quân Phiên và quân Minh hỗn chiến như đàn ong vỡ tổ.

Tiểu Tà nếu xông ra ngoài giải thoát e rằng A Tam, A Tứ chìm trong nguy hiểm, như thế cuộc đã như vậy thì cuối cùng không thể ngồi chờ chết.

Tiểu Tà cười :

- Vệ Tiên! Sao rồi? Người tưởng ta không dám sao?

Vệ Tiên trách :

- Người không muốn tiếp tục sống?

Tiểu Tà nói :

- Người đã muốn quyết chiến thì ta cũng không trái ý, nhưng hậu quả không thể lường được.

Thiên Linh giáo chủ lập tức chạy tới, nói nhỏ với Vệ Tiên :

- Hay là chúng ta bắt một mình Tiểu Tà, còn quân binh không cần sát hại. Bắt được Tiểu Tà thì coi như giải quyết được mọi chuyện rồi.

Vệ Tiên quay sang Tiểu Tà, nói :

- Ta nghĩ người từng giúp đỡ ta bắt Kỳ Chánh, lần này ta tạm tha quân binh các người một lần, nhưng người phải bó tay nạp mạng.

Tiểu Tà nói :

- Được! Muốn bắt ta thì trước tiên thả người đi.

Vệ Tiên ngần ngại :

- Nếu ta thực thi trước, người thừa cơ bỏ chạy thì sao?

Tiểu Tà nói :

- Phải có một bên nhường bước. Người thả người rút binh, ta xuống ngựa. Nếu ta không giữ lời thì ta là một tên tiểu lưu manh.

Vệ Tiên nói :

- Người hãy chạy ra xa năm mươi trượng, ta sẽ thả người.

Tiểu Tà trợn mắt chửi :

- Toàn là đồ nhát gan!

Chửi thì chửi, nhưng Tiểu Tà vẫn xuống ngựa.

A Tam kêu lên :

- Tiểu Tà bang chủ! Anh yên tâm đi! Không đầy ba ngày, anh em nhất định cứu anh.

Tiểu Tà mắng :

- Chờ người ba ngày mạng ta đâu còn nữa. Chỉ cần rút lui xong đốt pháo hiệu cho ta biết là được rồi.

A Tam cỡi ngựa rút quân về hướng Bắc quay đầu lại nói :

- Tiểu bang chủ! Tôi sẽ để dành thịt chó cho anh.

Chỉ thoáng mắt, A Tam và A Tứ đã kéo quân đi khỏi chiến trận.

Sau đó một lúc thì có tiếng pháo của A Tam đốt lên, báo hiệu an toàn.

Vệ Tiên và bọn thuộc hạ bao vây Tiểu Tà, cự ly không đầy mười lăm trượng, nhưng ai nấy đều thận trọng, đề phòng Tiểu Tà có dụng kế.

Mười mấy tên cao thủ Thiên Linh giáo, đã rút kiếm bao vây Tiểu Tà.

Vệ Tiên giờ này mới yên tâm, nói :

- Nếu người không bội ước thì hôm nay đâu phải bị nạn này.

Tiểu Tà cười :

- Người cũng có lúc thất thủ. Bây giờ chính ta đang thất thủ vì bầy chó đen của người, như vậy không có gì quá đáng.

Tiểu Tà nói chưa dứt tiếng, bọn cao thủ dùng một cuộn dây nhanh như điện chớp quăng vào người Tiểu Tà.

Tiểu Tà bất thần dùng trảo chụp vào đầu Thiên Linh giáo chủ. Chiêu này nhanh đến nỗi không sao lường được, mà Tiểu Tà đã đùa cợt gọi là Hắc Cầu chiêu.

Thiên Linh giáo chủ không ngờ Tiểu Tà ngấm mục tiêu vào mình. Cũng may là hắn không hổ danh là cao thủ tuyệt đỉnh, hít mạnh một hơi chân khí, thân mình hóa ra bảy cái bóng mờ, nghiêng qua bên phải, tránh được độc chiêu của Tiểu Tà.

Tiểu Tà cũng cảm giác chiêu pháp vừa phát ra chưa đủ khống chế được địch thủ nhưng cũng có chút an ủi là đã xé rách phần sau chiếc mũ của Thiên Linh giáo chủ.

Mười mấy tên Hắc y thuộc hạ lao tới, ép thẳng vào người Tiểu Tà với những đường binh khí chớp nhoáng, khiến phải lóa mắt, ù tai.

Không kịp suy nghĩ, Tiểu Tà giống như một mảnh hổ, thân mình nằm ẹp xuống đất, né được mười mũi kiếm công tới một lúc.

Riêng mười mấy tay kiếm Hắc y, vì công tới quá mạnh, thiếu chút nữa đâm vào nhau. Cũng may, mấy tay kiếm này đều là cao thủ, nên nhanh chóng thu kiếm về, tìm lại mục tiêu.

Bấy giờ, Tiểu Tà nhanh chóng bung người dậy, không muốn giao tranh nữa, hình như có vẻ lười biếng, chỉ đứng trơ một chỗ, đưa mắt nhìn đối phương.

Thiên Linh giáo chủ bị Tiểu Tà dùng trảo xé rách mũ, cảm giác sợ hãi, nhất thời cũng không dám động thủ, nghĩ thầm :

- “Không hiểu hắn làm cách nào xé được tấm vải trên mũ mình?”

Hắn chậm rãi nói :

- Dương Tiểu Tà! Võ công của ngươi quả nhiên danh bất hư truyền.

Tiểu Tà nói :

- Ông cũng vậy! Võ công của ông có cái gì đó rất ma thuật, nhưng rất tiếc lại phải dùng vải để che mặt.

Thiên Linh giáo chủ ngạo nghễ :

- Hôm nay ngươi không còn cơ hội rồi.

Vệ Tiên thấy Tiểu Tà bị chế phục, rất yên tâm, từ từ chạy tới, cười xảo quyệt :

- Trừ ra ngươi đáp ứng một điều kiện, nếu không thì ngươi không còn cơ hội sống rồi.

Tiểu Tà giả bộ hỏi :

- Điều kiện gì?

- Quy thuận bốn vương quốc và nói hết những bí mật mà ngươi biết.

Tiểu Tà cười :

- Vậy ư? Chuyện này hơi khó à!

Vệ Tiên ngạo mạn :

- Nếu ngươi ăn được mấy món này thì sẽ dễ dàng nói ra.

Thiên Linh giáo chủ tiếp :

- Bốn giáo nói về chuyện này rất quan trọng. Nếu người không nói sẽ được nếm thử công phu “Chấn diện xuyên tâm”.

Tiểu Tà cười khẩy :

- Ta không hiểu “Chấn diện xuyên tâm” là gì. Đồng thời ta cũng không biết các người muốn biết bí mật gì để nói. Thật khó mở miệng à!

Vệ Tiên tức giận, muốn cử chưởng chặt tới, nhưng lại nhịn được, nói :

- Chỉ cần người bị khống chế trong tay ta thì ta không tin người có thể to gan không nói.

Dứt lời, quay sang hỏi vệ sĩ trói Tiểu Tà lại.

Tiểu Tà để mặc cho bọn vệ sĩ trói cả hai tay, chỉ còn chừa lại đôi chân để di chuyển.

Thiên Linh giáo chủ cười nham hiểm :

- Người chưa thấy quan tài chưa đổ lệ. Ta sẽ cho người nếm chút mùi vị cay đắng.

Đoạn hăn quay qua Vệ Tiên, tiếp :

- Hoàng tử! E rằng phải dùng khổ hình rồi.

Vệ Tiên gật đầu.

Thiên Linh giáo chủ bước đến bên Tiểu Tà, hữu trảo đưa lên, hướng vào vai Tiểu Tà :

- Đây là Chấn diện xuyên tâm chảo. Ta cho người nếm mùi.

Hắn chỉ quẹt ngang qua vai Tiểu Tà một cái. Tiểu Tà thân hình mất tự chủ, run lên, cảm giác như năm cục sắt đỏ đốt vào thịt xương, đau đến chân tay bải hoải.

Tiểu Tà cắn răng chịu đựng, xem công phu này tối thiểu hắn chịu được bao lâu. Nhưng thân thể phản ứng rất tự nhiên, mồ hôi tuôn ra như tắm.

Vệ Tiên thấy vậy trong lòng có hơi sợ hãi, mồ hôi ra ướt trán, nói :

- Người tốt hơn tự nói ra đi!

Tiểu Tà khẽ cười.

Qua một phút chấn động, hắn cảm giác trong người đã bắt đầu bình phục, toàn thân máu huyết luân lưu, giống như nọc độc của một loại rắn lan tỏa vào châu thân, ngũ tạng phát nóng, tim nhói lên đau buốt.

Ngược lại, Thiên Linh giáo chủ qua một tuần trà, công phu năm ngón tay cảm giác như đối nghịch, bất đắc dĩ buông tay, lấy lại nguyên khí, song nội lực của hắn đã giảm đi rất nhiều.

Thiên Linh giáo chủ kinh ngạc, nghĩ thầm :

- “Không lẽ hắn đã dùng tà thuật thu hút nội lực của ta qua độc chiêu này?”

Tiểu Tà lúc này không còn cảm giác gì đau đớn nữa, chân khí luân lưu rất bình thường, nên khinh bỉ nhìn Vệ Tiên và Thiên Linh giáo chủ.

Vệ Tiên hỏi :

- Người có chịu nói không?

Tiểu Tà nói :

- Cứ ép cung đi! Tại sao ta phải nói?

Vệ Tiên nói :

- Mồ hôi của người ra ướt áo, tại sao không đau?

Tiểu Tà chọc ghẹo :

- Chỉ có người điên mới biết đau. Nếu không người khều bậy món công phu Chấn diện xuyên tâm gì đó, ta đã té xỉu rồi. Ta báo cho người biết, ta vẫn mạnh khỏe như thường.

Vệ Tiên thấy Tiểu Tà không một chút đau đớn, vội quay sang Thiên Linh giáo chủ, hỏi :

- Công phu của ông mất hiệu nghiệm rồi sao?

Thiên Linh giáo chủ nhìn vào tay mình, mặt mũi nói :

- Đáng lý không phải.

Tiểu tà khi dễ :

- Người tưởng rằng võ công như vậy là ép được ta sao? Sao người không nghĩ lại trước mặt ba quân vẫn phải bịt mắt? Thực ra có gì xấu hổ không muốn cho thiên hạ nhìn thấy đây?

- Dương Tiểu Tà! Người...

“Bốp! Bốp! Bốp...”

Thiên Linh giáo chủ nhin hết nổi, vung tay tát Tiểu Tà ba tát ra hồn. Tiểu Tà cảm má bên phải đau đớn vô cùng, nhưng không quan trọng, nói :

- Cũng may người là loại Giáo chủ lưu manh nên không ai để ý danh dự người, thậm chí người ta cũng không thèm chê cười.

Thiên Linh giáo chủ trợn mắt nhìn Tiểu Tà và bọn thuộc hạ, có vẻ ngượng ngùng, cũng may nhờ tấm khăn che mặt nên không ai thấy được sắc mặt ông ta thế nào.

Thiên Linh giáo chủ nói :

- Dương Tiểu Tà! Người dù tâm cơ xảo quyết cỡ nào cũng uống công thôi. Không có người nào đồng tình với hành động của người. Hãy mau nạp mạng đi!

Tiểu Tà cười ngạo nghễ :

- Đương nhiên rồi! Có ai dám cảm người trở thành lưu manh vô liêm sỉ? Ta đã lọt vào tay các người rồi, muốn làm gì tùy ý, còn nói hay không là tùy ý muốn của ta.

Thiên Linh giáo chủ tức đến run người, mím chặt môi. Vệ Tiên thì cúi đầu suy nghĩ :

- “Giữa ba quân thiên hạ, nếu dùng hình phạt tra tấn có kết quả thì tốt, còn nếu thất bại e rằng mặt mũi không còn để đâu được”.

Bất đắc dĩ, Vệ Tiên hạ lệnh cho thủ hạ đưa Tiểu Tà về doanh trại.

Bạn đang đọc truyện *Tục Tiểu Tà Thần* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 33: Nữ hắc y bịt mặt

Vào lúc ban đêm...

Tiểu Tà bị trói tại bên trong doanh trại của Vệ Tiên.

Bên cạnh Tiểu Tà là một đồng củi khô đang cháy, ánh lửa sáng rực.

Đã mấy lần Tiểu Tà bị dùng cụ hình tra khảo, thân thể chịu nhiều thương tích, vì vậy, lúc này nhìn dáng điệu Tiểu Tà thấy có vẻ phờ phạc.

Vệ Tiên và Giáo chủ song song bước vào doanh trại.

Tiểu Tà bị đánh mấy trận đã mang ấm ức vô cùng, chán nản đến mức không buồn dùng dao trủy thủ cắt đứt sợi dây trói buộc.

Vệ Tiên bước tới nói :

- Dương Tiểu Tà! Nếu người không nói e rằng bốn vương gia phải dùng lửa đốt chết người.

Nói xong cầm bình rượu đổ vào đồng củi. Ngọn lửa bốc lên cao.

Tiểu Tà thêm khát, ước được uống vài hũ rượu cho đỡ khát.

Tiểu Tà nói :

- Hãy mau đưa rượu đây, ta sẽ cho người biết những gì người muốn biết!

Vệ Tiên giật mình. Bản thân hắn đã lấy rượu định đốt Tiểu Tà, không còn hy vọng gì tra khảo, không ngờ mùi rượu lại chinh phạt Tiểu Tà như vậy, nên quay lại hỏi :

- Thật sao?

Tiểu Tà bực bội :

- Ta thềm đùa giỡn với ngươi lắm sao? Mau đưa rượu đây! Chậm trễ ta đổi ý kiến đó!

Vệ Tiên tưởng thật, kêu binh sĩ đem một bình rượu đổ vào miệng Tiểu Tà.

“Ực! Ực! Ực”

Tiểu Tà bừng tỉnh.

Uống hết bình rượu, Tiểu Tà cười hí.. hí..., nói :

- Có chuyện gì cứ hỏi đi!

Vệ Tiên hỏi :

- Tại sao ngươi dùng kế, cố ý để bốn vương gia bắt lại Kỳ Chánh?

Tiểu Tà nói :

- Không phải ta cố ý không muốn cứu Hoàng đế Kỳ Chánh, chỉ vì nhất thời không tin tưởng vào bản thân. Tóm tắt Hoàng thượng nước Minh vẫn còn trong tay các ngươi, lợi thế của các ngươi vẫn còn rất nhiều mà.

Vệ Tiên không hiểu :

- Lợi thế gì?

- Lợi thế nhiều lắm.

Tiểu Tà bắt đầu nói dóc :

- Nước một ngày không vua, thiên hạ tất loạn. Quân Đại Minh muốn cứu vua nên phải liều mình xông vào nguy hiểm. Các người lợi dụng lòng trung của quân dân, tha hồ tạo ra những cạm bẫy để chiến thắng.

Vệ Tiên hỏi tiếp :

- Người chuẩn bị cách nào để đối phó với ta đây?

Tiểu Tà nói :

- Ta chuẩn bị ba trăm kỵ binh len vào hậu quân của người, truy kích bằng chiến thuật du kích, chỉ cần vài trận đánh người phải rút quân về quan ngoại, không dám duy trì cuộc viễn chinh.

Hắn nói toàn sự thật nên Vệ Tiên cảm giác thoải mái vô cùng, nôn nóng tìm hiểu thêm :

- Quân của người đánh nơi nào để phân ra các cuộc mai phục, tập kích?

Tiểu Tà cười :

- Đem rượu đây!

Vệ Tiên vì muốn khai thác Tiểu Tà nên đành phải ra lệnh cho binh sĩ đem thêm rượu đổ vào miệng Tiểu Tà.

Ai cũng thấy Tiểu Tà dù đang bị trói nhưng vẫn uống rượu một cách rất thú vị, mới nghĩ thầm :

- “Bộ uống ngon lắm sao?”

Tiểu Tà uống một hồi, thở một hơi khoan khoái nói :

- Binh chia ra năm đường. Bốn soái đi tiên phong, Siêu Vô Hận làm phó tướng lãnh hai cánh quân truy viện, chia làm hai đạo. Lưu An làm phó thống soái, điều khiển hai đạo quân mai phục tại Dương Cao Phong để chặn đường rút của địch quân. Đường thứ tư từ Thiên phủ đánh thẳng đến mặt trước của người. Đường thứ năm do Tiểu Thất Thống lãnh tại Dương Nguyên sử dụng hỏa pháo đánh úp, bảo đảm người bỏ chạy không kịp mặc giáp. Ta khuyên người nên thả ta ra và rút binh về nước kẻo trở tay không kịp.

Vệ Tiên mặt biến sắc giật mình hỏi :

- Các người đem toàn lực tấn công sao?

Tiểu Tà háy mắt :

- Nếu không ta làm sao dám đêm sanh mạng để đùa rồn với chó mực?

Vệ Tiên trong lòng đã sợ hãi, nếu quả kế hoạch quân Đại Minh bố trí như vậy thì nguy hiểm rồi, dù có rút quân về cũng không an toàn. Liếc nhìn Giáo chủ, hắn nói :

- Ý kiến của người ra sao?

Thiên Linh giáo chủ nói :

- Xin Hoàng tử đừng quá tin hắn mà làm giảm uy phong của chúng ta!

Tiểu Tà cười :

- Người là một tên trốn chui trốn nhủi trong núi, biết gì là binh pháp? Ta tưởng nếu người khôn ngoan thì nên tính chuyện đề phòng để bảo tồn sanh mạng.

Vệ Tiên đã từng chứng kiến cách dùng binh của Tiểu Tà, nhất là lúc đang vây hãm ở Thổ Mộc Bảo, bây giờ Tiểu Tà đã nói như vậy, hẳn không dám không tin tưởng.

Vệ Tiên thắc mắc :

- Người rõ ràng biết ta dùng chó mực nhử người, tại sao người lại xông vào cạm bẫy?

Tiểu Tà đương nhiên không muốn nói tại mình tham ăn để chó đối phương khi dễ nên tìm cách nói tránh đi :

- Chỉ có người ngu ngốc mới thừa nhận mình là kẻ ham ăn, coi thịt chó hơn sanh mạng mình. Thực ra ta cố tình xông vào bẫy để cho người chênh mảng quân tình, không lưu ý năm đạo quân phục kích. Năm đạo quân đó sẽ đánh người không lối thoát. Lúc các người bị bắt thì sanh mạng các người đổi lấy sanh mạng ta cũng không có chi là thiệt thòi. Hoặc giả các người giết ta rồi thì sinh mạng các người rồi đây cũng phải trả giá xứng đáng.

Vệ Tiên nghe nói như thế càng thêm kinh hãi :

- Bọn nó đã bao vây quân ta rồi sao?

Tiểu Tà đặc ý nói :

- Tính thời gian cũng sắp đến rồi.

Vệ Tiên đưa mắt nhìn ra xung quanh, tuy yên tĩnh nhưng cảm giác không yên, nói :

- Ta muốn đi xem thử!

Thiên Linh giáo chủ lên tiếng can ngăn :

- Hoàng tử! Xin đừng nóng nảy, đừng tin lời nói của Tiểu Tà mà mắc mưu!

Nếu tình hình diễn biến ra sao quân sĩ sẽ phác giác báo về.

Vệ Tiên không an tâm :

- Giáo chủ có điều không biết. Tiểu hài này kế hoạch dùng binh không phải tầm thường. Lúc này hẳn biết có cạm bẫy mà vẫn xông vào cho chúng ta bắt thì quả là hẳn có mục đích thật rồi.

Tiểu Tà cười :

- Chỉ có con người của quân cơ mới biết thế nào là binh pháp.

Thật ra, Tiểu Tà đã dùng lời nói dóc có sức mạnh hơn vạn quân để đánh vào tâm lý của Vệ Tiên, làm sao Vệ Tiên không sợ hãi cho được?

Thiên Linh giáo chủ thấy Vệ Tiên quá sợ hãi cũng bực bội quay sang Tiểu Tà dọa :

- Tên tiểu hài này, coi chừng ta dùng lửa thiêu sông ngươi đó!

Tiểu Tà khi dễ :

- Ta thật thất vọng khi thấy ngươi, một tên Giáo chủ, chẳng khác nào một thằng hề. Thật không xứng đáng chút nào!

Vệ Tiên quay trở lại, nói :

- Dương Tiểu Tà! Ngươi nói toàn là sự thật chứ?

Tiểu Tà nheo mắt :

- Thật ngu xuẩn! Người tưởng ta đem sự thật ra đùa giỡn với người sao?

Muốn thử không? Những tiếng chó sói kêu này sẽ chứng minh điều đó.

Dứt lời Tiểu Tà ngóng cổ lên phát đi tín hiệu của bang Thông Thực :

- U... u!...

Tiếng âm vang lên dội một góc trời, truyền ra trong một phạm vi khá xa. Núi này không lớn, trong đêm thâu tiếng âm nghe cũng rõ.

Lập tức, từ xa xa tiếng pháo vang dậy, phát lên một màu đỏ như ánh hồng ló dạng, lan tỏa một vùng.

Trên cao phong, mây mù bao phủ, báo hiệu giông bão sắp đến. Không khí giống như hứa hẹn một cuộc chiến đầy sát khí.

Vệ Tiên biến sắc, để mặc Tiểu Tà, ra lệnh cho ba quân tướng sĩ chuẩn bị chiến đấu.

Vệ Tiên nhảy phốc lên ngựa n, nắm chặt trường kiếm trong tay, hướng về phía Bắc phóng đi.

Còi hiệu đã phát đi, quân Phiên rầm rập kéo ra, người ngựa theo hàng ngũ xuất quân.

Tiểu Tà đắc ý cười lớn như tròng pháo tiến quân xuất trận. Hắn vốn biết A Tam, A Tứ không đi xa, từ trưa đến giờ chỉ luẩn quẩn ở đó, bây giờ nghe tiếng mật hiệu chắc có hành động, lập tức bắn pháo hiệu cho các đạo quân các ngả bao vây Vệ Tiên.

Nhưng hoàn cảnh của Tiểu Tà vẫn chưa có cách nào giải thoát được. Nếu

Vệ Tiên trở về thì chắc chắn đã phát hiện sự lừa dối của hắn thì e rằng hắn khó sống rồi. Hơn nữa, trước mặt Tiểu Tà còn có Thiên Linh giáo chủ đang giám sát, dù cho bản lãnh to lớn đến đâu cũng không thể tự lực giải nguy.

Tiểu tà nhìn Giáo chủ, cười :

- Tên Giáo chủ khờ khạo kia! Người không đi bảo vệ chủ nhân của người sao?

Không chừng chủ nhân của người đang cầu cứu đến người đó.

Thiên Linh giáo chủ nhếch môi :

- Người ta thì tin người nhưng bốn tóa thì người không dễ dàng gì lừa gạt được. Số người này chẳng qua vài chục tên đã theo người. Ta bảo đảm chỉ trong chốc lát sẽ bị Vệ Tiên tiêu diệt hết. Đến lúc đó, tử thần gọi, người không thể trì hoãn được nữa.

Tiểu Tà nói :

- Có một Giáo chủ như vậy thật quá hài hước. Hôm nay Thiên Linh giáo phải bị người bôi tro trét trấu vào mặt rồi.

Thiên Linh giáo chủ mặc kệ Tiểu Tà. Dù cho Tiểu Tà có nói khích đến cỡ nào cũng không cãi, từ từ bước vào một túp lều dù, chỗ dành riêng cho ông ta.

Giữa lúc đó bỗng có một bóng đen từ sơn khu bay ra, thân hình éo lá như một co gái đột nhập vào trại dù của Giáo chủ.

Chớp mắt bóng đen đã công tới Thiên Linh giáo chủ, cự ly chỉ còn ba thước.

- Người là ai?

Thiên Linh giáo chủ phát giác có người đến gần lập tức triển khai công phu “Phân Thân Viễn Ảnh”, hóa thành bảy cái bóng mờ né sang một bên, rồi chạy vào chỗ Tiểu Tà đang bị trói với ý định không để người ngoài vào cướp đoạt.

Không ngờ bóng đen vẫn đuổi sát sau lưng.

Tiểu Tà cũng kinh hãi trước sự đột biến này. Cảm giác bóng đen vừa xuất hiện rất quen thuộc.

Vừa phóng vào, chân chưa chấm đất, bóng đen đã dùng tả thủ chém tới một chiêu làm cho đối phương xiềng liếng, tiếp đó hữu thủ điểm nhanh vào “Thiên linh cái” của Giáo chủ.

Rốt cuộc Giáo chủ đã bị bóng đen điểm trúng huyệt đạo, không còn cử động nổi.

Tiểu Tà biết bóng đen này là một hắc y thiếu nữ nhưng chưa rõ là ai.

Hắc y thiếu nữ vẫn không lên tiếng, quay người về phía Tiểu Tà.

Một mùi hoa lan xông vào mũi làm chi Tiểu Tà không chịu nổi, hỏi :

- Cô nương là ai? Ta hình như đã gặp qua?

Hắc y thiếu nữ võ công cao siêu, không lẽ trong đạo quân Hắc y cũng có nữ giới hay sao? Vả lại trang phục võ công tương đương với nhau.

Nghe tiếng nói của Tiểu Tà, Hắc y thiếu nữ có vẻ kinh ngạc, đôi mắt dịu lại nói :

- Người đừng đoán bậy!

Tiểu Tà ngoan cố :

- Tôi không đoán bậy. Mùi hoa trên người cô nương tôi cảm giác rất quen thuộc. Vậy cô là ai? Tại sao sợ tôi biết được bí mật?

Hắc y thiếu nữ cắt dây trói cho Tiểu Tà, lạnh lùng :

- Mé trong kia là sông. Anh có thể chạy thoát. Cáo từ!

Dứt lời, Hắc y thiếu nữ phóng mình đi.

Tiểu Tà gọi theo :

- Tiểu cô nương! Tôi còn có chuyện muốn nói.

Hắc y thiếu nữ dừng chân lại, mặt đối mặt.

Tiểu Tà hỏi :

- Thật ra cô nương là ai?

Hắc y thiếu nữ bịt tấm khăn đen trên mặt nên Tiểu Tà không sao biết được.

Tức thì xoẹt một tiếng, bàn tay của Tiểu Tà như lân tinh bầu trời làm cho thiếu nữ bất ngờ không tránh kịp.

- Dương Tiểu Tà! Anh...

Hắc y thiếu nữ kêu lên, tiếng nói rất êm dịu. Nàng lập tức né tránh theo công phu “Phân Thân Viễn Ảnh” của Thiên Linh giáo chủ vừa rồi, nhưng tốc độ còn nhanh hơn gấp bội.

Nhưng Tiểu Tà là con người tinh quái, dù là chiêu thức nào hắn chỉ thấy qua một lần là đều có thể lặp lại. Vì vậy, Tiểu Tà dùng ngay chiêu thức vừa rồi của cô gái để đáp trả. Chiếc khăn bịt mắt của cô gái bị lệch sang một bên.

- A!

Hắc y thiếu nữ la lên, nhất thời sơ hở, không ngờ Tiểu Tà lại sử dụng chiêu này, cấp tốc dùng tay giữ khăn lại, miệng kêu :

- Dương Tiểu Tà! Anh thật quái ác!

Tiếng nói chưa dứt, Hắc y thiếu nữ đã cấp tốc phóng đi mất dạng.

Tuy khăn mặt đã bị kéo lệch nhưng Tiểu Tà vẫn chưa nhìn thấy mặt thiếu nữ, tức tối nói :

- Ta thề! Đợi khi ta là Hoàng đế nhất định sẽ bắt toàn bộ nữ giới cạo láng đầu hết.

Dù sao, Tiểu Tà vẫn chưa thể đoán nổi thiếu nữ này là ai nên cứ lăm nhăm :

- Người con gái này là ai? Tại sao lại cứu ta? Nếu là bạn cũ của ta sao lại sợ ta thấy mặt? Nếu không phải đồng bọn, tại sao lại hiểu rõ độc môn của Thiên Linh giáo chủ mà hóa giải?

Tiểu Tà như rối loạn, không thể nào xác định tông tích người con gái đã cứu mình. Không biết làm gì hơn, hắn liền kiểm tra thương thế, chỉ cảm giác đau đớn ở các vết thương mà không tổn hại gì đến nội lực.

Hắn nhanh nhẹn lấy thuốc bột thoa lên các vết thương, cảm giác đau đớn tan biến nên thở nhẹ một hơi, nói :

- Con cộp biển thành con dê đã bị bầy chó ăn hiếp. Vậy ta làm sao chinh phục các người đây?

Vừa ngửa mặt lên đã thấy Thiên Linh giáo chủ bị điểm huyết đứng một chỗ, không nhúc nhích.

Tiểu Tà cười :

- Giáo chủ có khỏe không? Ta muốn thấy mặt của người xem thế nào.

Dao trủy thủ rẹt một đường, khăn che mặt rơi xuống. Giáo chủ đầu bạc, mày cong, đôi mắt rướm lệ xem ra rất uất hận, nói :

- Tiểu Tà! Người cứ nhìn đi! Nhìn rồi ta sẽ thiến người.

Tiểu Tà khoái trí :

- Giáo chủ gì lạ vậy? Thiên Linh giáo chủ lại khoác áo đen, bịt mặt như bọn Hắc y La Sát hòa thượng sao?

Lập tức, Tiểu Tà không khách sáo, vung tay đánh vào mặt Thiên Linh giáo chủ.

“Bốp!... Bốp!”

Tiểu Tà đánh hấn đến khoe miệng rỉ máu, nước mắt tuôn trào.

- Có gan thì đừng khóc! Ta thấy người không phải Giáo chủ. Hãy nói cho ta biết, Giáo chủ đang ở đâu?

Giáo chủ thân thể run rẩy, nhưng không làm sao kháng cự được, dù chỉ một cử chỉ nhỏ.

Tiểu Tà giải huyết cho hấn, bắt cột vào khúc cây ban nãy.

Thiên Linh giáo chủ chưa từng gặp qua một thủ pháp nào dữ dội như vậy, cảm thấy uất hận vô cùng.

Tiểu Tà nói :

- Nếu không nói ta sẽ nướng người trên đồng lửa này như nướng thịt chó vậy.

Giáo chủ sợ hãi :

- Ta nói... ta nói...!

Tiểu Tà cười :

- Người quả nhiên không phải Giáo chủ. Hãy nói mau! Giáo chủ của các người hiện đang ở đâu? Tại sao người giả làm Giáo chủ?

Giáo chủ nói :

- Lão phu cải trang làm Giáo chủ, thay thế cho Giáo chủ mục đích là liên lạc với Vệ Tiên hoàng tử.

- Vệ Tiên đã từng gặp qua Giáo chủ sao?

- Đã gặp qua.

Tại sao người không cạo đầu?

Bốn giáo tuy đa số là La Sát hòa thượng song có một số không cạo đầu. Và lại Giáo chủ thân là dương kim thái sư nên cũng không được cạo đầu.

Tiểu Tà lúc này đã hiểu rõ nên hỏi sang chuyện khác :

- Người không lẽ bán mạng cho Vệ Tiên? Giáo chủ của người hiện đang trốn ở đâu?

- Tại nước Phiên.

Tiểu Tà muốn hỏi tiếp nhưng những tiếng ồn ào ở ngoài đồn dập lan đến, nghĩ bản thân chỉ có một mình, nếu không giải quyết công việc nhanh chóng sẽ không còn kịp nữa, nếu đốt số củi khô này lên chắc chắn chúng sẽ dẫn nhau đến đây, nhưng không thể không đốt xác tên giả danh này.

Chỉ thất ngọn lửa bốc cao, lan tỏa rất nhanh, Tiểu Tà đắc ý cười ha... ha..., nói :

- Thế xác người có muốn cứu cũng không kịp nữa rồi, bây giờ ta đi làm việc khác.

Trước khi đi Tiểu Tà còn quay lại chào từ biệt tên Giáo chủ giả.

Tiểu Tà theo lời dặn của Hắc y thiếu nữ lúc nãy, nhảy ra phía sau, theo bờ sông trốn thoát.

Tiểu Tà đi được một lúc, đến một khu sơn lâm, nghe có tiếng chó sủa nhưng không nhiều, sự việc vừa xảy ra làm cho Tiểu Tà tức giận, trợn mắt nói :

- Lại chó mực? Ban ngày để chúng bay xảy mất sáu con, giờ đây ta phải bắt lại nếu không thì quá mất mặt Thông Thực Tiểu Ba Vương rồi.

Không sợ trời, không sợ đất, không sợ nguy hiểm chỉ cần đừng để mất mặt mà thôi, Tiểu Tà săn đuổi bầy chó trong rừng.

Có thể cuộc đời Tiểu Tà chỉ có nhược điểm này.

Hắn rượt bắt một lúc đã được bảy con, tài nghệ bắt chó quả là hơn người.

Tiểu Tà dùng dây thừng cột từng con dắt đi.

Tiếng chó kêu la inh ỏi, Tiểu Tà vương vী không thể đi mau được.

Bỗng sau lưng Tiểu Tà có tiếng thét :

- Dương Tiểu Tà! Người đang ở đâu?

Tiếng thét rất to đồng thời có quân binh đuổi tới.

Tiểu Tà quay đầu nhìn lại, đôi mắt thiếu điều muốn rớt ra, lấm bầm :

- Mẹ kiếp! Bị chúng nó đuổi theo nữa rồi.

Tiểu Tà không hốt hoảng, ra sức kéo bầy chó chạy đi thì Vệ Tiên đã đuổi đến.

Tiểu Tà nhất thời không biết ra làm sao, vội dắt bầy chó nấp vào một sơn lâm, đồng thời dùng dây cột miệng chó lại, không cho sủa bậy.

Vệ Tiên gấp rút đuổi theo còn cách hơn trăm trượng, bỗng nhiên không thấy Tiểu Tà đâu cũng không còn nghe tiếng chó sủa, trong lòng rất khâm phục Tiểu Tà thần thông quảng đại.

Dù vậy, Vệ Tiên nhất định không bỏ lỡ cơ hội ra lệnh cho quân binh bao vây sơn khu, âm thầm mai phục khắp nơi.

Tiểu Tà cũng biết núi này quá nhỏ, không thể ẩn thân lâu được. Cách duy nhất là quẹo qua đầu núi, đuổi bầy chó thoát ly.

Quả nhiên Tiểu Tà tìm được một nơi bình nguyên yên tĩnh, lập tức dắt chó chạy thật nhanh.

Lúc này chó bị cột miệng, không kêu nhưng dấu chân in rất rõ, quân binh phát hiện báo cho Vệ Tiên đuổi theo.

Tiểu Tà trông thấy quân binh đuổi tới, khổ sở cười thầm, nói :

- Mẹ kiếp! Không có tiếng chó sủa cũng không xong.

Vệ Tiên kêu lớn :

- Dương Tiểu Tà! Lần này thì người chết chắc rồi.

Tiểu Tà vội vã rút dao chủy thủ ra múa vun vút, bỏ bầy chó lao vào địch quân, hét lên như sấm làm cho con ngựa của Vệ Tiên sợ hãi nhẩy dựng lên, còn quân binh thì khiếp sợ.

Nhân cơ hội Tiểu Tà phóng qua Vệ Tiên, men theo sườn khu bỏ trốn. Nhưng địch nhân quá đông, không để cho Tiểu Tà dễ dàng chạy thoát. Xa xa, từng lớp nhân mã xuất hiện dày đặc.

Trong lúc Tiểu Tà đang bí lối thì “Ầm” một tiếng, quân phục kích của A Tam, A Tứ nổi lên.

Tiểu Tà hét to :

- Vệ Tiên! Lần này người chết chắc rồi. Lần trước người dùng bầy chó để bắt ta. Lần này ta nhất định dùng bầy chó để bắt lại người trả thù.

Vệ Tiên thấy phục binh, biết tình thế không ổn, nghĩ chắc là Tiểu Tà dùng mưu để dụ nên lập tức ra lệnh cho binh mã cuốn cờ rút lui, không dám cự.

Chiến trận chỉ loáng mắt là chấm dứt, không còn thấy một tên địch nào còn sót lại.

A Tam khoe khoang :

- Chúng ta vừa đuổi đến Vệ Tiên đã sợ hãi bỏ chạy, lần này chắc được thăng quan tiến chức rồi.

A Tứ nói :

- Ta thực tế không thăng quan tiến chức cũng được, có chút tiền và thịt chó ăn đủ rồi.

Tiểu Tà có vẻ hối tiếc, nói :

- Ta tính bắt theo mấy con chó mực nhưng bị chúng nó truy đuổi quá gắt nên thả cho chạy hết rồi.

Bấy giờ Siêu Vô Hạn cũng đã đến kịp, thấy Tiểu Tà, cười lớn :

- Tiểu Tà bang chủ! Anh bị mấy bọn chó hãm hại, vậy mà lúc thoát ra vẫn còn không sợ sao?

Tiểu Tà cười :

- Thật là không có cách nào hiểu nổi. Xưa nay anh hùng yêu mỹ nhân, còn ta thì lại khác thiên hạ, chỉ khoái thịt chó mực. Ta chấp nhận không thể thay đổi chuyện này.

Mọi người đều cười vui vẻ.

A Tam nói :

- Hôm qua bắt được mười mấy con, chỉ đem về có sáu con. Số này cũng đủ làm chúng ta đỡ ghiền.

Tiểu Tà sức nhớ chuyện vừa qua, hỏi :

- Tối qua chúng ta bị thiệt hại bao nhiêu quân binh?

A Tứ nói :

- Ba trăm kỵ binh mất gần phân nửa, thiệt là thê thảm. Vệ Tiên dũng mãnh, nhất thời không thể đối phó. Chúng ta vừa đánh vừa thối, vớt vát được chút ít là nhờ có hỏa pháo, nếu không cũng bị tiêu diệt hết.

Tiểu Tà kể lại câu chuyện bị bắt tại doanh trại quân Phiên và nhờ có Hắc y thiếu nữ giải cứu mới bảo toàn sinh mạng.

A Tam nóng nảy nói :

- Hắc y thiếu nữ là ai? Tại sao bịt mặt giấu tên? Tiểu Tà bang chủ! Anh có phát hiện được điều gì lạ không?

Tiểu Tà nói :

- Cô gái đó lúc vào doanh trại toát ra mùi thơm hoa lan, cái mùi này rất quen thuộc.

A Tứ xen vào :

- Có phải Tiểu Vũ không? Cô ta rất thích hoa lan. Trước kia ở Phiên Hoa Cung, ai cũng biết.

A Tam gật đầu :

- Phải rồi! Lúc đến Phiên Hoa Cung, em cũng thấy Tiểu Vũ rất say mê hoa lan. Cứu Tiểu Tà bang chủ nhất định là Tiểu Vũ rồi.

A Tứ nói :

- Tiểu Tà bang chủ! Tại sao anh không vạch khăn bịt mặt của cô ta ra xem cho rõ?

Tiểu Tà nói :

- Ta có giật khăn để xem thử, nhưng cô gái này võ công rất cao, thân pháp vô cùng kì ảo nên ta đã giật hụt mất.

A Tam nói :

- Nếu muốn biết rõ ràng, anh cứ để cho Vệ Tiên bắt lại một lần nữa. Sau đó cô nàng đến cứu, anh ra tay giật khăn lần nữa, chẳng lẽ giật lần nữa cũng hụt sao?

Tiểu Tà gõ vào đầu A Tam một cái, mắng :

- Ngu ngốc! Người tưởng Vệ Tiên nhân từ lắm sao? Nếu ta bị bắt lần nữa thì chúng nó nướng thịt ăn không cần chấm nước tương.

A Tam vò đầu :

- Em chỉ kiến nghị thôi mà. Nhưng mà nếu không làm như vậy thì đâu còn cách nào tìm ra cô gái ấy là ai đâu?

A Tứ nói :

- Tiểu Tà bang chủ! Hay là anh trở về kinh thành một lần hỏi lão đầu tử. Biết đầu lão gia sẽ cho chúng ta một đáp số.

Tiểu Tà suy nghĩ một lúc rồi gật đầu :

- Cũn được! Có Tiểu Thất và Tiểu vương gia ở đây, Vệ Tiên sẽ không dám làm bậy. Ta nhất định phải nhổ sạch gốc của Thiên Linh giáo để hắc không còn được chi viện, chỉ được rút ra quan ngoại mà thôi.

Sự thật, Tiểu Tà đang nóng lòng tìm hiểu không những là tông tích của cô gái có mùi thơm hoa lan, mà còn tìm hiểu xem chiêu thức của cô gái đó sử dụng xuất phát từ đâu.

Siêu Vô Hận nói :

- Tiểu Tà bang chủ! Anh phải mau mau trở lại đây. Chiến trường này không thể thiếu anh được.

A Tam đùa :

- Tôn Ngộ Không cũng từng bị Thiết Phiến công chúa nuốt vào bụng nhưng vẫn ra được thì sao?

Tiểu Tà cười ha... ha..., nói :

- Nếu không cẩn thận vào bụng rồi trốn ra không được thì làm sao đây?

A Tứ chọc :

- Rất dễ! Chỉ cần uống thuốc xổ thì ra được rồi.

Tiểu Tà gõ vào đầu A Tứ một cái, nói :

- Thật là mất vệ sinh! Làm như vậy là phá hoại thể diện của bang thông thực này rồi Cả bọn lại cười lớn...

* * * * *

Hai ngày sau, Tiểu Tà đã về đến kinh thành, ghé vào phân tọa của Cái bang, nơi địa điểm cũ.

Âu Dương Bát Không và Tiểu Linh vẫn chưa rời khỏi nơi đây.

Tiểu Tà đem câu chuyện vừa qua kể lại, chủ yếu là độc chiêu của Hắc y thiếu nữ.

Để tìm hiểu cụ thể việc này, mọi người tập trung vào một ngôi miếu hoang, dọn dẹp sạch sẽ để cùng nhau biểu diễn lại chiêu thức của cô gái thần bí đó.

Tiểu Tà bắt đầu lặp lại từng động tác. Âu Dương Bát Không xem nhưng không hiểu trò trống gì, cứ trở mắt nhìn, chưa phân định được cơ bản.

Tiểu Tà bực bội :

- Cứ như vậy. Tôi thấy cô ta hóa ra bảy cái bóng mờ, có thể cái bóng thứ ba bên trái là đích thực. Sau đó cô ta rút về sau lưng, biến mất.

Âu Dương Bát Không suy nghĩ một lúc, bỗng nhiên sắc mặt trở nên trầm trọng, tay chân hơi run, nói :

- Nữ Hắc y ấy biến thành bảy bóng mờ sao?

Tiểu Tà vỗ tay :

- Đúng rồi! Dù ta sử dụng đến “Đại Bi chương” thì cũng chỉ dụng đến bên ngoài cô ta mà thôi. Thật là xấu hổ!

Âu Dương Bát Không vượt chòm râu dài, chạy đến bên Tiểu Tà nói :

- Chúng ta đấu chiêu thử xem!

Tiểu Tà nhìn chòm râu bạc của Âu Dương Bát Không, nói :

- Âu lão gia! Có phải ông muốn tôi nhả hết chòm râu bạc của ông không?

Âu Dương Bát Không đã từng nhiều lần đụng với Tiểu Tà về cơ xảo, cho nên mỉm cười nói :

- Không cho phép người nhố râu của ta à! Phải giữ danh dự của Âu Dương đại hiệp ta, hiểu chưa?

Lão biết rằng trước tiên phải nhịn Tiểu Tà, nếu không đừng nói đến râu mà cả đầu tóc, chân mày cũng chưa chắc giữ được.

Tiểu Tà gật đầu :

- Được!

Một cái nhào lộn mấy chục vòng, một bước nhảy xa, Tiểu Tà chuẩn bị ra chiêu.

Âu Dương Bát Không vận công lên, quần áo như có gió lộng.

“Phạch! Phạch!” “Đại Bi chưởng” tung ra, bóng chưởng bao phủ toàn thân Tiểu Tà.

Tiểu Tà thân mình như ma quỷ, như rồng chuyển gió, chung quanh chưởng phong cuốn xoáy tạt đầy bay mỗi người về một hướng.

Giây lát, hai người bóng chưởng hợp về, có tiếng nổ lớn.

Tiểu Tà nhanh nhẹn vô cùng, tay phải vung ra, chộp vào đầu của Âu Dương Bát Không, trong lúc thân mình nghiêng sang một bên. Đó chính là chiêu của Hắc y thiếu nữ đã dùng.

Âu Dương Bát Không hét lên một tiếng, đột nhiên hóa ra bảy cái bóng mờ, thân mình như con công xòe cánh, thật làm cho mọi người chóa mắt.

Thì ra ông lão cũn biết chiêu này sao? Tiểu Tà thấy dù cho không giống tuyệt đối thì cũng tương đương.

Tiểu Tà nhanh chóng vận khí, giơ tả chưởng, hướng về bên trái chưởng tới.

Âu Dương Bát Không khi tiến khi thủ tránh đỡ tuyệt chiêu của Tiểu Tà, trong lòng có vẻ rung động, nói :

- Phân thân hỏa viễn thần công!

Tức thì thân mình xiềng liếng thối lui ra sau, trụ lại.

Tiểu Linh vội chạy tới đỡ Âu Dương Bát Không, lo lắng :

- Lão gia gia! Ông bị thương rồi sao?

Âu Dương Bát Không biết mình đã thất thế, nhưng vẫn giả cách bình tĩnh :

- Ta không sao!

Miệng nói như vậy nhưng mồ hôi toát ra đầm đề, sắc mặt biến đổi.

Tiểu Tà không yên tâm, chạy đến hỏi :

- Lão đầu tử, lão không chịu nổi sao?

Âu Dương Bát Không xua tay :

- Ta không sao cả! Đã lâu chưa động thủ nên có chút xây xẩm mà thôi.

Một hồi lâu, lão vận chân khí, điều tiết nội công làm cho ai cũng hồi hộp.

Tiểu Tà thấy có phần nghiêm trọng, nói :

- Thế nào? Lão đầu đoán ra chưa?

Tiểu Linh cãi chính :

- Không phải đoán ra mà hình như lão gia cũng biết công phu này.

Âu Dương Bát Không cười :

- Ta có cảm giác giống nhau nên mới giật mình.

Tiểu Tà hỏi :

- Công phu gì?

Âu Dương Bát Không nói :

- Phân Thân Viễn Ảnh thần công!

Tiểu Tà lại hỏi :

- Có phải là Phiên Hoa Cung tuyệt học không?

Âu Dương Bát Không gật đầu buồn bã :

- Phiêu Hoa cung cùng với thế gian cách biệt, võ công tạo thành phong cách, nếu không phải môn đồ thì không cách nào học được công phu này. Nhất là môn tuyệt học của sư môn này. Người muốn học không phải chỉ dăm ba năm mà thành công. Cho nên hiện giờ có người ngoài học được, lão phu rất bất ngờ.

Bấy giờ đến lượt Tiểu Tà hoài nghi :

- Lão đầu! Ông khẳng định đây là Phân Thân Viễn Ảnh thần công sao?

Âu Dương Bát Không gật đầu :

- Không hẳn mười phần cũng phải tám chín.

Tiểu Tà cười :

- Cho nên tôi mới trao hạt. Thì ra món công phu này lợi hại thật.

Âu Dương Bát Không nói :

- Môn thần công này phải chia ra làm ba phần. Trừ ra Vũ nhi và Phiêu Hoa cung chủ thì hoàn toàn hiểu hết công phu, người ngoài chắc chỉ hiểu được hai ba phần. Ta chỉ học được chút đỉnh mà thôi.

Tiểu Tà nói :

- Nếu vậy thì muốn học hiểu công phu này cũng không khó mấy.

Âu Dương Bát Không nói :

- Ở trong Phiêu Hoa cung thì không khó, nhưng muốn học được thì trừ Phiêu Hoa cung ra không còn nơi nào khác.

Tiểu Tà nói :

- Luôn cả Hắc y thiếu nữ cũng biết công phu này và cả Thiên Linh giáo chủ giả cũng thế. Vậy thì Thiên Linh giáo chủ thật khỏi cần nói nữa.

Âu Dương Bát Không tò mò :

- Thiên Linh giáo chủ là ai?

- Là một lão già.

Tiểu Tà kể sơ qua chuyện Thiên Linh giáo chủ giả mạo khiến cho Âu Dương Bát Không ngờ ngáo, không thể nào đoán ra.

Tiểu Tà nói :

- Lão phu nhân Phiêu Hoa cung nếu không đem công phu đó truyền ra thì chắc chắn có người nào đó vô tình đem truyền cho người của Thiên Linh giáo.

Hoặc có thể người đó chính là môn đồ của Thiên Linh giáo chủ.

Tiểu Linh khẽ cười :

- Tiểu Tà! Anh quên chuyện “Hắc Huyết thần trâm” rồi sao?

Tiểu Tà liếc nhìn Tiểu Linh nhất thời không đoán ra ý của câu nói đó, nên hỏi :

- Tiểu Linh! Em muốn nói chuyện “Hắc Huyết thần trâm” của Phiêu Hoa cung bị đánh cắp?

- Đúng rồi!

Ai nấy đều ngờ ngác. Tiểu Tà cảm giác có gì lạ, nói :

- Đừng gấp! Đừng gấp! Người ta gặp chuyện vui tinh thần rất phóng khoáng.

Ta rốt cuộc cũng tìm ra đầu mối rồi.

A Tam phần khởi :

- Tôi cũng nghĩ như vậy. Có thể người đó đem “Huyết biến” truyền cho Thiên Linh giáo A Tứ khi dễ :

- Người biết tại sao không nói sớm? Chuyên môn nói theo không à.

A Tam trợn mắt :

- Ai nói theo? Hôm trước không phải ta bắn trúng đích hay sao?

A Tứ cười nhạo :

- Lúc nào tôi cũng muốn anh vẫn là anh, đừng mong “Vạn cổ hi xuân”.

Thấy hai người tranh luận sắp đi đến chỗ gay gắt, Tiểu Tà vội chạy đến, đôi mắt nghiêm khắc. Cả hai thấy không ổn lập tức câm miệng, tay buông xuôi, chống đầu xuống đất.

Tiểu Tà nói :

- Mở miệng là cãi nhau! Tâm tư các người như kẻ đảo ngược. Vậy thì cứ thường thức trò chơi lộn đầu xuống đất, đi bằng hai tay cho vui.

Âu Dương Bát Không quay sang Khưu Song Ngư, cười :

- Hãy cho A Tam, A Tứ cưới vợ đi!

Tiểu Tà nói :

- Đối tượng đã có rồi. Chờ mọi việc em xuôi sẽ dẫn chúng đến Mộ Dung phủ kết hôn.

A Tam, A Tứ la lên :

- Còn nhiều việc cần làm, chuyện này hãy khoan tính đã!

Tiểu Tà cười :

- Hết cách rồi! Các người thích cãi lộn thì hãy sát nhập với giới nữ lưu. Ta có lòng tốt sắp xếp các người có đối tượng để cãi lộn.

A Tam hốt hoảng :

- Tiểu Tà! Anh hiểu lầm rồi! Tôi và A Tứ xem như thỉ túc chi tình, chỉ đùa giỡn thôi, đâu đến nỗi để đàn bà chi phối. Có đúng không A Tứ?

A Tứ gật đầu :

- Tuyệt đối không sai!

Tiểu Tà cương quyết :

- Các người cần phải tập luyện cách đấu khẩu dần với Mộ Dung Tuyết Tuyết và Mộ Dung Vũ Vũ đi! Luyện dần như tình thâm thủ túc.

A Tam, A Tứ chỉ còn biết nhăn nhó, không dám trả lời.

Tiểu Linh tiếp tục :

- Có thể món công phu này đã bị tì nữ Phiêu Hoa cung truyền ra.

Âu Dương Bát Không nói :

- Bây giờ chỉ có suy đoán mà thôi, sự thật thì chưa có thể biết được. “Hắc Huyết thần châm” và “Phân Thân Viễn Ảnh” thực ra là cùng một nơi truyền đến Hắc y sát thủ. Sao lại bị Thiên Linh giáo chủ đoạt được?

Tiểu Tà nói :

- Giang Chấn Vũ đã chết. Muốn tra cứu cũng không thể được. Hiện nay chỉ có thể trừ bọn thủ hạ Thiên Linh giáo chủ ra là ổn thỏa hơn cả.

Âu Dương Bát Không nói :

- Ta cũng đồng ý cách ấy. Hai món bảo vật của Phiêu Hoa cung bây giờ lại vào tay bọn Thiên Linh giáo chủ, thật phức tạp. Nếu không kịp thời giải quyết, chắc chắn Đại bang chủ Thông Thực phải hao tổn tinh thần nữa rồi.

Tiểu Tà trợn mắt :

- Tôi theo ông từ ngày thứ nhất đến bây giờ tôi luôn gặp xui xẻo, hại đến bản thân không lúc nào được an vui.

Âu Dương Bát Không đặc ý :

- Tiểu Tà bang chủ! Một người như người đến đâu cũng đều nổi tiếng. Ta chỉ ăn theo người mà thôi. Ta nhờ người mà hưởng phúc thêm vài năm đó.

Quả nhiên, Tiểu Tà chỉ giận Âu Dương Bát Không ngoài mặt mà trong lòng cảm mến Âu Dương Bát Không vô cùng, thở ngắn than dài thiếu điều ứa nước mắt, chậm rãi nói :

- Âu Dương lão gia! Lão vừa nói ra một câu nghe thật chí lý.

Âu Dương Bát Không nói :

- Vẫn còn hy vọng người giúp ta một tay. Người sẽ tìm ra nguồn gốc bọn Hắc y sát thủ vẫn chưa theo Giang Chấn Vũ. Chính việc phức tạp này đã mở ra cuộc tranh chấp khắp trên giang sơn Đại Minh. Nếu không trừ đi, nhiều người còn bị hại.

Tiểu Tà tỏ ra khí khái :

- Giang sơn là của tôi, không ai dám động đến. Mặc kệ thằng Vệ Tiên ngu ngốc này đã cầu kết với Hắc y sát thủ, Thiên Linh giáo, ta sẽ đào tận gốc, nhổ tận rễ mới thỏa uy danh của ta.

Tiểu Linh nhắc nhở :

- Tiểu Tà! Anh không được làm vậy! La Sát hòa thượng ai cũng cố công cao cường, chưa tìm ra phương pháp thì không nên hành động bừa bãi.

Âu Dương Bát Không hỏi :

- Người muốn đi sao?

Tiểu Tà đĩnh đạc :

- Bốn Bang chủ một lời nói nặng như núi, nhất định phải ra đi.

Âu Dương Bát Không lại hỏi :

- Người biết Tổng đàn Thiên Linh giáo ở đâu không?

Tiểu Tà gật đầu :

- Trong nước Phiên, tại một vùng sa mạc gọi là Ky Mộc sơn.

Âu Dương Bát không nghe được địa điểm, biết Tiểu Tà có dự tính, muốn cản trở cũng không được rồi, nên nói :

- Người có biết tiếng nước Phiên, nói chuyện với thổ dân nơi đó không?

Tiểu Tà lắc đầu :

- Không biết!

- Như vậy thì làm sao người hiểu được người nước họ?

Tiểu Tà nói :

- Không lo! Ở đó có người Hán và hình như nhiều người biết nói tiếng Trung Nguyên.

- Người định dẫn theo bao nhiêu thủ hạ?

- A Tam, A Tứ là đủ rồi.

Tiểu Linh lo lắng :

- Tiểu Tà! Anh không được mạo hiểm!

Tiểu Tà cười :

- Ái da! Anh bây giờ đấu trí chứ không phải đấu sức. Dùng mấy bánh thuốc nổ tung Tổng đàn Thiên Linh giáo không phải hiệu quả hơn sao? Nếu đem theo nhiều người đâu có dễ thoát.

Tiểu Linh vẫn lo lắng :

- Anh đừng đi quá xa, lỡ có bề nào còn có người giúp sức!

Tiểu Tà đặc ý nói :

- Yên tâm! Anh chỉ cần kéo con bài Vệ Tiên ra, không ai làm gì được anh đâu.

Âu Dương Bát Không nói :

- Tiểu Linh! Con đừng quá lo lắng! Chết sống có mạng. Nếu hãn không đi thì làm sao khám phá được Thiên Linh giáo?

Tiểu Linh nói :

- Con có cảm giác Tiểu Tà quá phiêu lưu mạo hiểm.

Tiểu Tà xoa dịu :

- Chuyện nguy hiểm gấp trăm lần, không phải lần nào anh cũng bình an vô sự sao?

Âu Dương Bát Không nói :

- Con muốn đi ít nhất cũng phải gặp Thiên Linh giáo chủ. Nếu hãn sử dụng “Phân Thân Viễn Ảnh” con nên chiếu theo chiêu thức lúc nãy của ta đối phó với hãn là được rồi.

Tiểu Tà lập tức nghe giảng giải tâm pháp.

Âu Dương Bát Không tiếp :

- Chúng nó luyện “Phân Thân Viễn Ảnh” không phải là một tà thuật mà chỉ là một công phu tuyệt hảo về thân pháp. Người hóa bóng chỉ là sự di chuyển thân mình một cách quá nhanh, làm chóa mắt đối phương, tạo nên hư hư thực thực mà thôi.

Tiếp đó Âu Dương Bát Không phân tích tỉ mỉ về thân pháp di động, Lão nói huyền thuyên bất tận, từ trên trời xuống đất, Tây sang Đông...

A Tam nghe lão kể cũng rất hứng thú, khoa chân múa tay theo.

Hai người giống như hai con khỉ đang diễn trò.

Qua một lúc, thấy Tiểu Tà chú ý nghe nhưng không tỏ ra thích thú, Âu Dương Bát Không có cảm giác hoài công, nên hỏi :

- Con lại chê công phu này phức tạp rồi sao?

Tiểu Tà bực bội :

- Cứ, một, hai, ba, bốn rồi cái gì là kim ngân tài bảo... giống như buôn hoa chỉ cần nói: “Dùng thảo nhử thảo” là mục đích rồi. Không phải dễ hơn sao?

Âu Dương Bát Không thật không có cách nào chinh phục Tiểu Tà. Biết tánh Tiểu Tà từ nhỏ đến giờ vẫn thế, nên ông ta nói :

- Được rồi! Tùy theo ý người.

Tiếp tục, lão bắt đầu hướng dẫn luyện chiêu Tiểu Tà hiểu rất nhanh, thậm chí đọc ra miệng những con số mà Âu Dương Bát Không đưa ra để ráp lại thành phương vị.

Âu Dương Bát Không sợ Tiểu Tà không để ý sâu sắc nên lo lắng hỏi :

- Tiếp thu một cách đơn giản như vậy sao?

Tiểu Tà nói :

- Không lẽ ông tưởng tôi không hiểu nổi sao? Nếu không tin thì cứ thử xem.

Âu Dương Bát Không lập tức triển khai thân pháp.

Thật kỳ lạ! Tiểu Tà căn cứ vào con số cơ bản mà triển khai, thế đánh linh động và cơ xảo đến nỗi ép Âu Dương Bát Không nghệt thở.

Thử qua vài lần, lão hoàn toàn khâm phục Tiểu Tà thông minh tài trí. Tưởng rằng đây là công phu thân pháp độc nhất thiên hạ, phải dày công luyện mới được.

Ai ngờ Tiểu Tà chỉ trong chốc lát đã thành thạo, còn dùng nó trong sáng tạo cá nhân nữa.

Âu Dương Bát Không thu tay về, cười :

- Sáng tạo của người thật kì diệu.

Tiểu Tà nhún vai :

- Đâu có! Thời buổi bây giờ khác rồi. Cần có hiệu tốc nhanh và hiệu quả hợp lý.

Tiểu Linh hiếu kỳ hỏi :

- Anh làm sao kết hợp được với ý thức sáng tạo của anh?

Tiểu Tà nói :

- Mọi cơ bản học võ chỉ là một. Cái ứng dụng là phải biến chuyển theo tình hình. Đó là một nguyên tắc biến hóa của mọi vật.

Tiểu Linh hơi nghi ngờ, cười :

- Anh thật làm biếng, chuyên môn pha chế và lý luận theo ý riêng của mình.

Tiểu Tà trợn mắt :

- Cái gì là pha chế? Cái gì là tà đạo? Chỉ cần biết qua nguyên tắc là áp dụng theo từng hoàn cảnh giao đấu. Tại sao lại phải lệ thuộc vào một

nguyên tắc cứng đờ? Ăn đậu phộng thì chỉ cần lột vỏ là được rồi. Đâu cần phải bóc lớp lụa bên trong.

Tiểu Linh đỏ mặt :

- Em chỉ nói vậy thôi, có gì không đúng đâu?

Được Tiểu Linh nhường nhịn, Tiểu Tà càng thêm đắc ý, cười lớn.

Âu Dương Bát Không hóm hỉnh :

- Người nói như vậy chắc lão gia đây phải bắt đầu học lại để kịp với thời đại rồi.

Tiểu Tà nói :

- Đúng rồi! Ông đã từng nghe người ta nói “già học đến già” sao? Đừng tưởng rằng mọi vật trên đời này chỉ đứng lại trong một thời gian. Cái gì đứng lại thì đã chìm vào quá khứ rồi.

Âu Dương Bát Không trầm tư không nói.

Tiểu Tà tiếp :

- Âu Dương lão gia! Tốt hơn ông nên trở về Phiêu Hoa cung một lần, thử hỏi xem Cung chủ Phiêu Hoa cung có bao nhiêu tỷ nữ tử bỏ trốn để dễ tìm ra manh mối.

Âu Dương Bát Không thở dài :

- Thật là khó à! Xưa nay ta chưa từng đến đó hỏi thế sự, giờ thì phải làm rồi.

Tiểu Tà an ủi :

- Ai da! Sống nhàn rảnh mà tại sao lại phải trốn? Người chính là người, tại sao lại phải trốn? Trốn cỡ nào thì cũng có mùi vị để lại. Tôi còn muốn đến đó để mở một tiệm mua bán.

Âu Dương Bát Không thấy giọng cười ranh mãnh của hắn thì đã biết hắn muốn đùa giỡn rồi, nên hỏi :

- Người muốn bán gì ở Phiêu Hoa cung?

Tiểu Tà đắc ý :

- Chỉ muốn mở ra ở đại môn Phiêu Hoa cung một quán bán thịt rừng. Nhất định đắt khách. Đến lúc đó thì chỉ cần ba ngày là Âu Dương Bát Không đã trở thành Âu Dương Bát Vạn rồi. Còn Phiêu Hoa cung thì trở thành nơi họp chợ, đủ màu sắc.

Âu Dương Bát Không cười :

- Người muốn đến đó “quậy” thì mặc người, song ta không dám dùng đến đồng tiền này rồi.

Tiểu Tà đùa giỡn một lúc đã đời mới quay về A Tam, A Tứ cười nhạt, vì hai người này vẫn còn bị phạt cầm đầu xuống đất.

A Tam đôi tay đã run run, còn A Tứ thì mồ hôi tuôn ướt áo.

A Tam nói :

- Tiểu Tà bang chủ! Trước khi chiến đấu phải nghỉ ngơi à!

Tiểu Tà vui vẻ nhìn hắn, nói :

- Được rồi! Có lẽ hai cái đầu hòa thượng của hai người rất đặc dụng

trong chuyến đi này. Hãy đứng dậy nghỉ ngơi đi!

Bạn đang đọc truyện *Tục Tiếu Tà Thần* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 34: Thông Thực bang lâm đại nạn

Vào tiết tháng chín...

Sa mạc nóng như đốt.

Trừ ra những nơi làng mạc xa xôi, có ai dám đặt chân vào khung trời bao la cát bụi, nắng gió này?

Sa mạc là nơi giết người không có máu. Nắng, gió, cát bụi không sợ, chỉ sợ là không có nước uống, mồ hôi lại toát ra.

Phải nói khát nước trên sa mạc là điều đáng sợ. Thế xác con người có lẽ khô khan đi khi qua vùng sa mạc này.

Kỳ Mộc sơn Tổng đàn Thiên Linh giáo nằm về phía Bắc. Nơi đó cao cao, xa xa ánh mặt trời chiếu xuống mông lung, đi càng gần càng thấy mênh mông vô tận.

Cũng kỳ lạ, đây là một vùng có nước, làng mạc xung quanh dân cư đông đúc.

Người Trung Nguyên mới đến đây cảm giác như cảnh vật mùa xuân.

Một nơi phồn hoa trong sa mạc. Ôi! Cũng là một cảnh thiên nhiên hiếm thấy.

Nguồn nước nơi Kỳ Mộc sơn rất đầy đủ, lan tỏa ngoài vùng tạo thành khu du mục.

Trung tâm Kỳ Mộc sơn xây dựng bằng đá chẻ, dân du mục lấy ngựa làm phương tiện di chuyển, y phục toàn là vải thô bó chặt vào người. Đàn bà thì dùng khăn che mặt, có lẽ sợ nắng gió làm nám da.

Tiểu Tà và A Tam, A Tứ đến đây sau bảy ngày gian nan trong cuộc hành trình. Tuy vất vả song nhờ Tiểu Tà có tài ăn nói đùa giỡn, nên dọc đường không ai mệt mỏi. Nhưng vẫn khó khăn vì không tìm ra nơi nào có chùa hoang, miếu vắng để trú ngụ.

Hỏi thăm ra, ngay trong các địa phương ngôn ngữ càng bất đồng, phải ra dấu để tránh mọi sự rắc rối, hiểu lầm. Không lâu, Tiểu Tà và đồng bọn đã tìm được một quán bên đường, mua một bình sữa để giải khát. Là một vùng du mục, sữa tươi nơi đây rất nhiều.

Trong lúc đang nói chuyện thì bên ngoài có mấy người mặc áo hòa thượng, đầu cạo láng bóng, bước vào ngồi phía trước quán. Với tuổi tác và thân hình to lớn, chứng tỏ họ là những người khỏe mạnh, linh hoạt.

Bốn người này trố mắt nhìn Tiểu Tà và hai đồng bọn. Thì ra A Tam, A Tứ với bộ quần áo nhà sư và đầu trọc đã trở thành La Sát hòa thượng rồi. Hòa thượng nhìn hòa thượng quả nhiên có chút tình cảm.

Tiểu Tà đùa giỡn :

- Các người có đồng đạo đến rồi, sao không qua bắt tay trò chuyện?

A Tam khi dễ :

- Nhìn thấy bọn chúng trán sọc, mặt chuột khó ưa quá.

A Tứ thêm :

- Tuy cùng đầu trọc nhưng khác dòng làm sao có được hào khí của Thiếu Lâm.

Tiểu Tà nói :

- Biết đâu có thể tìm được chút ít manh mối qua những người này. Các người thật là thiếu thông minh!

A Tam nói :

- Nói thì nói vậy chứ bần tăng đâu có đồ kị gì, có điều chúng nó nói chuyện tôi không nghe được. Cứ để A Tứ giao thiệp trước xem sao?

A Tứ nói :

- Bần tăng cũng không rành ngôn ngữ địa phương, việc trọng đại này thật không dám nhận lãnh.

Tiểu Tà biết hai người này không dùng được, chẳng qua muốn chọc ghẹo mà thôi, Vả lại bàn bên kia, bọn La Sát hòa thượng đang nói chuyện rất say mê, dùng toàn những ngôn ngữ quái lạ :

- Ki... ri! Cu... ru!

Tiểu Tà tuy không hiểu nhưng vẫn lưu ý vài tiếng như: Lộ Tảo, A Xí...

A Tam nhẹ tiếng nói :

- Bọn này có thể là Hắc y sát thủ, nếu không tại sao biết được Lộ Tảo?

Tiểu Tà nghe nói lập tức lấy ra một đồng tiền, búng vào ót một tên hòa thượng. Đồng tiền tốc độ đi không nhanh, nếu người võ công kém cũng có thể tránh được.

Nhưng hòa thượng này không tránh, thậm chí đồng tiền đánh trúng vào ót mà vẫn ngồi im.

“Bụp!”...

Đồng tiền trúng đích, rơi xuống trước mặt.

“Tịch! Tịch! Tang! Tang!”...

Âm thanh nhẹ nhàng phát lên, hòa thượng sờ vào ót, hình như không đau lắm ngơ ngác nhìn xuống đất lập tức phát hiện, đưa tay lượm tiền lên, vui mừng nói :

- Cám ơn Đa Đảo ban thưởng!

Ba tên hòa thượng kia cũng vui mừng cười rối rít. Tóm tắt, họ chưa biết bị Tiểu Tà đánh.

A Tứ nói :

- Bọn chúng không biết võ công sao?

Tiểu Tà gật đầu :

- Ừ!

A Tam nói :

- Nếu như vậy ta theo dõi bọn này được không?

Tiểu Tà khoát tay :

- Không cần! Bọn chúng toàn bộ không biết võ công, nếu làm kinh động đến Thiên Linh giáo chủ thì uổng công rồi.

A Tứ nói :

- Để em đi dò thám A Xí hòa thượng.

Nói xong, hắn định chạy đến bàn bốn người hòa thượng. Nhưng cả bốn người hòa thượng này chợt đứng dậy trả tiền để đi.

Tiểu Tà nói :

- Tìm người khác đi! Nếu lọt vào tay bọn chúng thì cuộc đời của người mãi mãi là hòa thượng rồi.

A Tam đứng dậy, giả bộ hướng về bốn người hòa thượng chào hỏi.

Bốn người hòa thượng này cũng nghiêng mình đáp lễ nhưng rồi lại quay lưng bỏ đi. Tiểu Tà nhìn đối phương chạy biến ra đường rất nhanh nên quay lại hỏi chủ quán :

- A Xí?

Chủ quán là một ông lão độ năm mươi tuổi, y phục màu trắng bạc, thấy Tiểu Tà đứng dậy quay vào tường Tiểu Tà cần thức ăn hay vật dụng gì, nhưng khi nghe Tiểu Tà nói hai tiếng “A Xí?” thì biết Tiểu Tà là người Trung Nguyên đang hỏi thăm liên chỉ A Tam, A Tứ nói :

- A Xí! Hòa thượng!

Tiểu Tà mang máng hiểu “A Xí” là hòa thượng. Chủ quán hướng về A Tam, A Tứ dòm tới. Tiểu Tà vẫn không bỏ cuộc, chỉ ngay A Tứ nói :

- A Xí!

Sau đó bước tới vài bước, đưa mắt nhìn bốn phía diễn tả ý muốn của mình, rồi nói :

- Đa Đảo?

Vừa nói vừa dùng tay diễn tả một ngôi nhà và đường đi. Chủ quán vẫn nhìn A Tam, A Tứ như có hàm ý là Đa Đảo hai người này đã biết, đâu cần hỏi ông.

Qua một lúc, lão chủ quán có cảm giác như những người này ở một bộ lạc khác đến tham kiến Đa Đảo nên tỏ ra nhiệt tình, dẫn Tiểu Tà ra cửa chỉ về cuối đường, nơi đó là Kỳ Mộc sơn đồng thời lấy tay chỉ về một hời.

Tiểu Tà theo dõi các đường vẽ chỉ dẫn của chủ quán, tỏ ra hiểu biết Đa Đảo là đại hòa thượng có thể ở nơi bí mật trong sơn khu, địa phận này tại lưng chừng núi.

Tiểu Tà ra dấu tỏ ý tạ ơn và trao cho chủ quán một đỉnh bạc rồi cùng A Tam, A Tứ chạy về hướng sơn lâm.

* * * * *

Vào ban đêm...

Kỳ Mộc sơn như một thanh cổ kiếm màu vàng rất đặc biệt của thiên nhiên.

Ba người tìm kiếm một hời, nơi lưng chừng núi có một cửa hang hình tròn, bên trên cửa hang có hình con chim ó kim quang sáng chói, thần bí vô cùng.

A Tam lẩm bẩm :

- Không lẽ nơi đây là trung tâm của Thiên Linh giáo?

Tại đây nhìn xuống giống như một bình rượu. Cảnh vật này từ ngoài

nhìn vào thật khó phát hiện.

Đường lên rất hẹp, không có nấc thang đá dựng lờm chờm. Nếu không đủ sức leo lên, chỉ cần một cơn gió mạnh cũng đủ bay xuống hố sâu như chơi.

A Tam tặc lưỡi :

- Thần bí như vậy hèn chi chúng ta tìm đến nửa ngày vẫn không có kết quả.

A Tứ nhướng mắt nhìn về phía khe sâu nói :

- Bên dưới không biết có giống như Âm Hồn Cốc chứa loại măng xà hay không nữa?

Tiểu Tà nói :

- Cứ nhảy xuống đó thì biết ngay.

A Tứ le lưỡi :

- Tốt hơn đừng suy nghĩ thì ổn rồi.

Thâm tâm hẳn tưởng tượng bên dưới toàn là xương cốt đủ các loài. Tiểu Tà giục :

- Mau đi đi! Là bộ xương hay là con trăn đâu liên quan gì đến người.
Mau đi đi!

Nói xong phóng mình bước lên các lớp thạch nhũ, lần mò vào cửa hang.

Đi qua một đoạn đường hầm vẫn không thấy động tĩnh gì. Bên ngoài nhìn vào huyệt động thấy không lớn mấy, nhưng khi đi lần vào trong thì

có đến ba tầng và mỗi tầng lại có treo hình con ó dữ dội hơn.

Tiểu Tà nghĩ thầm :

- “Nếu con ó này là chim thật mà to lớn như vậy thì mười người ăn thịt cả tháng chắc cũng không hết”.

Ba người ngấm nghĩa hồi lâu rồi cứ thẳng đường lần vào hang động. Đi qua mười mấy trượng dài thông đạo, giống như đi vào một ngôi tháp, càng vào trong càng rộng thênh thang.

Thì ra ngôi đền này xây ngói núi, mà muốn vào lại phải đi theo đường hầm từ dưới leo lên. Tiểu Tà thật bất ngờ.

A Tam kinh ngạc, mở to đôi mắt nói :

- Có phải nằm mơ không?

A Tứ nói :

- Tôi cứ tưởng mình nằm mơ rồi trở thành hiện thực, còn sung sướng nào hơn.

Tiểu Tà nghĩ đến nhiệm vụ khi đến đây bỗng nhiên sức tỉnh, lập tức tập trung tinh thần quan sát khắp nơi nói :

- Tại sao không có người? Một thạch động to lớn như thế này cộng thêm bao nhiêu là tượng Phật, không lẽ không ai coi giữ sao?

A Tam nói :

- Chúng ta đến ban đêm, có lẽ chúng nó đã ngủ hết.

Tiểu Tà nói :

- Nếu vậy chắc chắn có cửa ra rồi. Chúng ta thử tìm xem!

Ba người nhanh chóng tiến vào thạch điện để tìm thông lộ. Nhưng tìm mãi vẫn không thấy gì, Tiểu Tà không tin la lên :

- Không thể được! Ta không tin nơi đây không có người. Nhất định là có cơ quan cạm bẫy A Tứ nói :

- Mặc kệ nó. Tìm không ra người sẽ cho nổ tung.

Vừa nói vừa rờ vào bao thuốc nổ trên lưng, ý muốn cho nổ thử.

Tiểu Tà nói :

- Không được! Nhất định phải tìm cho được người mới thôi.

A Tứ chán nản :

- Vậy phải chờ đến bao giờ?

Ba người tiếp tục tìm kiếm. Tiểu Tà tỏ ra có kinh nghiệm, sờ vào tượng Phật từ chân tới tay, rồi dùng chưởng đánh vào tượng Phật.

Tức thì hắn phát hiện nơi cánh tay trái của pho tượng phát ra luồng ánh sáng giống như hình sao chổi, chiếu chiếu như sao. Hắn vội kéo tay pho tượng xuống.

Bỗng cảm giác không ổn, Tiểu Tà la lên :

- Nguy rồi!

Nhanh chóng như một con tôm phóng mình nhảy ra để tránh thoát bàn tay to của tượng Phật, ai ngờ trên tay pho tượng có treo một xâu chuỗi,

tạo ra chuyển động giật Tiểu Tà lại.

Sự việc quá bất ngờ, Tiểu Tà quá tự tin không đề phòng nên mất chủ động.

Chỉ nghe “xạch” một tiếng, cánh tay pho tượng như một gọng kềm, siết chặt lấy Tiểu Tà muốn thoát cũng không kịp.

Tiểu Tà la lớn :

- Thật là xui xẻo! A Tam, A Tứ! Mau dùng thuốc nổ!

A Tam, A Tứ trông thấy Tiểu Tà bị kẹt trong cánh tay pho tượng, lập tức lấy thuốc nổ trong lưng ra, vừa muốn cột vào tay pho tượng thì bỗng có 1 giọng cười phát ra.

Từ nơi đại phiến thạch trước mặt nứt ra một kẽ hở, một lão nhân xuất hiện theo sau có năm người hòa thượng. Tiểu Tà trông thấy người tóc bạc, chân mày bạc, dáng đi quắc thước đã biết ngay đó là Thiên Linh giáo chủ rồi, nên cười nhạt :

- A Tam! Nổ!

A Tam, A Tứ không khách sáo, cho thuốc nổ rải ra chân ngòi ném tới. Thiên Linh giáo chủ kinh ngạc vô cùng, lập tức đẩy năm người hòa thượng đứng trước ra làm bia đỡ, đồng thời bản thân lão rút nhanh vào kẽ đá.

Mặt đá khép lại như cũ.

Thuốc nổ tung xuống đất, nổ vang lên làm chấn động cả tòa thạch điện. Một số đồ vật đổ xuống. Đại phiến thạch kẽ nứt không lớn, đủ cho 1 người chui ra chứng tỏ độ sâu của thạch động không xa bao nhiêu.

Tiếng nổ chấn động làm cho A Tam, A Tứ cũng phải điếc tai, la lên.

Tiểu Tà đau khổ, gục đầu trong tay pho tượng nói :

- Mẹ kiếp! Đánh người chưa đụng đến sợi lông chân của người ta mà thân đã bị kẹt trong pho tượng này rồi. Thật là kém cỏi!

A Tam nổi giận :

- Cho nổ vài lần nữa sẽ toại nguyện à!

Tiểu Tà nói :

- Chờ đến khi người toại nguyện thì ta chết chắc rồi!

A Tứ hét lên :

- Đa Đảo mau ra hàng đi! Bốn Bang chủ chỉ cần mạng người thôi, không cần phá hủy thạch điện làm gì.

Tiếng kêu đã làm cho Thiên Linh giáo chủ và năm hòa thượng khác xuất hiện. Giáo chủ cười khinh để :

- Các người từ Trung Nguyên tìm đến đây sao?

Tiểu Tà nói :

- Không sai!

- Đến đây với mục đích gì?

Tiểu Tà nói :

- Tìm người!

Giáo chủ có vẻ kinh ngạc :

- Tìm ta? Xưa nay ta không quen biết với các người, tại sao tới đây tìm ta?

Tiểu Tà nghiêm túc nói :

- Cũng chỉ vì người đã mang đôi hia Thái sư.

Giáo chủ lại lần nữa giật mình :

- Người đã gặp qua Vệ Tiên sao?

Tiểu Tà nói :

- Không những chỉ gặp qua mà còn là người thân của Vệ Tiên nữa.

Giáo chủ cau mày :

- Hoàng tử không thể nào làm thân với một thằng con nít như người.

Tiểu Tà trợn mắt :

- Đó là ông quá già, không phải ta quá nhỏ. Sự thật báo cho ông biết, trận chiến của Vệ Tiên vừa rồi không phải tôi đã giúp Vệ Tiên bắt được Kỳ Chánh hay sao?

Giáo chủ từ ngạc nhiên trở lại bình tĩnh, truyền cho năm tên thủ hạ lui vào thạch điện, rồi bước tới hỏi :

- Người tại sao biết bốn tọa ở đây?

Tiểu Tà thản nhiên :

- Chỉ vì một người Giáo chủ khác nói.

- Hẳn không thể nào cho người biết.

- Nhưng ta đến đây rồi.

- Hẳn tại sao lại cho người biết?

- Tại vì hẳn nhất định phải nói.

- Ồ!

Tiểu Tà đắc ý cười :

- Hẳn sắp chết rồi, không nói cho ta hay thì không còn cơ hội.

Thiên Linh giáo chủ hỏi :

- Hẳn sắp chết? Tại sao không có người thông báo cho ta?

Tiểu Tà nói :

- Người thông báo chính là ta. Hoàng tử nhờ ta đến đây mời ông ra tiếp nhiệm. Mau đi! Trễ nải sẽ không còn cơ hội.

Giáo chủ nhìn ba người một lúc rồi lưỡng lự :

- Nếu đến tìm ta cần gì phải bò lên Phật thủ?

- Ủ! Ta... ta thấy kỳ lạ, thấy tượng Phật quá to lớn à...

Giáo chủ cười :

- Người thay mặt ta tại sao bị thương?

Tiểu Tà thản nhiên :

- Hình như bị người ta hại.

- Người đó có thể là người?

- Ta không dám đâu.

Giáo chủ chấp tay sau lưng, đi qua đi lại nói :

- Người không dám? Trong thiên hạ có gì mà Dương Tiểu Tà không dám làm? Miệng lưỡi của người xảo quyệt đến nỗi ngay cả bốn tọa người cũng muốn lừa gạt.

Giọng nói và thái độ của Giáo chủ có vẻ khác nhau, Tiểu Tà cảm giác không ổn nhưng vẫn thản nhiên cười :

- Ông quá khen ta rồi! Ta dù gan to cỡ nào cũng không dám lấy mạng sống ra đùa cợt như vậy.

Giáo chủ nói :

- Người chính là kẻ đùa cợt với sinh mạng. Người tưởng rằng bốn tọa không biết mọi chuyện của người sao? Tại kinh thành, một nửa thủ hạ của ta bị người giết chết. Ta không thể để người phá hủy sự nghiệp của ta. Người còn bắt kẻ thay thế ta cọt trên dàn hỏa đốt chết. Thật khả ác!

Tiểu Tà la lên :

- Mẹ kiếp! Người biết thì làm gì được ai? Ta cho nổ tung cả Tổng đàn Thiên Linh giáo thì người còn gì để khoe khoang?

Giáo chủ Thiên Linh giáo nói :

- Thuốc nổ bốn tọa không thiếu. Các người cạy vào thuốc nổ e rằng không có hiệu lực gì.

Tiểu Tà bình tĩnh :

- Ta thì muốn hỏi người tin tức từ đâu đến còn người thì nói toàn chuyện ba hoa, không ăn nhập vào đâu.

Giáo chủ cười nhạt :

- Đó là do người thể thân của bản tọa truyền đến. Sáng nay ta vừa nhận được tin thì tối nay người lại dẫn xác đến. Thật là chuyện hi hữu rồi.

Tiểu Tà nói :

- Thiên hạ trừ tôi ra thì có ai dám động đến Thiên Linh giáo của ông? Vả lại tôi và Vệ Tiên có giao tình thân thiết, nếu người thể thân của ông bị hại mà không giá họa cho tôi thì làm sao ông tin được Vệ Tiên?

Giáo chủ bị Tiểu Tà dùng lời nói giáo hoạt biện mình làm cho lưỡng lự. Tiểu Tà thấy lời xảo trá của mình có tiến triển, trước mắt có thể không đến nỗi nguy hại lắm, nên có vẻ an tâm ít nhiều.

Giáo chủ yên lặng, suy nghĩ một hồi rồi nói :

- Tại kinh thành, người đã dùng hỏa pháo bắn chết bọn thủ hạ của ta, việc này người giải thích làm sao đây?

Tiểu Tà miễn cưỡng :

- Chuyện đó là sự thật.

Giáo chủ trợn mắt :

- Như vậy người hợp tác với Vệ Tiên bằng cách nào? Ta chờ người giải thích!

Tiểu Tà trêu chọc :

- Tôi không thể nói được. Thiên cơ bất khả lậu.

Giáo chủ cũng không vừa :

- Không nói chính là người đã nhận tội.

Tiểu Tà làm ra vẻ bất đắc dĩ :

- Được rồi! Được rồi! Tôi rất giữ bí mật nhưng bây giờ ông ép tôi phải nói, tôi không nói không được. Đó chính là tôi với Linh Dĩ chưởng lệnh người thuộc hạ của ông cùng nhau thi hành nguy kế. Số người này tóm tắt chưa chết.

Vẻ mặt Giáo chủ có vẻ rung động :

- Chưa chết? Rõ ràng người đã bắn hỏa pháo, tại sao chưa chết?

Tiểu Tà nói :

- Ai da! Những hỏa pháo đó toàn là không có đạn.

A Tam cũng hòa theo :

- Đúng rồi! Toàn là pháo không có đạn. Bắn mù trời mà không chết ai, thật là thú vị!

Giáo chủ nghi ngờ :

- Nếu người nói láo, đến lúc đó bốn tọa sẽ bắt người tế thần.

Tiểu Tà cười :

- Tùy ý ông! Đây là sự thật, ông đừng quá nông nổi mà làm hỏng hết đại sự.

Bây giờ thả tôi ra được chưa?

- Không được! Trừ phi người nói ra sự thật, nếu không sẽ không thả.

Tiểu Tà nói :

- Tất cả sự thật đã nói hết rồi. Nếu ông vẫn còn nông cạn hẹp hòi, tôi sẽ đổi ý. Chừng đó đại sự đổ vỡ, ông đừng trách tôi tại sao phản phúc.

Giáo chủ cười :

- Phật thủ ta có thể mở cho người được, nhưng còn sợi dây trên thân người đó là loại “Thất Thiên thẳng”. Loại dây này dao cắt không đứt, lửa đốt không cháy, người không cách nào phá nó được đâu.

- Cái gì?

Tiểu Tà đôi mắt thiếu điều muốn rớt xuống đất :

- Ông nói đây là dây gì?

Giáo chủ đặc ý nói :

- Thất Thiên thẳng.

Tiểu Tà không ngờ sợi dây trên tay tượng Phật cột vào bụng mình lại

nguy hiểm như vậy. Sợi dây vừa dẻo vừa dai, bảo đao chém không đứt, không sợ lửa đốt, bị cột vào thân càng vùng vẫy càng siết chặt lại.

Bây giờ dù cho Tiểu Tà có đem theo Hàn Ngọc đao mài thành lưỡi cửa nhỏ để cửa đi cũng vô dụng rồi. Chính vì vậy mà mặt Tiểu Tà u sầu đến tội nghiệp.

A Tam, A Tứ thấy Tiểu Tà buồn bã tâm can nổi nóng, phóng tới trước mặt Giáo chủ, dùng “Đại Bi chương” tung ra ép tới như vũ bão.

Giáo chủ võ công rất cao, mặt không đổi sắc phát ra hai luồng hồng quang, không tránh né đối ngay chương lực của A Tam, A Tứ.

A Tam, A Tứ bị sức chương ép thối văng ra xa, nội tạng đảo ngược, đôi chân đứng không vững, mặt tái đi. A Tam, A Tứ quá đau lòng trước tai nạn của Tiểu Tà nên không còn nhịn nhục được nữa, tung ra hai chương “Phật môn thiên lý” và “Quan Âm tâm pháp” hiệu lực vô biên. Hai chiêu quán thế tuyệt học này đã công đến Giáo chủ với khí thế uy mãnh hơn trước.

Giáo chủ không dám khinh địch, đôi tay vũ động dĩ thủ thay công. Thấy chương thế đối phương đã ép đến, Giáo chủ nhảy lùi lại thân mình vũ động hóa ra bảy cái bóng mờ, tránh né và hóa giải mọi chương lực của A Tam, A Tứ vừa công đến. Trong lúc đó thân mình Giáo chủ đã xuyên qua ép đến phía sau lưng A Tam.

Tiểu Tà lập tức hét lên :

- Phân Thân Viễn Ảnh! A Tam! Mau công về phía sau bên trái!

Tiếng nói chưa dứt, A Tam trước mặt như mờ ảo cảm giác vô định, nhưng nhờ có Tiểu Tà chỉ điểm lập tức đưa tay hướng về bóng chương phía sau. Lập tức Giáo chủ tay phải hơi run, hồng quang biến mất, nhẹ “ực” một tiếng.

A Tam bị đón đường, chưởng lực dội lại vội vã dùng hữu chưởng quay người trở lại. Giáo chủ bị ép thối mấy bước, đôi mắt kinh hãi nhìn hai người, không tin hai người đủ bản lĩnh đối phó với công phu “Phân Thân Viễn Ảnh” một công phu tuyệt thể thần công.

A Tam thẳng được một chiêu, tinh thần phấn khởi hét to :

- A Tứ! Bên trái giao cho ta!

Vừa nói đã xuất chưởng đánh liền ba chiêu liên tiếp. A Tứ cũng không chịu thua, thân người giống như chó sói hai tay trao tới, hàm hừ như muốn xé nát Giáo chủ.

Vút! Vút!

Mấy tiếng vừa phát ra, Tiểu Tà đã la tiếp :

- Mau công về phía phải nơi thượng phương và hậu phương.

Giáo chủ nghe nói đã hiểu Tiểu Tà am hiểu về “Phân thân pháp” lập tức phóng mình về phía chân pho tượng, hình như muốn dụ A Tam, A Tứ đến đó tái chiến để che mắt Tiểu Tà.

Tiểu Tà không còn nhìn thấy vì pho tượng quá to che khuất, nên lòng nóng như lửa đốt, không biết làm sao chỉ điểm cho hai người đối địch với Giáo chủ Thiên Linh giáo nên la lớn :

- A Tam! A Tứ! Mau ra đây!

Nhưng muện mất rồi. Chỉ thấy Giáo chủ thân hình nhẹ như bông lúa trổ, chưởng phong bao trùm hai người, thân mình di động rất tự do Giáo chủ thấy chưởng pháp của hai người rối loạn, đặc ý ép hai người không còn đường thoát.

A Tứ tức giận hét lên :

- Ta thí mạng với ngươi! Mặc kệ chưởng lực ngươi thế nào, ta chỉ dùng một ngòi thuốc nổ là xong.

Giáo chủ nghe nói sợ hãi, vội kiềm chế A Tứ không để có cơ hội lấy thuốc nổ ra. Chỉ loáng mắt, A Tứ đã bị kích trúng 1 chưởng nơi vai trái, văng về phía chân tượng Phật.

Chưa dừng tay, Giáo chủ tiếp tục dùng trảo bắn vào người A Tam. Đôi bên chạm nhau.

“Bùng”.

A Tam trúng ngay vai phải, giống như một cái chong chóng bay ra mấy trượng xa, thiếu điều đập đầu xuống đất, miệng rỉ máu tươi.

- Mẹ kiếp mày!

Máu hận sôi lên, A Tam lấy thuốc nổ ra, nói :

- Ta sẽ đốt tung cái mạng chó của ngươi.

Giáo chủ thấy vậy vội túm áo A Tứ kéo lại làm bìa :

- Ngươi cho nổ, trước tiên ta bóp chết đồng bọn của ngươi.

A Tam thấy A Tứ bị địch thủ kiềm chế đôi tay phát run, nắm cứng bánh thuốc nổ vừa tức giận vừa sợ hãi, không biết phải đối phó cách nào.

A Tứ không sợ, nói :

- Mặc kệ nó, tên Giáo chủ hèn hạ này. Ngươi cứ đốt thuốc nổ đi! Ta cùng

hắn thí mạng.

A Tam hai tay run lên. Giáo chủ thấy vậy thách thức :

- Ta thách người đấy! Người dám...?

A Tứ tức giận hét lên :

- Nói dóc! A Tam! Cho nổ đi! Không dám cho nổ thì người là con chó.

A Tam giận dữ :

- Nổ thì nổ!

Lửa xẹt ra, Giáo chủ sợ hãi.

Tiểu Tà quát :

- Không được!

Nhưng đã trễ, không còn cách nào cản được A Tam nữa. Giáo chủ mất hết hồn vía, không kịp bóp chết A Tứ, tung mình phóng đi tẩu thoát.

Mặc kệ A Tứ, A Tam hét lên :

- Tẩu thoát sao?

A Tam chưa kịp ném thuốc nổ thì Giáo chủ đã biến mất vào thạch điện.

“Ầm”.

Một tiếng nổ kinh hoàng, cát bụi bay mù mịt. A Tam đã ném thuốc nổ vào một hướng khác rồi chạy đến đỡ A Tứ dậy, hỏi :

- Có sao không?

A Tứ cảm giác lưng vai nóng hổi, nói :

- Chết cũng được!

A Tam bỗng A Tứ lên chạy khỏi chân tượng Phật, bản thân cũng cảm giác vai trái nóng như đốt, đau đớn rất khó chịu, miệng cười méo xệch :

- Tiểu Tà bang chủ! Lần này bang Thông Thực bị nạn rồi. Tôi và A Tứ đều trúng phải “Độc Sa chương” chắc không thoát khỏi tử thần.

Tiểu Tà nói :

- Chỉ cần đầu hàng là xong.

- Đầu hàng?

- Phải! Gần đây chúng ta đã đến Phiên quốc hợp tác. Tính đi tính lại cũng không thiệt thòi gì.

Giáo chủ bỗng từ sau lưng tượng Phật xuất hiện :

- Trúng “Độc Sa chương” nếu không có thuốc giải thì chỉ trong ba ngày sẽ chết.

A Tam cười nhạt :

- Biết rồi! Hãy mau lấy thuốc giải đi!

Thái độ của A Tam lúc này so với trước kia thật xa cách như chân trời góc bể.

Nhất thời Giáo chủ không có cách nào đáp ứng cho thích hợp.

A Tam thúc giục :

- Hãy lấy thuốc giải đi! Chúng ta đầu hàng rồi. Ông còn muốn gì nữa?

Giáo chủ nheo mắt cười :

- Các người có đầu hàng bốn tọa cũng chưa chắc đã bỏ qua.

Tiểu Tà nói :

- Chúng nó là đồng bọn của tôi. Chúng tôi đã có ý quy thuận Vệ Tiên, trước sau chờ Linh Dĩ chương lệnh trở về đây, tất cả mọi việc đều rõ ràng. Tôi đã bị nhốt tại nơi này muốn trốn cũng không được, hãy thương tình chúng nó.

Giáo chủ nói :

- Muốn tha cũng được. Bốn tọa trước tiên phải điểm huyết, sau đó xiềng chân lại.

A Tam không phản đối :

- Tùy ý ông! Muốn làm gì thì làm!

Giáo chủ có ý đề phòng nói :

- Nếu người có ý đầu hàng thì trước tiên phải tự điểm vào huyết “Tề Môn” để bốn tọa không còn sợ âm mưu chống đối.

A Tam nhanh chóng đưa tay tự điểm vào huyết của mình. A Tứ cũng bắt chước làm theo và nói :

- Xong rồi!

Giáo chủ nửa tin nửa ngờ chạy tới cự ly cách năm thước, xem qua một lúc rồi tự mình điểm vào huyết “Thiên Túc” của hai đối phương, lúc đó mới thật an lòng.

A Tam nói :

- Bây giờ ông đã an tâm rồi chưa? Nói đầu hàng là đầu hàng, chúng tôi thật có phong độ à.

Giáo chủ nói :

- Hy vọng các người không gian dối, nếu không bốn tọa sẽ lấy sinh mạng của các người để trừng trị.

Nói xong lấy ra hai viên thuốc màu trắng nói :

- Uống thuốc này vào độc tính tự giải, còn về nội thương các người tự chữa lấy.

- Cảm ơn rất nhiều.

A Tam đưa tay nhận thuốc, uống vào một viên đưa cho A Tứ một viên. Giáo chủ vỗ tay năm cái, hai tên bộ hạ chạy ra phía sau lưng tượng Phật, nói mấy câu tiếng nước Phiên rồi chạy vào trong đem ra hai sợi dây xiềng bằng sắt lớn.

A Tam, A Tứ bị Giáo chủ xiềng chân vào pho tượng. Tiếp đó Giáo chủ lui vào trong ấn một nút cơ quan, “xạch” một tiếng tay pho tượng mở rộng ra.

Tiểu Tà lúc này mới thở nhẹ ra một hơi nói :

- Phật tổ hiển linh rồi!

Giáo chủ cười ranh mãnh :

- Đừng quên trên thân người còn có sợi dây “Thất Thiên thẳng”...

Tiểu Tà nhìn sợi dây cột quanh bụng nghĩ thầm :

- Bản thân giờ đây như bị trâu xỏ mũi, muốn trốn chắc phải lôi cổ pho tượng khổng lồ này theo sau quá.

Đây là một sợi dây đã thành huyền thoại, từ xưa đến nay nhiều người cho là thần linh chuyên môn trói kẻ phản quốc, phản giáo. Nó đã từng siết chết tội phạm, không cách nào mở ra được. Rất quan trọng khi đã vướng vào sợi dây này.

Tiểu Tà nghĩ mãi không ra cách, không lẽ kéo cả tượng Phật này đi?

Nhìn Phật tượng cao mấy trượng, to như đỉnh núi, Tiểu Tà lắc đầu buồn bã.

Suy nghĩ một hồi, ý định dùng loại sắt luyện thành Hàn Ngọc đao của Tiểu Thất cửa đi, may ra giải thoát.

Nhưng mài một lưỡi cửa phải mất bao nhiêu thời gian? Ít ra cũng mười năm.

Không lẽ kiên nhẫn đến như vậy, trong lúc tình hình bên ngoài ngày càng phức tạp.

Giáo chủ nhìn Tiểu Tà cười :

- Người tốt hơn cứ an phận ở đây, trước hết lột phi đao trên người xuống.

Tiểu Tà hỏi :

- Không lột bỏ phi đao được không? Tôi không dùng phi đao phóng vào người ông thì được rồi.

Giáo chủ lắc đầu :

- Không riêng phi đao, cả thuốc nổ trên mình cũng phải bỏ hết.

Tiểu Tà trước mắt chỉ còn cách nghe lời Giáo chủ để tìm cách nghe lời hoãn binh, chờ đợi cơ hội mà thôi.

Năm tên hòa thượng ngồi tại năm góc, nhắm mắt dưỡng thần. A Tam, A Tứ cũng ngồi yên, tự điều trị nội thương. Tiểu Tà thì miên man suy nghĩ, tiến một bước lại thối một bước.

Bị xiềng tại Tổng đàn Thiên Linh giáo khác nào ngồi trong hang cọp, chỉ cần Linh Dĩ chưởng lệnh trở về hoặc tin tức truyền đến thì ba người sẽ bị sát hại, không còn cách nào cứu vãn nổi.

Không biết lúc đó Tiểu Tà sẽ ứng phó bằng cách nào đây?

Bạn đang đọc truyện *Tục Tiểu Tà Thần* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 35: Âm mưu liên kết ngoại bang

Trời rặng sáng...

Bấy giờ mặt mũi Dương Sơn Kiệt rất tiêu tụy, u sầu và trở nên nóng tính.

Giang sơn sắp đoạt trong tay thì đã bị Tiểu Tà đánh pháo giải tỏa cuộc bao vây, luôn cả uy phong của một vị cầm đầu cấm y vệ cũng đã bị tước mất.

Thất bại ê chề! May có người Hắc y cứu được mạng hãn, nhưng mãi một tháng sau người Hắc y mới trở lại thăm tin tức.

Dương Sơn Kiệt nổi giận :

- Người tại sao không tăng chi viện để đến nổi thất bại như vậy?

Người Hắc y chỉ mỉm cười, không trả lời, bưng ly trà trên tay uống một hớp xong mới chậm rãi :

- Dương thống lãnh! Chuyện qua một tháng rồi, ông chưa hết tức giận sao?

Dương Sơn Kiệt nói :

- Mỗi hận thù này ta làm sao quên được?

Người Hắc y bỏ ly trà xuống, nói :

- Ông chưa nói rõ cho tôi biết có người ngoài tham gia vào chuyện này.

Dương Sơn Kiệt cau mày :

- Bốn chức liên kết với nhiều người, có gì không đúng?
- Nhưng ít ra ông cũng phải cho tôi biết chứ?

Dương Sơn Kiệt nói :

- Bọn nó là người của Phiên bang. Nhưng có oán thù gì với người, làm sao ta biết được?

Người Hắc y cười nhạt :

- Nếu có thù hận thì làm sao hợp tác?

Dương Sơn Kiệt bực bội :

- Ta thấy là người cố tình báo phục mới rút tay đứng bàng quang như vậy.
- Không sai!
- Người...

Người Hắc y cười :

- Tôi xưa nay không tin tưởng ngoại bang.

Dương Sơn Kiệt nói :

- Cho nên người không hài lòng chúng nó xía vào chuyện này chứ gì?

Người Hắc y nói :

- Nếu ta muốn hại người thì đâu có cứu người thoát hiểm.

Dương Sơn Kiệt nghe nói có lý nên không hỏi tới nữa mà quay qua chuyện khác :

- Bọn nó rớt cuộc cùng với người có thù oán gì?

Người Hắc y nói :

- Chúng ta cũng đã từng hợp tác, sau này chúng nó lại chia rẽ ra.

Dương Sơn Kiệt nói :

- Bọn nó rất giữ lời hứa.

Người Hắc y nói :

- Vì Vệ Tiên mà bọn chúng phải làm như vậy, chờ đến lúc ông đoạt ngôi vua, chúng nó sẽ dẫn Vệ Tiên nhập kinh. Đến lúc đó ông làm sao cùng với chúng nó tranh giành?

Dương Sơn Kiệt cảm thấy quả nhiên người ngoại bang không thể tin được, nên thắc mắc :

- Nhưng tại sao chúng nó xưa nay rất tốt?

Người Hắc y cười :

- Dương thống lãnh! Ông nên hiểu rớt cuộc chỉ là chuyện hai nước đang tranh chấp nhau. Chúng nó cũng là một lực lượng, chỉ khác về phương thức mà thôi.

Dương Sơn Kiệt không hiểu.

Người Hắc y tiếp :

- Hai bên giao đấu nhau tất nhiên một mất một còn. Chúng ta yên tĩnh chờ lúc Vệ Tiên và Kỳ Ngọc hai bên lực lượng hao tổn, chúng ta đem lực lượng chúng ta ra kết thúc, thì có gì khó khăn đâu?

Dương Sơn Kiệt nói :

- Như vậy chúng ta làm cách nào đây?

Người Hắc y nói :

- Thống lĩnh văn triệu tập Thiên Linh giáo, tìm cách công vào trung tâm cơ quan, sau đó dẫn binh mã Vệ Tiên đến đánh kinh thành, bắt Kỳ Ngọc làm con tin.

Chờ chúng nó đánh nhau mệt mỏi, kiệt sức, chúng ta sẽ ra tay.

Dương Sơn Kiệt ngần ngại :

- Nhưng ta được người cứu thoát, e rằng chúng nó nghi kỵ, không tin tưởng ta.

Người Hắc y nói :

- Bọn chúng cũng không ngu ngốc. Dù cho biết được ông và tôi có liên kết, mà cuộc thế thuận lợi thì chúng nó cũng vẫn dẫn quân công thành.

Dương Sơn Kiệt lại không hiểu. Người Hắc y giải thích :

- Thiên Linh giáo cùng với Vệ Tiên là một phe. Mục đích của Vệ Tiên là chiếm giang sơn Đại Minh, không thể nào vì tôi mà bỏ cả mục đích này. Vả lại, bọn chúng tự cao, tự đắc, cũng chưa chắc tôi đã được để ý qua

tầm mắt của chúng.

Có hai dữ kiện này chúng ta có thể hóa giải được vấn đề rồi.

Dương Sơn Kiệt đắc ý cười :

- Vậy thì còn Dương Tiểu Tà phải đối phó làm sao đây?

Người Hắc y nói :

- Hắc có liên kết với Phiên bang, thật sự mà nói chính là hắc bị giam giữ, cho nên tôi mới nghĩ cách này.

Dương Sơn Kiệt hỏi :

- Tính theo kế hoạch của người thì vấn đề chi viện phải làm sao?

Người Hắc y nói :

- Tôi sẽ triệu tập nhân mã, mai phục tại kinh thành để tiếp sức cho ông.

Dương Sơn Kiệt gật đầu :

- Người có biết Linh Dĩ chương lệnh hiện ở đâu không?

- Nam Dĩ Sơn Nam Lĩnh.

Dương Sơn Kiệt lập tức ra đi.

Người Hắc y tiễn hắc khuất bóng mới quay vào, mặt lộ vẻ tự tin.

* * * * *

Nam Dĩ Sơn Nam Lĩnh có một căn nhà không to, thuộc về kiểu nhà xưa.

Nhờ có người Hắc y chỉ dẫn nên Dương Sơn Kiệt đến đó rất dễ dàng.

Lúc trước bị Kỳ Ngọc đánh đến ói máu, hẳn cùng với Nhiệm Bá đã đi gặp Linh Dĩ chương lệnh một lần.

Qua một tuần trà, Linh Dĩ chương lệnh hỏi :

- Thống lãnh muốn tấn công Chi Khả Quan sao?

Dương Sơn Kiệt đáp :

- Không sai! Chỉ cần chiếm được Chi Khả Quan thì chiếm được ải quân rồi tiến thẳng vào kinh thành. Nhưng mà ải này canh gác rất kiên cố.

Linh Dĩ chương lệnh nói :

- Có chúng ta âm thầm chi viện, cộng thêm binh lực của Vệ Tiên, nhất định sẽ thắng.

Dương Sơn Kiệt nói :

- Nếu được như vậy thì quá tốt.

Linh Dĩ chương lệnh hỏi :

- Ông còn nhân mã không?

Dương Sơn Kiệt gật đầu :

- Còn.

- Bao nhiêu?

Dương Sơn Kiệt khoác lác :

- Không nhiều nhưng rất giỏi. Đó là quân hậu thuần đặc biệt của bốn chức.

Linh Dĩ chương lệnh dò dẫm :

- Lúc nào thì công thành?

Dương Sơn Kiệt thấy đối phương đã sẵn sàng chấp nhận kế hoạch của mình, vui mừng nói :

- Ta sẽ có tin phối hợp sau. Tình hình hiện nay chưa thuận lợi.

Linh Dĩ chương lệnh cười :

- Dương thống lĩnh! Giờ đây ông đã mất đi quan chức, nhưng hiệp ước giữa chúng ta vẫn còn. Sau này Hoàng tử lấy được kinh thành, ông vẫn ngồi trên vương vị. Lão phu tuyệt đối giữ lời, ông hãy an tâm!

Dương Sơn Kiệt nói :

- Cũng vì các người giữ lời và căng đáng mọi chuyện nguy hiểm cho nên ta mới hợp tác.

- Được! Lão phu sẽ bẩm báo Giáo chủ và Vệ Tiên hoàng tử. Không lâu sẽ có kết quả.

Linh Dĩ chương lệnh lâu nay bị dính líu vào hoạt động của Dương Sơn Kiệt, nhưng không đem lại kết quả gì, cảm thấy mất thể diện, không dám trở về Tổng đàn Thiên Linh giáo gặp Giáo chủ. Lần này có cơ hội hãn muốn dùng cơ hội này cứu vãn danh dự. Vả lại, Dương Sơn Kiệt đang bị ruồng bỏ, triều đình kết tội phản loạn, chỉ còn cách tạo phản mới bảo vệ được tính mạng. Vì vậy, sau một hồi bàn tính, Linh Dĩ chương lệnh cấp tốc viết thư báo tin cho Thiên Linh giáo chủ để liên hệ với Vệ Tiên hành

sự.

Thế là một trận đại chiến đang ngấm ngấm bùng nổ.

* * * * *

Bảy giờ, Tiểu Tà bị nhốt trong Phật điện, bảy ngày đã trôi qua.

Trong bảy ngày này Giáo chủ vẫn chưa được tin tức bên ngoài nên bức bối vô cùng. Tuy vậy, Tiểu Tà vẫn chưa kịp thi hành độc thủ.

Tiểu Tà cũng rất nóng lòng nhưng không có cách nào cởi bỏ sợi dây.

Mỗi lần dùng dao cắt xuống thì gút dây lại siết chặt hơn, tuy có tổn thương nhưng vết thương này giống như thiếu nữ gãi ngứa, không tác dụng bao nhiêu.

A Tam, A Tử cũng không khác gì mấy. Tối ngày cứ quanh quẩn nơi Phật điện, nghĩ không ra phương pháp giải thoát. Võ công bị khống chế, muốn lặn lội cũng không được, chỉ trông cậy vào Tiểu Tà có phương pháp.

Năm người hòa thượng, thủ hạ của Giáo chủ, luôn luôn theo dõi, giám sát, mỗi bữa đem thức ăn đều để ý mọi sự khác lạ.

Vào lúc canh ba, bóng đêm trùm kín, bỗng có một luồng gió nhẹ lướt qua, tiếp đó là một thân mình xà xuống như cánh chim đại bàng. Tuy nhẹ nhàng và thư thái nhưng uy phong vô cùng. Bóng đen xà xuống bên cạnh một hòa thượng, nhanh chóng điểm huyệt. Chỉ thấy hai bàn tay dịu dàng và trắng nõn, dẫn theo một đạo hào quang tức khắc đã điểm luôn bốn hòa thượng còn lại.

Trong im lặng, bóng đen thờ ra một hơi nói :

- Thật may mắn!

Tiểu Tà lên tiếng.

- Không sao! Không sao! Có cô nương đến đây chúng ta không còn sợ nữa.

A Tam cũng thức dậy :

- Có cứu tinh đến rồi! Chúng ta được giải thoát rồi!

A Tử nói :

- Cô nương cứu được Tiểu Tà mai một tôi làm mai để cô nương làm Bang chủ phu nhân.

Tiểu Tà tiếp :

- Đúng rồi! Trong hoạn nạn mới thấy chân tình.

Nhưng người thiếu nữ này là ai thật không ai biết, chỉ thấy nàng là một Hắc y bịt mặt.

Tại sao cô ta lại đến đây giải cứu?

Những lời trêu chọc của A Tử làm cho nàng bẽn lẽn. Cũng may, nhờ tấm khăn che mặt nên không ai biết được.

Hắc y thiếu nữ mắng :

- Các người thật lẻo mép!

Tuy e thẹn, nhưng Hắc y thiếu nữ biết không thể chậm trễ, vội phóng tới không chế cơ quan Phạt thủ.

A Tam, A Tứ hy vọng cô nàng thành công, nhưng qua một lúc thì có biến cố.

Hắc y thiếu nữ nóng nảy :

- Bây giờ làm sao đây?

Tiểu Tà và đồng bọn nghe được câu này, niềm hy vọng như tiêu tan.

Tiểu Tà cười đau khổ :

- Cô nương, có biết hóa giải cơ quan cạm bẫy hay không? Không khéo sẽ hại chúng tôi chết sớm đấy.

A Tứ cũng rầu rĩ :

- Tôi thấy mộng làm phu nhân của cô đã tan rồi.

Hắc y thiếu nữ dậm chân :

- Dương Tiểu Tà! Anh thật kỳ lạ! Tại sao lại chạy vào đây? Sợi dây này từ xưa đến nay chưa ai từng mở ra được.

Giọng nói của Hắc y thiếu nữ buồn buồn như muốn khóc.

Tiểu Tà cố ý muốn làm thiếu nữ vui, nên nhẹ giọng :

- Chính là tôi muốn gặp cô nương nên mới vào đây. Phương pháp này rất có kết quả.

Hắc y thiếu nữ vừa giận vừa tức :

- Anh còn đùa giỡn được sao? Mở không ra thì chết cả đám, phải nghĩ

cách nào thoát thân đi!

Tiểu Tà nói :

- Nếu nghĩ ra cách thoát thân thì giờ này tôi đâu còn ở đây.

Hắc y thiếu nữ thở dài :

- Dương Tiểu Tà! Anh phải biết tôi là người của Thiên Linh giáo. Nếu muốn tôi tháo gỡ khăn mặt ra thì chúng ta không còn tình cảm tốt đẹp nữa.

Tiểu Tà vẫn ngoan cố :

- Cô nương tại sao lại phải nói lời quan trọng như vậy? Cô không thể thoát ly sao?

Hắc y thiếu nữ có vẻ ngượng ngập :

- Tha lỗi cho tôi không tháo bỏ tấm khăn che mặt này được.

Tiểu Tà cười :

- Tùy ý cô nương! Tôi không bắt buộc. Sợi dây này thật ra chưa ai có thể mở được sao?

Hắc y thiếu nữ nói :

- Chưa có! Tôi chưa từng gặp qua.

Tiểu Tà kinh ngạc :

- Chưa gặp qua? Chỉ nghe qua cũng chưa sao?

Hắc y thiếu nữ trầm tư :

- Hình như lúc trước có một nàng công chúa bị hại, và cũng bị xiềng tại nơi đây. Sau này ghẹo đến thiên thần đại náo, lập tức sét đánh, mưa gió vần vũ, và tự nhiên dây này bị tháo ra.

Tiểu Tà nghe nói càng thêm não lòng. Tại sa mạc làm sao có mưa vần vũ đây? Nếu đã có mưa vần vũ thì không có sa mạc rồi.

Tiểu Tà nói :

- Tôi thấy tin đồn này không đáng tin.

Hắc y thiếu nữ buồn bã :

- Tôi sẽ phải nghĩ cách. Thời gian không nữa Giáo chủ sẽ đến. Tôi phải đi thôi!

Hắc y thiếu nữ bay xuống Phật thủ, nhìn Tiểu Tà một cách trù mẩn, từ từ rút đi.

Qua một lúc, mặt đá mở ra kẽ hở, Giáo chủ dẫn theo mười tên Hắc y sát thủ.

Trông thấy năm tên hòa thượng bị điểm huyết, đôi mắt phát sáng, nhìn Tiểu Tà, hắn nói :

- Có người đến đây cứu người sao?

Tiểu Tà thấy không cách nào giấu được, đành nói :

- Không phải cứu. Chỉ đến để thăm tôi.

- Người ấy đâu?

- Tại sau lưng ông kia.

Giáo chủ và mười tên Hắc y sát thủ vội né sang một bên, vận công thủ thế quay ra phía sau, giống như sắp lâm trận vậy.

- Người ở đâu?

Giáo chủ biết bị Tiểu Tà lừa giỡn, nên quát :

- Tiểu tử! Người dám gạt ta sao?

Tiểu Tà làm ra vẻ mặt khỗ sở, nói :

- Ái da! Tôi không dối gạt ông. Chỉ vì ông quá sợ hãi, mới nghe tôi nói nửa câu đã làm khó tôi rồi. Ý tôi muốn nói người đó ở sau lưng ông nhưng đã đi mất rồi.

A Tam chọc ghẹo :

- Nếu người quá nóng nảy, sẽ dễ bị bệnh bạo phát.

Giáo chủ cười :

- Chờ ta bắt được hãn mới quay trở lại tính toán với người.

Phật động mở ra, Giáo chủ cùng với mười tên Hắc y sát thủ phóng ra ngoài.

Chỉ chốc lát, Giáo chủ nóng giận trở về, hỏi :

- Người ấy là ai?

Tiểu Tà bình thản :

- Nàng là vợ ta, đến đây thăm ta.

- Người nói láo!

Ba người cười lớn.

Tiểu Tà nói :

- Ông cho tôi nói láo. Vậy thì tôi hết cách giải thích rồi.

Giáo chủ cười nhạt :

- Bắt đầu từ ngày mai các người ăn ít một chút, bốn tọa không tin các người chịu đựng được lâu.

Tiểu Tà khoát tay :

- Tùy ý!

Thì ra Linh Dĩ chưởng lệnh sắp về và Giáo chủ cũng đã nhận được tình hình bên ngoài có nhiều biến chuyển.

Giáo chủ bước đến kiểm tra xích xiềng của ba người rồi mới quay vào huyết động.

Tiểu Tà đợi ông ta đi khuất mới nhún vai nói :

- Ta phải tự lực cánh sinh rồi.

A Tam nói :

- Nhưng sợi dây của anh?

Tiểu Tà rờ rờ sợi dây cột nơi bụng, hơi giận bốc lên, nhìn pho tượng, chửi :

- Mẹ kiếp! Đây là tượng Phật gì mà chuyên môn hại người ta vậy? Tôi không có cách nào thu phục ông hay sao? Không thể bị ông cầm giữ mãi nơi đây.

* * * * *

Vào mùa thu... Tháng chín...

Tin tức truyền đến, Vệ Tiên được Thiên Linh giáo và Dương Sơn Kiệt giúp đỡ đánh xuống Dương Nguyên, tiếp tục đột kích ải Chi Khả Quan.

Giao chiến mấy ngày, rốt cuộc tướng giữ thành là Hàn Sanh và Tôn Tường đã tử trận. Đại quân Vệ Tiên thẳng đường tiến đến thành Bắc kinh, chỉ còn cách một trăm dặm. Cả nước chấn động.

Kỳ Ngọc chỉ dụ Y Khiêm chuẩn bị đưa quân ra nghênh địch.

Rất tiếc, Tiểu Tà còn bị nhốt trong Phật điện, không biết đến chừng nào mới thoát ra được để trở về kịp lúc cứu giang sơn của hãn.

Phật điện này trừ các hang động thỉnh thoảng có người đi lại, còn các nơi khác ban ngày cũng như ban đêm đều im lặng như nhau.

Đã mười ngày trôi qua...

Tiểu Tà cũng chưa làm gì để thay đổi được nguy biến.

Một giọng cười ngạo nghễ vang đến, Giáo chủ và mấy chục Hắc y sát thủ đã tới vây kín Phật điện

- Ha.. ha...! Dương Tiểu Tà! Hôm nay chính là ngày chết của ngươi rồi.

Ba người lạnh lùng ngồi dậy.

Tiểu Tà cười :

- Có tin tức rồi sao?

- Không sai!

Giáo chủ tự đắc nói :

- Người nói dóc đã bị ló đuôi rồi. Hãy chuẩn bị chịu chết đi!

Tiểu Tà bình thản hỏi :

- Tin tức ai báo cho người vậy?

Giáo chủ nói :

- Ta cho người biết cũng không sao. Vệ Tiên hoàng tử đã công đến Chi Khả Quan, đại quân sắp bao vây kinh thành Đại Minh rồi.

A Tam, A Tứ kêu lên :

- Không thể được! Không thể được! Có Tiểu Thất và Siêu tiểu vương gia giữ thành, đừng mong ai phá nổi.

Giáo chủ cười nhạt :

- Ta nói dối với các người làm gì? Bồn tọa báo cho các người biết, bồn tọa trước tiên giết chết các người sau mới đi chi viện. Ha.. ha..! Dù cho quân đội Kỳ Ngọc có anh dũng thế nào cũng không thể chịu nổi trận chiến này.

Tiểu Tà nói :

- Như vậy tôi phải tin lời ông rồi.
- Tin rồi thì càng tốt! Người chết cũng được nhắm mắt.

Tiểu Tà mân mê sợi dây nơi bụng, nói :

- Cái “Thất Thiên thẳng” này không ai mở ra được sao?

Giáo chủ nói :

- Người tưởng rằng ta tha người được sao? Sợi dây này từ xưa đến nay đã cột lại thì không ai mở ra được.

Tiểu Tà cười :

- Ủ! Vậy mới là kỳ bí, kỳ tích...

Giáo chủ thấy Tiểu Tà nét mặt hân hoan trong lòng có chút nghi ngại, nói :

- Người đã có phương pháp gì thoát hiểm sao?

Vừa nói Giáo chủ vừa dõi mắt nhìn sợi dây, xem có gì biến chuyển không.

Tiểu Tà lắc đầu :

- Tôi đã hết cách. Sợi dây này vẫn nguyên vẹn như xưa.
- Như vậy người nói cái gì là kỳ bí, kỳ tích?

Tiểu Tà thản nhiên :

- Ta Dương Tiểu Tà, một đời oanh liệt, kiệt liệt... Bây giờ sắp chết ta phải kéo pho tượng này đi, thật không phải kỳ bí, kỳ tích sao?

Giáo chủ nghe nói mới hiểu rõ, cười :

- Có Phật Tổ bảo hộ người trên đường về Tây Thiên. Người an tâm khỏi sợ ma bắt rồi.

Tiểu Tà nói :

- Nói rất đúng! Thời gian đã đến, không cần người động thủ. Ta thà bị siết chết, chỉ tiếc người đưa tiễn ta quá ít, hãy tuyển thêm dẫn đến đây đi!

Giáo chủ nói :

- Một vị Quốc vương qua đời cũng chỉ có bốn mươi người đưa tiễn. Người ít hơn có mười người thì đã quá đủ rồi.

Tiểu Tà bất đắc dĩ nói :

- Thôi cũng được vậy! Hãy mau tránh ra! Ta muốn kéo Phật về Tây Thiên rồi.

Tiểu Tà quay về A Tam, A Tứ, nói rất khôi hài :

- Chết sống có số mạng. Nhìn nhau lần cuối để nhớ mãi nghìn thu.

Tiểu Tà hét lên một tiếng, thối lui ra sau, sợi dây trong lưng Tiểu Tà dính vào tượng Phật rất chặt, Tiểu Tà vận hết sức lực ra kéo.

Phật tượng to như núi. Một khối đá bất động đã cấu tạo nơi đây không biết tự bao giờ.

Giáo chủ cùng một số thủ hạ có cảm giác như đang xem một con khi diễn trò.

Tiểu Tà cổ họng như phồng to lên, ráng hết sức vẫn không tiến triển chút nào, trái lại sợi dây còn siết chặt hơn nữa.

Bỗng hắt hét lên :

- A...!...

Tiếng hét của Tiểu Tà rền vang, rung chuyển không gian. Cả pho tượng như di chuyển.

Tiếp theo :

- Ầm!

Tiếng phát ra như sấm. Pho tượng đổ xuống kéo theo không biết bao nhiêu đất đá lăn xuống ào ào. Thật đúng là cảnh động địa băng sơn.

Từng khối đá nhỏ nứt ra, lăn xuống triền núi, gió lộng cát bay. Đền trong động tắt hết. Tiếng ầm ầm kéo dài mãi, như thiên binh vạn mã đi qua. từ tảng đá này trốc lên kéo theo nhiều tảng đá khác lăn xuống chân núi.

Giáo chủ thấy vậy sợ hãi kêu :

- Mau cản trở hăn!

Tiểu Tà đã dùng toàn lực kéo Phật tượng. Đến lúc Phật tượng đổ xuống thì A Tam, A Tứ đều bị giật mình, kinh hãi đến ngất xỉu trong nguy biến.

Thấy Giáo chủ và bọn Hắc y sát thủ công đến, Tiểu Tà hét to :

- A Tam! A Tứ! Mau...

A Tam, A Tứ nghe được tiếng hét của Tiểu Tà bỗng sức tỉnh. Hai người này đã phục hồi công lực, nên vội vã phóng tới như hai gọng kìm, tấn công chớp nhoáng vào đám Hắc y.

Cả tòa Phật động đều chìm trong cơn bão kiếm.

Tượng Phật đã đổ, Tiểu Tà cố hò hét lên, dù sao kéo được tượng Phật cũng là một kỳ tích trong đời hắn.

Một phần pho tượng bị bể còn dính trong sợi dây, Tiểu Tà vẫn cứ kéo chạy khắp nơi, chạy đến đâu núi non lở đến đó, đất đá lăn xuống chân núi như mưa.

Giáo chủ thấy Phật tượng đã đổ nát, núi lở đá lăn, không còn dám ở lại, vội quay vào huyệt đạo trốn đi.

Tiểu Tà thấy địch thủ đã trốn hết liền ra lệnh cho A Tam, A Tứ :

- A Tam, A Tứ! Hãy mau rút lui!

Bấy giờ dân chúng trong vùng cũng rất kinh hoàng.

Ky Mộc sơn xưa nay được dân chúng tôn là vùng đất Thánh, giờ đây nơi này lại xảy ra sập đổ, họ cho đó là thần thánh nổi giận xử phạt muôn người.

Qua một thời gian khá lâu, nơi này mới trở lại yên tĩnh với đầy vết tích tang thương.

Bạn đang đọc truyện *Tục Tiểu Tà Thần* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 36: Đại náo Hoàng cung Thiên quốc

Dưới chân Kỳ Mộc sơn, dân chúng ai cũng quỳ xuống cầu xin thần thánh không nổi giận trừng phạt bá tánh trong vùng.

Thật là một chuyện hy hữu...

Kỳ Mộc sơn là nơi Thánh địa, oai phong như vậy mà chỉ qua một đêm đã bị sập đổ gần một nửa.

Còn Tiểu Tà và đồng bọn thì sao?

Tiểu Tà kéo một đầu pho tượng chạy khắp nơi phá phách. Còn A Tam, A Tứ thì núp vào một hang đá, bị đất cát lấp đầy. Cũng may, không bị thương tích gì.

Biến cố này nếu ai không bình tĩnh đối phó có lẽ đã bị cát đá đè nát thây rồi.

Tiểu Tà tìm gặp lại A Tam, A Tứ, nói :

- Rốt cuộc chúng ta đã vượt qua cơn kinh thiên động địa này. Chúng ta phải ăn mừng mới được.

Chờ lúc trời sáng, ba người bò về chỗ cũ, xem lại quang cảnh nơi đó. Sơn phong bị sập phân nửa, huyết động bị đá đất lấp đầy, và ép chết không ít Hắc y sát thủ.

Tiểu Tà quan sát một hồi, nói :

- Xem chừng bọn chúng ngoài một số tử nạn, số còn lại đã trốn hết rồi.

A Tam nói :

- Chúng ta tuy thoát hiểm nhưng sợi dây trên lưng anh vẫn còn, chưa thể gỡ ra.

Tiểu Tà giật giật sợi dây, nói :

- Vậy mới nói hòa thượng chạy rồi mà chùa miếu đâu có chạy theo. Nhưng không sao! Sợi dây đã rời khỏi tay tượng Phật, ta quấn vào bụng chờ ngày có cơ hội sẽ tháo nó ra.

A Tứ đề nghị :

- Hãy trở vào Phật điện xem bên trong có gì lạ không?

Tiểu Tà gật đầu :

- Cọc đã sẩy chuồng thì đi tìm bắt dê.

Ba người mò vào Phật điện.

Hàng trăm ngàn tượng Phật lớn nhỏ, ngã nghiêng, nứt mẻ, vỡ nát.

Tiểu Tà suy đoán :

- Chúng nó dùng đèn dầu thắp sáng, nhất định còn chứa nhiều dầu. Chúng ta sẽ tìm số dầu đó dùng làm đồ dẫn hỏa, thiêu hủy sào huyệt.

Cuối cùng, Tiểu Tà, A Tam, A Tứ đã tìm ra nhiều vật phát hỏa, bỏ vào huyệt động, đốt lên.

Mục đích Tiểu Tà đốt sập huyệt động là để bọn chúng không còn chỗ

nướng tựa.

Làm xong mọi việc, ba người dắt nhau xuống núi.

A Tam thấy sợi dây quấn quanh lưng Tiểu Tà, cười :

- Ngày xưa Tôn Ngộ Không bị đày xuống Ngũ Hành Sơn, bây giờ Tiểu Tà bang chủ bị dây siết bụng.

Tiểu Tà cười khố sở :

- Sợi dây ác nghiệt thật. Mỗi lần cử động mạnh lại siết vào người đau nhói.

Không biết đến lúc nào nó siết chết ta đây nữa?

A Tứ nói :

- Như vậy phải sánh sợi dây với chiếc mũi kim cô của Tôn Ngộ Không mới đúng. Mũi kim cô thì Tam Tạng niệm chú nó mới siết, còn dây thắt lưng của Tiểu Tà bang chủ thì khi cử động mạnh lại bị xiết.

Tiểu Tà rốt cuộc cũng thấy mình đang được tự do, trước mắt một vùng bình nguyên rộng lớn, bầu trời quang đãng mênh mông, khiến hẳn không sao nhin nổi hứng thú, hú lên một tiếng làm chấn động cả đất trời.

Tiếng hú lan tỏa khắp vùng, bá tánh đều nghe rõ.

Trăm ngàn vạn con mắt đều đổ dồn về hướng Ky Mộc sơn đang có ba bóng đen đi xuống.

Ai cũng nghĩ Ky Mộc sơn đổ chính là do ba vị thiên thần này nổi giận.

Tiếng hú vừa rồi phát ra đối với bá tánh là một uy phong, một biểu hiện

giận dữ của thần linh.

Chỉ chốc lát, dân chúng bị kích động kéo nhau đến chân núi quỳ xuống để chiêm bái thần linh.

Ai nấy miệng há hốc, hô lớn :

- Đa Đảo! Đa Đảo!...

Tiểu Tà thấy vậy kinh hãi :

- Nguy rồi! Chúng ta đập bể tượng Phật, chọc giận dân chúng nơi đây. Họ đón đường chúng ta để phản đối đấy.

Ba người dừng lại, không dám tiếp tục xuống núi.

A Tam buồn bã :

- Ô kìa! Dân chúng quá đông. Họ chỉ cần mỗi người cắn chúng ta một miếng thì thể xác chắc không còn.

A Tứ bàn :

- Chúng ta queo sang đường khác mà đi vậy.

Tiểu Tà trợn mắt :

- Queo đường nào? Người không thấy họ bao vây khắp chân núi sao?

A Tứ nói :

- Nhưng nếu chậm trễ bọn họ nhào lên đây thì còn tránh đi đâu?

Tiếng hò hét của dân chúng mỗi lúc mỗi rền vang như sấm dậy :

- Đa Đảo! Đa Đảo!

A Tam cau mày :

- Mặc kệ họ! Gặp một người giết một người, sau rút về sơn động từ từ tìm cách mở sợi dây ra rồi tính tiếp.

Ba người đứng ngay tại chỗ, chuẩn bị đối phó. Nhưng quan sát một lúc, không thấy dân chúng có hành động gì, mà chỉ thấy quỳ lạy, chiêm bái.

Tiểu Tà nghi ngờ :

- Không lẽ họ đang lạy chúng ta?

A Tam nói :

- Không chừng họ đang lạy thần?

A Tứ nói :

- Chuyện đó đương nhiên rồi. Phật điện không phải nằm tại trong núi này sao?

Tiểu Tà nói :

- Các người thấy đó, dân chúng quỳ lạy lâu như vậy là tỏ ý rất thành tâm.

Không lẽ họ cho chúng ta là thần sao?

Nhìn thấy trong đám quần chúng lại có cả những người ăn mặc theo kiểu hòa thượng cũng quỳ lạy, A Tam reo lên :

- Đúng rồi! Bọn họ tưởng chúng ta là thần đấy.

Tiểu Tà khoái chí, có vẻ tự tin, đưa tay lên hướng về phía dân chúng giống như đang phổ độ chúng sanh, hô lớn :

- Đa Đảo! Đa Đảo!

Dân chúng nghe được tiếng la của Tiểu Tà càng thêm phấn khởi với ý nghĩ “thiên thần” đã hồi đáp lời cầu xin, lập tức la to :

- Đa Đảo! Đa Đảo!

Tiểu Tà thấy vậy đắc ý, cười :

- Ha... Ha...! Ai nói ta không phải là thần linh? Một lần ta hô lên vạn người hưởng ứng mà! Đi! Chúng ta xuống núi!

Tiểu Tà dẫn A Tam, A Tứ chạy xuống núi.

Dân chúng thấy như nhận được một vinh dự từ cõi thiêng liêng, hô vang lên :

- Đa Đảo! Đa Đảo!

Sắp gặp được thần linh rồi, vinh hạnh biết chừng nào? Dân chúng mỗi lúc tập trung một đông, xô đẩy nhau hướng về bọn Tiểu Tà.

Cả một buổi sáng, họ đã bỏ hết mọi công chuyện để đón thần linh đến viếng.

Dù cho Hoàng tử đến thăm chưa chắc bá tánh đã nhiệt tình như vậy.

Ba người chạy đến gần, dân chúng trông thấy rõ hình dáng, ai cũng cảm giác bất ngờ :

- Là người Trung Nguyên sao?

Nhưng họ đã nhận ra trên thân Tiểu Tà có quần một sợi dây đỏ, vậy không phải thần Đa Đảo thì còn là ai nữa?

Mọi người đồng hô vang :

- Công chúa bị nạn, thần linh làm phép mưa gió mới giải được dây này. Thật là một vị thần cứu nạn, cứu khổ.

Tiếng “Đa Đảo” lại vang lên như sấm dậy, tỏ ý khâm phục tuyệt đối.

Tiểu Tà vui cười, giơ tay lên cao, đồng thời la theo quần chúng :

- Đa Đảo! Đa Đảo!

Đúng là một mệnh lệnh đầy uy lực. Quần chúng đồng quỳ xuống chiêm bái rồi từ từ đứng lên theo Tiểu Tà, miệng không ngớt la :

- Đa Đảo! Đa Đảo!

Họ đã thừa nhận thiên thần xuất hiện thật sự.

A Tam nói :

- Tiểu Tà bang chủ! Thì ra sợi dây đỏ của anh uy lực rất lớn.

A Tứ nói :

- Tiểu Tà bang chủ! Anh cho em mượn đeo làm thần một lúc xem sao?

Tiểu Tà không thềm đùa giỡn với A Tam, A Tứ nữa, quay về phía dân chúng, lăm bắm :

- Vệ Tiên, tên Hoàng tử ngu ngốc đầy tham vọng, đã đem quân đánh chiếm Bắc Kinh. Để ta chiếm cung điện của hã cho biết.

Tiểu Tà lợi dụng lòng sùng bái của quần chúng làm hậu thuẫn kích động tạo phản, vừa đi vừa hô :

- Hưởng về kinh thành Phiên quốc!

Trong dân chúng, luôn cả tăng nhân, ai cũng hưởng về Tiểu Tà, hai tay chấp lại, ủng hộ chỉ lệnh của thiên thần xuất thế.

A Tam, A Tứ khoái trí hợp cùng với Tiểu Tà diễn trọn vai thiên thần hạ giới.

Cả bọn oanh oanh liệt liệt tiến về Hoàng cung Phiên quốc.

Không bao lâu, từ bên trong Hoàng cung đã có mấy người hòa thượng cầm đao xông ra, phóng về phía Tiểu Tà, A Tam, A Tứ.

Tiểu Tà thấy vậy liền vung tay lên phát chiêu ép số hòa thượng lùi vào trong.

A Tam la lên :

- Giết chết hã! Bọn phản thù!

Tiếng nói chưa dứt đã cùng A Tứ khai triển công phu, thế như mãnh hổ.

Bọn người này không rõ ngôn ngữ Trung Nguyên, nhưng thấy bị đánh ép, nổi giận đồng loạt xông tới, không sợ chết.

Tiểu Tà mặc kệ, không để ý. Hã đã phát hiện Giáo chủ Thiên Linh giáo xâm nhập vào đám dân chúng.

Tiểu Tà vội rượt theo nhưng bị dân chúng khằng khít bên chân, không thoát đi được, đành để cho Giáo chủ chạy thoát.

Dân chúng tiếp tục kéo vào Hoàng cung. Nơi Hoàng cung giờ này cũng còn rất nhiều văn võ bá quan.

Tiểu Tà nhìn về bên trái thấy có xây một ngôi tháp rất cao, trên đỉnh có gắn bốn con sư tử đá rất dữ tợn. Đó chính là chỗ nhà vua thường tiếp xúc với bá tánh để giải oan mọi việc trong dân gian.

Tiểu Tà, A Tam, A Tứ dừng lại trước ngôi tháp.

Bên ngoài quần chúng hô vang :

- Đa Đảo! Đa Đảo!

Trong Hoàng cung, binh sĩ canh gác rất nhiều người đã theo ra chiến trận, chỉ để lại một số ít vệ binh sai khiến mà thôi. Như vậy làm sao chống lại làn sóng dân chúng đây.

Bọn vệ binh tuy có vũ khí trong tay nhưng đối tượng lại là số đông dân chúng tràn vào khiến chúng sợ hãi bỏ binh khí chạy trốn vào trong.

Tiểu Tà khí thế không giảm sút, cứ đưa tay lên cao, nói :

- Đa Đảo! Đa Đảo!

Dân chúng tức khắc hòa theo làm rung động Hoàng cung, tạo uy thế khiếp người.

Tiểu Tà tiếp tục hô :

- Lộ Tào!

Dân chúng lại sôi nổi lên tạo thành một trò chơi áp đảo, không ai tưởng tượng nổi.

Tiểu Tà đùa đến say mê, cứ tưởng mình là vua, hét lên :

- Xông à!

Dân chúng đã đến lúc quá sôi động, lập tức tràn vào, không còn lực lượng nào có thể cản nổi.

Tiểu Tà cười hí... hí, vỗ ngực nói :

- Ta là vua! Trời sanh ta có mạng đế vương. Bất cứ đi đến đâu cũng chinh phục được thiên hạ.

A Tam nói :

- Lời xưa có nói: “Lâm nạn bất tử sẽ có đại phước”.

A Tứ tiếp :

- Tôi nghĩ nếu Vệ Tiên có trở về chắc chỉ còn có cách ra Ky Mộc sơn ở mà thôi.

Tiểu Tà càng thêm kiêu ngạo :

- Hẳn xâm chiếm thành Bắc kinh thì ta chiếm Hoàng cung của hẳn. Thật là công bình rồi!

Bỗng phía sau có tiếng nói vang lại :

- Có phải như vậy không?

Không biết từ lúc nào, bốn Hắc y cung nữ đã xuất hiện nơi đỉnh tháp,

vừa dịu dàng, vừa thướt tha.

A Tam, A Tứ trông thấy bốn cô gái này cảm giác mất tự nhiên.

Tiểu Tà trêu chọc :

- Mấy cô đến đây làm gì? Cũng muốn tham gia vào chiêm ngưỡng thần linh sao?

Người thiếu nữ đứng bên phải lên tiếng :

- Dương Tiểu Tà! Anh thật uy phong!

- Là cô?

Tiểu Tà nhận ra giọng nói của Hắc y thiếu nữ này đã hai lần cứu hãn, lập tức thở ra một hơi khoan khoái, chậm rãi nói :

- Cô nương sắp được lên ngôi Hoàng hậu nước Phiên rồi. Hãy mau lui xuống để mọi người khỏi chê ta là háo sắc!

Hắc y thiếu nữ nở một nụ cười thần bí, nói :

- Yên tâm! Nến không phải mọi người tha em đi thì làm sao em lên được nơi đây?

Tiểu Tà nói :

- Thì ra cô nương biết tiếng Trung Nguyên, thật may mắn!

Hắc y thiếu nữ nói :

- Theo tục lệ của Phiên quốc, dân chúng đã theo anh đến Hoàng cung, tung hô tôn kính, tức là muốn anh tức vị tôn vương để trở thành Đa Đảo.

Chúng tôi cũng là nô tỳ của anh rồi.

Tiểu Tà gật đầu đặc ý :

- Vậy thì quá tốt! Cô nương! Tôi phải làm gì nữa đây?

Hắc y thiếu nữ tiếp :

- Nếu để chúng tôi khiêng anh lên, anh không còn cách nào rời khỏi Phiên quốc.

Tiểu Tà kinh ngạc :

- Tại sao? Vệ Tiên không phải đã kéo quân sang Trung Nguyên đánh chiếm thành Bắc kinh sao?

Hắc y thiếu nữ nói :

- Phiên quốc này gồm nhiều bộ lạc. Nhất là bộ tộc Thái Sư rất mạnh. Lẽ ra Vệ Tiên chỉ là Thái Sư. Song đã ép các bộ tộc khác nhượng bộ. Chính vì thế mà dân chúng muốn tôn anh làm thiên thần Đa Đảo.

Thậm chí tôn anh lên Quốc vương Đa Đảo. Chỉ cần trở thành thần Đa Đảo thì không có cách nào rời khỏi Phiên quốc rồi. Anh đã trở thành thần tượng trong niềm tin của họ.

Tiểu Tà nói :

- Bản thân tôi cũng tưởng mình hóa thân là thần Đa Đảo.

- Vậy thì anh không được rời khỏi nơi đây nữa rồi. Anh thử xem!

Tiểu Tà quay đầu qua thấy tháp đài cao hơn mười trượng, mà dưới đất dân chúng đứng bao quanh chật ních, ái ngại nói :

- Dân chúng họ không đùa giỡn chứ?

Hắc y thiếu nữ nói :

- Đây là tục lệ. Họ rất chân tình.

Tiểu Tà nhãn mặt :

- Có được sợi dây thần tiên này chưa chắc đã thuận lợi.

A Tam nói :

- Vậy thì gỡ quách sợi dây đó ra.

Tiểu Tà nói :

- Không có cách nào gỡ được. Cô nương có biết cách nào giúp ta không?

Hắc y thiếu nữ nói :

- Tôi nghĩ có một người có thể biết được chuyện này.

- Là ai?

Hắc y thiếu nữ nét mặt buồn hiu, đôi mắt nhìn xa xăm vào trong cung, thấy một số người bên trong đang xôn xao, lập tức nói :

- Anh đừng hỏi người ấy là ai, tôi sẽ dẫn anh đi gặp. Anh phải lập tức cản trở dân chúng đừng xâm nhập vào cung. Họ mà bắt được Hoàng hậu thì rắc rối lắm đấy.

Tiểu Tà nghe nói không dám chậm trễ, hỏi :

- Đại cô nương! Tiếng địa phương không cho phép nhập cung thì nói thế nào?

- Ki ri Cu ru!

Tiểu Tà nhúu mày cười :

- Giống như gà mái đang đẻ trứng à?

Lập tức hướng về dân chúng bắt chước câu nói vừa rồi phát ra.

Dân chúng tuân theo chỉ lệnh, rút ra ngoài hô to :

- Đa Đảo! Đa Đảo!

Nhưng giữa lúc đó có một hồng y thiếu nữ xuất hiện.

Hắc y thiếu nữ nhỏ tiếng la lên :

- Nguy rồi! Hoàng hậu đã bị dẫn đến.

Tiểu Tà nói :

- Không sao! Hiện tại Quốc vương đã bỏ trốn rồi mà. Hoàng hậu có đến hội diện cũng không sao.

Hắc y thiếu nữ lắc đầu :

- Quốc vương không phải bỏ trốn mà đang đem quân đi chinh phạt. Hiện nay quyền hành đều ở trong tay Hoàng hậu. Nếu Hoàng hậu thừa nhận thì người thực sự trở thành thần Đa Đảo.

Tiểu Tà bực bội :

- Số người này thật là ngu, tại sao bắt Hoàng hậu hành động như vậy? Nếu Vệ Tiên dẫn quân trở lại có phải tôi không không được làm Quốc vương sao?

Hắc y thiếu nữ trách :

- Ai bảo anh đem sinh mạng ra đùa cợt với đại sự? Bây giờ thì còn sợ gì quân binh của Vệ Tiên?

Tiểu Tà đau khổ nói :

- Những trò chơi của tôi luôn luôn tạo cho mình những thống khổ.

Hắc y thiếu nữ nói :

- Tình hình xảy ra như thế này anh vẫn còn đùa giỡn được sao?

A Tam lên tiếng :

- Có gì sợ đâu? Miễn làm thần Đa Đảo thì được rồi.

Tiểu Tà đánh nhẹ vào đầu A Tam một cái, mắng :

- Chỉ biết nói dóc! Người biết gì mà xen vào?

A Tam không dám cãi, lui ra đứng cạnh chỗ A Tứ đang vận công, chuẩn bị đối phó với mọi bất trắc.

Dân chúng thấy Hoàng hậu đến tháp đài vội tránh ra chữa đường đi. Năm người hòa thượng đi theo Hoàng hậu bắt đầu rẽ ra hai bên. Dân chúng đang xôn xao bỗng im bật.

Tiểu Tà thấy vậy không biết việc gì sẽ xảy ra, quay sang Hắc y thiếu nữ, hỏi :

- Bây giờ tôi phải làm sao đây?

Hắc y thiếu nữ lắc đầu :

- Hết cách rồi! Chỉ cần Hoàng hậu quỳ xuống hôn bàn tay của anh là dân chúng thỏa mãn.

Tiểu Tà thất kinh :

- Tôi là thần, có cái gì mà làm không được? Người muốn quỳ, nhưng ta sẽ không cho quỳ.

Hoàng hậu mặc y phục màu hồng, trông ra dáng một nữ vương vùng đại sa mạc, khí chất ung dung, không biết bao nhiêu tuổi nhưng da mặt trắng phau, hai làn mi cong vút làm cho lòng người cảm giác khó chịu.

Thân mình rất kiêu diễm, nàng bước lên đỉnh tháp nhìn Tiểu Tà, trông rõ là một đứa tiểu hài nhưng làm vẻ uy nghiêm không thích hợp.

Tâm tình Hoàng hậu có chút không phục, nói mấy câu bằng tiếng nước Phiên, nội dung là hỏi Tiểu Tà từ đâu đến.

Tiểu Tà nghe không hiểu, liếc mắt nhìn Hắc y thiếu nữ như cầu cứu, nhưng Hắc y thiếu nữ vẫn đứng lặng thinh, không nói.

Tiểu Tà cực chẳng đã phải khóa tay lia lịa, ý muốn tỏ cho Hoàng hậu biết hẳn không muốn làm vua.

Hoàng hậu thấy hẳn ra dấu như thế, tưởng hẳn muốn nói hẳn không phải là người của thế gian.

Tiểu Tà lại tưởng Hoàng hậu chưa hiểu, tiếp tục đưa tay chỉ vào ngực mình, rồi chỉ ra hướng xa xa, hai ngón tay đưa ra giả cách hai chân muốn

đi về Trung Nguyên.

Hoàng hậu thấy hắc chỉ lên không trung, thì tưởng là Tiểu Tà từ trên trời xuống. Sau lại thấy sợi dây đỏ buộc thắt ngang lưng nghĩ bụng đêm qua sợi dây này đã làm phép sơn băng địa chấn, nên có chút tin tưởng, cúi đầu xuống, nói :

- Đêm qua núi sập do thần linh làm ra?

Tiểu Tà thấy sắc mặt Hoàng hậu nghiêm trọng, thầm nghĩ :

- “Đương nhiên phải về Trung Nguyên rồi”.

Liền lấy tay chỉ vào người, rồi dùng hai ngón tay chấm chấm trên bàn.

Hoàng hậu tưởng rằng hắc thừa nhận là hắc đã làm cho sơn băng địa chấn nên cúi đầu khâm phục.

Hắc y thiếu nữ bụm miệng cười, nhỏ tiếng nói với Tiểu Tà :

- Không biết thì đừng trả lời! Không muốn làm thần thì bản thân đừng thừa nhận là biết phép màu. Giờ này làm sao mà chinh phục bá tánh đây?

Lúc này Hoàng hậu đã để ý đến Hắc y thiếu nữ.

Tiểu Tà cảm giác không ổn, quay nhìn Hắc y thiếu nữ, nói :

- Chính cô nương đã gây ra chuyện khó khăn này.

Hoàng hậu thấy hai người có vẻ thâm tình liền dùng tiếng nước Phiên hỏi :

- Người hiểu tiếng nói địa phương sao?

Hắc y thiếu nữ lắc đầu. Tiểu Tà âm thầm nghĩ :

- “Lắc đầu cái gì? Cô tưởng ra dấu hiệu như vậy là Hoàng hậu không suy diễn được sao? Nếu ta tiếp tục lắc đầu tức là đã chứng minh cô ta và mình là đồng bọn. Ta muốn gật đầu”.

Tiểu Tà gật đầu lia lịa.

Hoàng hậu thấy hai người khác ý kiến nên không còn nghi ngờ là Hắc y thiếu nữ đang chỉ điểm cho Tiểu Tà nữa, hỏi tiếp :

- Ngài thật là thần Đa Đảo sao?

Tiểu Tà tưởng Hoàng hậu đã biết là ý bản thân phải trở về Trung Nguyên nên liên tục gật đầu.

“Đa Đảo”. Hai tiếng này rất quen thuộc với Tiểu Tà, nên vừa gật đầu vừa khoa tay biểu thị cương quyết không muốn làm.

Dân chúng nhìn Tiểu Tà có vẻ thần bí, lại nghe Hoàng hậu nói, bỗng kích động la lên :

- Đa Đảo! Đa Đảo!

Tiểu Tà lại nghĩ là họ phản đối, nên vung tay nói :

- Cứ kêu đi! Kêu cỡ nào ta cũng không làm. Chỉ cần Hoàng hậu không quỳ xuống, các người làm gì được ta?

Hắn quơ tay thì dân chúng lại càng kích động, dân chúng càng kích động thì Tiểu Tà càng quơ tay, làm chấn động cả Hoàng cung.

Hoàng hậu thấy bá tánh như vậy biết đại thế đã mất, âm thầm quỳ xuống.

Tiểu Tà thấy vậy giật mình :

- Không phải tôi đã giải thích rồi sao? Tại sao bà lại quỳ?

Tiểu Tà tay phải quơ một cái, một đạo âm phong đã đỡ Hoàng hậu đứng dậy, nói :

- Tại sao lại quỳ như vậy? Tôi không làm thần Đa Đảo.

Hoàng hậu cảm giác bất ngờ, nhất thời đứng sững sờ, im lặng.

Dân chúng thấy Hoàng hậu bỗng nhiên đứng dậy có ý sỉ nhục lòng sùng kính thần Đa Đảo của họ, lập tức xông lên, định giết chết Hoàng hậu.

Hai tên La Sát hòa thượng vội chạy tới nắm vai Hoàng hậu đè xuống.

- Không được.

Tiểu Tà quơ tay, một luồng âm phong đỡ ngay Hoàng hậu đứng dậy.

Cứ như vậy, một lên một xuống, Hoàng hậu không chịu nổi đau đớn, buột lời than thở.

Tiểu Tà thấy hoàn cảnh như vậy rất bất nhẫn, nhanh chóng quay qua Hắc y thiếu nữ, hỏi :

- Cô nương mau nói cho họ biết tôi không muốn làm thần Đa Đảo?

Hắc y thiếu nữ nhất thời không dám nói bậy vì nàng là tỷ nữ, vả lại trường hợp này rất quan trọng, không thể liều lĩnh.

Tiểu Tà tức giận chạy đến nắm cổ Hắc y thiếu nữ, nói :

- Hãy nói mau! Nói tôi là người Trung Nguyên, tóm tắt không làm thần

Đa Đảo và cũng không phải thần Đa Đảo.

Hắc y thiếu nữ bị bắt buộc, bất đắc dĩ phải mở miệng :

- Đã không kịp rồi! Hoàng hậu đã quỳ rồi, nếu anh không chấp nhận sẽ làm cho Hoàng hậu mất mặt.

Tiểu Tà lúng túng :

- Như vậy tìm cách nào kéo giãn tình thế ra một chút có được không?

Hắc y thiếu nữ nói :

- Không có vấn đề thư giãn, chính anh đã làm cho Ky Mộc sơn qua một đêm trở thành sơn băng địa chấn thì còn nói ai tin nếu không là thần Đa Đảo?

Tiểu Tà nói :

- Cô phải nói là tôi bị dây “Thất Thiên thẳng” trói buộc nên bất đắc dĩ mới trở thành thần Đa Đảo. Còn nữa... Tôi mười mấy ngày chưa tắm, phải có thời gian cho tôi tắm rửa đã. Nếu làm thần Đa Đảo ngay bây giờ thật mất vệ sinh à!

Hắc y thiếu nữ nói :

- Được! Tôi dạy anh nói.

- Cũng được.

Hắc y thiếu nữ nhanh chóng dùng tiếng địa phương rất gọn gàng dạy Tiểu Tà.

Tiểu Tà bắt chước Hắc y thiếu nữ nói được vài câu.

Dân chúng hưởng ứng reo to.

Tiểu Tà không hiểu ý, quay hỏi Hắc y thiếu nữ :

- Tôi nói một câu, cô dịch lại tiếng địa phương một câu chứ?

Hắc y thiếu nữ nói :

- Hình như họ đã hiểu được ý anh rồi. Có hy vọng kéo giãn tình thế.

Tiểu Tà một lần nữa chiều theo lời của Hắc y thiếu nữ nói lại, đại ý: Ta phải tịnh tâm bảy ngày mới cứu độ dân chúng. Đó là ý chí của ta, không ai được vi phạm, nếu không sẽ bị trời đánh.

Nhất thời không ai dám mạo phạm ý chỉ của thần, từ từ lui gót.

Tiểu Tà thấy tình thế đã biến đổi, cười nói :

- Đa Đảo Dương Tiểu Tà!

Dân chúng nghe tiếng Tiểu Tà bỗng dừng chân lại. Tiểu Tà thất kinh hỏi Hắc y thiếu nữ :

- Tại sao vậy?

Hắc y thiếu nữ nói :

- Anh phải im lặng và đi trước, sau đó họ mới rút về.

Tiểu Tà hiểu ý quay về hướng Hoàng hậu, vẫy tay, ra dấu cho bà hồi cung, sau đó theo Hắc y thiếu nữ trở vào hậu điện.

Bạn đang đọc truyện *Tục Tiểu Tà Thần* được tải miễn phí tại

wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 37: Khám phá mật điện Hoàng cung

Tiểu Tà, A Tam, A Tứ không phải nhập cung mà đi đến một nơi như thạch bảo.

Ngôi nhà đá này phía trong chia làm nhiều gian, mỗi gian trưng bày rất nhiều hình tượng rồng phụng.

Tiểu Tà được ở một nơi thoáng mát, ăn uống sang trọng nhưng rất cô đơn, không được tiếp xúc với một ai, đôi khi muốn tìm Hắc Y Thiếu Nữ để tâm sự thì cô gái này cũng biến đi đâu mất.

Sau khi đã tắm rửa sạch sẽ, cả ba người mặt mày sáng láng trông rất uy phong. Tiểu Tà nói :

- Bây giờ phải làm sao để gỡ sợi dây oan nghiệt này?

A Tam nói :

- Người con gái thần bí đó hoặc may có khả năng.

Tiểu Tà bực bội nói :

- Tại sao cô ta không chịu đến đây?

A Tam nói :

- Người con gái đó nhất định sẽ đến đây mà.

A Tứ nói :

- Tốt hơn là đi tìm cô ta, đừng chờ đợi.

Tiểu Tà nói :

- Tìm ở đâu?

- Ở Hoàng cung! Cô ta là tỳ nữ thì phải ở trong Hoàng cung rồi.

Tiểu Tà trợn mắt :

- Ai nói với người cô ta là tỳ nữ? Nếu là tỳ nữ sao lại sang tận Trung Nguyên hoạt động?

A Tứ lập tức chữa :

- Em chỉ góp ý kiến thôi, đừng có nóng mà!

Tiểu Tà nói :

- Nếu nghe lời người thì chết chắc trong tay người rồi.

A Tam đặc ý nói :

- Cách em nói còn tốt hơn. Đợi lâu rồi cô ta cũng đến mà.

Tiểu Tà cau có :

- Nếu không đến thì sao? Ta bắt người cột vào đầu dây “Thất Thiên thẳng”, chịu không?

A Tam nheo mắt :

- Em chỉ nói chơi thôi, đừng tưởng thật!

Tiểu Tà nhìn hai người, hỏi :

- Bên ngoài có hòa thượng canh giữ chúng ta không?

A Tam nói :

- Có mười mấy người đang canh gác. Hình như võ công không kém.

Tiểu Tà chửi :

- Tệ hại! Số người này ăn no rồi không có chuyện gì làm, cứ canh gác tại đây hoài sao?

A Tam nói :

- So về hòa thượng phái Thiếu Lâm chúng tôi thì chúng nó còn làm biếng hơn nhiều. Luôn cả đi tiêu cũng không đi xa, một động tịnh nhỏ cũng không có.

Bỗng nhiên Tiểu Tà “hừ” một tiếng, nói :

- Bọn nó ngồi mãi nơi đó canh gác thì làm sao thiếu nữ áo đen đến đây được?

Thực ra, bọn người hòa thượng này không phải ở đây để canh giữ các cung nữ, mà đang tịnh tâm cùng với Tiểu Tà. Đương nhiên, Tiểu Tà muốn ra đi bọn chúng sẽ cản lại.

A Tam nói :

- Không thể được! Cung nữ nhất định có con đường khác.

A Tứ nói :

- Không lẽ trong Hoàng cung lại có mật đạo sao?

Tiểu Tà gật đầu :

- Cũng có thể! Điện này rất gần Hoàng cung muốn thiết kế mật đạo rất đơn giản. Hơn nữa trong cung nếu có người muốn triều bái đâu cần phải đi vòng vèo cho mệt. Đường mật đạo không phải an toàn và thuận lợi hơn sao?

A Tam nói :

- Tiểu Tà bang chủ, anh đoán xem mật đạo ở nơi nào?

Tiểu Tà nói :

- Nếu mà triều kiến thì đã có mật điện thứ hai rồi.

Rất dễ dàng, Tiểu Tà và đồng bọn từ bên trái tìm ngay được mật đạo. Hắn chỉ phiến đá dưới chân, nói :

- Nơi này có dấu phiến thạch, chứng tỏ có người ra vô thường xuyên.

Tìm đến bức tường có một bức tượng Phật bóng láng. Tiểu Tà không cần suy nghĩ, nắm bức tượng xoay qua, tức thì phiến đá mở ra.

A Tam cười :

- Cơ cấu giống như trong mật điện ở Ky Mộc sơn.

- Không sai! Cơ quan này có thể do một người kiến trúc. Ta chỉ cần nhìn Phật Tượng cũng đã biết Khai Quang nơi nào rồi.

Địa đạo xuất hiện.

Nhìn thấu vào trong có một tòa đại sảnh. Ba người đi khỏi thì hướng về nơi nào có đàn bà tìm tới.

Không bao lâu, ba người đã nhìn thấy một tiểu cấu trúc, trên cửa sổ treo rất nhiều vật trang trí bằng bông hoa, chứng tỏ tòa kiến trúc này dành cho đàn bà ở.

A Tam cười :

- Ha...ha...! Phòng số một không biết có người đẹp nào không?

Tiểu Tà nói :

- Bước vào sẽ biết.

A Tứ nói :

- Nếu là khuê phòng thì người đẹp đang mặc áo ngủ.

Tiểu Tà giễu :

- Nếu gặp trường hợp như vậy thì sao?

A Tam gãi gãi cái đầu trọc :

- Chỉ còn có cách tìm một người ôm cứng lại.

A Tứ le lưỡi :

- Xưa nay em không làm những chuyện không chắc chắn. Thôi! Anh để A Tam nhiệm thu môn này được rồi.

Tiểu Tà cười khẽ, hướng về khuê phòng chạy tới.

Bên trong, đừng nói đến mỹ nhân, luôn cả một bóng người cũng không thấy.

Trong phòng có mùi thơm hoa lài, ở giữa trải nệm đỏ chót, đồ vật bố trí rất gọn gàng, hình như chưa có người ngủ ở đây.

A Tứ nói :

- Mộng my tiêu tan rồi!

Ba người rất nhanh, tìm kiếm khắp nơi.

A Tứ kéo một hộp tủ ra, phát hiện rất nhiều châu báu, nữ trang, thớ dài :

-Ồ! Số đồ này rất đắt tiền, một viên châu bảo cũng tiêu được vài ba tháng.

Tiểu Tà nói :

- Số đồ vật này do Thái Sơn Bảo làm ra. Bất kỳ vật gì cũng do Thái Sơn Nhân tạo tác.

A Tứ hỏi :

- Anh muốn nói Phiên quốc và Thái Sơn có quan hệ làm ăn phải không?

Tiểu Tà lắc đầu :

- Không phải làm ăn mà là chúng nó có cấu kết.

A Tam ngạc nhiên :

- Cái gì? Cấu kết tạo phản sao?

Tiểu Tà khẽ cười :

- Đúng như vậy.

A Tam, A Tứ có vẻ nghi ngờ :

Tiểu Tà giải thích :

- Lâu nay có danh hiệu Thái Sơn Nhân sẽ dễ dàng đi khỏi quan ngoại. Và lại, nếu không có tài lực của Thái Sơn Nhân làm sao Vệ Tiên đủ sức nuôi dưỡng chiến tranh?

A Tam nói :

- Thì ra các báu vật đều mang danh Thái Sơn Nhân. Kỳ này phải ra tay thu phục chúng nó trở về mới được.

Tiểu Tà hồi thúc :

- Cứ đi đi! Làm xong chuyện này mới giải quyết. Chúng ta mau đi tìm cô gái thần bí đi.

Ba người tiếp tục tìm khắp nơi, gặp không ít cung nữ, nhưng đều không phải cô gái thần bí đó.

Ba người vẫn không cam tâm thất bại, hướng về một căn nhà cô lập nơi xa cung điện một chút.

Bước vào khung cửa màu đen là một con đường rải thảm đá.

A Tam nhỏ tiếng :

- Tại sao cung đình này lại có vẻ hoang vắng vậy?

Tiếng nói chưa dứt, đèn bỗng tắt tối om, tiếp theo có mấy đạo hào quang chiếu sáng, lạnh lạnh trùm về phía ba người.

Tiểu Tà hét lên :

- Coi chừng có mai phục!

Tức thì rút phi đao ra thủ thế.

Sát chiêu đã khởi động, bóng phi đao tung ra sáng chói. A Tam, A Tứ cũng không chần chừ, cử chưởng phát ra “Đại Bi chưởng” hợp công. Đây là một chiêu quyết định thắng bại. Nhưng đối phương cũng không chịu thua. Nếu cả hai bên tiếp tục thi triển công phu trong bóng đêm thì sẽ có nhiều hậu quả.

Nhưng không lâu, tất cả đã chìm vào im lặng.

Tiểu Tà nói :

- Sao rồi?

A Tam cười khúc khích :

- Ôi chao! Lưng sau trúng một dao hơi đau.

A Tứ nói :

- Ta còn may hơn, chỉ bị xén rách áo quần thôi.

Tiểu Tà cười nhạt :

- Ta rất thê thảm! Hai dao vạt trúng đùi phải và lưng bên phải. Số người này võ công rất cao.

A Tứ đốt lên một quả liệt tử, ?thấy bốn người truy sát ba chiếc đầu bị chặt đứt cả tay chân cũng không còn.

A Tam nhận xét :

- Thân pháp của bọn này đúng là người của Thiên Linh giáo, ít nhất cũng là những cao thủ có hạng.

Tiểu Tà thấy thương thế bị rách ba tấc sâu, lập tức lấy thuốc bột đắp vào trị thương cho mình và cả A Tam, A Tứ nữa.

A Tam nói :

- Nơi này có cao thủ canh gác nhất định có gì kỳ bí. Chúng ta thử tìm xem.

Ba người tiếp tục mò tới. Trong phòng trù ra một ngọn đuốc đã tắt thì chẳng còn gì. Đốt lên hai ngọn đuốc trên tường, ánh sáng soi rõ, chính giữa nhà lại có một ngôi nhà nhỏ nữa.

Tiểu Tà thấy kỳ lạ, nói :

- Theo lý mà nói không có ai thiết kế trong ngôi nhà lớn lại có ngôi thạch bảo nhỏ như vậy. Và lại bốn tên Hắc Y lại có trách nhiệm canh giữ nơi đây.

Dứt lời, Tiểu Tà vận dụng công phu của Lương Không Không chỉ dạy, đeo lên xà nhà, xem xét như một tên ăn trộm.

A Tam hình như có chút suy đoán :

- Bí mật nằm tại căn nhà này.

Tiểu Tà hỏi :

- Tại sao người biết được?

A Tam nói :

- Đã có ngôi nhà kỳ lạ thì tất nhiên phải có chuyện kỳ lạ. Không chừng nó là một loại học tử, có thể xoay trở được.

Ba người chạy hướng đối diện với căn nhà, cử chưởng dồn công lực xô mạnh đi.

Vẫn không nhúc nhích được nửa tấc.

Tiểu Tà nói :

- Đổi qua bên khác thử xem.

Hai người lập tức nghe theo, vận sức xô ngang một bên. Thật kỳ lạ, bức tường từ từ lùi ra sau, từ ngay cửa chính bên dưới mở ra một con đường rộng năm thước.

Người thiết kế cơ quan này phải nói là có óc thông minh tuyệt đỉnh.

Cũng may, gặp bọn Tiểu Tà là những con tiểu yêu, có tính tò mò tọc mạch, dù khó khăn đến đâu cũng phải tìm cho ra mới hả dạ.

Ba người tiến vào địa đạo vừa lạnh vừa tối nhưng đường đi thì láng trơn, giống như có người thường xuyên quét dọn.

Độ hai mươi mấy trượng dài thì đến cuối đường. Ở đó có một khung cửa màu đen. Ba người hợp sức mở ra rất dễ dàng.

Trước mặt cảnh vật hoàn toàn khác nhau. Bên trong điện quang phát

sáng và vật trang trí rất đẹp.

Tiểu Tà biết rõ nơi này là trung tâm của đại điện và cũng là địa đạo duy nhất dẫn đến đây.

Ba người xông vào.

Nơi đây được trưng bày ba tượng Phật không lớn. Bên bàn có một bà lão mặc áo xám, mặt hướng về pho tượng.

Như cảm giác có người đến, bà lão vội quay lại, với cử chỉ bất ngờ, hỏi :

- Các người có phải là người Trung Nguyên không?

Tiểu Tà gật đầu :

- Bà cũng phải...?

Bà lão cười :

- Tại sao các người đến đây?

- Chúng tôi lén lút vào đây.

- Như vậy bên ngoài có số người...

Tiểu Tà chưa hiểu rõ sự tình nên không dám nói bậy :

- Số người đó đang nhốt bà phải không?

- Không phải.

Tiểu Tà đã đoán ra ý của bà lão, nên nói :

- Bà yên tâm! Chúng tôi đã giết hết chúng rồi.

Bà lão biểu lộ vẻ kinh ngạc, như không tin lời nói của Tiểu Tà :

- Người...

Tiểu Tà đắc ý cười :

- Sao rồi? Bà không tin hả?

Dứt lời, hắn liền chỉ vào vết thương bên đùi trái, nói :

- Chứng minh bằng thành tích này, bà có tin không?

A Tam, A Tứ cũng đưa ra vết thương :

- Đây cũng là vết thương chứng minh.

Thương thế của ba người làm cho bà không thể không tin.

- Vậy các người đến cứu ta sao?

- Vậy thì phải xem bà là ai đã.

Tiểu Tà thấy hình dáng bà lão, nhất là sống mũi cao cao, ánh tình điềm đạm, tỏ ra một trang phong lưu quý phái nên nói :

- Chúng tôi và lão tiền bối hình như đã gặp qua rồi.

Bà lão không dẫn được nụ cười, vì Tiểu Tà nói chuyện như đang nằm mơ :

Rõ ràng hắn là một tiểu hài mà làm bộ nghiêm nghị như một ông lão. Bà lão bất chợt cười lớn :

- Có phải không đấy? Ta đã gần mười năm chưa rời khỏi nơi này. Người từng gặp ta ở đâu?

Tiểu Tà vẫn không bỏ ngờ :

- Tôi nhất định đã gặp qua lão tiền bối. Có phải bà có một cô con gái hay không?

Bà lão rung động, qua một lúc mới nói :

- Có một đứa!

Câu chuyện chưa dứt, Tiểu Tà đã tung mình lên, đôi tay hướng về bà lão, tung vô số bóng chưởng, khí thế như bạt sơn hải đảo ép đến bà lão, tới tấp tấn công.

Bà lão nhất thời không hiểu chuyện gì. Lúc này không phải hẳn nói chuyện rất khả ái sao? Tại sao chỉ phút chốc lại ra tay cố sát như vậy?

Không để cho bà lão có thì giờ suy nghĩ, Tiểu Tà vận dụng công phu “Phân Thân Viển Ảnh” hóa ra bảy bóng mờ, tiếp theo sử dụng toàn là chiêu thức tuyệt học của Phiêu Hoa cung, làm cho bà lão muốn hoa cả mắt.

Ngẫu nhiên bà lão phải vận dụng công phu tuyệt học để hóa giải. Tiểu Tà bỗng dừng tay cười... ha... ha, nói :

- Quả nhiên là bà sao? “Hoàn thiên bất phụ hảo tâm nhơn”?

Bà lão thấy hẳn thu tay về, biết hẳn chỉ dùng thân pháp thử mình mà thôi, nên cũng thu hồi công lực, hỏi :

- Các người rốt cuộc là ai? Đến đây với mục đích gì?

Tiểu Tà cười thân mật :

- Tôi là Dương Tiểu Tà, đến đây thì mục đích có nhiều rồi.

A Tam hỏi :

- Tiểu Tà bang chủ? Bà lão này cũng biết chiêu pháp này sao?

- Không sai.

Tiểu Tà lại nhìn bà lão, cười hi...hi nói :

- Phân thân hóa ảnh thần công!

Bà lão nghe nói, mặt biến sắc :

- Người biết được công phu này sao?

Tiểu Tà nói :

- Không chỉ biết thôi mà còn biết nó xuất phát từ Phiêu Hoa cung nữa.
Tôi còn biết con gái bà chính là người con gái thần bí.

Bà lão ngỡ ngàng chưa kịp hỏi thì Tiểu Tà đã nhanh miệng nói :

- Con gái bà hứa dẫn chúng tôi đi gặp một người, bây giờ tôi đã hiểu ra người đó chính là bà.

Bà lão kinh hãi :

- Các người từng gặp con gái của ta sao?

Tiểu Tà khoát tay :

- Cô ta chỉ quen biết, hứa sẽ dẫn chúng tôi đi nhưng lại bỏ rơi chúng tôi, nên chúng tôi đành phải lần mò đến đây.

Bà lão hỏi :

- Tìm đến đây làm gì?

Tiểu Tà nói :

- Tôi muốn tìm người để giải đi khỏi sợi dây thắt lưng oan nghiệt này đây.

Bà lão nghe nói con gái mình không bị bắt nên mỉm cười :

- Các người nói rõ chuyện này một chút được không?

Tiểu Tà nói :

- Cũng được! Nhưng bà phải nói việc của bà cho chúng tôi biết.

Bà lão gật đầu :

- Thử xem!

Tiểu Tà cười :

- Bà là mẹ của cô ta, bà bị kềm chế nên cô ta phải làm việc cho Thiên Linh giáo chủ, phải không?

Bà lão không hiểu :

- Thiên Linh giáo?

Tiểu Tà nghĩ rằng bà bị cầm cố quá lâu nên không biết chuyện biến đổi ngoài thế gian, cũng không biết La Sát hòa thượng đang khống chế các môn phái võ lâm như thế nào? Thần Đa Đảo là cái gì? Người đầu bạc, chân mày bạc, dài như đuôi chó là ai?

Vội kể sơ qua một số việc. Bà lão bấy giờ đã hiểu được đôi chút, thở ra nói :

- Hà...! Ta cũng không phải bị chúng nó kèm chế, chẳng qua chúng không cho ta tiếp xúc liên hệ với người bên ngoài mà thôi.

Tiểu Tà không hiểu, hỏi :

- Tại sao?

Bà lão thở dài nói :

- Có thể vì công phu “Phân Thân Viễn Ảnh” của Phiêu Hoa cung.

Tiểu Tà nói :

- Bà chính là Phiêu Hoa cung nữ?Ồ, nhưng cũng không phải bà còn rất trẻ mà.

Bà lão lắc đầu :

- Không phải ta, mà là mẹ ta.

Tiểu Tà nói :

- Mẹ của bà là Phiêu Hoa cung nữ, sau đó chạy qua Phiên quốc, đem công phu truyền lại cho bà?

Bà lão gật đầu :

- Ừ!

Tiểu Tà nói :

- Thân mẫu của bà tại sao bỏ Trung Nguyên đi qua Phiên quốc? Xưa nay người của Phiêu Hoa cung không được rời khỏi cung mà.

Bà lão thở dài, nhớ lại chuyện xưa :

- Chuyện đã qua hơn mấy mươi năm rồi.

Tiểu Tà nói :

- Chuyện này rất quan trọng, đáng nói.

Bà lão bắt đầu kể nói :

- Mẹ ta trong bụng có ta mới rời Phiêu Hoa cung. Cha ta là Giáo chủ mà trước đó chỉ là một tên Giáo thù. Sau này tiếp vị Chưởng giáo cùng với mẹ ta sinh sống rất thoải mái. Nhưng có một ngày mẹ ta vô tình phát lộ công phu tuyệt học “Phân Thân Viễn Ảnh”. Không bao lâu, cha ta vô cớ chết đi, chức vụ Chưởng giáo do nơi hãn đảm trách. Cuộc sống không có gì thay đổi, song hãn muốn moi từ mẹ ta món công phu “Phiêu Hoa cung tuyệt học”. Mẹ ta không học được nhiều, cũng không cách nào cho hãn được tiếp thu đầy đủ. Cuối cùng, hãn bắt một tỳ nữ ở Phiêu Hoa cung buộc phải đem trao cho hãn một chiếc hộp. Ai ngờ...

Tiếng nói của bà lão dần dần nhỏ lại, trộn lẫn với nhiều đau buồn, sầu hận, Tiểu Tà đang nghe câu chuyện hấp dẫn, không muốn gián đoạn, liền hỏi :

- Có phải trong hộp đựng “Huyết biến”, thứ răng của loại độc thú có thể chế ra “Hắc Huyết thần châm” không?

- Không sai! Mẹ ta cũng không biết loại đó có thể mài nhỏ để trở thành “Hắc Huyết thần tâm”. Lúc đó, thúc thúc ta có được loại này thì mừng như điên.

Tiểu Tà nói :

- “Hắc Huyết thần tâm” xuất hiện trên giang hồ chính là vì vậy?

Bà lão nói :

- Chẳng những hộp rằng “Huyết biến” đó đã chế ra được “Hắc Huyết thần tâm” mà còn luyện được “Độc Sa chương”. Cũng vì vậy hắc đã bắt cha của Vệ Tiên tổng khứ một nơi và làm Chương Giáo đến giờ.

Tiểu Tà hỏi :

- Còn bản thân bà thì sao?

Bà lão tiếp tục thở dài :

- Mẹ ta biết được bản thân nhất thời sơ hở, mà còn giao chất độc cho hắc nên lương tâm cắn rứt, không lâu phát bệnh từ trần, để ta lại một mình. Chuyện dựng vợ, gả chồng của ta do hắc an bài. Rồi ta bị giữ tại đây. Có thể hắc sợ ta đem chuyện “Hắc Huyết thần tâm” truyền ra vô lâm.

Tiểu Tà rốt cuộc đã hiểu tại sao “Hắc Huyết thần tâm” mãi lưu lạc giang hồ, sang tận Phiên quốc. Nhưng hắc vẫn còn có nghi vấn.

Bà lão tiếp :

- “Hắc Huyết thần tâm” đáng lẽ nằm trong tay Giáo chủ Thiên Linh giáo, nhưng Hắc y sứ giả Giang Chấn Vũ lại nói thủ hạ của Thiên Linh giáo chủ đã cướp đi. Một người đã chết, sao hắc còn truy tìm?

Không những Tiểu Tà đặt nghi vấn, mà cả A Tam, A Tứ cũng cho rằng câu chuyện chưa hợp lý.

Tiểu Tà hỏi :

- Lão phu nhân! Bà có biết Thiên Linh giáo chủ đã mài được bao nhiêu cây “Hắc Huyết thần châm” không?

Bà lão nói :

- Hình như được sáu cây. Đó là lời mẹ ta nói.

- Sáu cây? Vậy là ăn khớp với lời của Giang Chấn Vũ. Nhưng không lẽ Giang Chấn Vũ nói láo? Hắc không lấy hết sáu cây, và một cây đem chế thuốc?

Hay hắc đã không đoạt được “Hắc Huyết thần châm”?

A Tam lên tiếng :

- Có thể như vậy. Lúc trước “Hắc Huyết thần châm” xuất hiện trong tay La Sát hòa thượng, có thể Giang Chấn Vũ chưa có trong tay “Hắc Huyết thần châm”.

Tiểu Tà nói :

- Chuyện thì không sai!

Tuy nói vậy nhưng trong thâm tâm hắc rất kích động, còn có nhiều nghi vấn.

A Tứ nói :

- Tiểu Tà bang chủ! Tìm hiểu làm gì chuyện thiên hạ, hãy lo đi tìm cô gái ân nhân của mình, e vui hơn.

Tiểu Tà hỏi bà lão :

- Lão phu nhân có thể cho chúng tôi biết con gái của bà tên gì không?

Bà lão ngạc nhiên :

- Nó chưa nói tên cho các người biết sao?

Rồi bà lão tiếp :

- Nó không nói tên cho các người biết tất nhiên là có nguyên nhân. Ta nghĩ các người đích thân hỏi nó thì hay hơn.

Tiểu Tà đối với chuyện này không mấy quan tâm, nên hỏi sang chuyện khác :

- Chồng của bà đâu? Có còn sống không?

Bà lão nói :

- Có thể đã hơn năm năm chưa gặp. Cả đứa con gái cũng ít khi trở về.

Tiểu Tà đôi mắt tròn xoe :

- Đã hơn năm năm? Hình như bên trong có rất nhiều bí ẩn. Bà muốn ra đi không? Bây giờ không còn ai cản trở nữa.

Bà lão cười :

- Ta ở đây đã lâu. Ra đi sẽ không chút tự do, nếu ra đi gặp Giáo chủ thì càng không tốt.

Tiểu Tà nói :

- Xin lão phu nhân cứ an tâm. Giáo chủ đã giống như một con chó điên chạy bậy. Không chừng ông ta đang bị vây hãm tại Trung Nguyên, hết đường trốn về đây.

Bà lão lơ lửng :

- Vậy...!

Bà lão không tin lời nói của Tiểu Tà là thật, một Đại Giáo chủ tại sao lại phải trốn chạy?

Tiểu Tà kéo sợi dây đỏ trong lưng ra :

- Chính là sợi dây này. Bà có cách nào tháo gỡ nó ra không?

Bà lão nhìn sơ qua đã biết, nói :

- Nghe nói chỉ cần hai đầu dây đầu lại sẽ mở ra.

Tiểu Tà chán nản :

- Nếu chỉ đơn giản như vậy, tôi đâu cần phải mang nó đến hai mươi ngày và đến tận đây tìm bà chỉ giáo? Bây giờ so với sợi dây nịt còn siết cứng hơn, càng cựa quậy càng siết chặt, thân tôi sắp thành cây lạp xưởng khô rồi.

Bà lão sắc mặt nghiêm trọng, qua một lúc mới nói :

- Ta cũng không nghĩ ra cách. Trừ ra câu chuyện thần thoại từ xưa truyền lại là bão tuyết đã cứu công chúa thì ai cũng chưa từng nghe qua cách nào để mở ra sợi dây đó.

Ba người nghe nói mặt mày âu sầu như muốn khóc.

Tiểu Tà thở dài :

- Cái gì? Tâm sự đã hết nửa ngày mà vẫn còn chưa muốn cứu sao. Lão phu nhân! Bà ấy nghĩ ra cách giải cứu chúng tôi.

Bà lão rất thông cảm với Tiểu Tà, nhưng không có cách nào cứu được, bà lão nói :

- Cha ta từng nói qua, dây này thuộc về liệt hỏa luyện thành. Hình thức tuy mềm dịu nhưng khí dương căng có thể dùng phương pháp khắc tinh giải trừ. Tìm một hình thức tuy căng nhưng tính chất êm dịu thì mới hóa giải được.

Tiểu Tà cười đau khổ :

- Đó là vật gì? Đồ chơi không được thử bậy, nếu không thành công nó siết đứt bụng không còn ăn được nữa.

Bà lão an ủi :

- Người lành sẽ có trời giúp. Dương công tử đã đánh sập Ky Mộc sơn thì đâu còn ai dám so sánh? Theo ta thì sẽ không có gì nguy hiểm.

Tiểu Tà thấy không có kết quả, chán nản nói :

- Thôi! Bỏ qua chuyện này đi, theo lời bà nói thì tôi chỉ còn cách xúc phạm thiên thần để trời làm ra phong vũ giống như công chúa thì mới thoải mái cởi bỏ dây này ra.

A Tam hí hửng :

- Em ủng hộ kế hoạch của anh! Mau tìm thiên thần xúc phạm để cho trời đất nổi giận làm mưa làm gió.

A Tứ tự tin :

- Muốn tìm thiên thần thì cứ đến đình miếu đập phá các tượng thần là được rồi.

Tiểu Tà tức giận, nắm sợi dây kéo mạnh :

- Thiên Linh giáo chủ! Có một ngày ta sẽ chém đầu ngươi. Dù cho bị dây siết đứt làm hai khúc ta cũng không ân hận.

A Tam nói :

- Đúng! Thà chết nhưng bất khuất chính là tinh thần của bang Thông Thực.

Tiểu Tà giơ tay gõ vào đầu A Tam :

- Bất cái đầu của ngươi! Dây không cột vào lưng ngươi nên giỏi nói dóc.

A Tam ôm đầu cười :

- Em đang cố vũ khí thế của Bang mà.

Tiểu Tà lảm nhảm :

- Lão phu nhân! Bà có biết cách nào xuất cung trở về Trung Nguyên một cách thuận lợi không?

Bà lão lắc đầu :

- Ta ở đây quá lâu, mọi biến đổi bên ngoài đều không biết. Các ngươi cứ

nên theo đường cũ trở về.

Chuyện chưa nói dứt bên ngoài đã nghe tiếng hí của con hồng mã.

Tiểu Tà ngạc nhiên, nhìn ra cửa. Tập trung tinh thần chờ đợi tiếng âm truyền ra.

Ngựa lại hí vang. Tiểu Tà nói :

- Hồng mã ai đem đến đây? Chắc là cô gái thần bí đó.

A Tam nói :

- Chắc cô gái đó lại giúp ta.

A Tứ gật gù :

- Còn hồng mã bị bắt ngoài trận địa, tại làm sao cô ta giữ cẩn thận để trao trả như vậy?

Tiểu Tà cười :

- Thần mã của ta mà. Thần mã của Đa Đảo.

Tiểu Tà quay về hướng bà lão, nói :

- Lão phu nhân! Tôi đã tìm được cách xuất cung thuận lợi, bà hãy bảo trọng!

Gặp được con gái, bà báo cho cô ta biết hãy đến Trung Nguyên cứu tôi.

Ba người bay ra cửa ngoài. Bà lão theo đưa tiễn.

Chỉ thấy nơi góc tháp vang lên một tiếng như rống gầm cộp hú xuyên

qua cao phong. Ba người đã lên yên khuất dạng. Bà lão đứng nhìn theo, thở dài một hơi, từ từ quay thân vào trong, nhưng bỗng phát hiện một người con gái đang đứng áng nơi cửa.

- Mẹ!

Bà lão và cô gái ôm nhau rơi nước mắt.

Bạn đang đọc truyện *Tục Tiếu Tà Thần* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 38: Mưu kế tiểu quỷ

Tiểu Tà, A Tam, A Tứ cỡi trên lưng hồng mã chạy ra bên ngoài, cứ tưởng rằng lần này sẽ bị quân của Vệ Tiên bao vây đột kích. Nhưng chạy suốt Hoàng cung mà chỉ thấy bá tánh đang tịnh tâm chờ đợi.

Thì ra suốt thời gian qua, bá tánh vẫn tuân theo ý chỉ của thần Đa Đảo, ngồi tịnh tâm bên ngoài, chưa trở về.

Tiểu Tà thấy vậy thì phì cười :

- Ai nói làm thần là sướng? Thật chẳng khác nào một phạm nhân, muốn tránh mặt dân chúng trốn đi cũng không phải là dễ.

Bá tánh thấy Tiểu Tà bỏ đi thì vội bảo nhau chạy theo.

Tiểu Tà thấy người như nước lũ, và phía sau là núi, hết đường, chỉ dậm chân kêu khổ.

A Tam vùng tay :

- Xông lên! Đập chết hết chúng nó đi.

- Không được, người quá đông.

Tiểu Tà vỗ lên đầu ngựa nói :

- Lần này nguy rồi.

Liền quay đầu ngựa chạy về hướng Ky Mộc sơn.

Con hồng mã quả là con ngựa quý, phóng chạy lên núi rất nhanh, hướng

về Ky Mộc sơn.

Bá tánh thấy vậy la lên :

- Thần linh trở về núi, thần linh đã bỏ rơi chúng ta.

Tất cả đều quỳ xuống vái lạy, van vái cho thần linh quay trở lại.

Giờ này đã rạng sáng, mặt trời sắp ló dạng.

Tiểu Tà, A Tam, A Tứ chạy thẳng lên núi với khí thế rất uy phong.

Tiểu Tà giơ tay la to :

- Đa Đảo! Đa Đảo!

Trước khi từ giã, Tiểu Tà vẫn còn muốn đùa giỡn cho đã.

Tiểu Tà lên tiếng, bá tánh tưởng thần linh hoá tướng, có nghĩa là thần Đa Đảo sắp trở về Thiên quốc còn hoá tướng đến bá tánh nên lập tức hô theo :

- Đa Đảo! Đa Đảo!

Hai tiếng Đa Đảo được lập lại nhiều lần, rồi bóng dáng thần Đa Đảo khuất về núi cao, họ không còn đuổi theo nữa.

Hồng mã là con ngựa quý xứ sa mạc, chỉ chốc lát đã vượt qua Ky Mộc Sơn, hướng về Trung Nguyên.

* * * * *

Lúc này đại quân của Vệ Tiên đã kéo gần đến thành Bắc Kinh, chiến công không ít và trắc trở lại không nhiều.

Hoàng thượng Kỳ Ngọc triệu tập quần thần và binh bộ thượng thư Y Khiêm, cùng với Thạch Hân để bàn kế chống giặc.

Mấy ngày qua tuy chiến đấu rất gian khổ nhưng mọi người vẫn kiên trì chờ đợi viện binh.

Thành Đại Đồng do Tiểu Thất và Siêu Vô Hạn chỉ huy năm vạn quân chống giặc. Ở Tuyên Phủ có tổng binh Dương Hồng cũng thống lĩnh binh mã chi viện.

Vệ Tiên biết rõ nếu để lâu thì quân viễn chinh có nhiều bất lợi nên quyết định tấn công toàn lực và chớp nhoáng.

Ban đêm, doanh trại hỏa quang sáng rực, Vệ Tiên dùng Linh Dĩ chương lệnh làm tham mưu.

Vệ Tiên nói :

- Ngày mai lúc trời hừng sáng phải công thành, không thể duy trì mãi mà hao hụt binh lương.

Linh Dĩ chương lệnh nói :

- Theo tình hình quân lực trong thành chỉ còn khoảng ba vạn, chúng ta chỉ cần thọc được một cánh quân vào thành thì có thể chiếm được thành ngay.

Tùy tướng Kim Thành nói :

- Kỳ Ngọc ở nơi nào? Chúng ta nên đột kích vào bộ phận đầu não để địch quân đồn quân chống cự, rồi thừa cơ tấn công vào chỗ yếu.

Vệ Tiên tán thành :

- Kế hoạch đó rất hay! Người hãy phục kích nơi Bắc môn, dùng toàn lực kích bể cửa thành, đằng sau phải có quân yểm trợ phòng chống viện binh.

Vệ Tiên lại bàn với Linh Dĩ chương lệnh :

- Giáo chủ còn mấy bữa nữa mới đến nơi?

Linh Dĩ chương lệnh nói :

- Tin tức đã truyền xuống bảy ngày, nếu không có gì trắc trở thì đêm nay hoặc sáng mai sẽ đến.

Vệ Tiên hỏi :

- Chuyện của Dương Tiểu Tà, Giáo chủ trong thư có nói hắn đang bị cột trên tượng Phật. Tính thời gian đã hơn một tháng rồi mà vẫn chưa có tin tức gì khác.

Hắn chắc chắn sẽ chết chứ?

Linh Dĩ chương lệnh đắc ý cười :

- Không sai! Hắn bị dây Thất Thiên thắt cột cứng thì làm sao có thể thoát ra được, nếu hắn không chết thì cũng phải bó tay.

Vệ Tiên nghe nói có vẻ yên tâm. Sợi dây đã cột Tiểu Tà rồi, nếu hắn phá được thì sao cả tháng nay không thấy xuất hiện ở Trung Nguyên?

Linh Dĩ chương lệnh tiếp :

- Giáo chủ đã nói thì không sai.

Vệ Tiên nói :

- Thì cứ cột hãn ở đó, đợi lúc ta chiến thắng đem quân trở về thu phục hãn cũng không muộn.

Sự thật nếu Vệ Tiên biết được Tiểu Tà đã thoát ra và làm loạn cả Hoàng cung Phiên quốc thì hãn sẽ lo lắng đến mức nào?

Vệ Tiên hướng về tấm bản đồ, nhìn qua một lúc, nói :

- Các tướng theo lệnh ta phân công. Kim Thành thì tấn công Bắc môn, Ngân Thành thì tấn công Tây môn, Đồng Thành thì tấn công Nam môn, còn Mộc Thành thì tấn công Đông môn. Mỗi tướng thống lĩnh hai ngàn binh mã, nếu quân Dương Hồng xuất hiện thì phải do nơi Đồng Thành phụ trách cản trở. Ta giám sát chỉ đạo đại quân, đề phòng Siêu Vô Hận phá vỡ quân chi viện.

Mọi người đều y theo kế hoạch mà làm.

* * * * *

Thành Bắc Kinh giống như con sư tử bị thương, các cửa thành đều bị hỏa pháo xoi thủng từng lỗ.

Trong bốn ngày qua cố sức chống cự thì hầu như đã gần kiệt sức, tuy nhiên ai nấy cũng đều cố gắng, không dám nghỉ ngơi.

Nhưng cuối cùng thì cửa Đông cũng bị nứt ra một lỗ khá lớn, quân Phiên tiến nhanh vào, hò reo như nước vỡ bờ.

Bên ngoài, quân Phiên ném dây làm thang leo lên bờ thành, quyết tâm đánh một trận kết thúc.

Quân Vệ Tiên rất dũng mãnh và hăng hái, khí thế giống như bài sơn đảo

hải, không cách nào cản trở nổi.

Linh Dĩ chương lệnh lãnh theo ba mươi tên cao thủ xông lên, tiến thẳng vào Hoàng cung.

Lúc này trong Hoàng cung đã có Âu Dương Bát Không hợp với đệ tử Cái bang ngăn đón.

Kỳ Ngọc kinh hải, xua quân ra chống đỡ.

Chỉ một thời gian ngắn thì quân Phiên đã tràn vào gần một nửa, quân Đại Minh sức kháng cự bắt đầu có phần sa sút.

Tại Tây môn, Vệ Tiên đang đốc chiến, trong thấy tình hình đặc ý cười lớn, tưởng tượng thành Bắc Kinh sắp nằm gọn trong tay.

Cũng vào lúc này, bên mé phía Bắc có một bóng người phi thân đến, chính là Thiên Linh giáo chủ.

Chưa kịp đặc thẳng, Thiên Linh giáo chủ đã cho Vệ Tiên hay chuyện xảy ra ở Hoàng cung Phiên quốc, do Tiểu Tà quấy nhiễu.

Vệ Tiên nghĩ thầm :

- “Nếu hạ được thành Bắc Kinh mà chính quốc bị tai biến thì sẽ mất gốc, thất bại không lường trước được”.

Thấy vẻ mặt của Thiên Linh giáo chủ đầy lo lắng, Vệ Tiên có cảm giác không ổn, vội hỏi :

- Giáo chủ! Dương Tiểu Tà đã làm hư đại sự của chúng ta rồi sao?

Giáo chủ đáp :

- Dương Tiểu Tà không phải tầm thường, ngài mau rút quân về nước kẻo không kịp nữa.

- Hẳn trốn thoát rồi sao?

Giáo chủ nói :

- Chẳng những trốn thoát mà còn làm thần Đa Đảo, mê hoặc dân chúng tôn xưng Quốc vương.

- Cái gì?

Vệ Tiên cặp mắt như muốn rớt ra ngoài, bụng nóng như lửa đốt.

Người khác thì không tin, nhưng Tiểu Tà thì không thể xem thường.

Vệ Tiên nói :

- Hẳn làm thần Đa Đảo sao?

- Không sai, mọi câu nói của hẳn dân chúng Phiên quốc đều răn rắp tuân theo, cam tâm tình nguyện tôn thờ.

Vệ Tiên sửng sốt :

- Hẳn không phải bị cột ở tượng Phật ư?

Giáo chủ thở dài :

- Tượng Phật bị lũng, thần điện bị hủy, luôn cả Ky Mộc sơn cũng bị sập hết phân nửa.

Mặt Vệ Tiên như một quả bóng bị xì hơi, nói :

- Dương Tiểu Tà cả gan dám phá hủy linh địa của Phiên quốc, không được để tên ma quỷ này lộng hành như vậy, ta nhất định diệt trừ tên ác ma này.

Tức giận muốn nghẹt thở, Vệ Tiên đứng thừ ra một chút rồi hỏi :

- Việc này xảy ra đã bao lâu rồi?

- Cách đây bốn hôm.

- Hắn còn trong nước ư?

Giáo chủ nói :

- Hắn vừa chạy trở lại Ky Mộc sơn, nhưng quần chúng nhất định đòi hắn phải trở về Hoàng cung lên ngôi Quốc vương, làm thần Đa Đảo.

Vệ Tiên lo lắng :

- Ta trở về còn kịp không?

Giáo chủ nói :

- Phải giết hắn, nếu không thì hắn sẽ làm xáo động lòng dân.

Vệ Tiên nhìn vào đại quân, lúc này tiếng hò hét đã giảm đi không ít, nghĩ thầm :

- “Thắng bại nơi đây không quan trọng bằng bảo vệ chính quốc, và lại để cho kẻ thù chiếm được lòng dân thì quả vô cùng nguy hiểm”.

Không nhẫn nại được, Vệ Tiên quyết định bỏ cuộc đánh chiếm kinh thành Bắc Kinh, lui quân về cứu nước.

- Mau! Ra lệnh thâu binh.

Tiếng còi thâu binh vang lên :

- U... u... u Còi hiệu đã thổi, quân Phiên đều kinh ngạc. Tại sao đang công thành gần đến giờ phút thắng lợi thì lại lui binh?

Quân sĩ đều rút lui ra ngoài, đoàn quân Vệ Tiên vội vã kéo đi.

Thiên Linh giáo chủ cũng chạy theo Vệ Tiên về nước.

Lúc tấn công thì chậm, lúc rút lui thì lại rất nhanh.

Chỉ trong chốc lát, quân binh Dương Hồng, tướng của Đại Minh đã truy đuổi.

Hơn nữa, quân của Tiểu Thất và Siêu Vô Hận từ ải Chi Quan cũng đã kéo về, đụng đầu với quân của Vệ Tiên.

Tuy nhiên quân của Vệ Tiên đã không còn tinh thần chiến đấu, vội tìm đường khác tránh đi.

Không ai hiểu lý do vì sao đang dững mãnh công thành lại vội rút về nước.

Siêu Vô Hận cho rằng Vệ Tiên dùng kế Điều Hồ Ly Sơn để chiếm thành nên không dám truy đuổi. Dương Hồng cũng nghi Vệ Tiên có mưu kế nên cả hai đều kéo quân về thành cố thủ, không truy sát.

Chính vì vậy mà đoàn quân Vệ Tiên rút được về nước an toàn.

Thành Bắc Kinh được chiêu an.

Kỳ Ngọc suốt một thời gian dài kinh hãi, bây giờ vui không kể xiết,

truyền quân dọn dẹp nơi vườn hoa, mở tiệc ăn mừng, cảm tạ những anh hùng đã vì nước mà tận tâm thủ thành.

Trong bữa tiệc, những người được Kỳ Ngọc cho mời đều là những người đáng hưởng phần danh dự, công lao rất lớn.

Những nhân vật đáng chú ý trong bữa tiệc gồm có Y Khiêm, Thạch Hãn, Âu Dương Bát Không, Siêu Thực Tiên, Khưu Song Ngư... còn có cả Phi Long bảo quần chủ Tôn Nô.

Tiểu Linh cũng được mời dự, nhưng cảm giác đại tiệc toàn là đàn ông và thuộc vào hàng trường bối, hơn nữa Hoàng thượng Kỳ Ngọc vẫn chưa có vợ nên cố ý lánh mặt. Song vì công chúa Kỳ Thanh khẩn khoản mời dự nên không thể chối từ.

Kỳ Ngọc nâng ly rượu lên, nói :

- Trẫm cảm tạ các vị hiệp sĩ đã giúp trẫm thoát nạn trong cuộc chiến vừa qua.

Hướng về Âu Dương Bát Không, Kỳ Ngọc tiếp :

- Âu Dương đại hiệp võ công cái thế, nghe nói là sư phụ của Dương Tiểu Tà, đáng lý phải gọi ông là tôn sư để tỏ lòng kính trọng.

Dứt lời Kỳ Ngọc uống một hơi cạn ly, nói :

- Trẫm đã khai tiệc, xin mời quan khách chia vui.

Kỳ Ngọc cố tình kết thân với Âu Dương Bát Không, hy vọng có ngày hưởng thụ công phu võ học tuyệt đỉnh của vị đại hiệp này, đồng thời liên kết với Tiểu Tà trong kế sách giữ nước.

Sự thực Kỳ Ngọc cũng không hiểu nổi con người Tiểu Tà. Hiện nay Âu

Dương Bát Không cũng không còn kiềm chế được hẳn, nói cho đúng hơn, từ nhỏ đến lớn cũng vậy thôi.

Âu Dương Bát Không có vẻ hào hứng nói :

- Bỉ nhân là người giang hồ trôi nổi, đâu dám xưng đại hiệp. Bỉ nhân xin thay thế cho Tiểu Tà uống cạn ly rượu này để tạ ơn Hoàng thượng.

Kỳ Ngọc vui cười :

- Âu Dương đại hiệp, gần đây có tin tức gì của đại tướng quân Tiểu Tà không?

Âu Dương Bát Không nói :

- Nghe nói Tiểu Tà bị nhốt tại Phiên quốc.

Kỳ Ngọc thất kinh hỏi :

- Dương Tiểu Tà đi chinh phạt, sao lại bị nhốt nơi đó?

Âu Dương Bát Không nói :

- Tin tức thì có, nhưng nói về nguyên nhân thì bỉ nhân chưa rõ lắm.

Âu Dương Bát Không hướng về Cái bang phân đà chủ Khưu Song Ngư, hỏi :

- Khưu đà chủ đã có tin tức gì mới chưa?

Khưu Song Ngư đáp :

- Theo tin tức truyền đến thì Tiểu Tà dường như bị trói tại chân tượng Phật ở Kỳ Mộc sơn, tình hình không khả quan gì mấy.

Kỳ Ngọc nóng lòng :

- Âu Dương đại hiệp, đã có ai đi cứu Tiểu Tà chưa?

Âu Dương Bát Không cười :

- Bỉ nhân nghĩ rằng Tiểu Tà một thân bản lãnh, võ công cao cường, chỉ có tự mình cứu lấy mình chứ không ai có đủ bản lãnh giải cứu hãn nãi. Trong thiên hạ không một nhà lao nào có thể nhốt được hãn.

Siêu Thực Tiên góp thêm :

- Hạ thần từng gặp qua, Dương tướng quân một thân bản lãnh, xin Hoàng thượng đừng quá lo lắng.

Kỳ Ngọc cũng từng chứng kiến bản lãnh của Tiểu Tà, chẳng qua vì cảm mến mà đâm ra lo lắng thế thôi, nên gượng cười nói :

- Trẫm cũng chờ xem Dương Tiểu Tà lần này phát huy khả năng đến mức nào.

Trừ việc lo lắng cho Dương Tiểu Tà thì Kỳ Ngọc cũng còn một số việc phải làm nên quay qua hỏi Y Khiêm :

- Y thượng thư, người đoán Vệ Tiên rút quân đi đột ngột như thế là có ý gì?

Y Khiêm nói :

- Hạ thần cho rằng Vệ Tiên rút quân đột ngột là do có biến cố gì đó tại chính quốc.

Kỳ Ngọc nói :

- Chuyện bất ngờ như vậy thì hiển nhiên là có nguyên do. Nhưng trong thời gian ngắn chưa chắc chúng sẽ không trở lại xâm phạm, vì vậy chúng ta không được xao lãng phòng thủ.

Y Khiêm trấn an :

- Xin Hoàng thượng an tâm, hiện nay viện quân đã kéo về củng cố quân lực.

Kỳ Ngọc gật đầu, hỏi tiếp :

- Binh lực trong thành ra sao rồi?

Y Khiêm nói :

- Còn khoảng hai vạn quân, vẫn cần điều thêm nhân mã ở các nơi về củng cố.

Kỳ Ngọc nói :

- Việc này trăm giao cho Y thượng thư lo liệu.

Y Khiêm chấp tay tuân lệnh.

Kỳ Ngọc quay qua hỏi Âu Dương Bát Không :

- Âu Dương đại hiệp có biết người bịt mặt buổi sáng xâm nhập vào thành là ai không? Lai lịch người đó thế nào? Hẳn có phải là người Phiên bang không? Võ công của hã rất cao cường, thật khó đối phó.

Âu Dương Bát Không nói :

- Bọn họ cũng là thủ hạ của Vệ Tiên, đệ tử của Thiên Linh giáo. Chúng

nó người nào cũng võ công hết sức cao cường, nhất là công phu Độc Sa chưởng vô cùng lợi hại.

Tôn Nô, một cao thủ của Phi Long bảo mà vừa rồi cũng có tham gia chống quân Vệ Tiên, suy nghĩ một lúc rồi nói :

- Cho đến ngày hôm nay cùng bọn chúng giao đấu thì bỉ nhân mới hiểu rõ chúng nó là ai. Trước đây ba đệ tử của bốn bảo bị giết ở Tiểu Trúc Lâm cũng là do bọn này gây ra.

Cái bang Khưu Song Ngư nói :

- Ngoài bọn thủ hạ Thiên Linh giáo còn có một số cao thủ không kém Hắc Y sát thủ, dường như là vây cánh của Dương Sơn Kiệt.

Kỳ Ngọc nghe nhắc đến cái tên Dương Sơn Kiệt thì dùng dằng nổi giận :

- Tên phản tặc này trầm vì tội nghiệp hăn nên không nỡ tru di tam tộc, thế mà hăn lại cấu kết với Phiên bang tạo phản.

Lời nói của Kỳ Ngọc chưa dứt thì một tràng cười đã vang lên, rồi Dương Sơn Kiệt đã bỗng nhiên xuất hiện, dẫn theo mười mấy tên Hắc Y dồn về phía vườn hoa, bao vây số người đang dự tiệc.

Dương Sơn Kiệt tay cầm kiếm, cười nói rất hỗn láo.

Kỳ Ngọc tuổi trẻ, kinh nghiệm chưa nhiều nên việc đột biến xảy ra tức thì chấn động, trở mắt nhìn Dương Sơn Kiệt, hét :

- Lại là người?

- Không sai! Người đâu ngờ ta đến đây phải không?

- Tên phản tặc quá to gan rồi.

Dương Sơn Kiệt vẻ mặt hầm hầm :

- Người mới là phản tặc, Hoàng thượng vẫn còn trong tay Vệ Tiên mà đã tự lập làm vua, vậy còn không phải phản tặc ư?

- Hồn láo!

Y Khiêm quát :

- Trước mặt Hoàng thượng mà người dám loạn ngôn như vậy ư? Người đâu!

Mau bắt trói hẳn lại.

Mệnh lệnh được truyền ra nhưng không thấy một bóng người.

Bọn thị vệ đi đâu hết rồi nhỉ? Không lẽ chúng đã bị hạ sát?

Âu Dương Bát Không cảm giác không ổn, đưa mắt nhìn xung quanh thì thấy bọn vệ binh canh gác đều đã ngã gục hết dưới đất.

Thạch Hãn đứng dậy hét lớn :

- Dương Sơn Kiệt, người dám phản loạn như vậy thì ta sẽ giết chết người.

Thạch Hãn gầm lên, búng chân định nhảy tới, nào ngờ thân hình bỗng ngã lăn ra đất, mê man ngay.

Mọi người trông thấy đều hết sức kinh hãi.

Âu Dương Bát Không giật mình :

- Người dùng độc?

- Không sai! Ha... ha...

Dương Sơn Kiệt đặc ý nói :

- Không phải thuốc độc mà là Thần Tiên tán.

- Nam Hải Thần Tiên sao?

Âu Dương Bát Không vội nói :

- Không xong rồi!

Vừa nói vừa phóng mình lên mây trượng cao, lấy thuốc chặn độc bỏ vào miệng. Số người còn lại tránh không kịp, từ từ ngã xuống mê man.

Dương Sơn Kiệt nhào tới Kỳ Ngọc, đồng thời mười mấy tên Hắc Y cũng hướng về phía Âu Dương Bát Không bao vây.

Âu Dương Bát Không cấp thiết phải cứu người nên không dám chậm trễ, hét lên :

- Lão phu hôm nay sát giới rồi!

Tức thì dùng Đại Bi chương, thế mạnh như nước vỡ bờ tổng thẳng vào bọn Hắc Y bịt mặt.

Bọn Hắc Y sát thủ này võ công không lợi hại mấy, vội thối lui ra sau tránh né. Âu Dương Bát Không hướng về tay kiếm của Dương Sơn Kiệt điểm tới.

Trường kiếm bay khỏi tay Dương Sơn Kiệt. Sắc mặt y biến đổi, toàn thân như đá treo, lăn xả vào Kỳ Ngọc.

Dương Sơn Kiệt định thí mạng bóp cổ Kỳ Ngọc nhưng một đạo âm phong đã chặn đứng đôi tay hắn, đồng thời cũng giật lùi thân mình hắn lại.

Âu Dương Bát Không thừa cơ phóng tới, kẹp Kỳ Ngọc lên, nhún chân một cái đã nhảy lên mái cung điện cao mười trượng, ý định phải cứu Kỳ Ngọc trước, sau đó mới cứu những người khác.

Trong lúc thân mình còn chưa đứng vững trên mái thì đã đụng phải một bóng đen, người này thân thủ khá cao, nhưng so với Âu Dương Bát Không thì chưa chắc đã thắng.

Không thấy bóng đen ra tay, nhưng hai luồng chân khí đã giao hội, ép lại nặng như núi, làm cho Âu Dương Bát Không có cảm giác kinh mạch dội ngược lên, tim gan đau đớn.

Âu Dương Bát Không “ực” lên một tiếng, rơi xuống đất. Cũng may nhờ giàu kinh nghiệm giao đấu nên Âu Dương Bát Không đã buông Kỳ Ngọc xuống trước, rồi mới rơi theo chụp lấy Kỳ Ngọc, tránh được cả hai cùng té một lúc, gây thương tích.

Người Hắc Y đứng nhìn theo, hai tay chấp sau lưng, thái độ rất ngạo nghễ, tự tin, không truy kích.

Âu Dương Bát Không nghĩ rằng giờ này muốn đưa Kỳ Ngọc thoát đi không phải dễ nên chỉ còn cách đặt Kỳ Ngọc sang một bên, ôn tồn nói :

- Các hạ công lực quá cao thâm!

- Không dám!

Người Hắc Y khiêm tốn trả lời, song đôi mắt vẫn ngạo nghễ, nói :

- Ai không biết Âu Dương Bát Không võ công quán trệt thiên hạ?

Âu Dương Bát Không cười nhạt :

- So với người thì lão phu không sánh kịp rồi.

Người Hắc Y cũng cười :

- Mười năm không gặp, ông vẫn khiêm tốn như xưa.

- Không phải khiêm tốn mà là tự xét bản thân.

Bấy giờ Dương Sơn Kiệt đã lượm lên trường kiếm, nói :

- Hãy mau giết hăn, chúng ta phải gấp rút bắt cho được Kỳ Ngọc.

Người Hắc Y nói :

- Thống lĩnh chớ nóng, nếu ông biết lão già này là sư phụ của Dương Tiểu Tà thì sẽ biết không phải là dễ đối phó. Ông cứ đứng sang một bên để xem cuộc giao đấu.

Dương Sơn Kiệt nghe nói Âu Dương Bát Không là sư phụ của Dương Tiểu Tà thì có vẻ kinh ngạc, nhưng đã lỡ leo lưng cọp thì chỉ còn cách liều mạng mà thôi, vội nói lớn :

- Người dám cản trở công việc của bốn chức, nhất định phải bỏ mạng.

Âu Dương Bát Không không thèm để ý đến hăn, hướng sang Hắc Y Nhân nói :

- Trong võ lâm, ngoại trừ Võ Si ra thì lão phu chưa từng gặp được người có nội công cao như các hạ vậy. Thật đáng khen.

Người Hắc Y nói :

- Đa tạ, các hạ quá khen rồi, tại hạ rất cảm kích.

- Các hạ là ai?

Người Hắc Y cười :

- Có thể qua được hôm nay ông sẽ biết tôi là ai. Tôi nghĩ ông nên tập trung tinh thần làm sao bảo vệ cho Kỳ Ngọc hơn là tìm hiểu tôi là ai.

Âu Dương Bát Không nói :

- Với võ công cao thâm như vậy thì người khổng chế võ lâm rất dễ, cần gì phải tranh đoạt giang sơn Đại Minh?

Người Hắc Y nói :

- Ta chỉ giúp đỡ Dương Sơn Kiệt mà thôi.

Âu Dương Bát Không hỏi :

- Người cầu kết với Dương Sơn Kiệt được bao lâu?

Người Hắc Y đáp :

- Nói xa hơn thì có thể là mười lăm năm, còn nếu nói gần hơn thì chỉ độ khoảng bốn năm trở lại đây thôi.

Âu Dương Bát Không nói :

- Một năm trước đây Hắc Y sát thủ bị tiêu diệt, người và Thiên Linh giáo có quan hệ gì không?

Người Hắc Y lạnh lùng :

- Quan hệ như thủy hỏa.

Giữa lúc đó trên đình viện bỗng có một bóng trắng bay đến, Tiểu Linh cấp tốc nói :

- Lão gia gia, không xong rồi, có mai phục.

Âu Dương Bát Không vội nói :

- Linh nhi, mau tránh qua một bên.

Tiếng nói chưa dứt, thân mình đã lao tới, công thẳng vào người Hắc Y Nhân.

Hắc Y Nhân có vẻ cũng lo cục diện sẽ thay đổi nên nói lớn :

- Dương thống lĩnh, hãy mau tốc chiến tốc thắng.

Vừa nói, hắn vừa vung chưởng đón đỡ chiêu thức của Âu Dương Bát Không.

Dương Sơn Kiệt nghe được chỉ thị thì lập tức triển khai thân pháp, trường kiếm vung lên, hô to :

- Xung phong!

Hắn có ý định bắt cho bằng được Kỳ Ngọc chứ không phải giao chiến với Âu Dương Bát Không.

Âu Dương Bát Không thì chỉ lo bảo vệ Kỳ Ngọc nên thân pháp có phần hạn chế.

Lúc đó, bọn Hắc Y sát thủ vây quanh Tiểu Linh càng làm cho Âu Dương Bát Không thêm bối rối. Lão gầm lớn, lập tức phát chiêu công về phía Dương Sơn Kiệt và bọn Hắc Y sát thủ, chiêu thế mạnh mẽ vô cùng, bức lui cả đám người tấn công.

Âu Dương Bát Không gấp rút :

- Linh nhi! Con hãy mau giải cứu cho những người bị thuốc mê tỉnh dậy.

Tiểu Linh rảnh tay, lập tức hướng về Khưu Song Ngư chạy tới, nhét thuốc giải vào miệng.

Chỉ trong giây lát, Hắc Y Nhân đã giao đấu với Âu Dương Bát Không khá quyết liệt. Tuy võ công của hắn khá cao nhưng cũng không đến nỗi đáng sợ như Võ Si, cho dù Võ Si thì cũng phải quá năm mươi chiêu mới hạ được Âu Dương Bát Không, muốn hạ ông lão không phải là dễ.

Lúc này, Tiểu Linh đã điểm huyết cho Khưu Song Ngư, truyền công lực cho thuốc ngấm vào cơ thể, và gọi lớn :

- Khưu đà chủ, tỉnh lại mau.

Quả nhiên chỉ trong nháy mắt Khưu Song Ngư đã tỉnh dậy, thấy bọn Hắc Y sát thủ đang kéo đến thì vội kéo Tiểu Linh sang một bên, nói to :

- Công chúa, mau né tránh.

Rồi không do dự, lão vung gậy trúc lên, dùng Đả Cầu Bổng pháp đánh tới tấp vào bọn Hắc Y bịt mặt. Bọn này võ công không cao, làm sao chống nổi Đả Cầu Bổng pháp tinh diệu, trận thế lập tức rối loạn ngay.

Người Hắc Y biết bọn chúng chỉ là thuộc hạ của Linh Dĩ chương lệnh, võ công thấp kém nên hét lớn :

- Xông vào!

Lập tức có chừng hai mươi tên Hắc Y bịt mặt xuất hiện, tay cầm đao kiếm, khí thế rất uy phong.

Bọn chúng tham chiến không lâu thì quả nhiên đã vây được Âu Dương Bát Không, Khưu Song Ngư và Tiểu Linh vào một chỗ.

Người Hắc Y nhẹ nhàng lướt ra khỏi vòng chiến, chấp tay quan sát, cười đắc ý.

Âu Dương Bát Không nghi ngờ, hướng về người Hắc Y nói :

- Chính ngươi mới là Hắc Y sứ giả?

Người Hắc Y nói :

- Không phải hắn đã chết rồi sao?

- Người đó chính là người mới phải.

Người Hắc Y nói :

- Ta báo cho các ngươi biết để trước khi chết không ân hận...

Tiểu Linh nghiến răng :

- Ngươi... tên ác ma này... thiên hạ võ lâm không thể nào dung tha cho ngươi được.

Người Hắc Y cười nhạt :

- Không chừng hiện giờ các đại môn phái cũng đã nạp vũ khí đầu hàng rồi.

Cô không nên vì chuyện này mà lo lắng...

Âu Dương Bát Không nghe nói có vẻ kinh hãi :

- Người cũng có chủ trương không chế các đại môn phái võ lâm sao?

Người Hắc Y cười lớn :

- Không sai!

Vừa dứt tiếng, hắc đã vung tay, hét :

- Tiến lên, không để sót một người nào.

- Tuân lệnh!

Trong lúc tình hình đang hỗn loạn thì bỗng đâu nơi đầu tường cung điện lại xuất hiện mười tên Hắc Y bịt mặt, tay cầm đao kiếm, liên tục nhảy xuống.

Bọn người này không tấn công Âu Dương Bát Không mà lại tấn công vào bọn Hắc Y sát thủ.

Khí thế rất mãnh liệt, thân pháp cực kì lợi hại, đánh dẹp bọn Hắc Y sát thủ đang vây hãm Âu Dương Bát Không sang một bên.

Người Hắc Y thấy có biến thì nhanh chóng đánh ra một chương, hỏi lớn :

- Các người là ai?

- Vĩ Diệt Huyền!

Người Hắc Y ngạc nhiên :

- Ai là Vĩ Diệt Huyền?

- Là một trong số Hắc Y bịt mặt này.

Vĩ Diệt Huyền đã từng bị Giang Chấn Vũ khống chế, sau đó được Tiểu Tà cứu từ đảo Thần Tiên ra cùng với Chương môn các đại môn phái. Nhưng sau đó thì chỉ trong một đêm đã bị Võ Si đánh chết, chẳng lẽ có người nào giả dạng hay sao?

Vừa nghe thấy thế, người Hắc Y dường như đã kinh ngạc vô cùng, vội vung tay đánh lui ba trong số những tên Hắc Y bịt mặt mới xuất hiện, hô to :

- Rút!

Dứt lời, hắn đã tung mình về hướng bên trái vườn hoa.

Mười mấy tên Hắc Y mới đến lại phóng theo bao vây, có người nói :

- Vĩ Diệt Huyền, rốt cuộc ngươi đã đến rồi.

Người Hắc Y cười lớn :

- E rằng các ngươi đã nhầm lẫn rồi, Vĩ Diệt Huyền chương môn đại phái trước đây đã bị Võ Si đánh chết, làm sao có Vĩ Diệt Huyền khác thế thân?

Có tiếng nói :

- Đương nhiên là không có người nào, chỉ có ngươi mà thôi.

Người Hắc Y nói :

- Không tin thì các người đến các bang phái mà tìm thử xem?

- Không cần, chính người đang ở tại đây, cần gì phải tìm nữa?

Người vừa nói liền gỡ khăn che mặt xuống, chính là Chu Lăng Bang chủ Cái bang.

Tiểu Linh trông thấy, đôi mắt mở to, thậm chí không tin là sự thực.

Tiểu Linh nhớ đến ngày ra đi của nghĩa phụ, thân thể run lên, thời gian mong nhớ đã đổ ra không biết bao nhiêu nước mắt, nay bỗng nhiên gặp lại tại kinh thành này, khó mà tưởng tượng được sự vui mừng. Nàng la lên :

- Nghĩa phụ!

Mặc kệ trận chiến, Tiểu Linh nhào đến ôm Chu Lăng.

Chu Lăng vuốt tóc Tiểu Linh, vỗ về :

- Hàn Linh, con đã phải khổ sở nhiều lắm rồi.

Tiếp theo Chu Lăng, số người còn lại ai cũng kéo khăn che mặt xuống, họ đều là Chương môn các môn phái.

Họ đã bị Võ Si đánh chết tại sao bây giờ lại nghiễm nhiên sống lại?

Người Hắc Y kinh ngạc một lúc lâu rồi mới nói :

- Các người quả nhiên chưa chết.

Tinh Mộc Tử phái Võ Đang lên tiếng :

- Chúng ta chưa chết, người cũng chưa chết. Ha... ha...

Người Hắc Y cũng cười :

- Đúng! Đúng! Ta chính là Vĩ Diệt Huyền.

Chu Lăng nói :

- Đã thừa nhận sao không gỡ mặt nạ xuống?

Vĩ Diệt Huyền nói :

- Không cần thiết!

Chu Lăng gằn giọng :

- E rằng người muốn đeo cũng không đeo được đâu.

- Chưa chắc!

Vĩ Diệt Huyền lạnh lùng :

- Mấy năm trước ta đã khống chế các người, mấy năm sau này cũng thế thôi.

Chu Lăng cười :

- Rất tiếc người không còn cách nào khác ngoài độn thổ trốn đi.

Vĩ Diệt Huyền nói :

- Các người không còn cơ hội trở về rồi, Tổng đàn của các người giờ này đã bị Phi Long bảo chiếm lấy cả.

Chu Lăng ngạo nghễ :

- Chúng ta biết được các người là Hắc Y sát thủ giả danh thì lẽ nào lại không lo bảo vệ môn phái? Người đừng có đùa giỡn nữa.

Vĩ Diệt Huyền nghe nói giật mình, không còn chỗ chối cãi, nói :

- Các người thật là... hiểu lầm rồi, Phi Long bảo toàn làm chuyện chính nghĩa, các người đừng đổ kỵ.

Chu Lăng nói :

- Chúng ta chưa nói đến hành động giết hại, chỉ khống chế mà thôi. Quần hùng đã nắm chắc chuyện này, Phi Long bảo chết là phải.

Vĩ Diệt Huyền trầm ngâm :

- Tại sao các người biết ta chưa chết?

Chu Lăng nói :

- Chúng ta cũng không phải bị Võ Si giết, người cũng không phải thế mà lại theo chúng ta giả chết, chẳng phải là ném đá giấu tay ư?

Vĩ Diệt Huyền nổi giận :

- Giang Chấn Vũ, tên phản tặc này trước khi chết vẫn còn hại ta.

Âu Dương Bát Không dường như phát hiện được điều gì, nói :

- Vĩ Diệt Huyền, nếu người là Hắc Y sứ giả thì người chỉ huy cả Võ Si, việc giết người của Võ Si tất nhiên người phải biết rõ ràng.

Chu Lăng nói :

- Âu Dương tiên sinh! Điểm này tiểu đệ cũng giải thích được. Trước đây tiểu đệ cùng Vĩ Diệt Huyền bị nhốt tại đảo Thần Tiên, mọi việc hẳn đều giao cho Giang Chấn Vũ hành động. Ai ngờ Dương Tiểu Tà bắt Giang Chấn Vũ, quật phá đến ngất ngư, rồi ra đảo Thần Tiên cứu được chúng ta. Vĩ Diệt Huyền thấy thế đứng không còn nữa, tương kế tựu kế, để cho quần hùng chỉ nhắm vào Giang Chấn Vũ. Trong lúc chưa liên lạc được Giang Chấn Vũ, hẳn tưởng là Võ Si đã giết được các Chương môn nên hẳn mới giả chết để qua mặt thiên hạ.

Vĩ Diệt Huyền nói :

- Nếu ta không giả chết thì thiên hạ võ lâm chắc chắn sẽ nghi ngờ ta.

Chu Lăng nói :

- Nước trong chảy dòng trong, nước đục chảy dòng đục. Nếu người không phải là Hắc Y sứ giả thì cho dù thiên hạ có hoài nghi cũng đâu làm gì được người?

Vĩ Diệt Huyền cũng hối tiếc bản thân không suy nghĩ chu đáo, bây giờ hối hận thì đã muộn nên nói :

- Các người suy nghĩ về ta quá mông lung, cả Tiểu Tà cũng thế.

Chu Lăng nói :

- Sự việc từ đầu đến cuối Tiểu Tà đã khám phá và chứng minh, đâu còn gì mờ ám nữa. Người chính là Hắc Y sứ giả, hành động theo mệnh lệnh của ngoại bang, phá rối Trung Nguyên, thậm chí còn tạo ra nhiều nguy kế để che mắt quần hùng.

Vĩ Diệt Huyền nói :

- Không thể kết luận như vậy được. Lão phu cũng bị giam chung với các người trên Thần Tiên Đảo một thời gian khá lâu, chuyện đó các người phủ nhận sao?

Chu Lăng nói :

- Đó chỉ là khổ nhục kế, Giang Chấn Vũ và người chẳng qua là một người chia làm hai cái bóng mà thôi.

Vĩ Diệt Huyền tức tối :

- Dương Tiểu Tà chẳng qua chỉ là đứa con nít, làm gì có đủ trí thông minh để xét đoán chuyện thiên hạ? Các người nghe theo hắn thì thật là điên rồ.

Tiểu Linh cãi lại :

- Hừ, Tiểu Tà đã biết rất rõ, cả chuyện nghĩa phụ ta chưa chết Tiểu Tà cũng biết. Vĩ Diệt Huyền, âm mưu của người đã bị Tiểu Tà chiều suốt rồi.

Bạn đang đọc truyện *Tục Tiểu Tà Thần* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 39: Trận đại chiến kinh hồn

Vĩ Diệt Huyền cười ranh mãnh :

- Các người tưởng rằng đã thắng rồi sao?

Chu Lăng nói :

- Chúng ta chờ mãi cái ngày hôm nay, nếu không nắm chắc phần thắng thì đời nào lại đến đây.

Vĩ Diệt Huyền cười :

- Cũng được, hy vọng các người không tính sai. Hôm nay ta phải thử vài chiêu, đã lâu rồi chưa dùng lại Liệt Hỏa kiếm.

Lão phất tay một cái, lập tức có mấy tên thuộc hạ khệ nệ khiêng đến một cái thùng lớn. Theo sau là một đại hán người Trung Nguyên, người này lúc này uống rượu với Tôn Nô, trên tay có ôm một thanh trường kiếm màu đỏ, vỏ kiếm có khảm châu báu lấp lánh. Trao thanh trường kiếm cho Vĩ Diệt Huyền, đại hán nói :

- Bảo chủ, kiếm của ngài!

Vĩ Diệt Huyền gật đầu, tiếp lấy thanh kiếm, hỏi :

- Thùng này còn nguyên chứ?

- An toàn vô sự.

Chiếc thùng vừa được khiêng ra thì quần hùng đều tưởng là thùng chứa vũ khí nên ai nấy lập tức rút vũ khí cầm tay, chuẩn bị chiến đấu.

Vĩ Diệt Huyền thấy mọi người khẩn trương như vậy thì cười nói :

- Các người yên tâm, ta nhất định không để cho các người thất vọng.

Lão lại phất tay, bọn thủ hạ lập tức khai thùng, từ từ mở nắp ra.

Âu Dương Bát Không hét to :

- Tất cả hãy mau ra tay!

Các vị Chương môn đều tung mình phóng tới, chương phong như vũ bão, binh khí loang loáng tủa ra một vùng.

Vĩ Diệt Huyền một tay mở thùng, một tay rút kiếm. Một vùng nhiệt hỏa phát ra, rõ ràng là Liệt Hỏa kiếm, một thanh kiếm đã từng nổi danh trong võ lâm.

Tiếp đến có một giọng cười như sấm dậy phát ra từ trong chiếc thùng, rồi một người mặc áo xanh, tóc bạc rối bù nhảy ra.

Có nhiều tiếng kêu vang lên :

- Võ Si!

- Võ Si! Hắn chưa chết ư?

Quần hùng thấy Võ Si, một nhân vật võ công quán thế, thiên hạ đệ nhất thì lập tức mất tự chủ, thối lui không ngừng.

Nhưng rõ ràng Võ Si đã chết dưới phi đao của Tiểu Tà rồi, tại sao bây giờ lại sống lại ở đây?

Võ Si hét to :

- Dương Tiểu Tà, ngươi hãy ra đây giao đấu với ta.

Vĩ Diệt Huyền nói :

- Sư phụ, bọn chúng đều là đồng bọn của Dương Tiểu Tà, giết sạch bọn chúng thì Dương Tiểu Tà phải ra mặt thôi.

Võ Si chỉ Âu Dương Bát Không nói :

- Các ngươi đều là đồng bọn của Dương Tiểu Tà, ta giết các ngươi trước.

Lão vừa nói dứt lời thì đã liên tục phát chiêu, chỉ nghe mấy tiếng “bùng”, “bùng” vang lên, Ngọc Thiên Thái Sơn và Quân Sơn Thái Thục Vô Hồi đã bị trúng chiêu của lão, miệng ứa máu tươi, ngã ngổ ra đất.

Âu Dương Bát Không thấy tình hình bất lợi liền la lớn :

- Tập trung lại, lập tức hướng sang phải rút lui.

Vĩ Diệt Huyền cười ha hả, nói :

- Mau bao vây bọn chúng, không cho một tên nào chạy thoát.

Hắn cũng biết là quần hùng có thể đột kích Phi Long bảo để trả đũa nên lập tức ra lệnh cho bọn Hắc Y sát thủ bao vây thật chặt, tiêu diệt toàn bộ Chương môn các phái võ lâm Trung Nguyên.

Tiểu Linh cũng nhào vào vòng chiến, cố gắng liều mạng cầm cự với Võ Si để mọi người rút lui. Nhưng võ công nàng thấp hơn Võ Si một trời một vực nên chỉ trong vòng chưa tới mười chiêu thì đã mang mấy vết thương, máu chảy ướt y phục.

Bỗng có tiếng la hoan hỉ vang lên :

- Tiểu Tà đã đến rồi.

Tiếng la vừa vang lên thì ai nấy đều giật mình, khựng lại quay nhìn.

Nhưng chẳng thấy Tiểu Tà đâu cả, chỉ nghe Chu Lăng hô lớn :

- Tất cả hãy mau mau chạy thoát.

Mọi người lúc đó mới biết là nguy kế đánh lạc hướng của Chu Lăng, đang định rút chạy thì bỗng có âm thanh “U... u” rất cao và rõ ràng phát tới.

Tiểu Linh như bắt được vàng, mừng rỡ kêu lên :

- Là Tiểu Tà, Tiểu Tà đã về tới rồi.

Chu Lăng ngỡ ngác :

- Linh nhi! Tiểu Tà thực sao?

Tiểu Linh nói :

- Không sai đâu, tín hiệu đó là của Bang chủ bang Thông Thực đó.

Quần hùng như được tiếp thêm sức mạnh, không ai còn ý định rút chạy nữa, tất cả đều phấn khởi quay lại giao đấu với bọn Hắc Y sát thủ.

Có tiếng Tiểu Tà từ ngoài vọng vào :

- Đừng có gấp! Bốn Bang chủ đến cứu giá trị một chút, đâu có gì là quan trọng.

Tiếng nói vừa dứt thì con hồng mã đã chở Tiểu Tà, A Tam và A Tứ đến.

Chu Lăng nói gấp :

- Tiểu Tà, Võ Si đang áp đảo quần hùng đó.

Võ Si lúc đó cũng thấy Tiểu Tà, lão quát lớn :

- Dương Tiểu Tà, mau nạp mạng đi.

Tiểu Tà cười ha hả, lướt ra ngoài vòng đấu, Võ Si lập tức đuổi theo.

A Tam, A Tứ biết Tiểu Tà muốn dụ cho Võ Sĩ ra ngoài vòng giao tranh để khỏi làm tổn thương quần hùng thì lập tức làm bộ hét to :

- Tiểu Tà bang chủ, hãy chạy mau lên.

Câu nói này như thúc giục Võ Si sớm đuổi cho kịp Tiểu Tà, chỉ trong nháy mắt cả hai đã mất dạng.

Vĩ Diệt Huyền thấy Võ Si đột nhiên chạy mất thì thầm than khổ, trong tay lão tuy có Liệt Hỏa kiếm nhưng cũng không dám một mình chống lại quần hùng, lập tức hô lớn :

- Rút lui!

Tiếng nói chưa dứt lão đã lia Liệt Hỏa kiếm chém tới Âu Dương Bát Không vài chiêu rồi thừa thế lướt mình chạy đi.

Bọn Hắc Y sát thủ thấy chủ nhân đã bỏ trốn cũng nhanh chóng rút lui.

Các Chưởng môn muốn chặn lại nhưng Âu Dương Bát Không đã nói :

- Không cần đâu.

Mọi người nghe thế thì đình lại, không truy đuổi nữa.

Âu Dương Bát Không tiếp :

- Cuộc giao đấu hôm nay là để cứu giá, mọi người đều đã bị thương, lão phu thấy nên an nghỉ dưỡng thương thì tốt hơn.

A Tam nói :

- Âu Dương lão gia, tôi không có thương tích gì, có thể truy đuổi chứ?

A Tứ nói nhanh :

- Cứu giá đã xong, bây giờ chúng ta phải cứu mạng Bang chủ chứ.

Nói xong cả hai nhảy lên con hồng mã chạy đi.

Chu Lăng lo lắng nói :

- Âu Dương tiên sinh, Tiểu Tà có một mình, nếu có gì...

Âu Dương Bát Không cười :

- Cả hai khinh công đều cao, chúng ta có muốn đuổi theo cũng không kịp. Vả lại lão phu nuôi dưỡng Tiểu Tà từ nhỏ là muốn đào tạo hắn để trừ khử Võ Si, vì vậy chắc là không sao đâu.

Chu Lăng thở dài :

- Hy vọng hắn trừ được Võ Si, tránh được hậu hoạn cho võ lâm.

Âu Dương Bát Không nói :

- Chúng ta nên đưa những người bị thương về chữa trị trước đã.

Tiểu Linh chợt nói :

- Nghĩa phụ, cha đừng đi, con có chuyện muốn nói.

Chu Lăng quay lại, cười nói :

- Chuyện gì thế? Tiểu Tà nó ăn hiếp con à?

Tiểu Linh e thẹn :

- Hắn đâu dám!

- Vậy thì tốt, không cần tìm cha để thở than, hà... hà..

Âu Dương Bát Không nói :

- Tiểu Linh, hãy cứu tình Y Khiêm thượng thư đi, rồi chúng ta cáo từ.

Tiểu Linh nhanh chóng thi hành. Vừa tỉnh dậy thì Y Khiêm đã lo lắng hỏi :

- Hoàng thượng! Hoàng thượng đâu?

Âu Dương Bát Không nói :

- Xin Y thượng thư yên tâm, Hoàng thượng đang ở đây.

Dứt lời, lão bông Kỳ Ngọc để lên long y, nói :

- Hoàng thượng không sao, chỉ bị thuốc mê bất tỉnh mà thôi.

Y Khiêm chấp tay cảm tạ :

- Đa tạ quý vị đại hiệp đã giúp đỡ.

Âu Dương Bát Không nói :

- Xin đại nhân chớ nặng lời.

Y Khiêm nói :

- Dương Sơn Kiệt ra sao rồi?

- Đã bị trọng thương tại hoa viên.

Y Khiêm cười to :

- Tên phản tặc này cuối cùng thì cũng đã bị trừng phạt.

Âu Dương Bát Không vui vẻ nói :

- Tất cả đều là ý trời, bây giờ triều đình đã yên ổn, chúng tôi xin cáo từ.

Tiểu Linh lấy ra một gói thuốc bột, nói :

- Đây là thuốc giải mê, xin Y thượng thư cùng tiểu nữ dùng nó cứu tỉnh mọi người.

Y Khiêm lập tức tiếp lấy đem đi giải mê, đồng thời bắt Dương Sơn Kiệt giải đến trước mặt Kỳ Ngọc.

Kỳ Ngọc gằn giọng :

- Phản tặc, ngươi đã biết tội chưa?

Dương Sơn Kiệt cười nhạt :

- Thắng làm vua, thua làm giặc, cần gì phải nhiều lời nữa.

Kỳ Ngọc giận run người, quát :

- Được lắm, nay ta lấy quyền Nhiếp Chính Vương lập tức bắt người đem xử trảm. Người đâu, lập tức thi hành.

Buổi trưa hôm ấy, đầu Dương Sơn Kiệt đã bị bêu trước cổng thành.

* * * * *

Nhắc lại Tiểu Tà dụ Võ Si chạy đến một khu rừng cách Tây thành không xa, nói :

- Tên đại ngu ngốc kia, hôm nay là ngày ta và người quyết một trận tử chiến đó.

Võ Si cười gằn :

- Vậy thì đứng lại đi, chạy trốn mãi ư?

Tiểu Tà do vận dụng quá sức nên sợi dây Thất Thiên thắt rút chặt lại, đau đớn vô cùng. Hắn nghĩ ra một kế, chạy vào vùng cỏ rậm, hét lớn :

- Tên ngu ngốc kia, có giỏi thì theo ta.

Võ Si tức giận, lập tức phóng người nhảy vào theo, nhưng khi vào trong thì không thấy Tiểu Tà đâu cả mà lại thấy lửa cháy rực xung quanh. Lão hoảng hồn vội nhảy ra ngoài, chỉ nghe tiếng Tiểu Tà từ trên lưng chừng núi nói vọng xuống :

- Tên đại ngu ngốc, ta ở trên đây cơ mà.

Võ Si nghiêng răng kèn kẹt, phóng mình lên núi. Tiểu Tà cười lớn, xô một tảng đá to xuống, khiến Võ Si bất ngờ, phải cố gắng hết sức mới tránh được.

Lão chưa đứng vững thì đã lại có nhiều tảng đá nữa được lăn xuống, lại phải vận công tránh né, một lúc sau đã cảm thấy mệt mỏi.

Bỗng Võ Si nhìn thấy trên lưng Tiểu Tà có một sợi dây đỏ lòng thòng thì vội vận hết toàn lực phóng lên chộp sợi dây.

Tiểu Tà bị nắm trúng sợi dây cột vào người, thất kinh nghĩ :

- “Nguy! Không ngờ hãn lại dùng chiêu này”

Hãn chưa kịp suy nghĩ thêm thì Võ Si đã một tay kéo sợi dây xuống, một tay phóng chưởng đánh ra.

Tiểu Tà hết đường tránh, bị trúng một chưởng vào ngực, máu tươi phun ra ồ ạt, văng ra ngoài, sợi dây cũng nhờ đó mà sút ra khỏi tay của Võ Si, Võ Si cũng không để ý, ngửa mặt lên trời cười sảng sặc :

- Dương Tiểu Tà, ta thắng ngươi rồi, ta mới chính là đệ nhất cao thủ trong thiên hạ.

Tiểu Tà lợi dụng cơ hội Võ Si đang say sưa với chiến thắng, lập tức bốc một nắm đất cát ném vào mặt lão ta.

Võ Si nhất thời không đề phòng, cũng không ngờ Tiểu Tà chơi đòn như vậy nên lập tức hai mắt tối tăm, đất cát dính đầy, không còn thấy gì nữa.

Tiểu Tà bắt đầu ra tay, một ngọn phi đao, một vùng chưởng lực bao trùm Võ Si. Lão ta đã không còn thấy đường, tuy vẫn vũ động công phu để bảo vệ nhưng làm sao né tránh được tất cả các thế công của Tiểu Tà, chỉ

trong phút chốc mà thân hình lão đã liên tiếp trúng đao, chưởng, khí lực cũng kiệt quệ dần.

Cuối cùng, Võ Si phóng tới, dùng hết sức lực còn lại đánh vào một tảng đá mà vẫn nghĩ là đánh trúng Tiểu Tà, miệng lảm nhảm :

- Ta là đệ nhất cao thủ thiên hạ.

Âm thanh của lão nhỏ dần rồi tắt lịm. Võ Si cả đời chỉ tranh giành ngôi vị đệ nhất thiên hạ, bây giờ lão đã một trăm bốn mươi tuổi, cuối cùng chết dưới tay một tiểu hài nhi.

Tiểu Tà thấy Võ Si hoàn toàn không cự cựa thì thở phào, trước ngực lại đau kịch liệt, sợi dây trên lưng thì rút chặt lại, toàn thân khó chịu vô cùng, ngã ngửa ra, không còn sức lực cử động nữa. Hắn bất giác than thở :

- Thật không ngờ cuối cùng Dương Tiểu Tà ta lại chết thảm nơi này.

Bỗng có tiếng ngựa lộc cộc, rồi A Tam, A Tứ đã phóng con hồng mã tới. Vừa thấy Tiểu Tà, A Tam đã la to :

- Tiểu Tà bang chủ, anh có sao không?

Tiểu Tà cười lớn :

- Ta thì chưa chết, nhưng tên ngu ngốc kia thì hết thở rồi, qua đó mà coi.

A Tứ thấy xác chết của Võ Si thì reo lên :

- Tiểu Tà bang chủ, anh đúng là đệ nhất thiên hạ.

Tiểu Tà cười nhẹ, vẫy tay ra hiệu cho hai người đừng nói gì nữa, cả ba cùng trở về kinh thành.

* * * * *

Nơi phân tọa Cái bang ở Bắc Kinh, mọi người đã họp mặt đông đủ, đang đợi chờ.

Thấy Tiểu Tà trở về nhưng thân xác tươi tắn như vậy thì ai cũng nửa mừng nửa lo. Tiểu Tà vừa xuống ngựa đã hét lớn :

- Lão đầu ơi, ông cái gì cũng làm được mà, chẳng lẽ lại để cho tôi bị sợi dây oan nghiệt này cột mãi sao?

Âu Dương Bát Không xoa dịu :

- Con đừng gấp, để ta tìm cách tháo nó ra.

Tiểu Linh nóng lòng :

- Tiểu Tà, anh có đau lắm không?

Tiểu Tà nhăn mặt :

- Nếu không đau thì ta kêu la làm gì? Ta gần đứt thở rồi.

Tiểu Linh rơi nước mắt :

- Để em chữa cho anh, anh không thể chết được, không thể đâu.

A Tam bỗng vỗ tay reo lên :

- Có cách rồi, chúng ta dùng dây xích dài tìm cách luồn vào bên trong vòng dây rồi kéo ra, không cho nó siết chặt nữa thì được rồi.

Tiểu Tà lắc đầu :

- Luôn cả tượng Phật ngàn cân mà nó còn siết chặt được thì mọi người có bao nhiêu sức lực mà muốn thử đây.

Âu Dương Bát Không thở dài, bỗng rút kim châm châm vào huyết Bách Hội của Tiểu Tà, làm cho hắc mê đi.

Mọi người trông thấy đều kinh ngạc, Âu Dương Bát Không giải thích :

- Bây giờ chưa thể nghĩ ra cách nào giải nguy thì chúng ta phải để hắc nằm yên thôi. Chúng ta trước tiên trị nội thương cho hắc, sau đó sẽ tìm cách tháo sợi dây.

Mọi người đều gật đầu tán đồng.

Âu Dương Bát Không quay sang Chu Lăng nói :

- Chu bang chủ có thể trong thời gian ngắn tìm được Xúc Cốt Công Lý Quyền không? Biết đâu dùng Xúc Cốt Công thì lại có thể giải tỏa được sợi dây này.

Chu Lăng gật đầu :

- Để tôi thử xem.

Lão lập tức ra lệnh cho đệ tử Cái bang khắp nơi, bất kỳ giá nào cũng thỉnh cho được Lý Quyền đến.

Trong thời gian này, Âu Dương Bát Không lo việc chữa trị nội thương cho Tiểu Tà.

Thời gian trôi qua rất nhanh, trên giang hồ truyền ra những tin tức mới :

- Phi Long bảo chỉ trong một đêm đã bị các đại môn phái tiếp quản, thế

lực phải rút về Lang Châu, không dám hoành hành trên giang hồ nữa.

- Phi Long bảo tiểu thư Vĩ Diệu Cầm thiếu điều tự sát vì xấu hổ trước hành động của cha và anh, cũng may Vĩ phu nhân cản trở kịp thời.

- Thiếu Lâm Tự đánh lên hai mươi bốn tiếng chuông hoan nghênh Hư Nguyên đại sư trở về, mở tiệc chúc mừng Chương môn các môn phái chết đi sống lại.

- Hắc Y sát thủ tái xuất hiện giang hồ, mà Hắc Y sứ giả chính là Vĩ Diệt Huyền.

- Siêu Vô Hận và Tiểu Thất đã đuổi được Vệ Tiên ra quan ngoại, ban sư hồi kinh, được phong chức đại tướng quân, trấn giữ kinh thành.

- Thiên hạ đệ nhất cao thủ Võ Si bị Tiểu Tà đánh chết.

* * * * *

Bấy giờ, Vĩ Diệt Huyền đang trốn trong một nơi rất bí ẩn, tại một khu rừng nằm giữa Thái Nguyên và Bắc Kinh.

Nơi đây có một trang viện rộng lớn. Lão đang đứng trong trang viện, vận y phục xanh, không còn đeo khăn che mặt nữa, để lộ ra vẻ thất vọng đau buồn.

Lão bây giờ giống như một cây ngô đồng rụng lá, trơ trọi những cành khô, chỉ mong một ngày nảy lộc xanh tươi.

Không biết đã qua thời gian bao lâu, mặt trời sắp lặn, bỗng phía Tây trang viện xuất hiện một bóng người, chính là Thiên Linh giáo chủ. Lão nhìn Vĩ Diệt Huyền cười nói :

- Đã lâu không gặp Bảo chủ rồi, người vẫn mạnh chứ?

Vĩ Diệt Huyền gượng cười :

- Đa tạ, Giáo chủ có việc gì ư?

Thiên Linh giáo chủ nói :

- Dương Tiểu Tà đã làm cho bốn giáo điêu đứng, ta phải vào Trung Nguyên tìm hắn để báo thù.

Vĩ Diệt Huyền gật đầu, nói :

- Nếu như vậy thì chúng ta có cùng một địch thủ, chúng ta hãy hợp tác với nhau.

Thiên Linh giáo chủ cười :

- Thì đó cũng là mục đích ta đến đây hôm nay.

Vĩ Diệt Huyền tỏ vẻ kích động, vỗ tay nói :

- Cuối cùng thì tại hạ cũng được sự giúp đỡ của Giáo chủ, thật là vinh hạnh quá.

Thiên Linh giáo chủ hỏi :

- Bảo chủ hiện còn bao nhiêu thủ hạ?

- Độ chừng hai mươi tên, toàn là cao thủ.

Thiên Linh giáo chủ gật đầu nói :

- Bốn giáo cũng còn chừng đó, chúng ta hợp tác thì không còn sợ Dương Tiểu Tà tác quái nữa.

Cả hai nhìn nhau cười lớn, rất ngạo mạn, như thể sự việc sắp tới sẽ thành công chắc chắn.

* * * * *

Trong mười mấy ngày này, Tiểu Tà vẫn hôn mê, tiếp tục trị thương.

Nhờ có Âu Dương Bát Không nội lực thâm hậu, cùng với Tiểu Linh tận tình chăm sóc thì nội thương của Tiểu Tà đã gần như bình phục hoàn toàn, chỉ còn sợi dây trên lưng là không lấy ra được mà thôi.

Một buổi sáng, mặt trời đã lên cao, mọi người bỗng thấy Chu Lăng dẫn Lý Quyền từ ngoài cửa bước vào.

Mọi người mừng rỡ reo ầm lên :

- Cứu tinh đã đến rồi.

Lý Quyền là một tiền bối võ lâm với môn công phu đặc biệt Xúc Cốt Công, lão chấp tay cười nói :

- Âu Dương tiên sinh xin tha lỗi tại hạ tới trễ.

Âu Dương Bát Không đáp lễ :

- Lý tam gia, chỉ vì tiểu đồ bị dây Thất Thiên thắt kiềm chế nên mới nhờ Lý tam gia dùng công phu Xúc Cốt Công hóa giải, may ra thành công.

Lý Quyền sáng mắt, nhìn sợi dây đỏ trên lưng Tiểu Tà nói :

- Nó chính là Thất Thiên thắt sao? Tại hạ cả đời chỉ mong tìm được nó để thử xem có giải tỏa được không mà vẫn chưa tìm được.

Âu Dương Bát Không lo lắng nói :

- Lý tam gia có nắm chắc kết quả không?

Lý Quyền có hơi suy nghĩ :

- Để tại hạ thử xem.

Âu Dương Bát Không thở dài, giải huyết mê cho Tiểu Tà.

Tiểu Tà vừa tỉnh dậy đã la lên :

- Lão đầu à, lần này tôi mất mạng rồi, ông vẫn chưa tìm cách giải thoát cho tôi sao?

Âu Dương Bát Không nói :

- Ta đã mời Lý tam gia tới đây, hy vọng có thể giúp con.

Lý Quyền cười nói :

- Sợi dây còn một đoạn lòng thông, để ta thử xem Xúc Cốt Công có kết quả không đã, nếu được thì ta sẽ dạy cho người.

Lão cầm đầu sợi dây tròng vào đầu ngón tay trở, thắt gút lại, dùng sức xiết cứng.

Tiểu Tà hỏi :

- Có cảm giác gì không?

Lý Quyền nói :

- Có, dây đã thắt lại, hơi nóng và đau.

Lão lập tức thi triển công phu, ngón tay càng lúc càng thu nhỏ lại, nhưng sợi dây đó cũng theo đó mà rút vào, thắt chặt, không có cách nào tuột ra được.

Lý Quyền thở dài, buồn bã nói :

- Ta thất bại rồi.

Lão vung đao chặt đứt đứt ngón tay trở, mặt mày ủ rũ vô cùng.

Âu Dương Bát Không áy náy :

- Lý tam gia, để ngài bị thương, lão phu thật vô cùng áy náy.

Lý Quyền gượng cười :

- Không có gì đâu, tại hạ cả đời chỉ muốn được thử sức với nó. Hôm nay đã mãn nguyện thì một chút đau khổ có nhằm gì?

Tiểu Linh hỏi :

- Lý tiên bối có cách nào khác không?

Lý Quyền thở dài :

- Năng lực siết chặt của sợi dây này là không thể lường được, xem ra chỉ còn cách tự phế bỏ thân xác như lão phu thì mới thoát được nó.

Tiểu Linh nghe nói thì mặt tái mét, nhìn Tiểu Tà khóc lớn :

- Làm sao bây giờ?

Tiểu Tà cười đau khổ :

- Trừ ra gặp được thần mưa thần gió đã giải cứu công chúa ngày xưa.

Tiểu Linh khóc :

- Đó là chuyện thần thoại mà.

Tiểu Tà như sực nhớ đến chuyện gì, trở mắt nhìn Tiểu Linh nói :

- Ta là thần Đa Đảo, tại sao không tự mình làm mưa làm gió được cơ chứ?

Tiểu Linh gạt nước mắt nói :

- Phía Bắc có hòn núi đọng đầy tuyết.

Tiểu Tà sáng rực đôi mắt nói :

- Chúng ta sẽ đến đó thay trời làm mưa làm gió.

Âu Dương Bát Không không an tâm :

- Con cử động nhiều thì sợi dây càng xiết chặt đó.

Tiểu Tà cười :

- Thì các người khiêng tôi đi.

- Con thật sự muốn đi sao?

Tiểu Tà háy mắt :

- Tôi đã có cách.

Mọi người thở dài, lập tức chuẩn bị ra đi.

Bạn đang đọc truyện *Tục Tiếu Tà Thần* được tải miễn phí tại
wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 40: Thần Đa Đảo làm mưa nhân tạo

Trên đỉnh núi Sơn Phong, cách kinh thành không xa lắm, tuyết trắng đống trắng xóa.

Tiểu Tà ngồi một nơi cao trên sơn cốc, khoảng rộng không đến bảy trượng vuông. A Tam ngồi bên cạnh những tảng đá đầy tuyết phủ, còn A Tứ thì ngồi cách Tiểu Tà về phía trái.

Âu Dương Bát Không và Chu Lăng hai người đứng trước sau.

Đây là trận thế làm ra mưa gió.

Tiểu Linh và Lý Quyền đứng mé sau A Tứ, chuẩn bị tiếp chiến.

Cảnh trí rất yên tĩnh, Tiểu Tà như một tượng thần, hai tay chấp trước ngực rất uy nghi.

Bỗng hân hét vang :

- Đa Đảo!

A Tam, A Tứ lập tức vừa la theo, vừa bốc từng cục tuyết ném xuống cho vỡ tung ra.

Âu Dương Bát Không và Chu Lăng dùng chưởng lực kích về phía Tiểu Tà, làm cho những mảnh tuyết vỡ ra bay lên, xoáy tròn trắng phau, bao phủ một vùng.

Hai người này thuộc về giang hồ tuyệt đỉnh, nội lực thâm hậu, sức

chường đã tạo thành cuồng phong cuốn tới, mưa tuyết xoáy tròn, thật là một cảnh tượng chưa từng thấy.

Tuyết rơi, nước chảy...

A Tứ tay cầm gàu nước, luôn luôn múc nước tuyết tạt vào người Tiểu Tà không ngớt, nước lạnh tiến nhập vào cơ gió, xoáy tròn đánh thẳng vào người Tiểu Tà.

A Tam thì liên tục từ trên cao bốc tuyết ném xuống không ngừng, mọi người cứ làm theo phận sự đã định, không ai để ý đến Tiểu Tà tình trạng ra sao.

Tiểu Tà giờ này quần áo đã bị xé nát, thân mình tuyết bao cứng đóng thành băng chẳng khác nào một con nhộng trong cái kén.

Âu Dương Bát Không và Chu Lăng mồ hôi ướt đầm nhưng vẫn không dám dừng tay.

Nhưng cuối cùng thì sức người có hạn, ai nấy phải ngừng tay nghỉ mệt.

Âu Dương Bát Không lau mồ hôi trán, lo lắng nói :

- Không biết Tiểu Tà ra sao rồi?

Chu Lăng nói :

- Chúng ta đã tận lực rồi, mặc kệ hắn ra sao thì ra.

Bỗng nhiên Tiểu Tà từ trong đồng tuyết nhảy ra, cười lớn :

- Thành công rồi! Các người xem đây, dây oan nghiệt đã được cởi ra rồi.

Quả thật kì tích đã xuất hiện, Tiểu Tà trên tay cầm sợi dây đỏ ung dung

múa may. Mọi người không chịu nổi, kích động la lên ầm ĩ, A Tam nói :

- Tiểu Tà bang chủ, thần lực của anh thật làm cho người ta không thể tưởng tượng nổi.

Tiểu Tà xô A Tam ra, mắng :

- Thần lực cái gì, thật là ngu ngốc.

A Tam nói :

- Trước đây công chúa cũng cởi dây thắt lưng dễ dàng như vậy sao?

Tiểu Tà nói :

- Không sao! Ta trước đây đã nghĩ đến công chúa được mưa gió giải nguy thì ra sức mạnh của tuyết đã làm mất hiệu lực của sợi dây.

Tiểu Linh nói :

- Tại sao nơi nước Phiên chưa có ai may mắn như vậy?

Tiểu Tà cười :

- Nơi sa mạc thì làm sao có tuyết? Và lại lão phu nhân trong hang động đã nói với ta rằng sợi dây này hình thức dịu nhưng tánh can, muốn giải tỏa nó thì phải tìm một vật gì có hình thức can mà tánh dịu, chính là tuyết lạnh đó.

Hắn nhìn A Tam hấp háy mắt :

- Người muốn thử không?

A Tam sợ hãi :

- Không, em không muốn thử đâu.

Chu Lăng nói :

- Tiểu Tà, người quả là thông minh, bây giờ phải làm gì nữa?

Tiểu Tà cười :

- Tất nhiên là tắm rửa, ăn uống thoải mái, sau đó thì sẽ đến tiêu diệt hang ổ của Võ Diệt Huyền.

Âu Dương Bát Không hỏi :

- Người biết hẩn trốn nơi nào không?

- Đương nhiên là biết.

- Ở đâu?

Tiểu Tà làm ra vẻ bí mật :

- Thiên cơ bất khả lậu.

Mọi người cùng xuống núi, nguồn vui như bất tận.

* * * * *

Ba hôm sau, dưới một gốc cây đại thọ nơi phân tọa Cái bang, Tiểu Linh bày tiệc ăn mừng. Chu Lăng nhìn Tiểu Tà hỏi :

- Cái thiên cơ của người đã có thể tiết lộ được chưa?

Tiểu Tà lắc đầu :

- Chưa được. Mọi người chỉ cần biết rằng chúng ta sẽ tiêu diệt gọn bọn chúng, đem lại sự thanh bình cho các môn phái, còn chặt được tay chân của Vệ Tiên, khiến hắn không còn quấy nhiễu giang sơn Đại Minh được nữa.

Không ai phản đối, nhưng cũng không ai biết Tiểu Tà sẽ hành động cách nào trong việc tiêu diệt đối phương.

Theo ý kiến của Tiểu Tà thì Chu Lăng và Tiểu Linh phải trở về Tổng đàn Cái bang, còn lại Âu Dương Bát Không, A Tam, A Tứ mỗi người đều phải mang thuốc nổ rất nhiều để theo Tiểu Tà đến thẳng nơi ở của Vĩ Diệt Huyền.

Đêm hôm sau, bốn người đã đến Cổ Xạ Sơn, chỗ ẩn trú của Vĩ Diệt Huyền.

Cổ Xạ Sơn là một nơi bí mật, khu rừng không rậm rạp lắm nhưng địa thế rất phức tạp, muốn tìm ra ngôi nhà không phải dễ dàng gì.

Tiểu Tà giao cho Âu Dương Bát Không và A Tam, A Tứ phục kích bên ngoài.

Âu Dương Bát Không nghi ngờ hỏi :

- Chắc là chỗ này chứ?

Tiểu Tà gật đầu :

- Không sai đâu.

A Tứ nói :

- Cứ cho nổ tung thì biết ngay mà.

Âu Dương Bát Không nói :

- Không được, nếu trong nhà có nhiều người vô tội thì ta chẳng phải đã lạm sát vô căn cứ ư?

Tiểu Tà trợn mắt :

- Kẻ vô tội thì ai lại chạy trốn vào đây? Ông quá để ý đến tiểu tiết, nếu biết trước thì tôi đã không cho ông đi cùng.

Âu Dương Bát Không cười :

- Chúng ta nên từ từ truy đuổi, cẩn thận vẫn hơn, người chết không thể sống lại được đâu.

A Tam hỏi :

- Vậy thì chúng ta có dùng thuốc nổ không đây?

Tiểu Tà nói :

- Bây giờ lão đầu đi kiểm tra trước, chúng ta mỗi người núp một góc để theo dõi hành động.

Âu Dương Bát Không thân mình nhẹ như tờ giấy, nháy mắt đã bay lên đầu tường, thấy nơi này rất vắng lặng.

Bỗng có luồng gió tạt đến, một bóng đen nhanh như chớp điểm vào huyết đảo của Âu Dương Bát Không.

Âu Dương Bát Không thất kinh, vội điểm xuất song chỉ chống đỡ, rồi lách người tránh né.

Bóng đen cười khinh bỉ :

- Thật to gan! Người có thể đến được chỗ này như đừng mong an toàn mà trở về.

Tiểu Tà trông thấy than thầm :

- “Thấy chưa, đạo lý mà áp dụng không đúng lúc thì thua là chắc rồi”

Hắn hô lớn :

- Nổ!

A Tam, A Tứ hứng chí đốt thuốc nổ ném vào trong ngôi nhà.

Lập tức bên trong nhà có tiếng la truyền ra :

- Có mai phục! Hãy mau rút lui.

“Ầm”... “Ầm”...

Sơn lâm chấn động, vách tường ngôi nhà đổ xuống, Âu Dương Bát Không nhân cơ hội đó lập tức phóng ra ngoài.

Thuốc nổ tiếp tục được ném vào, núi rừng rung chuyển như đang hứng chịu cơn địa chấn.

Tiểu Tà nhìn thấy số người bên trong khá đông, toàn là cao thủ, muốn nổ tiếp để tiêu diệt nhưng bọn chúng đã xông ra giáp công.

Âu Dương Bát Không nỗ lực giao đấu với mấy tên cao thủ sử trường kiếm.

Chúng tỏ ra đều là nhân vật lão luyện, nếu không phải là Âu Dương Bát

Không, một tay giang hồ lừng danh thì chắc đã bỏ mạng rồi.

Bỗng nhiên một trận cười truyền đến, rồi có hai bóng người xuất hiện giữa đấu trường. Một người tay cầm Liệt Hỏa kiếm, chính là Vĩ Diệt Huyền, còn một người thì tóc bạc, chân mày bạc, là Giáo chủ Thiên Linh giáo.

Tiểu Tà nhìn thấy hai người này thì cười lớn :

- Hai người đến rất đúng lúc.

Thiên Linh giáo chủ phóng tới, hét to :

- Dương Tiểu Tà! Người thật là to gan.

Lão sử dụng Độc Sa chưởng, phát ra một luồng chưởng phong màu đỏ đánh ép vào Tiểu Tà.

Tiểu Tà có cảm giác rằng cuộc đột kích này không có kết quả nên thầm tính kế rút lui. Hắn nhanh nhẹn nhảy sang một bên tránh chưởng phong rồi cười ngạo nghễ nói :

- Các người đừng đắc ý quá sớm, sau lưng chúng ta còn có cao thủ của các đại môn phái đến đây để vấn tội các người đó.

Vĩ Diệt Huyền nghe vậy thì nửa tin nửa ngờ, lập tức hét to :

- Tốc chiến tốc thắng.

Tiếng nói vừa dứt thì lão đã vung Liệt Hỏa kiếm đánh tới tấp.

Tiểu Tà thấy thế kiếm quá hung hăng thì không dám thẳng thắn đón đỡ, vội rút hai ngọn phi đao phóng ra.

Nghe “keng”, “keng” hai tiếng, hai ngọn phi đao phóng trúng Vĩ Diệt Huyền nhưng đều dội lại, rơi xuống đất.

Thì ra toàn thân Vĩ Diệt Huyền đều có áo giáp che thân nên không một vũ khí nào xâm phạm được.

Tiểu Tà ngạc nhiên, chưa kịp đánh tiếp thì đã trúng chưởng của Thiên Linh giáo chủ vào vai, bị bắn ra xa, lăn sáu, bảy vòng mới gượng dậy được.

Tiểu Tà tức giận, lấy ra một số phi đao phóng liên tiếp, khí thế như vũ bão, tỏa thành một đạo hàn quang chiếu sáng bắn tới đối phương.

Nghe hự một tiếng, Thiên Linh giáo chủ đã bị trúng đao vào tay, tuy vết thương không nặng nhưng lão cũng vội vã nhảy ra xa để bảo toàn sinh mạng mà không lao vào truy kích nữa.

Vĩ Diệt Huyền có áo giáp nên không sợ, cười lớn :

- Dương Tiểu Tà, ngươi còn bao nhiêu phi đao thì cứ thử phóng ra hết đi, xem thử xem có xuyên qua được “Lục Liễu tơ bảo giáp” của ta không?

Tiểu Tà không còn cách nào khác, chột nhốt đến sợi dây đỏ, liền rút ra múa như một cây nhuễn tiên, nhắm Vĩ Diệt Huyền đánh tới.

Không ai ngờ rằng sợi dây đỏ lại là khắc tinh của Liệt Hỏa kiếm, làm cho vũ khí của Vĩ Diệt Huyền đột nhiên mất tác dụng.

Lúc này, A Tam và A Tứ cũng đang đấu với mười tên Hắc Y sát thủ, chưa phân thắng bại. Âu Dương Bát Không thì giao đấu với Thiên Linh giáo chủ, ông đã thấm mệt nên từ từ yếu thế, nghe bộp một tiếng, vai đã trúng một chưởng của đối phương.

Tiểu Tà lo lắng la to :

- Lão đầu, hãy lui ra. A Tam, A Tứ, mau ném thuốc nổ nhiều lên, báo hiệu cho các môn phái tới đây.

A Tam, A Tứ vội nhảy ra sau, đốt thuốc nổ ném ra.

“Ầm”... “Ầm”, mấy tên Hắc Y không kịp né tránh đã bị tan xác dưới sức nổ khủng khiếp.

Vĩ Diệt Huyền ngừng đánh, nhìn Thiên Linh giáo chủ nói :

- Xem ra chúng ta phải đổi chỗ thôi.

Thiên Linh giáo chủ gật đầu :

- Đúng vậy, mấy tiếng nổ liên tiếp chắc chắn sẽ làm lộ địa điểm của chúng ta.

Lão nhìn Tiểu Tà cười sảng sặc :

- Dương Tiểu Tà, hôm nay coi như người may mắn.

Rồi lão phẩy tay một cái, cả bọn lập tức quay người rút đi.

A Tam thở phào :

- Chúng rút lui rồi sao?

Tiểu Tà gật đầu :

- Ừ.

A Tứ nói :

- Nếu Âu Dương lão gia không có trong đó thì lúc này em đã ném thuốc nổ cho tan chỗ này rồi, làm sao để bọn chúng lật ngược thế cờ như vậy được.

Tiểu Tà buồn bã :

- Biết sao được, lão đầu là hảo tâm tiên sinh, chúng ta phải tận lực bảo vệ thôi.

A Tam hỏi :

- Vậy bây giờ chúng ta làm gì đây?

Tiểu Tà nói :

- Đưa lão đầu trở về thôi, ta mệt mỏi rồi.

A Tam, A Tứ lập tức dìu Âu Dương Bát Không đứng lên, cả bốn người cùng đi nhanh.

* * * * *

Trở về kinh thành, ba người nhanh chân đến phân tọa Cái bang, được tin Khưu Song Ngư đã theo Chu Lăng trở về Động Đình Quân Sơn, chỉ để lại mấy tên đệ tử gác trại.

Tiểu Tà, A Tam và A Tứ ngồi dưới gốc cây đại thụ uống rượu giải sầu. Nghĩ đến Vĩ Diệt Huyền có áo giáp che thân, Tiểu Tà tức giận lắm lắm :

- Ta có phi đao thiên hạ đệ nhất mà lại không làm gì được hã, thật là ức quá.

A Tam nói :

- Tiểu Tà bang chủ, chẳng lẽ ta chịu bó tay ư?

A Tứ chen vào :

- Theo em thì cứ dùng thuốc nổ là xong hết, bảo kiếm hay áo giáp cũng không tránh nổi thuốc nổ mà.

Tiểu Tà chợt à lên một tiếng, nói :

- A Tam, người tìm Tiểu Thất về đây, ta phải có Hàn Ngọc đao mới được.

A Tam lập tức đi ra ngoài.

Hai hôm sau, hắc đã dẫn Tiểu Thất trở về. Tiểu Tà nhìn Tiểu Thất cười nói :

- Gần đây có tin tức gì không?

Tiểu Thất nói :

- Vệ Tiên đã cử sứ thần đưa Kỳ Chánh hoàng thượng về nước, xin nghị hòa.

Tiểu Tà hỏi :

- Thế lúc này ai nhiếp chính?

- Kỳ Ngọc đã nhường ngôi lại, nhưng Kỳ Chánh hoàng thượng vẫn giao cho Kỳ Ngọc nhiếp chính.

Tiểu Tà gật đầu :

- Cũng phải! Anh em cùng một dòng máu mà, vả lại Kỳ Ngọc rất được

quần thần ái mộ.

Tiểu Thất nói :

- Nghe nói anh muốn đi tìm Vĩ Diệt Huyền để trừ hại?

Tiểu Tà nói :

- Không sai! Ta cần mấy cỗ đại pháo.

A Tam xen vào :

- Đại pháo thì em có thể mang về, pháo này bắn sập cả tường thành, không có vấn đề gì trở ngại.

Tiểu Tà gật đầu :

- Tốt lắm, người mau thi hành đi.

* * * * *

Trời chiều...

Một đỉnh núi cao nắng chiếu chói sáng, yên tĩnh và âm u, có vẻ thần bí vô cùng.

Đây là một vùng núi rất hiểm trở, trên lưng chừng núi có một ngôi chùa cổ, Tiểu Tà và Tiểu Thất đang mai phục sau một tảng đá lớn để theo dõi.

Tiểu Thất nói :

- Theo thám tử hồi báo thì nơi đây ngoài Hắc Y sát thủ còn có một số hòa thượng nữa, nếu dùng hỏa pháo thì chỉ e...

Tiểu Tà cười :

- Người yên tâm, số hòa thượng này đều là La Sát hòa thượng, thuộc hạ của Thiên Linh giáo.

Tiểu Thất gật đầu :

- Vậy thì cứ bắn khỏi sợ lắm, nhưng sau đó chúng ta làm sao nữa?

Tiểu Tà khoát tay :

- Chúng ta chỉ cần đuổi cho chúng chạy như đuổi chó, đến lúc chúng bức bội thì sẽ quay lại cắn lẫn nhau mà.

Rồi cả hai quay xuống chân núi, ra hiệu cho A Tam và A Tứ khai hỏa.

“Ầm”... “Ầm”...

Lần công kích này dữ dội gấp mấy lần thuốc nổ lần trước, chẳng bao lâu đã thấy mười mấy tên Hắc Y cầm đầu chạy về sau núi, chính là bọn Vĩ Diệt Huyền.

Tiểu Tà lập tức la lên :

- Chúng ta mau đuổi theo.

Cả đoàn lập tức kéo pháo lên thung lũng Thiên Cốc đón đầu bọn Hắc Ý, quả nhiên không đầy một tuần trà thì Vĩ Diệt Huyền và Thiên Linh giáo chủ đã dẫn tàn quân chạy tới, quần áo dính đầy đất cát, thần sắc khủng hoảng. Chúng không ngờ được rằng đoàn người Tiểu Tà đã đến trước mai phục.

Đợi cho cả bọn đến đoạn giữa thung lũng, Tiểu Tà cười lớn :

- Vĩ Diệt Huyền, chúng ta lại gặp nhau nữa rồi.

Tức khắc mấy tiếng hỏa pháo bắn ra.

Vĩ Diệt Huyền thất kinh, tránh né liên tục, chốc lát đã biến mất.

Tiểu Tà đắc ý nói :

- Được rồi, không chết nhưng lưu lạc khắp nơi thì chó mực sẽ trở mặt cắn nhau mà thôi.

Tiểu Thất giục :

- Chúng ta hãy mau đi bắt chó.

Hai người từ từ xuống núi.

* * * * *

Mây chiều phủ kín nền trời, báo hiệu rừng đêm đã chuẩn bị chìm trong u tối.

Vĩ Diệt Huyền không dám tiếp tục chạy về các ổ cũ, tự ý phóng vào những nơi thôn xóm, muốn đánh lạc hướng truy kích của đối phương.

Không bao lâu, hắn đã vào một ngôi nhà lá ven sông...

Trong ngôi nhà, ngọn đèn leo lét, ánh sáng mờ mờ nhưng cũng đủ soi sáng những gương mặt khủng hoảng bất an của những kẻ ngồi trong đó.

Vĩ Diệt Huyền chỉ còn lại hai tên thủ hạ là Hồng Kỳ và Tôn Nô, Thiên Linh giáo chủ thì còn lại bốn tên, ngoài ra còn hai hòa thượng, một dáng điệu thư sinh, mặt nạ đã vỡ xuống, chính là Linh Dĩ chương lệnh, người còn lại thì là võ sư trong phủ Dương Sơn Kiệt, Nhiệm Bá.

Thiên Linh giáo chủ cất tiếng trách :

- Các người chuyên môn lẫn trốn nơi trốn trái, để cho Tiểu Tà biết được nên đã làm bốn giáo bị thiệt hại quá nhiều.

Vĩ Diệt Huyền lớn tiếng :

- Ta lại thấy chính người mới đem lại cho ta rất nhiều xui xẻo, so với người thì còn tổn thất nhiều hơn.

Thiên Linh giáo chủ nói :

- Ta hoài nghi trong đám bộ hạ của người có gian tế, nếu không thì làm sao Dương Tiểu Tà biết được mà truy kích chúng ta?

Vĩ Diệt Huyền gằn giọng :

- Đừng ngậm máu phun người, chính bộ hạ của người mới là gian tế.

Thiên Linh giáo chủ quát to :

- Thủ hạ của người đã từng đến quán Thông Thực học võ công, vậy mà người còn quật lại ta ư?

Vĩ Diệt Huyền cứng họng, cãi ngang :

- Nếu như đối phương đã muốn theo dõi thì cần gì phải có gian tế mới được, sao người hồ đồ quá vậy?

Thiên Linh giáo chủ tức giận :

- Được lắm, người còn dám mắng ta nữa ư? Ta không còn khách sáo với người nữa.

Vĩ Diệt Huyền lộ sát khí, cười lạnh :

- Tới nước này thì lão phu cũng đã hết đường rồi, còn sợ gì nữa, người làm gì được ta?

Bất ngờ lão rút Liệt Hỏa kiếm đâm vào ngực Thiên Linh giáo chủ.

Thiên Linh giáo chủ kinh hoàng, vội lách sang bên, đánh trả lại một chưởng.

“Bùng” một tiếng, ngôi nhà lá đã đổ, Thiên Linh giáo chủ cùng Linh Dĩ chưởng lệnh, Nhiệm Bá chia làm ba hướng bao vây lấy Vĩ Diệt Huyền.

Vĩ Diệt Huyền cười ha hả, xuất kiếm chiêu liên miên bất tuyệt. Lão đã cùng đường nên chiêu thức toàn là trí mạng, Thiên Linh giáo chủ không tránh kịp bị lão chém đứt một bàn tay.

Bỗng bên ngoài có mấy tiếng hú truyền đến, chính là tiếng hú của Tiểu Tà.

Vĩ Diệt Huyền giật mình, tay kiếm hơi chậm lại. Tận dụng cơ hội đó, Thiên Linh giáo chủ và Linh Dĩ chưởng lệnh bất ngờ xuất chưởng đánh ra, nghe “hự” một tiếng, Vĩ Diệt Huyền đã bị bắn ra xa năm thước, miệng ộc máu, không đứng lên được nữa.

Nhóm người Thiên Linh giáo chủ sau khi xuất thủ thành công thì lập tức quay lưng định tẩu tán. Nhưng đã quá muộn, đoàn người bang Thông Thực đã ủa vào, xuất kỳ bất ý điểm huyết tất cả lũ ác ôn.

Tiểu Tà cười hì hì :

- Chó mực cắn lộn với nhau rồi đó, các người thấy ta nói không sai chứ.

Hắn nhìn mặt Linh Dĩ chương lệnh ngạc nhiên nói :

- Người là ai?

Linh Dĩ chương lệnh chỉ hừ một tiếng, không nói gì.

Tiểu Tà cười nhạt :

- Đã thất bại mà còn cứng đầu ư? Ta nói cho các người biết, nếu các người chịu thành thật trả lời câu hỏi của ta thì không sao, còn giả như ngoan cố thì đừng trách ta hành hạ làm nhục, cho mất hết uy thế đó.

Thiên Linh giáo chủ thở dài :

- Thắng làm vua, thua làm giặc, người có gì muốn biết thì hỏi đi.

Linh Dĩ chương lệnh đột nhiên lên tiếng :

- Người có gì muốn hỏi thì để ta trả lời, đừng làm nhục Giáo chủ.

Tiểu Tà gật đầu :

- Tốt, cũng có nghĩa khí đó. Ta hỏi người tại sao Thiên Linh giáo lại hợp tác với Vĩ Diệt Huyền?

Linh Dĩ chương lệnh chậm rãi trả lời :

- Việc này đã xảy ra cách đây mười mấy năm. Vĩ Diệt Huyền trao đổi võ công, đem Ngọc Quan Âm đổi lấy Độc Sa chương, hai bên liên kết với nhau.

Tiểu Tà ngạc nhiên :

- Liên kết với nhau khống chế võ lâm Trung Nguyên, đồng thời giúp Vệ

Tiên quấy nhiễu giang sơn Đại Minh chỉ để đổi lấy Ngọc Quan Âm thôi ư?

Thiên Linh giáo chủ đột nhiên nói :

- Vệ Tiên đối với Thiên Linh giáo có nhiều ưu đãi, chúng ta phải trợ giúp.

Chỉ tiếc là mọi việc đã bị người phá hỏng.

Linh Dĩ chương lệnh thờ dài nói :

- Người đã biết mọi chuyện rồi, chỉ cầu xin người cho ta chết được nhanh chóng, thoải mái mà thôi.

Tiểu Tà gật đầu :

- Được, ta cho người toại nguyện.

Đoạn cử tả chương nhằm Thiên Linh Cái của lão, định đánh xuống, cho lão chết một cách nhẹ nhàng.

Bỗng bên ngoài có tiếng kêu khẩn cấp :

- Dương Tiểu Tà! Anh không được giết cha tôi.

Một Hắc Y thiếu nữ lướt vào, đứng chắn trước mặt Tiểu Tà không cho hắn hạ thủ, chính là người đã nhiều lần giúp đỡ hắn.

Tiểu Tà gật đầu :

- Cô nương đã nhiều lần cứu mạng tôi, đương nhiên là tôi phải báo ơn đó, nhưng cô nương là ai?

Hắc Y thiếu nữ thở dài, kéo khăn che mặt xuống. Tiểu Tà nhìn kĩ, ngạc nhiên nói to :

- Tiểu Thanh, là em ư?

Hắc Y thiếu nữ chính là Tiểu Thanh, Hàng Châu đệ nhất mỹ nhân. Nàng cúi mặt không nói gì cả.

Tiểu Tà nói :

- Nhìn qua cô nương một lần thì suốt đời tôi không quên, lúc tôi gặp mẹ cô trong mật thất thì tôi đã biết bà lão đó chính là mẹ của cô rồi.

A Tam xen vào :

- Tại sao lại có chuyện lạ lùng như vậy?

A Tứ cũng nói :

- Trước đây cô cùng Lạc Khả Dinh đã thề nguyện với nhau, sao lại bỏ qua Phiên bang?

Tiểu Thanh rơm rệ, nói :

- Đó là chuyện bắt buộc.

Linh Dĩ chương lệnh đột nhiên lên tiếng :

- Tiểu Thanh bị Giáo chủ bắt buộc phải tiếp đãi Lạc Khả Dinh vì hãn tình nguyện đem vàng bạc tặng cho Phiên quốc.

Tiểu Tà gật đầu nói :

- Ta tin ông, một người đã từng nhiều lần cứu mạng kẻ thù thì chắc chắn

không phải là người tàn nhẫn.

Hắn quay qua Tiểu Thanh nói :

- Cô đừng khóc nữa, tôi sẽ thả cha cô ra, vì ông ấy làm theo mệnh lệnh của người khác cũng vì mẹ cô cả bị khống chế nơi mật thất. Nhưng còn Thiên Linh giáo chủ và Vĩ Diệt Huyền thì không thể tha được.

Hắn ra lệnh :

- A Tam, A Tứ, hai người hãy phế võ công của hai lão già đó rồi thả cho hai lão đi, bây giờ thì hai lão có muốn hại người cũng không còn được nữa.

A Tam, A Tứ lập tức thi hành.

Tiểu Tà nhìn Tiểu Thanh nói :

- Tôi phải đi đây, cô nương cứ ở lại Tây Hồ, đừng sang Phiên quốc làm gì cả.

Còn nếu có vì thân mẫu mà phải sang Phiên quốc một lần thì nhờ cô nương báo cho tính đồ của tôi biết, ai muốn tìm thần Đa Đảo hãy đến quán Thông Thực ở thành Thái Nguyên.

Dứt lời, Tiểu Tà, A Tam, A Tứ chấp tay bái biệt rồi quay người phóng đi.

Bạn đang đọc truyện *Tục Tiểu Tà Thần* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 41: Quán Thông Thực tiếp tục khai trương

Hôm nay quán Thông Thực lại tề tựu đông đủ để ăn mừng giang hồ lặng sóng, giang sơn Đại Minh được thái bình.

Từ sáng sớm, khách giang hồ vô lâm đến tham dự chật ních từ trong nhà đến ngoài sảnh, nhất là Chưởng môn các phái, không thiếu mặt một ai.

Triều đình cũng phái Y Khiêm đem vàng bạc trọng thưởng.

Tiểu Linh, Tiểu Thất lo tiếp khách, nhận lễ vật để chật nhà.

A Tam, A Tứ thì thuê hai chiếc xe ngựa chạy khắp đường phố Thái Nguyên, pháo đốt vang trời xác pháo tung ra đường tràn ngập.

Lần này thì chắc chắn không còn ai dám phạt bang Thông Thực hốt rác nữa rồi.

Tại quán Thông Thực, tiếng nói cười như sấm dậy, Tiểu Tà được mọi người khâm phục, vỗ tay nhiệt liệt hoan nghênh. Âu Dương Bát Không cũng vui vẻ kể lại quá trình dĩ vãng cùng Tiểu Tà tại hồ Một Tháp.

Bữa tiệc rất sang trọng và thịnh soạn, do Tiểu Linh đã dùng trọn số tiền tặng thưởng của triều đình để sắm sửa một tiệc mừng cho mọi người cùng chung vui.

Ai nấy đều say sưa, mãn nguyện.

Y Khiêm thượng thư nói :

- Ý của Hoàng thượng là muốn quán Thông Thực trở thành một nơi đào tạo nhân tài để giữ nước. Từ nay quán thông thực sẽ được sự ủng hộ của triều đình, không còn ai dám quấy nhiễu nữa.

Chưởng môn Cái bang Chu Lăng nói :

- Ngày trước Tiểu Tà đã được tể bang tặng cho viên ngọc phối. Người cầm ngọc phối có thể ra lệnh cho Cái bang chúng tôi thi hành một việc không đi ngược đạo nghĩa giang hồ mà chúng tôi không được chối từ. Nhưng từ đó đến nay chưa thấy Bang chủ bang Thông Thực ra lệnh nên toàn thể Cái bang đều rất áy náy...

Âu Dương Bát Không hóm hỉnh ngắt lời :

- Theo ý của lão phu thì chắc chắn Tiểu Tà muốn ra lệnh cho Cái bang để cho Tiểu Linh làm Bang chủ phụ nhân của bang Thông Thực đó.

Tiếng vỗ tay chợt nổi lên như sấm, A Tam, A Tứ vừa vỗ tay vừa la hét :

- Hoan hô Bang chủ phụ nhân!

Tiểu Tà ngồi im, không có phản ứng gì. Đây là lần đầu tiên trong đời hân nghiêm trang không tìm cách chọc ghẹo Tiểu Linh, còn Tiểu Linh thì thẹn thùng đỏ mặt.

Y Khiêm nói lớn :

- Việc đã thành công, xin mời quý vị nâng ly chúc mừng Tiểu Tà bang chủ và Bang chủ phụ nhân nào!

Tất cả đều nâng ly uống cạn.

Tiệc vui còn kéo dài mãi...

Bạn đang đọc truyện *Tục Tiếu Tà Thần* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.